LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (282) ONSDAGEN DEN 1 JAN. 1936 ÅRG. 12

Ett svenskt Sverige!

De judisk-politiska internationalernas system dömt

Den nuvarande ordningen i vårt land är icke svensk och åsyftar icke svenska folkets väl. Det är en judisk-internationell skapelse, uteslutande tjänande målet: Judafolkets fullkomliga herravälde, den röda revolutionen samt upprättandet av judisk sovjet-diktatur. Dehna "lagliga" ordning, som tillkommit och upprätthålles genom förräderi, saknar varje naturligt underlag. Den har försänkt vårt folk i ett förödande, permanent politiskt inbördeskrig, som förlamar dess handlingskraft och leder till katastrof.

"Demokratien" representerar endast till skenet Sveriges folk. Författningsmässigt stödja sig regering och riksdag å "folket i val", men i sitt handlande följa de direktiv från överstyrelserna för judendomens internationaler, av vilka partierna blott äro "svenska" sektioner, huvudsakligen finansierade medels judiskt guld. Den statsmaktens göranden och låtanden dikterande "allmänna opinionen" i tidningspressen bestämmes i allt väsentligt av samma judiska internationaler vilka dirigera partierna, främst Frimurarorden samt II. och III. arbetarinternationalerna jämte den internationella storfinansen, representerad av det monopoliserade bankväsendet. Högern följer i sina allmänna linjer liksom i alla frågor av vikt direktiven från världsfrimureriet. Liberalerna, som numera uppträda i "folkpartiets" kåpa, lyder liberalismens international, och marxistpartierna, socialdemokraterna och kommunisterna, äro officiellt underordnade sina resp. II. och III. internationaler.

Den för c:a tvenne årtionden sedan startade bonderörelsen åsyftade ej allenast en klassbetonad politisk sammanslutning för landsbygdens folk utan en nygestaltning av vårt politiska liv i svensk anda, där bondeklassen utgjorde det bärande elementet. Men de som framträdde som dess sakförare i riksdagen sveko idéerna. De förmådde ej höja sig över det egna Jagets intressen till det oegennyttiga tjänandet, utan sällade sig till lyckojägarnas vida skara å Helgeandsholmen. De accepterade den rådande judiska andan och läto villigt inordna sig i dess system, behagligt tryggande sina arvoden och sina personliga äre- och förnöjelsepositioner. Överallt där det varit deras plikt att tala tego de, och där plikten fordrade handling höllo de sig borta. Ja, de tvekade ej att inlåta sig å det rena parlamentariska schackerspelet, låtande engagera sig som tjänande lakejer åt Moskva-Judas marxistiska legotrupper.

Vårt folks öde bestämmes således i dag av en samling stats- och folkfientliga internationaler, som följa den revolutionära judendomens obskyra vägar. Ett nytt talande bevis härpå gavs i det av partierna en corps stödda svenska engagemanget för Kominterns och Frimureriets sanktions- och krigspolitik i Genève, vars reella syfte var: lössläppandet av ett nytt världskrig med åtföljande världsrevolution, slutetapperna i judendomens brottsliga maktspel om världsherraväldet. För deltagande i häxsabbaten kommenderades svenska folket upp, under föregivande att folkförbunds-aktionen för Abessinien mot Italien gällde tryggandet av Freden och Rätten. Ett är visst: lyckas det att undgå den planerade världskatastrofen — icke tillkommer äran därav Sverige.

Förräderiet mot svenska folket är så fullständigt som möjligt. Kominterns och Frimureriets tentakler nå numera in i den svenska politikens alla vrår. Det är på tid att svenskarna vakna och skaka av sig den internationella hydran. De judiska förbrytarinternationalernas system måste bort och efterträdas av ett *svenskt* system i den nationella auktoritetens och solidaritetens tecken, med en folkrepresentation som är grundad å verkliga och icke chimära intressen. Tidningspressen skall tjäna folket i stället för som nu dess exploatörer och förstörare. En nationell pånyttfödelse måste komma, som väcker de i folksjälens djup slumrande krafterna till nytt liv. Vi måste bryta med det förflutnas misstag och skapa fundamentet till en ny ordning, som tryggar vårt folks fortsatta tillvaro som en fri och oberoende nation.

—

Europeiskt krig

före nästa tyska skörd!

Order från Världsfrimureriet

Det blir för varje dag allt tydligare, att Judendomen bereder sig för en avgörande strid för förverkligande av sitt i årtusenden eftersträvade världsherravälde. Aldrig stod Juda så nära den totala makten som under tjugonde århundradets första decennier, men heller aldrig var faran för dess undergång så stor som den nu är. Vad som just utspelas å den världspolitiska arenan är inledningen till detta oundvikliga snara avgörande.

Ett nytt bevis för att ödestimman nalkas har lämnats i en nyligen från "Grand Conseil de New York de la Franc-Maçonnerie Internationale", världsfrimureriets högsta ledande instans, till alla underlydande landsloger utgiven order om det europeiska krigets igångsättande under 1936. En invigd belgisk frimurare, som upprörts över den ohyggliga befallningen, har ansett det som sin fosterländska plikt att varna sina landsmän och, brytande tystnadseden, i tidningen "Renovation", utkommande i Deurne, låtit publicera orderns slutkläm, vari anbefalles: *"att göra allt för att bringa det europeiska kriget till utbrott före bärgandet av nästa års skörd i Tyskland"* ("mettre tout en oeuvre pour faire éclater la guerre européenne avant la rentrée de la prochaine récolte en Allemagne"). "Supreme Conseil du Grand Orient de Belgique" har förklarat New York-konsiliets beslut bindande för det belgiska frimureriet och alla frimurarebröder av 33. graden äro underrättade om beslutet.

*

Utgivandet av refererade krigsorder från världsfrimureriets högsta ledning visar den stämning av desperation som härskar i internationalisternas läger. Det ena folket efter det andra besinnar sig på sin nationella egenart och självständighet. Frimureriets international har redan tillintetgjorts i fem länder; judendomens international har för första gången dömts till vanmakt i en europeisk stat. Internationalisternas högborg vacklar: Frankrike vaknar! Arméer av nationellt medvetna fransmän stå upp och vilja befria sin hembygd ur internationalernas kedjor. Hos det svårrörliga engelska folket ge sig nya strömningar till känna. De skandinaviska länderna, Holland, Belgien och Schweiz ha sina nationella förnyelse-rörelser. Det nya Polen och det nya Ungern ha skapats av fanatiska antimarxister och antisemiter; dessa länder blott vänta på stunden för sin slutliga befrielse. Italien har inom sina gränser tillintetgjort marxismens och frimureriets internationaler och försöker att befria sig från den internationella (judiska) storfinansen. Det nya Tyskland har radikalt stäckt alla internationalernas inflytande. Andra länder ha redan lyckats spränga några maskor och ha lösgjort sig från den internationella marxismen och det internationella frimureriet.

Internationalismen ser i dag sitt verk hotat över hela linjen. Den trodde sig redan vara nära sitt mål: världsstaten. Redan var ett av de viktigaste trappstegen till slutmålet nått: folkförbundet. Frimureriet kunde redan öppet lyckönska folkförbundet såsom sitt verk. Redan var en jude och marxist president i det efterlängtade folkförbundet. Då ställde sig i sista stunden de europeiska folkens nationella förnyelse kraftfullt emot internalernas brottsliga avsikter.

De desperatas raseri uppfyller i dag internationalerna. Deras blinda hat gäller tvenne länder: Italien och framför allt Tyskland. Det förstnämn-

(Forts. å sid. 7.)

Juda på två fronter

I den komplicerade och skenbart förvirrade världspolitiken, vilken erbjuder olikartade aspekter, framträda de reella konturerna efter hand mer tydligt. Den gamla grunden vacklar och nya fundament äro i tillblivelse. Nya perspektiv öppnas i samband med nya strömningar bland folken.

Senaste tidens händelser, främst den italiensk-abessinska konflikten, tyda åtminstone temporärt på en skärpt splittring inom judenheten, där de s. k. moderata vestjudarna, "sefardim" (stammande från de ur Spanien på sin tid fördrivna judarna), synas göra gemensam sak med fascismen, medan de radikala östjudarna, "aschkenasim" (stammarna från Östeuropa), i revolutionär yra sluta upp kring kommunism. Inom sefardim intager Europas gamla judiska finansaristokrati med huset Rothschild i spetsen ledarpositionen, medan de judiska bankirerna av östjudisk börd i Amerika leda de Moskva-förbundna aschkenasim. Å ena som andra sidan eftersträvas naturligtvis lika ivrigt det judiska världsherraväldet och alla mot judendomen oppositionella tendensers nedslående; splittringen inom de egna leden härrör mest av olika uppfattningar om taktik, vägar och medel för målets uppnående.

Vi ha tidigare framhållit, att judenheten särdeles aktivt medverkat för framskapande av det italiensk-abessinska kriget. Judarna — de som skulle profitera av folkslaktningen — voro jämte deras lydiga redskap inom frimureriet de egentliga pådrivarna av Mussolinis Afrika-expedition. Rörande ändamålsenligheten av denna senare torde ingen meningsskillnad rått mellan sefardim och aschkenasim. För judenheten i dess helhet var kriget en gudomlig händelse, dels genom dess öppnande av nya möjligheter till ekonomisk och politisk vinning, dels genom dess förödande verkningar för gojim-fienderna, dels slutligen genom därav skapade ökade förutsättningar för de vaknande folkens distrahering och avledande från deras nationella restaurationsuppgifter. Rothschildarnas roll i Mussolinis krigsöppning har väckt berättigad uppmärksamhet. Den bl. a. av "Ipa-Pressedienst" i Zürich spridda uppgiften att det judiska miljardärhuset för krigsändamål lämnat Mussolini en kredit av 750 miljoner francs betraktas som korrekt. Laval-kabinettet, inom vilket postministern *Mandel-Rothschild* har anseende som den mest inflytelserika medlemmen, har hittills även ostentativt understött Mussolinis Afrika-politik. Det ena som andra tyder på ett ställningstagande av Rothschildarna *för* fascismen, åtminstone för stunden. Redan för något år sedan talades det om deras politiska orientering bort från Moskva i riktning Rom.

*

Mot bakgrunden av detta Rothschildarnas ställningstagande har Lavals av den franska högern stödda Italien-vänliga utrikespolitik av allt att döma främst varit att se, även om de antikommunistiska, fascistiskt betonade "ligorna" under översten de la Rocque haft sin betydelse såsom maktpolitiskt underlag för kabinettet. Den hittills såsom allsmäktig betraktade Moskva-orienterade frimurarlogen Grand Orient de France, som för ej länge sedan framdrev alliansen med Sovjet-Ryssland, synes för ögonblicket ha fått träda åt sidan för det Romorienterade miljardärhuset Rothschild. Emellertid förspörjes nu, att postminister Mandel-Rothschild på sistone skulle ha inlett en omorientering med närmande till Grand Orients och Kominterns linjer.

Mussolinis Afrika-krig syntes alltså jämväl utveckla sig till en kraftmätning mellan de om herraväldet i Europa och världen konkurrerande "vestiska" och "östiska" riktningarna inom judenheten, av vilka den förstnämnda tillsvidare höll på Rom. Denna moderata "vestiska" riktning, vars mest betydande representanter Rothschildarna äro, lär känna betänkligheter inför realiserandet just nu av det judiska totalitetsprogrammet. Tredje internationalens måttliga framgångar och därav föranledda motaktioner inom folken, i synnerhet det ödesdigra bakslaget i Tyskland, skulle avskräcka den judiska finansaristokratien i Europa från att fastkedja sitt öde med Moskva-herrarnas. Rothschilds, världens rikaste familj, som avgjort så månget tidigare krig och långt mer än någon regerande dynasti influerat utvecklingen i Europa under senaste århundradet, ha i Frankrike sina miljarder huvudsakligen pla-

(Forts. å sid. 7.)

Fredens epok

I årtusenden ha människorna och folken trängtat efter fred. Knappast har väl ett ord så flitigt brukats å statsmännens, politikernas och själasörjarnas läppar som ordet ”fred”. Synnerligast i den tid vari vi leva. I Genève har man för icke länge sedan byggt ett ”Fredens palats” och inlett en ”fredsaera” till den vackra drömmens förverkligande.

Och likväl bevittna vi i dag, att ofredsmolnen vila tyngre och hotfullare över världen än kanske någonsin. Mången synes detta oförklarligt. Blir frukten av fredssträvandena icke bättre, vartill tjäna de då? Kunde det varit värre, om dessa bemödanden icke förekommit? Tvenne decennier ha knappt förflutit sedan världskriget, som ödelade blomman av Europas folk och förde dem till undergångens brant, förrän folken äro färdiga att sätta en flerfalt värre katastrof i scen.

Frestelsen är stor att i detta läge ge fredstanken förlorad såsom en utopi. Heltvisst är tanken på fred under rådande förhållanden utopisk. Freden är en andlig realitet som avhänger av miljön. Å materialismens grund bygges intet fredens regemente. De som reste fredstemplet i Genève förbisågo detta, de voro icke besjälade av den sanna fredsandan. De läto sina ”freds-paroller” gå ut över jorden, men försummade det allra första: att sörja för en solid grund. De fortsatte det gamla spelet i lögn och mammonism, bedragande folken med vackra fraser och falska löften. ”Fredsinstitutet” brukades och utvecklades alltmer till ett instrument för ofredens dunkla krafter, som under Fredens betäckning fullfölja sina diaboliska planer.

Freden kan endast grundas i en därför lämpad miljö. Dagens krigförande Rom — romerska kyrkan i förbund med romerska statsimperialismen — som tagit den militära striden mot den revolutionära världsjudendomen, representerar icke den andlighet som för till fred. Bäraren av fredens andlighet är den nordiskgermanska folkkretsen. Skall något positivt vinnas, skall tanken på frid och försoning bli något annat än en utopi och ett slagord, måste man gå till grunden. Sanningen måste givas platsen i högsätet i Lögnens ställe och alla hinder, som hittills rest sig mot fredsidéns förverkligande, avlägsnas. Så länge mänsklighetens fiender tillåtas sköta fredsbygget, kan intet positivt resultat väntas; så länge själva ofredens skapare tillåtas efter behag förgifta folkopinionerna i gudlös hat- och lögnhets, förblir allt tal om fred ett hån mot den upphöjda tanken.

Blott en andlighet, präglad av den gudomliga ingivelsen hos människorna, kan skapa frid på jorden. Endast i Sanning och Rättfärdighet kan en bättre värld danas. Människorna ha dock möjlighet att göra det sanna och rätta likaväl som det osanna och orätta. När den nya andligheten vunnit insteg hos folken, skola inga hinder längre finnas för Freden. En dag skall nödvändigheten av denna andliga förnyelse allmänt inses. Då kommer den sanna fredsrörelsen, som sopar bort Lögnens konstruktioner och upprättar frid på jorden.

I den rådande ofredens natt skönjes redan morgonrodnaden till den nya dag som inleder F r e d e n s e p o k.

• Pressfronten •

»England har ordet»

Judendomens ledande organ i Sverige, Bonniers *Dagens Nyheter* (l.-f.), som i senaste tid levat i en formlig lyckoextas inför de öppnade utsikterna till ett nytt världskrig, var högeligen förgrymmat över engelska regeringens genom fransk-engelska fredsförslaget plötsligt visade tendens att vilja undandraga sig sin krigsmission. Med omisskännlig stolthet konstaterar senare bladet i sin ledare av 20 dec. under den betecknande rubriken ”England har ordet”, att engelska regeringen genom opinionens överväldigande tryck nödgats återgå till sin sanktionsvänliga och fasta politik gentemot Italien. Ja, förvisso satte den av judarna och frimurarna behärskade engelska pressen ett så våldsamt tryck på regeringen, att man nästan fruktade att vad som helst kunnat inträffa i England, om befallningen icke åtlytts.

Triumferande refererar Bonnierorganet ”Times” ultimatum före underhusdebatten: ”Underhusdebatten måste bli inledningen till återupprättandet av Englands prestige”, varmed ju menades: England har intet annat att göra än att lyda våra — judarnas — befallning! Efter en del glosor till de tredskande engelska ministrarna konstateras med äkta judisk cynism att genom regeringens fallande till föga för ”opinionen” ”en obotlig katastrof” avvärjts:

> Den (katastrofen) uteblev lyckligtvis denna gång. Man har på många håll betvivlat att Nationernas förbund skulle vara i stånd att genom sanktioner effektivt hejda en angripare — och när det kollektiva säkerhetssystemet undergår sitt första prov och man har visshet att ett oljeembargo skulle bringa angriparen på knä då ryggar förbundet tillbaka, därför att angriparen slår på sitt värjfäste och säger: Bort med fingrarna, annars klipper jag till! När förbundet under omständigheter som i flera avseenden äro särskilt gynnsamma tillgriper sanktioner mot ett brutalt angrepp, då kan den minsta stormakten, som därtill redan är inbegripen i ett vanskligt och vittutseende krig, genom att svinga angreppshotet mot förbundets huvudmakt tvinga den kollektiva aktionen till ett på stället vila. Sista ordet är visserligen ännu inte sagt i det italienska erövringskriget mot Abessinien och förbundets ingripande till den kränkta rättsordningens återställande.

Man förstår raseriet inom judenheten över att de ledande franska och engelska statsmännen genom ett eget initiativ sökte hejda den av judarna påbjudna utvecklingen mot världskrig och världsrevolution. Stoppandet av detta ”olyckliga” försök tydes naturligtvis av judenheten såsom en betydelsefull seger och ett praktiskt bevis för att det alltjämt är Juda som bestämmer Albions politik, även när det skulle gälla att föra imperiet till dess egen undergång. Moskva står redan berett att tillträda arvet! Sveriges ledande judeorgan slutade med att försäkra: ”Sista ordet har ännu ej sagts”. Det finnes dock även en annan part som har ett ord att säga: De vaknande folken.

*

Sveriges orientering åt Moskva

Den svenska politikens orientering åt den världsrevolutionära judiska Sovjet-Unionen blir under rådande marxistiska regim alltmer påtaglig. Strävandena för en ”proletär enhetsfront” ha hunnit så långt, att Moskvas språkrör ansett sig kunna konstatera att P. A. Hanssons regering numera företräder den ”samlade” arbetarrörelsen. Genom Sveriges engagemang för det Moskva-ledda Nationernas förbunds ”sanktionspolitik” ha vi förts in i en utrikespolitisk bolsjevikallians, som öppet erkänner som sitt närmaste syfte ”fascismens störtande”, en allmänstatlig krigsaktion mot Italien och Tyskland.

Nya Dagligt Allehanda framhäver faran i denna utveckling, som kan leda oss till katastrof:

> Vem är det som formulerat satserna om ”den odelbara freden” och ”den kollektiva tryggheten”, i alla händelser högljuddare än någon annan yrkat på deras tillämpning? Jo, det är Rysslands representant herr Litwinow. Men att detta är uppenbar humbug borde vara tydligt för alla. Ty Sovjet-Ryssland önskar icke någon odelbar fred åt hela världen, det vill tvärtom förstöra freden i alla länder, såsom senast dess manövrer i Syd-Amerika visat. Samma Ryssland vill icke någon kollektiv trygghet. Det vill tvärtom en kollektiv otrygghet, till dess ordningen i alla länder omstörtats och alla folk utsatts för samma terroristiska våldsherravälde som det, varunder ryska folket på grund av sin vana vid lidanden och sin passiva natur förunderligt länge tyckes finna sig.
>
> För Sveriges inre politik har vår regerings och jämväl våra riksdagsmäns så gott som oförbehållsamma anslutning till denna på bedräglig grund vilande utrikespolitik även medfört diverse bedrövliga konsekvenser. Sverige som halvt om halvt blivit bundsförvant åt det ryska (läs judiska. Red. anm.) barbariet — har låtit sitt folk inbillas att tyska folket är vår fiende som skall bojkottas. Ny ved har burits till de inre partistridernas brasor, och den inre svenska folkgemenskap, som vi alla innerst längta efter, har flyttats bort på längre avstånd.
>
> Knappast någon enda av de större tvistefrågor, som uppdela vårt folk i ofördragsamma partier, skulle icke kunna hänföras till en grundläggande motsägelse eller missuppfattning av i viss mån med de här anförda fallen besläktad art. Det är därför som ”likriktning” just i våra dagar är det värsta onda som kan hemsöka ett folk. Ty likriktningen betyder nästan alltid ett fegt godkännande av en grundläggande lögn. Så länge det ännu finns inom nationen människor som förbehålla sig sin fria rätt till kritik, så är ännu icke allt hopp ute om nationell renässans. Men får partiväsendets självgodhet undertrycka viljan av och förmågan till kritik, då stundar Ragnarök för vårt folk.

Vi vilja i detta sammanhang erinra om, att bland dem som främst visat sig eftersträva den omnämnda ”likriktningen” genom att undertrycka den fria rätten till kritik är det s. k. ”nationella” högerpartiets f. d. ledare, tituläramiralen Lindman, vilken å härvarande frimureris vägnar fordrade och framtvang förbud mot vår tidnings saluförande genom legitimerade tidningsförsäljare. Varför reagerade ej herr Ljunglunds tidning mot denna skandalösa ”likriktnings”-terror, då den omfattar sådana synpunkter som de här refererade?

Sveriges inledda nya orientering åt Moskva sker i strid mot svenska folkets intresse och väl. Man får hoppas, att den oförvillade opinionen i landet skall veta att göra sig gällande på sådant sätt, att de förrädiska planerna gå om intet.

*

Nordisk frimurarkonferens

Inom judendomens politiska kamporganisationer, främst frimureriet och marxismen, förmärkes allestädes en väsentligt stegrad aktivitet. Meden marxismens ledande statsmän i Norden sammankommo i Helsingfors för manifesterande inför världen av Finlands anslutning till den ”nordiska” ententen till skydd för ”demokratien” *mot* ”fascismen” (= mot Tyskland och Italien) enligt Moskvas program, voro Skandinaviens frimurarebröder .·. en hel vecka församlade till icke mindre viktiga förhandlingar i Norge. De i frimurarkongressen i Oslo deltagande skandinaviska frimurarbröderna .·. mötte upp i ”Salomotemplet”, där Norska Stora Landslogens Styrande Mästare, advokaten Br .·. *Hans Johndal Ronneberg* hälsade dem under övliga ceremonier.

I den skandinaviska frimurarkonferensen i Oslo deltogo från *Sverige:* tituläramiralen Broder .·. *Salomon Arvid Achates Lindman,* näst de kungliga Sveriges främste frimurare, kabinettskammarherren Br .·. *Hans von Stedingk,* direktör Br .·. *Charles Dickson,* häradshövding Br .·. *Yngve G. Wisén,* justitieborgmästare Br .·. *G. J. B. Lindberg,* överläkaren Br .·. *J. O. A. Bergqvist* och översten Br .·. *G. R. Gejer. Danmark* representerades av: landsdomaren Br .·. *Christian Fredrik Schulin Schmidt,* näst de kungliga Danmarks främste frimurare, kammarherren baron Br .·. *Axel Blixen-Finecke,* grosshandlare Br .·. *William Malling,* direktören rådman Br .·. *Wilhelm Fischer,* kontorschef Br .·. *P. O. Rosenørn,* grosshandl. Br .·. *Johs Rasmussen* och kapten Br .·. *U. A. von Holstein. Norges* delegerade voro: konsuln Br .·. *Jacob Schram,* skeppsredare Br .·. *Rasmus Hansen,* generalmajoren Br .·. *Ivar Aavatsmark,* översten Br .·. *Marcus Petersen,* grossh. Br .·. *A. B. Laurentzen,* verksägare Br .·. *Jens W. Berg* och överlärare Br .·. *And. Aannerud.*

Förhandlingarna i Oslo torde framför allt ha rört sig om *dels* försvaret mot antifrimureriet i Nordens länder, *dels* åtgärder med anledning av tyska regeringens beslagtagande av det hemliga frimurarmaterialet i Tyskland, *dels* slutligen den av ”Grand Conseil” i New York utsända ordern om krigs igångsättande i Europa. Vad som särskilt irriterar de frimureriska överheterna i Skandinavien är följande: i samband med tyska riksregeringens förlidet år igångsatta rävst med logerna i Tyskland med anledning av deras stats- och folkfientliga verksamhet försökte därvarande ledande frimurarkretsar överflytta sitt hemliga material till Sverige, för att gömmas i Svenska Stora Landslogens valv i Stockholm, som under rådande förhållanden ansågs som den säkraste förvaringsplatsen. Men i samma ögonblick kistorna skulle vidarebefordras från Stettin till Stockholm ingrep tyska statspolisen och beslagtog det särdeles komprometterande hemliga materialet.

Frimureriets på sistone oerhört skärpta aktivitet jämsides med kominterns *för* världskriget, vilken bl. a. kommit till uttryck i New York-konciliets till alla landsloger utsända order om det europeiska krigets igångsättande före nästa tyska skörds bärgande, sammanhänger uppenbart med tyska regeringens företagna rävst med frimurarlogerna, och beslagtagandet av de omnämnda komprometterande hemliga akterna. Ty Salomos bröder .·. inse tillfullo, att, om sanningen i dessa ting genom absolut bindande bevismaterial kommer i dagen, är det slut med ”välgörenhetsutövningen”. Därför måste Tyskland hastigt och med alla medel, till varje pris förintas! Naturligtvis har också den i Nordens stater i ”moralens” namn igångsatta offentliga terrorbojkotten mot antifrimureriska publikationer, såsom Nationen i Sverige och ”Stormen” i Danmark, sitt samband med nämnda sakförhållanden.

Ett vaknande Norden skall veta att omintetgöra de frimurerisk-marxistiska ofärdsplanerna.

Trotskij alltjämt »världsrevolutionär arbetare»

I sammanhang med de återkommande ryktena om boljsevikjuden Trotskij-Bronsteins — ”världsrevolutionens organisatör” — planerade överflyttning från Norge till Sverige ”för hälsovård” bör det ha sitt intresse att observera ett uttalande av hans intime vän, kommunistledaren B. J. Fild i New York till ”Star Weekly”. Fild bodde på sin tid fyra månader å Trotskijs förvisningsort Primkipo och känner ytterst väl hans tankar och förehavanden.

”Trotskij förblir — säger Fild — i landsflykten i Norge en arbetare för världsrevolutionen. Han talar ännu alltjämt med samma eldiga kraft som Lenin 1914. III. internationalen låg i dödsstadiet, när Lenin slöt sina ögon, och Stalin, Rysslands nye härskare, började mera uppföra sig som en ryss än som kommunist samt inriktade sin politik allenast på socialismens förverkligande i ett enda land.”

*

Kampen mot antisemitism i U. S. A.

Den judisk-frimureriska tidskriften ”B'nai B'rith Messenger”, Los Angelos, konstaterar antisemitismens oroande utbredning i U. S. A. samt uppfordrar till energisk motkamp mot den hotande faran:

”Amerikanarna måste upplysas om faran av en utbredning av antisemitismen. Antisemitismens gift utbreder sig också i detta land. Varje tecken i sådan riktning måste med alla till buds stående medel bekämpas. Det är våra nationella ledares plikt att vara på sin vakt för att hindra antijudiska tidskrifters spridning samt att göra allt vad möjligt är för att motverka inflytande genom falsk propaganda å offentligheten. Vi måste tillgripa varje uppnåeligt medel för att hindra denna propaganda och kväva den i sin linda.”

I Sverige göra de ”nationella ledarna”, som vi veta, sin ”plikt”.

Nationens försäljning i Stockholm

äger tillsvidare huvudsakligen rum genom egna gatuförsäljare samt genom Svea Rikes bokhandel, Norrlandsgatan 30 och Svea Rikes förlag, Odengatan 42, 1 tr.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Sthlm 1935.

Sanningen om Ivar Kreuger

Den "självmördade" "ariske världssvindlaren" — de judiska världsbankirernas mordoffer

Skottet den 12 mars 1932, vilket ändade Ivar Kreugers liv, gav eko i hela världen. Slutakten i skådespelet över den svenske tändstickskungen inleddes, varunder den hädangångne förvandlades från en genial finansman till den störste bland bedragare. I världspressen lästes en längre tid, att "historiens störste svindlare" var "en arier" — en sats som uppenbarligen hade sin särskilda adress till dem som vilja beskylla judarna för att på området intaga en förgrundsplats.

Från första ögonblicket stod det klart för oss, att ett brott blivit begånget i Paris den 12 mars, ehuru med andra personer än Ivar Kreuger i förbrytarrollen, och ensamma inom svensk press vägrade vi godtaga den genom judepressen spridda officiella versionen av händelser och fakta kring hans död, vilken relation egendomligt nog blint accepterades av våra s. k. "nationella" och nationalsocialistiska organ. I Nationen för den 1 april 1932 hävdade vi också den uppfattningen, att Ivar Kreuger "självmördats" av de judiska bankirer, som önskade komma åt hans koncerns enorma värden och samtidigt skaffa ur världen en man som stod i vägen för deras politiska planer.

Utvecklingen synes ge oss rätt i vårt första omdöme. Den av Ivar Kreugers broder, ingenjör Torsten Kreuger, till Stockholms rådhusrätt ingivna stämningen mot bankiren Arvid A. Högman, avseende en mot överenskommelse inhiberad rättegång mot Ivar Kreugers vedersakare i Paris, blottar sensationella förhållanden. Torsten Kreuger berättar, att han i slutet av mars 1932 uppsökts av bankir Högman, vilken omtalade, att Ivar Kreuger blivit mördad och att hans koncern varit utsatt för brottsligt företagna baissemanövrer. Högman begärde och erhöll av Torsten Kreuger 20,000 kr. för att rentvå Ivar Kreuger samt avslöja de olika bankernas och bankirernas brottsliga spel, vars trådar ledde till en av Frankrikes förnämsta bankirfirmor, D. Dreyfus. Tvärtemot överenskommelsen nedlade emellertid Högman under rättegången sin talan, i samband varmed han tillerkändes 8 milj. francs kontant samt 15 milj. egna reverser i retur, d. v. s. sammanlagt 23 milj. francs. Genom Högmans uppgörelse med motparten kunde saken ej i full utsträckning utredas, så att alla papper kommo på bordet. Men de transaktioner, som redan framkommit, voro till den grad komprometterande för vederbörande bankirer, att åklagaren trots uppgörelsen fullföljde saken med resultat, att två av bankirerna fingo årslångt fängelsestraff.

Ingeniör Torsten Kreuger ansåg det som sin plikt att söka rentvå sin döde broder och bringa sanningen i dagen. I en artikelserie, publicerad i "Aftonbladet" våren 1935, gav han en i flera avseenden högst märklig skildring av Ivar Kreugers livsverk och den utveckling som ledde till dennes fall. Här påvisar T. Kreuger hur Ivar Kreuger krisåret 1921 genom oegennyttiga insatser räddat det svenska bolags- och bankväsendet från katastrof undan krisens verkningar. "Ingen annan torde ha gjort svensk industri och svenskt bankväsende så oegennyttiga tjänster som han. Det hade varit lätt för honom att även slå in på den andra vägen, varigenom han kunnat förskaffa sig stora egna vinster på företagens bekostnad. I stället gick han osjälviskt och utan att räkna med risken in i arbetet för att hindra de internationella bankirerna från att utplundra Sverige". "Det var visst icke enbart de vidriga tidsförhållandena han fick att kämpa mot utan även dessa intressen, som skörda vinning av katastroferna och därför arbeta på andras undergång, dessa intressen, som utom all den förödelse de berett den enskilda företagsamheten och dess kapital — i de upprörda tider, som nu kommo att råda, lyckades förstöra länders valutor".

Staterna voro vid denna tid oerhört pressade av svårigheter av alla slag, ej minst finansiella, och befunno sig ofta i prekär belägenhet. Kaos och bolsjevism hotade både på ena och andra hållet. De lånemarknaden behärskande världsbankirerna förvärrade läget genom att praktisera räntesatser å ända upp till 20 procent. I denna situation gick Ivar Kreuger in för en hjälpverksamhet, sökande tillhandahålla krediter å rimliga villkor, omkr. 5 procent, åt olika stater, som av ena eller andra orsaken råkat i finansiella svårigheter, samtidigt för egen del fullföljande syftet att vinna önskvärda avtal för tändstickskoncernen. Härigenom kom han att ställa sig i harnesk mot såväl de judiska ockerbankirerna som dem inom judenheten, vilka eftersträvade kaos och bolsjevism. Dessa intressen svuro hans undergång.

De judiska världsbankirerna och deras allierade inom bolsjevismen igångsatte redan 1930 från Amsterdam och Paris som centra en gigantisk baissekampanj mot Kreugerkoncernens värdepapper å alla börser, varigenom dessa papper efterhand nedpressades långt under de verkliga värdena — detta i syfte att åstadkomma en bristande balans inom koncernen. Genom ryktesmideri och försäljningsmanövrer pressades kurserna allt lägre. Den stora emissionen av debentures för ordnande av de tyska och polska lånen hindrades och uppsägningar av lån mot säkerhet i koncernens papper framdrevos. När baissespekulanterna lyckats nedpressa koncernens papper i 200 kr., ansåg sig Ivar Kreuger nödgad bryta anfallskedjan. Han beslöt hejda baissespekulationen genom att uppköpa de på börserna utkastade papperen, vilka uppköpta papper han genom bankirfirman Högman mot belåning hypotiserade hos den franska bankirfirman Dreyfus. Men denna sålde dem emot avtalet å den öppna marknaden. Sålunda gick det en tid runt, tills Kreuger en dag upptäckte att han blivit svindlad. På liknande sätt blankade en fransk bankgrupp, som stod i förbindelse med en svensk bank, koncernens papper. Man arrangerade försäljningar från den ena agenten till den andra, och man begagnade sig t. o. m. av falska förvaringsbevis från Berlin. — Ivar Kreugers försök att hejda den våldsamma baisseattacken hade misslyckats.

"Kreugerkoncernens katastrof är den största kupp, som de internationella bankirerna någonsin gjort — säger Torsten Kreuger —. Det kan vara skäl att rekapitulera de metoder, som de alltsedan 1930 använde i denna kamp mot Ivar — det var samma metoder som då påbörjades även mot mig och ännu pågå. De äro: 1) förtalskampanj; 2) nedpressning av aktievärden genom allehanda börsmanövrer och genom ryktessmideri; 3) därav framtvingade kreditsuppsägningar; 4) presskampanj". Ingenjör K. gör gällande, att koncernens solvens vid avvecklingen var höjd över allt tvivel och att den av bankintressen dirigerade stora Kreugerutredningen varit en svindel. Såsom typiskt för denna utredning framhålles, att man upptog staters skuldförbindelser till 0. (I International Match upptogos fordringar på Tyskland till 0, för vilka man sedan bjudits 55 procent).

Torsten Kreuger kan ej heller godtaga versionen om Ivar Kreugers "självmord". Dagen före katastrofen hade han ett telefonsamtal med sin broder, som var vid gott mod. Under samtalet — vilket åhördes av direktör Schéele — frågade han Ivar om något var i olag, eftersom alla reste ned till Paris och om han behövde hans hjälp. Ivar svarade, att han kom hem om ett par dagar, då allt skulle ordnas. "Det var obegripligt — skriver Torsten Kreuger — varför Ivar skulle hindras att resa hem, sedan det penningbehov, som varit särskilt pressande, blivit ordnat genom lånet i riksbanken". "Hemresan hindrades för alltid genom skottet i Paris. Men är det så alldeles säkert, att Ivar själv lossade det skottet? Den officiella utredningen erbjuder så många oklara punkter, att man har rätt att ställa dess resultat under debatt. För min personliga del är jag övertygad om, att sista ordet icke är sagt om dramat i Paris, och det är min önskan och tro, att en framtida, *förutsättningslös* undersökning skall sprida ljus över det dunkla och underliga, som hände den 12 mars 1932".

Det förtjänar ihågkommas, att Sovjets specielle författare mot Ivar Kreuger, Ilja Ehrenburg, något år före dödsfallet i en av sina utgivna böcker förutsade, att tändstickskungen en dag skulle taga sitt liv i Paris, trött på livet och affärerna. I boken användes ungefär samma ordsätt, om händelsen som senare figurerade i telegrammen från Paris om "självmordet" — vilket således skulle varit beslutat långt i förväg. På håll, där man är särskilt angelägen att försvara självmordsteorien, anföres såsom bevis för densamma de på engelska skrivna brev som Ivar Kreuger uppges ha författat till sina närmaste. Men skriver en människa i en dylik situation avskedsbrev till sina närmaste på ett främmande språk? När hörde man för övrigt, att någon tog sitt liv genom att skjuta sig i hjärtat? Något sådant låter sig knappast ens göra. Självmördaren siktar alltid på tinningen. "La Tribune de Paris" publicerade våren 1932 under rubriken "Huru Daniel Dreyfus 'självmördade' Ivar Kreuger" en del uppgifter, som säkert skulle ställa händelserna den 12 mars i en annan dager än den officiella, framhåller Torsten Kreuger. Märkligt nog undgick även artikeln i tidningen "L'Oeuvre" av 13 mars 1932, vari bankdirektören Marcus Wallenbergs sammanträffande med Ivar Kreuger den 11 mars, d. v. s. dagen före "självmordet", berördes, så gott som hela den svenska pressen.

Man spörjer sig *varför icke* de svenskar som under dramat uppehöllo sig i Paris och som måste varit underkunniga om vad som i verkligheten tilldragit sig, såsom bankdirektören Oskar Rydbeck, ingenjören Littorin och bankdirektören Marcus Wallenberg inför lämpligt forum blivit hörda på ed. All mystiken kring "självmordet" hade motiverat dylikt edsförhör. Bankdirektör Rydbecks och ingenjör Littorins tungor ha i denna angelägenhet varit liksom fastlåsta. — Ha de måst utfästa sig till att tiga? Hela händelsen framstår så mycket märkligare efter nu gjorda avslöjanden från Torsten Kreugers av bankir Högman emot avtal nedlagda processförfarande mot bankirerna i Paris. Den enda part som hade intresse av Ivar Kreugers försvinnande från arenan voro bank- och bankirspekulanterna, *icke* Ivar Kreuger själv, vilken förlorade allt.

Men varför valdes Paris som ort för dödsdomens exekverande? Därför att "självmord" lättast lät sig arrangera i denna stad. Av samma skäl anordnades konung Alexanders av Jugoslavien resa till Frankrike; genom Staviskyskandalen har till full evidens fastslagits, att den franska polisen i senare tid fullständigt dirigerats av den med Sovjet intimt lierade frimurarlogen Grand Orient de France. Brottet kunde där i detalj ordnas under myndigheternas hägn.

Sveriges folk fordrar full klarhet i denna sak!

Fortsatt kamp!

Svenska folkets fiender ha gripits av skräck över vår tidnings upplysningsarbete, som träffar dem i hjärteroten och hotar deras härlighets regemente i detta land. Folkförrädarnas å Frimurarordens befallning påbjudna försäljningsbojkott mot Nationen vittnar om graden av denna skräck hos Mörkrets krafter.

Den mot oss påbjudna terrorn riktar sig i verkligheten mot Sveriges folk, vars intressetalan vi endast föra. Det måste således ligga i samma svenska folks intresse, att terrorn studsar tillbaka och att Nationens upplysningsarbete ohindrat kan fullföljas. Vi räkna därför med ett aktivt stöd från deras sida, vilkas sak vi föra, under det nya år som ingått.

Hjälp till i arbetet för Nationens vidgade spridning genom anskaffande av nya abonnenter samt lösnummerförsäljare å alla platser i landet där dylika ännu saknas! Stöd alla dem som våga trotsa folkfiendernas påbjudna bojkott.

Slå vakt kring svenska folkets egen tidning Nationen!

• Ur Utlandets Press •

Paroll från Moskva

Den i Moskva utkommande "Deutsche Zentralzeitung" offentliggjorde 18. årsdagen av den bolsjevikiska oktober-revolutionen ett upprop från kommunistiska internationalens exekutivkommitté, riktat till alla länders proletärer. Uppropet är ett nytt bevis för att Sovjet-Rysslands kommunistiska international oförskräckt eftersträvar genomförandet av den bolsjevikiska revolutionen i alla länder och således utgör en fara för hela civilisationen. Det vederlägger uttryckligt alla bedyranden i motsatt riktning från officiella sovjetryska kretsar. I uppropet heter det bl. a.:

"På 5/6-delar av jordklotet har det ännu icke lyckats proletariatet att störta kapitalismens makt. Tysklands fascistiska diktatur, som blivit den internationella kontrarevolutionens centrum, utgör en fara för freden och grannfolkens oavhängighet samt eftersträvar att lössläppa ett krig i Europa. Hur skulle det ställa sig för Europas folk, hur skulle det vara i det avlägsna Asien och i alla delar av jordklotet, om icke den stora och mäktiga Sovjet-Unionen existerade! Den mäktiga proletariska staten är den ledande fredsfaktorn. Arbetare och producerande krafter i alla länder! På 18. årsdagen av den stora proletariska revolutionen i Sovjet-Unionen, tillropar den kommunistiska internationalen Eder alla att förena Edra krafter för den gemensamma kampen mot imperialistiskt krig och fascism. Arbetare och producerande, folken längta efter befrielse ur det kapitalistiska slaveriet! Endast proletariatets i Sovjet-Unionen väg är den riktiga, framgång lovande vägen till de producerandes räddande ur det kapitalistiska slaveriet . . . Leve Sovjetmakten i hela världen!"

Man observere den samstämmiga tendensen i detta upprop med den på annat ställe i denna tidning relaterade, från världsfrimureriets högsta ledning till alla underlydande landsloger utsända befallningar, att ett europeiskt krig med alla tillgängliga medel skall framdrivas i Europa före inbärgandet av nästa gröda i Tyskland!

*

Judas spekulation i religionstvister

I åtskilliga länder utveckla f. n. de folkfientliga Överstatliga Makterna en febril verksamhet i syfte att söndra folken medels religionsstridigheter. *Fascist*, London, erinrar om de gatukravaller som i Edinburgh arrangerats mot där nyligen avhållna eucharistiska kongress, vilka föranlett romersk-katolske ärkebiskopen till ett uttalande mot våldsdåden. Tidningen skriver:

Å Evangeliska Crusade-mötet i Alberthall nyligen slutade lord justice Slesser, efter att ha uppläst ärkebiskopens av Canterbury budskap, sitt tal med ett yttrande om återupprättande av tron på den katolska kyrkan. Genast följde en störning, vilken naturligtvis ledde till aktion, och en del skrikande personer måste avlägsnas ur lokalen. Slesser är jude. Närhelst en aggressiv anda proklameras, har man anledning söka efter en judisk fridstörare. I Irland levererades vapnen för konflikten av de judiska Erskine Childers och pengarna av juden Briscoe. Därpå började mördandet mellan katoliker och protestanter. Juden är i fara och han vet det; "Söndra och härska!" är hans regel. Det är hans mål att anstifta oroligheter mellan katoliker och protestanter i England, så att de må glömma honom.

Det berörda sakförhållandet är icke minst av aktuellt intresse beträffande Tyskland, där judendomen sedan något år tillbaka huvudsakligen koncentrerat sin oppositionella, anti-nationalsocialistiska aktivitet under kyrkans och religionens skyddande mantel. Företeelsen är för övrigt så gott som universell.

Frimuraramiralen lämnar riksdagen

På det gamla årets sista dagar ingick underrättelsen, att frimureriets främste aktive politiker i vårt land, förutv. högerledaren, tituläramiralen och höggradsbrodern .·. Arvid Salomon Achates Lindman avsagt sig sitt mandat i riksdagens andra kammare. Man förstår hans steg. Den frimureriska "välgörenheten" tager honom för ögonblicket i sådan grad i anspråk, att det ju måste ställa sig svårt att hinna med riksdagsarbetet. Ena veckan har han att passa en brödrakonferens i Dublin och den andra veckan en dylik i Oslo.

Möjligen har det dessutom ur taktisk synpunkt ansetts klokast för högern att inför stundande val icke för mycket demonstrera sin samhörighet med brödraskapet.

Amerikas första antikommunistiska skola

Den kände amerikanske radioprästen Charles Couglin har invigt en antikommunistisk skola. De inskrivna lärjungarna, som vid starten uppgingo till 200, äro genom en helig ed förpliktade att hela sitt liv med obevekligaste hat förfölja "den röda fanan". I eden försäkra barnen, att de skola göra allt vad i deras makt står för att utrota kommunismen.

Vid öppningshögtidligheten förklarade Couglin, att grundandet av den nya anstalten betydde upptakten till ett fälttåg i hela Amerika mot den röda faran. Lärjungarna skulle ingående undervisas angående kommunismen för att så mycket bättre kunna bekämpa dess onda. Enda möjligheten att undertrycka de kommunistiska lärorna var att inrätta nya skolor, genom vilka dessa läror skulle kunna bekämpas. En penninginsamling planeras för grundande av ytterligare en skola, som kan upptaga minst 1000 lärjungar. Man vill sedan även söka åstadkomma, att övriga skolor i landet likaså införa antikommunistisk undervisning.

Rasvård

Befolkningsvetenskapen i vidaste mening (inbegripet rashygien och raskunskap) leder i dag i alla länder till ett praktiskt användande av till sin natur befolkningsvetenskapliga och rasvårdande åtgärder. Den enskilda människans inställning till dessa åtgärder beror endast till en del å kännedomen om deras vetenskapligt bevisbara förutsättningar. Till en annan del härrör den från den allmänna inställningen i andlighet och världsåskådning och kan även från de synvinklarna kritiseras. I den mån denna kritik är avböjande, stödjer den sig likväl på ett antal invändningar, som i sig själva äro ohållbara och ologiska.

Dessa invändningar kunna sammanfattas i tre grupper. Den första invändningen utgår från en rent individualistisk uppfattning, som ej vill tolerera något ingrepp i den enskilda människans livsföring. Den ger därför den enskilde rätt att leva barnlös eller att även vid tydligt föreliggande arvssjukdomar godtyckligt föda barn eller över alla gränser och raser sluta äktenskap efter sitt eget välbehag. Principiellt avböjer den varje i gemenskapens namn påyrkad inskränkning i den enskildes livsföring.

Denna ståndpunkt måste fullständigt förkastas, då den, konsekvent tillämpad, å alla det mänskliga livets områden skulle omöjliggöra gemenskap och därmed även stater, bildning, näringsliv och kultur. Mänskligt liv är blott möjligt genom den enskildes inlemmande i gemenskaperna, och liksom gemenskapen genom skattelagar eller åtgärder till bekämpande av farsoter och dylikt i ett högre intresse inskränker den enskildes egoism, har den ock rätt att genomföra för gemenskapen nödvändiga befolkningspolitiska och rashygieniska åtgärder, om den vetenskapliga kunskapen tvingar därtill.

Den andra gruppen invändningar är av humanitär natur. Den gör gällande, att t. ex. ett ingrepp för sterilisation betyder ett så svårt offer för den berörde, att samhället överhuvud ej kan påfordra, allra högst tillåta det såsom ett frivilligt offer. Men det är ej humant, om man såsom i dag hos alla civiliserade folk nedtrycker levnadsstandarden för de sunda och skapande genom oerhörda utgifter för ärftligt sjuka, vilka genom dessa utgifter aldrig kunna helas från sina beklagansvärda sjukdomar. Det finnes plikter av medlidande och humanitet även gentemot de sunda krafterna och folken och dessa plikter berättiga oss att använda alla de åtgärder, som åtminstone för nästa generation frigöra utrymme och existensmedel för de ärftligt sunda, ehuru fattiga folklagren. Botandet av de sjukdomar som kunna läkas underlättas även oberoende av det tillfälliga ekonomiska läget därigenom, att vi avsätta de improduktiva utgifterna för de obotliga, genom förhindrandet av deras fortplantning, för de följande generationerna.

Det är ingen principiell invändning, att vi genom steriliseringen ej kunna hindra uppkomsten (genom mutation) av nya ärftliga sjukdomar: Vi skulle då också avstå från att bekämpa en eldsvåda därför att i alla fall en ny eld kan råka uppstå å annan plats.

Men steriliseringen i de av vetenskapen angivna fallen förblir även en human plikt gentemot den enskildes öde. Det är ohumant i högsta mening, om man med öppna ögon overksamt låter varelser komma till, vilka ödet självt bestämt för oundvikligt lidande. Äkta medlidande söker förhindra lidande och elände. Detta är mera värt än att efteråt jämra sig.

Enstaka röster kräva, att ingrepp med sterilisation blott må ske frivilligt och i fullt samförstånd med den berörde. Det är dock dåraktigt att begära frivillighet där den fria viljan icke längre existerar och medgivande där intet förstånd — såsom t. ex. hos svagsinta — är till finnandes. Alla länders och folks rätt och sed ingripa även i övrigt utan och mot den enskildes vilja i hans öde (omyndighetsförklaring, farsotsbekämpande). Likaså har den på det biologiska ärftlighetsområdet skolade läkaren rätten och plikten att med sin säkra kunskap om nödvändiga biologiska åtgärder i givna fall påtaga sig det ansvar som den enskilde patienten icke kan bära.

Enligt den sista gruppen av invändningar skulle hänvisandet till olikheter i biologiskt värde eller rasskillnader kunna leda till allvarliga konflikter i samhället och för mänskligheten. Härtill är närmast att svara, att alla dessa olikheter äro givna av naturen och att varje samhällelig och mänsklig ordning blott kan bestå så länge den står i samklang med de i naturen givna fakta. Just insikterna i rashygien och raslära samt användningen därav äro ägnade att inskränka eller rent förhindra konflikter och krig: även det vunna kriget betyder biologiskt förlusten av oersättliga bästa värden. *Och kunskapen om rasliga egenheter hos de stora folkgrupperna, deras vård och bevarande i renhet medför samtidigt förutom stoltheten över egenarten även aktningen för varje annan och avböjandet av varje oorganisk imperialistisk strävan.*

Det visar sig således, att befolkningspolitikens och rasvårdens mål från etisk ståndpunkt helt måste bejakas. Folkens regeringar ha i eget intresse plikten att ur den objektivt forskande vetenskapens kunskaper draga de nödvändiga praktiska följderna.

W. G.

Svensk vinter

Marie-Antoinette och frimureriet

Det har sagts om Frankrikes bourboner, att de "ingenting lärt och ingenting glömt" — en sats som förvisso har sin tillämpning på ett stort antal regerande dynastier, synnerligast under senaste århundradet. Belysande för den å Högsta Ort ofta rådande blindheten, som blivit de regerade folken så dyrbar, är en brevväxling mellan M a r i e-A n t o i n e t t e, drottning av Frankrike, och hennes närmaste anhöriga angående frimureriet. I ett brev till sin syster Marie-Christine av 27 febr. 1781 skrev drottningen:

"Jag tror, att I tillägger frimureriet i Frankrike en alltför stor betydelse; hos oss spelar det icke på långt när den roll som i andra länder, tack vare det förhållandet att alla här i Frankrike tillhöra det och att vi därför veta allt som där försiggår. Vari ser I då någon fara? Jag förstår, att man borde skydda sig mot frimureriets utbredning, om det vore en hemlig politisk förening, men frimurarna utgöra blott en förening för välgörenhet och underhållning; det drickes och ätes gott hos dem, där diskuteras och sjunges, och kungen säger, att folk som sjunger och dricker ej kunna vara sammansvurna. Likaså är det ett missförstånd att kalla frimurarna gudlösa, ty jag har hört att man där ständigt talar om Gud".

Överallt ständigt samma tal om det egna frimureriets oskyldiga karaktär i förhållande till andra länders! Det var aldrig de i mat och dryck frossande logebröderna som gjorde revolutionerna utan deras hemligt allierade "marxistiska" med flera revolutionärer. Med tiden nödgades emellertid Marie-Antoinette korrigera sin tidigare uppfattning. Den 17 aug. 1790 (ett år efter den stora frimurarrevolutionens utbrott i Paris) skrev drottningen till sin broder, österrikiske kejsaren Leopold II följande:

"Lev väl, käre broder, och var förvissad om Er olyckliga systers hängivenhet. Först och främst: akta Er för varje förening av frimurare! På den vägen försöka alla våra skadegörare att uppnå samma mål i alla länder".

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

8. Ytterligare bevis ur Bibeln rörande Mose framställande och användande av sprängämnen.

Att Moses känt och använt krut och dynamit samt sprängolja, säges tydligt även på andra ställen i Bibeln.

II. Mose bok, 9, 23—24 berättar, att ett "hagelväder med eld" kom över egyptierna, när Moses räckte ut sin stav, och att egyptierna och deras boskap blevo slagna av haglet och elden. Moses lät ur mörsarna skjuta stenar på den egyptiska hären, så att egyptierna nedmejades såsom gräs å fältet. Bland judarna föllo inga dylika "eldhagel", enligt II. Mos., 9, 26. Läsaren förstår nu varför de ej föllo i det judiska lägret.

När Moses med sina hyksoer (judar, komänniskor) vid ebben drog över sävsjön, en bukt av Röda havet, och den förföljande egyptiska hären kom honom nära, "blickade Herren på egyptiernas här ur eldstoden och molnskyn och sände förvirring i egyptiernas här och lät hjulen falla från deras vagnar, så att det blev dem svårt att komma framåt" (II. Mos. 14, 24 o. 25). Mesu utlade bakom det flyende judiska rövar- och legofolket krut- och dynamitminor (fladdrande minor), vilka bragte hela den egyptiska hären i en förskräcklig oordning och förvirring; den återvändande floden fullbordade Mesu verk.

Med krut och dynamit sprängde han senare klippor, för att erhålla brunnar (II. Mos. 17, 6).

Hans "heliga eld" förstörde den gyllene kalven, som hans ökensöner under hans uppehåll å berget Sinai hade tillverkat (II. Mos. 32, 7—24).

Under fälttåget mot midianiterna sände Moses sina medhjälpare med "skallande trumpeter" och förbundslådan (krutkistan) framför hären. De skallande trumpeterna voro hans stenslungarmörsare.

När Mesu rövarhord inföll i amoriternas land, "lät Herren en stor hagelsvärm av stenar falla på amoriterna, så att flera av dem dogo av haglet än av judarnas svärd" (Jos. 10, 11); d. v. s. ur Mose mörsare haglade stenar över de förskräckta amoriterna. Liknande berättas i Jos. 11, 6—9 och Jos. 24, 12. De bålgetingar, som Herren sände framför judarna och som Bibeln på olika ställen omnämner, äro de ur mörsarna slungade stenarna.

*

Även efter Mose död vakade "Herren" över sitt folk. J o s u a tilltvang sig övergången av Jordan i det han längre upp, där denna flod bryter fram genom en trång dal, genom en våldsam dynamitsprängning framkallade ett konstgjort bergras, som dämde upp för floden och några timmar höll tillbaka vattnet. För övrigt må nämnas, att jämväl katolska exegeter uppfattat undret med Jordanövergången sålunda, att floden icke på övergångsstället utan längre upp i den trånga bukten genom ett av Gud åstadkommet bergras blivit uppehållen. År 1267 inträffade nu en gång ett naturligt bergras, vilket även inskränkte Jordan. Rent tekniskt sett, kunde ju den som hade tillräckligt krut och dynamit i sin ägo också på konstlad väg åstadkomma ett dylikt under. (Max Valier, "Rundschau" 4.1.25.)

För att låta folkets övergång över Jordan framstå såsom ett förbundsgudens stora under träffades följande anordningar: sedan dynamitminorna ändamålsenligt utlagts, satte sig det näsbeskurna förbundsfolket i rörelse. 2000 alnar framför buro prästerna *"härskarens över all världen förbundsark"*. Folket skulle icke se hur sprängningen och åstadkommandet av en avspärrning av dalen försiggick utan skulle betrakta denna senare såsom ett Guds under. När man lyckats spärra Jordan, ställde sig prästerna på de sprängda jord- och stenmassorna mitt i floden för att hos det förbitågande enfaldiga folket uppväcka tron, att det mäktiga prästerskapets trolldomskraft tillbakahöll vattnet och möjligjorde övergången över floden (Jos. 3).

Den israelitiska staden Jerichos murar bragtes genom krut- och dynamitminor att störta. Medan minorna utlades, drog folket i en sju dagars procession kring staden (Jos. 6, 3 o. f.), på det att Jerichos invånare ej skulle höra grävningen av minörerna. Hokuspokus fick ej heller här fattas. Trumpetstötar gåvo tecken när minorna för explosionen skulle anbringas (Valier. Neue Z. Z. 7.7.1924).

Vid en explosion av förbundsarken (krut- och dynamitkistan) (I. Sam. 6, 11 o. 20) gingo 50 070 människor under, vid ett annat tillfälle senare dödades en viss Usa (II. Sam. 6, 7).

Såsom klart och otvetydigt framgår av Bibeln och såsom självklart var invigdes alltid blott ett fåtal i hemligheten med krut- och sprängoljetillverkningen. Så kände Samuel användningen av sprängämnena (I. Sam. 7, 10). Salomos präster utövade Mose svindel och använde "Herrens eld" till sina gyckelspel, kallande den "Herrens härlighet" (II. Krönikan 7, 1—3). Även profeten Elias kände hemligheten och brukade "Herrens eld", såsom Bibeln kallar den (i detta fall sprängolja eller ett slags grekisk eld), i sin kamp mot Baals präster. Man läse den intressanta framställningen i I. Konungaboken, 18, 30—40 samt II. Makk., kap. 1 o. 2!

*

Med bortförandet av de egyptiska prästerna i fångenskapen gick den egyptiska krut- och dynamittillverkningens hemlighet förlorad, såsom II. Makk. 1, 18 o. f. mycket åskådligt förtäljer oss. *Den som*

Fords strid
med "hjärntrusten"

I den gamle automobilkungen Henry Ford mötte president Roosevelt och hans under NIRA:s skylt manövrerande judiska "hjärntrust" i sin strävan att föra U. S. A. in i det kommunistiska statssystemets hamn det allvarligaste motstånd. Den amerikanska "återuppbyggnadsregimen" var i alldeles särskild grad inriktad å fordindustriernas underkastelse, varmed ett av huvudhindren för Förenta Staternas omvandling till en judisk sovjetstat skulle bragts ur världen. Men Ford, som tidigare utkämpat så mången hård dust med piraterna i Wallstreet, vägrade också denna gång att dagtinga — och har hittills lyckats värja sig mot sina illistiga fiender. Under dessa förhållanden var det endast naturligt, att hans för någon tid sedan gjorda intervjuuttalande genom pressreferenten W. J. Cameron till den kände publicisten Philip Kinsley angående Roosevelts finanspolitik skulle väcka ett stort uppseende i hela Amerika.

Det var redan för länge sedan bekant, att Henry Ford och hans son Edsel stodo på spänd fot med den nuvarande regeringen. Icke desto mindre erbjöd Roosevelt omedelbart efter sitt tillträde till presidentposten den store automobilkungen handen till försoning genom att inbjuda honom till deltagande i "återuppbyggandet av det amerikanska näringslivet". I ett personligt telegram från presidenten inbjöds han att taga säte i hederspresidiet för en planerad kommitté av representanter för storindustrien till stöd för de nygrundade NIRA-myndigheterna. Förvissad om att Ford skulle mottaga erbjudandet, tillkännagav Roosevelt vid en presskonferens i Vita Huset, att han kallat Henry Ford till personlig medverkan för sitt stora återuppbyggnadsprojekt. Men detta var ett förhastat ord. En autokrat, sådan som Ford är i sina jättefabriker, låter ej kommendera sig.

Ford avböjde under framhållande, att han var alltför strängt upptagen av sin affärsrörelse för att kunna befatta sig med en så högpolitisk uppgift. Hans bidrag till höjande av näringslivet bestode i uppbyggandet av automobilväsendet. Från allt annat måtte man förskona honom. Detta svar väckte stor vrede i Washington. General Johnson, NIRA:s dåvarande chef, förklarade på sitt grovkorniga sätt, att han skulle ge den stolte autokungen "en på skallen". Vi skola slå ned honom. "Vi skola tillintetgöra Ford."

Efter denna krigsförklaring följde strax indragning av alla regeringsuppdrag för fordvagnar och -motorer. Från härledningen, marinen och samtliga förbundsmyndigheter avböjdes anbud från fordverken, även där de väsentligt underbjödo andra offerter. Redan beställda fordleveranser blevo under olika förevändningar tillbakavisade. NIRA-ledningens nyck kostade fordverken åtskilliga hundratusentals dollars.

Johnsons nästa steg blev ett rättsligt förfarande, åsyftande upplösning av fordverken i Detroit och Dearborn för föregiven uraktlåtenhet att följa de nyinförda NIRA-code-bestämmelserna för automobilfabrikerna. Fordbolaget svarade, att det förekommit de nya bestämmelserna beträffande arbetstimmar och minimallöner i sina fabriker. I en rundskrivelse till sina filialer och deras kunder upplyste Henry Ford, att hans arbetare redan för länge sedan åtnjöto bättre löner för kortare arbetstid än dem NIRA-coden fordrade.

Då Fords vedersakare här således ej kunde komma någon vart, grepo de till den gamla skräckbilden: strejken. Under medverkan av Arbetarfederationen iscensattes vid olika fordfilialer i New York med omgivning strejker, vilka dock endast delvis hade arbetsinställningar till följd. I betraktande av den tryckande arbetsnöden i storstaden ville de flesta av de väl betalda fordarbetarna ej inlåta sig därpå. De fåtaliga strejkande ersattes genast av arbetsvilliga. Om strejkens överflyttande från New York till Detroit blev aldrig ens tal. När Johnson hotade med tvånget på fordverkens accepterande av fackföreningarna, ställde Ford i utsikt det fullständiga stängandet av sina fabriker. Med den allmänna arbetsnöden i U. S. A., då åtskilliga miljoner arbetslösa måste underhållas av regeringen, skulle ett dylikt stängande av de största automobilverken i Amerika ha fått de betänkligaste följder. Johnson erhöll därför en vink ovanifrån att avhålla sig från vidare angrepp mot Ford. När Johnson kort därpå måste taga kallt avsked från sin post i NIRA, underlät hans efterföljare, Donald Richberg, att återupptaga den besvärliga striden mot Ford.

Men andra av Roosevelts rådgivare, däribland Johnsons gynnare Baruch, finansminister Morgenthau och professor Felix Frankfurter, voro alltjämt fientligt inställda mot automobilkungen och ville icke lämna honom någon fred, oaktat han som bekant offentligt avsvurit sin tidigare antisemitism. Herr Morgenthau lät genom sitt finansministerium tillkännage, att nya skatter skulle uttagas ur storindustrien, skatter överträffande alla tidigare. I händelse av Henry Fords bortgång, skulle 900 miljoner komma att avkrävas hans universalarvinge Edsel i arvskatt.

Regeringspartiets för någon tid sedan gjorda skarpa svängning i kongressen gentemot de kapitalistiska holdingbolagen och storindustrien överhuvud, vilken fick så drastiska uttryck i slagorden "swat the rich" (slå de rika) och "share the wealth" (fördela rikedomen) riktar sig i första hand mot fordbolaget.

Detta har föranlett den gamle autokungen att äntligen framträda ur sin långa tystnad. I sitt ovan refererade samtal med Philip Kinsley låter han den amerikanska allmänheten tydligt och klart veta sina tankar om den nuvarande regimen, förklarande:

"Vi vilja icke låta tillintetgöra oss. Jag har aldrig strävat efter att undandraga mig rättmätiga skatter, dock värjer jag mig mot glupskheten hos en regering, som föregiver sig vilja giva folket tillbaka skattepengarna. I verkligheten skall folket intet bekomma tillbaka. Det uppenbara syftet med de skarpa åtgärderna mot storindustrien är att tillintetgöra oss. Den av makthavarna i Washington bedrivna finanspolitiken åsyftar att spela de självständiga fabrikerna, sådana som mina, över i penningeutlånarnas händer. Det har man redan försökt med mig, men jag är ej villig låta det ske. All oavhängighet eller nyttig utveckling inom industrin skulle vara borta i och med att penningeutlånarna få oss i sitt våld. Våra partier sluta ögonen för det faktum, att finansmanipulationer i dag är den enda sorts affär i Amerika som kunnat florera under affärsdepressionen. Att klokt förvalta inkomster är vida svårare än att kasta ut penningar genom fönstret. Regeringsmännen i Washington äro inga kloka förvaltare, emedan de själva icke förtjänat de penningar, med vilka de så slösaktigt umgås. Därför förslösa de folkets pengar på ett sådant sätt, att de icke endast bringa gåsen om livet, vilken lägger de gyllene äggen, utan därtill även med sina fötter trampa sönder de redan lagda äggen. Tidigare ställde vår regering som sin uppgift att blott och bart regera. Nu vilja regeringsmännen och deras medhjälpare, finansmännen, bemäktiga sig våra ägodelar och tvinga oss på knä. Med mig försökte de det först med sin NIRA, som nu förlorat all glans. Då detta icke lyckades dem, övergingo de till eländiga finansmanövrar. Nu försöka de det genom skattetryck. Nå, vi skola se! Jag står i varje fall i sjuttionde året, men är alltjämt på benen. Knappast skulle de heller i händelse av min bortgång kunna tillintetgöra min son. Man pratar om en enorm arvskatt. Därmed skola de ej uppnå något särskilt. Min förmögenhet utgöres av mina fabriker. De låta sig icke lika lätt uppdela som en förmögenhet i reda pengar. Om de också spränga isönder mitt automobilföretag och fördela det eller skilja min hittillsvarande förvaltning från detsamma, så frågar jag:

(Forts. å sid. 6.)

Det eviga

Av Esaias Tegnér

Väl formar den starke med svärdet sin värld,
väl flyga som örnar hans rykten;
men någon gång brytes det vandrande svärd
och örnarna fällas i flykten.
Vad våldet må skapa är vanskligt och kort,
det dör som en stormvind i öknen bort.

Men sanningen lever. Bland bilor och svärd
lugn står hon med strålande pannan.
Hon leder igenom den nattliga värld,
och pekar alltjämt till en annan.
Det sanna är evigt: kring himmel och jord
genljuda från släkte till släkte dess ord.

Det rätta är evigt: ej rotas där ut
från jorden dess trampade lilja.
Erövrar det onda all världen till slut,
så kan du det rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Och viljan, som stängdes i lågande bröst,
tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det rätta får armar, det sanna får röst,
och folken stå upp till förvandling.
De offer du bragte, de faror du lopp,
de stiga som stjärnor ur Lethe opp.

Och dikten är icke som blommornas doft,
som färgade bågen i skyar.
Det sköna, du bidar, är mera än stoft,
och åldren dess anlet förnyar.
Det sköna är evigt: med fiken håg
vi fiska dess guldsand ur tidens våg.

Så fatta all sanning, så våga all rätt,
och bilda det sköna med glädje!
De tre dö ej ut bland människors ätt,
och till dem från tiden vi vädje.
Vad tiden dig gav må du ge igen,
blott det eviga bor i ditt hjärta än.

förut icke kunnat tro, att Moses verkligen var krut-, sprängolje- och dynamitfabrikant, skall vinna klarhet härom i II. Makk. 1, 18—36, d. v. s. i det brev som judarna i Jerusalem omkr. 160 f. Kr. skrevo till sina rasfränder i Egypten.

Det var dock mycket förnuftigt av de judiska religionsmakarna att låta detta bibelställe kvarstå. Där står så gott som ordagrant: När 518 f. Kr. judarna (de egentliga judarna, icke de underkuvade germanska urinvånarna) hade bortförts till Babel, gömde prästerna genast hastigt på befallning av profeten Jeremias (II. Makk. 1, 19) den heliga elden i en djup, *torr* grav, "på det att ingen skulle bortföra den". Sjuttio år senare kom Nehemia, den persiske konungen Darius judiske minister, till Jerusalem och uppdrog åt de samtidigt återvändande avkomlingarna av de präster som hade gömt den heliga elden att söka reda på densamma. Men, "såsom de hava berättat för oss, hava de icke funnit någon eld (krut), utan tjockt vatten" (II. Makk. 1, 20). Salpetern i krutet hade dragit till sig vatten och upplösts, krutet hade förvandlats till en tjock deg. Möjligen var det sprängolja. "Nehemia lät ösa vätskan samt gjuta den över trä och offer." "Då molnen dragit förbi och solen framkommit, d. v. s. då det blev varmt, "antändes en stor eld", d. v. s. krutet och sprängoljan fattade eld. Sprängoljan fattar som bekant eld vid upphettning. "Folk och präster började nu att bedja, tills offret var uppbränt" (II. Makk. 1, 20—23). Vilken storartad dumhet! Härpå lät Nehemia gjuta det övriga vattnet å de i solglöden heta vordna stenarna, "också detta gick upp i lågor" (II. Makk. 1, 31—32). Moses och hans medhjälpare kände uppenbart den grekiska elden, som först för ett årtionde sedan ånyo uppfanns. Jordolja fanns det i denna trakt av jorden tillräckligt av.

Den persiske konungen hörde talas om den "heliga elden" och dess märkliga egenskaper, som läto den framstå som brukbar för krigsändamål. Han försökte därför till varje pris komma över hemligheten; "han lät inhägna fyndorten, bevaka och undersöka densamma och utgav härför mycket penningar" (II. Makk. 1, 33—35), men hemligheten förblev förborgad. Också förbundsarken blev vid judarnas bortförande gömd i en håla och aldrig mera återfunnen (II. Makk. 2, 1—6).

En tekniker, dr. Fuchs, fastslår i "Sammler" n:r 59/32 vår här framförda uppfattning. Han skriver: "Vad Bibeln berättar om detta (i II. Makk. 1, 20—32 omnämnda) vatten passar endast in på en med nitroglycerinen besläktad kemisk förening. Denna blandning av svavel- och salpetersyra med glycerin är vattenklar, tjockflytande och antänder sig vid uppvärmning. Den ovan anförda vers 22 säger uttryckligen, att solstrålarna framkalla elden. Därmed förklaras för övrigt ett stort antal skenbara under i Gamla Testamentet helt naturligt. Vattnet t. ex., som Elia enligt Konungaboken 18, 34 lät gjuta över sitt offer, kan blott ha varit ett slags nitroglycerin. Hela förloppet överensstämmer med det från Nehemias offer. Klokt nog avvaktade också Elia den varmaste tiden på eftermiddagen. Solstrålarna antände de uppstigande ångorna och 'Herrens eld' föll ned och förtärde brännoffer, trä, stenar och jord och kom vattnet att stiga upp i graven".

Moses blev tydligen själv ett offer för sina sprängämnen. Enligt V. Mos., kap. 34, 5 o. 6, dog han på berget Nebo i moabiternas land och "Herren" begrov honom nere i dalen, d. v. s. Mose medhjälpare begrovo det genom en explosion sannolikt illa tilltygade liket i hemlighet, för att icke förråda den ängsligt vaktade hemligheten och ej beröva Moses den hemlighetsfulla trollkraften av hans föregivna gudomliga medlarkall. Ty därmed skulle hela den mödosamt uppförda byggnaden ha sammanstörtat, hela affären ha förstörts.

Bibeln själv bevisar således, att den *"heliga elden" och med denna "Mose Gud" intet annat var än sprängämnen (krut och dynamit). Rörande dess framställande och användning för bedrägliga ändamål genom judepåven Moses kan efter de bibliska bevisen icke mera tvivlas,* så mycket mindre som den katolska tidskriften "Natur och Kultur", såsom redan omnämnt, själv öppet tillstår, att "många drag och händelser i Mose liv stå i sammanhang med hans tidigare verksamhet såsom bergverksdirektör och tempelöverhuvud". När t. o. m. en strängt katolsk kyrklig tidskrift drager sådana riktiga slutsatser och gör sådana antydningar, kan väl knappast mera riktigheten av våra utläggningar ifrågasättas.

9. Kännedomen om sprängämnen i forntiden samt ytterligare bevis för Mose krutfabrikation.

Historiekännaren finner alls intet underligt i framställandet av sprängämnen genom Moses. Dylika kände man redan i forntiden långt före de egyptiska prästerna.

Enligt Joh. Upp. (9. 14—20), som är en historisk berättelse över det sjunkna Atlantis[1], innehade den atlantiska statens ariska härskare (asarna) ett slags kanoner i form av hästar och ormar (jfr. medeltidens "eldormar" och Mose ormar). "Ur deras mun utstöttes eld och svavel och rök", som dödade tredjedelen av de rasligt lågstående samt förorsakade mycken skada. Utan tvivel betjänade sig asarna av krutberedningens hemlighet gentemot de till antal många gånger flera människodjuren. Joh. Upp. kap. 20,9 berättar, att asarna vid ett angrepp av härar från alla himmelens riktningar på de "heligas" och den "älskade gudsstadens" härläger läto eld komma ur himmelsberget och förtära hedningarna. De undre raselementen kommo genom fosterlandsförrädiska präster i besittning av hemligheten samt använde den mot "Guds heliga", Atlantis arier (Joh. Upp. 13, 13). Även Joh. Upp. 9, 1—11 synes beskriva dessa kanoner.

(Forts. i nästa n:r.)

[1] S. Wieland: "Atlantis, Edda och Bibeln". III. Uppl. 1925, s. 109 o. f.

Frimureriet

såsom världsrevolutionens vägröjare

Vi befinna oss i en politisk häxkittel. Judendom och frimureri vilja ge världen en bolsjevikisk prägel. Intet ändras härvidlag av det faktum, att de inbördes rivalisera med varandra. Gentemot alla utomstående återfinnas de städse å en gemensam front.

Det judiskt-frimureriska förstörelsearbetet möter dock överallt förbittrat motstånd av de sunda krafterna inom folken, vilka i nationell förnyelse se mänsklighetens räddning. Folklig pånyttfödelse förutsätter emellertid med naturnödvändighet en utsöndring av judendomen ur de olika samhällskropparna samt förbud för frimureriet, då dessa båda internationella makter enligt sitt väsen måste utgöra hinder för varje folklig förnyelse.

Så står i dag judendomen och dess förbundna världsfrimureriet i en existenskamp å liv och död, ty folken få upp ögonen rörande den fara som hotar och börja vakna till nationellt medvetande. Icke blott i det nationalsocialistiska Tyskland och det fascistiska Italien har röjts upp med frimureriet; andra länder, såsom Ungern, Portugal, Turkiet m. fl., ha redan följt exemplet. I Österrike ha logerna för avsikt att själva upplösa sig, i Schweiz framföres ett folkkrav å förbud för frimureriet. Andra länder skola följa.

Men logen är ej villig utan kamp rymma fältet. Den har tvärtom upptagit kampen och redan utspelat sina första trumf till men för mänskligheten. Varje stat, i vilken en folklig förnyelse-rörelse kommit till makt, måste tvångsledes bekämpas av logen, då det för denna är ett livsintresse att kunna tillintetgöra förnyelse-rörelsen. Härav kommer sig även logens kamp mot fascismen och Mussolini och framför allt mot nationalsocialismen och Hitler, konstaterar den i hithörande spörsmål synnerligen välorienterade forskaren *Egon van Winghene* i ett nyligen publicerat offentligt uttalande.

I denna frimureriets kamp kunna tydligt urskiljas trenne etapper:

1) Det fascistiska Italiens inveckIande i en krigisk konflikt av till en början rent lokal betydelse. Logens mål: fascismens störtande.

2) Den lokala konflikten utvecklas konstmässigt till en ny världsbrand. Logens mål: nationalsocialismens tillintetgörande.

3) Såsom logens sista mål skall efter förintandet av de bägge förnyelserörelserna världsrevolutionen genomföras.

Logen har redan utspelat sin första trumf. Det fascistiska Italien har ryckt in i Abessinien, och England uppenbarar sig redan å fältet för att bjuda det halt. Det av frimureriet behärskade "folkförbundet" i Genève sattes i rörelse för att med en hos detsamma förut ej skådad enighet, snabbhet och handlingskraft besluta ekonomiska sanktioner mot Italien, vilka ej skulle inbringa de däri deltagande — och särskilt icke de i konflikten fullständigt ointresserade — staterna något annat än en stegring av deras redan mycket betydande arbetslöshetssiffror. Så *förlorade* också till slut alla stater världskriget, bakom vilket främst stod frimureriet. Stenen är åter i rullande, och det beror närmast på skickligheten i bollkastning hos frimurarna i folkförbundet, England, Frankrike o. s. v., om det skall lyckas att föra händelserna vidare enligt uppgjord plan och därmed ett nytt världskrig framskapas. (Jämför artikeln "Juda på två fronter" å annat ställe!)

*

Man frågar sig nu varför Englands statsmän ej på ett tidigare stadium förhandlade med Mussolini. Varför lät man det överhuvud komma till denna italiensk-abessinska konflikt? Skönjes kanske icke redan här logens osynliga hand? Italien är överbefolkat och behöver kolonier; detta faktum — det formella motivet — låg i öppen dag. Överallt i den judisk-frimureriska världspressen kunde läsas därom, ja man gick där t. o. m. så långt som att tala om Italiens "anspråk" å kolonier. Man uppmuntrade med ett ord direkt Mussolini till handling. Från frimurarsidan övertalades han sedan att genom en inmarsch i Abessinien skapa ett "fait accompli", då han därigenom skulle få landområden såsom panter i handen och sålunda gentemot England komma att intaga "en bättre förhandlingsbasis".

Frimureriets sakförare, som i England hade att utföra sina logers hemliga anvisningar, intalade å den andra sidan engelska regeringen, att just genom detta "fait accompli" en förhandling med Italien för England blivit en omöjlighet: England skulle utsätta sig för en prestigeförlust, som det under rådande förhållanden helt enkelt icke kunde bära. Från dessa utgångspunkter uppställdes därpå tesen, att Abessinien för England utgjorde ett odelbart helt och att det överhuvud icke mer finge förhandlas om Abessinien. Så hetsades en arisk stat mot den andra. Så uppstod liksom en "deus ex machina" sanktionspolitiken, vilken folkförbundet trots upprepade anledningar (Mandsjuriet, Gran-Chaco) aldrig tidigare låtit komma till användning.

Man måste vid dessa betraktelser alltså närmast skarpt skilja mellan logens mål och engelska regeringens beslut. Blott den naive kan föreställa sig, att frimureriet såsom regel helt enkelt utdelar befallningar (såsom när det i Sverige lät påbjuda offentlig försäljningsbojkott mot tidningen Nationen) — och engelska regeringen utför dem. Så lätt ställer sig icke saken. Inflytelserika finansmän, ansedda ledare inom näringslivet, politiker och andra personer i halvofficiell ställning, vilka samtidigt spela en betydande roll i frimureriet, ha till en början överallt där den politiska chansen tillät det sökt bringa engelska regeringen att fast engagera sig för en frimurerisk politik. Frimureriets främste representant inom Baldwins kabinett är den nye utrikesministern Eden, vilken varit den egentlige pådrivaren av en agressiv politik mot Italien. Ha de första försöken att pressa engelska regeringen in i det frimureriska farvattnet lyckats, är det sedan mera en tidsfråga när regeringspolitiken helt skjutits in på bakvänt spår, nämligen frimureriets. En väsentlig hjälpfaktor i denna frimureriets politik är pressen, vilken även i England till övervägande del ligger i händerna på judar och frimurare. Genom dess stämningsmakeri förberedes marken för frimureriets strävanden.

*

Den frimureriska situationen i England är nu denna: det finnes där tvenne storloger, den gamla Engelska Storlogen och Internationella Logen. Till den förra höra huvudsakligen landets konservativa element, däribland även medlemmar av kungliga huset, till den senare de judiska och liberala finansmännen i London City. Ett dubbelt medlemskap i de båda logerna är dock ej uteslutet.

Den välunderrättade belgiska tidningen "Renovation" omförmäler, att nyligen en häftig strid utbrutit mellan de nämnda bägge storlogerna i sanktionsfrågan, vilken strid även tydligt återspeglades vid årets engelska fackföreningskongress i Brighton. Ledaren av de engelska arbetarorganisationerna, Georg Landsbury, var medlem av de båda varandra bekämpande logerna, vilket skulle bli hans politiska ofärd. Lydande Engelska Storlogens direktiv, röstade han mot fackorganisationernas sanktionsbeslut, vilka följde Internationella Storlogen, som Landsbury jämväl tillhörde. Följden blev, att han måste nedlägga sitt ledarskap inom arbetarorganisationerna.

Det är således Citys finansmän som för närvarande under utnyttjande av engelska flaggan bedriva sin frimurarpolitik. Det är de judiska bankernas världshegemoni som söker helt bringa brittiska regeringen under sitt kommando. Härav måste slutas, att Internationella Logen i England, vilken åter lyder under det mäktiga franska frimureriet, givit upphovet till den ingalunda nödvändiga och absolut i strid mot Englands verkliga intressen framdrivna sanktionspolitiken i Genève.

Vid ett närmare granskande av situationen måste man inse, att förverkligandet av sanktionspolitiken i folkförbundet betydde en seger för frimureriet. Ty för det första har denna lancerats i syfte att högst betydligt tillspetsa det politiska läget och för det andra utsattes därmed det ekonomiska krisläget i Europa för en icke obetydlig skärpning. Ur detta farliga tillstånd kunna vid ett längre fortbestående av sanktionspolitiken fall uppkomma eller konstmässigt skapas, som ånyo låta folken glida in i ett världskrigs helvete. Detta, som de judiska frimurarna åstundade, önskade dock förvisso både engelska regeringen och Mussolini undvika.

De mest framträdande exponenterna för frimureriet i folkförbundet, Titulescu, Benesj och framför allt den allsmäktige juden Litwinow-Finkelstein hava karaktäristiskt nog åter och åter med skärpa inträtt för den frimureriska sanktionspolitiken gentemot fascismen. Ja, Litwinow har t. o. m. djärvts pocka på, att de för Italien inträdande medlemmarna liksom de utanför folkförbundet stående staterna *skulle tvingas att deltaga i kampen mot fascismen!*

Efterhand tycktes likväl England betänka sig inför den hotande katastrofen, i det engelska regeringen gemensamt med den franska ingav ett fredsförslag till Mussolini. Den storm av raseri som mötte det fransk-engelska fredsförslaget från det frimurarmarxistiska, numera med Moskva lierade folkförbundet, var karaktäristisk för det rådande läget. Snart tvangs också engelska regeringen inför "opinionens tryck" att överge sin fredssyftande politik och ansluta sig till den av Moskva krävda sanktions- och krigslinjen.

Tiden är inne för alla folk att vakna!

Antigud-kampanj i Sovjet-Judéen

Från olika delar av Sovjetunionen ingå meddelanden, som vittna om skärpt kamp mot kyrka och religion. Enligt den officiella "UdSSR-Dienst" stängas kyrkorna i allt större utsträckning. I Odessa har kyrkobyggnaden förvandlats till en tysk kommunistisk teater. I Prisschib i det tyska kolonisationsområdet ombygges kyrkan till kommunistisk skola. I Molotschansk har kyrkan raserats och byggstenarna ha använts till uppförandet av en inhägnad i staden, vartill även användes minnesstenar från kyrkogården.

Judarna i Paradiset ha tydligen ännu ej fått sitt lystmäte i antigudlighet. För den judisk-frimurerisk-marxistiska "världsopinionen" är detta allt i sin fulla ordning, ja det betraktas där rent av som det tillstånd som förtjänar efterföljd i alla andra länder.

"Den brinnande busken"

Judendomens och frimureriets gemensamma ursprung

I svenska brödrakretsar bestrider man med stor iver, att något som helst samband skulle finnas mellan judendomens och frimureriets läror och strävanden. Det erbjuder dock ingen svårighet att med stöd av de mest auktoritativa officiella frimurarehandlingar bevisa sanningslösheten i detta bestridande. Så mycket mer befogat kan det vara att närmare beakta judendomens såväl som Frimurareordens egna förklaringar rörande sitt "gudomliga" ursprung.

När Moses på sin tid skulle tvinga det ur Egypten fördrivna upproriska judiska rövarfolket till underdånighet och lydnad, uppfann han sin förskräckliga "eldgud", som genom en ängel från en brinnande buske lovade sitt "utvalda folk" (hebreerna) all jordisk härlighet, ja befallde det att draga ut och röva, plundra och mörda.

I II. Mos., 3 läsa vi i vers 1 o. f.:

"Och Moses vaktade fåren åt sin svärfader Jethro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom då till Guds berg Horeb. Där uppenbarade sig Herrens ängel för honom i en eldslåga, som steg upp ur en buske. . . När då Herren (Jehova) såg, att han (Moses) gick åstad för att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: 'Mose, Mose!' Han svarade: 'Här är jag.' Herren sade: 'Träd icke hit; dra dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är en helig mark.' Och Herren sade: 'Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört, huru de ropa över sina plågare; jag vet vad de måste lida. Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från landet upp till ett gott och rymligt land, som flyter av mjölk och honung, det land, där kananéer, hetéer, amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo. . . Därför må du gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten. . . Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag vill göra där. Och jag vill låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon, så att I, när I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma händer; utan var kvinna skall av sin grannkvinna och av den främmande kvinna, som bor i hennes hus, begära klenoder av silver och guld samt kläder. Dessa skolen I sätta på edra söner och döttrar. Så skolen I taga byte från egyptierna.'" I II. Mos., kap. 12:35—36 v. säges vidare: "Och Israels barn hade gjort som Moses sagt: de hade av egyptierna begärt klenoder av silver och guld samt kläder. Och Herren hade låtit folket finna nåd för egyptiernas ögon, så att de gåvo dem vad de begärde. Så togo de byte från egyptierna."

Eldguden Jehovas uppenbarelse för religionsstiftaren Moses i den brinnande busken har motsvarande betydelse i frimureriets lärotext och rit. Vi ha tidigare omnämnt, att varje frimurarebroder vid intagandet i orden har att följa samma Jehovas bud: att avtaga skorna, av hänsyn till den beträdda markens, frimurarelogens, Templets, helighet. Slå vi nu upp den officiella "Kalendern över samtliga under Frimurare-Ordens IX. Provins lydande Loger och Brödraföreningar", tryckt hos Aktiebolaget Affärstryck, Stockholm 1928, finna vi i kalenderns ordregister å sid. 780 följande närmare förklaring över "den brinnande busken":

"Buske (brinnande). I 2. Mos. kap. 3 berättas, att, då Moses var fåraherde hos sin svärfader Jethro, han drivit sin hjord till Guds berg Horeb och där sett en buske brinna utan att förtäras. Uti en eldslåga i den brinnande busken syntes en Herrans ängel, som talade till honom och kallade honom till att bliva Israels folks räddare samt meddelade honom det namn, under vilket han skulle förkunna fädrens Gud, och vilket var det heliga av fyra bokstäver (tetragrammaton) bestående namnet JHVH (Jehovah): 'Jag skall varat, han haver sänt mig till eder'. Den konungsliga konsten (frimureriets lära benämnes inom orden 'kunglig konst'. Red. anm.) lärer oss, att *från den brinnande busken utstrålade frimurareljuset;* och det höga rådet (suprême conseil av den 33:dje graden) säger i stället för Orient (s. d.): 'Nära den brinnande busken' eller 'brinnande buske', för att därmed antyda att de i sin ritus hava själva källan till frimurarnas vishet."

Sammanhangen borde numera ligga klara för envar som har ögon att se med. När skola våra svenska bröder av "brinnande busken" i sin himmelskriande enfald komma till insikt om vilket fruktansvärt judiskt gyckel de varit och äro utsatta för?

Fords strid med "hjärntrusten"

(Forts. fr. sid. 5).

vad vinna de därmed? Förstöra kunna de visserligen, men icke uppbygga. Varje industri, som kan uppvisa goda framgångar, blir avundad och fientligt behandlad på grund av sitt överskott. Vi ha använt överskottet av vår vinst för att i dåliga tider kunna låta arbetet fortgå. Regeringen, som aldrig sparar och därför ej förfogar över något överskott, vill nu lägga beslag å våra besparingar. Många andra industriidkare skall det gå på precis samma sätt som oss. Det är en olycklig tid av politisk förvirring. Amerika är ej en penningmarknad utan en rik jord; det är ej en tummelplats för rika människor utan ett folk av strävsamma människor."

Förbud mot blandäktenskap i Japan

Japanska utrikesdepartementet har utfärdat förbud för alla tillhörande den diplomatiska tjänsten att ingå äktenskap med utländskor, där dylikt äktenskap är "till skada för de utrikespolitiska intressena". De som handla emot förordningen måste lämna sin diplomatiska tjänst.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del .... à	2: —
Romersk-katolska kyrkans moraliära. Av Mathilde Ludendorff	0: 75
Tyska riksiagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1: 75
Zions Vises Protokoll	1: —
En anklagelse	1: —
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2: 50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2: 50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1: —
Storfinansens synder. Av Th. Fritsch	1: 25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2: —
Judarna i Sverige	0: 50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0: 50
Kristendomen — den urariska religionen	0: 50
Kristus var ej jude	0: 25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Europeiskt krig . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

da landet har befriat sig från frimureriskt och marxistiskt inflytande, det senare har vågat att även utmana judendomens international till kamp. Internationalerna gå nu att tvinga Italien på knä och åter göra det underdånigt. Tyskland däremot skall i enlighet med deras vilja och hat radikalt förintas. Den "tyska faran" skall en gång för alla avlägsnas ur världen. Det judiska hatet drömmer om en öken: här var en gång Tyskland.

Internationalernas lösen lyder: med alla medel krig mot Tyskland, med alla medel måste Tyskland förintas! Internationalerna säga sig: Så länge ett nationellt Tyskland existerar, så länge ha nationalisterna i andra länder hopp att också kunna befria sina folk. Äro t. ex. ej redan Polen och Ungern i vidsträckt grad antisemitiska? Men ännu så länge ha de ej möjlighet att avskaka den internationella judendomens ok. De skola dock en dag göra det, stödda på Tysklands vänskap. Detta måste förebyggas! Och internationalerna säga sig vidare: Om Italien kan göras modlöst, komma de s. k. fascistiska rörelserna i Frankrike och England att svårt skadas. Vi ha då fri hand att gå emot Tyskland. Är Tyskland tillintetgjort, är det allenast en barnlek att fullständigt utrota de nationella förnyelse-rörelserna i de olika andra länderna.

Ytliga och lättfärdiga människor mena, att vi konsekventa motståndare till marxismen, frimureriet och de judiska internationalerna skåda spöken. Nej, vi blott se sanningen! Vi låta ej blända oss av den s. k. "dagspolitikens" virrvarr. Vi ha lärt att se bakom kulisserna. Vi låta ej förvilla oss av världspressens och de politiska tråddragarnas pladder. Finkelstein förblir för oss Finkelstein, också som fredsapostel. Även när Sovjet aldrig så viftar med fredspalmen, när logen svämmar över av 'välgörenhet, när marxisterna aldrig så mycket flöjta om "demokrati" och "landsförsvar" — låta vi icke insöva oss, utan följa vaksamt våra fienders göranden och låtanden. Verkligheten ger oss rätt. Den som för två eller tre år sedan icke trott oss, han måste — om han är ärlig och klok — inför dagens händelser ge oss rätt. Det nuvarande folkförbundets spel är den bästa illustrationen till de av oss under åratal hävdade fakta.

De tre internationalerna marxismen, judendomen och frimureriet hetsa oavlåtligt till europeiska konflikter, alla hand i hand. De äro samtliga i stånd till förtvivlans dåd. För att kunna hålla sig och befästa sitt välde äro de beredda att låta strömmar av blod flyta, att låta döda eller göra till krymplingar miljoner av de bästa människorna. Och om blott ur kaos deras världsstat skulle uppstå! Över de europeiska staternas, kulturernas och kyrkornas ruiner vilja de låta Sovjets och Davidsstjärnans flaggor vaja — dessa tecken som också stå över logerna.

Skall internationalen segra? Förestår Västerlandets undergång? *Nej!* Detta dock endast under förutsättning att de ansvarskännande och seende människorna inom alla folk i dag veta att göra sin plikt.

Världsrevolutionär aktivitet

Det kommunistiska undermineringsarbetet visar i hela världen tendenser till ökad aktivitet. Från Rumänien berättas, att Temeschburgs polismyndighet upptäckt en stor kommunistisk organisation, varvid fyra personer, däribland två kvinnor, häktats. Ledare för det revolutionära förbrytarbandet var en viss Julius Simo, son till en professor i Neumarkt. Simo hade i augusti av Bukarests marxistiska central sänts till Banat för att där upprätta en distriktsorganisation. I en hölada fann man de gömda organisationsplanerna samt ett synnerligen komprometterande material.

*

"Schlesische Zeitung" meddelar, att politiska polisen i Biala ingripit och häktat ett flertal personer med anledning av kommunistisk och statsfientlig verksamhet. Hos de häktade, bland vilka befunno sig två flickor, beslagtogos trenne stora koffertar kommunistiska broschyrer, flygblad och böcker till en sammanlagd vikt av 100 kg. Den inledda undersökningen väntas resultera i, att ytterligare häktningar ske.

*

Tidningen "Soir" offentliggör en av den kommunistiska organisationen "Internationella Röda Hjälpen" utsänd arbetsplan, vilken utarbetats efter anvisningar från Moskva och avser förberedandet av ett omfattande angrepp av kommunismen i Belgien.

*

Agram-polisen har — enligt "Czernowitzer Deutsche Tagespost" — lyckats häkta det i Sydslavien förbjudna kommunistiska partiets hemliga centralutskott samt upptäcka dess tryckeri. Härvid beslagtogos stora mängder kommunistiska propagandaskrifter jämte uppseendeväckande material. Bland de häktade voro sju judar, däribland trenne döttrar till direktören för Merkurbank Herzog. Hos en häktad kurir fann man skriftliga handlingar, som blottade samarbete med de kommunistiska centralerna i Prag, Pressburg, Wien och Belgrad.

*

Warschau-polisen har företagit en masshäktning av judar, som komma att ställas under åtal för revolutionär verksamhet. Av dem äro 140 medlemmar av "De judiska handels- och bankanställdas förbund", vilket står under inflytande av den vänsterradikala judiska organisationen "Der Bund".

Juda på två fronter

(Forts. fr. sid. 1.)

cerade i näringslivet och befarar — möjligen ej alldeles utan skäl — att äganderätten till dessa miljarder under en kommunistisk regim kunde bli problematisk. De skulle i det läget föredraga det säkra framför det osäkra — synpunkter som skulle vunnit gehör även inom andra "finansaristokratiska" kretsar i Europa.

Genom en orientering åt fascismen skulle den "vestiska" judenheten också undgå skenet av att arbeta mot folkens nationella väl och därmed även risken för misstro och förföljelse från dessas samhällsbevarande element, inför vilka den i stället komme att framstå som den lagliga ordningens väktare, ja räddaren från bolsjevismen, dymedels tryggande sin ställning i en kommande nationell regim. Man överger "demokratien" och tillskapar "fascistiska" diktaturer med judarna i bevarad dominerande position — strävar i varje fall dit. Under fascistdiktaturen gåves även bättre möjligheter än under nuvarande republikanska regim att genom terror kunna undertrycka yttrande- och tryckfrihet, nedslå eventuella nationalsocialistiska yttringar samt förhindra antisemitismens fortsatta utbredning. Så hoppades man inom den fascist-orienterade judenheten en dag kunna komma själva "härden för antisemitismen", nationalsocialismens Tyskland, till livs.

Den konkurrerande "östiska" gruppen inom judenheten, vilken främst arbetar genom Moskva och därmed förbundna frimurarloger, har numera tagit ledningen i Genève, där juden Litwinow-Finkelstein som bäst synes i färd med att omskapa folkförbundet till ett redskap för de revolutionära aschkenasis planer, vilkas program lyder: det judiska världshärskarväldets förverkligande *omedelbart* genom världsrevolutionen.

*

En nära framtid kommer sannolikt att visa vilken av de båda konkurrerande riktningarna inom judenheten som skall erhålla övertaget i den pågående maktkampen. Baldwinska regeringens framtvungna senaste reträtt i den italiensk-abessinska konflikten enligt frimureriets och kominterns N. F.-linjer, tyder i oroväckande grad på övertag för aschkenasim. Nuvarande ytterst labila läge inom politiken med dess höganspänning av alla aktiva krafter, öppna och hemliga organisationer, nödgar emellertid till en viss reservation vid beräkningar. Ingen kan med större grad av visshet förutsäga vad som i morgon skall ske, oberäkneliga händelser kunna hastigt rubba planer och cirklar från i dag, skapa oförutsedda nya konstellationer. De vaknande folken bli förvisso en faktor av allt större betydelse för framtidens politiska gestaltning. Den nuvarande splittringen inom judenheten — den må vara ytlig och skenbar eller mera djupgående och verklig — kan under utvecklingens tryck hastigt vara förbytt i judisk enighet. En eventualitet, varmed alltid måste räknas.

Ur folkens synpunkt vore en utveckling av den storpolitiska krisen i riktning mot seger för Moskva en ännu allvarligare fara än en seger för Rom. *De vaknande folkens väg är den som i Tyskland visats av Adolf Hitler.* Men varje nation kan blott förverkliga sin kroppsliga och andliga pånyttfödelse å egen grund, av egen kraft.

Kampfonden

Under december inflöto nedanstående bidrag till kampfonden:

P—e	Kr.	10:—
En av de små i landet	"	4:—
Gammal vän till Nationen	"	4:—
Karl H—n	"	5:—
Blue Girl	"	1:—
Bonde	"	25:—
Intresserad	"	4:—
S. M.	"	2:—
L. R.	"	3:—
Frihetsvän	"	10:—
Cepete	"	4:—
Frimureriet bort!	"	50:—
Erik L.	"	6:—
O.	"	1:—
K.	"	1:—
Summa Kronor		130:—

Vårt tack till givarna!

Kampen går vidare.

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Italiens judar och kriget

Den i London utkommande judiska tidskriften "Weltjudentum" lämnar den intressanta upplysningen, att general Graziani, överbefälhavaren för italienska armén i Abessinien, tillhör en gammal judisk familj och har anseende som "en god jude". Samtidigt omförmäles, att bland de första italienare vilka såsom frivilliga ställde sig till italienska arméns förfogande voro 22 judar, däribland den rike bankiren Guido Modiani och hans son. Befälet över de frivilliga från Saloniki överläts på Modiani.

Den judiska tidningen "Israel", Rom, understryker judarnas i Italien solidaritet med de italienska vapnen i Abessinien, erinrande om, att rabbinerna i synagogorna bett för Mussolinis seger. Julius Streichers "Der Stürmer" upplyser härtill, att judarna i Tyskland på sin tid sammaledes "bådo" för de tyska vapnens seger i världskriget men att de, när kriget förlorades, befunno sig i spetsen för dem som förrådde kejsare och folk. De gjorde novemberrevolutionen, som bragte skymf och vanära över Tyskland. Samme rabbin, vilken i Metz' synagoga hade läst bönen för den "segerrike" kejsar Wilhelm II, var med när de i Elsass intågande fransmännen läto fira sig som segrare.

"Italienarna gjorde klokt uti — skriver Stürmer — att erinra sig Martin Luthers ord: 'Tro ingen räv på grön hed och ingen jude på hans ed'. De gjorde klokt i att skåda djupare bakom kulissen: medan det i synagogorna 'bedjes' för Italiens seger, vänta de judiska börshyenorna på liken av folken, vilka utan att veta det gå under hos juden. Så var det hittills och så skall det förbli tills den icke-judiska världen har genomskådat den judiska världsbedrägerimanövern."

*

Kulturellt från Wien

Vår politiske forskningsresande, hebréättlingen Sven Hedin, som tillsvidare ej mer behövs i Fjärran Östern, där japanerna nu sköta Kinas politik, har återvänt med sitt intresse till Europa. Från att först ha varit de tyska och ryska kejsarnas förtrogne vän övergick han, som vi veta, efter "vännernas" försvinnande från arenan till att bli en entusiastisk beundrare av de nya härskarna, särskilt de i Kreml. Vilket naturligtvis ej hindrar att han i dag åter bugar sig i stoftet både för Berlin och Wien. Å ena som andra hållet ges stora fester till hans ära. Från Wien hemsände han en hänförd hyllning till den enastående kultur som där råder.

Ja, att kulturen står högt också i Wien är känt. Icke att undra på, då ju Wien helt behärskas av Jerusalems adel. En episod, betecknande för den höga kulturella ståndpunkten, speciellt vid lärosätena, kan anföras: I en hörsal i Wiens universitet hände det nyligen, att, då en universitetsprofessor höll en föreläsning i österrikisk historia, en under bordet gömd mekanism plötsligt trädde i funktion — och framför professorn fladdrade en fana med Sovjetunionens färger.

Universitetets rektor lät anordna en undersökning, vilken likväl knappast torde leda till något praktiskt resultat. Ty inte vill man riskera att i dag stöta sig med den allsmäktige Litwinow-Finkelstein, som i Genève har Europas och världens öde i sina händer. Efter vad det synes.

*

Världscentrum för frimureriet i Jerusalem

Den judiska dagstidningen "B'nai B'rith Messenger", Los Angelos, återger ett meddelande från "Palästinas Frimurares Storloge", att Jerusalems frimurarorganisationer ha för avsikt att upprätta ett världscentrum i Jerusalem. Logen har redan förvärvat mark å berget Scopus såväl som ännu ett jordområde i närheten av kolonien Pepach Tikvah. Storlogen tillkännager vidare, att en fond bildats samt att räntefria lån lämnas till medlemmarna för ordnande av bosättningar för frimurarbröder i Palästina.

Vi rekommendera Herrar Bröder .˙. inom IX. Frimurarprovinsen att begagna sig av chansen och snarast överflytta till Palästina, där de i full ostördhet kunna fortsätta sitt arbete å Salomotemplets återuppbyggande.

Det »förlovade» landet Polen

Polen, den "östjudiska" världskolonisationens hemland, härbärgerar — berättar "Deutsche Rundschau in Polen" — 4 1/2 miljon judar inom sina gränser. Av dessa bo 400,000 i Warschau, utgörande 33 procent av stadens befolkning samt fyra gånger så många som alla Palästinas judar och elva gånger så många som alla i Italien levande. I 4. polisdistriktet bo 7,379 polacker och 54,919 judar (87,9 procent); i 3. och 5. distrikten sammanlagt 70,066 polacker och 113,457 judar (61,5 procent). Den polska staden Kolomeja i Galizien har 33,788 invånare, därav 12,450 polacker och 14,323 judar. O. s. v.

Judisk Pressrevy

Weltjudentum, London, återger en redogörelse över judefrågan i världen, vari också Englands ställning beröres. Det auktoritativa judiska organet skriver: "Vi behöva ej be England att kämpa vår kamp för oss. Tysklands kroppsliga och militära styrka är ett fullbordat faktum och att döma av senaste händelser ställer sig numera en avsevärd del av den offentliga meningen i Storbritannien hastigt på maktens i stället för rättens sida".

"Vi måste kämpa vår egen kamp — heter det vidare — om icke som nation så dock som enskilda människor. Vi äro de enda människor, av vilka man fordrar anförande av skäl varför vi ej skulle utrotas. Vi ha angivit grunderna sedan vår historias begynnelse, men de uppskattas icke. Man anklagar oss för att vara ett hallstarrigt folk. Kampen är vår tills resten av mänskligheten erkänner, att de barbariska krafter som vända sig mot vår existens äro en fara för hela civilisationen."

*

Enligt *Jüdische Tagespost,* London, fortfara de oroande tecknen, att antisemitismen i Förenta Staterna ämnar uppfordra offentligheten till ett fälttåg mot judarna.

Juden Henry Mencken varnar i *American Hebrew* för den antisemitiska faran: "De judiska ledarna synas benägna för att hjälpa Hitler, i det de övertyga alla gojim (icke-judar) om att varje jude är en främling i det land där han lever. De ha verkligen en förskräcklig talent att upptända antisemitismens eld. Här i Förenta Staterna sysselsätta de sig med det gamla spelet att oroa gojim. Ännu några år och vi skola här ha en verklig antisemitisk rörelse. Faktiskt tror jag, att den redan är i framväxande. Varje stark regering är farlig, oavsett dess fromma avsikter. Judarna måste upphöra med att dag efter dag erinra om att de äro judar".

*

B'nai B'rith Messenger, Los Angeles, publicerar en bild av president Roosevelt jämte texten till en lyckönskan, som presidenten tillställt tidningens redaktion till nyårsfesten. Texten lydde: "Med anledning av firandet av Rosh Hashonah önskar jag överbringa alla våra medborgare av den judiska tron mina uppriktiga hälsningar och bästa lyckönskningar till det nya året".

*

Mexikos "gyllene skjortor" äro föremål för en ängslig artikel i *Jewish Bulletin,* som konstaterar en starkt ökad aktivitet inom rörelsen. Denna säges åsyfta införandet av ett med nationalsocialismen besläktat system i Mexiko. De judiska ledarnas kommitté förklarar i ett upprop till landets judar, att de varje ögonblick måste vara beredda på inkallelse för att stödja kommittén samt vidtaga nödiga åtgärder för mötande av den antisemitiska faran.

»Arabisk enhetsfront»

Å kominterns senaste världskongress i Moskva bekantgjordes, att kommunisterna planerade upprättandet av en "arabisk enhetsfront". Den arabiska delegaten redogjorde för den revolutionära kampen i Irak, Syrien, Palästina, Transjordanien, Egypten, Tripolis, Algeriet, Tunis och Marocko. 60 miljoner människor ha — förklarade han — konstgjort uppdelats i 9 olika förvaltningsområden för att underlätta för de imperialistiska härskarna att undertrycka den revolutionära rörelsen. Kommunisterna koncentrera nu verksamheten å skapandet av en enhetlig aktionslinje. I de arabiska länderna, där kommunistiska partierna måste arbeta underjordiskt, kan man endast använda enhetsfrontens taktik: att skapa icke-kommunistiska, lagliga folkrörelser med program, som tillfredsställa massornas tillfälliga ekonomiska fordringar. I Irak, Palästina och Egypten utbreda sig de kommunistiska partierna snabbt.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen,* Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 2643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 6:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 JAN. 1936

Vida Världen

Riddare av Fria Ordet

Inom Demokratiens aristokrati inta Riddarna av Fria Ordet en rang i förhållande till deras höga roll som Folkviljans tolkare. I sin stora anspråkslöshet titulera de sig "Tredje Statsmakten", ehuru de väl veta att Första såväl som Andra Statsmakten — Regering och Riksdag — intet förmår utan deras vilja. Alltsedan Folket Själv tog hand om styret i Sverige — vilket inträffade sam-

tidigt med den judiska emancipationens fullbordande — representerar ju Fria Pressen officiellt det Suveräna Folket i högsta instans.

I främsta ledet bland Riddarna av Fria Ordet finna vi förre Marxistkoryfén och Moderata Parlamentarikern Otto Järte från Kungliga Socialstyrelsen, numera tolkaren numro ett av Folkviljan inom frimurar-högerns ledande organ Svenska Dagbladet. Hans vandring mot stjärnorna har varit av sällspord art. Redan från tidigaste barndom var han som barn i huset hos Folkviljans Högsta Chef, Upplysningskommissarien Karl Otto Bonnier från Jerusalem, vilkens utomordentliga frikostighet han haft att tacka för sin utbildning för det politiska kallet. Lärlingstiden tillbragte Riddar Järte i Marx' svenska partisektion, där han erhöll den första kunskapen i politikens mysterier. Därefter infördes han i frimurarnas "nationella" parti och avancerade hastigt till framskjuten moderat riksdagskoryfé, politisk ledareförfattare i Svenska Dagbladet och pretendent å partiledarskapet efter den vise Brodern .˙. Salomon Arvid Achates Lindman. I början företrädde han som ombud för Upplysningskommissarien en större aktiepost i det ledande högerorganet, vilken han dock måste frånträda i samband med Karl Ottos av högeropinionen framtvungna försvinnande ur bladet.

Ivar Kreuger hade trätt till som ägare av "Sveriges ledande nationella kulturorgan" — med Riddar Järte alltjämt som politisk tolkare av Folkviljan i överensstämmelse med Upplysningskommissariens små vinkar. Någon oförsiktighet i umgänget med Ivar Kreuger nödvändiggjorde emellertid under den följande "upprensningen med Kreugerandan" Riddar Järtes parlamentariska sortie, varefter han helt ägnade sig åt Folkviljan i det ledande högerorganet efter enahanda principer som förut. Efter att en tid ha verkat mera osynlig för publiken råkade han under det gångna året genom det offentliga blottandet av "aktieförvärvet" i Svenska Dagbladet med sin person åter i rampljusets sken.

Genom Bonnier & Wallenbergs energiska presskampanj mot Torsten Kreuger och Rättvisans beredvillighet att stå till tjänst lyckades det Moralens väktare att få Ivar Kreugers broder fälld till frihetsstraff. I den förhoppningsfulla tron, att Torsten Kreuger av domstolarna skulle ådömas mångårigt fängelsestraff samt efter dess utstående vara en totalt sammanbruten och ruinerad man utan möjlighet att inför domstol föra återvinningstalan, rövar Riddar Järte jämte kumpanerna Trygger och Grönfors dennes i Göteborgs Bank förvarade kassaskrin, bryter upp det och delar innehållet, äganderättshandlingarna till Svenska Dagbladet, broderligt mellan sig. Hela "expeditionen" hade på förhand sanktionerats av sekreteraren i Svenska Landslogens Loge-Direktorium, advokaten Broder .˙. Sven Themptander såsom rättslig och lagenlig. Alltså var det självklart, att Rättvisan i första instans i IX Frimurarprovinsen Sverige senare skulle tillbakavisa Torsten Kreugers väckta återvinningstalan och fastställa Riddar Järtes äganderätt till sitt "förvärvade" tidningsgods.

Så nu sitter Riddar Järte med "fader" Bonniers goda vilja och Lagens stöd som högst välbeställd delägare i det ledande högerorganet, skattande för en miljonärs årsinkomst. — Dygden belönar sig! Man förstår, att han i "sin" tidning reser krav på inkomsttaxeringssiffrornas undanhållande offentligheten — det är alldeles onödigt att den stora allmänheten i detalj följer utvecklingen å det privatfinansiella området. Under Riddar Järtes politiska ledning har Svenska Dagbladet utvecklats till ett klart språkrör för de revolutions- och sanktionssträvande Moskvajudarna, vilkas storpolitiska synpunkter och program uppenbart helt stå i samklang med Svenska Stora Landslogens, som i sin tur troget återspeglar Brödernas .˙. i engelska Times.

Äran för denna utveckling i riktning mot Folkviljans fullkomnande i vårt land faller i icke obetydlig grad på den bålde Riddar Järte, vars utomordentliga förmåga i tolkningen av Folkets röst säkert även skall finna användning i ett eventuellt Sovjet-Sverige, där Folkviljan för alltid kommer att vara säkrad.

*

Salomos hämnd på olydiga monarker

Att den vid sitt besök i Frankrike 1934 mördade konung Alexander av Jugoslavien blev ett offer för det "välgörenhetsutövande" franska frimureriet, har tidigare omtalats. Ett visst intresse tilldrager sig nu också en av den franska litteratören Robert Henry Petit utgiven publikation, vari uttryckligen hävdas att konung Alexander mördats av frimurarna liksom tronföljaren Frans Ferdinand och hans gemål 1914. Frimurarna hade beslutat konungens död, när denne ej kunnat förmås att ändra sin avböjande hållning gentemot ett närmande till Sovjet utan mera sympatiserade med Mussolinis och Hitlers tankevärldar.

I den citerade publikationen återges efter den påvlige nuntien Roncelli ett samtal, som konung Alexander under sitt sista besök i Sofia haft med konung Boris.

Konung Alexander skall därunder ha yttrat:

— Man kommer att mörda oss bägge. Du blir den förste! Konung Boris frågade:

— Är Du frimurare? Man talar nämligen om Dig såsom en ledande medlem bland frimurarna på Balkan.

— Jag är icke frimurare, svarade konung Alexander. Tidigare stod jag visserligen i förbindelse med dem, men sedan 20 år har jag ej haft något att göra med dem.

— Då blir Du den förste, inföll konung Boris. Du förbereder Dig på en resa till Frankrike, jag råder Dig: tag Dig i akt!

Upplysningens Vapen

Mot Lögnens mörker finnes, såsom vi ofta framhållit, blott ett vapen: Sanningens ljus. Detta vet Mörkrets furste, som i Lögn byggt sin härskarställning bland folken. Han vet även, att den dag det kristna kravet på Sanning förverkligas är det slut med hans härlighet — och en ny epok begynner i mänsklighetens historia.

Därför mobiliserar Mörkfursten i dag, då hans maktposition hotas, alla krafter för Sanningens nedslående. Hos oss i Svea rike liksom överallt varest han härskar i det fördolda. Och mängder av villiga tjänare tävla om nåden att få utföra Mammons befallningar. Men en världsarmé av stridsmän står upp, bärande Upplysningens vapen, inför vilket Lögnen och dess härskaror äro dömda att förgås.

*

Den Politiska Terrorismen

I Zions Vises Protokoll, den strategiska planen för judarnas världserövring, talas om den politiska terrorn såsom ett av de förnämsta medlen för förverkligande av Judas imperialistiska mål. Folkens ledande statsmän måste ständigt känna terrorns tryck, för att icke förledas att svika den judiska saken och hemfalla åt folkligt stämningsmakeri.

Terrorn utövas samtidigt från ovan och nedan samt under en mängd olika former, enligt lägets krav. Ovanifrån sker uppluckringen, som banar vägen för terrorn, framför allt genom judendomens internationella "humanitära" sammanslutningar, bland vilka Frimurarorden i vår tid intar rangplatsen. I frimureriets högsta grader, där man äter och dricker gott och förlustar sig med svart magi, beslutas om mänsklighetens befrielse från "tyranner", d. v. s. terrordåd och konspirationer, stundom mot hela folk. Och att besluten sättas i verket, visar den historiska utvecklingen, ej minst i vår tid. Vi behöva blott tänka på sista världskriget och den alltjämt med frenetisk iver arbetande världsrevolutionen.

Men ingen må tro, att de frack- och ordensprydda, i mat och dryck frossande högsta bröderna i Salomos Tempel egen-

händigt utföra sina domslut. Därtill brukas utvalda redskap ur de "undre" brödraskapen. Ibland rör det sig om ett öppet attentat mot ett "tyranniskt" statsöverhuvud eller en "mot folkets väl fientligt" sinnad statsman, som vägrat lyda Jehovas befallningar. I andra fall benyttjar man sig av giftblandaren eller låter arrangera ett självmord eller olycksfall, vilket dock av den brödra-behärskade statsmyndigheten aldrig nöjaktigt utredes inför offentligheten.

Till namnet leva vi i Rättens ljuva samhälle, till gagnet i de internationella judiska förbrytarorganisationernas terrorsamfund.

»Röda Armén skall bringa ordning!»

En episod, som märkligt återspeglar det just pågående skådespelet å Världsscenen, utspelades nyligen å Warschaus teater Hammerspiele, varest det högmoderna stycket "Jag blir vitare än snö" av Zeromski uppföres. Den politiska hettan är som vi veta icke mildare i Polen än annorstädes i Europa.

I en scen i det nämnda stycket träder en bolsjevikisk kommissarie jämte en hord rödgardister in på skådebanan och förkunnar, att Röda Armén skall komma och skapa "ordning". Vid utförandet av denna scen utbröt vid ett tillfälle den till mer än 90 procent av judar bestående publiken i spontant bifall, höjande leverop för bolsjevikerna. Då de polska besökarna, mest tjänstemän och studenter, energiskt protesterade mot denna demonstration, läto judarna hämta polis och fordrade dess inskridande mot de övriga besökarna.

Händelsen har väckt livlig uppmärksamhet i vidsträckta polska kretsar och betecknas av Warschaus höger-oppositionella press såsom en oerhörd skandal. Den utgör ett ytterligare intressant dokument till alla tidigare å judarnas inställning till bolsjevismen.

*

President Roosevelt i Templet

Amerikanske presidenten och höggradsfrimuraren .˙. Roosevelt tog den 7 nov. personligen del i logearbetet vid sina söner James och Franklins upphöjande i högre grad, därmed ytterligare understrykande sin solidaritet med Salomos tempelbyggare.

I går afton — skriver "New Yorker Staatszeitung" 8 nov. — kom president Roosevelt hit i automobil från sin familjebostad i Hyde Park samt medverkade i Frimurartemplets storlogesal vid 23. avenyn under sina söner James och Franklins upptagande i "Sublime Degree of Master Mason", den högsta grad som de "blå" logerna förläna. Detta är första gången som Förenta Staternas president tagit del i en frimurerisk ämbetshandling, avseende egna söner.

Till ceremonien hade infunnit sig 1500 frimurare .˙. Roosevelt själv tillhör Holland-logen i New York men är hedersledamot av Arkitekt-logen n:r 519, vilken hans tre söner tillhöra. Deputerade Stormästaren Jacob C. C. Klinck införde presidenten, som hälsades välkommen av domaren Townsens Scudder, Senior Stormästare för New Yorks Storloge. Från bostaden till Templet ledsagades han av en eskort motorcykelpolis. Han var iklädd frack samt övliga ordenstecken.

Presidenten tillhör — meddelas slutligen — sedan länge Frimurarorden, i vilken han uppnått skotska ritens 32. grad, och är bl. a. representant för Storlogen av Georgia.

*

Överallt samma bild

"Judendomen kan icke urskuldas — skriver "L'homme de Droite", Genève —. Juden besitter största delen av den rörliga och orörliga rikedomen. Penningarna och spannmålen staplar han i sina kistor och lagerhus. Statens kredit befinner sig i några judars händer. Man påträffar judarna i ministerierna, i förvaltningen, i hären och flottan, i universitetet och i pressen."

*

Britanniens opinion under Juda

När Judendomen och Frimureriet tillsammans med Komintern mobiliserade imperiets press mot engelska regeringen, som börjat vackla på vägen mot det nya världskriget och världsrevolutionen, dröjde det ej många dagar förrän premiärminister Baldvin måste krypa till korset och begära förlåtelse för sina synder, offrande sin utrikesminister Hoare. I spetsen för den våldsamma oppositionen gick judehuset Astors "Times", vars klart frimureriska utrikespolitiska linjer och synpunkter i detalj och bokstav följas av vårt eget Trygger-Järte-Bonnierska "ledande nationella kulturorgan" Svenska Dagbladet.

Tidningen "The Angle", Melbourne, varnar för det överväldigande och hotfulla judiska inflytandet i imperiets press. Hela det australiska upplysningsväsendet kontrolleras och behärskas av judar och tidningarna i Australien äro över lag beroende av de londonska och andra engelska bladen. Londons "Times", "Observer", "Pall Mal Gazette" etc. kontrolleras av Astors, avkomlingar av Jakob Astor (Ascher). Denne förvärvade på sin tid en förmögenhet å pälsköp av de fattiga indianerna, som erhöllo i likvid alkohol, vilken praktiskt taget tillintetgjorde indianstammarna. Jakob Astors söner kommo till England, överlastade med penningar och satte sig där i besittning av de ledande tidningarna samt blevo fabrikanter i engelsk opinionsbildning, — ungefär som Gutkind-Bonnier i Sverige.

"Dessa av främmande raselement med guldets makt erövrade stora nationella engelska tidningar äro — skriver det citerade australiska organet — mer engelska än engelsmännen själva. Från dem erhålla vi i Australien liksom i England och i alla delar av imperiet våra underrättelser och vår uppfattning."

Överallt samma judiska svindel inom den folkliga opinionsbildningen!

*

Demokratiens kasperteater

Trots Fria Pressens förtvivlade ansträngningar att vidmakthålla folkets intresse för Demokratien skönjas tecken till slappnande. Spelet å parlamentarismens tiljor har ej längre nyhetens be-

hag; publiken känner för väl roller och attraktioner för att låta sig ryckas med i hänförelse De figurerande erbjuda ständigt enahanda uppsyn och ha aldrig något nytt att bjuda. Inför parketten och gallerierna göra de sina vackra gester och vändningar och dunka emellanåt — när regissören så påfordrar — på varandra efter noter — alltmedan de i sitt reela handlande noga följa tråddragarnas anvisningar

Demokratiens kasperteater har lyckats bestå häpnadsväckande länge, framför allt tack vare vårt folks stora politiska anspråkslöshet och Fria Pressens skickliga ackompagnemang till spelet. Folket ute i landet har funnit en viss förnöjelse i att skåda sina "egna" representanter utföra oratoriska konststycken till smekande melodier och ibland ordentligt slå på varandra. Det sker kantänka i den allmänna välfärdens intresse! Men de visa tråddragarna ovan kulissen låta aldrig distrahera sig — de förstå sin sak.

*

Judisk utvandring ur Turkiet

En ny antisemitisk våg har brutit in över Turkiet — meddelar "Exchange Telegraph" —. I talrika anslag å husen uppfordras befolkningen till judepogromer. På sina håll, såsom i staden Galata, har situationen på sistone blivit så spänd, att myndigheterna måst ingripa. Bland den judiska befolkningen i Turkiet förmärkes även sedan månader tillbaka en stark utvandring till Palästina och Västafrika.

Till Madagaskar!

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (283) LÖRDAGEN DEN 1 FEBR. 1936 ÅRG. 12

Sveriges ödestimma

Juda vill driva svenska folket till självförgörelse i krig och revolution

Efter århundradens underminerande arbete har den numera i Sverige såsom "stat i staten" i hemlighet allsmäktigt styrande judiska inkräktarmakten lyckats föra vårt folk till självuppgivelsens gräns. Vår samhörighet med blod och arv, med historia, fäderneärvd nordisk kultur och tradition har lossats och vår ande hämtar icke längre näring ur de friska källsprång som skänkt föregående generationer hälsa och dådkraft. Under den härskande fiendens inverkan ha vi låtit avklippa förbindelsen med vårt förflutna, viljelöst underordnat oss en väsensskild främmande ande, judeanden, vars dunster vi genom press, radio, litteratur och å andra vägar ständigt inandas.

Vår avnationalisering och omvandling till ett judaiserat folk, s. k. "konstgjorda judar", vilket skett utan egentlig opposition eller protest, betecknar det största förräderiet i svenska folkets historia. Detta folkförräderi har utförts av en pliktförgäten och fal ledande klass i samverkan med fienden och hans härvarande statliga organisation, de namnkristna kyrkorna, Frimurarorden m. fl. judeledda, marxistiska och andra internationella organisationer. Med världskriget var stunden kommen för den stora skördens bärgande. De stater i Europa, som då ännu försökte hålla stånd, Tyskland och Ryssland, bragtes genom kriget och åtföljande revolutioner att störta. Ryssland omskapades till en terrorcentral för judendomens proklamerade röda världsrevolution. Men Tyskland lyckades åter resa sig efter dråpslagen Versailles och den röda revolten.

Judas uträkning var, att alla folk snabbt skulle anamma det nya irälsningsevangeliet och upprätta röda sovjet-diktaturer efter Moskvas exempel. Den grundade III. internationalen arbetade med yttersta intensitet och inom staterna gjorde judarna och deras många kamporganisationer, tidningar och lejda agenter vad i deras makt stod för att möjliggöra omstörtningen. För att i Sverige undanrödja sista hindret för kommunistiska revolutionen, för vilkens genomförande ett särskilt politiskt parti med representationsrätt i svenska riksdagen inrättades, genomtrumfades vid 1925 års riksdag på Bonnierpressens order och under aktiv medverkan av den frimurarstyrda högerns ledare beslutet om nationalförsvarets nedskrotning. Men tack vare enskilda fosterländskt sinnade svenska mäns initiativ skapades en tillfällig ersättning för det upplösta försvaret, varigenom Revolutions-Juda förtogs lusten att här låta det gå till handling.

De nu i harnesk mot varandra uppträdande världsmakterna Juda och Rom förbereda åter ett stort krig, i vilket de ariska folkens livskraft slutligt skulle uttömmas och dessa, antingen via Petristolen eller Moskva, för alltid förvandlas till slavfolk under "det utvalda folket". Sveriges ansvariga statsmän ha skyndat att, i strid mot landets och folkets sanna intresse, engagera oss i detta nya krigsspel för Juda mot Rom. De vilja driva vårt försvarslösa folk i ett krig till dess egen undergång. Man förnekade oss rätten till ett nationellt försvar, men vill tvinga oss försvarslösa ut på det stora världsslaktfältet — att blöda för Juda.

Sveriges ödestimma stundar. Avnationaliseringen och judaiseringen av vårt folk har till synes nått för djupt för att katastrofen skulle kunna undvikas. Men ännu är ej livsviljans låga släckt i nationens bröst. I sitt ödes stund skall den, liksom tidigare i historiska allvarsskeden, vara mäktig ett nationellt uppvaknande och en heroisk befrielsegärning. Det folk, som i århundraden utgjort frihetens väktare i Europa mot förtryckets makter, låter sig ej viljelöst förgöras i det "humanitära" Judas famntag. *Låtom oss äntligen avkasta det förhatliga främlingsoket — åter bekänna oss till vår historiska mission! Låtom oss visa världen, att vi kunna vara och även styra oss själva, att Engelbrekts, Gustaf Vasas, Gustaf II Adolfs och Karl XII:s svenskar ännu leva i detta land!*

Köpslående "stor"makters sammanbrott

General Erich Ludendorff

I bedömningen av det stora spelet bakom världsteaterns kulisser, där olika internationella makter kämpa en satanisk kamp om herraväldet över folken, beredande Europas och den vita rasens undergång, intager General Erich Ludendorff en rangplats. I fråga om de överstatliga makternas — främst judendomen, frimureriet och Romkyrkan — verksamhet i vår tid vann General L. en betydelsefull insikt redan såsom militär ledare för Centralmakterna under världskriget, vilket förlänat honom särskilda förutsättningar för hans fortsatta, politiska kamp. Denna har även framför allt varit riktad mot de nämnda i dunklet arbetande folk- och kulturförstörande internationella makterna, och folkupplysaren Ludendorffs auktoritet når i dag icke mindre högt än den geniale fälthärrens från världskriget. I sin tidskrift "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft" den 5 jan. d. å. behandlar Generalen under rubriken "Köpslående 'stor'makters sammanbrott" det genom italiensk-abessinska konfliktens hittills varande utveckling uppkomna läget, särskilt för Europas folk.

Året 1935 har — skriver General L. i den citerade artikeln — uppenbarat vanmakten hos de "vita" "stor"makter-

(Forts. å sid. 4).

Judefrågan mot sin lösning

Tyskland — Vägvisaren

De tidigare omnämnda i samband med Frihetens partidag i Nürnberg 1935 antagna "Nürnbergslagarna" ha sin stora betydelse ej blott för det återuppståndna nationella Tyskland utan för alla folk såsom ett föredöme, vilket till sin allmänna tendens måste vinna efterföljd av varje nation som vill bestå och bevara sin nationella egenart. Det bör således ligga även i svenskarnas intresse att närmare följa utvecklingen i vårt germanska broderland med avseende å förverkligandet av denna genom lag stadgade nya ordning, som betecknar slutstenen i det nationalsocialistiska tyska frihetsverket.

Riksmedborgarlagen och lagen till skydd för det tyska blodet och den tyska äran samt förordningarna för dessas praktiska utförande grunda sig å den vetenskapen, *att det av blodet sunda folket utgör grundvalen och förutsättningen för rikets bestånd och fortsatta tillvaro.* Emedan nationalsocialismen erkänner det rena och sunda blodets värde för folk och stat, ser den en av sina huvuduppgifter i bevarandet av renheten och förnyandet av det tyska blodet, vilket framför allt måste skyddas mot fortsatt raslig skadegörelse.

Genom den nürnbergska lagstiftningen har det fortsatta inträngandet av judiskt blod i den tyska folkkroppen slutgiltigt lagligen omöjliggjorts. Det behöves icke längre upplysning eller enskildas privata initiativ för att utestänga det judiska blodet, Adolf Hitlers stat har genom lag för all framtid garanterat dess utestängande.

Riksmedborgarlagen och blodskyddslagen med deras bestämmelser för utförandet bilda den grundläggande lagliga regleringen av rasproblemet. Bägge framhäva bäraren av tyskt och därmed besläktat blod, den förra genom att allenast tillerkänna det tyska blodet fulla politiska rättigheter, den senare genom att förbjuda blodblandning mellan judar och statsanhöriga av tyskt eller därmed besläktat blod.

Härigenom äro judarna utan vidare uteslutna från förvärvet av riksmedborgarrätt.

Endast riksmedborgaren kan såsom den allena bäraren av statliga och politiska rättigheter och plikter i framtiden välja och väljas till riksdagen, deltaga i folkomröstningar, utöva hedersämbeten i stat och kommun samt utnämnas till yrkes- och hedersämbetsmän. En jude kan alltså i framtiden icke vidare utöva ett dylikt officiellt ämbete.

*

Båda lagarna, blodskydds- och riksmedborgarlagen med deras förordningar för utförandet rymma samtidigt lösningen i stora drag av judeproblemet. De avse och bringa ett klart åtskiljande mellan tyskheten och judenheten och skapa härmed den lagliga grundvalen för ett Modus vivendi, som motsvarar gamla krav. Utgående från kunskapen. att det hos judenheten rör sig om en blodets gemenskap, garanterar lagen denna gemenskap dess egna liv inom lagligen utstakade gränser, vilka i all synnerhet grunda sig på bestämmelsen, att det är tillåtet för judarna att visa de judiska färgerna under statligt beskydd. På liknande sätt tillåter staten judarna den fria religionsutövningen, det egna kulturella livet och den egna uppfostran.

En organisation av det judiska kulturlivet är medgiven, vilken i dag redan räknar över 100,000 medlemmar och underhåller egen teater och orkester. Sålunda genomföres på rent laglig väg en fullkomligt oblodig utlösning av judendomen ur den tyska folkgemenskapen, och till stor bestörtning för vissa judiska världstidningar har det ej blivit något av den profeterade "långa knivens natt".

Men omvänt har för all framtid omöjliggjorts för judenheten att beblanda sig med det tyska folkdömet och inblanda sig i Tysklands statliga, politiska och kulturpolitiska gestaltning. Med hänsyn till judefrågan bilda de lagar och förordningar, som utfärdats till dess lösande, en enhet.

Den till riksmedborgarlagen fogade förordningen bringar i par. 5 det slutgiltiga fastställandet av begreppet jude. Bestämmandet av begreppet jude sker å objektiva grunder. Huruvida en person är jude eller ej avgör hans övervägande mängd arvsmassa eller den å bestämda föregående levnadsomständigheter och fritt beslut grundade bekännelsen till judendomen.

Jude är enligt denna par. 5 den som har tre fjärdedelar eller mer judisk arvsmassa.

Bestämmande är härvid härstamningen från tre eller fyra förföräldra-delar, som till rasen äro eller varit heljudar. Såsom judar behandlas vidare statsanhöriga med tvenne heljudiska förföräldrar, d. v. s. med till hälften judisk arvsmassa, vilka avlagt en bekännelse till judendomen, därigenom att de tillhöra det judiska religionssamfundet eller i det kommande skola upptagas däri eller som ha valt en judisk gemål, vilken enligt nyssnämnda par. 5 är jude, slutligen även judar som stamma från ett äktenskap eller en utanför äktenskapet ingången förbindelse, som sedan den

(Forts. å sid. 6.)

Frihetens väg

Trängtan efter frihet har varit en av de drivande krafterna i mänsklighetens utveckling. Väldiga ansträngningar gjordes av världens mäktiga att för tillfredsställande av egoistiska begär utplåna människornas fria vilja, förvandla dem till blinda slavhjordar. Ej minst i vår tid skådas dylika strävanden. Genom falska läror, lögn och list söka materialismens makter andligt och kroppsligt ruinera människorna; genom krig, revolutioner och terror söka de trycka dem i stoftet. Åter ses våldet triumfera.

Men mänsklighetens trängtan till frihet låter sig icke nedslås. Runt om i världen bevittnas i dag en reaktion mot våldförandet å Gudomlighetens inslag hos människorna, mot satanismens försök att förvandla dem till själlösa djur, berövade sambandet med sitt eget ursprung. Reaktionen framträder ännu i regel känslomässigt, i sökande mot rätta vägen som skall återföra ur villorna till en tillvaro i frihet och harmoni. Den förståndsmässiga inställningen saknas ännu ofta, vilket försvårar återhämtningen och utsätter denna för ständiga faror och försåt.

Runt omkring ljuda nu, liksom tidigare, röster, som sjunga frihetens lov; få ord ha så missbrukats och missbrukas så som detta ord. De som önska bringa människorna under sitt välde för att exploatera dem till egen vinning föregå-vo sig alltid åsyfta deras frihet och väl, och det stora bedrägeriet fortsätter. Så mycket nödvändigare är det att klargöra för sig själva frihetens väsen samt hur den skall ernås. Den politiska och religiösa programpunkten "frihet" var mest blott ett talesätt utan egentlig mening, ett medel till infångande av själar. Därav också alla misslyckanden i strävandena för en högre frihet.

Människornas frihetsträngtan kan i jordelivet endast tillgodoses genom brytandet med ett vilse förflutet, genom en inre, andlig förnyelse, som lossar de onaturliga, mot Guds ordning stridande band, vilka fjättra själarna, så att de, utan intrång av satanismen, må återfinna vägen till en utveckling under Levande Gudens hägn i enlighet med sin bestämmelse. Utan att göra våld å den genom arv och missriktad fostran åstadkomna andliga förskämningen inom oss kunna vi icke vinna den inre hälsa, den harmoni i tillvaron mellan kropp och själ, som den sanna friheten innebär, där sanning och rättfärdighet råda.

Först när denna inre befrielse genom andens pånyttfödelse skett, äro vi rustade för realiserandet av frihetens idé i yttervärlden samt skapandet av ett bättre tillstånd på jorden. Det stora frihetsverket måste alltså begynna hemma, hos en och var av oss, för att steg för steg föras vidare ut i världen. I en tid, då det nattsvarta våldets redskap pryda sig i fridens vita dräkt, måste detta besinnas såväl som att den sanna friheten till sitt väsen är ande. Mången tror ännu i sin blindhet, att det blott gäller en yttre regimförändring eller en växling av maktinnehavare eller en enrollering i en ny "välfärds"-organisation — och friheten och lyckan skola komma av sig själva. Intet kan vara bedrägligare än att så tro.

Ett svenskt frihetsverk, syftande till vårt folks andliga och materiella befrielse ur främmande förtryckarvälde måste till en början gestalta sig såsom en *upplysningsrörelse*, som i Sanningens anda från grunden orienterar folkets vilseförda massa om förhållandena. Först sedan svenskarna genom sanningsljuset fått sina ögon öppnade, äga de förutsättningar att kunna handla till sin egen välfärd. När det förberedande upplysningsvärvet utförts, är tiden inne för *befriande handling*, då det upplysta folket skall veta att välja de lämpliga maktorganen för frihetsverkets praktiska genomförande.

Vägen till frihet ligger alltså klar framför oss. *Må alla goda krafter förenas för uppnående av det stora målet!*

• Pressfronten •

Jättekoalition mot Tyskland

Från skilda håll ingående meddelanden tyda på förhandenvaron av planer å en jättekoalition mot Hitler-Tyskland, i vilken efterhand samtliga de överstatliga makterna underordnade stater och statsgrupper i Europa skulle förenas för störtande av den nationalsocialistiska regimen. Det nu i och med italiensk-abessinska konflikten bestående motsatsförhållandet mellan Rom och Juda skulle, när tiden är inne, komma att förbytas i ett återupplivat samarbete, liksom under världskriget mot Tyskland.

Nya Dagligt Allehanda redogör i en artikel utförligt för de förberedelser, som pågå i Europas sydöstra del i syfte att av Lilla ententens stater skapa ett stormaktsblock, till vilket även de Romorienterade Österrike och Ungern skulle ansluta sig under formen av en allians mellan Lilla ententens block och Romerska blocket. Därmed skulle slutligen även ett samgående komma att etableras mellan Vatikanen och Sovjet-Ryssland, vilka ännu alltjämt befinna sig i oförsonlig strid med varandra. Vi citera ur den synnerligen märkliga artikeln i N. D. A.:

Österrike, som hittills nästan uteslutande seglade i Italiens farvatten, styr nu sitt statsskepp närmare andra makter, däribland först och främst Tjeckoslovakiet, vilket i detta fall är att betrakta som en exponent för Lilla ententen. Prags tyska regeringsorgan, "Prager Presse", skrev den 19 jan. d. å.:

"En konkret fast och varaktig faktor i detta område (Sydösteuropa) är framför allt Lilla ententen. Intet tvivel kan uppkomma om dess politiska enhetlighet. Varje mellaneuropeisk politik måste räkna med Lilla ententens politiska och ekonomiska kapacitet. De mellaneuropeiska staterna utanför Lilla ententen hava genom avtalet med Rom i mars 1934 sammanslutits till en faktor. Men denna bildning i Mellaneuropa kunde icke dölja sina brister och luckor. Mellan Lilla ententens block och romerska paktblocket stod synbart en vägg av politiska skiljaktigheter och ekonomisk oöverensstämmelse. Genom nu pågående förhandlingar närmar sig Lilla ententens block det romerska blocket".

Här medgives alltså ohöljt från officiell tjeckisk sida det faktum, att ett sådant block håller på att uppstå, som förenar Lilla ententens stater med den forna italienska intressesfärens två medlemmar, d. v. s. Österrike och Ungern. — Till de mest drivande krafter som befrämjat detta block räknar man nu ganska allmänt Vatikanen. Denna utvecklar efter Hitlers övertagande av makten en feberaktig verksamhet för att befästa och utbygga sitt inflytande i sydöstra Europa, varvid den genomgående mycket skickligt begagnat sig av bekymret för nationalsocialismen.

I Tjeckoslovakiet har Vatikanens inflytande tydligt framträtt vid presidentvalet. Det stora röstetalet för presidenten Benesj kan bl. a. förklaras därigenom, att *alla katolska partier* för första gången i Tjeckoslovakiets historia enade sig. Pater Hlinka, ledare av de katolska slovakerna, erinrar i sin tidning "Slovak" presidenten Benesj om att han haft den katolska enigheten att tacka för sitt val och framhåller, att katolikerna göra anspråk på dem härav tillkommande rätt till inflytande.

Men detta statsförbund under katolsk ledning har ett medfött fel, som måhända i framtiden kan vålla en och annan svårighet. Liksom Lilla ententen i väster stöder sig på Frankrike, stöder den sig i öster på Sovjetryssland. Tjeckoslovakiet har redan avslutat ett militäravtal med denna stat. För Rumänien har Titulescu på senare tiden helt öppet förklarat, att den tidpunkt har ryckt nära, då även Rumänien skall avsluta ett militärfördrag med Ryssland.

Det kan nu ej längre tvivlas på det förestående avslutandet av militärförbundet mellan Sovjetryssland och Rumänien. Detta betyder, att Lilla ententen ännu mera än hittills kommer i Sovjetrysslands närhet. Skulle nu Österrike och Ungern sammangå med Lilla ententen i ett enda block, kunde ej undvikas, att i detta gemensamma block *det sovjetryska och katolska inflytandet ginge hand i hand*. Ett sällsamt skådespel för den som trott Vatikanens försäkringar, att bolsjevismen är mänsklighetens fiende, och ett nytt bevis för att för Rom är varje medel gott, när det blott därigenom tror sig komma närmare sina mål. Vi torde däri vidare se ett bevis för vilka märkliga konstellationer som den för dessa makter egendomliga ängslan för Hitler-Tyskland framdriver.

Den i ovanstående antydda tendensen till ett närmande mellan de ännu alltjämt i öppen fejd med varandra levande världsmakterna Juda och Rom förtjänar särskilt beaktande. I det storpolitiska ränkspelet i Europa, som uppenbart först och sist tar sikte på Tysklands inringande och förnyade nationella förstörelse, synes Romkyrkan för närvarande spela en dominerande roll.

*

Juda och »kristendomskrisen»

Inför det långsamma fortskridandet av världsrevolutionen och hotet mot den judiska maktpositionen från de vaknande folken söker judendomen ånyo skydd bakom kristendomen. Den förjudade kristendomen fick tjäna som vägröjare för det "utvalda" folket, men när röjningsarbetet utförts, lät man "demokratien" gå till storms mot densamma. Stormattacken har nu tillsvidare inställts — och man söker blåsa nytt liv i den kristna kyrkan för att åter en gång verksamt kunna betjäna sig därav.

Judas huvudorgan i Sverige Bonniers *Dagens Nyheter* (l.-f.) ser framför allt i den kristna kyrkans alltför lama motstånd mot det nya Tysklands "ras- och blodsreligion" ett ödesdigert förfallstecken som tvingar till en blodfusion, en återvaknad aktiv kristendom. Efter att ha låtit en lång rad ärevördiga svenska biskopar yttra sig över det religiösa läget ger tidningen i en ledande artikel, "Kris och kristendom", Herrar Prelater en lektion i ämnet, erinrande dem om kristendomens förmenta judiska ursprung, dess ovillkorliga sammanhang med judendomens "humanism":

Biskop Rundgren (en av frimureriets högst befordrade bröder i vårt land. Red.) säger på sitt ironiskt humoristiska sätt, att "antalet avgudadyrkare torde vara rätt obetydligt", men att "kärleken till den kristna kyrkan i allmänhet är rätt måttfull, kärleken till kyrkorna däremot stor och allmän". För honom begynner den kristna livsåskådningskrisen med Ritsel, den liberala teologien och en negativ vetenskap, som dock börjar bli positiv ... Enligt biskop Rodhe är situationen icke den, att den kristna moralen är utsatt för en kris, men väl att många människor befinna sig i ett kritiskt läge, vilket uppkommit genom auktoritetens förfall, religionens övergång till privatsak och mammonism ... Biskop Bohlin ser visserligen ett stort riskmoment i den nya moraluppfattningen av naturen och naturvärdena, som i dessa stycken icke längre vill det kristna livsidealet. Men detta är närmast en kulturens kris, icke kristendomens.

När en lära, som uppträder med absoluta anspråk och icke blott som en religion bland religioner, en tro, och som därtill utger sig som världens salt och ljus, icke har nog sälta och ljuskraft kvar för att hindra förvildningen (t. ex. ras- och blodsreligionen i Tyskland), så är det kritiskt nog. Den som blundar för krisen sticker huvudet i busken. Det ligger dock nära till hands att fråga, om icke den kristna moralen i vissa stycken överlevat sig själv, eftersom den icke kan utöva större inflytande på tids- och världssituationen. Det är, svaras det, kulturens fel, att religionen icke kan omskapa kulturen, det är människornas fel, att kristendomen icke förmår fostra människorna. Men är detta tillräckligt självförsvar för en makt med moraliska totalitetsanspråk?

Det är obestridligt, att åtskilliga av vår tids liberala och humana ideal ha sin upprinnelse i kristendomen. Men det är onekligen hybris att från kristen sida döma den humanitet, som upptagit dem. Det återfaller på kristendomen. Ty lika obestridligt är det, att kristendomen endast genom att återknyta till denna humanitet och anknyta till tidens liberala och humana strävanden kan på samma gång bevara förbindelselinjen med sitt ursprung och möjligheten till ett inflytande på tiden. Man antecknar som en vinst för kristendomens sak inställandet av de gamla fientligheterna från arbetarhåll. Men varför har så skett? Därför att prästerna av en yngre generation visat sig bättre behjärta en demokratisk tids humana ideal än prästerna av en föregående generation.

Endast i förbindelse och samverkan med sin tids humanitet kan religionen uträtta någonting. Det finnes ingen anledning för kristendomens målsmän att ställa kristendomen själv utanför kulturkrisen. Den har ingen rätt att förhäva sig utan snarare sin dryga andel i densamma. Och de, som vägra blodtransfusion och skjuta ifrån sig all anpassning, ha ingen anledning att förhäva sig över en oberördhet, som i grund och botten är oförmåga.

Så för Herrar Prelater är det väl också i fortsättningen bäst att snällt "anpassa sig", eljest kunna de riskera att "demokratien" på nytt mobiliserar arbetarmassorna till aggressiv fientlighet mot religion och kyrka, såsom f. n. i Ryssland och andra länder. Ej utan intresse bemärkes det "humoristiska" inslaget i samtalet mellan juden i D. N. och den vise höggradsfrimuraren biskop Rundgren — de tu förstodo varandra! Juda skulle alltså för Sveriges vidkommande med hänsyn till det överhängande hotet från tyskarnas "ras- och blodsreligion" tills vidare vara redo till mera verksamt stöd åt den kristna kyrkan, under förutsättning att den av "demokratien" — framför allt genom frimureriet, liberalismen och marxismen — åstadkomna fullständiga samklangen med judarnas Jahvedyrkan korrekt upprätthålles. — En taktisk reträtt, varunder Juda söker skydd bakom den skenkristna kyrkan.

Skydd för svenska studerande!

Riksdagsman Torgil G. von Seth, Ungsvenskarnas ordförande, har i en motion i andra kammaren hemställt, att riksdagen i skrivelse till K. M:t måtte påyrka införandet av strängare restriktioner vid vederbörande myndigheters behandling av ärenden rörande vissa utländska studenters rätt att studera och avlägga examina vid svenska universitet och högskolor samt att strängare praxis tillämpas vid beviljande av medborgarskap åt sådana personer. I motionen framhäves bl. a. den märkbara ökningen av antalet utländska studenter vid universitet och högskolor och hävdas med full rätt, att det icke kan anses önskvärt, att på samma gång som ett akademiskt proletariat hotar utlänningar beredas möjlighet att studera och eventuellt avlägga examina vid svenskt universitet.

Nationens försäljning i Stockholm

äger tillsvidare huvudsakligen rum genom egna gatuförsäljare samt genom Svea Rikes bokhandel, Norrlandsgatan 30 och Svea Rikes förlag, Odengatan 42, 1 tr.

»Kreugerförfalskning» som reduceras

I vår i föregående nummer införda artikel "Sanningen om Ivar Kreuger. Den 'självmördade' 'ariske världssvindlaren' — de judiska världsbankirernas mordoffer" citerades ett yttrande av ingenjör Torsten Kreuger i en artikel i "Aftonbladet", att den av bankintressen dirigerade Kreugerutredningen var en svindel. Bl. a. hade däri staters skuldförbindelser till koncernen upptagits till 0, förbindelser för vilka beträffande Tyskland sedan bjudits 55 procent. Såsom det allra mest graverande mot Ivar Kreuger utbasunerades, som man erinre sig, de "förfalskade italienska statsobligationerna", vilka uppgåvos närmast ha föranlett hans beslut att begå "självmord" i Paris.

Det talades redan våren 1932 åtskilligt inom huvudstadens intresserade kretsar om att koncernens fordringar på Italien ingalunda skulle varit en fiktion, såsom tillkännagavs för allmänheten, utan att realiteter legat bakom desamma. Så mycket märkligare är därför en under januari i år, d. v. s. fyra år senare, i olika svenska tidningar publicerad uppgift, att sådana realiteter verkligen förefunnos. Regeringsorganet Socialdemokraten lämnar nu i en märklig artikel meddelandet, att några internationella affärsmän under granskningen av Kreugeraffärens dossierer upptäckt en korrespondens, som utvisade, att bakom de i Ivar Kreugers stålfack i "tysta rummet" efter "självmordet" funna italienska statsobligationerna å uppgivet mellan 300 och 400 milj. kr. låge verkliga transaktioner. Av den ifrågavarande korrespondensen skulle framgå, att Kreugers föranstaltande tryckning av obligationerna var en fullt legitim transaktion mellan denne och de italienska underhandlarna.

Med anledning av det sensationella meddelandet återger Nya Dagligt Allehanda ett yttrande av Kreugerförvaltaren i Kreuger & Toll, hovrättsrådet Sven G. Lindeberg, vilken konstaterar det faktum, att Kreugerkoncernen hade stora intressen i Italien ävensom att vissa för Ivar Kreuger förmånliga avtal med italienska staten förefunnos. Hovrättsrådet L. ansåg det mycket möjligt, att Ivar Kreuger i hemlighet utlämnat stora lån åt utländska stater.

Man frågar sig *varför* tidpunkten just nu befunnits passande att genom pressen låta dessa uppgifter framkomma inför offentligheten. Är det kanske fruktan för att sanningen rörande "Kreugersvindeln" skall nå dagens ljus och att det i så fall ställer sig lägligt att låta det impopulariserade Italien ensamt bära skulden för ett på en viktig punkt begånget "misstag"? Ett dylikt försök vore dock dömt att misslyckas.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Ouvertyr å Helgeandsholmen

Årets stora folkskådespel å Helgeandsholmen har öppnats under sedvanlig pomp och ståt. Omgiven av en lysande samling kraschanöversållade prinsar och hovdignitärer hälsade konung Gustav V, Salomos Vikarie i IX Frimurareprovinsen Sverige, "svenska män och kvinnor, valda ombud för Sveriges folk", välkomna till 1936 års lagtima riksdag. Varpå spelet vidtog efter övliga regler med deklamationer, riksstatens framläggande, remiss, motionsflod samt övrigt till första akten hörande.

Apropå trontalets "ombud för Sveriges folk", så undras om detta uttryckssätt i verkligheten håller? Väl är det riktigt, att svenska folket stått för själva valet, men detta behöver icke betyda att representanterna realiter fungera såsom företrädare för de väljandes intressen. Det finnes så mycket av andra intressen i den parlamentariska miljön. För vår del kunna vi icke undgå att i vida högre grad betrakta dem såsom ombud för sina respektive partier, judeinternationalernas härvarande partisektioner samt dessas finansiärer, bland vilka förstnämnda Frimurarorden jämte de marxistiska och liberala partierna komma i främsta rummet.

Regeringens framlagda riksstat visar, att vi slagit ett nytt rekord med en budgetsumma å 1,167,069,100 kronor eller mer än 100 miljoner utöver föregående års budget. Tack vare den nya krigskonjunkturen skönjdes ett uppsving i det ekonomiska livet, så att en sänkning av inkomstskatteprocenten från 170 till 150, representerande 20 miljoner kr., kunnat föreslås svenska folket i nyårsgåva. Trots den förment lysande situationen såg man sig likväl föranlåten upptaga ett lånebelopp å 107,77 miljoner kr. å inkomstsidan. Sålunda skulle den socialdemokratiska regeringen tack vare den förbättrade konjunkturen kunna uppvisa en förment stabil statsekonomi, som t. o. m. möjliggjort "skattesänkning" — en god utgångspunkt för regeringspartiet till blivande val.

Man frågar sig varför regeringen vid framläggandet av riksstaten alltid inskränker sig till återgivande av "inkomster" och "utgifter"? För ett korrekt bedömande av läget hade det icke varit ur vägen att samtidigt förebringa en sammanställning av statsföretagets "tillgångar" och "skulder", så att också åtminstone allmänheten en smula kunde hållas à jour med den reella ekonomiska ställningen och därefter även bättre kunna bedöma budgetsiffrorna. I de ekonomiska dispositionerna för ett enskilt företag spela alltid dess tillgång- och skuldkonton en mycket viktig roll, och man förstår ej varför sistnämnda relation så legert skall behandlas i vad gäller staten.

Är man månne rädd för att närmare fästa folkets uppmärksamhet på dessa ting? Är frågan för ömtålig? Det är nogsamt känt, att statsskuldsättningen är en av de huvudvägar, varpå världsjudendomen bringar Sveriges folk under sitt slavok — i det s. k. "eviga ränteslaveriet". Att "demokratien" också här tjänstvilligt låter sig ledas av sin bestämmande judiska överhet framgår tydligt därav, att svenska statsskulden på omkring tvenne årtionden uppdrivits från 648 miljoner kr. 1914, till 2,398 miljoner kr. den 31 dec. 1935, d. v. s. med ett belopp av 1,750 miljoner kr. — en verklig "demokratisk" prestation! Den årliga räntebetalningen till statens fordringsägare belöper sig alltså f. n. till åtskilligt över 100 miljoner kr. Och för varje år som går ökas statsskulden kontinuerligt med något hundratal miljoner kr., varigenom fordringsägarnas ställning som "stat i staten" ständigt ytterligare stärkes.

De egentliga förhandlingarna vid denna riksdag karaktäriseras huvudsakligen av dess roll som "valriksdag", varunder partierna låta sina handlingar främst bestämmas av omtanken för höstens andrakammarval. Ett ökat intresse förmärkes emellertid över snart sagt hela linjen för det militära försvaret, där regeringen bebådar proposition om en ny försvarsordning. Vårt engagemang för Genève mot Italien har tvingat representanterna att bättre se om försvaret, så att vi ha något att sätta i händerna på våra söner, när de skola ut och kämpa för den judiska civilisationen i Afrika och annorstädes, varförutom man önskar vara rustad för en "fara söderifrån", d. v. s. från hakkorsets Tyskland. Den bebådade kungliga propositionen om reformering av tryckfrihetsprocessen tyder även på att man önskar skydda "demokratien" mot den fara inifrån, som framträtt i det begynta folkuppvaknandet i landet.

1936 års riksdag synes alltså utöver den speciella rollen som "valriksdag" komma att få en viss betydelse som "försvarsriksdag" såväl beträffande de militära försvarsanstalterna som värnet av "demokratien" i det inre.

Nyårsfirande i sorg

Årskiftet 1935—36 blev denna gång i stället för en glädjens och hoppets fest en sorgsens dystra högtid såsom aldrig förr i detta land. Runt om i bladen lästes om ett i djup sorg försänkt folk. Det var ett av dessa sällsamma ögonblick, då fullkomlig nationell enighet kunde konstateras. Från de Nationella Topparna ned till de blodrödaste bolsjeviker samma ymniga tåresvall över den demolerade ambulansen, som kostat nio svenska hjältar livet i deras ädla barmhärtighetsutövning i det röda korsets tecken för Lejonet av Juda.

Fria Pressen var överfull av kondoleanser till och från Överhetspersoner samt sorgeyttringar av alla slag, och sorgens stämning spred sig med vindens hastighet till varje vrå av vårt avlånga land. Varest två eller fler voro församlade avhandlades sorgen som drabbat Sveriges folk i utförandet av dess ärofulla humanitära mission i världen, och känslor av hat mot "det barbariska Italien" över det ohyggliga dådet voro mångenstädes sjudande. Ja, italienska legationens representanter måste av fruktan för folkvredens exploderande fly huvudstaden under själva nyårshelgen. Från rikets högsta predikostol talade Svea Rikes ärkebiskop i radio om "det gamla år som gått ned i blod", manande oss att "icke söka undslippa risker och egna uppoffringar i arbetet för den mellanfolkliga rättsordningen". Och Jahve välsignade.

Fria Pressen kunde till hela svenska folkets oförvanskliga ära och heder fastslå, att det stod absolut enigt såsom en man i sin stora sorg och att denna var så överväldigande att det även förlorade allt intresse för sedvanligt nyårsfirande. Nyårsvakorna gingo "i moll". Folk uteblev från beställda bord i restaurangerna, den festklädda publiken lyste med sin frånvaro, intet liv i jazzen, inga smällande champagnekorkar, biograferna endast tunt besatta. Etc. Ett enda undantag gavs väl, där restauratören gett vika för en pietetslös publiks krav på god stämning, men det var lyckligtvis ett ensamstående undantag.

Men hur det var måste sanningen till slut fram. Man hade tillåtit sig ett litet skämt med de goda svenskarna. De nio dödade landsmännen voro — en dikt av Juda, tydligen i syfte att förutom stämningens uppeldande mot Mussolini få tillfälle utröna hur långt de svenske äro med på noterna. Och resultatet blev ju storartat! Men först efter hand, i repriser, underrättades vårt sörjande folk till någon del om vad som i verkligheten hänt nere i Judakungens land. En eller ett par "döda" svenskar återkallades per dag till livet, och slutet blev: att en svensk allvarligt sårats vid bombardemanget, vilken senare även avled. En bekant berättar, att han framför Bonniers Nyheters depeschfönster vid Stureplan avlyssnat folkets röst, när sista nyheterna från Afrika slukades av massan. Telegrammen visade ständigt sjunkande dödssiffror. Plötsligt hördes en röst ur hopen: "När allt kommer omkring, rör det sig väl bara om en sjukskötare som fått skoskav". — Det saknades således trots allt icke heller sådana bland "det sörjande folket" som hade sin egen lilla mening.

Nå, huvudsaken är, att vi såsom nation fått tillfälle visa en värld hur lättrörda och heroiska vi äro — att vi äro redo att solidariskt offra och blöda för "den mellanfolkliga rättsordningen", vårt nya judiskt-frimureriskt-marxistiska *humanitära* ideal. Vi veta nu också vilka som härefter äro de verkliga folkhjältarna — de som kämpa och gjuta sitt blod för Lejonet av Juda stam under det röda tecknet i negrernas Afrika. Då miljoner och åter miljoner ariska bröder i Ryssland torterades till döds av Judas bödlar, var det naturligtvis aldrig tal om att svenska folket skulle röras till medlidande eller sorg — det var den "gudomliga" rättvisan! Ävenså tego våra humanitära Överhetspersoner och undveko sorgfälligt varje reagens inför strävandena att i Sverige förverkliga "en röd natt" liknande den i Ryssland ännu pågående. Också detta skedde kantänka till den helige Jahves ära.

När skall "Sveriges sörjande folk" vakna?

Frimurarkomplott mot Italien

Den fascistiska pressen innehöll under januari, tydligen som ett svar på den våldsamma antiitalienska hetsen kring årsskiftet, med speciell adress till Sverige ett antal skarpa artiklar mot det internationella frimureriet, som tagit den italiensk-abessinska konflikten till förevändning för en kampanj mot fascismen. Den skandinaviska pressens — i synnerhet den svenska — attacker bottna enligt Romtidningarna framför allt i frimurar-inflytande. Man berörde det svenska frimureriets i Nationen förut omnämnda intima förbindelser med det engelska och påpekade, att konung Gustaf i likhet med sin broder prins Carl, det svenska Röda korsets president, äro frimurare, vilket vore förklaringen till det starka moraliska stöd som de svenska protesterna fått i England.

De italienska tidningarna påvisa samtidigt, att en antifascistisk koalition upprättats mellan frimurare, kommunister, "folkfronten" i Frankrike, det höga anglikanska prästerskapet och tredje internationalen. Uppseendeväckande är vidare meddelandet i den fascistiska pressen, att den franska telegrambyrån Agence Havas förvägrats tillstånd att inspektera den bombarderade svenska Röda-kors-stationens område, medan en representant för den engelska Reuter-byrån medgivits detta, samt vidare att fältambulanserna icke förläggas å de avstånd från stridande trupper, som fastställts i Genèvekonventionens regler. Röda korstecknet missbrukas enligt de italienska tidningarna i stor utsträckning i Abessinien genom att användas till skydd för truppkoncentrationer, ja, t. o. m. ammunitionsdepåer.

Den senare delen av beskyllningarna från italienskt håll förefaller ju otrolig, men eftersom ju i krig alla medel anses tillåtna och här de facto föreligger krig, gör man nog klokast i att icke för hastigt utdöma den italienska versionen såsom oriktig heller i den delen.

Hitlers nyårsönskan

I sitt tal till de ackrediterade utländska sändebuden vid nyårsmottagningen underströk rikskansler Hitler starkt det tyska folkets önskan att leva och arbeta i förtroendefull samverkan och fred med övriga folk. Han konstaterade med tillfredsställelse de stora framsteg som under 1935 uppnåtts för tyska folket i fråga om ökade arbetsmöjligheter, näringslivets stabilisering samt förbättrade livnärings-, bostads- och försörjningsförhållanden.

"Vi se därför — yttrade Hitler — med tacksamhet mot Försynen, som välsignat vårt arbete, tillbaka på år 1935 och träda in i det nya året med den fasta viljan att framgångsrikt fortsätta det påbörjade verket. Uppfyllt av längtan att leva i fred med de andra folken på jorden och att på alla livets områden samarbeta med dem i ömsesidig förståelse för mänsklighetens väl och framåtskridande, önskar det tyska folket uppriktigt att få se samma strävan efter förtroendefullt samarbete och ömsesidigt hänsynstagande också hos alla andra folk".

"Bort från Talmudoket!"

Den polska tidningen *Coniec Warszawski* återger ett referat av en av juden Manes Fromer författad skrift, betitlad "Vår skuld, vår skam, vår kamp", vari kräves judendomens förnyelse samt övergivande av nuvarande utveckling. Fromer vänder sig till den unga judenhetens aktivaste, äregirigaste element. I obevekligt sanna drag skildras den samfällda judenhetens läge, vilket de flesta judar ej ens äro i stånd att klargöra för sig. De känslor och tankar förf. framför röna visserligen intet gehör inom officiella judiska kretsar men äro därför ej mindre intressanta såsom vittnesbörd om en trots allt inom den yngre judenheten i dag förefintlig stämning.

Fromer gisslar sina stamfränders lättfärdighet, vilka funnit sig till rätta i sin existens skändlighet. Judarna äro behäftade med skuld genom att de överhuvud fördraga Golus (förbannelsen, exilen) och i denna utbildat en människotyp, som förkroppsligar gettoexistensen med dess specifika gettoande. Förf. fordrar även inkallandet av en judisk världskongress, som skulle skapa den moraliska auktoriteten för ledningen av den judiska politiken. Judendomen måste från grunden förnyas, avkasta alla former av sin nuvarande existens samt återvända till "sin kulturs källor", vilket återvändande blott kan åstadkommas, om den befriar sig från "Talmuds ok", detta "verk av den mörka judiska medeltiden".

Golus är en skam — skriver Fromer. — Getto är en skam, den svarta kaftanen och huvudbetäckningen äro en skam, den gårdfariidkande handlaren, angiverierna hos skattemyndigheterna och mellanhänderna hos myndigheterna äro en skam. En skam är mirakel rabbi, en skam äro de kraftlösa, blodfattiga, bleka händerna och ansiktena, vår sjuka ängslan, den bespottade stoltheten, det av hat sammanpressade bröstet, det tyngda samvetet. Allt detta är vår skam, intet annat än vår skam.

Vem kan finna sig till rätta i de dolda vinklarna och labyrinterna i den judiska kulturförsamlingens politik? I verkligheten regera i dessa kulturförvaltningar (kahaler) de oss främmande myndigheter, som våra "övre" översvämma med angivelser. Dessa eviga strider om rabbinstolar och anställningar av rituella slaktare, som ingen enda judisk församling är fri ifrån! Detta köpslående om deputerade och stadsfullmäktigemandat samt de outsägligt löjliga pakter och kombinationer, som härvid praktiseras! Och detta dagliga skändande av det judiska namnet och den judiska värdigheten, som förvaras av "förtroendemännen" och angivarna i förnämliga förrum! I detta skändande hava, alltifrån mirakelrabbinen Belz till "revisionisterna", alla slag av judisk "politik" del. Bort! Bort härifrån! Våra hjärtan ropa i likhet med Goluslandet bort, bort härifrån!

Det är ett märkligt tidens tecken, att en dylik röst gör sig hörd inom den yngre judenheten.

"De Nationella" mot hakkorset

"Nationella Gruppen" har i riksdagens andra kammare motionerat om förbud för politiska partier att använda hakkorset och sovjetstjärnan, såsom varande främmande makters rikssymboler, i sin verksamhet. Motionärernas taktik att sammanställa hakkors och sovjetstjärna är ett långods ur den judiska antifolkliga arsenalen. Förmodligen ha de i sin "nationella" stridsiver trott sig med uppslaget kunna skörda ett agitatoriskt värdefullt erkännande av den judisk-politiska partiassemblén. Om de därmed lyckas vinna själar för det stora valfiskafänget ute i landet är mera tvivelaktigt.

"De Nationella" veta tydligen ej, att hakkorset, symbolen för arisk strävan mot ljus och frihet, är det urgamla nordiska tecknet, som intet enskilt land har ensam- eller prioritetsrätt till. Såvitt oss bekant är har heller icke det nuvarande Tyskland hävdat någon sådan rätt. Argumenteringen att vilja "undvika störning av vårt förhållande till utländsk makt" saknar därför beträffande hakkorset varje reellt underlag och är allenast en skenmotivering, en ren bluff. Det verkliga motivet torde vara det ovan antydda: att åt partiet vinna en valtaktisk fördel; det tyder vidare på närvaron av judeinflytande hos "De Nationella".

Herrar Representanter taga miste, om de tro sig genom kriminaliserande lagparagrafer kunna utrota det av Juda förvisso innerligt hatade solkorset ur Sverige. Detta har här hemortsrätt i högre grad än annorstädes, då vi äro det mest nordiska folket. Det kommer även i framtiden, oberoende av 1936 års parlamentarikers beslut, att förbliva den nordiska ljussymbolen i detta land. Framtiden är ej den nuvarande Helgeandsholmens utan det i hakkorsets tecken vaknande svenska folkets.

»Rumänien åt rumänierna!»

Den framstående rumäniske politikern professor Cuza har — enligt "Pester Lloyd" — uttalat, att judeproblemet nationellt endast låter sig lösa genom judenhetens utsöndring och bosättning å egen grund. Endast en nationell rörelse kan vara i stånd att lösa det nationella problemet. Nationella kristliga partiets valspråk var därför: Rumänien åt rumänierna!

Frimureriets pressfälttåg

Mr Henry Coston framhåller i en artikel i "La Libre Parole", Paris, i anknytning till de franska senatsvalen, som betecknade en ny seger för logerna, att det judiska frimureriet fullföljer målet att störta alla regeringar i Europa, vilka önska förbli oberoende. På denna grund föra frimureriets agenter ett pressfälttåg mot det fascistiska Italien och Hitler-Tyskland.

*

»Enig judisk front!»

Vid en nyligen anordnad fest för judiska frontsoldater i Wien höll enligt "Reichspost" juden Sigmund v. Friedmann ett tal, vari han kraftigt underströk behovet av solidarisk enighet inom judenheten:

"Såsom i dag allt som skiljer är glömt och alla närvarande blott äro judar, så skall det även *alltid* och *överallt* vara där judar leva. Vi judar veta, att vi ej äro mycket älskade, vi veta att vi endast ha få uppriktiga vänner. Vi veta och känna, att vi leva i allvarliga tider. Alla tillsamman i gemensam front bilda vi en mur, mot vilken så månget antisemitiskt anfall brytes. Makabäernas hjältedåd voro endast möjliga, emedan det judiska folket hade vunnit förtroende till sig själv; må också vi för framtiden skapa förtroende till vår gemenskap. Må vi innerligt hålla vår trohet till vår judendom. Ingen jude får här ställa sig utanför. Att vara jude är ett öde och ingen kan undandraga sig sitt öde."

Gentemot en enad människofientlig judefront ställes en världsfront av enade icke-judiska nationer!

*

Världsdomstol mot terrorism?

Frimurarmordet i Marseille å konung Alexander av Jugoslavien i oktober 1934 har föranlett Folkförbundet att å sin förhandlingsordning upptaga frågan om inrättande av en internationell, av alla stater erkänd domstol, vilken skulle syssla med internationella terrordåd. Att observera är dock, att Marseille-mordet aldrig tillfredsställande utreddes; den delikata frågan begrovs genom en genèvsk "förlikning".

Med bestående intima relationer mellan Genève och de kretsar, som just ha politisk terrorism till specialitet, var naturligtvis intet annat att vänta än att Marseille-mordet outrett skulle försänkas i "glömskans natt". Uppslaget med en "antiterrordomstol" var en gest till den å sina håll upprörda stämningens lugnande.

"Stor"makters sammanbrott

(Forts. fr. sid. 1.)

na, vilka alltjämt blott kunna schackra, knappast mera handla, och därtill till förvåning för vidaste kretsar blottat vacklan och osäkerhet hos de faktiska behärskarna av de stormakter, de i dag alltjämt åter igenkända överstatliga makter, vilka endast kunna verka "dolda i trefaldig natt" och därför måste frukta att bli upptäckta. Vi stå därmed i en stor historisk vändpunkt, som redan inleddes under världskriget. I detta hade världen "uppbådats" för att nedslå oss, vilket aldrig skulle lyckats, om icke dessa överstatliga makter, som redan till den grad försvagat folken, att de måste uppbåda världen för att nedslå oss, också bröto vår kraft. Den klara insikten om deras vanmakt i världskriget och oklara pacifistiska idéer ha nu verkat vidare hos de s. k. "stor"makterna. Nedgången av deras livskraft har fortskridit, men samtidigt ha de överstatliga makterna blivit osäkra.

De "vita" stormakterna, som hittills förmenade sig leda denna världs öden, träda tillbaka, och med dem nedsjunker missfostret folkförbundet, vilket judarna och Rom med de sammanbrytande folken tillskapade av ängslan för tyska härens prestationer under min ledning i världskriget och det fruktade uppvaknandet av tyska folket. De "vita" världsmakterna och folkförbundet voro redan 1932/34 oförmögna att skydda folkförbundsstaten Kina mot Japan, ehuru deras egna intressen där starkt stodo på spel. Judas och Roms världssträvan erhöll därmed ett svårt slag, som de endast genom det på lång sikt planerade kriget mot Japan åter kunde gottgöra, om de ännu kunde bringa murkna "vita" folk därtill.

Företrädarna för det angivna "vita" världsherraväldet äro i dag: Nordamerikas Förenta Stater, England och i inskränkt omfång Frankrike, såsom representantmakt för det europeiska fastlandet. Till dem hörde en gång Ryssland, vilket i dag i händerna på judarna över ett döende, förslavat och utblottat folk genom bolsjevismen och världsrevolutionen eftersträvar världsherraväldet för judarna och under 1935 målmedvetet arbetat härpå. Det framträdde därmed först kraftigt året 1935. Ännu är det ingen världsmakt.

De tre nämnda världsmakterna synas ännu i dag maktfulla, men deras folks själsliga kraft är bruten, icke genom blod och terror och ohyggligt tvång såsom i Ryssland, utan förnämligast genom judar och frimurare, den kristna läran och ockulta vanföreställningar, såväl som genom den ständiga kampen mellan judarna och Rom och deras verktyg samt det mäktiga vapnet: världskapital mot folkens egenart, frihet och välfärd samt mot dem inbördes, varvid själskrafter brytas, folken kollektiviseras, besläktade folk föras mot varandra, folklig livsvilja brytes och rasarvets röst bringas till fullständig tystnad. I denna de överstatliga makternas brottning berövades det olyckliga franska folket under århundradenas lopp till och med sitt modersspråk, varmed dess arvgods helt spolierades. Det blev en latinsk nation. Blott i Judas och Roms tjänst kunde det franska folket uppbringa livsvilja och "nationalism", vartill det efter världskriget väl överhuvud icke mera är mäktigt. I England lever ännu rasarvet, men bigott kristendom, frimurare och judar jämte Roms stigande makt håller det nere och fyller det med "ideologier", som passa dessa men försvaga livsviljan. Denna tränger ännu på enskilda ställen fram. Det är för det mesta erinringar om politisk och ekonomisk imperialism och omsorgen för bevarande av den närande modern Indien, vars 400 miljoner i djupaste elände ha att arbeta för England och köpa av det, som emellanåt komma engelska folket att intaga en starkare hållning och ännu låter starka naturer inom detsamma finna gehör. Förenta Staterna omsluta överhuvud intet folk, icke en gång en "nation". Folklig livsvilja kunna deras inbyggare ej äga, icke heller ådagalägga i handling; ekonomi eller en suggestion, såsom under världskriget korstågsstämningen mot Tyskland, kunna alltjämt övergående visa livstecken. Stater måste bliva kraftlösa, om rasarvet hos deras folk förspilles och folksjälen bringas till tystnad eller de dem tillhörande överhuvud ej ha att uppvisa ett enhetligt rasarv; de måste bliva kraftlösa, om de århundraden igenom stå under inverkan av överstatliga makter och allt inom dem nederst ifrån till överst vändes mot vartannat och de själsligen och ekonomiskt kollektiviseras, ja själsligen göras sjuka och motståndslösa. Hittills sågo vi mot Fjärran Östern, mot Kina och Indien, då vi betraktade murkna folk. Vi behöva nu icke skåda så långt; även de nämnda världsmakternas folk, om ock på helt andra, d. v. s. de här just i korthet skisserade grunderna, erbjuda i graderingar en ej olik bild.

*

Med försvinnandet av folkens kraft försvinner utsikten för de överstatliga makterna och föra dem till dådkraftiga handlingar; också det italienska folket under Mussolini förblir blott starkt gentemot svaga. Inom detta finnas samma motsatser som inom de andra folken, de endast icke visa sig under Mussolinis starka hand såsom hos de övriga. Det kaos, som de överstatliga makterna behöva för att slutgiltigt kollektivisera folken, d. v. s. taga ifrån dem erinran om sitt rasarv, röva den enskilde å egendom och arbetsinkomst samt tvinga honom i allt uslare levnadsförhållanden, kan väl knappast mera åstadkommas genom krig, annat måste till hjälp. Uppnås ej inre omstörtning, förblir "ekonomien" säkraste medlet till fortsättande av de kristna folkens skäktande. Intet kristet folk får förlora detta ur sikte.

Må vi ur denna synpunkt betrakta de tre "vita" "stor"makternas politik under 1935. Befolkningen i Nordamerikas Förenta Stater uppvisa redan kaos av politisk svaghet och oreda. Det sammanhålles blott genom naturlig tyngd, genom judar, frimurare och Roms växande inflytande, d. v. s. genom dem som en gång närmast införde detta kaos. "Prosperitys" tid är för länge sedan förbi. Ekonomiskt virrvarr, nöd, ja elände härska, såsom man knappast kan föreställa sig. Och härunder tillintetgöras massor av livsmedel i syfte att upprätthålla priserna. Ingripandet av högsta domstolen, som skulle hejda Presidenten Broder Roosevelts kollektiviserande, fullständigt judiska, de världskapitalistiska fordringarna motsvarande politik, skall knappast ändra något i detta faktum. Och i denna hop av "vita" befolkningsdelar tränger den på sitt modersspråk och sitt rotfäste i hemorten berövade negern allt längre fram. I själva verket träffar indianernas förbannelse de "vita", som av vinningslystnad och kristlig iver, genom Kristusläran och snapsen, togo ifrån dem land och livsmöjlighet. Det öde indianerna upplevde hotar i stort Förenta Staternas befolkning. Den förmenta styrkan hos flottan överskyler icke svagheten. Dess beman-

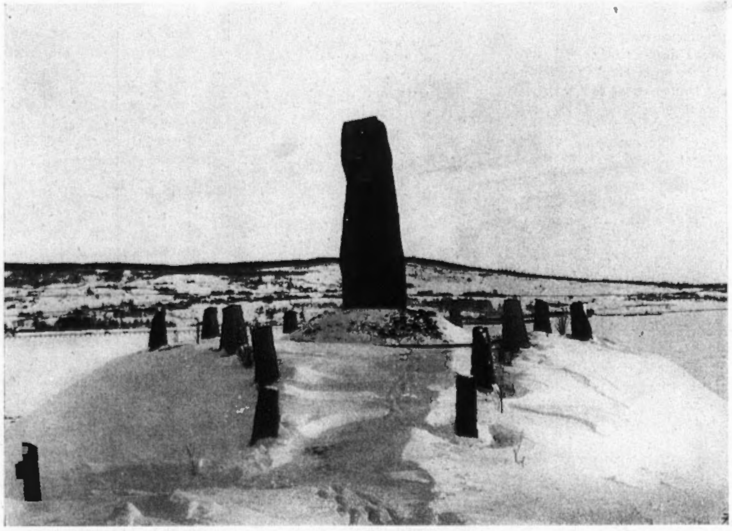

Vasa-Monumentet i Mora

Sveriges folk har under skilda historiska skeden, i likhet med i dag, hotats till sin frihet av främmande inkräktare. I 16. århundradets början var det med knapp nöd det undgick ödet att förvandlas till ett slavfolk under det svarta Rom och dess dåtida banerförare i Norden, den katolske kung Kristian av Danmark. Vi veta, hur Gustaf Eriksson Vasa först förgäves sökte uppbåda svenskarna att resa sig mot förtrycket och avskudda främlingsoket. Slutligen vände han sig till dalkarlarna, som förut aldrig svikit i farofyllda tider. Men denna gång tvekade dalamännen, och med sorg i sinnet begav sig Gustaf Eriksson på skidor till Norge — för att aldrig mer återse fosterlandet. Dalkarlarna ångrade sig dock och eftersände tvenne skidlöpare, som upphunno Gustaf innan han ännu passerat den norska gränsen.

Till åminnelse av denna händelse har ovan avbildade stilfulla monument rests i Mora. Det står där såsom en stolt historisk erinran och en maning till efterlevande generationer. Ett monument över svensk frihetsvilja och svensk handlingskraft, med sitt särskilda språk talande till just den generation som nu lever.

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts fr. föreg. n:r).

Man igenkänner utan svårighet i denna berättelse ur grekiska sagan skildringen av ett krigsslag av den "helige Guden" och dess städse med blixtstrålar och åskviggar i handen avbildade konung Zeus (Tor) mot de Guds heliga stad och dennas heliga berg Meru anstormande underlydande lågrasiga folken. Slaget slutade tack vare Zeus brukade kanoner (åskviggarna), krutminorna och granaterna med ett fruktansvärt nederlag för "det stora djuret". De eld, svavel och rök utspyende "ormarna" och "hästarna" i Joh. Upp. 9, 14—21 äro intet annat än Zeus åskviggar (blixtar), som hans konstfärdige son Hephästos smitt åt honom (Donelly: "Atlantis").

Alla forntidens sagor äro mer eller mindre trogna historiska hågkomster. Om nu de gamla kulturfolkens mytologi berättar, att en gud (Tor-Zeus-Jupiter-Inthra etc.) bär blixten i handen, torde till grund för denna saga det historiska faktum ligga, att en av de atlantiska konungarna (Tor) kände kanonernas hemlighet och använde den i kampen mot hednavärlden.

Vad här framförts träder genom följande i de historiska faktas ljus. De av professor Frenzolf Schmid uttydda och översatta resterna från atlantidernas skrifter liksom de 20- à 25,000-åriga indiska urkunderna av Sikh bestyrka, att uppfinnandet av sprängämnen är att tillskriva den atlantisk-ariske konungen Hunkahua Esse (omkr. 25,000 f. Kr.), vilken besatt stora astronomiska och kemiska kunskaper. Hunkahua är väl att betrakta såsom den förste uppfinnaren av krutet. Uppfinningen hemlighölls av ariernas furstar och präster, användes vid tschandalfolkens anstormning mot de atlantiska arierna och deras "heliga Guds stad" till försvar, men föll efter den atlantiska arierstatens förintelse genom tschandalfursten Kauingalu i händerna på djurguden Jawia-Jahwes präster, tillhörande de lågrasiga (närmare i professor Frenzolf Schmids betydelsefulla verk, s. 61).

Det relaterade bekräftas ytterligare genom en brittisk överstelöjtnants upptäckter i Indien. "Med hjälp av buddhistiska lärda lyckades det honom att tyda 125 indiska skrifttavlor, vilka bestyrka, att atlantiderna besutto en utomordentligt högtstående kultur, bl. a. aeroplan och eldvapen. Men med undergången av Atlantis (dess försvinnande i atlantiska oceanen) för 13,000 år sedan gingo även deras uppfinningar till spillo" (Öster. Woche n:r 26/27, 1925).

Då Egypten mottagit den atlantiska kulturen i färdigt skick och då det lyckats olika ariska i vetenskaperna invigda att undgå den fruktansvärda katastrofen å Atlantis, är det icke förvånande, om egyptiska präster kände hemligheten med krutberedningen eller innehade redogörelser häröver i sina tempelbibliotek, så att Moses lätt kunde överkomma de germansk-atlantiska uppfinnarnas värdefulla hemlighet samt affärsmässigt använda densamma i sina gigantiska gyckelspel å Sinai.

Fr. Wendrin fäster i sitt verk "Die schwedischen Bilderschriften" (Berlin 1926) sid. 58 uppmärksamheten på en bildskrift å en klippa i Massachusetts (Nordamerika), enligt vilken en skara germaner under *Torfinns* ledning med en trattformig kanon å våra mörsares vis sköt på den anstormande indiska övermakten och efter uttömmandet av sina ammunitionsförråd vände tillbaka. Wendrin uppskattar åldern hos dessa urkunder till 8 à 12,000 år. Även den svenske forskaren Magnusson har sammaledes tytt bildskriften i klippan. Denna bekräftar, att germanerna redan för åtskilliga årtusenden sedan, sannolikt på den atlantiska tiden, kände krutets framställning och nyttjade det för krigsändamål.

Även i det gamla förhistoriska Kina, som också var en koloni under det ariskt-atlantiska världsriket och bevisligen hade erhållit sin kultur från germaner, kände man hemligheten med sprängämnesberedningen. Germanska, "rödblonda" utvandrare "med blå ögon" förde enligt berättelserna i den kinesiska historien omkr. 1500 f. Kr. krutfabrikationens hemlighet till Kina. Där tillkom, enligt vad uppgives, 618 f. Kr. den första kanonen, ehuru sannolikt långt tidigare.

Berättelser om användningen av explosiva ämnen bibehöllo sig hela forntiden igenom. För grekernas invigda präster voro dylika väl kända under namnet "helig eld". Historien lämnar härpå följande intressanta belägg. Då *Xerxes* 489 f. Kr. översvämmade Grekland med sina trupper och hotade Delphi, ville grekerna skydda den där förvarade helgedomen med trupper. Men Delphi präster avböjde hjälpen under föregivande att templet självt skulle skydda sig. När de efter byte längtande persiska trupperna nu ville storma templets ringmurar, uppsteg ur jorden under de stormandes fötter flammor, åtföljda av fruktansvärt dunder och nedstörtande klippblock. Det rörde sig här uppenbart om exploderande krutminor, vilka jagade de förskräckta perserna på flykt. Samma händelse återupprepades, då templet 279 f. Kr. angreps av gallierna och kimberna. (Efter E. Schuré. "Die Grossen Eingeweihten", sid 188, 343/344). Även egyptiska präster skola på liknande sätt ha försvarat sina tempel. Man får anta, att i hela den gamla kulturvärlden kringspridda ariska prästförband varit i besittning av ett strängt hemlighållet kemiskt vetande, däribland

ning är en del av denna befolkning och skall ej duga för allvarliga krigiska företag. Bekymret att inför Japan nödgas hålla Filippinerna skall också ha kommit beslutet att mogna att förläna dessa oavhängighet, liksom fruktan för Filippinernas konkurrens å det ekonomiska området samt den billiga införseln därifrån; de verkade på judens anvisning mot Tyskland handelspolitiskt och genom ekonomiska åtgärder. Detta är just de åtgärder, med vilka i dag köpslående folk, här på judens anvisning, verka.

England och Frankrike syntes ännu i början av 1935 vara starka stater. men de stodo ej på egna fötter utan sökte kollektivsäkerhet, d. v. s. ville låta andra folk kämpa för sig mot förmenta eller faktiska faror, kröpo bakom varandra och bakom folkförbundet, köpslående med och genom detsamma.

Redan behandlingen av kungamordet i Marseilles var ett schackrande, som ledde till intet och ej förföljde kungamördarna. Vad för ett schackerspel presterade de båda "stor"makternas press före Saaromröstningen — huru "små" voro de efter densamma.

*

Oro för den egna vanmakten och kanske för England, de inbillade farhågorna för Tyskland, förde i början av 1935 den romerskt starkt påverkade Laval — som bekant var han å den romerskt troende Brünings rikskanslerstid i Berlin — till Rom. Framför allt önskan att vara Italien och alldeles särskilt romerske påven till behag skall ha föranlåtit Laval att styrka Mussolini i hans påtänkta aktion mot Abessinien och därmed medelbart träffa världsmakten England. Men slutligen ville Laval ej heller fördärva förhållandet till England, liksom detta icke ville förstöra förbindelserna med Frankrike. Och så schackrade de bägge staterna under februari och mars med varandra, såsom hos dem är för sed. England tillät Tysklands upprustning den 16 mars, inför vilket alla stater som underskrivit Versailles-diktatet hastigt sträckte vapen. Naturligtvis höjdes ett beskäftigt köpslående i alla kabinett. Mac Donald och Laval skyndade den 11 april till Stresa för att till synes erkänna Mussolini såsom diktator och därmed Roms maktställning, bringa Italien till ställning mot Tyskland samt strax därefter genom folkförbundet låta uttala "domen" över Tyskland. Vilket ej gjorde något intryck på Tyskland, men ej heller övade inflytande på hållningen hos den engelska politiken, vilken den 18 juni tillerkände Tyskland en ej obetydlig flotta. Men samtidigt upprördes på nytt kabinetten och förment även folken. Östpakt, icke-inblandnings-pakt för Österrike och luftpakt skulle under hänvisning till Tysklands upprustning avslutas. Det stannade dock vid bullret.

Mussolinis avsikt att i överensstämmelse med romerske påvens och sina egna önskningar genomföra erövringskriget mot Abessinien närmade sig förverkligandet. Folkförbundsrådet sammanträdde då den 25 juli för att ställa sig framför medlemsstaten Abessinien och bestraffa angriparen Italien. England övertog strax med sin starkaste minister, Eden, ledningen av folkförbundet, till glädje för juden. Men nu började ett schackrande, vartill världshistorien ej skådat motsvarighet. Det stack av från förhandlingarna mellan kabinetten samma månad 1914, som då i överensstämmelse med Judas och Roms vilja förde till krig mot centralmakterna, genom vilket tyskarna skulle förintas. I varje fall voro Rom och Juda då eniga. 1935 var det annorlunda. Romerske påven skyddade Mussolini, Juda ville förgöra honom. Resultatet av köpslåendet blev ett fullständigt misslyckande för juden, folkförbundet och England, vars folk och regering intill de av nationell vilja gripna engelsmännen redan voro murkna. Mussolini började den 2 oktober sitt erövringskrig. Men i Genève fortsatte köpslåendet. Folkförbundet beslöt sig för sanktioner, som skulle bjuda kriget halt. Dessa sanktioner, det måste varje barn veta, voro intet annat än ett slag i luften. De kommo Mussolini att pösa upp. Hans hållning var i övrigt ej heller den starke, följdriktigt handlande mannens; också han vacklade, men över de schackrande stod likväl hans vilja. På romerske påven gjorde emellertid köpslåendet intryck. Den "hjälplöse gamle mannen" slungade en bannstråle mot Mussolini. Men denne fann medel att åter göra honom välvilligt stämd, och så kom den 7 december, återigen efter ett långt köpslående mellan kabinetten, varunder även hotades med en verkningsfull oljespärr mot Mussolini, denna "egendomliga" överenskommelse mellan Laval och Hoare till stånd, vilken skulle belöna angriparen Italien och bestraffa den utmanade angripne Negus. Och detta i det ögonblick, då Mussolinis krigföring i Abessinien fullständigt satt sig fast. Att före julen 1935 abessinska framgångar och en tillbakagående rörelse rapporterades för de italienska trupperna å Eritrea-fronten, kännetecknade Italiens i de dagarna förvisso icke lätta krigsläge. Allt detta var så "egendomligt", att det väl ej med orätt hålles före, att avtalet Hoare-Laval, bakom vilket stod den Tyskland hatande engelske understatssekreteraren Vansitari, hade till mål att återställa Stresafronten och därmed ena Europa mot Tyskland, i enlighet med Roms och kanske även en del av judenhetens önskan. I avfärdandet av denna plan medverkade förutom den anglikanska kyrkan en annan del av judarna jämte frimurarna, vilka mestadels strävade efter något annat, nämligen Mussolinis störtande och Roms försvagande.

Franska parlamentet, skrämt genom möjligheten av ett krigshot av Laval, lät honom ännu den 16 december kvarstå i ämbetet; han uppsköt förhandlingarna till den 27 december, som först skulle bringa ett avgörande, vilket emellertid slutade i seger för Laval. Till att börja med modifierades planen å Abessiniens uppdelning, varvid det likväl stannade vid en uppdelning. Men detta var ej nog. Minister Hoare måste träda tillbaka, och den 19 december lät Baldwin planen falla. En dag tidigare hade den redan under Edens inflytande begravts i Genève.

*

Återvann också England under trycket av de engelska frimurarna och en del av judarna samt sina liberaler något i ställning, så utplånas därav icke tecknen å inre murkenhet, icke ens om det i fortsättningen skulle fullfölja en stark politik, sedan det fått sin starkaste man, herr Eden, såsom utrikesminister.

Med uppenbarandet av de köpslående 'stor"makternas svaghet har även Judas och Roms makt, som under 1935 för

(Forts. å sid. 6.)

Till Frihetens ära

(Ur "Gustaf Vasa", av Johan Henrik Kellgren)

Gustav Vasa talar till sina kämpar före anfallet mot den danske kung Kristians huvudfäste under Stockholms belägring:

I Svenske Riddersmän, uti vars tappra mod
Ert fosterland ett värn mot tyranniet funnit;
I, som med ädel börd en ädel anda vunnit,
och Edra fäders dygd med Edra fäders blod!
Du, oförskräckte Sten! Du, Sparre-namnets heder!
Förfarne Stenbock! Ädle Thord!
Och du, som från Dig själv Din hela ära leder,
Du Pehrsson! Trogne vän, som ett försåtligt mord
ifrån min hjässa undanröjde,
Och I, som aldrig än Er rygg för oket böjde,
I dalakarlars raska tropp!

I sett hur en tyrann, en bödel rest sig opp
med illbragd på den tron, vars hägnad Sverige njutit
i seklers ärofulla lopp;
hur på Er frihets grav det ädla blodet flutit,
som mot förtryck och våld var fosterlandets hopp;
ett blod, som ropar hämnd, ett blod
som ännu ej är hämnat.
Men fiendernas täta fall omsider öppen väg
för Edra vapen lämnat;
Fullkomnen då det värv, vartill Er himlen ämnat.
Ett enda anfall än — och Sverige räddas skall!

Ädla skuggor, vördade fäder,
Sveriges Hjältar och Riddersmän!
Om ännu dess säkerhet Er gläder,
given friheten liv igen.
Skola Edra helgade gravar
trampas av tyranner och slavar?
Nej, må träldomens blotta namn
Edra vreda vålnader väcka,
och Er arm sig hämnande sträcka
ur den eviga nattens famn!

även kunskapen om framställande av explosivämnen, vilka ännu i historisk tid kommo till praktisk användning, såsom framgår av följande skildring.

Enligt en berättelse av Livius sprängde Hannibal i Alperna en granitklippa av ansenlig storlek, för att erhålla en väg för sina trupptransporter. Hans punier behövde 3 dagar för att undanforsla grus och spillror. Hannibals präster förde med sig ett ämne, vilket liknade Mose, Elias och Nehemias nitroglycerin, och genomförde sprängningen medels den hemlighållna "heliga elden" (Der Sammler 59/32). I slaget vid trasimeniska sjön uppnådde han segern genom krutminor. Men då framställandet av sprängämnen var prästernas hemlighet, gick denna förlorad med Karthagos förstörelse.

På Alexander den stores tid försvarade sig en stad i Indien medels skjutpulver. Aska och blixt kommo ur dess murar till avvärjande av belägrarnas angrepp. Men kunskapen om krutet fördes enligt den indiska historien redan i den grå forntiden genom en arisk härförare *Rama* från skyternas land till Indien. Denne Rama — enligt Schuré en av de stora invigda — erövrade omkr. 5000 f. Kr. med sina skyter Indien och Ceylon samt lät å dessa länders behärskare, svartmagikern Ravana, en hagelskur av eld falla (D. S. 62, 35 o. f.).

I Grekland var krutet känt genom Kalinikos omkr. 668 f. Kr.

Hos kineserna användes det långt tidigare. Det skall ha införts dit genom invandrare av mycket hög växt med rödaktigt blont hår, gröna ögon och vit hudfärg, alltså genom arier. (D. S. 62, s. 42—43).

Den omtalade *grekiska elden* skall ha varit ett med petroleum blandat krut, som man inneslöt i explosiva kulor och 668 f. Kr. hade infört från Egypten.

690 f. Kr. använde araberna på sitt tåg mot Mekka *eldvatten*, vilket de erhöllo från Indien.

811 e. Kr. använde redan kejsar *Leo av Grekland* eldvapen. Det är således med orätt man tillskriver munken Berthold Schwarz uppfinnandet av krutet.

Enligt vad anförts kan det alltså betraktas som ett vetenskapligt faktum, att de "invigda" under hela forntiden och i Egypten å Mose tid kände framställningen av sprängämnen. Vårt genom Bibeln bevisade påstående, att Moses använt dylika, är således utan vidare trovärdigt.

Redan teologiprofessorn Karl Fr. Bahrdt i Erlangen (1741—1792) förklarade Moses för fyrverkerimakare och svindlare. Även lärda såsom Darwin, Chamberlain och Donelly samt senare ekonomen Sylvio Gesell uttalade misstanken att Moses fabricerade krut och medels detsamma utförde sina "under".

De invigda inom judenheten känna noga de historiska förhållandena ur sina stora synagogebibliotek, i vilka en mängd gamla, från germanfolken rövade urkunder och böcker uppstaplats. Judendomen har omsorgsfullt hemlighållit sanningen för oss genom avsiktlig förstörelse av de gamla kulturerna och biblioteken (t. ex. det världsberömda biblioteket i Alexandria) samt genom förfalskning av historien, för att placera sig i världsskeendets medelpunkt såsom det föregivet viktigaste kulturfolket och kunna upprätthålla sitt herravälde över folken. Mödosamt måste alltjämt åter upptäckas och utforskas vad den bolsjevikiska judendomen avsiktligt förstört i kulturvinningar och kunskaper härom. (Se även Wieland: "Atlantis, Edda und Bibel", sid 90 o. f.).

Här och var låter en vetande bland judarna en ljusstråle av sanning falla bakom den judiska världsteaterns förhänge; så Rathenau, som uppgives ha blivit mördad å världsjudendomens anstiftan till straff för sin oförsiktighet. Vidare den judiske diktaren Heinrich Heine (Chaim Bückeburg), vilken i sina memoarer (samtliga verk III. 685 Reclam-Ausgabe) skrev om skådespelet å Sinai:

"Den som vill påverka massan har behov av en charlatanisk tillsats. Den käre Guden försmådde dock icke, när han på berget Sinai kungjorde sin lag, att vid tillfället ordentligt dundra och blixtra, ehuru lagen var så förträfflig, så gudomlig, att den rätteligen kunde undvara alla tillsatser av kolofonium och pukors dån. Men Herren kånde sin publik, som med oxar och får och mulåsnor stod nedanför berget och vilken ett *fysikaliskt konststycke (!)* helt visst var ägnat att ingiva mer beundran än alla de eviga tankarnas mirakler."

Chaim Bückeburg (Heine) var uppenbart såsom "vetande jude" väl underkunnig om Mose och hans medhjälpares fysikalisk-kemiska konststycke, även om han blott antyder sanningen.

I nyare tid gör sig den uppfattningen allt mera gällande, att Moses i enlighet med vår framställning fabricerade sprängämnen och nyttjade dem till framställande av sin eldgud samt upprättande av sitt skräckherravälde över det enfaldiga folket.

Den lärde kännaren av forntiden *Schuré* håller för möjligt, att *Moses* brukade elektricitet och helig eld (d. v. s. explosiva ämnen) för genomförande av sina planer samt *stiftshyddan* såsom förvaringsplats för dessa ting. Enligt hans uppfattning lärde Moses känna dessa ting såsom adept i de egyptiska templen. (Schuré: "Die grossen Eingeweihten" s. 189 o. f.). Vår framställning bekräftas härigenom och detta så mycket mera som Schuré är en beundrare av Moses.

En rad tidningar och ansedda tidskrifter ha på sista tiden instämmande återgivit här föreliggande skrifts tankar, däribland "Züricher Nachrichten" och den högt ansedda naturvetenskapliga tidskriften "Stein der Weisen" (n:r 24, 1925), vidare "Rundschau" (n:r 1, 1925), "Hammer" och Leipzigs "Illustrierte".

"Rundschau" för 4. 1. 1925 skriver: "När Jens Jürgens först lät sin bok utkomma, klingade hans påståenden mer än djärva. Men efter hand ha saker förts i dagen genom utgrävningar, vilka helt tala till förmån för den jürgenska läran".

(Forts. i nästa n:r.)

Frimureriets krigsorder

Uttalande av "Renovations" sagesman

I vårt föregående nummer refererades den enligt belgiska tidningen "Renovation" från världsfrimureriets ledande instans i New York, "Grand Conseil de New York de la Franc-Maçonnerie Internationale", till underlydande landsloger utgivna befallning att göra allt för det europeiska krigets igångsättande i Europa före bärgandet av nästa tyska skörd. New York-konciliets beslut, som av "Supreme Conseil du Grand Orient de Belgique" förklarats bindande för det belgiska frimureriet, står i full samklang med världsfrimureriets f. n. i olika länder och världsdelar bedrivna aktivitet.

En medarbetare i nyhetsbyrån "Welt-Dienst", Erfurt, har haft ett samtal med sagesmannen för uppgifterna i "Renovation", mr. *Terfve*, som är frimurare av 33. graden och bosatt i Antverpen. Mr. Terfve blev själv för någon tid sedan av sin loge "lagd i sömn" ("mis en sommeil") med anledning av att han anslutit sig till den av utgivaren av "Renovation", Armand Janssen, ledda folkliga rörelsen "Mouvement Réaliste". Trots uppfordringar av logen hade han ej utträtt ur rörelsen.

Mr. Terfve berättar, att ett konkordat 1874 avslutats mellan den judiska B'nai B'rith-Orden och världsfrimureriet, varigenom logerna undantagslöst utlämnats åt judendomen. I de högre graderna ansåg man, att ovanför samtliga loger stod ett litet antal judar, de s. k. "Ockulta Dirigenterna", vilka äro frimureriets verkliga ledare. I sådana viktiga saker som "världskrigsbefallningen" från New York-konciliet går man till väga ytterst skickligt för att undvika att komprometteras. Vid dylika sammanträden föras inga protokoll och antecknas överhuvud intet skriftligt. Där träffas heller inga beslut eller avgöranden. Vid ett sammanträdes slut lämnar en på förhand bestämd höggradsbroder en resumé av förhandlingarna, varur förhållningsregler och anvisningar för frimurarna otvetydigt framgå.

En höggradsbroder ur mr. Terfves bekantkrets hade deltagit i det sammanträde med höggraden, vid vilket anvisningen från "Grand Conseil de New York" tillkännagavs. På äkta frimurarvis hade befallningen inskränkts till talesätt sådana som: "Det vore önskvärt att . . .", "det låge i mänsklighetens intresse om . . ." etc. Detta begränsade språk nyttjas inom frimureriet i syfte att hålla en bakdörr öppen samt i givna fall "underlätta" för bröderna svärjandet inför rätt. Men för frimuraren själv, som var van vid detta språk, var anvisningen tydlig och förpliktande, vilket även framgått därav att "Supreme Conseil du Grand Orient de Belgique" hade förklarat beslutet bindande för sig.

Mr. Terfve framhöll slutligen, att han av förklarliga skäl ej ville prisge namnet å den höggradsbroder, som deltagit i det ifrågavarande sammanträdet, men han svarade helt för riktigheten av sina påståenden.

Judefrågan mot sin lösning

(Forts. fr. sid. 1.)

15 september 1935 är förbjuden. Detta är det slutgiltiga och klara judebegreppet.

De bägge förordningarna för lagarnas utförande reglera vidare den tyskjudiske bastardens ställning. Såsom judiska blandrasiga (bastarder) äro i princip tyska statsanhöriga att betrakta, vilka till rasen har en eller två heljudiska föräldrar. De tysk-judiska blandrasiga kunna bli riksmedborgare, ehuru de alltjämt äro underkastade de i de andra rikslagarna uppställda fordringarna å blodets renhet.

Behandlingen såsom jude eller tyskjudisk blandrasig är särskilt av betydelse för äktenskapsrätten. Genom lagen och bestämmelserna för dess utförande äro äktenskap mellan judar i överensstämmelse med par. 5 och statsanhöriga av tyskt eller därmed besläktat blod och statsanhörighet med en fjärdedel judisk arvsmassa helt enkelt förbjudna och belagda med straff. Statsanhöriga med till hälften judisk arvsmassa är det medgivet att ingå äktenskap med statsanhöriga eller ock med judar, i vilket senare fall de bekänna sig till judendomen, med påföljd att de bliva behandlade som judar.

Däremot är äktenskapet mellan en statsanhörig av till hälften judisk arvsmassa med en statsanhörig av tyskt eller besläktat blod beroende av särskilt tillstånd från riksinrikesministern och Ledarens ställföreträdare eller av dem bestämd myndighet. Vid avgörandet om sådant tillstånd skola särskilt beaktas den sökandes kroppsliga, själsliga och karaktärsegenskaper, den tid hans familj varit bosatt i Tyskland, hans eller hans faders deltagande i världskriget och hans familjehistoria i övrigt. Äktenskap mellan blandrasiga med en fjärdedel judisk rasmassa få överhuvud ej ingås. Däremot står det dem fritt att sluta äktenskap med statsanhöriga av tyskt eller därmed besläktat blod.

Slutligen sörjes genom förordningar och bestämmelser för att de utländska statsanhörigas önskningar, i den mån de beröras av lagarna och bestämmelserna för dessas utförande, å lämpligt sätt iakttagas.

★ Judisk Pressrevy ★

Weltjudentum befattar sig med den judiska kulturen i Sovjetryssland och refererar ett föredrag av Simon Blumenfeld, författare av "Den unge juden", inför "Sällskapet för kulturella förbindelser med Sovjetryssland", vari de judiskkulturella framstegen i Sovjetryssland ställts i jämförelse med dem i England. I Moskva är — fastställde Blumenfeld — den judiska statsteatern en levande kraft, understödd av regeringen och besökt av 50 % icke-judar, medan i London med dess stora judiska befolkning icke en enda judisk teater kan existera.

England ligger alltså ett gott stycke efter Sovjetryssland "kulturellt", vilket knappast förvånar.

*

Zionist Record, Dublin, skriver angående judarnas ställning å Irland: "Premiärminister De Valera har vid åtskilliga tillfällen givit uttryck åt sin avsky över antisemitismen. När Robert Briscoe, en judisk medlem av irländska parlamentet, tillhörande regeringspartiet, angreps i en fransk antisemitisk tidning för att vara agent för den internationella judendomen, uppdrog De Valera åt Irlands representant i Paris att utgiva en officiell dementi, vari det hette: 'Mr Briscoe, liksom alla judar i Irland, där det aldrig funnits någon antisemitism, har alltid tillhört vår nationella rörelse, hans patriotism är ställd över varje tvivel".

Jo, det låter något!

*

Jüdische Tagespost berättar, att en konferens på initiativ av dr. Dewaals, ledare av ariska skyddsligan, hållits i Ermelo/Transval med Sydafrikas antijudiska organisation. Bl. a. deltog också dr. A. L. Bruwer, förutv. ordf. i handels- och industriutskottet, i densamma såsom representant för en nybildad antisemitisk rörelse. Ariska skyddsligan grundades i början av året i Kapstaden. Möten ha hållits i talrika städer, varvid ortsgrupper bildats, vilka f. n. omfatta c:a 5,000 medlemmar. Såsom förste andlige hade prästen De Vos anslutit sig och en stark tillslutning till rörelsen kunde förmärkas.

Under rubriken "Ett kristligt ord till judarna" offentliggör *News Chronicle* ett längre uttalande av Hugh Redwood, vilket utgör en enda lovsång över judarna.

I inlednigen heter det, att antisemitismens pestdimma, som utgått från Tyskland, för någon tid sedan även gjorde sig märkbar i England. Emellertid hade en stark reaktion inträtt däremot och den kristliga världen fordrade, att en vänskapsgest skulle göras åt judarna. I talrika kristna kyrkor hade redan införts en bön för judarna i gudstjänsten. Man finge aldrig glömma, att judar och kristna förenades av ett viktigt band, nämligen bibeln. Det var alltså de kristnas plikt att i dag i vänskap tänka på judarna".

Den gamla vanliga låten!

*

Canadian Jewish Chronicle konstaterar en ökning av den antijudiska organisationen och propagandan i Argentina. En antifascistisk enhetsfront har bildats, med vilken judendomen intimt samarbetar. Man upprättade en antifascistisk kommitté, som skall avlägsna den hotande faran.

För någon tid sedan — heter det vidare i uttalandet — hade guvernören av San Juan kallat den "argentinska" advokaten Goldstein att förestå avdelningen för handläggning av sådana fall som gälla förbrytelser. Omedelbart därefter mottog guvernören ett brev från argentinska fascistpartiet, vari fordrades judens tillbakaträdande.

*

Enligt vad *Jewish Bulletin* erfar från Harbin föra vitryska grupper ett veritabelt skräckfälttåg mot judarna i vissa områden av Kina. De utge tvenne antijudiska tidningar, "Harbinskoy Vrenya" och "Nash Put", i vilka judarna anklagas för en mängd förbrytelser. Judar antastas dagligen på gatorna och ingen jude vågar anföra besvär däremot av fruktan för inburning hos polisen.

Det judiska herraväldet är tydligen ingenstädes populärt.

"Stor"makters sammanbrott

(Forts. fr. sid. 5).

det mesta stodo emot varandra, förringats; Juda och Rom begagna "stor"makterna såsom verktyg och deras makt förefaller ännu, när de vilja lika, vara stor, ty de förmå då alltjämt, liksom i världskriget, att uppbåda de under deras inflytande stående folken mot de efter frihet längtande tyskarna. Men utanför Europa är de köpslående "vita" "stor"-makternas liksom Judas och Roms nedgång oundviklig.

Japan gör fortsatta framsteg i Östasien, de oavbrutna meddelandena om tvister mellan detta land och Sovjet-Ryssland se nästan ut som avtalade, för att förvirra England. Rysslands avsikt att träffa England i Asien och särskilt Indien får aldrig lämnas opåaktad. Därtill måste ju Ryssland vara Europas herre och i synnerhet ha nedslagit Tyskland. Kinas båda nordöstliga provinser befinna sig i det japanska maktområdet. Andra skola följa. De äro de rikaste och för anslutning närmast tillgängliga provinserna av Kina. Nu griper Japan in i den australiska övärlden. Afghanistan, Iran och Turkiet ha funnit varandra i ett skydds- och trohetsförbund, liksom Irak, Stor-Arabien under Ibn Saud och konungen av Yemen. I franska Syrien och Västasiens engelska mandatområden, Palästina och Transjordanien reser sig den arabiska befolkningen efter den egyptiska ungdomens förebild.

Egypten har långtgående förklarat sig självständigt; att det uppgivit sin närvaro å Sudan, är i dag betydelselöst, den stod ju till slut blott på papperet. Det tager sina angelägenheter i egen hand, förvisso fruktar det mera Italien och dess överbefolkning än England. Negus har ej givit efter för Hoares tryck; hur långt propagandan från klostret Debra-Libanos i Addis Abbebas grannskap verkar i den svarta och muhammedanska världen, kan ännu ej skönjas. Ett är emellertid uppenbart, nämligen att muhammedanismen starkt sammanfattar sina troende från Indien till Afrikas västkust och på nytt börjar uppfanatisera dem; ja det talas om att den inrättar sig för att efter mahatman Gandhis död handlingskraftigt ingripa i Indien.

Och i Europa sluter sig under Turkiets ledning Balkanhalvön, hittills utan Grekland, hårt samman. Sovjetryssland är, åtminstone enligt sina önskningar, berett till språnget mot Västeuropa.

Asien och Afrika rycka de "vita" lokala härskarna och — Europa in på livet.

Världens omgestaltning försiggår långsamt.

Det kommer därvid alls icke an på några år. De "vita" folken bliva Asiens och Afrikas byte, om de ej äntligen upptäcka Judas, Roms och Kristuslärans verkningar och avsikter att andligen förslava, själsligen förgifta, att proletarisera och kollektivisera, liksom betydelsen av en livsgestaltning i enlighet med rasarv och gudsbekännelse efter sin egenart, varifrån helt visst alla folk utan undantag långt avlägsnats. Arma "vita" folk! Detta kan jag blott i djupaste sorg uttala.

Juda hedrar sina trogna tjänare

Också i Sverige har det lyckats judarna att vinna betydande insteg inom läkareyrket, som utgör ett av de mest eftertraktade områdena för judisk verksamhet utanför det rent merkantila. De akademiska lärarbefattningarna reserveras i allt större utsträckning för de "utvalda" och även bland de praktiserande läkarna vidgas oavlåtligt deras skara till förfång för de svenska läkarna. I denna utveckling har Karolinska institutet gjort sig känt som en starkt befordrande faktor.

Ledare av den prosemitiska falangen i Karolinska institutets lärarkollegium är professor Gösta Forssell, gift med en Gottlieb. Bl. a. gjorde prof. F. sitt inflytande gällande till förmån för den ur Tyskland utvandrade judiske abortspecialisten Zondek, som han önskade placera som professor i förlossningskonst vid ett av universiteten, med undanträngande av välmeriterade svenska sökande. Inför en sällsynt stark läkareopposition fann Zondek emellertid slutligen klokast avstå från den av regeringen "utlovade" befattningen och bege sig till — Palästina.

Judarna önska nu ostentativt hedra professor Forssell för hans energiska arbete för deras sak inom läkareyrket genom att vid Svenska Läkarsällskapets sammanträde den 18 februari låta välja honom till sällskapets hedersledamot. Ja, så är det över hela linjen: Judas tjänare upphöjas, de som söka skydda det egna folkets intresse förnedras. Hur länge skall detta tillstånd tolereras?

*

»Nationellt» möte med sovjetinslag

Nationella Förbundet, som i propagandan ute i landet presenterar sig som "De Nationella" och i riksdagen som "Nationella Gruppen", hade den 24 januari anordnat ett offentligt möte å Auditorium, till vilket bl. a. utlovats ett besked av riksdagsman C. Gösta Jacobsson rörande partiets ståndpunkt i judefrågan samt "en skarp vidräkning med kommunismen" av herr Allan Ekberg-Hedqvist, förut anställd i Sovjets propagandatjänst i Moskva. Mötet hade lockat en talrik publik, som uppmärksamt tog del av de programmatiska förkunnelserna.

Man kunde icke undgå att frapperas av riksdagsman Jacobssons deklaration i judefrågan. Antingen förstå "De Nationella" icke denna fråga eller önska de icke inför allmänheten bekänna kort. Det var ett fram och tillbaka liksom katten kring het gröt. Våra judar voro nog så bra, men det fanns judar i främmande länder som man borde akta sig för, etc. Tror man att publiken låter sig nöja med slikt, tar man fel; svenska folket fordrar i dag klara besked, av smussel har varit nog. Mest överraskade emellertid "förutvarande" sovjettjänstemannen Ekberg-Hedqvists "skarpa vidräkning" med kommunismen, som alls icke var någon skarp vidräkning utan närmast artade sig till ett försvar för den blodiga judiska terrormakten i Ryssland, vilken framställdes såsom ett fullt naturligt utvecklingsskede mot ett bättre tillstånd — den gamla kända judiska lögnståndpunkten. Sovjets "omvända" i de "nationella" partierna ha tydligen sin särskilda roll att spela. Titeln "före detta" sovjettjänsteman i "De Nationellas" reklamannonser förefaller knappast motiverad.

Stockholm transitostad för moskvarubler

Enligt "Riga'sche Rundschau" har kominterns finansavdelning av kommunistiska centralexekutiven erhållit i uppdrag att över Stockholm och Paris överbringa 100,000 dollar till de rumäniska vänsterpartierna. Subventionen är avsedd att användas till förstärkande av den marxistiska propagandan samt bekämpande av högerpartierna.

Som bekant förekommer dylik subventionering från den judiska världsrevolutionscentralen till alla länder. Moskvarublarna gå emellertid ej blott till de s. k. "vänsterpartierna" utan finna ofta även tacksamma mottagare hos representanter för "högerpartierna".

*

Kommunismen — judendomens verktyg

Det är bevisat att kommunismen intet annat är än en politisk lära, avsedd att bana vägen för det judiska herraväldet, skriver "National American", New York, citerande trenne auktoritativa judiska uttalanden.

Kadmi Cohen skriver i sin bok "Nomaden" sid. 86: "Vad judarna beträffar, är den roll de spela i världsbolsjevismen av sådan betydelse att man icke lätt kan komma ifrån den. Är det icke tillräckligt att nämna namnen å de stora judiska revolutionärerna i nittonde och tjugonde århundradena Karl Marx, Lasalle, Kurt Eisner, Bela Kun, Trotskij, Leon Blum, för att igenkänna den moderna socialismens teoretiker".

Rabbinen Judah L. Magnus förklarade 1909 i New York: "Revolutionärer, socialister, bolsjeviker, socialisternas flertal, hur de än må kalla sig, äro judar och man finner dem i varje revolutionär rörelse såsom ledare och propagandister".

Tidningen "Jüdische Welt von London" offentliggjorde den 1 jan. 1929 under rubriken "Bolsjevismens ideal" en artikel, vari det bl. a. hette: "Faktum med bolsjevismens existens samt att så många judar äro bolsjeviker och att bolsjevismens idé i sådan grad liknar judendomens idéer borde föranleda de allvarliga judarna att noga tänka däröver".

Kampfonden

Under januari inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	10:—
En av de små i landet	„	4:—
Cepete	„	2:—
Blue girl	„	1:—
Lantman	„	8:—
Mot judarnas omänskliga skäktning	„	10:—
J. A. Nilsson	„	6:—
Vän till Nationen	„	1:—
Framåt	„	5:70
I. Eriksson	„	5:—
Svensk industriman	„	50:—
Nationalsocialist	„	5:—
A. Höög	„	1:—
L. M—n	„	5:—
Summa Kronor		113:70

Vårt tack till samtliga givare!

Genom det stöd våra vänner runt om i landet lämnat oss har det lyckats att motstå den våldsamma attacken från Juda och dess vapendragare Frimurarorden, vilken genom 33-gradsbrodern tituläramiral Lindman olagligen låtit framtvinga försäljningsförbud för legitimerade tidningsförsäljare mot Nationen såsom "omoralisk". På sina håll ha de ljusskygga terroristerna också tillfälligt lyckats hindra tidningens försäljning; *dessa positioner måste över hela linjen ej blott återvinnas utan ytterligare utbyggas samt nya skapas* — uppgifter som alltjämt ställa stora krav på vår ekonomi.

Kampen går vidare!

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond*, Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Nationen-årgångar

från och med 1932 *till salu* till ett pris av kr. 4:— per årgång. Exped. mot insändande av beloppet antingen å postgiro 3643 eller i brev, box 1145, Stockholm 16.

Frimureriets makt i Sverige förr och nu

Den i Oslo av arkitekt Eugen Nielsen utgivna tidningen "Fronten", som i broderlandet Norge för en liknande kamp som Nationen i Sverige, publicerar i sitt nummer för den 15 jan. en intressant artikel under rubriken "Det svenske frimureris makt før og nu", varur vi tillåta oss citera följande, som har sitt aktuella intresse för svensk publik:

"I Sverige hade frimureiet sina agenter ute redan på Karl XII:s tid, och att det var svenska och franska frimurare som sköto Karl XII föres alltmera i bevis. Alla dessa vidlyftiga undersökningar som gjorts från såväl svensk som norsk sida om *vem* som sköt konungen äro närmast löjliga — ingen av dessa herrar har tänkt på den franske frimuraren, fortifikationsofficeren *Sicquère's* deltagande i belägringen av Fredrikstens fästning och hans huvudstupa flykt samma natt konungen sköts.

Under loppet av 20 år undergrävde frimureriet kronans maktställning, drev den kungliga Vasa-ätten ut ur landet och satte en av de *franska* revolutionsmännen å Sveriges gamla ärorika tron. Man skydde härvid inga medel, varken mord eller mutor, lögn eller bedrägeri.

Gustaf III Vasa, som genom statskuppen 1772 gjorde slut på splittringen i de politiska partierna, blev 1792 mördad av frimuraren *Ankarström*. *Gustaf IV Adolf*, vilken strax efter myndighetsförklaringen förvisade frimurar-svindlaren *Reuterholm* och sökte förhindra 'judeemancipationen', störtades från tronen den 13 mars 1809. Det var de båda frimurarna *Adlersparre* och *Adlercreutz*, som genomförde statskuppen. Den unge prinsen måste följa sin far i landsflykt.

Men ett starkt gustavianskt parti önskade återinsätta den unge prinsen av Vasa å tronen. Deras ledare grevarna *von Fersen* och *Armfelt* understöddes uppenbart av folkets önskningar och vilja. Det försöktes då en kompromiss med utropandet av konungens onkel, prins *Karl August*, men förslaget strandade. Karl August dog även plötsligt den 28 maj 1810.

Nu gingo frimurarna över till angrepp å Vasapartiet. De utspridde den gemena lögnen bland folket, att Vasapartiet hade låtit förgifta Karl August. Anslag utan underskrifter uppsattes överallt i Stockholm, genom vilka befolkningen upphetsades till oroligheter. Säkerhetsanordningar i anledning av prinsens begravning omöjliggjordes av inflytelserika personer, och de önskade följderna uteblevo ej.

Riksmarskalken greve von Fersen angreps å öppen gata i spetsen för liktåget, men militären bevittnade händelsen utan att ingripa. Då den kommenderande officeren äntligen ville inskrida, mottog han frimureriets hemliga befallning att förhålla sig stilla, för att undgå 'blodsutgjutelse'. Bland den upphetsade mängden agiterade förklädda frimurare, och den jagade greven mördades på bestialiskt sätt, han blev bokstavligen riven i stycken.

Enbart den starka monarkistiska stämningen i Sverige hindrade frimurarnas ursprungliga plan, nämligen införandet av den republikanska statsformen. För att man åtminstone skulle få den franske revolutionsgeneralen *Jean Baptiste Bernadotte* såsom härskare i landet blevo statsminister, riksråd och ständer — mutade. Och därefter skrev man, att den nyvalde konungen hade blivit 'hyllad av hela det svenska folket', men berättelserna om allvarliga bondeuppror i olika delar av landet nedtystades.

Så blev då Jean Baptiste Bernadotte, frimuraren och halvjuden, Sveriges konung, och han tog namnet Karl XIV Johan. Dock bar han intill sin död å sin ena arm tatueringen: 'Död åt alla kungar!'

De första följderna av den nye konungens verksamhet visade sig redan riksdagen 1812, i det judevänliga lagar infördes — en inledning av den 'Bernadotteska förfallsperioden' i Sverige. Detta land, som är den IX. Frimurarprovinsen, har styrts rent frimureriskt alltsedan Carl Johan kom på tronen. Den svenska konungen innehar ställningen såsom 'Salomos vikarie' i Sverige och gör sin makt gällande. Det är således icke länge sedan frimureriet gav stockholmspressen order om att förbjuda försäljningen av den förträffliga tidningen 'Nationen'. I sanning en märklig 'pressfrihet'. Staten har ej rätt att utfärda en dylik befallning, men frimureriet kan det i Sverige. I rättsvetenskapliga kretsar har rättsbrottet väckt stort uppseende".

— Så långt den citerade norska tidningen! Otvivelaktigt har det frimureriska rättsbrottet mot vår tidning väckt ett betydande uppseende inom rättsvetenskapliga kretsar, långt utanför det egna landets gränser. Man har från mycket olikartade håll uppmanat oss att inför laga forum rättsligt beivra detsamma. Med vår förvärvade kännedom om frimureriets och judendomens maktfullkomlighet i nutidens Sverige måste vi dock anse det uteslutet att emot nämnda makter kunna nå ett resultat inför svensk domstol, rättsläget enligt lagen må vara aldrig så solklart. Man skulle blott begagna en eventuell rättsbeivran från vår sida till att söka ytterligare skada och ekonomiskt utpressa oss. I dagens Frimurarprovins Sverige är rätten ett judarnas och frimurarnas privilegium.

U. S. A.-Bankirerna och världskriget

Den kände amerikanske finansmannen John Pierpont Morgan, vilken intog en ledande ställning inom finansieringen av U. S. A:s deltagande i världskriget, har inför amerikanska senatens ammunitionsutskott sökt fritaga bankirerna från allt ansvar för inblandningen. Det var — menade han — Tysklands kränkningar av gällande fördrag som drev Amerika i kriget. Ja, det talet har man hört hundrade gånger.

Samtidigt som Morgan avgav sin för bankirerna "friande" förklaring yttrade sig hans kompanjon, juden Thomas W. Lamont i krigsskuldfrågan: "Vi handlade endast inom de dagliga skrankorna. Vi önskade alltid att segern skulle gå till de allierade, och det fanns för oss ingen andlig neutralitet". — Tydligare kunde man ju knappast yttra sig. Krigsengagemanget måste då ha kommit såsom en fullkomligt naturlig sak. När andlig neutralitet saknades, behövde självfallet "de lagliga skrankorna" här mindre än någonsin hindra Herrar Världsbankirer att genomdriva sin önskan och vilja att trygga segern åt de allierade.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av L. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN**, Box 1145, **Stockholm** 16.

Bliv Nationen-försäljare!

Då de yrkesmässiga tidningsförsäljarna å de flesta orter i landet inför hotet att berövas sin allmänna försäljningsrätt tillsvidare sett sig nödsakade emot sin vilja efterkomma Frimurarordens påbjudna bojkott mot Nationen, uppmana vi härmed våra anhängare att å alla de platser där försäljningen på grund av nämnda terror inhiberats *ordna med enskild försäljning.* Uppgifter om kommissionsvillkor m. m. lämnas vid förfrågan hos tidningsledningen, adr.: Box 1145, Stockholm 16.

Skola de strävanden Nationen gjort sig tolk för ha utsikt till framgång, fordras solidarisk medverkan av alla dem som gilla desamma. *Alltså, hjälpen till att återövra de positioner, som judarna och deras frimurar- och marxistiska legotrupper genom sin skändliga terror i strid mot lag, ära och redlighet frånrövat oss!*

Missionärsledd antijapansk kampanj

Enligt uppgift av japanska utrikesdepartementet utgår den bland studenterna i Kina på sista tiden bedrivna antijapanska propagandan, vilken syftar till bojkott av japanska varor, från av anglo-amerikanska protestantiska missionärer ledda studiekretsar vid Yentsjiuniversitetet i Peking och Central College i Utsjang. En ledande kinesisk politiker, medlem av centralregeringen i Nanking, skulle också på vink av en utländsk rådgivare ha givit studenterna vid Yentsjiuniversitetet order att inleda en antijapansk kampanj. Såsom anmärkningsvärt nämnes, att de katolska missionsskolorna icke deltaga i kampanjen.

Meddelandet från Tokio bekräftar vad man förut visste, nämligen att den "kristna missionen" icke sällan får tjäna såsom ett redskap för de folkutplundrande och förslavande imperialistiska staterna. England och de med detta land under N. F:s hägn samarbetande länderna se, såsom vi vet, Japans expansion i Fjärran Östern med allt annat än blida ögon, men de ha just nu med hänsyn till läget i Europa och Afrika svårt att öppet uppträda däremot; man föredrar att låta sina "kristliga" missionärer på gammalt beprövat vis minera. Att den katolska missionen, som eljest alltid är så aktiv, här intager en passiv hållning, visar, att Rom i nuvarande läge gärna önskar bevara goda relationer med Japan.

*

Arierparagraf i Polen

Den lokala organisationen av Kristliga Föreningen av Unga Män i Lodz, Polen, har — en ligt "Palestine Post" — infört arierparagrafen. Detta är, menar det judiska bladet, så mycket mer upprörande som talrika judar kort förut anslagit stora summor till en nybyggnad åt C. V. J. M. i Lodz. Dessa judar, däribland också en judisk industriidkare som donerat 5,000 zloty, fordra nu tillbaka sina pengar.

Exemplet förtjänar efterföljd litet varstans!

Deltag i kampen

genom att värva abonnenter å Nationen. Närmare upplysningar genom tidningsexped.

Judeterrorn i U. S. A.

Den folkliga frihetskampen bedrives i Amerika med icke mindre energi än i Europa och svårigheterna äro där icke mindre än här. De som ställa sig i breschen riskera ej endast sin materiella existens utan även livet, då folkuppvaknandets fiender icke sky några medel. Sålunda blev för någon tid sedan den antisemitiske kämpen Kositsin i Kalifornien berövad livet, och samma öde får envar som i Nya Världen upptager striden mot de underjordiska makterna vara beredd på.

I ett brev till Nationen berättar vår kollega och vän, redaktören och utgivaren av "Chicago Beobachter", mr. Oscar C. Pfaus, att också han nu träffats av en "dödsdom", och med kännedom om fiendens arbetsmetoder råder ingen tvekan om att man även ämnar söka förverkliga densamma, liksom skett i andra fall. Medan judarna larma och veklaga över föregivna "förföljelser", samlas deras representanter i hemliga logesammankomster, i kahillas och synagogorna för att planlägga mord å dem som ha modet att ställa sig i vägen för deras bedrägerier mot folken.

"Tyvärr hava vi ännu så länge endast få, som icke draga sig för att förkunna sanningen om judendomen och som därmed våga öppet utmana faran — skriver 'American Bulletin', New York —. En bland dessa få är Rudolf Brausse från Broadview, Kanada. För någon tid sedan mottog Brausse ett besök av en jude, vilken under förevändning att representera den kanadensiska (judekontrollerade) tidningen 'Montreal Star' försökte utforska vissa informationer. Brausse avböjde att vidare underhålla sig med honom, varpå juden giftigt frågade, om han visste, att hans chicago-vän Oscar C. Pfaus i 'Chicago Beobachter' var död! Hebréen förklarade härvid, att det ginge män som Pfaus på samma vis och samma öde väntade Brausse! Brausse anställde genast efterforskningar, varvid han erfor, att Pfaus trots den judiska dödsförklaringen alltjämt befann sig i livet.

Som man erinre sig är Pfaus — fortsätter den citerade tidningen — den man, mot vilken Chicagos kommunister helt nyligen utspridde flygblad, vari hotades med våldsåtgärder därest Pfaus ej inställde sin tappra kamp till det amerikanska folkets upplysande. På detta sätt terroriserar en jämrande, klagande ökenstam de få modiga kämpar, som försvara sig mot de judiska excesserna och utan fruktan inträda för den vita rasens befrielse och välfärd! *Må de taga sig i akt!* Vi hålla deras stam i ansvarighet såsom gisslan för envars av våra medkämpars säkerhet till livet".

Det refererade yttrandet ur "American Bulletin" ger en inblick i de hänsynslösa metoder den judiska världsvampyren betjänar sig av i dess strävan till förhindrande av folkens uppvaknande och befrielse.

Broder .·. Georg av Grekland

Den engelska frimurartidskriften "The Freemason" erinrar om konung Georgs återuppstigande å Greklands tron under framhållande av det stora uppseende denna händelse väckt bland talrika frimurarbröder .·. särskilt dem som tillhöra "Wallwood-Lodge n:r 5143".

"Han blev — heter det vidare — i september 1930 upptagen i orden, den 1 februari 1933 befordrad till mästare och skötte med mycken framgång sitt ämbete. Trots talrika sällskapliga förpliktelser har han vid olika tillfällen med iver deltagit i logemötena, jämväl Storlogens, samt i den i Albert Hall 1933 anordnade banketten med anledning av invigningen av frimurarmonumentet över freden."

»Asien åt asiaterna!»

Enligt "Deutsch-Chinesische Nachrichten", Tientsin, ha förutv. kinesiska officerare i Tiensin grundat ett panasiatiskt förbund, som nyligen utsänt följande förklaring, av vilken framgår att strävandena för en enhetsfront Kina—Japan omfattas med livligt intresse även å kinesiskt håll:

"Tidigare var Kina avskilt från all världen och utgjorde en värld för sig. Men med samfärdselns utveckling blev Kina senare införlivat i folkens gemenskap och i dag är det icke mer en på sig själv inskränkt nation utan står såsom nation i världens mitt. Den som känner de sista 60 årens historia vet, att Västerns inflytande under denna tid allt vidare utbredde sig och även grep de orientaliska folken. Men dessa kunde icke värja sig i gemensamt försvar mot denna inverkan, emedan de levde i ständig inbördes fiendskap. Ett sådant tillstånd måste ovillkorligen upphöra, därest vi orientaler vilja bestå såsom egna nationer.

Asien tillhör asiaterna! De asiatiska nationerna måste gå hand i hand, om de vilja säkerställa den bestående freden i Asien. Kina är det största landet i Asien och Japan är det mäktigaste. På dem båda faller det särskilda ansvaret för denna uppgift. Japan har redan för befrämjande av denna idé kallat till livet ett panasiatiskt förbund. Och vi göra nu detsamma i Tientsin. Våra åsikter och mål hava vi härmed i korthet angivit".

Amerikas gangster

Amerikas nationalhjälte Lindbergs övergivande av hemlandet och bosättning i England har ånyo fäst uppmärksamheten på det i U. S. A. rådande förbrytarväldet. I uttalanden till engelska tidningar klargör L. de närmare motiven till sitt steg:

"Jag har lämnat Amerika för att på mitt eget sätt protestera mot gangsterväldet. Min protest vänder sig huvudsakligast mot de makthavande, som hittills icke varit i stånd att sopa landet rent från detta avskum. Jag tror mig upprepade gånger ha bevisat att jag icke är feg, men jag vill skydda min familj. Hela världen måste få veta vilka vilda förhållanden som fortfarande råda i en del av Amerikas Förenta Stater — min förhoppning är att världsopinionen skall tvinga den amerikanska polisen att göra rent hus med gangsterväsendet".

*

»Eldkorsets» fascism judevänlig

Översten de la Rocque, ledare av de franska frontsoldaternas organisation "Eldkorset", har i en intervju i "Daily Telegraph" uttalat, att judar precis som alla andra franska medborgare voro medlemmar av hans organisation samt att många bland dem gruppledare. I ett annat sammanhang förklarar översten med anledning av en uppgift i "Jüdische Pressecentrale": "Jag anser rasspörsmål vara kriminella dumheter och otillåten orättfärdighet".

Mot bakgrunden av slika yttranden förstår man möjligen lättare det allenastående snabba utbyggandet av de la Rocques Eldkors-organisation i Frankrike, där hittills judar, frimurare jämte i senare tid även katoliker helt behärskat ställningen. Men det saknas likväl ej inom de franska frontkämparnas led — enligt vad vi veta av personliga förbindelser — nationalister, vilka till fullo inse rasfrågans betydelse. Dessa ha väl ännu svårt att göra sig hörda — men deras tid kommer!

»Demokratien i högsta alarmberedskap»

Vykort, upptagande den i Nationens decembernummer 1935 återgivna bilden av "Demokratien i högsta alarmberedskap", kunna erhållas genom insändande av 15 öre per kort antingen i brev (frimärken) eller å Nationens postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16. Återförsäljare antagas.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 FEBR. 1936

Vida Världen

Den Helige Fadern å krigsstigen

Huvudaktionärerna bakom italiensk-abessinska kriget äro, såsom vi tidigare framhållit, de om världsherraväldet konkurrerande stormakterna Alljuda och Romkyrkan, vilka alltjämt föredraga att själva ej synas i striden, låtande stater och folk kämpa för sin ära. Att vårt officiella Sverige hundraprocentigt skulle ta ställning *för* Juda och Drottningens av Saba ättling å Abessiniens tron, var självklart i betraktande av judarnas nutida maktställning samt frånvaron av i egentlig mening aktiv katolicism i detta land.

Under perioder, då det särskilt gällt att undertrycka nationella instinkter och institutioner hos folken samt göra dessa mottagliga för den jahveeistiska frälsningen, samarbetade Juda och Rom innerligt och framgångsrikt, såsom under och efter världskriget till 1935. Men då bevittnades ett uppgivande av borgfreden och samarbetet i och med inledandet av Mussolinis afrikanska fälttåg. Den Helige Fadern i Vatikanen, Pius XI, vilken på allt sätt dokumenterat sig såsom judevän och själv på sina håll anses vara av judisk börd, ville våga en avgörande dust med sin gamle maktkonkurrent Juda, som i Salomoättlingen Negus gestalt numera huvudsakligen tagit ställning bakom England, Sovjet och Genève.

"Usurpatorn" — såsom Juda med dess längre tillbaka gående aspirationer å den "utlovade" judiska världsmakten betecknar Påven i Rom — betjänar sig i sin frälsningssträvan ej endast av korset utan även av "Herrens eld", som redan Moses så framgångsrikt nyttjade i sina härtåg mot "hednafolken". Roms krigiska erövringar i Europa i gången tid, då alla ariska människor som vägrade anslutning till den "allena saliggörande kyrkan" såsom "häxor" och vansinniga brändes å bål eller annorledes frälstes, bar vittnesbörd härom. Och metoderna ha ej ändrats. Påvlige kardinalen dr. Kasper i Prag underströk nyligen i ett tal till tjeckoslovakiska officerare, att den kristna (= romerska) moralen erkänner anfallskriget, när andra medel ej hjälpa. "Kyrkan känner ordet: Vill du freden, så bered dig för kriget". Ja, först prövas korset; lyckas man ej därmed, inledes ett krig — och målet uppnås. Och så välsignar man fromt de slaktades lik, italienares såväl som abessiniers och andras.

Den Helige Fadern plägar ej kasta sig i oöverlagda företag. Hans makt har senaste decenniet starkt ökats både i och utanför Europa. Ögonblicket var nu kommet för slutavgörandet. Pius XI menade, att folken i Europa i detta nu, ställda inför valet mellan Roms "fasta klippa" och Moskvas "sjudande häxkittel", skulle föredraga den förra. Hittills har även tvekampen utfallit till Stolens favör. "Den hjälplöse gamle mannen" har redan uppnått: att Englands anseende såsom världsmakt betydligt försvagats, och Italiens diktator har bragts till underdånighet. Egyptens, Turkiets och olika folkförbundsstaters, däribland Frankrikes, hållning gentemot England visa redan tecken till förändring. Petri kyrka ser nya kolonisationsfält öppnas ej bara i Afrika utan också i Europa och Asien. Det talas icke längre högljutt om oljespärr. I en åtminstone till synes kritisk stund slungade Pius en bannstråle mot Mussolini, vilken dock förstod att åter vända hans onda till gott. Och medan Italiens drottning, offrande sin vigselring, talade för "Roms kulturs triumf i det frälsta Afrika," lät den fascistiske diktatorn välsigna sig av en påvlig kyrkofunktionär.

Vårt svenska folk, som prövat både Roms och Judas välde och måst uthärda både svart och rött främlingsvälde, saknar anledning träda in som kämpe i det krigsföretag nämnda makter nu iscensätta i världen. Det önskar lika litet blöda för det Röda Vilddjuret i Moskva som för den Svarte Krist i Rom. Så mycket våra krigsentusiastiska statsmän och politiker det veta!

*

Välgörenhet i solstickor

Demokratiens Spetsar ha åter en gång i sin rörande omtanke om de olyckliga i samhället känt sig manade till en storstilad välgörenhetsgärning, som skall visa dess upphöjda, folkkära sinnelag. Sedan nu äntligen den hemska Kreuger-andan utrotats ur stickornas koncern, vill man hedra denna med att få spela en pionjär roll som givare i humanitetens tjänst. I spetsen för "Solstickan", som skall sälja "välgörenhetständstickor" till ett överpris, vars överskott skall fördelas bland gamla, fattiga och sjuka, står ingen mindre än Karl Otto Bonniers vän och förtroendeman, huvudstadens överståthållare och polischef, som här associerat sig med ett antal notabiliteter.

Kom nu ej och säg, att icke Demokratien ömmar för sina stackars olyckliga! — Så skall härefter talet lyda. Men Sveriges folk begär icke välgörenhet eller nådegåvor — det blott fordrar sin rätt. Frånsett de sannolikt ej obetydliga kostnader organisationen av "Solstickan" skall draga, betyda dess utdelade medel i välgörenhet föga i förhållande till de miljoner, varpå den härskande regimen genom sina allestädes närvarande utplundringsredskap, banker, monopol, truster, statliga, kommunala och enskilda inrättningar av alla slag oavbrutet lättar svenska folket. Ej ens en välgörenhet i solstickor har möjlighet överskyla detta faktum.

Som sagt, Sveriges folk begär ej av sina välgörare nådegåvor — det fordrar sin rätt!

*

Judiskt jätteuttåg ur Tyskland?

Englands ledande judar ha tagit initiativ till bildande av en jättefond å 10 milj. pund sterling eller mera för möjliggörande av de till ett antal av omkring en halv miljon i Tyskland ännu kvarlevande judarnas utvandring. Sir Herbert Samuel, lord Bearsted och Simon Marks avreste i egenskap av representanter för "Britiska centralfonden för den tyska judenheten" 15 jan. till Amerika för sondering i därvarande judekretsar. En enhetlig plan för utvandringen skall uppgöras, varigenom emigranterna garanteras existens och verksamhet i sina blivande nya "hemländer".

Det är nogsamt bekant, att judenheten i den övriga världen betraktar sina rasfränder i Tyskland såsom en Hitlers gisslan, som till viss grad binder dess handlingfrihet gentemot detta land som man helst så fort som möjligt vill se förvandlat till "en öken". Man vill ej gärna ha en så stor del av den judiska nationen boende i Tredje Riket den dag vedergällningen skall skipas. Placeringen torde dock bli en vansklig uppgift, även om miljarder för ändamålet kunna uppbringas. Det lär nämligen vara ganska ont om länder som önska mottaga exportvaran.

*

Skräck i Kosmopoliternas läger

Efter ett årtiondes tillvaro i skräck över Nationens upplysningsverksamhet, enades omsider kosmopoliternas i dunklet arbetande skara av äkta och konstgjorda

judar under ledning av Nationella Brodern av 33. graden Salomon Lindman att gemensamt förpassa vår tidning till sällare jaktmarker. Under hänförda applåder från den kosmopolitiska församlingen stadfästes den under Salomos Vikarie Gustaf V:s beskydd stående humanitära Frimurarordens krav på förbud för den "omoraliska" Nationens försäljning i riket, på det ej folket måtte taga skada till sin själ.

Men Nationen vägrade att låta avliva sig — till än större förskräckelse för överskiktet. Den fortsätter sin upplysningsverksamhet och studeras med ständigt ökat intresse av svenskar i alla delar av landet. Ej ens den öppna terrorn och förföljelsen visade sig längre ha verkan. Och terrorns själva väktare i Huvudstaden, den illustra "Distributionsnämnden" (Dehlgren, Bonniers D. N., Ordf., Westerberg, Sthlms-Tidn., Ombudsm., Wallén, Sv. D., Landqvist, N. D. A., Wåhlberg, Sossen) ha bekymmersfyllda dagar. Ty ett misslyckande av det sista stora fälttåget mot Nationen kan komma att betyda ej blott deras utan hela den kosmopolitiska erans fall.

Vad hade min son på galejan att göra?

*

Den ariska dödsdansen

Blodsvägen var den verksammaste vid brytandet av de ariska folkens motståndskraft mot den judiska anden och de judisk-imperialistiska strävandena. Europas s. k. nationella aristokrater äro redan för länge sedan starkt inficierade av det judiska blodet och därmed oförmögna reagera mot judendomens folkförstörande

de verksamhet. Nationella bragder leka dem ej mera i hågen; ett liv i lyx, njutningar och välbehag är vordet deras enda ideal, vartill tillfälle i nyare tid bereddes dem genom äktandet av representanter för det "utvalda" folket.

Men det stannade ej vid aristokratierna, det judiska blodet trängde allt djupare hos folken. I synnerhet de stora städernas s. k. borgerliga folkelement äro i stor utsträckning inficierade av judiskt blod, varigenom även deras reaktionsförmåga mot den bolsjevikiska judendomen alltmer brytes. Och detta har skett ej endast å den legala äktenskapliga vägen utan i mycket hög grad även under den införda "fria kärlekens" hägn. Det är till stor del ättlingarna av dessa "fria" förbindelser som under rådande frimurar-judiska regemente nå ledande poster i samhället — och i regel gälla de som hundraprocentiga svenskar. Halv- och kvartsjudarnas antal i vårt land uppgår till åtskilliga hundratusen.

Först den dag Sveriges folk kommer till insikt om blodets och rasens avgörande betydelse för gestaltandet av sitt öde finnes utsikt att med framgång hejda upplösningens och förfallets utveckling.

*

Hemlig bio i Kreml

I omedelbart grannskap av den proletäriske diktatorn Stalins bostad i Moskva Kreml har — enligt polska pressmeddelanden — en hemlig bio inrättats till förnöjelse för Röde Zaren och hans till nio tiondelar från Jerusalem stammande hov. Å den hemliga bion uppföras uteslutande filmer som äro förbjudna i Sovjetlandet. Den rymmer 400 sittplatser, vilka allenast stå till förfogande för ämbetsinnehavare och tjänstemän i särskilda förtroendeställningar.

Det Röda Paradiset har sina originella drag!

*

Engelska underhusets »vagabond»

Trots den intensivaste agitation och enorma ansträngningar under utnyttjande till det yttersta av slagordet "röda enhetsfronten" lyckades kommunisterna vid valen till engelska underhuset i november blott placera en enda man — ostjuden W. Gallacher. Gallacher, vars namn å ryska betyder "vagabond", organiserade den stora strejkrörelsen i England under världskriget, har ofta varit i konflikt med engelska rättvisan, många gånger suttit i fängelse — samt prisades av Lenin å kominterns kongress 1920 för sina revolutionära förtjänster.

Gallacher-Vagabond såsom "ledare av Englands arbetare" i parlamentet — denne från nära Östern invandrade rotlöse judiske vagabond! En underlig syn.

*

Uruguay inför Fredens domstol

Samtidigt som fredsaposteln Litwinow-Finkelstein i Genève talar för frid i världen ingår underrättelse att Uruguay avbrutit sina diplomatiska förbindelser med Sovjet-Unionen. En officiell undersökning angående det nyss timade revolutionsförsöket i Brasilien har klartställt tillvaron i Uruguay av en från Moskva finansierad kommunistisk organisationscentral för omstörtningsverksamhet i Sydamerika. I uruguayska regeringens hand befintliga otvetydiga dokument visa, att en revolt av kommunistiska internationalen planerats att också äga rum i Uruguay i februari eller mars d. å., till vilken revolutionsmännen skulle erhålla vapen och ammunition från kommunistiskt håll. Dessa upptäckter föranledde Uruguays regering att avbryta de diplomatiska förbindelserna med Sovjetryssland.

Uruguays brytande av förbindelserna utlöste ett raseri i sovjetryska pressen. Man upprördes i sitt innersta över denna exempellösa fräckhet av en gojimstat att vilja hindra "Guds utvalda folk" i dess självklara rätt att revolutionera. Som vanligt anfördes till försvar den gamla humoristiska lögnen — som dock i regel går i gojim! — att komintern intet har att skaffa med Sovjet-Unionen. Uruguays brytande av förbindelserna var uteslutande en akt av "internationella krafter, som söka utså split i de olika nationernas förbindelser med varandra", bland dem främst Vatikanen. — Sovjet har många strängar på sin lyra! Det var emellertid ej meningen att blott låta det stanna vid en officiell protest från Moskvaregeringen utan fredsängeln Litwinow ämnade mobilisera hela sitt fredsinstitut i Genève mot det genstörtiga Uruguay.

Bara nu ej Uruguay får ett extra sanktionskrig på halsen för sitt inkorrekta uppförande att vilja vägra sovjetjudarna revolutionsrätt inom sitt gebit.

Samuel Untermeyer om frimurarkulten

Ledaren av den judiska antibojkottrörelsen i U. S. A. mot Tyskland, juden Samuel Untermeyer — härv. amerik. ministers svärfader — har hållit ett tal inför New Yorks frimurarloger, vari han bl. a. yttrade: "Ehuru jag ej själv är frimurare, inser jag, att frimurarkultens fundamentala grundsatser stå i kamp mot allt vad den nationalsocialistiska regeringen för i skölden och att, därest naziststförföljelsen ej utsträckts till jämväl frimureriet i Tyskland, frimurarna där skulle ha varit fiende till denna regering".

Alldeles riktigt, Samuel Untermeyer! Men Hitler kände väl planerna och förstod att korsa dem. "Amiral" Lindmans högst upplyste kollega, Stormästaren av Grand Lodge of England, numera avlidne lord Ampthill råkade vara litet för övermodig i sina försvarstal för de stackars förföljda tyska kommunistjudarna, vilka han ställde i utsikt ett snart återvändande till f. d. Tredje Riket.

*

Moskvapropagandan i fjärran östern

Enligt meddelande från Tokio ökar Sovjets propagandaverksamhet i Ostasien alltmer. Sista tiden ha ej mindre än tolv nya kommunistiska sändare tagits i bruk, vilka agitera å kinesiska, japanska och mandschuriska språken. I Japan följes den intensiva röda propagandan med största uppmärksamhet. De vid Sovjet-Rysslands gränser stationerade japanska trupperna ha också utökats.

*

Japanen föga imponerad av U. S. S. R.

Det uppges, att härskarna i det röda Sovjetparadiset, hur gärna de än önskade, ej våga mobilisera ryska proletariatet för det så mycket omtalade "stora revo-

lutionskriget" — av fruktan för att själva bliva de mobiliserades första offer. Härmed må nu vara hur som helst, så tyckes i varje fall ej japanen ha någon större skräck för det Röda Odjuret.

Sedan åratal är han i full färd med att i Fjärran Östern efter sitt huvud restaurera vad herrarna i Moskva i sin världsrevolutions intresse nedrivit. Den ena provinsen av Kina efter den andra, där Sovjet redan till hälften eller ännu mer betraktades såsom härskare tack vare sina legioner agitatorers underminerings-arbete, återuppbygges nu av japanen i anknytning till Tokio. Stalin hotade och dundrade och demonstrerade världsproletariatets hela krigsmaskineri — men Nippons son tittade ganska likgiltigt på, låtande den väldiga ballongen utföra sina konststycken.

Japanen är uppenbart den ende som duger att hålla ordning i Yttersta Östern och skydda därvarande folk gentemot de "vitas", judarnas och deras kumpaners utplundrings- och förstörelsearbete.

*

Pogromstämning i Polen

I den polska staden Racian kom det nyligen till allvarliga antisemitiska uppträden. Såsom svar å diverse judiska provokationer såg sig den inhemska befolkningen, som här är i minoritet, nödgad tillgripa motåtgärder, varvid en del judar blevo pryglade. När polisen anhöll några deltagare i uppträdet, tågade folkmassan till poliskommissariet och befriade de anhållna. På vägen demolerades samtliga judiska affärer och alla judar, som anträffades å gatorna, pryglades. Från folkmassan ljödo ropen: "Ned med presshetsen mot Tyskland", "Leve Polen och Tyskland".

Det börjar bli hett under fötterna för hebreerna litet varstans.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (284) SÖNDAGEN DEN 1 MARS 1936 ÅRG. 12

Arisk Världsfront

mot judisk-bolsjevikisk imperialism

Vi uppleva en brytningstid mellan ett förgånget och ett nytt, slutet av en epok och inledningen av en ny. Den universella kris, som betecknar övergången, är långt mer djupgående och allvarligare än de vårt folk tidigare haft att genomkämpa. Den berör icke blott Sverige och dess folk utan hela den västerländska, ja hela den ariska kulturkretsen, den vita rasen och dess ställning, mänskligheten i dess helhet.

Under iråkat judiskt-asiatiskt inflytande har den vita rasen låtit förleda sig att i mammonism svika sin kulturbyggande mission, som förlänade den dess rättsliga hegemoniställning bland jordens folk. Påverkat av samma materialistiska, destruktiva folk, judarna, som förött så många tidigare högtstående kulturer, hotas i dag Europa och dess kultur av undergång. Denna hotande nya kulturförödelse är resultatet av århundradens systematiska judiska underminering, åsyftande att bringa hela den västerländska kulturkretsen till självförgörelse i krig och revolution. Å Västerlandets raserade grund skulle så Judas messianska tusenårsrike uppföras.

Sedan årtusenden eftersträvar judendomen fanatiskt herraväldet över världen. I vår tid stod den närmare målet än kanske någonsin. I de flesta länder hade den redan med sitt guld, genom lögn, list och korruption, tillskansat sig den hemliga makten, genom sina hemliga statsorgan dirigerande statsöverhuvuden, regeringar, parlament, offentlig opinion, kultur, bank- och kyrkoliv. I frihetens namn förvandlades arierfolkens massor till slavar i judeguden Jahves tempel. Det gällde nu blott att förmedla övergången från hemlig till öppen maktutövning — den kritiska punkten i erövringsplanen. Västerlandet var efter världskriget skenbart bragt till underkastelse. Sista motståndet — de ryska och tyska kejsarrikena — hade störtats genom röd revolution, och från Moskva proklamerades världsrevolutionen.

Juda såg alltid i arierna sin huvudfiende och konkurrent i striden om världsherraväldet. Genom Västerlandets störtande i bolsjevism och upprättandet av terroristiska sovjetrepubliker under gemensam överledning trodde sig judarna nu skola vinna spelet. Med de revolutionerade europeiska stormakterna skulle automatiskt dem tillhörande stora kolonialvälden följa på köpet — världen i huvudsak tillhöra Juda. Allt gick efter Zions beräkning ända till världskrigets slut, men i sista stadiet hakade planen upp sig. Europas folk bjödo ett oväntat motstånd mot den "proletära frälsningen". Och så skedde undret: Tysklands till marken slagna folk reste sig ur slaveriet, bröt judeoket och etablerade sig såsom en fri och oberoende nation.

Alla ariska folk se sig i dag ställda inför samma fråga: Fortleva eller låta sig offras å den blodige Jahves altare? Skall Europas kulturkrets anamma det öde, som vederfarits tidigare av Juda raserade kulturkretsar och kulturer? Förvisso skall den ariska kulturvärlden icke med seende ögon låta sig berövas livet. Men faran ligger däri, att den i stor utsträckning är fången i judiskt bländverk, sjuk till själen av allt judiskt lögngift, ur stånd att kunna se klart och därefter handla. På denna punkt måste också försvaret främst insättas! De ariska folkmassorna måste bringas till andligt tillfrisknande genom nationell pånyttfödelse och lögnpsykosens hävande, genom *Sanningens* predikande, upplysnings spridande om de sanna förhållandena i världen!

Ett enda folk är i denna strid oförmöget att ensamt hävda sin livsvilja gentemot den med gigantiska resurser utrustade internationelle fiende, som för kriget mot den samlade ariska folkvärlden. Lika nödvändig som den inre, nationella solidariteten är därför solidariteten och samverkan mellan alla ariska folk.

Arisk solidaritet inåt och utåt!

Judisk Världsrepublik

genom kommunistisk revolution

Världsfrimureriets mål!

I.

Den officiella lögnen om Frimurarorden såsom allenast en "välgörenhetsorganisation" har hänsynslöst avslöjats i denna tidning. Förklarligt nog undvek Ordens ledning inom IX. Provinsen att ingå på svaromål å våra anklagelser. Man inskränkte sig till att börja med till att utfärda en hemlig order till alla "Provinsial Mästare och Ordförande Mästare i loger samt Ordförande i Brödraföreningar" inom Provinsen att *icke* köpa eller läsa Nationen, på det "att icke genom inköp av detta tryckalster ekonomiska förutsättningar beredas vederbörande författare och förläggare att fortsätta med alstrets utgivande". Ordern, som i facsimile återgavs i vårt nummer för den 1 mars 1935, var undertecknad: "Stockholm den 19 december 1934. På Loge-Direktorii vägnar: *Yngve G. Wisén.* Ordförande. /Sven Themptander. Sekreterare".

Då emellertid denna hemliga terrorakt icke gjorde avsedd effekt, lät det av konung Gustav V i hans egenskap av "Salomos Vikarie" i Sverige beskyddade ordenssamfundet genom Carl XIII:s-brodern tituläramiral Salomon Arvid Achates Lindman i strid mot svensk författning och moral påfordra allmänt försäljningsförbud mot Nationen såsom "omoralisk", för folket skadlig lektyr. Den judefrimureriet underordnade dagspressen å "höger" och "vänster" skyndade genom sin terrororganisation "Distributionsnämnden" att fullgöra den olagliga befallningen om förbud för legitimerade tidningsförsäljare att saluföra tidningen, vid risk att eljest berövas sitt levebröd. När den hemliga terrorn visat sig otillräcklig, tillgrep man öppen, olaglig dylik. — Detta var den härskande "demokratiska" Överhetens i Frimurarprovinsen Sverige svar å våra allvarliga beskyllningar! Men vi trotsade de ljusskyggas terror. Det olagliga hemliga "välgörenhets"-sällskapet i Judas tjänst kan väl genom asiatisk terror kanske ännu någon tid lyckas bevara livet å denna breddgrad, men Sveriges vaknande folk skall en dag avkasta det judiskt-frimureriskt-marxistiska oket.

Såsom vi tidigare framhållit är det nutida frimureriets i Salomos tempelbygge symboliserade mål: *det judiska världsherraväldet, upprättandet av den judisk-frimureriska världsrepubliken genom världsrevolutionen.* Här ha vi alltså förklaringen till att våra frimurardirigerade svenska politiska partier å "höger" och "vänster", det av höggradsbrodern Lindman ledda "nationella" och "konservativa" högerpartiet icke att förglömma, aldrig på något sätt lagt hinder i vägen för den judiska makterövringen i Sverige liksom att intet positivt gjorts för att hejda judendomens här bedrivna bolsjeviseringsarbete, vilket så när hade bragt oss under den röda revolutionens bann. Ja, man icke blott icke reste några hinder mot den judiska revolutionsplanen mot svenska folket, man rent av underlättade dess strävan genom att bereda revolutionens förespråkare extra rättigheter samt genom att lögnaktigt inför offentligheten framställa dess väsen och syften.

*

(Forts. å sid. 5.)

Sovjets röda skugga över Europa

Våra i november 1934 uttalade farhågor beträffande Sovjet-Rysslands inträde i Nationernas förbund ha visat sig alltför väl grundade. Av förbundets 49 stater röstade, som man erinre sig, 39 för den världsrevolutionära judestatens upptagande. De trettionios beslut innebar ett förräderi mot mänskligheten av dess högsta värden, av lag och rätt, trohet och tro, allt ädelt och gott, kultur, etik och moral, konst och vetenskap, äktenskap och familj, religion och Gud, med ett ord allt som är upphöjt och heligt. Följderna av förräderiet framstå nu i öppen dag: det världsrevolutionära Juda har trängt Europas folk inpå bara livet. Sovjets skugga hänger hotfull över vår världsdel.

På något över ett år har världsjudendomens revolutionära stat tack vare sina inflytelserika stödjare inom frimureri och marxism lyckats uppnå platsen såsom den bestämmande inom detta "folkförbund", som skulle skapa — fred och rättvisa på jorden. Genève är vordet ett redskap åt det världsrevolutionära Juda. De nationellt vanmäktiga frimurar-monarkierna och republikerna i Europa kasta sig lättfärdigt i den till fredsängel plötsligt omkostymerade Sovjetunionens armar, vilken anförtros vården av deras helgedomar. Då de i sitt förfall ej längre se sig i stånd själva värna sina intressen, sluta de förbund med världsrevolutionen mot en av judendomen uppkonstruerad fara från Hitler-Tyskland, som djärvts bryta den judiska ringen och etablera sig såsom en fri och oberoende stat. Ovan- och underifrån tränger Moskva med yttersta hänsynslöshet på. Dess utrikesminister, förre bankplundraren juden Litwinow—Finkelstein — Wallach—Meer har blivit centralfiguren i Europas politik, som dirigeras i — "fredens", d. v. s. världsjudendomens intresse. Spanien och Frankrike äro på glid mot det sovjetistiska statssystemet och andra följa samma stråt.

*

Den av judarna behärskade Sovjetunionen är i dag det största faromomentet för freden. Mångenstädes har man ännu ej fått klart för sig, att Sovjetunionen redan för ett latent krig mot hela världen. De bolsjevikiska strejker, oroligheter och uppror, som i allt större omfattning hemsöka världen, härröra alla från samma källa: Judas världsrevolutionscentral i Moskva. Med Sovjets ökade inflytande närmar sig Europa ett nytt världskrig — det planerade världsrevolutionära kriget, som skall bana vägen för den universella sovjetstaten, det judiskt-messianska herraväldet i alla länder. Sovjetunionens judiska makthavare åstunda framför allt kriget för att över hela linjen kunna nedslå ariernas folkliga uppvaknande. Till bevarande av judarnas parasitära existens ej blott å den forna ryska jorden utan även i andra länder, ha de överstatliga makterna uppdragit åt Sovjetunionen att släppa löst det revolutionära kriget i Europa, vilket i första hand skall undanrödja alla folkliga krafter, som stå i vägen för den judiske Messias, d. v. s. det judiska världsherraväldet.

Mussolinis fascistiska statstanke *måste* därför i likhet med Hitlers nationalsocialism omintetgöras. Därför *måste* Litwinow-Finkelstein i förbund med världsfrimureriet, den internationella "Ligan för mänskliga rättigheter", socialdemokratien och alla länders arbetarorganisationer vara den skarpaste förfäktaren av sanktionspolitiken mot Mussolini. Därför *måste* samme Litwinow insätta det judiska svärdet — sovjetarmén — mot Tysklands nationalsocialism. Och för detta satansverk ställa sig nationernas frimureriskt bländade ledarskikt som medhjälpare! Den internationella judiska storfinansen beordrar och finansierar det diaboliska spelet, liksom den gjorde vid bolsjevikrevolutionens genomförande i Ryssland, enligt vad officiella franska statsdokument bevisa.

Den judiskt behärskade Sovjetunionen kommer aldrig att inträda för eller kämpa för ryska utan endast för internationella judiska önskemål. Europas statsmän synas ej inse denna självklara sak, då de i dag överlåta åt Litwinow-Finkelstein att spela första fiolen i folkförbundet och förläna honom bestämmanderollen i den europeiska politiken. Vilken fruktansvärd okunnighet om de inre sammanhangen, vilken otrolig naivitet att i denne bloddrypande bolsjevikjude se den "sanne fredsängeln" och "garanten för Europas fred"!

När statsmännens okunnighet, naivitet och bristande ansvarskänsla hota folken med undergång, tillkommer det dessa att i självbevarelse reagera, att resa sig mot förfallet och demoralisationen, på det att de må kunna fortleva. Det är i dag en folkens gemensamma heliga plikt att förhindra genomförandet av de judiska världsförbrytarnas infernaliska konspirationer mot deras liv.

Sveriges frihetskamp

Redan i oktober 1925 påvisade vi i denna tidning svenska folkets iråkade ofrihet under en beslöjad fiende, judendomen, samt reste kravet på en folklig frihetsrörelse för avskuddande av främlingsoket. Ett förräderi, det skändligaste i historisk tid, hade begåtts mot Sveriges folk. Såsom den främsta uppgiften i denna nya frihetskamp framhöllo vi åter och åter *upplysnings spridande*. Det gällde i första hand att med Sanningens skarpa vapen bringa den jättebyggnad av lögner, bakom vars murar den ödeläggande fienden dolde sig, att störta. Innan folkets av judiskt lögngift bländade massor återfått synen, var en verklig befrielseakt icke möjlig.

En svensk pånyttfödelse och ett svenskt frihetsverk kunna endast ske å svensk grund, under svenska former, avpassade för våra behov. I nationellt hänseende är varje folk en individuell enhet med av levnadsförhållanden, raskaraktär, historia, tradition, kultur och utveckling betingade olika andliga och materiella resurser. Sveriges folk har sin själ, liksom Tysklands sin, Italiens sin. En sann nationalism känner varken förblandning eller efterlikning av andras, ehuru väl samarbete med andra å gemensamma idéers och intressens grund. När den svenska folksjälen trängtar till tillfrisknande och pånyttfödelse, följer den sin väg, och när det svenska folket skrider till befriande handling, sker det efter egen ingivelse.

Vi äro de första att uppskatta den tyska nationalsocialismens pioniära insats ej blott till tyska folkets utan hela den ariska folkvärldens återupprättelse. Hitler är den store gudaborne vägvisaren och grundidéerna i hans evangelium, de eviga ariska sanningarna som han i nationalsocialismen återuppväckt till nytt liv, ha sin giltighet i alla tider och för alla folk. Men detta var intet skäl för oss att låta Sveriges frihetskamp av i dag gestaltas efter samma yttre former, som han förlänade den tyska frihetskampen. Att så göra, vore ej minst ett psykologiskt misstag. I nationalismens natur ligger: att folkets egenart och inneboende krafter naturligt och spontant skola komma till uttryck vid gestaltandet av dess öde, utan yttre tryck.

Ehuru vi alltså principiellt ej kunnat gilla metoden att låna den tyska frihetsrörelsens yttre former för den svenska, undveko vi likväl på sin tid, i enighetens intresse, att opponera däremot, när så skedde. Formen är av underordnad betydelse, innehållet det väsentliga. Vi hoppades, att den av Furugård och Lindholm startade organisationen för svensk nationalsocialism måtte lyckas med sin påtagna stora uppgift och sökte i vår mån stödja deras initiativ. Emellertid är det uppenbart, att det starka efterliknandet av Tysklands frihetsrörelse till det yttre, i namn, organisation etc., avsevärt försvårat anslutningen från nationellt sinnade kretsar, där efterliknandet ofta betraktats som ett svenskt fattigdomsbevis. I än högre grad har utvecklingen hindrats av den 1933 genom Lindholms utbrytning inträdda söndringen i Svenska Nationalsocialistiska Partiet under Furugård och Nationalsocialistiska Arbetarpartiet under Lindholm-Dahlberg.

Ehuru Nationen städse bevarat en fullt fri och oberoende ställning föranleddes vi mot slutet av 1933 inför hotet av den från frimurarhåll i Ekströms-Blockets namn iscensatta attacken mot rörelsen att ge ett visst stöd åt den fraktion, Lindholmspartiet, som då syntes erbjuda de förnämsta förutsättningarna. Av vad vi sett av detta partis verksamhet under de gångna åren, anse vi det i dag som vår plikt att bekänna, att de förutsättningar, varunder vårt förord gavs åt N. S. A. P., blivit rubbade. Vi ha icke funnit partiet under dess hittillsvarande ledning företräda den konstruktiva anda, som hör hemma i en äkta svensk frihetsrörelse. Det har också alltför ofta brustit i auktoritet, i moget omdöme och allvar, liksom i känsla av ansvar inför uppgiftens storhet. Det sätt varpå partiet fört kampen mot andra inom idérörelsen verkande krafter, särskilt Furugård, har ej stått i överensstämmelse med föregivna ideal. Man har rätt att ställa särskilt höga fordringar å dem, som framträda med anspråk på att ensamma företräda nationalsocialismens och frihetens idé i vårt land.

Den enda part som vunnit och vinner å denna av hätskhet och självhävdelsebegär präglade schism är Juda — som ler sitt förnöjda leende. Så som sakerna utvecklat sig, har man anledning fråga: *vad* ligger bakom? Det gäller dock här alltför stora värden för att de skulle få spolieras genom personlig egensinnighet. Ingen har rätt att hävda monopolinnehav å idéerna, alla goda krafter höra hemma i arbetet. Det blir historiens sak att väga de enskildas insatser i det nationella återuppbygget. Varje ärlig anhängare av idéerna äger ej blott rätten utan även plikten att göra sin insats.

Fienden och hans fogdehär inom landet stå i sluten enighet. Skola vi ha möjlighet att förverkliga vårt mål, måste rörelsen lyftas upp ur söndringens och småsinthetens träskmark. Vi måste glömma våra egna små personer för saken. Vi måste lära oss förstå och erkänna även andras insatser. Först då, när vi förmå höja oss över det personliga och inrikta hela vår kraft på att i ödmjukhet tjäna idén, skola vi ha möjlighet att förverkliga drömmen om ett nytt, enigt, fritt och starkt Sverige.

• Pressfronten •

Sovjet—Juda som Europas säkerhetsvakt

Den av världsfrimureriets ledande instans i New York, "Grand Conseil de New York de la Franc-Maçonnerie Internationale" utsända, i vårt januarinummer relaterade ordern till alla underlydande landsloger att igångsätta ett europeiskt krig före nästa tyska skörd synes ha utlöst en febril aktivitet runt om i staterna. Med en iver, liksom gällde det livet, arbeta staternas frimurarstatsmän på skapandet av en ny entente till Tysklands inringning eller, såsom man kallar det, "ett nytt säkerhetssystem".

Nya Dagligt Allehanda varnar för den våldets förgudning inom ledande kretsar, som statsmännens underhandlingar i samband med engelska konungabegravningen blottat:

Den man, som under förhandlingarna mellan statsmännen framför andra samlade uppmärksamheten kring sig, var sovjet-ryske utrikesministern Litwinow. När Litwinow lämnade Paris, hade han hunnit försäkra sig om att den nya franska regeringen skulle framlägga den fransk-ryska pakten för ratificering den 11 febr. Enligt förljudande skall han även ha uppnått, att rumänske konungen givit uttryck åt en önskan att få med Sovjet-Ryssland som garant för Österrikes självständighet.

För jämnt 18 år sedan tillbragte samme Litwinow en tid såsom Sovjets förste representant i England. Han behandlades den gången som vad han var — representanten för en styrelse, som med våld tillägnat sig makten, med den grymmaste terror förföljde alla oliktänkande och planerade revolutionära omstörtningar i hela Västerlandet. Han häktades och utväxlades mot en i Ryssland tillfångatagen engelsk diplomat. När han strax därefter, i december 1918, överlämnade ett fredsanbud till ententen, tillbakavisades detta såsom härrörande från en regering, "som varken är erkänd av de allierade eller representerar Ryssland". Man ville ej ha något att göra med en regim, som på goda grunder betraktades som en mänsklighetens fiende, som nyss på brutalaste sätt låtit mörda zarfamiljen och som skulle begagna första tillfälle för att sätta Europa i brand.

Litwinow representerar 1936 samma system som 1918. Han är våldsdiktaturens och världsrevolutionens man. Men i dag är det ingen, som tänker på att häkta eller utvisa honom. I dag umgås han på jämlik fot med furstar och diplomater, han är en av de främsta för att icke säga den allra främste i det storpolitiska spelet. Man krusar för honom, söker hans vänskap. Varför? Icke därför att det ryska systemet blivit bättre. Icke för att herrarna i Moskva från att ha varit mänsklighetens fiender blivit några mänsklighetens välgörare. Nej, helt enkelt därför att Europa resignerat böjer sig för våldet, hyllar vad man tror vara starkt eller i alla händelser slagfärdigt och hänsynslöst. Litwinow möter i dag inga invändningar, inga harmfyllda protester, då han går att som den naturligaste sak i världen taga ledningen av Europas affärer. Hans land är en mäktig bundsförvant och en farlig fiende. Detta enda har för den västerländska s. k. demokratiska och frihetsälskande opinionen blivit avgörande.

Det under förhandlingarna i London och Paris diskuterade "nya säkerhetssystemet" synes i stora drag gå ut på följande: Tyskland är det farliga vilddjuret, vilket skall stängas in i en bur och noggrant bevakas — med herr Litwinow som chef för bevakningstjänsten. Att kalla detta för ett säkerhetssystem synes en smula högtravande. Redan för ett par år sedan uttalade Lloyd George: "Ni kan ju ta och försöka stänga in 66 miljoner tyskar i fängelse och sedan hoppas på en lycklig utveckling". Vad man nu gjort motsvarar till punkt och pricka den absurditet, för vilken Lloyd George varnade. Man har av det största europeiska folket, som kulturen för övrigt är tack skyldigt för att det stävjat bolsjevismens hotande framfart — man har av detta folk gjort en explosiv kraft, som man i vanvettig panik hoppas kunna hålla tillbaka genom tvångsåtgärder.

Världen rustar, rustar i skräckstämning. Ju mera spänningen växer och ju närmare krigsfaran kommer, desto mera krampaktiga och förtvivlade bli försöken att undgå den av alla fruktade katastrofen. Diplomaterna utveckla en rastlös verksamhet, famla efter ett "nytt säkerhetssystem". De som "farliga" betraktade nationerna skola inringas, mötas av kanonmynningar vart de vända sig. Man tror sig kunna trygga freden genom s. k. kollektiva aktioner, organiserade av ett Nationernas förbund, där ett ensidigt maktintresse blivit helt utslagsgivande. Det är utan tvivel en metod, om man vill driva Europa mot avgrunden.

Som världen sått måste man dessvärre befara att den kommer att få skörda. Den ryska våldspolitiken, på varje mänsklig hänsyn och varje mänsklig känsla blottad maktpolitik, håller icke förgäves på att lägga Europa för sina fötter. Skall den västerländska kulturen ännu kunna räddas, måste ett uppvaknande komma snart. De europeiska folken gå i annat fall mörka tider till mötes.

Den katastrofala utvecklingen i Europa är oförståelig för den som icke lärt känna de mäktiga hemliga krafter — Överstatliga Makterna — som i vår tid bakom kulissen reglera det "historiska skeendet". Vi hänvisa härvidlag till det å annat ställe i tidningen återgivna uttalandet av general Ludendorff, "Judisk-frimurerisk entente London—Paris—Moskva".

*

Ny världsåskådning — ny tid

Att en ny tid på idéernas område håller på att bryta fram, förmärkes av åtskilliga tecken. Den ännu förhärskande materialistiska världsåskådningens företrädare spänna givetvis i förnimmelsen härav sina yttersta krafter för befästande av sin vacklande idévärld. Ett vittnesbörd bland de många om denna begynta brytning mellan en gammal och en ny världsåskådning gavs nyligen av överläkaren dr. K. H. Giertz i ett i Oscarskyrkan i Stockholm hållet föredrag om förhållandet mellan föräldrar och barn. *Stockholms-Tidningen* refererar föredraget, i vilket dr. G. bl. a. yttrade:

I min ungdom gingo vi fram i optimismens tecken. Vi unga studerande, som började i Uppsala för något mera än 30 år sedan, kände oss starka och trygga i övertygelsen om människans egen kraft. Vi trodde på utvecklingsläran. Sedan dess har mycket hänt. Naturvetenskaperna ha fått lägga sin säkerhet åt sidan och inta en helt annan besinningsfull, ödmjuk ställning. Även för min personliga del fick jag genomleva en tid, då jag trots allt detta livets goda — rikedom, framgång och ett ljuvligt och lyckligt familjeliv — kände hur allt rasade omkring mig: optimismen, tron på livet, på det goda i människorna.

Men starka personliga upplevelser och uppenbarelser ha skänkt mig tillbaka en livstro av helt annat slag än ungdomens oreflekterande kraftkänsla. Den Gud, som jag och min generation ville bli kvitt, framstår nu stor och härlig, och att söka tjäna Honom i mitt dagliga liv med gärning, tankar och ord har för mig blivit livets djupa mening. Med varje vår gärning, varje ord vi säga och varje tanke vi tänka forma vi framtiden för dem, som komma efter oss. På den vägen ligger den stora föräldragärningen i vår tid, och på den vägen kunna kanske också de två generationerna mötas i förståelse.

Övergången eller rättare sagt återgången från materialistisk till idealistisk världsåskådning har begynt. Mycket gammalt murket, som icke minst under den judiska "emancipationens" tidsrymd tillförts vår kultur, kommer härvid att få skatta åt förgängelsen. Av särskild vikt är, att religionen rensas från judiska irrläror, så att den blir i stånd att fylla sin uppgift såsom vägledare för människorna i deras själsliga liv.

Moskvas »omvändelse»

Samtidigt som judarna i Sovjetryssland till de godtrogna ariska folkens ytterligare insövande förkunna för världen om sin "omvändelse" och sitt anammande av Västerlandets ordning bevittnas runt om i staterna en stegrad revolutionär aktivitet under Moskvas ledning. "Omvändelsen" var allenast en formell akt, erforderlig för sanktioneringen av Sovjet-Judas storpolitiska planer i Europa; de med Sovjet fördragsslutande europeiska statsmännen hade behov av Sovjets lojalitets-deklarationer för att kunna få sina resp. regeringar och parlament med därpå.

Betecknande för den bland härskarna i Moskva härvid rådande sinnesstämningen är ett telegram, som ordföranden i Kommunistiska Internationalens exekutiv-kommitté Dimitroff avsänt till franska kommunistiska partiets partidag och som stått återgivet i den i Moskva utkommande "Deutsche Zentral Zeitung". I telegrammet heter det bl. a.:

"Edert inflytande växer otvivelaktigt, Eder förbindelse med de arbetande har betydligt stärkts. Tiotusentals nya kämpar ila till det kommunistiska partiets led. Leve det franska proletariatet och dess avantgarde, Frankrikes kommunistiska parti, en av den Kommunistiska Internationalens bästa sektioner, av Marx', Engels, Lenins, Stalins International!"

Arierfolken mot världskrig

Den storpolitiska händelseutvecklingen i Europa visar tydligt, att tidpunkten för judendomens planerade nya jätteslakt å de ariska folken närmar sig. I alla länder är folkuppvaknandet i full gång och Juda bereder sig i denna hotfulla situation att frambesvärja en ny häxsabbat, vilken till en början skulle taga gestalten av en allmänfolklig straffexpedition mot hakkorsets Tyskland. Men arierna äro i dag för upplysta att ånyo låta utkommendera sig att förblöda å Europas slagfält till Jahves ära.

Betecknande för stämningen inom ariska kretsar är ett av den nationella engelska organisationen "Imperial Fascist League" i "The Fascist" för någon tid sedan offentliggjort svar å frågan *hur* de ariska engelsmännen böra handla i händelse deras av judendomen dirigerade politiker lyckas störta England i ett broderkrig mot det ariska Tyskland. Det hette däri:

"Ett är visst: Ingen anhängare av I. F. L. (Imperial Fascist League) kommer att låta sända sig ut i detta krig. Han skall icke inträda i den brittiska hären för att kämpa judens kamp mot sin egen nordiska ras.

Vi skola icke kämpa för huset Rothschild! Vi ha vänner och anhängare, som till och med säga, att de i dylikt fall skola inträda i den tyska armén, emedan de anse, att Tyskland skall föra den vita mannens kamp mot den judiska makten i Brittannien".

Detta tal är förståeligt. I judendomens planerade nya världskrig till arierfolkens självförgörelse ha alla arier ett och samma intresse, De måste därför etablera en solidarisk världsfront. De måste, om krigshotet sättes i verket, allestädes aktivt vända sig mot folkslaktningens framdrivare, ställande judarna och deras hantlangare till ansvar för deras brottsliga förehavanden!

Marxismen — det judiska hatets lära

Den i Oslo utkommande tidningen *Nasjonal Samling* behandlar det judiska inflytandet och det intima sambandet mellan judendom och marxism:

"Marxismen har skapats av judar, ledes av judar och är ett uttryck för judisk-asiatisk mentalitet. Tvenne omständigheter ha gjort judefrågan aktuell i alla länder: 1) Judarna låta icke assimilera sig. Det består i fråga om ras och kultur oöverstigliga skrankor mellan dem och andra folk. De bilda således överallt en stat i staten med egna kultur-, religions- och moralbegrepp. 2) Det judisk-bolsjevikiska undermineringsarbetet i alla länder. Det har sitt aktions- och maktcentrum i Moskva, som eftersträvar den judiska världsstaten.

Det praktiska genomförandet av marx-

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Dirigera Enskilda Banken & Bonniers domstolarna?

Mystiken kring "Kreugersvindeln", Ivar Kreugers "självmord" och "Kreugerutredningen" börjar, såsom förut framhållits, att skingras. De officiella versionerna förlora undan för undan reellt underlag, och nya uppseendeväckande fakta framkomma, vilka ställa sakerna i en helt ny dager. Det råder icke längre något tvivel om att ej Ivar Kreuger fallit offer för en mörk sammansvärjning av den internationella judendomen och dess exekutiva organ frimureriet. Allt gjordes som göras kunde för att utplåna spåren efter brottet. Därför måste även den mördades och skändades broder, ingenjören Torsten Kreuger försvinna från arenan, berövas sina ägodelar, framför allt sina ägda tidningar, av domstol oskyldig ådömas vanärande och tillintetgörande frihetsstraff.

Hösten 1932 artade sig läget, som man erinre sig, besvärligt för assessor Sandström och hans s. k. Kreugerkommission. Vid utredningens början häktade han i blindo ett halvt dussin direktörer, vilka emellertid snart försattes på fri fot. Herr Sandström utvecklade en stor energi och utsände varje vecka nya rapporter — men till något egentligt resultat kom han ej. Judarna förstodo dock, liksom alltid, att till sin favör utnyttja situationen. I sin tidning Göteborgs-Posten inspirerade de en ledande artikel med ett angrepp på assessor Sandström och Stockholms-polisen, vilken beskylldes för att ha gjort fjasko. Det blev bara polisrapporter, inga åtal, inga dömda personer.

Artikeln i fråga stod införd i Göteborgs-Posten kort efter Per Albin Hanssons tillträde till regeringen. Den kom givetvis även inför hans ögon, eftersom den citerades i Bonniers Dagens Nyheter och andra tidningar i judarnas tjänst. Statsminister Hansson lät uppkalla polismästare Hallgren och intendent Zetterquist, inför vilka han framlade Göteborgs-Postens artikel med förklaring, att något måste göras. Polismästare Hallgren upplyste härvid, att assessor Sandström börjat granska Högbroforsen och funnit möjligheter för ett angrepp på ingenjören Torsten Kreuger. Statsminister Hansson uttalade sin livliga tillfredsställelse över denna upplysning. Med regeringschefens stöd bakom ryggen igångsatte därefter assessor Sandström de uppseendeväckande förföljelserna mot Torsten Kreuger.

Förfaringssättet är typiskt för judarna och Wallenbergska Banken. Vi torde även i det relaterade ha att se förklaringen till en del egendomligheter, som senare inträffat och som väckt allt större undran. Man kan i det läge vari sakerna kommit ej undgå att ställa följande frågor:

1) Varför låter justitieministern justitiekanslern sitta kvar på sin post?

2) Hur har det kunnat tillgå, att allt bevismaterial till en anklagads friande *försvunnit* från Högsta Domstolens föredragningsbord?

3) Har föredragande revisionssekreteraren någon giltig förklaring att komma med? Om så ej är fallet, varför användes han fortfarande i Domstolens och Rikets tjänst, såsom om ingenting hänt?

4) Skulle förklaringen härtill möjligen vara den, att vissa justitieråd äro inblandade?

5) Fallet Sandström börjar intressera. Varför har han nu befordrats och kommit till så stor användning, han, som 1923 ansågs så olämplig, att han icke godtogs såsom åklagare, och som 1931 av samma socialdemokrater, som nu synas omhulda honom, förklarades inkompetent och ratades såsom 4:de polisintendent?

I det svenska rättsväsendets intresse vore önskvärt, att höga vederbörande inginge på svaromål å dessa frågor.

Marcus W. och Per Albin

Finansdynastien Wallenbergs roll i vårt nutida Sverige är ingen hemlighet. Ej utan skäl har direktionsrummet i Enskilda Bankens gyllene fästning vid Kungsträdgården fått namnet "hemliga kansliet". Där fattas de viktiga besluten rörande svenska folkets öde, vilka senare stadfästas i Helgeandsholmens kamrar, där uppgöras planer å nya "statsmonopol" m. m. "till rikets nytta". Där beslöts således — för att taga ett par konkreta exempel — instiftandet i strid mot grundlagen av Sprit- och Tobaksmonopolen, som för dynastien blivit så luckrativa. Bankdirektör Marcus Wallenberg — visserligen blott Broder .·. av 7. graden i Sverige, men av allt att döma utrustad med långt högre hemlig funktion i Världsbrödraskapet — har under mer än ett kvarts sekel varit den verklige regenten i "Demokratien Sverige". Det är alltså förklarligt, att partiernas ministrar och ministeraspiranter tävla om hans ynnest.

Också den "härskande" socialdemokratien förstår att skicka sig. Per Albin Hansson kan glädja sig åt de allra hjärtligaste relationer med "suveränen" i "hemliga kansliet" och sitter tillsvidare såsom förste minister ganska säker i sadeln. Givetvis hör han till den lilla utvalda krets, som i dag samlas kring Marcus bridgebord, där riksens ärenden avhandlas. Men det stannar ej vid de gamla formerna för hjärtlig samvaro. "Suveränen" ses ofta i egen hög person uppsöka förste ministern i riksdagen, där de mellan kammardebatterna hålla konferenser i smårummen och vid restaurantbordet.

Det undras på sina håll över den allt mera öppet demonstrerade hjärtligheten och den översvallande uppmärksamhet som från "suveränens" sida ägnas förste ministern, om denna möjligen kan ha sitt samband med de just aktuella planerna å tillskapandet av nya luckrativa "statsmonopol". — Det går tydligen allför långsamt med "socialiseringen" av näringslivet till välsignelse för Juda.

---

ismen se vi i Ryssland, där de oerhörda naturskatterna ligga i händerna på några judar. Stormangreppet mot vår kultur och vår existens föres av oanade krafter. Dessa äro: Det allsmäktiga judiska kapitalet, den mäktiga judiska frimurarorganisationen med dess obegränsade penningemedel, kominterns underavdelningar jämte otaliga täckorganisationer. Marxismen är intet annat än läran om hatet. Den judiske skriftställaren Cheke Zwi Klötzel erkände detta, då han förklarade, att den samlade judenheten endast kunde enas genom ett ting, nämligen det gemensamma hatet."

Den icke-judiska mänskligheten kan blott räddas från undergång i judiskt hat genom enig uppslutning kring de sanna idealen, vilka bjuda människorna och folken att förstå varandra och erkänna varandras rätt till existens och fri utveckling.

Folkförbundet — en judisk inrättning

"Man skulle kunna skriva hela böcker — säger överstelöjtnant Ahlemann i sin bok 'Das heilige Nein' — med argument och bevis, vilka visa, att den internationella judendomen och dess generalstab, det internationella frimurardömet, äro grundarna och i dag de allena bestämmande autokratiska ledarna av kollegiet i Genève."

Humanism i krigets tjänst

Det italienska fyndet av 27 ammunitionslådor, innehållande 20 000 mauserpatroner, i den svenska ambulans som åtföljde ras Destas trupper lade hastigt sordin å den moraliska indignationsstormen kring ambulansen i svenska jude- och frimurarpressen. Regeringsprotesten i Rom och kravet på upprättelse åt Sverige för ambulansbombardemanget vid årsskiftet förlorade en hel del av sitt underlag. Man såg sig plötsligt placerad i en mindre behaglig svarandes i stället för klagandes ställning. Kejserlige abessinske utrikesministern och presidenten för etiopiska Röda korset Herrouy räddade dock åtminstone till skenet svenska Röda korsets ära genom att offentligt försäkra, att medlemmarna av svenska ambulansen ej kunde göras ansvariga för ammunitionsfyndet. — Naturligtvis icke!

I Salomos tempelbygge invigas ej ens bröder av lägre grader i viktigare hemligheter, ännu mindre de profana utanför stiftshyddan. Naturligtvis hade ej heller svenska Röda korsets ledning någon aning om att dess ambulans rymt krigsmaterial. Ledningar äro i våra dagar ofta blott dekorativa instiftelser med ringa kunskaper om denna värld. Å svensk sida förnekades, att man haft någon befattning med de funna ammunitionslådorna. Italien svarade härtill: de 27 ammunitionslådorna måste av någon ha placerats i det svenska lägret, om ej av svenskarna så av abessinierna. Man hade dessutom bevis för, att en radiostation varit installerad i första våningen av svenska sjukhuset i Harrar och att därvarande radiotelegrafister i strid mot reglerna buro Röda korsbindlar om armen.

Detta allt var visserligen i och för sig intet överraskande. Krig är krig — också för Juda. Vi betvivla dock, att den stora huvudparten svenskar, som förmåtts lämna bidrag till Röda korsexpeditionen till Abessinien avsett att stödja en humanism i krigets tjänst.

»Epautrednings»-komedien

Resultatet av handelsministerns utsedda "enhetsprissakkunnigas" utredning blev det väntade. Juden dr. Marcus och hans kumpaner auditör Settergren i Sveriges industriförbund och professor Törnqvist avstyrkte lagstiftning mot Epa såsom omotiverad. Nå, att röra vid det "samhällsnyttiga" Epa, är ingen enkel sak, under de hjärtliga relationer som f. n. råda mellan Kungliga kansliet och "kansliet" vid Kungsträdgården. Huvudintressenten i Epa är ju ingen mindre än direktionsmedlemmen i Stockholms Enskilda Bank, innehavaren av Nordiska Kompaniet, generaldirektören juden Josef Sachs.

Tidningen "Köpmannen" är missnöjd över sakkunnigas betänkande och tillstyrker varmt den nya utredning, som av tvenne motionärer framlagts i andra kammaren, bl. a. yttrande: "Handelsministerns handläggning av ärendet är utan motstycke i det svenska kommittéväsendets historia. Valet av kommittéledamöter var ett slag i ansiktet på den svenska köpmanskåren. De som begära resning i målet ha visserligen icke, såsom enhetsprisaffärerna, det mäktiga storkapitalet bakom sig, men den omständigheten bör väl icke hindra 'småfolkets regering' liksom ej heller riksdagsmajoriteten från att tillmötesgå en framställning, som dikteras av rättvisa och billighet".

"Köpmannen" tyckes alltjämt höra till optimisternas skara.

Hjälp till

med Nationens spridning

genom att efter läsandet lämna tidningen till någon kamrat eller vän, som möjligen kan vinnas för idéerna.

genom att värva abonnenter och lösnummerköpare.

genom att å Eder ort antingen själv eller genom annan intresserad person ordna försäljning av tidningen i kommission.

★ Judisk Pressrevy ★

American Hebrew, New York, meddelar, att ett stort antal döpta judar inträffat i Tjeckoslovakien, där de hos rabbinerna i Prag och Pressburg anhållit att bli återupptagna i det judiska trossamfundet. Det rörde sig huvudsakligen om äldre personer, och rabbinerna villforo i regel deras begäran. Svårigheter uppstodo endast i de fall, då döpta judar ägde icke-judiska hustrur och deras barn uppfostrats såsom kristna.

En jude förblir jude, döpt eller odöpt — om också i fårpäls.

*

Den i Rom utkommande fascisttidningen "Regima Fascista" har — enligt *Weltjudentum* — offentliggjort en antisemitisk artikel, som väckt stor uppståndelse i engelsk-judiska kretsar. Det fascistiska organet betecknade journalisten Wickham Steed såsom Trotskij-anhängare och tillskrev hans opposition judarnas inflytande.

Fascist-Italien vägrade hittills erkänna förhandenvaron av en judefråga, men en dag skall det kanske få göra dess bekantskap.

*

I en skildring av läget i Rumänien omtalar *Jewish Chronicle*, att en svår hungersnöd råder i Bessarabien, vars judiska befolkning känner sig starkt hotad. En tilltagande antisemitisk våg går genom landet. Byarna översvämmas av antijudiska hetsare, som uppvigla bönderna mot judarna och anklaga dem för att vara de ansvariga för hungersnöden. För bessarabiska judenheten voro utsikterna mycket mörka.

Aldrig såg man, att judarna själva önskade påtaga sig ansvaret för den utplundring och det elände de i överensstämmelse med sin "heliga" religiösa laglära låta gå över folken.

*

Weltjudentum meddelar, att det judiska nationalpartiet i Rumänien hållit en stor kongress, vid vilken den tilltagande antijudiska rörelsen och det oroande ekonomiska läget för judarna behandlats.

Överallt synes Juda befinna sig i försvarsställning mot det hotande folkuppvaknandet, vilket dock ej hindrar att det samtidigt smider våldsamma offensiva planer.

*

Jewish Bulletin, New York, återger ett yttrande av juden dr. K a r p f efter hans återkomst från en resa i Sovjet-Ryssland. Enligt Karpf vore det judiska problemet i Ryssland redan löst, där funnes ej längre någon judefråga. I den mån förhållandena allmänt bli bättre, bättrar sig även läget för judarna.

Naturligtvis anse sig judarna i Röda paradiset ha löst judefrågan på ett idealiskt sätt. Men den andra parten — ryska folket — delar nog ej de judiska G. P. U.-herrarnas åsikt. Det kommer en dag att lösa judefrågan efter sitt huvud.

*

I engelska parlamentet sitta 19 judar, upplyser *American Hebrew* stolt. Bland dessa äro 9 konservativa, 2 Simon-liberaler, 2 Samuel-liberaler och 5 företrädare för arbetarpartiet. Tidskriften återger följande namn å judiska parlamentsmedlemmar, vilka ofta ses figurera i det politiska livet i England:

Konservativa: mr. Marcus Samuel, mr. H. G. Strauss, mr. L. H. Gluckstein, sir Arthur Samuel, mr. T. Levy, mr. A. N. Lyons, sir Isidore-Salmon, sir Philip Sassoon och mr. Dudley Joel. Simon-liberaler: mr. Bore-Belisha och mr. A. E. Strauss. Samuel-liberaler: sir James de Rothschild och sir Percy Harris. Arbetarpartister: mr. Emanuel Shinwell, mr. S. S. Silverman, mr. D. Frankel, mr. H. Day och mr. G. R. Strauss.

Av de citerade namnen intressera särskilt Philip Sassoon och James de Rothschild, vilken förstnämnde, en ättling av den allravisaste judiske konungen Salomo och premiärminister Lloyd Georges privatsekreterare och "högra hand" under världskriget, har anseende såsom den inflytelserikaste kulisspolitikern i det nutida England.

*

Prof. C z e r m a k, en av de ledande personerna i Österrikes kristligt-sociala parti, har — enligt *Jewish Chronicle* — riktat ett skarpt angrepp mot den österrikiska judenheten samt hotat med Numerus Clausus.

"Antisemitism" bland själva de judevänliga "kristligt-sociala"!

Tyskland skall fortsätta kampen mot judendomen!

Vid jordfästningen i Schwerin av den av jugoslaviske juden David Frankfurter mördade ledaren för de tyska nationalsocialisterna i Schweiz Gustloff höll rikskansler Hitler ett tal, vari han framhöll, att den fallne var ett offer för den judiske fienden, vilken är ansvarig för Tysklands olyckor under de senaste åren.

"Tyskland skall uppta den handske som kastats — yttrade han bl. a. — Gustloff skall icke ha dött förgäves. För första gången ha de ansvariga kretsarna icke funnit något verktyg för att dölja förbrytelsen. Ingen tysk, ingen schweizare är ansvarig. Här har den verklige fienden framträtt, den hatfulla judendomen."

*

Judarnas uttåg ur Tyskland

De tre representanterna för "Brittiska centralfonden för den tyska judenheten", sir Herbert Samuel, lord Bearsted och mr. Simon Marks, ha efter välförrättat värv återvänt från U. S. A. till England. Resultatet av första sonderingen blev en utfästelse av Amerikas judar om bidrag av 40 milj. kr. till den fond, genom vilken skall möjliggöras för 100 000 judar att lämna Tyskland. För planens i dess helhet realiserande fordras ytterligare 20 milj. kr. Enligt densamma skola 25 000 judar om året beredas möjlighet emigrera, varvid dock endast judar i åldern 17—35 år komma i fråga.

Hälften av de ur Tyskland utvandrade judarna skola — berätta vidare de "engelska" judearistokraterna — placeras i Palästina, andra hälften i andra länder. *Vilka* länder som härvid särskilt skola komma i åtanke, sades ej. Med kännedom om den nuvarande överhetens i Sverige mycket utpräglade judevänlighet kan dock antagas, att vi få vår goda anpart, ehuru naturligtvis — såsom hittills — så tyst och omärkligt som möjligt, till undvikande av irritation. Judarnas antal i svenskarnas land fastställdes för länge sedan till 6 000 — och denna siffra synes avsedd att bevaras konstant i statistiken för all framtid. Den gör sig så bra: "Bara en pråsent å hela befolkningen"!

*

Hjärtligt mellan Sovjet-Ryssland och Belgien

Blivande tillträdaren av sovjetryska konsulatbefattningen i Antwerpen, juden Rosenthal mottogs för någon tid sedan jämte herr le Tellier, Belgiens sändebud i Ryssland, i den förnäma Yacht-Club, berättar den belgiska tidningen "Le Soir". Antwerpens borgmästare uttalade vid tillfället sin tillfredsställelse över återupptagandet av de diplomatiska förbindelserna mellan Sovjetryssland och Belgien. Under mottagningsakten var röda fanan med hammaren och skäran hissad å stadens rådhus.

Händelsen med hissandet av Sovjets röda fana å Antwerpens rådhus synes annars ej ha väckt något särskilt uppseende. De goda antwerpenborna ha i likhet med andra nationaliteter hunnit vänja sig vid åtskilligt, utan att reagera. Det gäller att se, om nu, sedan hjärtliga relationer till synes upprättats mellan Sovjetlandet och Belgien, det belgiska kungahuset undslipper det "olyckshändelsernas" tragiska öde, varav det i senare tid förföljts.

*

Bojkott av judiska affärer!

I Debreczin, Ungern, förekommo nyligen judefientliga uppträden. Demonstranterna anbragte affischer å stadens murar, så lydande: "Vi lova vid Gud Ungern, att vi icke skola köpa något hos judarna". Å väggarna till de hus där judar bo klistrades affischer sådana som: "Här bo judar" ... "Judar skola snart icke längre bo här" etc.

När skola svenskarna besinna sig å sin gemensamma välfärd och upphöra med att favorisera de judiska affärsmännen å sina landsmäns bekostnad?

Stadgar av Frihetsvärnet

den nystartade organisationen för Nationens upplysningsverksamhet erhållas på beställning från tidningsledningen, Box 1145, Stockholm 16.

En ny tid

När 20. århundradet gått till ända, skall man betrakta dess början såsom en förändringens tidsålder, som var lika revolutionär som den vilken genom kristendomen bröt in över världen, såsom en tidsålder, då den nordiska själens evigt befintliga och kämpande, ehuru länge undertryckta vilja till frihet skakade och omformade en värld. En ny åskådning har fötts, vars blick ej blott genomtränger det förgångnas dunkel, förlänar en ny karaktär åt framstående personligheter, ställer historiska fakta i nytt ljus, uppenbarar hemlighetsfulla krafter, som gestaltat historien, utan även kastar en ljusstråle i den avlägsna framtiden och i fasta, klara drag tecknar dess konturer.

Det kan ej bestridas, att de ariska raserna, i synnerhet de i nordliga Europa, ha haft det största inflytande å historiens gestaltning. Ehuru de äro folk av idealistiska drömmare, voro de de verkligt praktiska i konsten att bygga och konstruera. De drevos av en oavlåtlig längtan att utforska, uppfinna och skapa och ha i mängder begivit sig till alla delar av världen och överallt lämnat omisskännliga spår efter sig. Det var de, som alltid kämpade för stora idéer och genom förtvivlade ansträngningar och koncentrerad viljekraft gjorde dem till verklighet. Hellas gamla skönhet, jättebyggnaderna i Nordafrika, den gotiska domens skönhet lämna alla vittnesbörd därom, att en ras av besläktat blod har skapat dessa. Varhelst denna ras slagit sig ned, bearbetade den torvan, uppförde vackra byggnader och fann tid att skriva dikter, sånger och musik samt att fästa en dröm på duken.

Denna kamp för idéer och förverkligandet av drömmar, som är ledsagad av vilda andliga och kroppsliga strider, har aldrig upphört och skall leva lika länge som denna ras, vilken frambringar och bär dessa idéer.

Vildmarken, som den kultiverat, öknarna, som dess geni gjort fruktbara, må ha förstörts genom andra, dunkla asiatiska raser, men samma ande har i den senare tiden tusenfalt återfötts i våra stora mästares inom konsten verk. Och antingen det gäller verk av Beethoven, Wagner, Shakespeare, Dante eller de norditalienska målarna, alltid återfinna vi i deras skapelser den mäktiga strävan till andens frihet och hos de religiösa reformatorerna och vetenskapsmännen kärleken till sanningen.

Och så var det ej blott hos de stora enskilda individerna av denna ras, vilkas personlighet övade inflytande å sin tids människor och dessas efterföljande, utan också hos folken i deras helhet. Nordiskt blod är utbrett över hela världen, i några delar koncentrerat, i andra kringstrött; det är förhärskande i England och Tyskland, i nordliga Frankrike, i Skandinavien, bland kelterna och andra nordeuropeiska länder, bland norditalienarna, ryssarna, ty stora delar av Ryssland bebyggdes en gång av vikingar, samt bland magyarerna. Den äkta nordiska typen är stor, blond och blåögd, och ehuru i dag det yttre utseendet hos de enskilda ej alltid noga överensstämmer med den inneboende själen, röjer ett studium av våra förfäders historia, att alla stora mästare, statsmän och krigare besutto alla dessa rasegenskaper eller en del av dem. Historien visar oss även, att Europas folk, vilkas yttre likhet röjer inbördes släktskap å blodets område, drivits av samma djupa själsliga och andliga krafter av hjältelikt mod, av kärlek till tankefrihet, ett rastlöst sökande efter sanningen och djupt religiösa motiv i alla konstverk.

Andra raser ha naturligtvis influerat å gestaltandet av världshistorien liksom de nordiska folkens historia. Så ha judarna icke blott vunnit ett förvånande inflytande, utan det har lyckats dem att såsom främmande element, vars ideal äro fullständigt motsatta det nordiska elementets, såsom uppfinnare av den blodlösa läran om mänsklighetens likhet och den sentimentala "humanitära" principen fruktansvärt vilseföra vår ras och bringa den till randen av mänskligt kaos, medan de själva aldrig offrat ett grand av sina nationella egenheter.

Men den nordiska kraftens källa har ej utsinat. Den har frambragt en ny tro — *det 20. århundradets tro* — att Guds vilja ligger i blodets hemlighet och att det innebär ett vanhelgande av Guds verk att missakta Guds gåvor. Och denna tro har med dynamisk kraft brutit fram, har omstörtat falska och föråldrade dogmer, återupprättat gamla och sanna samt omgestaltat formerna för de nordiska folkens öden.

Medan Tyskland var den första nation, som funnit ett politiskt uttryck för denna nya tro, är det nordiska blodets kamp för sitt fortbestånd på intet sätt en tysk angelägenhet. Den har blivit en kamp, som omfattar de delar av världen, varest nordiska människor bosatt sig.

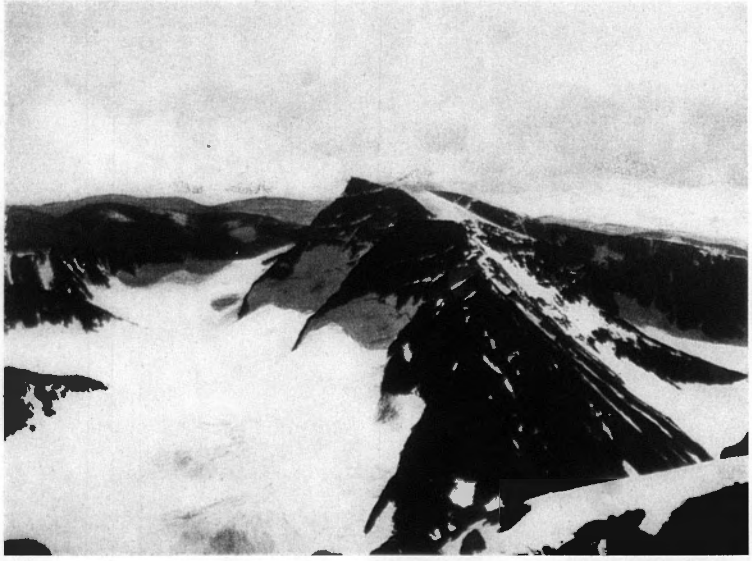

Svensk högfjällsnatur

Frimurar-monarkism

Efter världskriget, då Juda trodde tiden vara kommen för den totala maktens tillträdande i världen, inriktade det sig genom frimureriet och dess underlydande revolutionära organisationer å förverkligandet över hela linjen av sin gamla programpunkt "tyrannernas störtande", d. v. s. de monarkiska statsordningarnas raserande. Utan barmhärtighet lät det sina forna kejserliga och konungsliga hjälpare blodigt eller oblodigt försvinna från arenan, där detta lät sig göra. Mohren hade gjort sin tjänst — och hade endast att gå.

Men inför det flerstädes begynta folkuppvaknandet och hakkorsets segerrika frammarsch i Tyskland samt den uteblivna snabba segern för världsrevolutionen blev Juda betänksamt och sökte ånyo hjälp och samarbete med de förjagade eller ännu på nåd existerande furstehusen. Så kom det sig, att Juda mitt i sin revolutionära iver åter började plädera för monarkisk restauration och befästande av den monarkiska makten litet varstans i Europa — till skydd mot hotande nationella folkrörelser.

Av intresse är under sådana förhållanden att taga del av en artikel i den i Johannesburg, Sydafrika, utkommande judiska tidskriften "Zionist Record", som gör nedanstående konstateranden:

En habsburgare på den österrikiska tronen skulle minska den fara, varmed Tyskland hotar *Österrike*. Restaurationen skulle vidare utgöra ett hinder för nationalsocialistiska framsteg i Österrike. Restaurationen vinner för varje dag mer understöd från de oroade judarnas sida. — I *Grekland* röstade den judiska befolkningen för monarkiens återställande. — Judendomen i *England* har av tradition haft en stark hjälpare i monarkien. I det brittiska världsriket har den engelska kronan icke haft en mera eldig anhängare än de engelska judarna. — I *Rumänien* betraktas konung Carol som de svagas och betrycktas (!) beskyddare. Om allt slår fel, vända de sig till honom med sin begäran. — I *Holland* besitter den kungliga familjen den holländska judendomens oinskränkta kärlek. — Boris av *Bulgarien* älskas av sina judiska undersåtar, hans regering har strävat efter att vara mycket korrekt mot judarna.

Juda borde således ha all anledning vara nöjd med gojims "regerande" dynastier i Europa, men trots detta vill det icke upphöra med sina permanenta revolutionära konspirationer. Folken äro dock icke betjänta av detta tillstånd. Monarkierna av Jahves nåde ha spelat ut sin roll.

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Stein der Weisen" återger den i det föregående omnämnda notisen ur katolska tidskriften "Natur och Kultur", fogande till densamma: "Så långt notisen! Alltså! Såsom bergverksdirektör kände Moses säkert hela förfaringssättet vid utvinnandet av metaller, var så att säga till yrket metallurgisk och teknisk ävensom sprängteknisk fackman av första rang. Om redan en katolsk tidskrift måste medge, att många drag ur hans (senare) verksamhet såsom profet 'erinra om denna hans tidigare verksamhet', veta vi vad det är lidet. Jag rekommenderar därför herr Jürgens att förskaffa sig prof. Flinders originalarbete. Kanske står där ännu mera än det katolska bladet vill återgiva" (M. Valier).

Tidskriften "Hammer" n:r 431 skrev: "Så mycket, som synts de gamla naiva folken såsom övernaturligt skeende, har dock genom djupare inträngande i naturens hemligheter funnit sin förklaring. Härtill höra måhända allehanda 'trollerier', som Moses förevisade sitt folk på berget Sinai. Han lät där t. ex. Herren Gud under fruktansvärt åskdån uppträda i ett rökmoln såsom 'förtärande eld' med sönderslående verkan. Ett klokt huvud har kommit på infallet, att Moses — som hade lärt sig visdom hos egyptiska präster — kanske också besatt kännedom om beredandet av sprängämnen och att han under användandet av krut framtrollade något för sin troende hord. Betänker man, att t. ex. kineserna redan 700 f. Kr. ägde kännedom om krutet, så är det ej uteslutet, att de egyptiska prästerna, som uppenbart förstodo en hel del kemi, också förstodo att bereda sprängmedel. Redan anskaffandet och beredandet av de väldiga stenmassorna för pyramidbyggena rättfärdigar denna förutsättning. Man läse Mose bok från dessa synvinklar och man skall finna åtskilligt däri begripligt. Även den omständigheten, att Moses en tid blott visade sig för sitt folk med betäckt ansikte, emedan detta 'glödde' (var inflammerat), låter förmoda, att en laddning vid ett tillfälle under hans experiment träffat hans ansikte" ("Hammer", Leipzig 1920, n:r 431).

Det är redan en mycket egendomlig historia, att den bibliska berättelsen om den judiske bergverksdirektören Mose underbara gärningar ännu alltjämt läres såsom "Gudsord" och historiskt faktum — till stor glädje för den judiska hemliga världsregeringen, som förnöjt skrattar däröver, att de i enfald troende "gojim" (icke-judarna) i sådan grad låtit fånga sig *genom förfalskade historieberättelser*, att de i judarna se ett "Utvalt, Heligt Guds Folk" och slött och undergivet — liksom judarna under Moses! — låta sig regera, utplundra och försvaga samt i sin barnsliga enfald och godtrogenhet ej inse hur Moses blott brukade den av honom skapade "religionen" såsom täckmantel för sina ekonomiska och politiska maktsträvanden.

10. Den bibliske Moses förvärvade genom sin »religion» oinskränkt politiskt herravälde samt enorma rikedomar

*Judepåven Mose stora makt grundade sig å kunskapen om framställande av krut, sprängolja och dynamit**. Dessa sprängmedel voro hans gud Jahve, som han å berget Sinai förevisade det enfaldiga hyksosfolket i ett muntert skådespel med åska och blixt. I Jahves mun lade han allt som han önskade säga och befalla! Sina lagar — ett eländigt utdrag ur ariogermanska lagar i Assyrien, Egypten och Mellanamerika — lät han framställa såsom Guds lagar. Intet nytt! Så gjorde alltid sluga präster, så länge det fanns människor. Och genom sina fruktansvärda, bloddrypande, med död och fördärv hotande lagar erövrade den forne bergverksdirektören, numera judepåven Moses en ohygglig makt. Allt folket lydde honom obetingat. När han gick genom lägret, stod envar "vördnadsfullt upp och bugade sig (efter asiatisk sed) ända till jorden samt förblev i denna ställning tills han åter hade försvunnit i sitt laboratorium (stiftshyddan)" (II. Mos. 38, 8—10). Ett skådespel utan like! Längre kan man näppeligen driva en svindel.

Men den var mycket inbringande. Moses var en durkdriven affärsman, mönstret för en hycklande, sniken, hänsynslös och grym jude. Hans prästerliga kungarike var ett aktiebolag utan inbetalning till exploatering av människornas enfald. Äkta judiskt! Alla hans lagar, vilka han försiktigtvis lät sin gud Jahve uttala, voro inriktade på att tillföra honom och hans medhjälpare oerhörda rikedomar. Såsom tempelföreståndare och svärson till en egyptisk präst hade han erhållit en noggrann inblick i det prästerliga ämbetets inbringande natur.

För byggande av hans stiftshydda måste allt folket giva honom guld, silver, ädelstenar, metaller, tyger, dyrbara fällar o. s. v. (II. Mos. 25, 1—7; II. Mos. 35, 20—29). De till stiftshyddan sammanförda skänkerna uppgingo till miljoners värde. Att byggandet av den eländiga stiftshyddan endast tarvade en bråkdel av miljonskänkerna, fordrar intet bevis. Enbart i guld insamlades 29 talenter och 730 siklar, i silver 100 talenter och 775

* Mose ställning var densamma som de förkristliga påvarnas, den atlantiske, buddhistiske och Mithraspåvens; han var i likhet med dessa överstepräst och diktator i en prästStat, en prästfurste. Det på denna grund valda uttrycket judepåve kännetecknar också riktigast hans maktställning historiskt och är att fatta utan hänsyftning å romerske påvens titel.

Judisk Världsrepublik

(Forts. fr. sid. 1.)

Frimureriets *politiska* verksamhet är i dag jorden runt tillräckligt omvittnad för att Ordens förespråkare ännu mycket längre skola våga offentligt förneka densamma, såsom hittills skett i Sverige. Å ena sidan gör man numera mångenstädes ingen hemlighet därav, då den *icke kan* förnekas; men här och var skådas alltjämt ansatser att söka fördölja sanningen. Frimurarnas politiska verksamhet framträdde egentligen först i Belgien helt öppet och för alla skönjbart. "Allraärevördigaste Nationalstormästaren" Br .·. Hasse medgav 1907 uttryckligen, att de belgiska logerna utvecklat sig till veritabla skolor för politik (Bulletin du Grand Orient de Belgique 5907, 1, sid. 53 o. f.). Enligt den svenska Frimurarkalendern av 1928/1929 upprätthåller Svenska Stora Landslogen officiella förbindelser med nämnda Belgiska Stororient, i vilken kabinettskammarherren Berndt Hay samma år stod upptagen såsom Svenska Landslogens representant.

Den anda, som härskar i de belgiska logerna, är även *strängt republikansk*. I överensstämmelse härmed ägnas vid logefestligheter talen icke konungen utan det "suveräna *folket*".

Ingen kännare av förhållandena förvånas heller över att i belgiska frimurarkretsar möta föredragsämnet "Den Belgiska Republiken". I vilken grad därvarande frimurare taga del i utlandets revolutionära händelser och hur intima deras förbindelser med andra länders Stororienter äro, framgår av ett uppmärksammat tal av Br .·. Furnemont, som 1911 var belgiska Grand Orients stortalare: "Erinren Eder den djupa känsla av stolthet, som vi alla hyste, då vi nyligen mottogo underrättelsen om revolutionen i Portugal. På några timmar var tronen störtad, folket triumferade, republiken var förklarad. Det var en blixt från klar himmel för den ovetande publiken..." Vi hänvisa i detta sammanhang till artikeln rörande just denna affär, "Förräderi" av W. Creutz, å annat ställe i tidningen. Och liksom i Portugal var det i de flesta andra länder, där frimureriet genomförde sina revolutioner: de kommo såsom blixtar från en klar himmel.

En lång rad exempel å dylika frimurarrevolutioner kunde anföras. Såsom varande av ett visst aktuellt intresse må erinras om den i Grekland för 19 år sedan samt den roll en viss jude vid namn Venizelos därunder spelade. Den man som genomförde konung Konstantins störtande var frimurare och handlade på uppdrag av "Grand Orient de France"; det var: den franske deputeraden Br .·. Jonnart, vilken 1917 i egenskap av Frankrikes och Englands överkommissarie framtvang grekiska konungens tillbakaträdande — utan att fråga befolkningen — och placerade vid styret förrädaren Br .·. Venizelos. Han hotade härvid att förvandla Athen till grushög, om ej konung Konstantin genast frivilligt avträdde. Också Br .·. Venizelos jämte anhängare handlade i egenskap av frimurare. Men till slut hade grekerna fått nog av dennes frimurarstyre och han blev ställd åt sidan. Br .·. Venizelos höjde då på nytt den revolutionära fanan och hade så när lyckats genomdriva en kommunistisk revolution i Grekland. Mannen som räddade landet från detta öde var den storsinte generalen Kondylis.

Efter genomförandet av sitt nationella enighetsverk lät general Kondylis förleda sig att erbjuda grekiska kronan åt tronaspiranten, f. d. kronprins Georg, vilken använt landsflykten i England till "sällskapsplikter" och logeliv, såsom varande medlem av "Wallwood-Lodge n:r 5143" och intresserad deltagare i Engelska Storlogens festligheter. Utvecklingen i Grekland hade tagit en vändning, som bjöd frimureriet att återinföra monarkism under frimurerisk ledning i landet, till förhindrande av en verklig nationell förnyelse. Alltså skickades Broder .·. Georg i egenskap av återinsatt konung till Athen att taga fädernetronen i besittning. En av den nye konungens första åtgärder blev att hemkalla den landsflyktige Venizelos, som honorerade den visade kungliga älskvärdheten med att plädera för "nationell solidaritet" gentemot det barbariska Hitler-Tyskland.

Frimurare och judar hälsade även den monarkiska restaurationen i Grekland med glädje — den räddade dem från något långt farligare. Enligt "Jewish Chronicle" infann sig en judisk delegation under ledning av överrabbinen dr. Koretz hos den kommenderande grekiske generalen för att överbringa judenhetens varma lyckönskningar till monarkiens återupprättande. Men snart började åter den inre oenigheten och det talades om allvarligt missnöje inom militärkretsar över den nye (frimurarledde) konungens undfallenhet för de radikala elementen. General Kondylis, det nationella enighetsverkets genomförare, kände sig djupt besviken över sakernas utveckling och man räknade med ett nytt inskridande från hans sida. — Då kommer meddelandet om generalens plötsliga död genom slaganfall. Från nationellt håll hävdas bestämt, att det rört sig om ett giftmord. Spelet var skenbart tillsvidare vunnet för frimureriet.

Det forna Hellas dystra öde under senaste årtionden ställer det judiska frimureriets diaboliska revolutionära spel i blixtbelysning samtidigt som det blottar den moderna frimurarmonarkismens fullständiga oduglighet, ja skadlighet ur folklig och nationell synpunkt. — Ett varnande exempel för alla folk!

Själens himmelsfärd

Ängelns hälsning

(Efter nazaréernas lära)

Hell dig, o själ, som re'n på änglavingar
ur jordens grus dig höjt, ur midnattsmörkret,
där vid materiens dunkla modersbröst
blott kropparna och djuren näring suga!
Lycksalig du, som oskadd genomvandrat
de skumma fält, där av försåtets snaror
du omvärvd var! — Hell dig, som flyttat upp
ur rövarkulans djup, ur natthärberget,
där lasternas och överdådets söner
kring bägaren i jovialisk yra
fräckt höjde brottets gälla segersång.

Statt upp, o själ, på nya vingar sväva
likt vårens fjäril upp mot kända rymden,
ditt fosterland, din forna sälla boning,
där fridens änglahär dig festligt vinkar
med segerkronan och med ljusets dräkt!
Bestig din tron, av ärans gloria kransad,
den gyllne tron, som livet dig beredde!
Vid svallet här av evighetens floder,
vars silver ändlöst under palmer brusar,
med änglarna, din brödraätt,
äonerna i dagars tal besegra!

Statt upp, o själ, grymt av materien fängslad,
i djupet störtad ned, av världen fängslad,
nedstörtad i materiens famn, statt upp!
Statt upp, o själ, från villor och fantomer
mot livets glada borg, mot glansens rike
ditt dunkla öga och ditt anlet höj!
Se med förakt på världens riken neder!
Stoft är dess guld, dess blanka ädelstenar,
och icke ljuset, endast ljusets skugga,
ett brokigt färgspel av dess
prakt.

Se dessa hemska, blodiga planeter,
som flytta gränserna emellan folken
och krigets brand med sina facklor nära,
se denna eldflod, som vulkaner spruta
mot skyn! Se dessa flämtande kometer,
som svänga straffets blodbestänkta gissel
i ryslig dans på fästets azurban!
O, vilken kamp! Se, vilket berg sig välver
högt över dig! En stjärnbevakad järnmur
dig utestänger från de sällas
land.

Följ mig, o själ! En dunkel ocean,
ett nattligt hav du måste överfara;
men paradiset blomstrar där bortom.
Följ endast mig! Beskyddad av min sköld,
ej stjärnors här, ej vredgade kometer
du frukta må. I trots av deras harm,
du vid min hand skall lyckligt målet hinna.
Slit blott de band, som fängsla dig vid
jorden!
Kom i min famn! Till ljusets fosterland
jag vill dig föra, jag, det rena livet.

Erik Johan Stagnelius.

---

siklar (II. Mos. 38, 24—25), d. v. s. 5—10 miljoner i svenska kronor. Man ser, att den affärsduglige bergverksdirektörens fromma företag var än mer inkomstbringande än hans egyptiska ämbeten! Också på hans medhjälpares lott föllo vackra summor (IV. Mos. 18, 24). Härtill kommo så dyrbara kläder (II. Mos. 39).

Han införde även en årlig personskatt för alla som fyllt 20 år, vilken skatt i nutida penningars värde uppgick till över 20 kronor. Den som betalade denna personskatt skulle förskonas från (de av Moses förorsakade) plågorna! (II. Mos. 30, 11—16).

Den som icke betalade personskatten måste således räkna med att genom Mose förgiftningskonst utsättas för alla slags plågor (spetälska, svarta koppor, pest o. s. v.). Naturligtvis lät Moses då och då förkunna, att "Gud" låtit plågan komma över skatteskolkarna, medan han själv med sina mordanslag och skattekonststycken förblev okänd i bakgrunden. Med verkligt mästerskap förstod han att bruka religionen som medel för geschäft.

Också alla förstlingsfrukter, d. v. s. alla först mognade frukter, måste givas till "Herren" d. v. s. hans påvliga ställföreträdare, finsmakaren Moses (II. Mos. 34, 26; V. Mos. 26).

Moses var mönstret för en judisk finansminister av det slag som redan hemsökt många folk.

I utfinnandet av nya skatter under allehanda svindelförevändningar var han oöverträffad. Ett religiöst löfte måste betalas med 100 à 200 kronor; beträffande kvinnor var avgiften den halva (III. Mos. 27, 2—7).

Han är också uppfinnaren av den berömda tionden. Av landets alla säden, av spannmål, olja, trädens frukter, alla djur etc. skulle *"heliga"* (!!) *tionden* överbringas till "Herren", d. v. s. i detta fall hans påvliga ställföreträdare, ärkeskälmen Moses. Om vägen till templet var för lång, kunde tionden avbördas i kontanter (III. Mos. 27, 30—32; V. Mos. 14, 22—29). *Man kunde t. o. m. lösa tionden* (III. Mos. 27, 31—33). Men *"man skulle icke fråga, om det var gott eller ont"* (III. Mos. 27, 33). *Redan denne judiske påve förbjöd alltså tänkandet!*

Vidare skulle inbetalas den oersättliga lösepenningen för varje förstfödd. Enbart härigenom erhöllo Moses och Aaron jämte dennes söner årligen 1356 siklar, efter vårt mynt omkr. 250,000 kr. (IV. Mos. 18, 14 o. f.; IV. Mos. 3, 45—51). Alla förbrytelser bestraffades av den prästerlige domaren med avlatspenningar, t. o. m. svåra sedliga brott kunde, liksom i medeltidens påvekyrka, sonas med penningar (IV. Mos. 5; II. Mos. 30, 12 o. f.).

Alla förlovade måste bringa ett offer, betala särskilda avgifter — naturligtvis till prästerna (IV. Mos. kap. 6). Dessa hade även rätt till de första frukterna från fälten och boskapens förstlingar (V. Mos. 18, 4). Vid stifthyddans invigning rent av regnade det av guld- och silverfat och gyllene skedar för Moses. Härtill kom mängden av boskap. Festen måste efter våra penningeförhållanden ha inbragt Moses åtskilliga miljoner kronor (2400 lod silver och 120 lod guld) i skänker (IV. Mos. kap. 7). Alla häv-, synd- och spisoffer tillhörde Moses och hans medhjälpare; Levis barn erhöllo av hela folket tionden jämte allehanda hävoffer sig tilldelade (IV. Mos. kap. 18). Moses bekom härav åter igen en tiondel (IV. Mos. 18, 26 o. f.).

Moses erhöll således för sin räkning 10 % av statsinkomsterna förutom en mängd tributer, skänker och offer samt andelar i inkomsterna från de gemensamma rovtågen.

Väktarna av "Guds hemligheter" kunde således glädja sig åt rätt behagliga, arbetsfria inkomster.

Då judarna på Jahves befallning under Mose ledning överföllo och "rövade" de germanska midianiterna, erhöll Gud Jahve, d. v. s. hans påvlige ställföreträdare på Jahves föranstaltan såsom andel i "rovet"* av penningar, boskap m. m. 3 à 4 miljoner kronor (IV. Mos. 31, 25—35) jämte ett stort antal "av mankön orörda kvinnor". Vad kunde väl Jahve ha för avsikt med det stora antalet jungfruliga kvinnor av midianiternas germanska stam? Hans ställföreträdare, den i tvåfaldigt äktenskap levande judepåven och mångmiljonären Moses (IV. Mos. 12, 1 o. f.) erhöll i varje fall ett billigt, rikt försett harem. Och denne svindlande, grymme, vällustige haremsägare och ockrare Mesu prisas såsom "medlare" mellan Gud och människor! Är icke detta en ohygglig förvillelse? Moses erhöll 32 jungfruliga germanska kvinnor, leviterna 320, de andra medhjälparna 15 680 och 16 000! "Socialisering av germanska kvinnor" och judisk kvinnohandel redan för 3000 år sedan!! (Jfr. rövarkapitlet IV. Mos. 31).

Vem som hade att undersöka de unga kvinnornas "jungfrulighet", d. v. s. om de "ännu icke stiftat bekantskap med män och ännu aldrig legat vid en mans sida", såsom Bibeln åskådligt berättar, upplyser icke den "Gudomliga Uppenbarelsen" och har hittills heller aldrig fastställts av den vetenskapliga teologien. I varje fall skedde undersökningen angående de rövade 32 000 flickornas jungfrulighet genom rövarhövdingen Moses och hans medhjälpare själva, ett arbete, vilket att döma av den hebreiska rasens läggning ej skall ha bekommit dem illa.

Den vetenskapliga teologien uppställer kanske en gång den allt mer trängande prisfrågan om vem som hade att pröva de 31 regementena flickors jungfrulighet samt hur denna prövning försiggått. Eftersom det rör sig om ett "Gudsfolks" "hjältedater", torde frågan helt visst vara av betydelse.

Det är möjligt, att de 32 jungfrur, som av rovet tillföllo Jahve, voro bestämda för ett annat icke mindre skändligt ändamål. Redan Voltaire studsade över "Herrens andel" i jungfrubytet, vilken undandrogs den allmänna fördelnin-

(Forts. å sid. 6.)

---

* I Bibeln heter det verkligen, att Jahve föranstaltade *"rovets"* delning! Jahve ger alltså befallning att *"röva"* midianiterna samt anvisningar om "rovets delning" — ehuru han strax förut under åska och blixt utfärdat 7. budet! —

Förräderi!

Nya avslöjanden

av *W. Creutz*

Då pressen i alla länder behärskas av judarna, har det lyckats dessa att förvränga åtskilliga historiska tilldragelser. Den stora allmänheten saknar kännedom om vad som sker bakom kulisserna. Många tragiska skådespel förefalla gåtfulla, emedan händelsernas inre sammanhang varit höljda i dunkel. Det är emellertid av stor vikt för mänskligheten, att förborgade intriger, vilka haft ödesdigra följder för de ariska folken, framställas i skarp belysning. Det *förflutnas* smärtsamma erfarenheter kunna och böra hjälpa oss att undvika *nutida* försåt och *framtida* undergång.

Vi vilja här nedan granska en serie historiska tilldragelser, som blivit oriktigt bedömda på grund av att viktiga omständigheter förtigits. Det insamlade bevismaterialet är förkrossande för de mäktiga brottslingar, som hittills lyckats undslippa välförtjänt dom.

Den allmänna historien bör omskrivas av rasmedvetna arier.

1.

Portugisiska revolutionen 1910.

Vem erinrar sig i vår tid de omständigheter under vilka konung Manuel störtades från tronen? 25 år ha förflutit sedan dess, förrädarna ha försvunnit från skådeplatsen — men deras verk består ännu!

Portugals republik grundades till följd av en sammansvärjning. Man lät påskina att revolutionen utfördes av — *"aristokrater"!* Det kan därför vara motiverat att ur glömskans natt framdraga dessa "ädlingars" namn. De återfinnas i Kyffhausers "Semi-Gotha", sid. 430. Man erfar där, att de "aristokrater", som vållade portugisiska monarkiens undergång, voro — *fyra judar!*

Innan hon gick i landsflykt utbrast drottning Amélie: "Det är ett nidingsdåd" (C'est une infamie).

Dessa moderna telningar av Judas Ischariots ätt voro:

1) Baron *Teixera de Souca,* finansminister. Han tillhörde en gammal familj av "marranos" (döpta judar).

2) *Marskalk Fonseca,* den brasilianska republikens judiske president.

3) Amiral *Candido del Reis,* kusin till Aaron Reis, direktör för Brasiliens järnvägar.

4) Kardinal *Salo Netto* (Salomon Netter), ärkebiskop av Lissabon. "Kardinalens" fader, Israel Netter, var spritfabrikant i Strassburg och hans broder, Felix Netter, överhuvud för israelitiska församlingen i Rheims!

Kuppen utfördes med stor skicklighet. Då det revolutionära utbrottet bestämts till 4 okt. 1910, övertalade Judas-Teixera den unge konungen att denna ödesdigra dag giva en stor bankett till president Fonsecas ära. Garnisonens samtliga officerare jämte krigshögskolans kadetter inbjödos att bevista denna fest å slottet Bellem, nära Cascas. Till följd härav voro — då upproret utbröt — de konungen tillgivna trupperna i saknad av befäl, förvirringen var obeskrivlig.

Juden amiral del Reis ombesörjde samtidigt myteri ombord å alla krigsfartyg.

Marskalk Fonseca förmådde konung Manuel att fly till det ödsliga slottet Necessidades, där han var fullständigt skild från alla trogna anhängare. I förrädarnas våld, berövad allt bistånd från ministrarna, hären, flottan och kyrkan, fann sig den unge konungen nödsakad abdikera.

Dessa händelser beskrevos i detalj av löjtnant *Sepulveda* i "Giornale d'Italia". *Världspressen teg!*

*

Det är anmärkningsvärt, att vid denna tidpunkt blott 1 200 judar funnos i ett land, befolkat av fem miljoner portugiser. Det lyckades likväl denna lilla fördärvbringande surdeg att bringa allt i jäsning. På enahanda sätt tillintetgjorde ett ringa antal judar det mäktiga ryska kejsarriket.

Revolutionens syfte var ingalunda att skaffa fördelar åt den portugisiska nationen eller att upphäva gamla missbruk. Nej, det gällde endast att skapa fördelar åt det judiska folket, att sätta en del judiska börsspekulanter i tillfälle göra oerhörda vinster och att sedermera förläna fett avlönade ämbeten åt en mängd judar.

Juda triumphans!

Ett varnande exempel för andra folk! Den portugisiska revolutionen utgör ett gripande "MENE TEKEL".

†

Den 4 februari lämnade fru Hilma Eriksson, f. Knutson, änka efter framlidne professorn Jakob Eriksson, i en ålder av 86 år detta jordiska. Jordfästningen ägde rum i Limhamns kyrka söndagen den 9 februari.

En sällsport rik och lycklig levnad hade förunnats den bortgångna. Såsom maka och moder var hon ett lysande föredöme, och i djupaste tacksamhet och glädje skall hon alltid ihågkommas av de efterlevande.

Så skriver *Z. Topelius:*

Var finns en kärlek, som intill döden
står oförändrad i alla öden.
Som, lik Guds ängel, oss övervakar
och fordrar intet, men allt försakar?
På denna jorden finns endast en:
en moders kärlek är det allen.

— — — — — — — — — — — —

Så löna, Gud, vad vi ej förmådde!
Det var Ditt frö hon i tiden sådde,
det var din kärlek, den evigt höga,
som speglar sig i en moders öga,
och därför känns som en sol gått ner,
när detta öga ej strålar mer ...

Elof.

Katolsk-kommunistiska konspirationer i Tyskland

Hemliga tyska statspolisen har avslöjat en komplott mot den nationalsocialistiska staten från de katolska ungdomsförbunden i förening med kommunisterna. Ett stort antal katolska präster med ungdomsförbundens ledare, generalpreses Wolker i spetsen ha med anledning av de gjorda upptäckterna häktats. Tilldragelsen utgör ett nytt vittnesbörd om den "allena saliggörande kyrkans" moraliska leverne enligt grundsatsen "ändamålet helgar medlen".

Äkta kristendom antijudisk

I ett uppmärksammat föredrag inför evangeliska kyrkomötet i Bremen i början av februari talade pastor Roser från Bremen över ämnet "Är kristendomen judisk?". Pastor R. erinrade om hur judarna utstötte Kristus ur sin kyrka och sitt folk. Kristi liv var intet annat än kamp mot judarna, och denna kamp mot judendomen hade fortsatts av apostlarna. En äkta och ursprunglig kristendom är den mest radikala motståndaren till judendomen, och en skarp protest måste inläggas mot varje försök att åter göra Kristus judisk.

Efter pastor Rosers anförande upplyste landsbiskop Weidemann bl. a., att en ny tysk bibelöversättning vore under utarbetning, varvid rättesnöret icke är Luther av i går utan Kristus av i dag. Vördnaden för Luther får icke leda till osannfärdighet hos den ursprungliga bibeltexten. Översättarna göra Johannes evangelium till den nya bibelns port, emedan Frälsaren i detta evangelium för en förbittrad kamp mot Judafolket.

*

Frimurar-presidenten Benesj — Judas vän

Tjeckoslovakiens nye president, höggradsbrodern .·. dr. Benesj har alltsedan Nationernas förbunds instiftande varit en av dess ledande personer, bl. a. känd för sin utpräglade judevänlighet. "Weltjudentum" konstaterar även i ett uttalande presidentens varma intresse för judenhetens sak: "I dr. Benesj har världsjudenheten liksom Tjeckoslovakiens judar en stark och, vad betydelsefullare är, förstående vän".

Tjeckslovakiens under Broder .·. Benesj intima förbundenhet med Paris och Moskva gentemot hakkorsets Tyskland är alltså fullt förklarlig. Vår prosemitiske kyrkominister Engberg, som nyligen uppsökt Brodern .·. i Prag för utbyggande av "kulturförbindelserna" mellan de båda folken, bör också ha funnit den fullaste förståelse för sina "kulturella" ideal hos den högtstående kollegan och själsfränden.

*

Rysslands halva befolkning gudlös

Ledaren av de sovjetryska ateisterna Atheist Yaruslavsky har, enligt vad "Daily Express" erfar från Moskva, inför 5 000 medlemmar av de kämpande gudlösas förbund på ett möte i Moskva förklarat: "Kamp mot religionen ända till slutet! Hälften av Sovjetrysslands befolkning är fullständigt ateistisk, den behöver intet himmelskt paradis. Men 40 000 religiösa sällskap existera ännu".

Hälften av Rysslands befolkning skulle således judarna — om uppgiften håller — genom sin sataniska lära och terror ha lyckats beröva Gudsmedvetandet. Och åt en dylik stat stå Europas folk i begrepp att överlåta vården av sina öden!

Undvik att köpa av en jude eller hans bulvaner.
Genom att köpa av en jude sätter Du vapen i hans hand mot Dig själv.
Köp av Dina svenska folkbröder!

Kampfonden

Under februari inflöto nedanstående bidrag till kampfonden:

P—e	Kr.	5:—
En av de små i landet	„	4:—
Blue Girl	„	2:—
Cepete	„	2:15
Bonde	„	2:—
J. V. E—lsbg	„	5:—
Ingeniör, Göteborg	„	20:—
Frimureriet bort!	„	10:—
Landsortsbo	„	5:—
L. K.	„	3:—
S. L—m	„	2:—
Gammal antisemit	„	6:—
Gustaf E.	„	5:—
S:ma	Kr.	71:15

Vårt tack till samtliga givare!

Nationens kamp för svenska folkets befrielse ur det judiska oket kräver stora offer för att kunna föras till resultat. Fienden äger outtömliga resurser till sitt förfogande, enbart Frimurarorden i Sverige disponerar en kampfond å 40 miljoner kronor. Vår materiella tillgång i striden är anhängarnas ute i landet solidariska stöd.

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Vägen Sovjet—»Nationella»

Att vägen mellan det kommunistiska Moskva och det frimureriska Sveriges Nationella Förbund icke är lång, har Sovjets radioagitator Allan Ekberg-Hedqvist från Moskva bevisat. Den som något känner realiteterna i Sovjet-Judéen och tagit del av Hedqvists syn på problemet behöver ej tveka i bedömandet av "omvändelsen". Herr Ljunglund i Allehanda, som numera helt synes ha gett sig "De Nationella" i våld, går visserligen i god för "omvändelsens" äkthet, vilket dock ej betyder så mycket.

Den iver, varmed "De Nationella" försöka bevisa, att vi i Sverige icke ha någon judefråga, överraskar ej längre. Det gäller att se, hur länge den fosterländska ungdomen inom förbundet skall vara med på spelet.

*

Juda och revoltförsöket i Brasilien

I det senaste kommunistiska omstörtningsförsöket i Sydamerika dominerade enligt meddelanden i brasilianska pressen det judiska elementet fullständigt. De enligt polischefens förslag utvisade, i upproret inblandade 22 farligaste utländska kommunisterna voro samtliga judar, ryska, galiziska och från Tyskland efter den nationalsocialistiska revolutionen utvandrade.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen,* Box 1145. Stockholm 16.

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5).

gen bland judarna och som dessa "förbannade". Voltaire frågar vad man gjort med flickorna, judarna skulle dock ej haft några kloster. "Om 'Herrens andel' ej varit blodet, vad skall den då varit?" (Dictionaire philosophique. S. 223).

Antingen har Moses av Herrens andel i de jungfruliga kvinnorna gjort sig ett harem eller blevo de enligt "blodsförbundets" mordsed marterade, skäktade och brända till Jahve-Satans ära. Hebréernas blodsrit har då fordrat dessa brännoffer, och det förvisso "för statens skull".

Det hebreiska rövarsällskapet utrotade vidare under Jehovas ledning det stor- och starkvuxna samsumiterfolket liksom horiterna, därefter hela folket av amoriter samt 60 städer i konungariket Basan *"med män, kvinnor och barn"*. Enligt Bibelns vittnesbörd "rövade" det de mördades egendom, boskap, penningar och gods.

Vem vill då inför de historiska och gudomliga bevisen ännu tvivla därpå, att det föregivet "Guds utvalda folk" ej varit annat än ett helt vanligt rövar- och mördarförbund, Moses en rövarhövding samt att de levde av rov och mord och icke av händernas ärliga arbete — och detta allt på anstiftan av den hebreiska nationalguden Jehova, "rövarnas, massmördarnas och dagdrivarnas Gud", såsom Bibeln framställer hebréerna (Jfr V. Mos. 2 o. 3).

Ett liknande rovtåg som det mot midianiterna företog Moses senare mot de ariska amoriterna, arier från Amuri-Amori = Nordatlantis; judarnas Bibel berättar åskådligt härom: "Och då allt krigsbytet hade ett slut", befallde "Herren" (El Schaddai-Jehova) Moses att överfalla och plundra amoriterna. Moses och hans rövarhord överföllo amoriternas fredliga, åkerbruksidkande folk och deras konung Sihon, slogo "män, kvinnor och barn till döds", plundrade städerna och släpade bort "bytet" i boskap och andra värden, förmodligen också nu de "jungfruliga" unga kvinnorna. (V. Mos. 2, 16—35.) På liknande sätt gick det med andra städer och stater. "Från Aroer ända till Gilead fanns icke en stad, som kunde skydda sig mot oss (hebréerna); "Vår Gud gav allesamman i vårt våld", skriva triumferande de judiska krönikörerna (V. Mos. 2, 36). Före rovtågen förkunnade Jahve för sitt hebreiska rövarfolk: "Redan i dag vill jag begynna att låta förskräckelse och fruktan för dig komma över alla folk under himmelen, så att de skola darra och bäva för dig, när de höra berättas om dig" (V. Mos. 2, 25).

Med dylika förskräckliga löften kunde Moses lätt upphetsa sina förbundskamrater till deras rovtåg och till kamp. När Gud själv befallde rovtåget gjorde rövarsällskapet till "Guds stridsmän" och lovade det strid utan möda samt stort byte, måste det blodiga hantverket lyckas.

Man ser, att svindeln, som ärkeskälmen Moses bedrev, var ett högst inbringande geschäft; i jämförelse därmed var avlatshandeln blott ett sken. Hans eldgud Jahve gjorde honom hastigt till miljonär. Vinningslystnaden, strävan att genom svindel bli rik, ligga just semiterna i blodet. Därför måste Moses så handla. Han stod nu på höjden av sin makt: rik, mäktig, absolut härskare över ett folk, som tiggande hans nåd vred sig i stoftet för hans fötter. Denna snabba framgång hade han väl knappast hoppats på. Ett enfaldigt folk kan man dock pracka på vilken vansinnighet som helst. Ju större svindel, desto större tro.

Leende kunde han säga: "Sagan om min eldgud Jahve har redan inbragt mig mycket pengar". *(Forts. i nästa n:r)*

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av L. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	2:—
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.**

Frimurar-judisk entente London–Paris–Moskva

De politiska observatörerna synas ha varit eniga däri, att under kungabegravningen i London och de därpå följande konversationerna i Paris mellan staternas ledande politiker någon slags *entente* i likhet med den av 1914 tillskapats, med udd mot samma makt som då: Tyskland. Det dröjde likväl ej länge förrän en stark politisk motaktivitet förspordes i Italien och Tyskland, vilka i viss mån befinnas placerade i samma båt och av omständigheternas makt tvingas samman. Meddelanden härom väckte bestörtning i Paris och London. Man talade där om en ny *allians* under bildning i likhet med världskrigets, vilken beräknades komma att sträcka sig från Medelhavet till Östersjön och omfatta Italien, Tyskland, Ungern, Österrike, Polen, eventuellt flera makter.

Det torde i detta uppkomna nya läge i Europa ha sitt intresse att taga del av general E r i c h L u d e n d o r f f s uppfattning om den nya ententens tillkomst. Under rubriken "Judisk-frimurerisk Entente London—Paris—Moskva" skriver generalen i sin tidskrift "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft" för 20 febr., alltså före meddelandet om närmandet mellan Italien och Tyskland, följande:

Jude och frimurare äro i verksamhet. Konung Georg V:s begravning i London erbjöd ett tillfälle för de tongivande frimurarna att begiva sig till London och omedelbart därefter till Paris för att smida sina planer, icke sist mot Tyskland, att ordna det ännu intimare än 1914, då ju ännu Österrike-Ungern var vår förbundne och därmed försvårade inringningen. Det gällde också för judar och frimurare i London och Paris att kärleksfullt ha i minnet Italiens Mussolini och bakom honom Rom.

Då långt före världskriget, vid slutet av förra århundradet, franska republiken och zar Alexander III:s dåtida autokratiska, zaristiska Ryssland ingingo förbund mot Tyskland, hette det först, att något sådant icke var möjligt, de båda staternas statsformer voro alltför olika. Men zaren lyssnade till revolutionens stormsång, marseljäsen, och efterhand blev det känt hur falska de nyssnämnda tankarna voro. Även Englands biträdande av ententen mellan Frankrike och Ryssland ansågs till en början såsom omöjlig. England kunde dock ej glömma sina många svårigheter med Frankrike i Afrika och med Ryssland i Asien. Det skedde likväl. De hemliga tråddragarna voro icke kända, vilka så småningom och alldeles i rätt tid sammanförde de tre stormakterna trots alla in- och utrikespolitiska motsatser, för det till 1914 utsatta angreppet på Tyskland. De skulle heller icke bli kända, ty Tyskland och Österrike-Ungern skulle i försvarshänseende hållas i möjligaste grad nere, för att så mycket säkrare kunna bli sina vedersakares byte.

I dag är redan förbundet mellan den demokratiska republiken Frankrike och det kommunistiska Sovjet-Ryssland, som lugnt och öppet bedriver sitt undermineringsarbete i Frankrike, ett faktum. Dess stadfästande genom parlamentet i Paris är kanske redan klart, när detta läses. Att England ej skulle kunna ansluta sig till denna entente, är samma villfarelse som den före världskriget; England kommer att ansluta sig till den. Ententen mellan detta land och Frankrike är redan utomordentligt intim. Frankrike är, liksom före världskriget, förbindelselänken mellan England och Ryssland. Huru te sig nu de omedelbara förbindelserna mellan dessa båda stater? Må vi erinra oss, att på föråret, i slutet av mars och början av april, Englands nuvarande utrikesminister, herr Eden, företrädaren för sitt lands frimurarpolitik, uppehöll sig i Moskva för att genom besöket i den sovjetryska huvudstaden från Warschau och Prag sluta ringen kring Tyskland till Stresa-fronten. Hataren av det nationalsocialistiska Tyskland, juden och utrikesministern i Sovjetrepubliken Litwinow, var också med under konung Georgs begravning i London, och han, företrädaren för det parti som mördat konung Eduard VIII:s onkel, zaren, mottogs i en halv timmes audiens av denne engelske konung, medan hans fader — enligt vad pressen förkunnat — avböjt varje mottagning av en representant för Sovjetrepubliken. Två gånger var Litwinow herr Edens gäst. Dessa fakta säga mycket, särdeles mycket. Engelska folket skall lugnas och hör gärna, att bägge staterna bilagt sina inbördes motsättningar, ja kommit till samförstånd gentemot Japan. Sovjet-Ryssland skulle icke heller vidare upphetsa den arabiska befolkningen, vilket många engelsmän i Englands allvarliga läge i Medelhavet med välbehag skola höra; de skola oskuldsfullt tro Litwinows ord. Det är även betecknande, att underhandlingar om ett sovjet-ryskt lån i England ägt rum, och att City, såsom den anonyma benämningen å det i Londons äldre stadsdel arbetande världskapitalet lyder, har ställt sig gynnsamt till dessa tankar. Naturligtvis måste engelska folket först så småningom bibringas vetskapen om ententen London—Moskva. Röster måste höja sig däremot och göra det redan, och det ganska egenartade dylika. Så t. ex. stämman av dottern till engelska sändebudet i Petersburg 1917, den engelske frimuraren Buchanan, som tillsammans med ryska frimurare störtåde zaren och därmed först skapade en fri väg för den bolsjevikiska revolutionen. Det är också felaktigt att tro, att England måste sluta ett fast förbund. Ett dylikt har ingen mening. Men varför gives det också ett frimurarord? Lord Grey, Englands utrikesminister före världskriget, genomförde, att England vid denna tid, trots intet förbund avslutats, "varit bundet, såsom aldrig tillförene i sin historia". Tiger den engelska politiken, så låter man generalstaberna eller generalerna tala, och de tala ingenting annat än vad frimurarpolitiken vill. London skall "i rätt tid" finna Moskva.

Belgien, som redan långt före världskrigets början i hemlighet hade anslutit sig till ententen mellan England och Frankrike, är nu sedan åtskilliga år militärt intimt förbundet med England i de mest förtroendefulla förbindelser. Det bildar med Frankrike e t t militärt block och, till följd av sin politiska inställning i övrigt, också med England. Belgiens rustningar, förstärkandet av dess här och dess hållning mot tyskar i Malmedy visa dess sinnesart. I väster står emot Tyskland samma front som 1914; flamländska protester mot Belgiens förbund med Frankrike sakna betydelse.

Å Tysklands ostgräns, där 1914 gränsen till det zaristiska Ryssland gick, ligger nu i norr Litauen. Dess såväl som Lettlands inställning mot tyskarna är känd. I all synnerhet i Litauen härskar juden och Sovjet-Ryssland. Genom Lettland och Litauen kan detta också uppnå den tyska gränsen.

Söderut ha vi vidare Polen. Det sönderskär vid Weichsel tyskt område och har ännu efter världskriget mycket tydligt kastat sina blickar på Ostpreussen. Det är ställt utom all fråga, att den polske utrikesministern Beck fortsätter Pilsudskis politik, som föredrager ett samgående med Tyskland framför Sovjetrepublikens vänskap, vilken i oerhörd maktutveckling står vid Polens ostgräns. Pilsudskis politik i det inre har dock övergivits. Endast hans yttre politik upprätthålles ännu nödtorftigt. Men det gives röster, som fordra ett frångående också av denna politik. Frimuraren gör vad i hans makt står för att åstadkomma en spänning och fjärmande mellan Polen och Tyskland, och detta med det katolska Roms välsignelse.

Där österrikiska staten låg, vilken var vänskapligt inställd mot Tyskland, ligga i dag Tjeckoslovakien och Österrike, längre bort det försvagade Ungern; vidare det förstorade Rumänien och det förstorade Jugoslavien, ja även Italien, som voro Tysklands motståndare i världskriget. Företrädarna för dessa stater — jag lämnar här Italien utanför betraktelsen — voro till största delen i London och samtliga i Paris. Där uppehöll sig också kung Boris av Bulgarien, Tysklands förbundne i världskriget. Han intager i dag en icke ovänlig särställning gentemot Rom.

Lilla ,Ententen, Tjeckoslovakien, Rumänien och Jugoslavien, stå i de mest intima relationer med Frankrike, Tjeckoslovakien jämväl med Ryssland, för vilket det redan utgör den stora flygplatsen. Frimuraren Titulescu, Rumäniens utrikesminister, strävar sedan länge efter att på liknande sätt kedja sitt land med Sovjetrepubliken, såsom Broder Benesj gjort med Tjeckoslovakien. Möjligt är även, att konung Carol, som i Paris givit de varmaste uttryck åt sin vänskap med Frankrike, nu också villigare lyssnar till sin utrikesministers förord för ett närmare samgående med Sovjet-Ryssland. Jugoslavien är mera reserverat mot Sovjet-Ryssland och Frankrike; så mycket innerligare känner sig prinsregenten Paul dragen till England.

Ungern är vanmäktigt, och det så mycket mera sedan Mussolini så starkt engagerat sig i Abessinien. Österrike, denna romerska påvens provins, skall finna sin plats där det är möjligt för denna stat att placera sig mot Tyskland, Donaupakten må komma i ena eller andra formen eller ej och Habsburgfrågan må regleras huru som helst. Det är betecknande, att icke blott Frankrike och England utan även Sovjetrepubliken nu skola skydda Österrikes oavhängighet. Trångt sluter jude och frimurare med Roms småleende ringen kring Tyskland. Det generar härvid alls icke det bigotta protestantiska England och den engelska högkyrkan, vilka bägge vända sig mot "nyhedendomen" i Tyskland och där underblåser den kristliga reaktionen, att gå samman med den gudlösa Sovjetrepubliken.

Att kring Italien i Medelhavet en liknande ring skall läggas, och förvisso även genom judens och frimurarens försorg, som den kring Tyskland, har jag tidigare påvisat. Spanien, Grekland och Turkiet skola hjälpa till med denna ringbildning. De sistnämnda båda staternas samtyckande hållning står redan fast, Bulgariens ställning utanför ändrar intet i Balkanstaternas hållning. Beträffande Spanien skola de kommande valen avgöra. (Dessa val resulterade, såsom vi veta, i en överväldigande seger för den med Sovjet och Frankrike sympatiserande "folkfronten". Red. anm.) Mussolini bemödar sig att genom propaganda i Grekland, Spanien, bland araberna i Främre Asien och bland egyptierna försvåra inringningen. Huruvida detta, trots Englands tvekan, i längden skall lyckas honom, såsom hittills, måste lämnas därhän. Han är också i det läget att på det svåraste kunna hota den engelska medelhavsställningens hjärtstycke: Egypten. Av största allvar förblir dock hans militärpolitiska läge. De judisk-frimureriska makternas flottor och flygstridskrafter, inberäknat Sovjet-Rysslands luftvapen, kunna förenade insättas mot honom, även om flottor och luftstridskrafter äro hänvisade till hamnar. Dylika stå i tillräcklig mängd till förfogande.

Den judisk-frimureriska ententen London—Paris—Moskva har "två objekt": Tyskland och Italien. Att ententen också vänder sig mot Japan, är en annan sak, dock ej dagsaktuell. England ser sig nödsakat att närmast blott blicka åt Medelhavet och Röda havet. Här är det till följd av sin tvekan genom Mussolini på det svåraste hotat i sin världsmaktsställning. Jude och frimurare tänka först senare på Japans störtande.

Åter vilja jude och frimurare, på somliga ställen understödda av Rom, på andra ställen i motsatsställning till Vatikanen, insätta fredligt sinnade folk för sina mål. Det är den allvarliga frågan, som jag alltjämt åter uppställer: Skola folken följa dem eller skola de äntligen inse, vartill de, liksom redan i världskriget, användas, samt huru de genom ny blodsutgjutelse endast skola föras vidare i själslig, politisk och ekonomisk kollektivism och förhindras i uppnåendet av en livsgestaltning efter sin egenart å raslig grund och efter oantastliga själsgrundsatser.

Med den utveckling judens och frimurarens brottsliga planer i Europa tagit och efter senaste meddelandena om ett närmande mellan Tyskland och Italien frågar man sig efter den katolska kyrkans ställning. Man har svårt att tänka sig att påven skulle kunna gilla ett italienskt samgående med Hitler-Tyskland.

Engelska Storlogens vapen

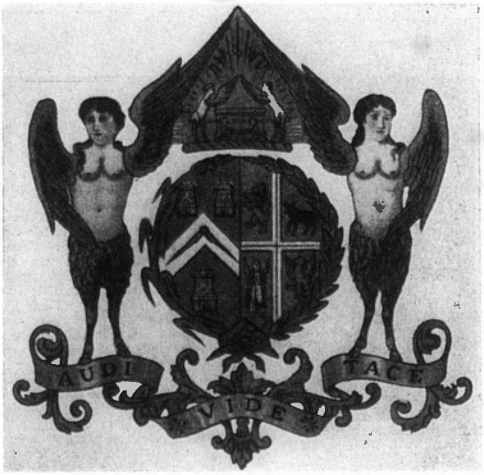

Vi återge här ur "Judenkenner" Engelska Storlogens av Frimurarorden vapen, vilket bör intressera svensk publik att lära känna, icke minst med hänsyn till nämnda Storloges särdeles intima förbindelser med Svenska Stora Landslogen och förutvarande högerledaren, titulär-amiral Lindmans intagna ställning såsom Sveriges representant för "The Grand Lodge of England and Supreme Conseil 33° of England, Wales etc.".

Mittkretsens högra hälft är, som man finner, genom fyra vinklar uppdelat i fyra fält. Figurerna, ett sig stegrande gyllene lejon, en gående tjur, en man i hermelin med höjda händer och en örn, äro sinnebilder för de fyra evangelisterna (!). Till höger och vänster stå tvenne bockgestalter (föregivet "Cherubim"), vilka med sina vingar beskydda den *hebreiska stiftshyddan,* i vilken man återigen ser två bockgestalter, vilka beskugga *förbundsarken* (!). Över förbundsarken återfinnas *hebreiska* skrifttecken. På bandet undertill stå i latinska bokstäver orden: *"Hör! Se! Tig!"*.

Vapnet i dess helhet utgör ett blodigt judiskt hån till de "välgörenhetsutövande" gojim, som i sin otroliga "själlöshet" i de judiska logerna hämta andlig uppbyggelse. — I England finnas icke mindre än 4622 frimurarloger med omkr. 400 000 Bröder .·..

• Fria Ord •

Svea Rike och Manhem

Herr Redaktör!

På förekommen anledning ber jag få bringa till Eder tidnings kännedom, att de av mig grundade och ledda folkupplysningscentralerna S V E A R I K E och M A N H E M icke blott äro fullständigt *judefria* utan även helt och hållet oberoende och neutrala i sitt förhållande till organisationerna *"Svenska Frihetsrörelsen", "Nationella Arbetsförbundet", "Nationalsocialistiska Arbetarpartiet"* och andra nationella partibildningar i landet.

Stockholm den 12 februari 1936.

C.-E. Carlberg.
Ingeniör.

Inneh. av Svea Rikes Bokförlag.
Sekr. i Samfundet Manhem.

Med anledning av ovanstående anser sig Redaktionen böra nämna, att Ingeniör Carlberg varit den ende av alla Nationens tidigare återförsäljare i huvudstaden, som efter Frimurarordens bojkottförklaring i oktober 1935 upprätthållit försäljningen av vår tidning genom sitt förlag och sin bokhandel. Vi se häri en bekräftelse å riktigheten av hans uppgift om företagens fullt fria och oberoende ställning.

Red. av Nationen:

Broder .·. Virgin hyllad av Travellers

Den som frimurerisk propagandaklubb tjänstgörande exklusiva Travellers Club begick den 18 februari sitt 25-årsjubileum i Rosenbads Bella Venezia under högtidligaste former. Aftonens s. k. klimax utgjordes — enligt judepressen — av Lejonets av Juda förre rådgivare, VIII. gradsBrodern .·. General Virgins "glänsande snabbteckning av Abessinien, dess land, folk och kejsare". Det flödade av animerade tal och stämningen stod högt i tak.

Ja, det gäller att hålla Abessinien-entusiasmen vid liv! Travellers med dess underbara inre solidaritet och medlemmarnas inom respektive kretsar inflytelsepositioner lämpar sig för ändamålet uppenbart väl. Utgivaren av denna tidning erinrar sig ännu tydligt den flotta lunch, som en av klubbens dåtida ledare gentilt bjöd honom på i Travellers restaurang, vilken lunchs syfte visade sig vara: att få den då — 1925 — nystartade tidningen Nationen att avhålla sig från allt skrivande i frimurarfrågan. — Detta vore, menade han, enda vägen till framgång. Sedermera hjälpte en annan av klubbens spetsfigurer mycket älskvärt med massupptagning av abonnenter bland klubbisterna. Men när vi icke följde det välvisa rådet angående frimureriet försvunno nästföljande årsskifte — uppenbart på kommando — samtliga klubbister såsom abonnenter.

Vi ha alltså den äran känna de goda Travellers och förvåna oss icke över deras översvallande entusiasm vid hälsandet av "dagens hjälte", vilken var prydd med Menelik-ordens storkors å fracken. I övrigt skall det ha funnits rikligt med lull-lull vid festen. Vad vore väl livet värt för våra nutida hjältar i salongerna utan dekorationer!

• Brevlåda •

N. E. Tack för försändelsen. Tidningen utsändes enligt önskan till de uppgivna adresserna. *Red. av Nationen.*

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 MARS 1936

Vida Världen

R. F:s politiske regissör

Mannen som i detta nu anses ha de politiska trådarna i R. F., d. v. s. Republique Francaise eller rättare sagt "Rothschild Frères" i sin hand är den numera permanente postministern juden Georges Mandel, född 1885, själv även kallande sig Mandel-Rothschild. Postministern i Lavals "fascistiska" ministär såväl som nu i Sarrauts "röda" avspeglar i sitt yttre fullödigt den judiska mentaliteten.

Georges Mandel spelade första fiolen i Frankrikes politiska liv redan under "tigerns" regemente, var Clémenceaus privatsekreterare och kabinettschef, hans "högra hand" under världskriget och den som å fransk sida skötte spelet i Versailles vid fredstraktatens förfärdigande i egenskap av förbindelseman mellan Clémenceau och Rothschild Frères. Clémenceau skrev om honom: "Det är en stor fråga, om judarna bli insläppta i paradiset. Det skulle dock fruktansvärt förarga mig, om jag på den andra sidan skulle nödgas uppehålla mig på annat ställe än Mandel". — Clémenceau kunde säkert dö i lugn.

1919 tog Georges Mandel-Rothschild säte i deputeradekammaren — för att spela en ny roll i R. F. Vid valen 1924 lät den katolske kardinalärkebiskopen Andrien 4 maj i samtliga Bordeaux kyrkor uppläsa ett herdabrev, vari valmännen uppmanades att följande söndag rösta med "Nationella Blockets" lista, upptagande Georges Mandels namn. — När det gäller, finna Rom och Juda varandra, och självfallet står då också Kristi predikostol till disposition! Efter sitt inträde i deputeradekammaren har Mandel-Rothschild varit mannen, som störtat och nybildat franska ministärer — i överensstämmelse med Judas önskningar. Det är alltså naturligt, att offentlighetens intresse i dag, då Frankrike av allt att döma står inför de mest betydelsefullaste avgöranden sedan republikens tillblivelse, i utomordentlig grad är koncentrerat kring den "politiske regissören", som i sin nyaste ministär upptagit icke mindre än tre av "mördarministären" Daladiers medlemmar, djupt komprometterade i Stavisky-skandalen.

Man frågar sig nu *var* Rothschild Frères och dess politiske förtroendeman Georges Mandel skola stanna den dag valet står mellan Rom och Moskva. — För att nu icke tala om det mera avlägsna tredje alternativet: ett judefritt nationellt Frankrike —. I varje fall synas de ha bemödat sig att bevara vissa goda relationer åt bägge hållen. En kännare av interna franska förhållanden hävdar, att Rothschild Frères skulle räkna med åtminstone en temporär seger för den röda revolutionen i Frankrike, men att firman kalkylerade med en följande lyckad nationell kontrarevolution såsom sannolik. Med detta perspektiv för ögonen hade man särskilt de senaste åren placerat stora summor å de "nationellas" konto. — Man vill vara på den säkra sidan även i händelse av en nationell slutseger. I tider som dessa räknas ju politiskt med så många okända storheter.

I en tydligen ur bästa judiska källa härrörande korrespondens från Paris skildrar Bonniers Dagens Nyheter Mandel-Rothschilds roll i den nya "folkfrontsministären". Det ledande svenska judeorganet hälsar Mandel såsom den verklige härskaren inom fransk politik på ett sätt, som låter påskina, att Juda trosvisst räknar å blodsfränden för sin radikala linje: Moskva. Triumfatoriskt skildrar D. N:s korrespondent den nya regeringen Sarrauts möte med deputeradekammaren: "Det är postminister Mandel som bildat ministären Sarraut. I kammarens talarstol står Albert Sarraut, den nye konseljpresidenten, han som har en intelligent bror, som Clémenceau en gång sade om honom ... Den askbleke herrn i de vita stärksakerna och den vita halsduken sitter där med armarna i kors och småler för sig själv. Tänker han på denna underliga ministär, som han mixtrat samman torsdagsnatten i sin lilla salong på hotell Matignon ... Applåderad av folkfronten stiger folkfrontens gamle bekämpare Albert Sarraut med långsamma och tunga steg ned ur talarstolen. På sin bänk sitter den lille kullerryggige Mandel med den hårda munnen som en spindel och småler. Är han inte säker på voteringssiffrorna som alltid?

Den stora debatten rasar i dagarna två. Som en figur ur en expressionistroman sitter den bleke mannen med det bleka leendet fastvuxen på sin plats. Surren, flugor! Kan han inte le, vet han inte bäst själv hur ofarlig och maktlös denna franska högeropposition blivit, efter alla dessa senaste årens excesser! Inga hövdingar. Gatans ligor skrämma inte längre ... På fredagsmiddagen stiger Sarraut, patron, i talarstolen igen. Och Mandel småler, då han avslöjar högerintrigerna mot ministärbildningen ... Den ursinniga högern skriker och avbryter; ilskan är lika stor som vanmakten. Nu småler Mandel igen; det är Blum som talar om de senaste månadernas stora parlamentsskandal ... Plötsligt reser sig hr postministern allvarlig: han är nere hos sin konseljpresident och talar. Blum har begärt, att radion skall ställas i de politiska partiernas tjänst för valet. Ja, ja, hr postministern är inte den som säger nej. Högern fräser av ilska.

En enda gång under tvådagarsdebatten i Palais Bourbon stelnar leendet på de tunna pierrotläpparna. Det är på torsdagskvällen, då gamle Herriot stiger i talarstolen från sin plats längst upp under läktaren till vänster, indignerat protesterande mot patrioternas förtal och förföljelserna, vältaligt försvarande sin Genèvepolitik mot Lavals dubbelspel och den franska fascismens anti-genève-kampanj. 'Presidenten i nästa kabinett', säger man ... Under Herriots tal liksom kryper den lille bleke Kasper på ministerbänken ihop och blir tunnare. Nå, 24 timmar senare sitter han i alla fall där och småler igen. Voteringssiffran är klar: 361 röster mot 165. Han tittar småleende i sina papper; är det inte precis som han räknat ut det? Ty fransk politik, är det inte matematik och dubbelt italienskt bokhålleri?"

Fransk politik av i dag är intet annat än judisk spekulation.

*

Det »frälsta» England

"Judarna rövade vårt land å dess ära, de stulo vår stridskraft och makten i parlamentet", skriver en gammal engelsk frontkämpe i "Blackshirt", fortsättande: "De rövade arbetaren å hans inkomst, folket å dess besparingar. De fråntogo oss rätten och det fria ordet. De stulo vår industri i moderlandet. De rövade ifrån oss det indiska riket och imperiehandeln".

I så gott som hela världen har den judiska "frälsningen" tagit sig enahanda uttryck.

Världssamvetet

Ständigt åter höras Lögnens förkunnare ropa på Världssamvetet. Allt vad till synes heligt är åkallas i den väldiga kamp, som står mellan Ljuset och Mörkret. I Världssamvetets namn uppställer den av Judafolket och dess hjälpare regerade Världsopinionen sina krav för infriandet av Mose-guden Jahves "heliga" löften, vilka vi känna från Gamla Testamentet och som åsyfta alla icke-judiska folks förgörande i eld och blod, genom krig och revolution, till det "utvalda Messiasfolkets" ära och lycka.

Det anropade Världssamvetet skall även, när stunden är inne, skipa dom — ehuru i överensstämmelse med den sanne Gudens lag. De som sådde lögn, gift och hat, skola skörda frukterna av sin sådd. Lönen för gärningarna skall komma, för goda som onda. De som nyss som ivrigast ropade skola då i förskräckelse söka fly undan Världssamvetet, vilket icke ostraffat låter sig utmana och som ej låter sig besticka med guld eller silver utan allenast dömer i Rättfärdighet.

*

»Herrens Utvalde» och hans tjänare

Redan långt före Moses voro hebréerna — upplysa antikens hävdatecknare — ett rövar- och mördarfolk. Den stora judepåven, som från Sinai under blixt och dunder arrangerade folkskådespel med själva Jahve som premiäraktör, förlänade geschäftet gudomlig helgd, vilken det lyckats bevara in i vår tid. Genom Moses beordrade Herren Jahve "sitt" folk att draga ut och röva och mörda alla andra folk samt erövra all världen. De kristnas "heliga" Gamla Testamente är fullt av anvisningar om hur detta frälsningståg skulle ske:

"Du (Juda) skall förgöra alla folk, som din Jahve skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara" (5 Mos. 7, 10).

"Jahve skall giva dig deras (icke-judarnas) konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden" (5 Mos. 7, 24).

"Frukta icke detta lands folk, ty de ha givits dig till rov ..., för att giva dig stora sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar, som du icke planterat, på det att du må äta och varda mätt" (5 Mos. 6, 10—11).

"Och de främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... Och dina portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras konungar skola införas till dig" (Esaias 60, 10—12).

— Ja, så kunna vi sida efter sida av vår "heliga" Bibels "Gamla Testamente" studera programmet, enligt vilket vi, icke-judiska folk, skulle "frälsas" — ett program som Kristi kyrka accepterat såsom "Gudomlig Uppenbarelse"! Och se vi oss omkring i världen, kunna vi icke undgå att frapperas av i vilken grad programmet gått i uppfyllelse runt om bland folken. Både i ena och andra avseendet.

Helt säkert var det med tanke på Judafolkets tidigare, i Gamla Testamentet upptecknade mord- och rövartåg som Jesus av Nasaret så skarpt klandrade den orättfärdiga judiska lagreligionen. Enligt Johannes evangelium 8, 44—45 skulle Jesus ha yttrat: "I (judar) haven till fader icke Gud utan Satan, och denne eder faders lustar viljen I utföra. Han var en förbrytare och människomördare från begynnelsen".

De bibliska mord- och rövartågen berörde ju närmast de folk, som hade olyckan vara grannar till det "utvalda" folket. I vår tid har den Mose-Jahveistiska mord- och rövaraktionen utsträckts till praktiskt taget hela jordklotet, och hebréerna själva förslå icke längre till dess egenhändiga utförande. De inskränka sig nu därför till att leda mord- och rövartågen i all världen under mångskiftande skepnader, överlåtande det egentliga grovgörat åt gojim själva. De för gojims "övre" inrättade hemliga logerna — "Revolutionens generalstab" — utarbeta under Judas kontroll de stora strategiska revolutionstågen, vilka deras "undre", revolutionärt skolade massor utkommenderas att sätta i verket. De upphetsade röda massorna gå till storms mot folkens nationella helgedomar och erövra deras ägodelar såsom byte — åt Juda. När de utfört sitt värv, sättas de i slavtjänst eller offras själva å Jahves altare.

— Så har det fortgått och utvecklat sig till den dag som är. Men en gång måste detta tillstånd taga ett slut!

*

Modern teaterkung

Hela världen vet, att kung Carol av Rumänien är en teaterkung, såsom så mången annan, att den verkligt styrande över rumänierna är — "härskarinnan" bakom hans rygg, den rödhåriga judinnan Lupescu, vilken som bäst är i färd med att genomföra Rumäniens anslutning till det politiska Sovjet-blocket. "Den sköna" följer "sin" konung överallt, naturligtvis också på politiska och diplomatiska utflykter. Det väckte nyligen en viss uppmärksamhet, att, då kung Carol efter sina politiska konversationer i Paris anlände till Nizza, madame Lupescu smet ut bakvägen från hans salongsvagn. Men tidningsmännen igenkände henne.

Juden Bonniers Dagens Nyheter publicerar en hyllningsdikt till de tus ära, betitlad "Den vackre kungen och madamen", så lydande:

"Det är den vackre kung Carol.
Sjung högt trubadur, till hans ära och lov!
En teaterkung, som är skön och ung
och beundrad av hela sitt hov.

Han far kring halva Europa.
Sjung högt, trubadur, till hans ära och pris!
I storpolitik är ingen lik
kung Carol på något vis.

Men bakom bidar en kvinna.
Sjung ljuvt, trubadur, hennes pris och beröm!
Hon äger förvisst en sällsynt list
och är vacker som en dröm.

Det är hon som rycker i tråden,
det är hon som den verkliga makten har.
Och folket vet, att i hemlighet
är hon med vart än Carol far.

Modern gojim-kung i sin prydno!

Amerikas gangster

Det nya Förlovade Landet i Fjärran Västern tar som vi veta första priset även i fråga om prestationer i den s. k. undre världen, från vilken numera otaliga förbindelselinjer leda till den övre världens potentater i Wallstreet och salongerna. Ovan som nedan är det naturligtvis det "utvalda" folket som sköter spelet.

New York Times berättar om ett domutslag, enligt vilket ett antal gangster fällts av rättvisan, däribland ledaren Georg Klein samt Levinsky, Abe Silver, Abe Roth och en viss Samuel Wagner. Den citerade tidningen omförmäler vidare att ett stort antal utpressare i New York ådömts höga straff, såsom Samuel Friedling, Julius Shanker, Harry Menishewitz (Manner), Georg Weiner. Bland övriga i samband med aktionen häktade äro en viss Herman Lederer och Samuel Rosenthal.

Det dominerande judiska inslaget hos U. S. A:s gangster och förbrytare var förut känt. Men det har sitt värde att få saken verifierad av en tidning som New York Times.

*

Tilltagande oväder

Från alla delar av jordklotet rapporteras tilltagande hakkors-oväder. Statsmän och politiker av Jahves nåde göra vad i deras makt står för att hejda stormen. Nya lagar stiftas i flygande fläng, bojkotter, terror, humanitära upprop och kyrkliga protester organiseras och de som drista pryda sig i "barbariets tecken" förklaras flerstädes fågelfria.

Men intet hjälper. Jahves gudom sviktar. Stormen bryter alla fördämningar. Statsmän och politiker svettas i rådlöshet och De Utvalda börja darra av skräck. Ty, tänk om den "barbiska" Sanningen en dag skulle gå upp för folken! — Då är det slut med sötebrödsdagarna. I sina tidningar klaga de förtvivlat över att det förskräckliga ljuskorset möter dem varhelst de sätta sina fötter å denna planet. I Europa, Amerika, Afrika och Asien. — Hu!

*

Kommunistisk hetslitteratur i Synagogan

Krigsrätten i Kowno, Polen, har ådömt 14 kommunister från Litauisch-Krottingen tukthusstraff från ett till 12 år. Flertalet dömda äro judar, bland dem även den till 12 års tukthus straffade huvudanklagade Perski, son av rabbinen å platsen, vilken i synagogan förvarat ett lager kommunistiska hetsskrifter.

Detta är icke första gången kommunistisk hetslitteratur beslagtagits i en judisk synagoga. Hur skulle det vara att litet varstans ställa synagogorna, judarnas "gudshus", under observation? Helt säkert skulle intressanta saker komma i dagen.

*

»Uttåg» ur Bulgarien

Den judiska utvandringen ur Bulgarien till Palästina har starkt ökat. Senaste tidens utvandrade judar uppskattas till 5 000 à 6 000 eller 10 procent av hela antalet judar i Bulgarien, vilka beräknas till 50 000 à 60 000. De utvandrade äro till största delen "spanioler", d. v. s. sefardis, härstammande från de på sin tid ur Spanien utdrivna hebréerna.

Bulgarien börjar tydligen icke längre räknas bland de "förlovade" länderna.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (285) ONSDAGEN DEN 1 APRIL 1936 ÅRG. 12

Vaknande folk

De förfördas revolt mot förförarna!

I frihetens namn gjorde det judiska folket sitt intåg som härskare i Sverige. Svenskarna mottogo med största gästvänskap de av deras ledare såsom "Gudsfolket" föreställda främlingarna, utan att ana svek. Men det har börjat klarna. I tecknet av en sinnesomtöcknande falsk ideologi har vårt folk berövats sin frihet och suveränitet, andligt och materiellt utplundrats och förslavats under inkräktaren, vilken är i färd med att utplåna dess nationella existens.

Det stora förräderiet inleddes med frimurarmordet å konung Gustaf III och frimurarsammansvärjningen mot konung Gustaf IV Adolf, som fördrevs från svenska tronen därför att han vägrade efterkomma judendomens maktanspråk. Med inkallandet av den fransk-judiske jakobinen Bernadotte som svensk konung var gärdet upprivet. Sverige var vordet en provins av den internationella Frimurarorden med en konung som regerade i egenskap av "Salomos Vikarie"; den ledande svenska klassen förvandlades till ett ras- och blodlöst internationellt brödraskap av "murare" i judekonungen Salomos tempelbygge.

Judaiseringen av Sveriges land och folk är ett verk av fienden Juda och dess medhjälpare inom nationen. En frihetskamp undgår därför ej att taga sikte på hela det system, som representerar fiendens välde. Kampen måste föras icke blott mot den egentlige fienden utan även mot hans legotrupper, främst de olika internationalerna, den internationella storfinansen, Frimurarorden, de marxistiska arbetarinternationalerna, den förjudade skenkristna kyrkan o. a., och alla dessas sakförare å svensk grund. Praktiskt verkställes ledningen av den judiska makten i vårt land av de intimt samverkande finanshusen Wallenberg och Bonnier, av vilka det förstnämnda koncentrerat sig å finans och ekonomi i egenskap av diktator över det under Stockholms Enskilda Bank monopoliserade svenska bankväsendet, medan det sistnämnda i egenskap av pressdiktator huvudsakligen ägnar sig åt skötseln av folkviljan. Gemensamt representera de båda å Judas vägnar regerande finanshusen den reella makten, hänsynslöst dirigerande officiella statsmakter, partier, näringsliv, rättsväsen, press och kultur.

Under fienden och hans generalstab med de "regerande" finanshusen i spetsen lyder en armé av underbefäl — en väldig skara nitiska fogdar inom statsmakt, ämbetsvärld, partier, ekonomi och kultur. Alla inflytelserika poster i samhället besättas med utvalda ur det högre fogde-befälet, vilka i regel kunna räkna sig till förtjänst att antingen själva härstamma från härskarrasen eller stå i släktskapsförhållande till densamma. Även i fråga om de underordnade fogdesysslorna uppfylles i stor utsträckning kravet å blodsförvantskap med det judiska folket, vilket numera i vårt land torde räkna cirka ett 50-tusental anhöriga, medan judebastarderna — den krets varur fogdarna i huvudsak rekryteras — uppgå i hundratusental.

Kampen för folkfrihetens återställande i Sverige gäller icke endast den egentlige fienden, Juda, utan också hans stora skara medhjälpare, folkets förförare. De förförda folkkamraterna måste räddas ur förförarnas våld! Det vilseledda folket har dyrt fått plikta för sin godtrogenhet och sin uraktlåtenhet att bruka de förståndsgåvor Gud givit det, då det trodde sina falska ledare, och fortsättningen kunde bliva mångfalt värre. Fiendens förnämsta styrka ligger i denna dess förförares suggestiva makt över den okritiska mängden, vilken makt framför allt upprätthålles genom den judaiserade tidningspressen.

Det gäller att med den sanna upplysningens skarpa vapen bringa fiendens och hans legohärars fästningsverk på fall, vilket endast kan ske genom folket självt — d e f ö r f ö r d a s r e v o l t m o t f ö r f ö r a r n a !

Judisk Världsrepublik

genom kommunistisk revolution

Världsfrimureriets mål!

II.

De av frimureriet iscensatta revolutionerna förberedes planmässigt, ihärdigt och med oförliknelig flit. I hela världen skulle tronerna störtas och monarkerna — "tyrannerna" — fördrivas. Dessa mörka planer härröra visserligen ej från igår, men de utvecklades och bragtes genom frimureriet efterhand till full mognad.

1740 höll dåv. stormästaren, hertigen av A u t i n vid en fest i Frankrikes Storloge ett tal, vari han betonade, att frimureriet hade grundats för att överallt i världen införa *den republikanska statsformen*. Den framstående tyske frimurarbrodern .·. W i l h e l m O h r, som i sitt arbete "Der französische Geist und die Freimaurerei" (sid. 30) ordagrant citerar nämnda ställe i Autins tal, erkänner utan inskränkning denna det franska frimureriets revolutionära anda, 1789 års anda; ja han hävdar, att samma anda och idéer då även behärskade Tysklands bildade kretsar, vilka övertagit dem från Frankrike. De båda franska skrifterna "La France-Maçonne" (1744) och "Les France-Maçons écrasés" (1746) framföra likaså tankarna å *världsrepublik* samt huvuddragen av 1789 års revolutionsprogram jämte slagorden *frihet* och *broderskap*. Ordet "likhet" tillkom senare, efter kungadömets störtande.

Att befria människorna från "de mäktigas" herravälde, var också Illuminatenordens mål, som i 18. århundradets andra hälft spelade en stor roll och hade många beröringspunkter med frimureriet. Redan vid denna tid utövade tanken å världsförbrödring och världsrepublik sin tjusning, och stora tänkare, såsom Immanuel Kant, pläderade för densamma. Inom tyska folkets breda lager vann det republikanska statsidealet dock först i 19. århundradet insteg. Det företräddes framför allt genom revolutionären och frimuraren M a z z i n i, vilkens hemliga förtroendemän voro ivrigt verksamma i hela Europa. För Mazzini är republiken "den enda rättmätiga regeringsform, som är tänkbar; *folket är allt*". Men "folket" är endast då "allt", när det intager Mazzinis ståndpunkt och svär på denne herres och mästares ord; gör det ej det, är det intet annat än en "ovetande och fördärvad pöbel" (Volgo ignaro e corrotto), ett flertal idioter, en bedårad mängd, som först behöver uppfostran genom honom (Mazzini) och hans gelikar. Mazzini själv är enligt eget förmenande den på grund av "dygd och snille kallade ledaren av folket och mänskligheten", vilken företräder det "suveräna folket". Men självklart har det "suveräna folket", om det genom sina på grund av "dygd och snille" kallade företrädare förkunnar ett program, också att antaga det. "Om folket förklarar, att det eller det är dess troslära, så skolen I vördnadsfullt böja Edert huvud samt avhålla Eder från varje handling av opposition" (Mazzinis verk, band 18., s. 89). Så var det i regel: den revolutionära rörelsen, begynnande i frihetens namn, slutar i härsklystnad och tyranni, så snart "frihets"-apostlarna själva nått herraväldet. Med en dristighet utan like erkänner också den frimureriska "Rivista della Massoneria Italiana": "den revolutionära idén av i går är den konservativa av i dag".

Den republikanska tanken, som i Frankrike genom revolutionens ohyggligheter starkt förlorat i värde, vårdades således kring mitten av 19. århund-

(Forts. å sid. 4.)

Politik och filosofi

I sin inledning till tredje delen av Platons Skrifter — läran om Staten — påpekar professor Claes Lindskog, att "trots vissa för oss egendomligt verkande drag i denna lära om Staten har densamma dock utövat ett enormt inflytande genom tiderna även på den rent praktiska politikens område". Det är därför icke förvånansvärt, att 8:de filosofkongressen i Prag 1934, vilken bevistades av omkr. 600 filosofer från 21 länder och vars huvudtema var titeln "Demokratiens kris", till ledmotiv uppställt Platons fordran, att "filosofien skall länka världens öde". Av diskussionen vid kongressen framgick emellertid tydligt, att denna kris hade sin orsak däri, att den nutida "demokratien" ej är förankrad i en sådan sund och bärkraftig filosofi, som kan leda till den ideala demokratiens uppfyllelse. Beträffande demokratiens genomförande framhåller Moeller van der Bruck med rätta i sitt arbete "Das dritte Reich", att *statsformen* icke är det avgörande. "Icke statens form utan dess medborgares *anda* bestämmer demokratien."

Liksom i det republikanska Tyskland före Hitler finnes i detta nu t. ex. i Nordens länder blott formellt juridiskt en demokrati. Realiter karaktäriseras nutidens demokratier av en utpräglad partidiktatur, där den verkliga folkviljan intet har att säga. Moeller van der Bruck åskådliggör slående detta tillstånd i sitt nämnda arbete, då han skriver: "Om man frågar en väljare efter hans mening, framgår, att han tänkt helt annorlunda än partiet röstar. Och partierna åter rösta mycket ofta annorlunda än de tänka. Det är allt en svindel, i vilken det gives svindlare och bedragna. Och folket är alltid offret. Och kanske kunna vi säga, att vi först då skola kunna bekänna oss till demokratien, när det icke mera finnes några 'demokrater'".

Då med demokrati förstås folkviljans manifesterande i statsstyret, blir kriteriet för denna icke formen vari denna vilja manifesterar sig utan om och i vilken grad den verkligen gör det. Medan de rådande parlamentariska demokratiernas manifestation av folkviljan är svindel, endast uttryck av partidiktatur, utövar Hitler i Tyskland sin makt med ett 90 %-igt godkännande av folket. Han är alltså icke diktator i detta ords hävdvunna bemärkelse utan blott en med diktatorisk makt av folket utsedd utövare av folkviljan. Detta sakförhållande rubbas alls icke därav, att han hos folket ingjutit sin statsideologi och vilja till dess förverkligande. Detta visar allenast hans storhet som statsman, att ha träffat det rätta i fråga om sitt folks behov och trängtan.

Den moderna, med parlamentarismen förbundna demokratiens bankrutt har ytterst sin rot däri, att den bygger å den falska, liberalistisk-individualistiska världsåskådningen. Enligt denna fattas individen såsom det primära och samhället, staten, såsom det sekundära. Följden har blivit en allas kamp mot alla med åtföljande politiskt förfall, vars yttersta konsekvens är en allt upplösande bolsjevism. Ett tillstånd som tyske rikspresschefen dr. Otto Dietrich träffande karaktäriserat i orden: "Liberalismens s. k. odödliga idéer äro de idéer, med vilka folken dö".

I medvetande om att en livskraftig och bestående politik måste byggas på en i lika grad hållbar och livskraftig filosofi, strävar den tyska nationalsocialismen att ge sin politik en fast filosofisk grundval. Rikspresschefen dr. Otto Dietrich behandlade i ett uppmärksammat anförande hösten 1934 denna fråga i universitetet i Köln inför ett auditorium av vetenskapsmän och filosofer. Föredraget, som utkommit i tryck under titeln "Die philosophischen Grundlagen des Nationalsocialismus", förtjänar att studeras av envar som vill förskaffa sig en grundläggande insikt om vad den tyska nationalsocialismens politiska ideologi i verkligheten strävar till. Här skall blott i korthet det centrala i denna lära antydas.

I motsats till den ur materialistiskt tänkande framsprungna liberalistiska individualismen uppställer Dietrich en på högre etisk och ideell bas stående *universalism* såsom grundval för det nationalsocialistiska tänkandet. Med "universalism" avser han ingalunda det uppkonstruerade begreppet "mänskligt samhälle", som uppstår genom människors yttre sammanförande, utan den *inre gemenskapen* människorna emellan, vilken fått sitt bästa uttryck i ordet "folkgemenskap". Han utgår ifrån, att detta är det primärt givna. Det mänskliga livet består i *växelverkan* mellan individ och samhälle. Först i och genom samlivet får människan sina uppgifter. Hennes liv fullkomnas i gemensamhetslivet. Såsom vetenskapligt fundament för detta universalistiskt filosofiska tänkande hänvisar Dietrich bl. a. till filosofen Johannes Rehmke, vilken i sina arbeten "Philosophie als Grundwissenschaft" och "Grundlegung der Ethik als Wissenschaft" strängt vetenskapligt bevisar, att den individualistiska uppfattningen om människan är falsk. Rehmke betonar med skärpa, att skeendet i världen är det allmänna skeendet, ehuru det *fullbordas genom* de enskilda individerna. Han fordrar där-

(Forts. å sid. 4).

Fred på jorden

Den i årtusenden rasande striden mellan Gud och Satan, den skapande och den nedrivande andens världssystem synes gå mot ett avgörande. Satan i Judas människogestalt hade i enlighet med Gamla testamentets bud underlagt sig jordens furstar, folk och ägodelar och betraktade sig som segerherre. Det återstod blott att fullborda verket genom maktens direkta övertagande — det kritiska skedet i striden.

Världen, som till namnet godtagit det av Kristus för två årtusenden sedan förkunnade fridsevangeliet, där Guds vilja åter uppenbarats för mänskligheten, stod vid tjugonde seklets ingång så fjärran som möjligt från fredens rike. Det centrala i Kristi förkunnelse lydde: S a n n i n g e n. "Sanningen skall göra eder fria". Att kristendomen sedan ej höll vad den lovade, har sin grund däri, att den svek idealen. Kristi kyrka har under Judas hägn förvanskats till ett judiskt maktorgan och kristendomen till en skenkristlig judaism av det slag Kristus så skarpt fördömde. Kristus har förråtts.

Men i det ögonblick, då Judas brottsliga världsmessianism skulle fullkomnas och mordängeln släppas lös över världen till mänsklighetens förödande, spordes tecken till en andlig pånyttfödelse. Denna har hittills blott kommit till genombrott i Tyskland, där den nye Kristus i Hitlers gestalt framträtt, återspeglande ljuset till den omgivande världen. Med Hitlers makttillträde var Judas ödesstund kommen. "Nu eller aldrig!" Under uppbjudande av all sin sataniska kraft hetsade det i trenne år dag ut och dag in mot det nationalsocialistiska Tyskland, sökande framskapa en allmän häxsabbat, som i blod skulle begrava icke blott Tyskland utan hela den icke-judiska folkkretsen, å vars ruiner det judiskt-messianska världsriket via Sovjet skulle uppbyggas.

Denna alljudiska hets mot Hitlers Tyskland har bragt den mångtusenåriga striden till sin kulmen. De av Juda behärskade Sovjet-Unionen och Frankrike beredde sig genom militärallianser och politisk inringning för straffaktionen mot Hitler, som i nödvärn tvangs remilitarisera Rhenlandet till återställande av Tysklands suveränitet och tryggande av dess gräns åt väster. Fruktansvärdare än någonsin sedan världskriget hängde nu krigshotet över Europa. Men förnuftets krafter lyckades förhindra ett omedelbart krigsutbrott enligt de ryska och franska judarnas planer. Det återstår endast att hoppas, att de goda krafterna skola växa sig allt starkare, så att de bli i stånd att helt tillbakaslå satanismens onda anslag.

Samtidigt med slutförandet av Tysklands nationella restauration framställde Hitler ett förslag till bestående fredsordning, det första positiva fredsförslag som framkommit till reglerande av den mellanfolkliga samlevnaden i Europa. Folken befinna sig nu vid skiljovägen: antingen fortsätta Judas väg mot avgrunden, till självförgörelse i världskrig och världsrevolution, eller lyssna till Hitlers fredsbudskap, taga hans utsträckta hand. Hur starka än de krafter alltjämt äro vilka önska driva mänskligheten i fördärvet, kunna vi icke annat än hoppas och tro på Gudsandens slutliga seger.

Genom allt töcken som fyller atmosfären skönjes morgonrodnaden till en ny dag — den dag, då sanningen och rättfärdigheten skola placeras i högsätet och Kristi budskap till mänskligheten gå i uppfyllelse: F r e d p å j o r d e n.

• Pressfronten •

»Det svenska rättssamhället»

Ett belysande exempel å tillståndet i det av judendomen genom finanshusen Wallenberg & Bonnier regerade nutida "svenska rättssamhället" utgör rättsfallet Torsten Kreuger, som utanför vårt lands gränser tilldragit sig en betydande uppmärksamhet. I en å Verlag für Recht und Gesellschaft A.-G., Zürich—Leipzig, utgiven publikation, betitlad *"Das Unrecht an Torsten Kreuger"*, återger jur. dr. A l b e r t H e i d e r, Basel, en med en längre inledning av utgivaren försedd sammanställning av de viktigare handlingarna i ing. Kreugers försvar och begäran om resning i Högbroforsmålet.

I sin inledning konstaterar dr. Heider, att av ifrågavarande handlingar ovedersägligt framgår, att Torsten Kreuger oskyldigt dömts, att ett justitiebrott blivit begånget. Man har i utlandet svårt att fatta, att ett sådant anarkiskt tillstånd inom rättsväsendet kunnat vinna hemortsrätt i Sverige:

Sverige har sin justitieskandal. Sverige har sin justitieförbrytelse. Sverige har sin Dreyfus-affär. Torsten Kreuger är oskyldig.

Torsten Kreuger är broder till Ivar Kreuger. Efter dennes död anhängiggjorde man en process mot Torsten Kreuger. Två processer. Tjugo processer. Torsten Kreuger inspärrades i fängelse — och sedan utplundrade och rövade man honom systematiskt. Man har i Sverige fängslat, förlamat, marterat, vanärat, pinat, skändat en rik man — och sedan tömt hans fickor. Man öppnade en straffprocess mot Torsten Kreuger, Högbroforsprocessen. Och denna Högbroforsprocess ynglade ungar, en hel skara ungar. En skara av — hyenor. Civilprocesser, som den ena efter den andra gingo ut på att avkräva "skadestånd" av en värnlös miljonär.

Hur är någonting sådant möjligt i Sverige? Råder i Sverige anarki? Äro Marats där i arbete, vilka i låg, men säker instinkt, när vissa klockor slå, vilja "dela" "allt"? En fruktansvärd vedergällning har förövats mot Torsten Kreuger — emedan Ivar Kreuger var hans broder. Är då Sverige så skyddat mot alla faror, att det kan bestå sig lyxen av en dylik anarki?

Sakens framläggande inför tyskt forum, där den ju var ägnad att så mycket mer observeras som ing. Kreugers juridiske försvarare prof. Vilhelm Lundstedt i Tyskland har anseende såsom en av samtidens yppersta rättssakkunniga, väckte en storm av raseri i judendomens ledande organ i vårt land, Bonniers *Dagens Nyheter*. I en ledande artikel, rubricerad "Nu kan det vara nog", uppfordrade det Bonnierska husorganet den svenska pressen att genom en samfälld dom över herrarna Kreuger och Lundstedt definitivt sätta stopp för dessas trafik för "det svenska rättsväsendets" och "det svenska rättssamhällets", d. v. s. den judiska "rättsvårdens" misstänkliggörande inför utlandet:

Man har nu t. o. m. fått bevittna hur en herre i prof. Lundstedts ställning överfallit en bland rättsväsendets högsta vårdare, en ansedd och betrodd ämbetsman, med de mest obalanserade smädelser och beskyllningar. Sådant är vidrigt. Den som tar honom för högtidligt får skylla sig själv. Vårt (!) rättsväsen och våra domstolars anseende vilar på alltför solid grund för att attacker från det hållet skulle göra nämnvärd skada. Regeringen har klart och koncist karaktäriserat situationen när den — t. o. m. utan att infordra ett enda yttrande över hr Lundstedts inlaga mot justitiekanslern — fastslår att "Lundstedts framställning ej förtjänar avseende". Ett sällsynt träffande och välmotiverat besked.

Emellertid blir läget obestridligen en smula annorlunda, när den Lundstedtska kampanjen fullföljes inför utländskt forum. I det ögonblicket vore det oförsvarligt att längre tiga. Då må den svenska opinionens dom falla hård och obeveklig över dem som direkt eller indirekt varit med om en dylik smutskastning och ett dylikt bakdanteri mot det svenska rättssamhället. Nu kan det vara nog med agitationen av det här slaget. Att ute i världen misstänkliggöra vårt rättsväsen, vår domarkår och det svenska folkets rättskänsla, det rimmar till äventyrs förträffligt med hr Lundstedts rättsfilosofi, men det passar absolut icke ihop med en svensk uppfattning om vad rätt och rättfärdighet kräva.

Juda tål, som man finner, ingen inblandning eller kritik av ovidkommande i sin höga funktion som rättsvårdare i "det svenska rättssamhället". Ve den som vågar opponera sig eller vägrar underkasta sig dess rättvisa domutslag — över honom "faller den svenska opinionens dom hård och obeveklig"!

Bonniers i Dagens Nyheter utfärdade paroll blev signalen till en jätteattack från hela den svenska tidningspress, som dirigeras av judarna och deras hjälpare inom frimureri och marxism. Denna attack var framför allt riktad mot prof. Lundstedt i hans egenskap av den rättslärde vilken med hela sin auktoritet trätt till Torsten Kreugers försvar. I ett inlägg i *Stockholms-Tidningen* tillbakavisar prof. Lundstedt den våldsamma pressattacken, under konstaterande att ingen av hans många motståndare inom myndigheter och press på någon enda punkt vederlagt de av honom framförda bevisen för att Torsten Kreuger blivit oskyldigt dömd. Efter att ha berört J. K:s exempellöst nonchalanta behandling av Kreugers resningsansökan och prof. L:s till Konungen ingivna klagoskrift häröver, skriver prof. L.:

Justitieministerns negativa inställning till min inlaga blev liksom samlingssignalen för alla mina gamla pressfiender att som ett enda band och i ett enda tjut kasta sig över mig. Ingen enda av dem har gjort ett försök att komma till tals med mig i själva sakfrågan. Till skenet ledaren för det hela, publicistklubbens ordförande, proklamerar ostentativt att han "icke inlåter sig på diskussion i rättsfrågorna". Detta är lätt att förstå. Vad har det väl för mening att först höra dens skäl som ändock skall lynchas? Vad som behövs är endast, att kopplet smides så stort och starkt som möjligt. Och i den enstämmiga kören med dess "nedgör! nedgör!" urskiljer man utom hr Björck de övriga förnämiteterna, som tagit patent på att föra den "fria pressens" talan. När dessa verkliga riddersmän gå till storms i gemensamt anlopp, vem kan då stå emot? När jag nu likväl inte böjer mig för övermakten utan tänker sätta stopp för detta koppel, så sker det i medvetandet om att jag förr har varit med om liknande hotfulla situationer, i vilka jag dock klarat mig, t. ex. Hammarbymålet och professor Thyréns storslagna aktion för att beröva mig min moraliska existens.

Rättsfallet Torsten Kreuger—Lundstedt är betydelsefullt ej minst därför, att det ställt det i Frihetens och Demokratiens namn utövade hemliga judiska terrorväldet i blixtbelysning. Det har inför allt Sveriges folk blottat arten av den rättsaera som råder i Wallenberg & Bonniers "svenska rättssamhälle".

*

En skam för vårt land

Under ovanstående rubrik påtalar *Nya Dagligt Allehanda* riksdagens tillbakavisande av lagförslaget om förbud för judisk skäktning. Frågan fick samma utgång nu som 1927, då den senast var före. Tidningen skriver:

Skäktningen är en urgammal judisk rituell föreskrift, påbjuden i Talmud. Slaktdjuren få icke bedövas. De hängas upp i bakbenen, då strupen avskäres. Det kan dröja tjugo minuter innan djuren dö. Det är konstaterat, att deras dödskamp icke endast blir långsam utan också utomordentligt plågsam. Efter denna metod pinas nu djur i tusental varje vecka i Sverige. Slaktmasken, som gör djurens död smärtfri, är stridande mot denna judiska rit och får därför icke användas.

Motiveringen för att dessa ohyggligheter tillåtas är den, att judarna skola åtnjuta full religionsfrihet. Rabbinen Ehrenpreis yttrade för något år sedan i detta ämne: "Ofta har propagandan mot skäktningen varit direkt dikterad av antisemitiska tendenser". För sådana vågar ingen misstänkas — och skäktningen får fortgå. Förr i världen demonstrerade de svenska arbetarna mot den; nu är det slut med den saken. Att vägra judarna rätten att pina djur vore givetvis numera detsamma som att förklara sig vara anhängare av antisemitiska orgier.

Frågan är den, om fri religionsutövning innebär rätt till djurplågeri. Dock, en fri religionsutövning kan icke få betyda, att vilken grymhet som helst får utövas därför att den är föreskriven i någon gammal rit. Ehrenpreis citerade yttrande är, med förlov sagt, något sofistiskt. Man är icke antisemit, därför att man ogillar djurplågeri. Man rubbar icke de svenska frihetsprinciperna, därför att man yrkar på förbud mot att slaktdjuren långsamt torteras ihjäl.

Det är underligt, att sådana påpekanden skola vara behövliga. Ännu underligare är, att medan vi svenskar icke ha något emot att inskränka religionsfriheten, när den gäller våra medkristna (man behöver bara erinra om, att det är förbjudet att bilda kloster här i Sverige), så skall ett på hednisk vidskepelse grundat krav att fritt tortera djur anses vara fullt legitimt.

Detta är en skam för vårt land. Det är ingen ända på vårt skryt med vår humanitet, och demonstrationer mot verkliga eller påstådda grymheter begångna av tyskar och italienare arrangeras ideligen. Men skäktningen låta vi bestå. Den anses vara fullt förenlig med vår höga kultur. Den som vet något om vad skäktning innebär och som icke är absolut okänslig för levande varelsers lidande, för honom känns det som en brännande vanära, att dessa horrörer alltjämt äro av lagen tillåtna i Sverige.

Så länge den svenska statsmakten skall vara förnedrad till rollen av ett verktyg i den hemligt regerande judendomens tjänst, är givetvis ingen förståelse för dessa självklara synpunkter att vänta. Här liksom på alla andra områden gäller därför i dag parollen: *bort med juderegementet i Sverige!*

*

»Det verkliga mördarfolket»

I *Judisk Krönikas* februarinummer blottar tidskriftens redaktör juden D a n i e l B r i c k i sin "månadsrevy" öppenhjärtligt motivet och syftet med juden Frankfurters mord å den tyske nationalsocialistiske ledaren Gustloff i Schweiz. "Mordet var — skriver Brick — ämnat som en protest mot det nazistiska bödelsväldet, som protest mot den tyska regeringens ansträngningar att sprida judehat också till andra länder". I fortsättningen hävdar Brick, att det är Hitlers nazister som äro det verkliga mördarfolket, medan judarna äro de som givit mänskligheten det gudomliga budet "icke dräpa":

Nazisterna komma att svara genom att utkräva en blodig hämnd. De komma att hämnas, hämnas tusenfalt. Hitler har redan förklarat detta. På den mördade Gustloffs begravning. Han förklarade, att den judiska fienden vore ansvarig för Tysklands alla olyckor under de senaste årtiondena. Och han talade om "den hatfulla judendomen". Hitlers lögnaktighet tycks vara patologisk. Lika förljugen är hela den hitlerska pressen. Frankfurters dåd förklaras vara ett utslag av "den skändliga judiska mordlystnaden" och mord något som "förbehållits judarna som politiskt kampmedel". Det förhåller sig tvärtom. Budordet "du skall icke dräpa!" är av judiskt ursprung. Detta har inpräntats från släkte till släkte, genom årtusenden. Just därför kan man förklara det trösterika faktum, att, oaktat tre års oerhört utrotningskrig mot Tysklands judar och oaktat en lika oerhörd förtalskampanj mot deras stamfränder i alla länder, blott 1 jude på 16,000,000 förgått sig och gjort sig skyldig till ett avskyvärt dåd.

Under de senast förflutna tre åren skulle judarna endast haft *ett* mord å sitt samvete i världen! Man behöver blott tänka på alla de mordgärningar, som de av judar anordnade revolutionära upploppen i olika länder under dessa år utlöst, och på judetjekans i Ryssland eviga terror å ryska arier, för att förstå cynismen i Bricks ord. Världskriget och bolsjevikrevolutionen, vilka igångsattes av judar, kostade den ariska världen 10-tals miljoner människor livet.

Beträffande Judafolkets historiska roll som mänsklighetens "frälsare" och sagan om de kristna budordens judiska ursprung hänvisa vi i övrigt till våra artiklar på annat ställe i tidningen "Kristus-domen över judarna" och "Den Bibliske Moses".

Bakom "rysspaktens" kulisser

Enligt royalistorganet "Action Francaise" är dottern av franske konseljpresidenten Sarrauts broder Maurice, Simonne, gift med "ryssen" Nicolaus Abramson Cagan (Cahan), en av ledarna av Seligmanns bank, vilken upprätthåller intima förbindelser med sovjetregeringen. Denna bank hade betrotts med uppdraget att realisera lånet å 800 miljoner francs till Sovjet-Ryssland, av vilka medel juden Cagan skulle finansiera sovjetpropagandan i Frankrike.

Paristidningen "Le Quotidien" upplyser, att Seligmanns bank uppställt villkoret, att fransk-ryska pakten ratificerades innan 800-miljonskrediten lämnades. Organet riktar den besvärande frågan till regeringen, om det är sant, att vissa partiers valfonder tilldelats särskilda penningemedel för ratificeringens genomförande och att Seligmannbanken förpliktat sig att, i händelse av ratificering, utgiva stora penningesummor till samma partiers valfonder.

Förvisso en mycket karaktäristisk interiör ur fransk parlamentarism — den "lysande förebilden" för vår tids "demokratier"!

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

S. N. S. P:s lokaler: Regeringsgat. 12, kl. 10 fm.—12 midd., kl. 2—4 em.; Drottninggat. 10, kl. 10 fm.—3 em.; Grevturegat. 28, kl. 5—9 em.; Urvädersgränd 4, månd., onsd. o. fred. kl. 5—9 em.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Mot historieskändning!

Nytt frimurarattentat mot Gustaf III

Den för judendomens världsherravälde arbetande Frimurarorden, varav Sverige utgör IX. Provinsen, ser i mordet å konung Gustaf III en av sina förnämsta hjältedater, varigenom ej blott faran för en allmän europeisk statsaktion mot det dåtida frimureriska ränksmideriet i Paris avvärjdes utan därtill även dörren till Norden på vid gavel öppnades för Salomos tempelbyggare. Ett tecken å den betydelse man i murarkretsar tillmätt dådet finna vi i den omständigheten, att mördaren Anckarströms byst — enligt vad general Ludendorff upplyser — placerats i Grand Orients tempelsal i Paris vid sidan av Cæsars mördare Brutus, vilken i sitt dåd tydligen gått samma intresses ärenden. Betecknande är vidare, att "frimurarhertigen" Carl, under vars höga beskydd mordet å konungen förbereddes och utfördes, upphöjts till det svenska frimureriets mest glorifierade gestalt, celebrerad genom instiftandet av Carl XIII:s orden, Frimurarordens i Sverige högsta utmärkelsetecken.

Salomos tempelbyggare ha den egenskapen gemensam med överheten Juda och sina stridande bröder i den röda revolutionen, bolsjevikerna, att de gärna återuppleva blodsdåden. Medan judarna enligt sin lagreligions bestämmelse under Purimfesten årligen på nytt skäkta de 75,800 antisemitiska perserna från Esters tid och bolsjevikerna i Sovjetparadiset förlusta sig med att i ariska ryssars gestalt ständigt åter korsfästa Kristus, hänge sig frimurarbröderna åt åskådandet av lustspel å teaterscenen, där dåden å "tyranner" återupplivas i minnet. Ett sådant lustspel är t. ex. "Furst Igor", som vid högtidliga tillfällen — såsom vid det utländska frimurarmötet i Stockholm oktober 1934 — uppföres å Kungl. Operan. Igor, som var son av det stora slaviska ryska rikets grundare, den svenskfödde Rurik, efterträdde, som man erinre sig, 913 sin frände Oleg såsom furste av Novgorod och Kiev och blev 945 "till hämnd för skatteutpressningar grymt avdagatagen, varefter hans änka övertog styrelsen för deras minderårige son, Svjatoslav" (Nordisk Familjebok). Svenskättlingen furst Igor blev med andra ord mördad därför att han ej passade Juda.

Frimurarna planera nu iscensättning i Stockholm av ett nytt skådespel i genren — ett "passionsskådespel", nämligen Verdis "Maskeraden" i dess ursprungliga gestaltning, där mordhandlingen å Gustaf III utföres å scenen, d. v. s. på nytt uppleves. Man hoppas härmed samtidigt även kunna bryta udden av tidningen Nationens genanta avslöjanden angående kungamordet såsom ett politiskt frimurardåd. När kompositören Verdi för 80 år sedan presenterade sitt verk "Maskeradbalen", med text av librettisten Scribe, i vilket mordet å Gustaf III förevisades, vägrade censuren i Italien såväl som i Frankrike tillåtelse till dess uppförande — "för att icke stöta den vänskapligt sinnade makten Sverige". Först sedan Gustaf III:s person bortrollats och ersatts med en engelsk guvernör som fann sitt tragiska öde i Boston, medgavs styckets framförande å de europeiska scenerna.

Men nu har man hunnit bli så fördomsfri, särskilt här uppe i Nordens frimurarprovinser, att man hänryckt tar emot pjäsen i dess ursprungliga form med dödsdomens exekverande å scenen. Av försiktighetsskäl lät man urpremiären gå av stapeln å Det Kongelige Teater i Köpenhamn. Svenska Dagbladets nedsände särskilde korrespondent — uppenbart en invigd Broder . ' . — konstaterade under begeistring, att "Maskeradbalen" å Det Kongelige blev en pyramidal succès, förklarande: "Verdi har äntligen fått upprättelse och hans många vänner fröjdas å hans vägnar över denna postuma seger och tacka dansken Sven Gade (Det Kongeliges sceninstruktör och pressattaché) för hjälpen". Framställningen går ut på, att mordet å Gustaf III icke var något politiskt mord utan ett "svartsjukedrama", där mördaren handlar icke av politiska utan av passionsmotiv. Premiärpubliken å Det Kongelige, som naturligtvis till nittionio procent utgjordes av frimurare och judar, jublade i hänförelse.

Enligt den i "Maskeradbalen" framförda frimurar-version, som man nu på allvar tyckes vilja lancera, var mordet å Gustaf III således ej, såsom man hittills menat, ett politiskt sådant och i all synnerhet icke ett frimurardåd, utan ett passionsmord, där ett krönt huvud fått sota för sina privata gärningar. Anckarström var, får man veta, konungens intime vän och drevs till mordhandlingen uteslutande av svartsjuka, då Gustaf III tagit hans hustru till älskarinna. Anckarström t. o. m. varnade konungen för en sammansvärjning mot hans person men överraskade strax efteråt denne tillsammans med hustrun. Han svor nu att till hämnd härför röja konungen ur vägen, vilken handling utföres i sista aktens operamaskerad.

Svenska Dagbladet, som synes ha blivit officiellt organ för Svenska Stora Landslogen, utlovar den "återupprättade" Verdis lustdrama en glänsande mottagning i Sveriges huvudstad. "I Stockholm bör det kunna få en ännu mer nordisk prägel", skriver förf. med äkta frimurarcynism, liksom antydande att man här skulle ha någon extra sensation i beredskap till premiären. Ja, att det frimureriska passionsspelet skall bli ett evenemang, kan man vara säker på. Naturligtvis komma hela det kungliga Bernadotteska huset jämte allt vad här finnes av frimureriska och kulturella spetsar att uppbådas för att ge största möjliga glans och färg åt spektaklet. Men vi hoppas, att en enig och stark manifestation samtidigt skall låta höra sig från alla dem som representera det vaknande Sverige. — *En protest som hastigt nog sätter stopp för detta skamlösa försök till historieskändning!*

Frankrikes nationalister för Hitler

Efter att i en serie klang- och jubelartiklar ha hälsat den Moskva-röda folkfrontens erövring av regeringsmakten såsom inledningen till en evig lyckodag i R. F. sågs Bonniers D. N:s korrespondent i Paris en dag efter "segern" i London i dyster stämning rapportera, att det åter börjat mulna å Frankrikes politiska himmel. De ömkansvärda nationalisterna som i går alla endast skrattade åt började ånyo ge anledning till bekymmer.

De fransk-franska patrioterna, vilka alltid karaktäriserat krigstjänstvägran såsom den största av alla dödssynder, ha blivit krigstjänstvägrare. Vid ett av "De unga mobiliserbara fransmännens vaksamhetskommitté" anordnat jättemöte i Magic-City protesterades med yttersta skärpa mot Sovjets och de franska frimurarnas planerade krig mot Tyskland. M. Darquier de Pellepoix, som öppnade församlingen, förklarade i franska ungdomens namn, att denna vägrade att låta göra sig till frimurarnas och bolsjevikernas offer. Raymond Prince, sonen till den under Staviskyprocessen mördade assessorn, yttrade: "Den nationella samlingen kan ej göras mot Hitler, utan endast mot Palais Bourbon — omöjligt att göra den med en smutsig typ som Sarraut eller en idiot à la Doumergue — vi måste slå ned denna brottets regering".

Det värsta är emellertid: att de stora franska patrioterna reagera på enahanda sätt. Icke mot Hitler — utan mot den franska vänstern, mot Sarraut och Flandin, mot folkfronten! De ge oförbehållsamt Hitler rätt i hans fördragsbrott, som de förklara fullt motiverat av den ingångna sovjetpakten. Deras tal lyder: "Hitlerismen är icke fienden — det är kommunismen!" De kräva en ny helig allians Tyskland—Italien—Frankrike för att nedslå Sovjet. "Själve Eldkorschefen, överste de la Rocque förkunnar — skriver D. N. — att han och hans trogna vaka över, att två à tre judar, i direkta relationer med vissa internationella finanskretsar som spekulera i krig, icke skola dra Frankrike i fördärvet och sålunda i Frankrike framkalla en stormvåg av antisemitism à la den Hitlerska. Den rare översten, så rädd han blivit om Léon Blums liv!"

Och så rart av Bonniers skrivare Carl-August Bokander att känna så ömt för Frankrikes stackars judar! I samma ögonblick han försäkrar att ingen i R. F. fäster avseende vid "de kommunistiska skrikhalsarna" — samma uppfattning som Bonnier alltid hävdat i Sverige! — säger han emellertid: "Det betänkliga faktum att den franska högern alltmer mussoliniseras och hitleriseras arbetar onekligen för kommunismen".

Jubla icke för tidigt över Sovjet-Frankrike, Juda!

Enighet

Den främlingsmakt, som i dag under beslöjade former terroriserar vårt folk, inser tillfullo värdet av den gamla satsen "Enighet ger styrka" och låter sina handlingar bestämmas därav. Så icke blott i Sverige utan i alla länder. Flerstädes, t. ex. i Frankrike och Spanien, har judendomen, folkens gemensamma fiendemakt, redan lyckats arrangera "röda fronter" och "folkfronter" under mer eller mindre direkt ledning av Moskva, och det röda revolutionshotet rycker åter Europa in på livet.

I detta allvarsläge är det icke möjligt att undgå känslor av bekymmer inför den brist på inre solidaritet och enighet som kommer till uttryck inom de kretsar av vårt folk, som tagit sig an återställandet av Sveriges enhet, dess frihet och oberoende. Alltför mycken värdefull energi och kraft förslösas på onyttigt, ja direkt skadligt inbördes kiv mellan politiska riktningar, vilkas program och strävanden dock i väsentliga stycken äro likartade. Den enda part, som vinner på denna söndring, är den gemensamme fienden.

Ehuru tidningen Nationen intager en ställning utanför partierna, fri och obunden åt alla håll, ha vi under årens lopp tydligt givit tillkänna vår sympati särskilt för de riktningar, som här framträtt i nationalsocialismens namn, ehuru vi aldrig helt gillat de organisatoriska former som valts för desamma. Redan 1933 riktade vi en vädjan till den splittrade svenska nationalsocialistiska rörelsens ledningar att i sakens intresse söka åstadkomma en enighet, men vår hänvändelse möttes icke av förståelse. Vi visste och veta alltjämt, att den fortbestående söndringen allvarligt skadar den rörelses framgång, som är så nödvändig för vårt folk.

Inför det allt allvarligare politiska läge, som erbjuder sig, vore det likväl icke förmätet att hoppas, att den nationalsocialistiska rörelsens olika fraktioner åtminstone utåt visade varandra så mycken hänsyn, att de offentligt undveke att bekämpa varandra. En överenskommelse i sådan riktning skulle säkerligen öka den svenska allmänhetens förtroende till rörelsen. Man får hoppas, att respektive partiledningar äro mäktiga ett dylikt offer — i *den svenska enighetens* intresse.

Hjälp till

med Nationens spridning

genom att efter läsandet lämna tidningen till någon kamrat eller vän, som möjligen kan vinnas för idéerna,

genom att värva abonnenter och lösnummerköpare,

genom att å Eder ort antingen själv eller genom annan intresserad person ordna försäljning av tidningen i kommission.

Kommunistfaran i U. S. A.

Den amerikanska tidskriften *National Republic* offentliggör en längre artikel av en viss Daniel Lynn vid Western Reserve University, som ingående befattar sig med det tilltagande kommunistiska undermineringsarbetet i U.S.A.:

Varje amerikansk kommunist betraktar Ryssland som sin idol, han svär Sovjet tillgivenhet och understödjer dess läror. Då det röda Ryssland utgör en förebild för kommunism i praxis, kunna vi föreställa oss hur den skulle se ut i Förenta Staterna. Kommunisterna i Amerika fordra högljutt tal- och pressfrihet. Kommunismen förklarar sig vara proletariatets diktatur, men den härskande klassen i Ryssland är ej bildad av proletariatet utan består av de 2 miljonerna kommunisters oligarki. Vi kunna icke med ett leende avfärda faran från kommunismen. Den är en verklig och allvarlig fara för Förenta Staterna. Ge Rysslands härskare ut oerhörda summor för utbredande av kommunismens sådd, emedan de älska mänskligheten? Eller kan det verkligen förhålla sig så, att de vid kommunismens utbredning ledas av ett själviskt motiv?

Ett väsentligt villkor för vårt erkännande av Ryssland var Litwinows löfte, att Sovjetregeringen ej skulle bedriva propaganda i U. S. A., men han talade icke om 3. internationalen. Denna halvofficiella organisation utbreder nu kommunismen i detta land hastigare än någonsin tidigare. De kommunistiska fackorganisationerna i Förenta Staterna räkna för närvarande 500,000 medlemmar, "International Labour Defence" förfogar över 125,000 medlemmar, Internationella Arbetshjälpen har i det närmaste 100,000 medlemmar. Och dessa organisationer äro endast några av den kommunistiska rörelsens hundratals organisationer i våra dagars Förenta Stater. Redan träda 9 kommunistiska dagstidningar och åtskilliga hundra vecko- och månadstidskrifter in för vår regerings våldsamma störtande. Miljoner intet anande medborgare bliva i Amerika av kommunisterna drivna i strejker och demonstrationer. I varje industriföretag finnas celler av röda, vilka bedriva sin underminerande propaganda. Dag och natt agitera de för avrustning, för att lättare kunna störta "kapitalismen". Varje kommunist skall medge, att det är bolsjevismens avsikt att i varje land genomföra en röd oktober (oktoberrevolution). Tiden är kommen att inse denna fara. Medan vi sovo, ha de kommunistiska rötterna inträngt på djupet. Skola vi tillåta, att giftet når vårt hjärta?

Amerikas Förenta Stater höra till de länder, som närmast allvarligt hotas av den judisk-kommunistiska farsoten, en fara som för U. S. A. är så mycket större som dess nuvarande regering med höggradsfrimuraren—judeättlingen Roosevelt och de Moskvaorienterade finansjudarna Baruch och Morgentau aktivt synas befordra strävandena för Amerikas omdaning till en Sovjetstat.

Kyrkan i Judas tjänst

Den namnkristna kyrkans roll i judendomens tjänst blir allt uppenbarare. "Kristna" präster trivas också i dag långt bättre i Salomos frimurarloger i tillbedjan av judeguden Jahve-Satan än i Kristi sanna tempel. De ha föga intresse för Kristi bud *Sanningen*, men visa så mycket större iver när det gäller att hjälpa lögnens krafter att undertrycka sanningen och förgöra människorna. Särskilt är deras roll i ögonenfallande just nu, då Judas maktposition hotas av det i självbevarelsens anda vaknande folket.

Vi erforo ett nytt vittnesbörd härom i kontraktskonventets nyligen hållna möte med kontraktets präster i Norrköping, därvid kyrkoherden *Seth Asklund* i Kimstad höll ett föredrag över ämnet "Vi kristna och judefrågan", i vilket en rad försök gjordes att i dessa ting ställa sanningen på huvudet. Den "kristne" herden hävdade, att det var vår plikt såsom kristna "att underordna oss det kristna tänkandet och dess krav" — d. v. s. acceptera den judiska förfalskningen av kristendomen. Vi skulle såsom kristna omfatta judarna med hela vår kärlek. Tal. fördömde — enligt Norrköpings Tidningar — skarpt den antisemitiska propagandan och bestred, att judarna voro innehavare av världskapitalet och hade något med bolsjevismen att göra.

Hittills ägnade sig vår skenkristna kyrka huvudsakligen åt att under mer diskreta former spela rollen av själafiskare åt Juda. Det förefaller som om uppgiften nu utvidgats till att jämväl omfatta en aktiv projudisk lögnpropaganda av fördomsfriaste slag. Sveriges vaknande folk har anledning att ha ögonen öppna.

Kommunistisk jättepropaganda i radio

Moskva förbereder som bäst ett jättelikt propagandaangrepp per radio å hela världen, varmedels Revolutions-Juda hoppas kunna bryta det ännu förefintliga motståndet mot bolsjevismen bland folken. I europeiska Ryssland äro 15 särskilt starka sändstationer under uppförande och i asiatiska Ryssland 5. För denna propaganda ha anslagits 80 miljoner guldrubel.

Komintern skall oavbrutet utsända sin propaganda å 22 olika språk till alla delar av världen och på sådant sätt att den skall bli hörd. Ledningen för propagandaaktionen har överlåtits till den kände kommunisten Dimitroff.

Tillbaka till gettot!

"Ju förr icke-juden lär sig förstå, att han genom valet av judar till parlament och stadsförsamlingar bereder sin egen ofärd, i det att den judiska makten över hans land blir ännu starkare, desto bättre — skriver Mosleys organ 'Blackshirt'. — Om I tillåten juden att intränga i Eder handel, skall han minska Edra löner, sabotera Edra arbetstimmar samt nedbringa Eder arbets- och levnadsstandard.

Låter man honom intränga i de lagstiftande myndigheterna, så skall han intrigera och utöva korruption samt använda varje slag av avskyvärda chikaner till sin och sina judiska rasfränders fördel. Därför måste vi rikta våra landsmäns uppmärksamhet på Streichers uttalade paroll: 'Tillbaka till gettot, jude!'"

President Roosevelt medlem av 11 hemliga ordnar

President Roosevelt har — meddelar "New York Staatszeitung" — gjort sitt inträde i den elfte hemliga orden, nämligen Pytias-Riddarna. Härmed är rekordet satt för en president av Förenta Staterna. Införingsceremonien utfördes i Vita Husets diplomatsal. Presidenten erhöll därvid genast alla tre graderna, "Pape", "Esquire" och "Knight", vilket är liktydigt med vänskap, vishet och förtroende.

Förutom denna orden och Frimurarorden, som president Roosevelt sedan länge tillhör, är han medlem av följande ordnar: Elks, Odd Fellow, National Sojourners, Maccabees, Eagles, Try-Po-Bed Grott, Alpha Delta Phi, Orden der Shepherds och Orden Ahepa.

Det nya Wien

En schweizare, som företagit en resa genom Österrike, skildrar sina reseintryck i en artikel, rubricerad "Wien, den tyska staden" och införd i tidningen "Grenzbote". Den en gång tyska staden har undergått en högst egenartad förvandling:

"Vad som här visar sig för mig måste man ha sett med egna ögon. Eljest tages det för överdrift. Jag står inför ett stycke Asien mitt i Europa! Av tio personer jag möter äro nio judar. Varje art av jude är härvid företrädd. Den egentlige getto-juden i smutsig svart talar, med långt helskägg och ögleklockor. Den bleke dans-juden. Framför affärerna passar geschäftsjuden. Vad som särskilt faller i ögonen är, att så många av dem bära Fosterländska Frontens märke. Förkämpar för katolsk-kristlig politik! De judiska frontkämparnas förbund annonsera demonstration till förmån för habsburgsk restauration".

Solidariteten mellan Habsburg, Juda och Rom i det nya Österrike är rörande.

Politik och filosofi

(Forts. fr. sid. 1.)

för, att filosofien skall stiga ned från sitt teoretiska drömmeri och ordrytteri samt bli en *handlandets* filosofi, en filosofi "av fakta". Till sådana "fakta" höra gemensamhetslivet, raserna, folken, nationerna i deras egenskap av historiska och materiella realiteter. Under godtagande av dessa tankar fastslår Dietrich, att den tyska nationalsocialistiska politiken som sin filosofiska grundval bygger på ett å ras-biologien baserat universal-organiskt tänkande. Denna universal-organiska statsuppfattning finner sin naturliga utlösning i läran om f o l k g e m e n s k a p e n *som bas för statslivet*. Alltså ej individen som bas för statslivet, såsom fallet är i den individualistiska världsåskådningen. Han framhäver samtidigt, att icke heller andra motsvarande vetenskaper taga individen som utgångspunkt. Så härleda t. ex. rättsvetenskapen och nationalekonomien sina principer och grundsatser ur det allmänna och icke ur det individuella.

Man spörjer sig nu *hur* den etiska bilden av denna å universalistisk bas uppbyggda växelverkan mellan individ och samhälle gestaltar sig, *hur* det ställer sig med den s. k. personliga friheten i en nationalsocialistisk stat. Att denna frihet i våra å individualistisk-liberalistiska principer grundade samhällen lett till svåra missförhållanden, ligger i öppen dag. Hänsynslös egoism, stölder, korruption, jättesvindlerier och politiskt förfall möter på alla håll. Den liberalistiska pressen i världen utgör en enda sjudande lögnkittel. Detta är liberalismens frukter i parlamentariskt styrda "demokratiska" länder! Så var det *tidigare* även i Tyskland. Den korruption man där nu möter emanerar så gott som uteslutande från kretsar, som varit och förblivit principiella motståndare till nationalsocialismen, samt framför allt från den anda som åtföljer judaismen och den politiska katolicismen. Lögner av sådant slag som dagligen bevittnas i den skandinaviska pressen mot Tyskland förekomma överhuvud icke i tysk press mot andra länder efter Hitlers tillträde till makten. Ofta höres dock anmärkningen, att den tyska pressen saknar yttrandefrihet. Detta äger så tillvida sin riktighet, att Tysklands press saknar den frihet att sprida lögner, som medgives i de länder där den judiska andan behärskar pressen, men den besitter all frihet som erfordras för att kunna verka i uppbyggande anda.

Frågan om frihet i ett universalistiskt samhälle besvarar Dietrich för övrigt sålunda: Enligt den universalistiska åskådningen är gemensamhetslivet det primära. Individen åtnjuter sina bästa livsmöjligheter genom det arbete som utföres av gemenskapen. Han är en del av detta primära och bör således även få sina "friheter" genom och ur gemenskapen. Hans frihet inskränkes icke heller i den mån den ej är av beskaffenhet att skada det hela. Men då han själv utgör en del av detta hela, blir han även delaktig av den fördel, som ligger däri att hans frihet att skada klavbindes.

Dietrich betonar, att nationalsocialismen genom sin världsåskådning *icke blott godtager och erkänner den personliga friheten, utan även i högsta grad försöker befordra densamma.* Detta i vetskap om, att varje krafttillskott från den enskilde är ett krafttillskott för det hela. Och just i denna växelverkan mellan det hela och den enskilde ligger den nationalsocialistiska ideologiens kärna. Den fordrar den enskildes hela kraftinsats för det helas väl, som därigenom blir hans eget väl, medan det individualistiska frihetsbegreppet vill befria den enskilde från denna grundplikt för att under en kamp för tillvaron äta upp den svagare eller den som är mindre illistig än han själv. Den filosofi nationalsocialismen bygger på införer i stället samarbetet för tillvaron. Envar som objektivt och fördomsfritt följt det uppbyggande arbete som försiggår i Tyskland alltsedan Hitlers tillträde till makten samtidigt med vad som pågår i andra länder kan se den himmelsvida skillnaden mellan den politiska och kulturella korruptionen hos de senare och den politiskt och kulturellt rena atmosfären i det nationalsocialistiska Tyskland. Av frukten känner man trädet, och därmed är det lätt att avgöra efter vilken filosofiska grundåskådning ett land bör styras.

Y. W. Jalander.

I österled står fienden!

I denna tid, då förrädiska stämmor söka intala vårt folk, att Sverige hotas söderifrån, från det nationalsocialistiska Tyskland, är det anledning erinra sig Karl XII:s maning till svenskarna, att vara på vakt mot arvfienden i öster. Det är visserligen i dag icke det expansionslystna ryska zarriket som representerar hotet utan dess arvtagare, det världsrevolutionära, imperialistiska judiska Sovjet-Ryssland, som redan etablerat sig med en revolutionär armé, eget politiskt parti, stora dagliga propagandatidningar samt egen representation i den svenska riksdagen. Må vi icke låta förleda oss av de förrädiska stämmorna, som ljuda omkring oss, utan besinna den alltjämt bestående sanningen av kung Karls varningsord.

Judisk världsrepublik...

(Forts. fr. sid. 1.)

radet ivrigt framför allt i Italien och vände sedan mot slutet av århundradet åter till Frankrike. I Italien liksom i Frankrike gavs uttryck åt förhoppningen, att mycket snart "tankens och arbetets (socialdemokratien) unga Tyskland skall träda i det feodala, kejserligas ställe"; då skulle också angelägenheten Elsass-Lothringen, som hotade den europeiska freden, finna den önskade lösningen (Riv. Mass. Ital. 1889, s. 82).

Ännu skarpare fördes denna tanke till uttryck vid den allstatliga frimurarkongressen i Paris 1889, vilken var avsedd som hundraårsfest till åminnelse av den stora, "ärorika" revolutionen av 1789. Den av "Grand Orient de France" anmodade festtalaren, Broder .·. F r a n k o l i n uttalade därvid under stormande bifall av alla kongressdeltagare: "Den dag skall komma, då hos de folk, vilka varken haft ett 18. århundrade eller 1789, monarkierna och religionerna skola sammanstörta. Denna dag är ej mera avlägsen. *Det är den dagen, vi längta efter.* Då skola alla egendomslösa befrias, alla orättfärdigheter sonas, alla privilegier avskaffas, alla våldförda provinser (Elsass-Lothringen, Posen, Galicien etc.) erhålla sin självbestämningsrätt. Då skola alla Storloger och Stororienter å hela jorden förenas i en enda världsförbrödring. Klyftorna och landsgränserna, genom vilka frimureriet åtskiljes, skola då vara försvunna. Det är det glansfulla framtidsidealet, som föresvävar oss. Det är *vår* sak att påskynda ankomsten av denna allmänna förbrödringsdag". Dessa satser — säger Broder .·. Wilhelm Ohr, som citerar dem — tala ett så klart språk, att intet är att tillfoga.

1893 ägde en stor internationell frimurarkongress rum i Rom. I kretsen av 300 bröder .·. höll Mästaren av stolen Br .·. H u m b e r t d a l M e d i c o festtalet, vari han förklarade, att efter det andra Rom, påvarnas Rom,

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

11. Revolutionen i den »bibliske» Mose präststat och dess blodiga nedalående.

Dock synes Moses ha spänt bågen något för hårt, folkets utplundring och utsugning blevo för starka. "250 de förnämsta i samhället", rådsherrar och "kända personer", såsom Bibeln träffande benämner dem (IV. Mos. 16, 2), reste sig mot förtryckaren. De måste väl i någon mån ha kommit underfund med ärkeskälmen Mose hemlighet, och de sade till honom och Aaron (ebenda 3): "I gören det för mycket" (för hänsynslöst, utplundrar folket, skattetrycket är för stort). "Ty hela församlingen är överallt helig (icke bara I präster), varför upphöjen I eder över Herrens församling?" De förebrådde vredgat de prästerliga skälmarna högmod, snikenhet, utplundring, härsklystnad, bedrägeri (IV. Mos. 16, 13—14), liksom Jesus förebrådde översteprästerna, liksom Savonarola, Huss och Hieronymus 2500 år senare förebrådde påvarna. Moses föll av skräck skenbart i vanmakt (ebenda 4). Han förstod, att han var förlorad, om han ej snabbt fann medel till räddning.

Vinner tid, vinner allt! Efter snabbt övervägande beslöt han bjuda "upprorsmakarna, kättarna och modernisterna att infinna sig framför stiftshyddan följande morgon" (16). "Herren skulle avgöra vem som skulle vara präst", oppositionsmännen eller han och hans medhjälpare (5 o. f.). Nu gällde det att handla raskt, beslutsamt och hänsynslöst. "Kättarna" måste utrotas med eld och svärd, sammansvärjningen måste kallblodigt nedslås, om ock strömmar av blod skulle flyta.

När de 250 upproriska nästa dag församlats framför stiftshyddans dörrar och med sina rökpannor avvaktade vad som skulle komma, gick Moses till den upproriska truppen Korahs hyddor. Den varie skådespelaren lät folket gå bort från hyddorna samt höll följande tal: "Komma dessa upprorsmän att dö såsom andra människor, då har Herren *icke* sänt mig. Men om jorden öppnar sin mun och uppslukar upprorsmännen jämte deras hyddor och anhöriga och de fara till helvetet, då skolen I förstå, att de ha förgått sig mot Herren och *att jag verkligen är Gud Jahves ställföreträdare*" (IV. Mos. 16, 28—31). — En kort ängslig tystnad — härpå en fruktansvärd krasch, jorden bävade och sönderslet och förvandlade till stoft truppen Korahs hyddor med alla deras ägodelar och anhöriga samt jämnade dem med ytan (IV. Mos. 16, 31—35). Krut- och dynamitminorna, som skurken Moses under natten genom sina medhjälpare låtit utlägga och under sitt tal låtit antända, hade gjort sin fruktansvärda verkan. Uppskakat av skräck flydde folket. De 250 "ärliga" framför stiftshyddan hörde på avstånd explosionen och sågo sina hyddors förödelse. Men innan de kunde hämta sig från sin förlamande skräck, kom elden från Herren (IV. Mos. 16, 35—40), d. v. s. Moses lät också där sina krut- och dynamitminor explodera samt skjuta med sina mörsare bland de 250, och alla blevo dödens byte. Jämför härtill IV. Mos. 17, 5 o. Ps. 106, 17—18.

Den samvetslöse Moses triumferade. Alla vedersakare, alla upprorsmän, kättare, modernister och upplysare voro i ett slag tillintetgjorda, faran avlägsnad. De klokaste bland folket, vilka alltid voro en fara för det brottsliga prästdömet, lågo döda på marken.

Men följande dag ville "pöbeln" resa sig mot Moses och Aaron. Dessa flydde till stiftshyddan, Herren uppenbarade sig plötsligt i densamma, d. v. s. Moses och Aaron, de bägge dynamithjältarna, grepo till sin krutkammare och sina mörsare (altarhornen) och sköto med den förskräckliga "Herrens eld" bland folket (IV. Mos. 16, 41—50). 14 700 människor, förutom dem som dogo med Korah, funno döden. För det enfaldiga folket lät man naturligtvis förkunna, att "Herren hade sänt vreden". "Och Aaron sprang, då tillräckligt blod flutit, med rökpannorna bland folket, på det att lågan måtte upphöra." Naturligtvis upphörde skjutandet, eljest skulle ju en huvudsvindlare själv ha skjutits. Den omänsklige judepåven Mose kättardomstol (inkvisitionen) hade utfört sin gärning. Folket låg trampat till jorden, såsom de tyska bönderna under medeltiden och i dag det ryska folket. Den påvliga bestien i människogestalt jublade.

Triumferande beskådade Moses det ohyggliga likfältet framför stiftshyddan. Det rökte och ångade av de slagnas blod och luften genljöd av de stympades klagoskrin. Detta lämnade Moses oberörd. Hans mål var uppnått. Folkets blomma var förstörd, dess ryggrad bruten. Hans prästsstat, hans prästerliga konungarike var fast grundat. Det av honom grundade aktiebolaget till exploaterande av människornas enfald var säkrat och lämnade glänsande dividender.

Han och hans medhjälpare hade blivit miljonärer och kunde tack vare människornas enfald föra en sorglös, gemytlig tillvaro med glänsande årsinkomster. Hans svindeltanke om eldguden Jahve hade burit härliga frukter. Den av egyptierna stulna hemligheten med krut- och dynamitberedningen hade han affärsmässigt storartat utnyttjat. En äkta "jude", denne Mesu!

Sverige

Det finns ej jord för oss så kär
som gamla Sveriges rike.
Det säges armt, men rikt det är
på skatter utan like,
på kraft i stål
och tungomål,
en tålig flit bland karga bygder,
ett manligt mod och kvinnodygder,
och frisinthet på lagens grund
från Torne älv till Öresund.

Det finns ej nejd för oss så skön
som Sveriges berg och slätter,
dess furuskog så dunkelgrön,
dess klara sommarnätter,
dess sjöar blå,
vars vågor slå
mot ljusa lövträdshängen,
dess väpplingsdoft på ängen,
dess stora älvars stolta svall,
dess vinter norrskenslyst och kall.

Det finns ej folk, som genomgått
så mången nöd och fara.
Det folket kan ej dö, om blott
det mäktar enigt vara
och trots allt skri
av löst parti
går stadigt fram sin bana
inunder blågul fana
med tro, som aldrig släpper tag
från Gud och frihet, rätt och lag.

C. D. af Wirsén.

vilket följt efter det första Rom, Cesarernas, komme det tredje Rom, folkets Rom. Detta Rom skall förbinda *Europa, Amerika och de andra delarna av jorden till en enhet*. Dessa Mazzinis ord prisade Br .·. dal Medico såsom frimureriets mål. Dåv. italienske stormästaren A d r i a n o L e m m i anslöt sig till honom, som "utan att bekymra sig om övergångsformerna" fordrade "den *oundvikliga konfederationen av de europeiska staterna*". Och en sådan deklaration avgavs i det romerska rikets och det romersk-katolska påvedömets själva huvudstad! Man förstår, att Mussolini efter övertagandet av makten var ej mindre ivrig än härskaren i Vatikanen att förbjuda och utrota frimureriet ur Italien — det huvudbrott för vilket Rom genom det framprovocerade abessinska fälttåget skulle straffas, ehuru straffplanen i utförandet icke tyckes hålla streck.

Bland dem som anslöto sig till Romkongressens av 1893 deklaration om konfederationen av Europas stater voro också fyra tyska storloger, Tyska Stora Landslogen i Berlin, med vilken Svenska Stora Landslogen — senast genom tituläramiral Salomon Arvid Achates Lindman — intill nationalsocialismens makttillträde upprätthållit de intimaste förbindelser, vidare Frankfurts, Hamburgs och Sachsens Storloger. I betraktande av det tidigare mycket intima samarbetet mellan Svenska Landslogen och Tyska Landslogen kan utgås ifrån, att svenska frimureriet delat de tyska storlogernas ståndpunkt i den berörda frågan. Sachsiska Storlogen sände t. o. m. ett hänfört brev till Broder .·. Lemmi, vari denne tituleredes "Konung av Frimureriet icke blott i Italien utan i *hela världen*".

Tanken å *världsrepublik* (République Universelle) kom vidare med full klarhet till uttryck å andra allstatliga frimurarkongressen i Paris 1900, och detta såsom *grundtanken* i hela kongressen, alldenstund nästan varje kongresstalare åberopade sig å densamma och tog ställning därtill. ("Congrès maçonnique international de 1900". Ämbetsberättelse av Grand Orient de France, 1900, s. 38—39.) Framför andra utmärkte sig Br .·. Q u a r t i e r l a T e n t e, vilken framställde förslag om upprättande av en frimurerisk världscentral, vilken skulle "arbeta på att förverkliga sammanslutningen av alla frimureriska krafter i hela världen för triumfen av de för dem dyra idéerna samt *upprättandet av världsrepubliken*". Han erinrade om den store Archimedes bekanta uttalande: "Giv mig en stödjepunkt — och jag skall höja världen ur dess fäste" samt fortsatte: *"I förenandet av de frimureriska krafterna i hela världen skola vi ha den stödjepunkt, medels vilken vi skola höja världen ur dess fäste"*. I sanning ett betydelsefullt ord!

Br .·. D e q u a i r e-G r o b e l hälsade detta förslag med största glädje, förklarande, att när det lyckats att förverkliga detsamma skulle alla frimurare *"draga ut för att erövra alla offentliga och politiska välden i Europa och hela världen"*. Slutligen utbragte han ett leverop för "världsrepubliken, som skall upprättas av världsfrimureriet". Presidenten i det förberedande utskottet Br .·. B o u r c e r e t uttalade förhoppningen, att ropet "Leve världsrepubliken!" snart icke längre skall vara ett platoniskt sådant.

Den av Grand Orient de France anställde ämbetstalaren, Br .·. R e n é R e n o u l t rörde sig i samma tankekrets: "Komna tillbaka till Edra hemloger skolen I framför allt berätta, huru vi och alla utländska delegerade *tilljublade världsrepubliken*". Anmärkningsvärt är den portugisiske representantens tal, vilket då (1900) slutade med de betecknande orden: "Jag är säker om att ej väcka anstöt hos mina portugisiska bröder, när jag ropar: "Leve det franska frimureriet! Leve världsrepubliken!" Portugal var vid denna tid ännu monarki; tio år senare hade de portugisiska frimurarnas verksamhet krönts med framgång och republiken införts! Men ej blott detta: också i Turkiet hade under tiden revolutionen förverkligats, och om de turkiska frimurarna icke drogo de sista konsekvenserna därav, berodde det på att de där ännu kände sig allt för svaga och osäkra för att i detta vidsträckta och så olikartade rike genast våga övertaga herraväldet.

Under de följande åren ägde en hel rad allstatliga frimurarkongresser rum, vilka arbetade i samma sinne; det förekom vidare en mängd frimureriska sammansvärjningar och omstörtningsförsök, såsom t. ex. i Spanien. Därpå slöt sig pressen i alla stater, vilken till stor del befinner sig i frimurarhänder, allt trängre samman; likaså slöto sig de frimureriskt regerade staterna själva sig allt fastare inbördes samman, tills äntligen den av världens störste frimurare inför offentligheten, Brodern Edward VII av England eftersträvade och åtrådda inringningen av centralmakterna förverkligats. Och sedan? Programenligt kunde de serbiska frimurarnas skott lossas . . .

Med klockan i handen kunde de "vetande" beräkna tidpunkten för de båda "teutoniska kejsarmakternas" undergång, mot vilka hela världens stororienter uttalat dödsdomen. Genom förräderi inifrån lyckades det slutligen frimurarna att med tillhjälp av sina marxistiska internationaler ge den segerrika armén dolkstygnet i ryggen och störta det tyska kejsardömet liksom att bringa det ryska kejsardömet på fall. I Tyskland såväl som i Ryssland upprättades den så eldigt efterlängtade republiken — och Salomos folk, judarna, skyndade till styret. Det forna ryska zarriket förvandlades genom en blodig kommunistrevolution, som kostade många miljoner arier livet, till en "öken" — en s. k. sovjetrepublik, ett officiellt, statligt organ för världsrevolutionen, varigenom i alla länder vägen skulle banas för *världsrepubliken*.

Frimureriets roll inom den moderna judiska "demokratien" ligger i öppen dag, sedan dess "hemligheter" upphört att vara hemligheter. Motsatserna mellan frimurardirigerad "höger" och "vänster" äro blott skenbara, frimurerisk "konservatism" och "marxism" höra samman liksom kroppens huvud och lemmar. Medan frimureriets loger utgöra den judiska världsrevolutionens andliga verkstäder och i högre instanser dess generalstab, utgöra de marxistiska internationalerna, numera under Moskvas ledning, dess stormtrupper. Att man inom frimurarkretsar sedan länge haft detta samband mellan de skenbart varandra motsatta "borgerliga" och "marxistiskt-proletära" elementen i den sociala striden fullt klart för sig, framgår tydligt av olika auktoritativa frimuraruttalanden. Sålunda skrev den ansedda frimurartidskriften "Latomia" 1849 (band 12, s. 237): "Vi kunna ej undgå att inse, att socialismen (marxismen) måste hälsas såsom en utomordentlig bundsförvant åt frimureriet i förädlandet av mänskligheten (!) . . . Socialism, frimureri och kommunism äro framsprungna ur samma källa".

Ja, så är det! Den marxistiska socialismen, kommunismen och frimureriet äro framsprungna ur samma källa, nämligen judendomen, och tjäna uteslutande Alljudas mål: upprättandet av en *judisk världsrepublik*, d. v. s. judiskt världsherravälde genom kommunistisk världsrevolution.

Då folket, däribland pöbeln, åter en gång morrade, d. v. s. opponerade sig mot hans våldsherravälde och oförskämda skattepolitik, "antände han Herrens eld bland dem" (IV. Mos. 11, 1—4) eller med andra ord bragte krut- och dynamitminor att antändas i lägret, naturligtvis vid de klokares hyddor. För folket förkunnades, att "Herrens eld" hade gjort det. "Herrens eld" förstörde även de yttre delarna av lägret. Moses skyllde sin sataniska förbrytarverksamhet helt enkelt på sin "eldgud".

Åter en gång sände Herren "elds"-ormar bland det revolutionära folket. "De beto folket, så att ett stort folk i Israel dog" (IV. Mos. 21, 6—8), d. v. s. Moses sköt med sina mörsare (altarhorn, fältormar) bland dem och lät antända krut- och dynamitminor. Det enfaldiga folket måste rent av tillbedja hans kanoner i tron på deras fruktansvärda makt.

En annan gång lät Moses genom sin livvakt och sina medhjälpare (leviterna) *"dräpa"* 3000 män i lägret, som blivit otroende och som vägrade att foga sig. Leviterna skulle därvid "varken skona broder, vän eller närstående" och "fingo fylla sina händer med de dräptas ägodelar", alltså röva och plundra! (II. Mos. 32, 26—29. Jfr härmed V. Mos. 33, 9). En prydlig folkgemenskap!

Ånyo vände sig en stor del av folket från Moses, hans krutgud och hans folkutplundringssystem och trädde i vänskapliga förbindelser med moabiterna och deras religion. Med den för honom egenartade raska beslutsamheten och grymheten, såsom en Napoleons och Lenins, inskred Moses mot det hotande avfallet. Han lät hänga de missnöjdas ledare och av deras anhängare dräpa 24 000 kättare. (IV. Mos. 25.) Eleasars son Pinehas, som med ett spjut genomborrat kroppen på en jude under omfamnandet av en moabitska, erhöll av nationalguden Jehova, d. v. s. genom Moses särskilt beröm och belöning (IV. Mos. 25, 6—13).

Vilken grym bolsjevikisk terror av denna under religionens täckmantel bedrivna mosaiska inkvisition! En av Jahve välsignad förebild till den judisk-ryska bolsjevismen i våra dagar och de grymma kättarförföljelserna under Medeltiden!

Enligt tysk rätt skulle Moses för bedrägeri, stöld, röveri, massmord, brytande av landsfred, upphetsande till klasskamp och bigami ha måst ådömas 100-årigt tukthus och 100-falt ha dömts till döden. Vilken teologisk fakultet kan våga att i fortsättningen förhärliga denne man och hans "rövarförbunds"-satser och lägerordning vetenskapligt såsom gudomlig lag och gudomlig uppenbarelse!! Vilka kyrko- och skolmyndigheter kunna ännu förnedra sig till att utlära Mose till korruption eggande historia samt detta föregivet "utkorade", "heliga" folk såsom förebildliga, detta folk som prästen R a b e l a i s kallat ett *"rövarband"*, reformatorn L u t h e r *"satansfolket"* och S c h i l l e r *"det råaste, ondaste och mest förkomna folk på jorden"*? Och I, I föräldrar, som av kyrka, riksdag och regering högtidligt tillförsäkrats föräldrarättigheter, viljen I utsätta Edra barn för faran att genom de dåliga exemplen i Gamla Testamentet tvångsmässigt förgiftas till kropp och själ?

Och vem måste *i verkligheten* den Gud vara, vilken välsignade massmördaren och rövarhövdingen Mose illgärningar och kunde utnämna denne till sin generalföreträdare och generaladjutant?

12. Den mosaisk-hebreiska guden Jahve-Jehova.

"Dig, Dig, Jehova, vill jag besjunga, ty var finnes väl en sådan Gud som Du" — — — ljuder det i de fromma sångerna och brusande ackorderna genom de av mosaiska bilder smyckade kristna kyrkornas salar.

Ack, om de fromma tillbedjarna av den hebreiska guden Jahve — "som de i Jesu namn ägna sina sånger" — visste vem denne gud Jahve enligt den hebreiska läran i verkligheten var — de skulle då känna smärta och ängslan över sin hedendom!

Den hebreiske guden Jehova befaller i *1. budet* hebréerna: att icke hava några andra gudar vid sidan av honom. — Men han åser lugnt, hur patriarken Jakob tillber de från svärfadern Laban stulna husgudarna såsom skyddsgudar (Man läse det roliga kapitlet 1. Mos., 31), och välsignar det "utvalda heliga folket" med de andra folkens gods och ägodelar, ehuru det jämte Jehova tillbett en mängd andra gudar, enligt vad Bibeln bekräftar.

Jehova förbjuder i *2. budet* missbruk av Guds namn men har intet att invända emot, att hans trogne knekt Moses oupphörligt missbrukar Jehovas namn. "Herren har befallt det", "Herren har gjort det", var Mose ständiga tal under hjältedaterna.

I *3. budet* fordrar Jehova helgande av vilodagen. Han förbjuder vid dödsstraff arbete å sabbaten (II. Mos. 31, 35), men har intet att invända emot att hebréerna på en sabbat bringa sitt egyptiska jätterov i säkerhet. — Han förbjuder t. o. m. uppgörandet av eld å sabbaten (II. Mos. 35, 3) men leder själv hebréerna om natten medels en eldpelare.

4. budet påbjuder hedrandet av föräldrarna. Men Jehova säger på annat ställe, att han har behag till den som vid genomförandet av förbundsföreskrifterna icke känner föräldrarna, d. v. s. icke tager någon hänsyn till dem eller rent av mördar dem, såsom framgår av II. Mos. 32, 26—29; V. Mos. 13, 1—12; 33, 9—11.

Denne Jehova befaller att döda midianiternas hela folk, inbegripet de oskyldiga barnen, med undantag för flickor och "jungfruliga" kvinnor — och ger strax förut *5. budet:* "Du skall icke dräpa".

I *6. budet* fordrar han: "Du skall icke begå äktenskapsbrott", men ger de hebreiska rövarna 32 000 midianitiska jungfrur till byte och skändande.

Han befaller hebréerna att röva egyptierna och midianiterna samt fördela "rovet" (II Mos. 11, 2, 12, 36; IV. Mos. 31) och utfärdar, föregivet å berget Sinai,

(Forts. å sid. 7.)

Kristus-domen över judarna

"Ett mördarfolk från begynnelsen"

1. Judiskt brevkort av 1913, upptagande zar Nikolaus II av Ryssland som "Kapores", d. v. s. dödsdömd av Kahalen. 2. Judiskt brevkort av 1933 med Hitler som "Kapores". 3. Judisk tidskriftsillustration av 1936 med Gustloff som "Kapores".

Årtusendens historia lämnar tydliga vittnesbörd om riktigheten av den dom, som enligt evangelisten Johannes en gång uttalades av Jesus Kristus om judarna: "Eder fader är icke Gud utan djävulen. Han är en människomördare sedan begynnelsen". (Joh. Ev. 8, 44/45). Den judiska lagreligionen, mot vilken Kristus vände sig, föreskrev och föreskriver alltjämt människomord, mord å icke-judar, enskilt och i stort, ej bara i rent utrotningssyfte utan även för tillgodoseende av rituella bruk. På otaliga ställen i Bibeln och i Talmud skildras och uppfordras till blodsoffer — bestämmelser som i en fruktansvärd utsträckning praktiskt efterföljts.

Judiska folkets historia är en enda kejja av mord, massmord och massblodbad, begynnande långt före Moses samt fortgående intill vår tids Trotskij, Sinowjew m. fl. sovjetjudar. Redan *före Moses* läto judarna mordängeln gå fram i Egypten, dödande alla förstfödda bland människor och djur. *Moses* lät bl. a. bringa de slagna midianiterna om livet, lät döda alla gossebarn och med män sovande kvinnor (Mos. V. 17 o. 18). Mose efterföljare *Josua* lät mörda alla som bodde i Jericho, "män och kvinnor och barn, oxar, får och åsnor" och lät vidare mordängeln gå fram i Ai, i Liboa, Lachis, Eglon, Hebron, Debir och Hazor etc. (Josua 6—29 o. f.). *Juda* erövrade Jerusalem, slog ihjäl invånarna och antände staden (V. 8). På samma massmördarvis förforo efter varandra de judiska ledarna *Rhud, Samger, Gideon, Daniterna, Saul* och *Samuel*. *David* förde ut folket i staden Ramah och "lade det mellan sågar, spetsar och kilar av järn. Så gjorde han i alla ammoniternas städer". (1. Sam. 12, 31.) I perserriket mördade judarna under ledning av juden *Mordochai* och judinnan *Ester* 75,800 antisemitiska perser. Perserkonungen Xerxes' antisemitiske minister Haman hängdes tillsammans med sina sex söner. Till firande av denna mordnatt fira judarna ännu i dag Purimfesten (Ester 9, 6). Åren 115—117 eft. Kr. gjorde judarna under *Bar Kochba*-uppror på ön Cyrene, varvid de mördade 220,000 icke-judar, sågade och sönderhackade dem, drucko deras blod och åto av deras blodiga kött (Dio Cassius. "Römische Geschichte", XVIII, 32). I Ryssland gjorde judarna 1917 revolution, varvid under ledning av *Trotskij* och *Sinowjew* många miljoner ryssar skötos och ihjälslogos, pinades eller genom hunger bragtes till döden. I Ungern utfördes under ledning av bolsjevikjuden *Bela Kuhn* ett massblodbad, varvid tiotusentals icke-judar blevo mördade.

*

Mot bakgrunden av dessa historiskt och bibliskt omvittnade fakta framstår den gamla beskyllningen mot judarna för lagstadgat rituellt mord å icke-judar såsom allt annat än osannolik. Beskyllningen, som sedan årtusenden fortlevat i litteraturen och den muntliga traditionen, gick ut på, att judarna enligt sin lagreligions bud lockade till sig icke-judiska barn och vuxna, som skäktades och avtappades blodet, vilket användes till inbakning i det osyrade brödet och vid vissa "religiösa" fester förtärdes i denna såväl som andra former under utförande av allehanda vidskepliga ceremonier och åtbörder. Bl. a. skedde detta vid påsk- och purimfesterna. Under en process mot Julius Streicher och Karl Holz i Nürnberg för några år sedan, då dessa stodo tilltalade för "förolämpande av det judiska religionssällskapet", förelades rätten ett av den katolske andlige, prof. dr. *Göttsberger* och senare även av dr. *Erich Bischoff* beedigat utdrag ur den judiska religionsboken S o h a r, en till Talmud hörande skrift, utdraget på hebreiska lydande:

[illegible]

I svensk översättning:

"Vidare gives det ett bud om skäktning av främlingar som likna boskap (icke-judar). Detta skäktande sker å lagligt giltigt sätt. Ty dem, som icke sysselsätta sig med den judiska religionslagen, måste man bringa den nådige Jahve såsom offer. Om dem gäller psalmen 44, 23: "För Din skull ha vi dödats. Vi ha slaktats liksom får på slaktbänken".

(Thikunné Sohar. Berdiwetch 88 b.)

Bland de hundratals fall av judisk skäktning av icke-judar, som dokumentariskt omvittnats, bl. a. genom rättegångsprotokoll från tiden från Kristus till 1932, märkas även sådana, där den romersk-katolska kyrkan uppträtt mot judarna och upphöjt de skäktade till "helgon", såsom t. ex. skedde med den av kyrkan kanoniserade "helige Simon av Trient" år 1475.

Det folk, som nu förblöder under Judas skäktkniv, är det ryska. Näst i ordningen skall Tysklands komma. Dödsdomarna över de folk och deras ledare, som skola mördas, utfärdas i synagogan. De flyga hemligt över jordklotet från judefamilj till judefamilj. De judiska ledarna förbinda dessa stora planer med sina ritualmordfester. De utgiva mordparollerna — och hela Alljuda svarar och handlar därefter.

*

Hösten 1913, alltså året före världskrigets utbrott, spriddes av de judiska kulturförsamlingarna och bokhandlarna i hela världen, framför allt i Polen, Litauen och Tyskland, ett brevkort, föreställande en rabbin med en tupp i ena handen och en uppslagen bok i den andra. Tuppen hade ett människoanlete, nämligen zar Nikolaus II:s av Ryssland krönta huvud, och undertill lästes: "Se haliphati, se temurati, se kaporati" eller på svenska: "Detta må vara min förlossning, detta vare mitt utbyte, detta må vara mitt försoningsoffer". Bilden hänsyftade i enlighet med den judiska ritualen på det hos judarna förekommande bruket att aftonen före försoningsfesten slakta en tupp som offerdjur. Härom står skrivet i Talmud-Schulchan-aruch: "Tuppen slaktas i gestalten av en människa. Tuppen tjänar därför som en utmärkt ställföreträdare, enär hans hebreiska namn 'geber' även betyder 'man'. Ställföreträdaren 'geber' (= tupp) för 'geber' (= man) är således ytterst verksam".

Enligt Talmud tager den judiske familjefadern eller rabbinen tuppen vid fötterna och svingar den tre gånger runt huvudet. Därpå lägger han undan den, placerar sin hand å tuppens huvud, sägande: "Denna tupp (geber) går till döden, men jag må inträda i ett långt, lyckligt liv och i frid". Därefter tager juden skäktkniven och avskär dess hals. Detta judiska bruk kallas "Kapores". På brevkortet av 1913 hade "Kapores"-tuppen zar Nikolaus II:s huvud. Det året skäktade hela världsjudendomen i andanom zar Nikolaus. Vad judendomen 1913 symboliskt utförde blev 1917 verklighet. Zar Nikolaus blev jämte hela sin familj mördad — "slagen Kapores". Juden Jurowsky utförde mordet. I en källare i Jekaterinburg nedsköt han på bestialiskt vis zaren och hela hans familj, döttrarna, sonen och modern, varpå liken bortforslades, övergötos med bensin och brändes. Zaren själv torterades till döds. Efter hans död skillde judarna huvudet från kroppen (liksom vid offret av tuppen) och kvarlevorna sändes till Moskva, där de under frimurarritualier i närvaro av representanter från världsloger brändes i ugnen. — Såsom det gick zaren, så gick det hans folk. Ryssland blir av Alljuda skäktat, torterat till döds.

Till det judiska nyåret 1933 utsändes en serie nya "Kapores"-brevkort, upptagande Hitler såsom "Kapores". Man visste därmed, att Kahalen, den judiska världsregeringen, beslutat dödsdomen över Hitler. Hitler och det folk han företräder, tyska folket, är av Juda dömt till döden. De stater, som i första hand utsetts såsom exekutorer av domen, äro det frimurarregerade Frankrike och det bolsjevikstyrda Sovjet-Ryssland, vilka skulle tvinga alla de övriga folken att deltaga i utförandet, i samband varmed meningen är att låta den judisk-bolsjevikiska världsrevolutionen gå fram och låta skäktningen omfatta hela den icke-judiska mänskligheten. Den stora frågan gäller nu, om Alljuda denna gång skall lyckas sätta sin dom i verkställighet. Vi vilja hoppas och tro, att så ej blir fallet.

*

Av intresse är att i detta sammanhang konstatera, att någon tid före mordet å den tyske nationalsocialistiske ledaren Gustloff i Schweiz den av en frimurare-judelakej utgivna schweiziska tidskriften "Nebenspalter", n:r 2 d. å., presenterade en avbildning av Gustloff såsom "Kapores", dansande på en "edskamrats" näsa. Mordet å Gustloff skedde således enligt domslut av Kahalen. Mördaren, juden David Frankfurter, är en känd medlem av kommunistiska partiet, av "Antifascistiska organisationen" — som vars representant han 1934 deltog i "De internationella antifascistiska judarnas" kongress i Moskva — av den antikristliga judiska sekten "Trogna israeliter" — som bl. a. hade mordet å den ukrainska nationalistledaren hetman Petljura på sitt samvete — m. fl. judiska sammanslutningar. Den judiska veckotidningen "Yiddish Weekly", London, skrev dagen efter mordet, 7 febr.: "Den förhoppningen är berättigad, att David Frankfurter (Gustloffs mördare) skall frias, då hans gärning begåtts av sedliga vedergällningsskäl!". Den judiska dagstidningen "Hajnt" i Warschau meddelade 12 febr.: "På initiativ av Ligan för bekämpande av antisemitismen har en internationell kommitté bildats för att förbereda och övervaka försvaret av David Frankfurter, som sköt naziagenten i Davos". "Internationella kommittén för David Frankfurters försvar" är emellertid i verkligheten intet annat än ett täcknamn för Komintern (Kommunistiska Internationalen). Den advokat, som jämte den av schweiziska myndigheterna utnämnde skall åtaga sig Frankfurters försvar, är dr. *Loria*, kommitténs befullmäktigade ombud, sedan åtskilliga år ledare av den kommunistiska pressen i Tjeckoslovakiet samt medlem av Komintern. Han är direkt anställd i Moskvas tjänst och erhåller därifrån sin betalning. Genom förmedling av sovjetlegationen i Prag mottager han årligen 150 000 tjeckiska kronor från judarna i Kreml.

Alljuda ämnar uppenbart utnyttja rättegången mot den judisk-kommunistiske mördaren Frankfurter till ett stort anti-nazistiskt, pro-judiskt och pro-kommunistiskt nummer. "Världssamvetet" skall på känt vis åter kommenderas upp — att döma "nazistterrorn" och "barbariet" i Hitlers land. Men fjällen ha börjat falla från folkens ögon. Det planerade grandiosa rätts-moraliska skådespelet kommer icke att få avsedd verkan. Sanningen av Kristi ord om judarna gäller i dag liksom för årtusenden sedan: "Eder fader är icke Gud utan djävulen. Han är en människomördare från begynnelsen".

Varje svensk

bör känna icke bara sin egen utan även judarnas historia i Sverige, hur dessa lyckats innästla sig i vårt land för att efterhand bliva dess hemliga makthavare. En orientering i dylik riktning lämnas i den å Nationens förlag utgivna broschyren "Judarna i Sverige", "En historisk återblick över den judiska invandringen och makterövringen", pris 50 öre.

Erhålles mot insändande av beloppet i brev eller per postgiro 3643, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Relativitets-nationalism

Den utvandrade tyske relativitetsjuden professor Einstein utvecklar i en intervju i den i Czernowitz utkommande judiska tidningen "Morgenblatt" sin egenartade syn å nationalitetsproblemet, förklarande: "Jag känner mig både som tysk och jude. Ty det är helt och hållet möjligt att vara bäggedera. Nationalism är en barnsjukdom. Den är mänsklighetens mässling". Strax efteråt säger han dock: "Jag understödjer zionismen, trots att den är ett nationellt försök, därför att den förlänar oss judar en gemensam strävan".

Ja, för egen räkning acceptera judarna nationalismen, t. o. m. i dess våldsammaste ytterlighet, men när det gäller andra folk är den en "barnsjukdom", "mänsklighetens mässling". Själva hålla judarna samman liksom kardborrar, äro de mest förbittrade förespråkare av rasteorien och nationalismen, så länge det rör sig om dem, men vågar ett annat folk omfatta samma recept, är det "barbariskt", "reaktionärt", en "fiende till mänsklighetsidealen"!

Kampfonden

Under mars inflöto nedanstående bidrag till vår kampfond:

En av de små i landet	Kr.	4:—
Blue girl	„	2:—
Bonde	„	2:—
Cepete	„	2:15
K. L.	„	10:—
Observator	„	5:—
Henry F.	„	1:40
G. D.	„	5:—
Antifrimurare	„	10:—
Summa	Kr.	41:55

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag insändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Frankrike redan en Sovjet-provins?

I rikskansler Hitlers tal till den församlade tyska riksdagen vid tillkännagivandet av riksregeringens beslut om Rhenlandets remilitarisering berördes eventualiteten av Frankrikes omvandling i en nära framtid till en Sovjetrepublik under Moskvas överledning. Det saknas ej heller å fransk sida röster, som tala för en liknande bedömning av verklighetsläget och dess möjliga perspektiv; ja, man är där på sina håll böjd för att redan betrakta Frankrike som en Sovjet-provins.

Tidningen "Matin" erinrar om, att Stalin enligt Kominterns beslut är den som leder kommunistiska exekutivens franska sektion. Stalin fungerar således samtidigt som sovjetregeringens överhuvud och organisatör av den röda omvälvningen i Frankrike. En dylik fräck inblandning i landets inre angelägenheter har aldrig tillförne förekommit och tolererats. Tidningen anser sig med fullt fog kunna ställa frågan: "Har Frankrike icke redan blivit en Sovjet-provins?"

*

Sovjet-Mongoliet — ett hemlighetsfullt land

Den brännande tvistepunkten mellan Sovjet-Ryssland och Japan är f. n. Yttre Mongoliet med huvudstaden Urga-Ulan-Bator, som i verkligheten länge utgjort en sovjetprovins och ett förbjudet land, vars beträdande från mandschurisk sida är förenat med livsfara. Moskva var alltid mycket angeläget att dölja sitt regemente i detta land och framställde förhållandena därstädes såsom en Mongoliets egen angelägenhet. Men för det japanskt protekterade Mandschuko blev grannskapet en källa till ständiga och allt större bekymmer.

Sedan alla försök att å japansk-mongoliska konferensen bilägga gränstvisterna strandat, offentliggjorde Mandschukos utrikesdepartement en kommuniké, som bl. a. innehöll följande: "Vi kunna icke betrakta Yttre Mongoliet såsom en normal stat. Vi betrakta numera detta land såsom ett farligt och hemlighetsfullt område, gränsande till vårt land. Sedan våra bemödanden att bilägga de svävande frågorna misslyckats, skola vi nu tillgripa åtgärder, som vi allena finna tillfyllest". Den första åtgärden skulle vara besättandet av ett gränsområde av Mongoliet, varpå skulle följa en rensning av landet från sovjetistiskt förmynderskap till stävjande av de kommunistiska upprorssträvandena och sabotagen å mandschuriskt område.

På dessa planer svarade Stalin med en intervju i amerikanska pressen, vari han förklarade, att ett japanskt försök till inblandning i Yttre Mongoliets inre angelägenheter betydde — ett nytt världskrig. Röde zaren i Kreml skulle alltså varit befullmäktigad att tala i v ä r l d e n s namn, om nu icke talet var en ren bluff, till injagande av respekt för "den mäktiga Sovjet-Unionen", vilken i och för sig ej längre tyckes imponera så stort å Japan.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Det fatala kretsloppet

Engelsk historikers syn på judefrågan

Ett viktigt bidrag till belysande av judefrågan har lämnats av den framstående engelske historikern *Hilaire Belloc,* en av Englands mest betydande katolska skriftställare och kyrkorepresentanter. I sin bok "Judarna" sysselsätter han sig ingående med problemet. Han kommer därvid inledningsvis att uttala sig om dessa politiker som gå förbi judefrågan eller överhuvud förneka dess existens, vilka han förebrår lögnaktighet, ängslan, fruktan och hyckleri.

Deutsche Tageszeitung, Hermannstadt, återger innehållet av Bellocs bok, tagande fasta å följande konstateranden av den framstående engelske historikern:

Att den judiska nationens fortsatta tillvaro bland andra, främmande nationer utgör ett ständigt problem av allvarligaste karaktär; att Europas fullständigt olika kultur, tradition, ras och religion gjort Europa till en ständig motståndare till Israel och att det senaste snabba skärpandet av denna motsats gör finnandet av en lösning praktiskt trängande — det är ett problem, som man icke kan smussla ifrån sig, såsom senaste generation av judarna liksom deras värdar försökt. Det är ett problem, som ej kan undvikas eller ens mildras (såsom andra sociala problem) genom tidens inverkan: ty det befinner sig i växande inför våra ögon. Man måste möta det, man måste taga ställning till det, öppet och genast. Problemet innebär i själva verket att avlägsna eller utjämna spänningen, som förorsakas genom närvaron av en främmande kropp i en organism. Den främmande kroppen framkallar spänningar eller, för att taga en annan jämförelse, befordrar en friktion, som är skadlig såväl för den själv som för den organism, hos vilken den innebor. Problemet är *huru* dessa spänningar en gång för alla skola lösas och tingen för beständigt åter kunna bringas i ordning.

Det gavs en rad krisrörelser, alltid med samma förlopp. Juden kommer till ett främmande samhälle, först i ringa antal. Han trives. Hans närvaro upptages icke illa. Han blir snarare behandlad såsom vän. Om nu till följd av en stor kontrast i typen eller till följd av en framträdande divergens mellan hans och hans värdars mål eller på grund av hans starka förökning: han framskapar eller upptäcker en växande animositet. Han upptager denna illa. Han motsätter sig sina värdar. Dessa vilja vara herre i eget hus. Juden motsätter sig detta anspråk. Det kommer till våldsamheter ... De landsförvista fly från platsen för förföljelsen till en annan, varest man knappast känner judar, där problemet aldrig existerat eller förgätits. Han möter ånyo den vidhjärtade gästvänskapen. Men också här följer efter en period av vänskapligt umgänge ett växande, halvt omedvetet motsatsförhållande, som snart blir akut och leder till nya explosioner, och så vidare i det "fatala kretsloppet".

I detta "fatala kretslopp" ha folk och kulturer gått under. Detta "fatala kretslopp" har dragit egyptierna, perserna, spanjorerna, Rumänien, Tyskland, Österrike, Frankrike, Amerika och Ryssland in i sin virvel. Juden fann alltid åter fristäder, varest judefrågans problem icke existerat eller glömts. Denna glömska har genom årtusenden räddat makten åt juden. Alla medeltidens och nyare tidens pogromer kunde blott övergående försvaga judendomens kraft. Juden uthärdar lätt tillfällig smälek och förakt, om någon annorstädes rikedom, makt och herravälde kan falla i hans sköte. Det är en uppgift för alla icke-judiska folk att göra ett slut å det "fatala kretsloppet". Om världen kastar över bord "lögnen och hyckleriet, ängslan och fruktan, judelakejstämningen", om överallt stormen bryter löst mot Juda, tager ett kretslopp sitt slut, vilket sedan årtusenden pinar de icke-judiska folken och störtar dem i avgrunden. Juden kunde i alla tider fira triumfer, emedan icke-judarna så hastigt glömde. Att rycka den sovande världen ur denna glömska och tvinga den till handling, är den högsta uppgift nutida människor kunna ställa sig.

Frankrikes regenter

Förhållandet mellan det judiska miljardärhuset Rothschild, huvudintressenten i Franska banken, och den av Franska Stororienten dirigerade, Moskva-orienterade "folkfronten", som i dag sköter regeringsmakten, är ett spörsmål av aktuellt intresse. Tecknen tydde ju på, att Rothschilds icke helt var med på Moskvas radikala program. Allehanda publicerar en artikel, "Frankrikes regenter", som överraskande hänsynslöst blottställer den Rothschildska maktställningen och vars slutord lyda: "Revolutionen år 1848, fransk-tyska kriget 1870 och världskriget finansierades av Franska banken".

Under 1935 fördes från den Moskva-orienterade "folkfronts"-oppositionens sida en ytterst skarp propaganda mot Franska banken. I Le Quotidien t. ex. lästes: "Franska bankens regenter utöva furstars inflytande på vårt land" och La Lumière skrev: "Frankrike kommer icke längre att underkasta sig en finansoligarkis vilja, i spetsen för vilken stå herrarna de Wendel och Rothschild. Republikaner av alla riktningar, förenen Eder, för att storma denna Bastilj!" Och i deputeradekammaren hördes socialisten Legrange yttra: "Hos oss finns det en Bastilj som är stödjepunkten mot folkviljan, Franska banken och dess regentråd".

Banque de France är — berättar vidare N. D. A. — ett privatföretag, av vars 182,500 aktier icke en enda tillhör franska staten. De 200 största aktionärerna utgöra styrelsen, i vilken varje aktionär har en röst. Av dessa 200 väljas 12 "regenter", som tillsammans med guvernören och de båda vice guvernörerna bilda generalrådet, vilket har all makt. För att bli guvernör fordras innehav av minst 100 aktier, medan viceguvernör endast behöver äga 50. Aktievärdet är i dag c:a 10,000 francs. Bland regenterna finner man f. n. i främsta rummet baron Edouard de Rothschild samt de fyra storbankirerna Mallet, baron Hottinguer, baron Jacques de Nefliz, Pierre Mirabaud och David Weill. Bland industriens representanter i bankledningen märkas markis de Vogué och F. de Wendel, president i den sammanslutning som äger den franska rustningsindustrien. Bakom de Wendel står nästan hela Frankrikes tunga industri.

Regentrådets medlemmar behärska ej blott genom sitt direkta inflytande Franska banken och de av denna beroende företagen. De kontrollera de flesta franska storföretagen, 95 aktiebolag, 31 privatbanker, 8 försäkringsbolag, 9 järnvägar, 8 rederier, 7 järn- och stålverk, 8 gruvor, 12 kemiska fabriker m. fl. företag. Franska banken har i landet 159 filialer, 84 underfilialer och 399 "anslutna kontor". Då i Frankrike även växlar på så ringa belopp som 5 franc diskonteras, kontrollerar Franska banken de minsta affärer. Den är enda institutet med sedelutgivningsrätt, har monopol å statsdepositioner, för vilka den icke betalar några räntor och ger i gengäld franska staten räntefria lån.

Det skulle alltså vara "folkfrontens" avsikt att ersätta denna solida regering med en filial av Moskva? Man har svårt att föreställa sig, att något dylikt skulle kunna ske mot Banque de Frances vilja. Postminister Mandel-Rothschild är ju en skicklig regissör med goda förbindelser i båda lägren — kanske lyckas han också här etablera en samförståndslösning i judendomens gemensamma intresse.

Den bibliske Moses

(*Forts. fr. sid. 5*).

7. budet: "Du skall icke stjäla". (Jfr även V. Mos. 20, 10—20.)

I *8. budet* fordrar han: "Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa", d. v. s. — enligt dr. Martin Luthers utläggning — icke beljuga eller bedraga denne. Men själv ger han Moses (i II. Mos. 7, 16, 26, 8, 18 o. f., 9, 13 o. f., 10, 9, 24 till 27, 11, 2 o. f.) noggrann anvisning och uttrycklig befallning att grundligt beljuga och bedraga farao och egyptierna. Moses skulle föregiva för dem, att judarna blott ville draga ut i öknen för att där fira en fest till ära för sin stamgud Jahve. För detta ändamål skulle de låna gyllene fat av egyptierna. I verkligheten var deras mål erövrandet av det välsignade Kanaan samt att icke återlämna de "lånade" klenoderna. Även II. Krön. 18, 19—21 bekräftar, att Jehova givit judarna lögnen såsom kampmedel mot de ariska folken. Och denne Jehova tillskriver kyrkan uppkomsten av 8. budet!

I *9. budet* fordrar han: "Du skall icke ha lust till din nästas hus". Men på annat ställe lovar han det hebreiska rövarsällskapet icke-judarnas hus, "som de icke ha byggt", och befaller att tillintetgöra dem genom ocker (II. Mos. 19, 5; III. Mos. 20, 24; V. Mos. 6, 10, 11; V. Mos. 15, 7; 23, 21).

I II. Mos. 23, 29—30 ger han rövarfolket anvisningar om hur det skall sätta sig i besittning av de andra folkens länder och ägodelar: Hebréerna "skulle icke genast utdriva folken", "på det att landet icke skulle bli öde och de vilda djuren icke föröka sig mot hebréerna", utan skulle de "efterhand utdriva invånarna, till dess judarna hade förökat sig och kommit i besittning av landet". Han anbefaller således sina fega hebréer det lömska erövrandet av länderna genom ocker, förpantning och räntesystem samt invånarnas nedtryckande till slavar, vilket hebréerna troget följt (Dom. I, 27 o. f.; I. Kon. 9, 20—21 o. 9, 15).

Han låter genom sin föregivna ställföreträdare förkunna *10. budet* — och förklarar det vara i sin fulla ordning, att hans trogna knekt Moses hade två hustrur (prästen Jetros dotter och en negress, II. Mos. 2, 21; IV. Mos. 12) — ja, han straffar Mose syster Mirjam med en fruktansvärd farsot, emedan hon vågat klandra den fromme knekten Moses på grund av hans tvegifte (IV. Mos. 12).

De anförda exemplen — ett litet utdrag ur ett stort bevismaterial — visa *hur Jahve själv trampar de föregivet av honom givna "heliga 10 budorden" under fötterna.* Dessa voro uppenbart blott avsedda för icke-judarna som skulle utplundras, men icke för hebréerna.

(*Forts. i nästa n:r*).

Frimureriets stormästare hos Roosevelt

Enligt "New Yorker Staatszeitung" hade president Roosevelt nyligen en mottagning för Frimurarordens stormästare från olika stater, vilka varit församlade till årsmöte i New York. Presidenten hälsade hjärtligt på de besökande Bröderna Stormästarna .˙. och höll ett tal till dem.

Aktiviteten bland "välgörenhetsbröderna" är f. n. allestädes högst påtaglig och naturligtvis ej minst i New York, där världsfrimureriets ledande instans, "Grand Conseil de New York de la Franc-Maçonnerie Internationale", har sitt säte.

»Revolutionära skriftställare»

"Revolutionära skriftställare" höllo nyligen kongress i New York under deltagande av 214 delegerade samt 106 gäster. I programmet ingick bl. a. föredrag av Josef Freymann om "Traditionen i den amerikanska revolutionära litteraturen" och tal av Edwin Sievers över "Den proletariska prosan".

Huvudintresset vid förhandlingarna samlade spörsmålet om skriftställarnas deltagande i klasskampen. Josef Trachtenberg redogjorde för tillväxten av marxistisk litteratur. I anslutning till diskussionen härom beslöts grunda "De amerikanska skriftställarnas liga" samt valdes ett utskott bestående av Freymann, Gold, Josefson, Isidor Schneider, Trachtenberg m. fl. Mötet bragte i sin resolution en hälsning till den internationella kommunistiska organisationen Röda Hjälpen (MOPR) och avslutades med unisont avsjungande av "Internationalen".

Från början till slut en rent judisk tillställning alltså!

Juden — opiumhandlaren

Bland de många slag av lukrativa geschäft som den över jordklotet vandrande internationelle juden betjänar sig av är även handeln med narkotiska gifter. Samma roll som den inbringande alkoholen spelade i kampen för indianernas underkastelse i Amerika spelade som vi veta det dyrbara opiumgiftet i det "vita" kolonisationsarbetet i Kina.

Det har alltså sin förklaring, att den internationella kampen mot narkotiska gifter har svårt att komma till rätta med sin uppgift. Men någon gång händer det, att en affärsman å området råkar fastna i polisens nät — och måste skylta med sitt namn i tidningarna. Så kunde nyligen läsas i "New Yorker Staatszeitung" om en viss Abraham Stein som efter att i åratal ha varit eftersökt av rättvisan inställt sig för domstolen. Stein hade den 7 april 1931 anklagats för olaga handel med opium samt fått sitt till 960,000 dollar värderade förråd av rökgiftet beslagtaget av myndigheterna. Han har nu måst erkänna sig skyldig till den olaga gifthandeln.

Undvik att köpa av en jude eller hans bulvaner.
Genom att köpa av en jude sätter Du vapen i hans hand mot Dig själv.
Köp av Dina svenska folkbröder!

Broder .˙. Emanuel å krigsstråten

De underbara avslöjandena kring rättsfallet Torsten Kreuger kommo Demokratiska Överheten att alldeles tappa huvudet. I synnerhet riktar sig dess vilda raseri mot juris professor Lundstedt, som brutit mot all konvenans genom att offentligt försvara den som fredlös förklarade brodern till Ivar Kreuger, betecknande T. K. som oskyldigt dömd och fängelsedomen över honom som en justitieförbrytelse.

Läget har blivit till den grad allvarligt, att Demokratiska Överheten nu även måst mobilisera själve Presidenten i Publicisternas Klubb, Vise Brodern .˙. av X. graden, Vice Ordens-Historiegrafen i Kristianstads Provinsialloge av Frimurarorden, Ledamoten av Riksdagens Första Kammare m. m. Carl Olof Emanuel Björck att i svenska pressens namn ge Torsten Kreuger och hans "advokat" dråpslaget. Med äkta murerisk stolthet förklarande, att han icke inlåter sig på diskussion i rättsfrågorna, låter Broder .˙. Emanuel professor Lundstedt, vårt lands främste rättslärde, veta, att han är landets oskickligaste jurist — "omdömeslös", "klumpig", "otympligt barock", "narraktig", "obalanserad", "missbrukare av fria ordet" etc. — vilket allt under jubel accepteras av Bonnierpressen. Ja, det Tryggerska gangsterorganet Sv. D. börjar tala om "Torsten Kreugerkomplex" och psykoanalys, vilket väl skulle vara näst sista försöket att bringa vederbörande till s. k. förnuft.

Redan våren 1935 vände sig Broder .˙. Emanuel i ett anförande hos Publicisterna mot från *"otillbörligt* finanshåll" — Torsten Kreuger — visad tendens att inkräkta å pressfriheten. Denna rättighet — att inkräkta å pressfriheten — skall kantänka vara reserverad åt Demokratiens egna, de tillbörliga finanshållen, husen Wallenberg & Bonnier. Vid samma tid hördes Broder .˙. Emanuel i Riksdagen läsa lagen för Per Albins kommunikationsminister, som då visat sig vara ungefär lika omdömeslös som nu prof. Lundstedt, i det han djärvdes kritisera husen W:s och B:s engagemang icke bara i radion utan i svensk monopolistisk verksamhet överhuvud. "Jag har hört talas om att sådant förekommer i nassepressen — så föllo hans ord — men att det skulle återges från statsrådsbänken, hade jag icke väntat. Vad har Herr Statsrådet för anledning härtill? Jag bestrider bestämt, att dessa hus skulle styra radion." Klara besked alltså!

Storslagnast är Broder .˙. Emanuel dock, när han nu vill göra gällande, att en oskickligare advokat än prof. Lundstedt hade Torsten Kreuger icke kunnat finna. Lundstedt har när allt kommer omkring genom sitt uppträdande gjort T. K. "en verklig björntjänst". — Det börjar tydligen gå runt i huvudet å Brödraskapet.

Läs

nedanstående aktuella broschyrer i judefrågan, utgivna å Holmvalls Förlag:

Den statsfientliga judiska läran	Kr. 0:25
Den judiska tidningspolypen	„ 0:25
Entente-Frimureriets hemliga spel under världskriget	„ 0:25
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich Stoltheim	„ 2:—

Erhålles mot beloppets insändande i brev eller per postgiro 3643 under adress: *Nationen,* Box 1145, Stockholm 16.

Judarnas fördelning i världen

I marsnumret av den i Warschau utkommande "Iwo-Blätter", organ för "Jiddisches Wissenschaftliches Institut", publicerar Jakob Lestschinsky en längre artikel om judarnas fördelning å olika länder och världsdelar. Förf. beräknar vid början av 1936 deras sammanlagda antal till 16,240,000. Över 60 % av alla judar eller närmare 10 miljoner komma på Europa; över 30 %, i runt tal 5 miljoner, leva i Amerika, över 5 %, mer än en halv miljon, i Asien; i Australien finnas omkring 30,000 judar.

Två tredjedelar av det judiska folket rymmas i trenne länder: Nordamerikas Förenta Stater (4,450,000), Polen (3,150,000) och Sovjet-Ryssland (3,080,000). I övrigt fördela sig judarna i världen på 80 stater och länder. Endast 4 stater ha en befolkning på mer än en miljon judar, nämligen de tre redan nämnda länderna och Rumänien. En judisk befolkning på över 100,000 själar finnes i sjutton stater, vilka tillsammans rymma 92 % av hela judenheten.

Aktuell litteratur

	Kr.		Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—	**Bolsjevism och judendom.** Av Herman Fehst	2:50
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75	**Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg.** Av Per Granskare	1:—
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75	**Revolution.** Av Frank Dahlberg	3:50
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50	**Judarna i Sverige**	0:50
Zions Vises Protokoll	1:—	**Nya Upptäckter om Zionsprotokollen**	0:50
En anklagelse	1:—	**Kristendomen — den urariska religionen**	0:50
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50	**Kristus var ej jude**	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN,** Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: -
Halvår .... „ 2: –
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 APRIL 1936

Vida Världen

Fria Ordets Riddersvakt

F. d. kaptenen i Kungl. Flottan, Redaktören i Presskungen Bonnier-Gutkinds från Jerusalem husorgan Dagens Nyheter, Broder . ˙ . Sten Fredrik Dehlgren lade den 10 oktober 1935 en ny lager till sina många föregående i fosterlandets tjänst. I egenskap av President i "Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd", som övertagit vården av den offentliga moralen i detta land, satte

han nämnda dag Frimurarordens av husen Wallenberg och Bonnier godkända förbud mot Nationen i verket, sålunda fullgörande sin heliga ordensplikt. I folkmoralens namn bjöd han rikets samtliga legitimerade tidningsförsäljare att genast upphöra med försäljning av vår tidning såsom "sårande för tukt, sedlighet och allmän anständighet".

Det var ej första gången nedskrivaren av dessa rader hade äran bli föremål för Kaptenens i D. N. uppmärksamhet, ehuru hans intresse för vår ringhet tidigare ej tagit sig fullt så energiska uttryck som nu. I egenskap av utgivare av Södertälje Tidning företogo vi oss på sin tid att i nämnda tidning n:r 109, sept. 1934, i en artikel, "Det politiska galaspektaklet", med särskild adress till Bonniers D. N., protestera mot "hänsynslösheten i metoderna hos dem, som nu med sin pressupplysningsverksamhet i enskilda spekulativa intressens tjänst söndra och vilseleda vårt folk och sedan till råga på allt gyckla över sitt verk".

Vår citerade artikel råkade komma inför själva Presskungens och hans Första Livdrabants ögon, där den väckte stor oro. Så bekommo vi ett den 19 sept. 1924 daterat brev, undertecknat "S. Dehlgren", vilken i egenskap av "den som bär ansvaret för Dagens Nyheters politiska inlägg" framförde en skarp protest mot våra beskyllningar mot D. N. och "krävde en förklaring". "Är Ni den gentleman som jag hoppas, tror jag att Ni skall förstå mina synpunkter och ej heller vägra den ursäkt som verkligen är av nöden".

Någon ursäkt från vår sida blev det dock ej. I vårt svarsbrev av 22 sept. meddelade vi Kaptenen på D. N.-skutan, att "vi icke finna anledning återtaga vad i artikeln uttalats liksom ej heller att till Eder personligen framföra en ursäkt". I stället för ursäkt gjorde vi följande utfästelse, vilken vi så gott vi kunnat sökt infria: "För min personliga del ämnar jag emellertid icke, även med risk att stöta en del herrar i Stockholm för pannan, i min framtida verksamhet lägga fingrarna emellan utan ämnar efter bästa förmåga upplysa den vilseförda allmänheten om verkligheten och sanningen".

I sitt nästa brev, daterat "Stockholm den 23 september 1923. S. Dehlgren" (skulle vara 1924-diskussionen hade tydligen börjat taga på Kaptenens nerver!), voro ton och taktik förändrade. Kaptenen sökte på allt sätt övertyga oss om sina redliga syften å det publicistiska fältet. Han förklarade sig t. o. m. personligen gilla tvenne i Södertälje Tidning införda antisemitiska artiklar — vilket ju bör vara en särskild glädje för Bonnier att erfara. Han hänvisade vidare till sin tidnings modiga kamp mot storfinansen. "Både mot Handelsbanken och Enskilda Banken har jag många gånger gått i härnad" — vilket ju i synnerhet bör intressera Regenterna i den gyllene fästningen vid Kungsträdgården. Kaptenens övergivande av Kungl. Flottan och inträde å den publicistiska banan hade uteslutande motiverats av önskan "att få en mer självständig ställning".

Till yttermera bestyrkande av sin fria och självständiga ställning som pressman omtalar Kaptenen vidare, att han låtit inrymma en särskild bestämmelse i kontraktet med Bonnier, "att jag äger redigera och sköta tidningen i enlighet med mitt samvete och att ingen äger lägga sig i denna skötsel. Kontraktet är från bolagets sida ouppsägbart och skulle trots detta något ske som föranledde min avgång, skall ett skadestånd betalas på 150,000 kr., för vilket prima inteckningssäkerhet deponerats i taka händer ... Naturligtvis må Redaktören anse Dagens Nyheter så galen som helst, men jag vidhåller att Redaktören är på fullständigt fel spår om det insinueras att jag mot bättre vetande skulle vara tvungen eller vilja gå några spekulativa intressens tjänst".

De upphöjda motiven för Kaptenens å Judas liberal-bolsjevikiska flaggskepp folkupplysning ligga alltså i öppen dag. Naturligtvis faller det ingen svensk in att ifrågasätta en officers vid Kungl. Marinen ära och misstänka, att den högre årsinkomsten hos Suveränen Bonnier — 60,000 à 80,000 kronor — mot ett enda tiotusental i Rikets tjänst kunnat utöva någon dragning vid platsombytet. Väl var det förut känt, att det var Kaptenen på Bonniers presskuta som representerade makten och ansvaret, men det är roligt att ha fått papper på't. De som ha något otalt med Sanningsvittnet D. N. böra alltså vända sig till Kaptenen, som efter samvetets bud sköter navigeringen. — Karl Otto är alltid lika rörande anspråkslös inför offentligheten.

I sitt sista brev till författaren av dessa rader gav Kaptenen ett erkännande åt vårt krav på ärlighet i politiken, skrivande: "Då Redaktören själv synes uppskatta en fri och självständig ställning, förstår jag knappast vad det skall finnas för anledning att framställa pressen som bunden och dess ansvariga som mer eller mindre moraliskt förkastliga individer". Men vi förblevo ståndaktiga. När alla andra övertygelsemedel missade, såg man slutligen ingen annan utväg än att genom den välgörenhetsutövande Frimurarorden och dess exekutiv "Distributionsnämnden", vars President Kaptenen-Brodern . ˙ . är, förbjuda Nationen i den allmänna tidningsförsäljningen såsom "omoralisk"

Sveriges folk kan vara tryggt. Fria Ordets Riddersvakt vakar.

*

Judarnas paradis

Att det "utvalda" folket är härskarklassen i Röda Paradiset, torde numera vara allmänt känt. Potentaterna i Moskva göra också allt för att befordra de nya härskarnas över alla ryssar intressen på olika områden.

"Prager Presse" berättar i en korrespondens från Paradiset, att vid skolårets början inom Sovjet-Unionens hela område de räknades över 1000 jiddiska elementar- och mellanskolor med jiddiskt undervisningsspråk, varav enbart i Winitza 138 skolor med i runt tal 30 000 barn. Dessutom finnas en rad jiddiska högskolor och pedagogiska läroanstalter. I Sovjet-Unionen utgivas mer än 40 dagstidningar och tidskrifter å jiddiska språket.

Germania lämnar fängelset

För tid och evighet trodde sig det "utvalda" folket genom Versaillesfördraget ha förpassat Germania i dödens mörker. Men till sin förskräckelse ser det i dag, att fängelsemuren icke höll. I förklarad gestalt träder den dödsdömda åter inför världen — för fullgörande av den största mission som i årtusenden anförtrotts ett folk.

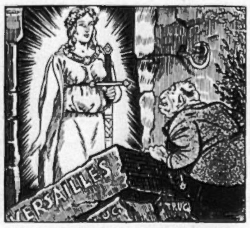

Då slutstenen skulle läggas till ett nytt fästningsverk kring det av tidens tand en smula anfrätta Versailles-fängelset — alliansen mellan Paris och Moskvas judar — bröt Hitler genom remilitariseringen av det tyska Rhenlandet djärvt ringen, under det att han för Tysklands del erbjöd Europa en verklig fredsordning å rättfärdighetens grundval.

Ett illtjut av raseri blev svaret å Hitlers steg från judarna i Paris och Moskva, vilka sågo sina planer äventyras och fordrade ögonblicklig aktion av "kollektivfredens" garanter mot Tyskland. Nu skulle det länge förberedda revolutionskriget mot Hitler-Tyskland sättas i verket, Judas straffande svärd träffa den hatade! Man får blott hoppas, att förnuftet äntligen skall vakna hos Europas folk.

*

Det aktuella problemet

Judefrågan tränger sig fram till det aktuella problemet i alla länder, fordrande lösning. Statsmän och politiker göra väl alltjämt vad i deras makt står för den ömtåliga frågans tillbakahållande. Men sanningen om judarna är på marsch och de härav givna konsekvenserna kunna ej undgås.

I årtusenden har det satansdyrkande Judafolket med sin mammonism och sina blodiga imperialistiska konspirationer saboterat den mänskliga utvecklingen och hindrat folken i deras naturliga liv. Det skall nu äntligen bli ett slut på detta. Folkens befrielse ur onda lustars våld och inriktning för högre livsideal är blott tänkbart genom rotens till det onda oskadliggörande. Genom judefrågans lösning en gång för alla!

Först när detta skett, kommer mänsklighetens tillfrisknande ur dess mångtusenåriga lidanden och freden på jorden skall icke längre vara en utopi.

*

Röda Pesten

Lenins olika böcker ha under loppet av 15 år utkommit på 75 språk i upplagor å sammanlagt 116 000 miljoner exemplar. Denna röda syndaflod av hat och upphetsning har ej blott bragt ett oändligt elände och lidande över ryska folket utan också på otaliga kanaler nått ut till alla andra folk, förgiftande deras ande och blod.

Krönt Republik

En "amerikansk" publicist, lydande namnet Isaac Marcosson, skildrar i "Saturday Evening Post" sina intryck från ett besök i Sverige, vilket framställes såsom idealet för en demokrati. Monarkien är bara en formsak. Isaac har naturligtvis själv gästat Hans Majestät å Solliden och fastslår — givetvis med uppriktig förnöjelse — att Sverige är en "krönt republik", vars överhuvud är ett typiskt exempel på den demokratiska andan i landet. Ja, kungariket Sverige är vordet en krönt republik, en beslöjad juderepublik, en provins av den internationella Frimurarorden, vars hela strävan går ut på den judiska världsrepublikens upprättande.

I övrigt konstaterar Isaac, att här icke finnes någon fara för det enskilda initiativet, för ägande- och arvsrätten eller profitsystemet. Förvisso icke ur den regerande judendomens och dess "demokratiska" hjälpares synpunkt; hur det ställer sig för dem som råkat befinna sig utanför de utvaldas skara, låtsas han icke om eller har icke förstått. Säkert är i varje fall, att det judiska profitsystemet mår förträffligt i detta land, där enligt Isaac högkonjunkturen aldrig vill taga slut. Pengarna flöda härligt i Stockholms nöjesliv, man bjudes på "schnaps", tilltalas "skoal" och undfägnas med "lyckosparkar".

Man förstår, att den "amerikanske" Isaac i vår krönta republik ser idealet för en demokrati.

*

»Lux-Magazine» i Paradiset

Sovjetryska Handelsmonopolet har under namn av "Lux-Magazine" startat en ny form av försäljningsställen för lyxvaror och delikatesser. Enligt "Prawda" skall sovjetistiska livsmedels- och delikatessindustrien i dessa lyxmagasin kunna bjuda allt vad Ryssland och den monopoliserade importen äro i stånd att uppbringa, t. o. m. utlandsviner och likörer.

Lyxmagasinen äro naturligtvis ej avsedda för de förslavade ryska proletärerna utan för den judiska överklassen och "studerande" utlänningar, vilka senare skola ingivas den uppfattningen, att man i kommuniststaten kan få allt vad man önskar. Vem kan väl ha något emot en slik "proletärisk" regim?

*

Mandel-Rothschild övar välgörenhet

Den i vårt förra nummer presenterade parlamentariske regissören i Republique Francaise, populärt benämnd Rothschild Frères (R. F.), judiske postministern Mandel-Rothschild har "på utrikesministerns önskan" låtit utge ett frimärke å 1,25 francs valör, vilket dock endast motsvarar värdet av ett märke å 75 centimes. Skillnaden, 50 centimes per märke, skall tilldelas de politiska flyktingar, som f. n. översvämma Frankrike. Flertalet av dem, som skola profitera av denna understödsverksamhet äro tyska bolsjevikjudar, alltså av samma ras som postministern.

Tidningen "Jung-Lothringen" i Strassburg protesterar mot Mandels djärva tilltag, yttrande: "Vad herr Mandel här presterat är dock för starkt. Vill han understödja sina trosfränder, må han göra det ur egen börs. De som skulle profitera av välgörenhetsfrimärket äro huvudsakligen tyska judar, som på grund av föregående smutsigt hantverk måst överge sitt hittillsvarande aktionsfält, och dessa människor äro alls icke intressanta. Vi ha icke kallat dem, ty utplundrare av deras slag ha vi redan förut mer än nog.

Flertalet judiska flyktingar ha vid lämnandet av Tyskland förstått att bringa sina ockerförmögenheter i säkerhet. Man behöver endast fara till Paris för att i de finaste restauranterna se dem konsumera de dyrbaraste anrättningar. Dessa vandrande tysk-polska judar ha t. o. m. upprättat två egna tidningar. Om i deras mitt verkligen befinna sig fattiga, medömkansvärda varelser, må de rika flyktingarna taga sig an dem! Vi ha andra sorger. Saarflyktingarna ha redan kostat de franska skattebetalarna 17 miljoner, vilket kan vara nog. Vi hava i eget land tillräckligt många arbetslösa, som behöva vår hängivna välgörenhet, och det finnes ingen anledning för oss att monopolisera den franska givmildheten till förmån för judisk-marxistiska revolutionärer".

Amerikansk varning

Den kände amerikanske ekonomen *Roger Babson* varnar i ett offentligt uttalande U. S. A:s judar för att genom sitt uppträdande framkalla en antijudisk våg i landet.

"Det finnes bland edra rasfränder individer — yttrade han — som lägga i dagen en ojuste affärspraxis, en praxis som ej gillas av de verkliga amerikanarna. Var det icke oärligheten och rofferibegäret hos en minoritet judar i Tyskland, som satte vapen i händerna å edra motståndare och ledde till förföljelsen mot så många av eder stam? Den som råder eder att tränga ännu längre in i Wallstreet eller Washington, råder eder illa. Det är ofta mycket klokare att försvinna från platsen än väcka onödigt uppseende. Det ges tider, då en källare är säkrare än ett slott. Det är bättre att ha gräs under fötterna än att ligga under gräsmattan".

*

När ryske jätten vaknar

Med en blodsterror, som kostat miljoner och åter miljoner ryssars liv, har Juda i snart två årtionden upprätthållit sin röda diktatur i det forna zarriket. Rysslands folk beskärdes ett öde, vars tolererande utgör en evig skam för den "kristna" kulturvärlden.

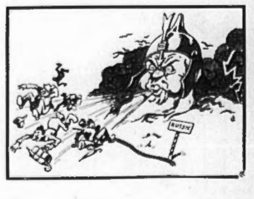

Men en dag vaknar den ryske jätten — och det blir en fruktansvärd uppvaknandets dag för plågoandarna. Röda Parasiter och Bolsjeviker skola då få brått att packa sina kappsäckar för återresan till Palästina och andra liknande terränger, för undgående av jättens vrede.

*

»Blumenfeld och Schoschef»

På anmodan av myndigheterna i Bryssel har Parispolisen häktat tvenne judiska bankirer, som tagit ett visst modernt jobb till specialitet. De båda bankirerna läto i Bryssel utge en finanstidskrift à la madame Hanaus på sin tid mycket omtalade, i vilken de uppmanade läsarna att spekulera i vissa bestämda aktier. Och naturligtvis fanns det gott om gojim som nappade å kroken.

De bedragna kunderna måste betala 25 % kontant och lämna 40 % i värdepapper, som vidarebefordrades till Paris, där "Kreditinstitut für Handel och Industrie Blumenfeld & Schoschef" utförde börsoperationer med de främmande värdepapperen. Parispolisens undersökningar visade emellertid, att något sådant kreditinstitut icke fanns och att de båda smarta judarna på geschäftet lyckats tillskansa sig över 4 milj. francs.

*

»Jehovas Vittnen» i arbete

Under inflytande av den med kommunistiska internationalen intimt samarbetande "religiösa" sekten "Jehovas Vittnen" vägrade nyligen sju skolbarn i en amerikansk skola att hälsa den amerikanska fanan, varför de skildes från skolan. Barnen angåvo såsom grund för sitt handlingssätt, att Amerikas fana skapats av människor, medan de av sin lärare lärt att ställa den internationelle "Jehova" över alla nationella ting.

Så fortgår hos alla folk, mestadels fullt obehindrat, på tusen och ett sätt den judiska rasens underjordiska arbete för de intet ont anande icke-judarnas andliga förstörelse, till förberedande av marken för radikalisering och judisk bolsjevisering!

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (286) FREDAGEN DEN 1 MAJ 1936 ÅRG. 12

Vid skiljevägen

Frestarens lockelse: "En ny svensk storhetstid"

Sveriges och dess folks roll vid gestaltandet av Europas öde i gången tid är historiskt omvittnad. Då förtryckets och barbariets makter hotade vår världsdel, ingrepo de nordiska svenskarna under ledning av sina hugstora konungar av folkets egen ras till frihetens och rättens värn. Med stolthet erinra vi oss svenska stormannadåd såsom en Gustaf Vasas, en Gustaf Adolfs och en Karl XII:s.

Sista gången Sverige lyfte sin hand för att hejda barbariet var i slutet av 1700-talet under Gustaf III. Konungen hade beslutat taga ledningen av en gemensam krigsaktion av en grupp stater för nedslående av den revolutionära oroshärd som judendomen i frimureriet upprättat i Paris, varifrån konspirationer utgingo till alla stater i Europa, åsyftande tronernas störtande, religionens avskaffande, den röda revolutionens genomförande, bolsjevismens och det absoluta judeherraväldets etablerande. Men Juda förekom den nordiske konungen. Genom frimuraremordet å Gustaf III hindrades dennes plan, och den fransk-judiske jakobinen Bernadotte placerades å svenska tronen.

Med konungamaktens överlåtande till Bernadotte hejdades vårt folks naturliga utveckling och historiska mission, och Sverige omdanades under Frimurarordens hägn efter hand till en beslöjad provins av det judiska världssamfundet, ett av det imperialistiska Judas huvudfästen — fästet i Norden. Såsom sådant har det under senaste århundradet fått tjäna, liksom det alltjämt gör och tills vidare är dömt att göra. Till verkets fullbordande smidas nu under ledning av världsrevolutionens centra i Moskva, Paris och Washington-New York samt med stöd av världsfrimureriet diaboliska planer för de nordiska folkens engagemang i judendomens slutkamp till förödande av hela den ariska folkkretsen, vilken skall skäktas i krig och revolution å Judas slaktbänk.

Sveriges inringning är slutförd. Hur fullständigt den härskande inkräktaren i dag regerar, visade vårt engagemang för usurpatorn-kejsaren Haile Selassie, "Lejonet av Juda", i italiensk-abessinska konflikten. Vi accepterade förtjust en "äre"-roll, som ingen annan nation ville påtaga sig. Det gällde ju för Juda att undanrödja de båda nytillkomna hindren för världsrevolutionen, det fascistiska Italien och det nationalsocialistiska Tyskland, i tur och ordning, vilket skulle ske med hjälp av Afrikas "svarta" under "Lejonet" och Sovjets "röda" under världskahalens högsta ledning. Beträffande Italien förstod emellertid Mussolini att korsa planen. Turen är nu kommen till Tyskland, judendomens huvudfiende, med vilken den avgörande striden skall stå.

Under ledning av Judas världscentraler utvecklas sedan åratal en febril verksamhet för Sveriges utbyggande till ett hela Norden omfattande fäste *mot* det folk, som djärvts bryta oket, visande alla andra folk vägen till befrielse. Det propageras i dag en så lydande plan: Sverige skall för det stundande avgörandet mellan det nationalsocialistiska Tyskland och det kommunistiska Ryssland hedras med "stormakts" värdighet såsom ledare av ett nordiskt statsförbund, omfattande Sverige, Norge, Danmark och Finland, därvid Östersjön förlänas beteckningen "mare nostrum" (vårt hav). De förenade Nordens stater intaga formellt "neutralitetens" ståndpunkt i det väntade kriget under garanti av England, som till gengäld tillerkännes Gotland och Öland samt Åland från Finland såsom flottbaser. Fortsättningen är icke svår att tänka sig. När den judiska kahalen finner tiden inne, lossas "neutralitetens" band och Nordens likriktade folk kommenderas upp på krigsfronten mot "Hitlerbarbariet".

Sverige står vid skiljevägen. Det gäller nu: Nationell återuppståndelse eller självförgörelse i judisk satanism!

Vakna, Svenska Folk!

Sveriges inringning

Med guld betvang Juda de sista nationella skansarna

Slutkampen mellan den världsimperialistiska revolutionära judendomen och de i självförsvar sig värjande ariska folken kastar sin allvarsskugga framför sig också i vårt land. Sedan åratal utvecklar Juda en febril aktivitet för uppnående av det definitiva greppet om Sveriges folk, vilket under falska förespeglingar om "en ny storhetstid" lockas till en aktiv insats i satanismens tjänst till sin egen undergång, i förräderi mot sin ras och hela mänskligheten.

Stockholm – centrum för Judas aktivitet i Norden

Den svenska huvudstaden har gjorts till ett centrum för världsjudendomens förstörelseverksamhet i Norden, vilken ej skyr något medel vid fullföljandet av sina brottsliga planer och som tränger allt djupare in i samhällets alla skikt. Den dirigeras av Judas revolutionära världscentra Moskva, Paris och New York-Washington och tager alltmer bestämda konturer i den offentliga politiken. Washington—Paris—Moskva! Kombinationen kan förefalla onaturlig, men den är en högst reel verklighet. I New York-Washington residerar den liga av kriminella judiska världsbankirer och representanter för judiska världskahalen (hemliga judiska världsregeringen), vilka ytterst leda och finansiera den kommunistiska världsrevolutionen. Paris är sätet för Grand Orient de France, det judiska världsfrimureriets främsta och mest aktiva revolutionära loge. I Moskva residerar slutligen världsrevolutionens synliga ledning med dess exekutivorgan Komintern.

Arbetet för Nordens definitiva anslutning till judendomen och dess världsimperialistiska planer bedrives efter konstens alla regler. Man inskränker sig härvid ej till mer eller mindre öppen kommunistisk verksamhet utan ägnar i allt högre grad sitt intresse åt erövringen inifrån av de icke-kommunistiska partierna och organisationerna, i synnerhet de vilkas egentliga uppgift ju skulle vara att bekämpa den revolutionära judendomen. Detta i överensstämmelse med Tredje internationalens beslutade nya taktik, som dess ledare så träffande kallat "trojanska hästens metod". Den judiska revolutionens agenter intränga i de icke-kommunistiska organisationerna under falsk klädnad och arbeta inifrån, försiktigt men intensivt på deras radikalisering och inriktning för judendomens revolutionära intresselinjer. Alldeles särskilt intresserar man sig för den framväxande nationella folkrörelsen, vilken vilseledes och genom provokationer av olika slag hålles i söndring och vanmakt.

Släktskapsbandet Bernadotte—Manville

För att ytterligare minska motståndet från det svenska överskiktet mot Judas planer i Norden arrangerades 1928 släktskapsförbindelse mellan en representant för ätten Bernadotte och en representant för den härskande östjudiska finansoligarkin i U. S. A., denna oligarki som samtidigt företräder den judiska världsrevolutionens högsta finansiella, intellektuella och organisatoriska ledning. Det hette i de svenska tidningarna, att Gustaf V under sitt

(Forts. å sid. 4).

Den judiska maktens hemlighet

Efter försiktiga beräkningar leva i världen 18—20 miljoner judar, d. v. s. en hundradel av hela mänskligheten. På 100 icke-judar kommer 1 jude. Judarna utgöra alltså en försvinnande liten minoritet. Och denna minoritet är sedan årtusenden förskingrad över hela världen. För den som ej är insatt i judefrågan förblir det en olöslig hemlighet, att ett i antal så obetydligt och i alla väderstreck kringspritt folk kunnat bliva en världen behärskande makt och intill våra dagar äga bestånd. Många falla emellertid för frestelsen att av judarnas omstridda maktfullkomlighet draga slutsatser om handlingskraft, intelligens och mod hos det judiska folket, skriver *Fritz Fink* i "Der Stürmer".

Sedan Jerusalems belägring genom kejsar Titus ha judarnas folk aldrig stått med vapen i hand mot en fiende. Hur många prov på oerhört mod, exempellös dådkraft och odödlig hjältanda ha ej de icke-judiska folken under dessa två årtusenden uppvisat. Hur fattig är däremot icke i nämnda hänseende Judafolkets historia. Icke-judarna upptäckte på oförvägna färder världen, kämpade med vind, vågor och vilda djur, röjde vildmarker, torrlade sumpmarker, avvunno havet marker, uppdämde floder, ökade jordens skatter, erövrade haven och luften, lyckliggjorde mänskligheten med konst och kultur. Räkna upp de judar, som voro med, när det gällde att tillkämpa något stort! Judarna voro alltid blott likplundrarna, etapptruppen, som innästlade sig varhelst djärva och stora män ansat fältet. De ha aldrig erövrat och skapat. De kommo alltid först när kampen var över. Mätt efter deras mod och skapande kraft skulle de vara ett folk av tiggare. Hur kommer det sig då, att de, utan att lägga händerna vid allvarligt och tungt arbete, kunnat rycka till sig jordens skatter och makt?

Judarna voro intill våra dagar det enda folket i världen, som förstått betydelsen av *blodets bevarande* och vårdat sig därom. De ha på grund av denna kunskap avböjt varje slag av blodsammansmältning med icke-judiska folk. De förblevo medvetna judar. De antogo väl andra namn, blevo till det yttre statsmedborgare i de länder, i vilka de för tillfället vistades, och fogade sig skenbart i sina värdfolks lagar. Sin ras' karaktär förlorade de dock aldrig. De skändade väl i tusental de icke-judiska folkens kvinnor; men barnen, som vidare nedärvde judeblodet, födde de alltid blott med judinnor. Till icke-juden säger juden, att rasfrågan är ett narrspel. Men själv håller han ivrigt fast vid bevarandet av sin ras. Han vakar ängsligt över sitt blod. Goterna, vandalerna, nordmannerna, langobarderna och hundratals andra folkstammar har tiden uppslukat. Deras blod sipprade ut i andra folkslag och raser. Där förut i stora riken med ännu större kulturer stolta herremänniskor levde vegetera i dag eländiga människor. De likna i intet sina förfäder. Varken till kropp eller själ. De äro de sorgliga överlevorna av onaturliga raskorsningar. Från allt detta förblev Juda tack vare kunskapen om blodets värde förskonat. Det har sedan årtusenden ej förändrat sitt ansikte. De skriftlärde och fariséerna, de höga prästerna och publikanerna, som förde *Kristus* till korset, hade samma gestalter och anleten som våra dagars rabbiner, bank- och börsjudar. Det genom årtusenden bevarade blodet är en av Judafolkets kraftkällor.

Lika blod alstrar lika kännande, tänkande och handlande. Det är kittet som sammanhåller judarna i all världen och präglar deras förbluffande likhet i utseende, åtbörder, tänkande och handlande. Därmed följer hos judenheten, trots skenbar och yttre förskingring och förvirring, ett enhetligt hårt drag. Lika blod fullföljer samma mål och väljer för uppnående av dessa mål även samma vägar.

Denna av blodet betingade enhet hos judenheten ha dess ledare grundfästat. De ha gjutit det judiska kännandet, tänkandet och handlandet i lagar. Med dessa göres varje jude från barndomen förtrogen. Det finnes icke en jude, som ej skulle känna dem. Deras efterlevnad är plikt. Missaktning för desamma straffas med döden. I dessa lagar, som äro nedskrivna i Talmud, visas varje jude den väg som för till rikedom, inflytande, makt och herravälde. Talmuds lagar tillåta allt: *mened, ocker, bedrägeri, mord, skändande, stöld.* Talmud är ett samlat verk av de ohyggligaste och mest illistiga anvisningar till brott. Där avspeglas den judiska rasens förfall och farlighet. Efter Talmud handlar varje jude, han må leva å Grönland eller i Kina, i Amerika eller Australien. Talmud gäller icke endast från i går, den förpliktar sedan årtusenden judarna. Den bringar system i deras handlande, visar mål och väg. Man föreställe sig: 18 miljoner judar draga i våra dagar i samma tåg, i vilket före dem deras rasfränder århundraden igenom också ha dragit. Detta under århundraden fortgående systematiska förbrytararbete måste bringa resultat till mognad för judenheten. Den som känner Talmud förmår tyda den judiska framgångens gåta. Vad Juda på

(Forts. å sid. 7.)

Guds kraft

Det lider mot ett avgörande av oöverskådlig räckvidd för mänskligheten, där årtusendens uppgörelse skall stå mellan skapandets och nedrivandets krafter på jorden. Detta som bebådats av profetiskt utrustade människor i gången tid. Blott ett litet fåtal levande är ännu i stånd att fatta skeendet, folkens vilseförda massor leva fångna i illusioner, oförmögna att genomtränga lögndimmornas töcken. Förstörelsens mot Gud revolterande demoner i Judas gestalt sjunga redan segersånger: Världen är vår, vår tusenåriga messianska världshärskardröm förverkligas! Och de falska efterföljarna till Kristus, vilken för tvenne årtusenden sedan offrade sig i kampen mot samma satanism, deltaga i jubellåten.

Avgörandets utgång vore given till förmån för satanismen, om ej andra medel gåves än materiens resurser. Över vida jorden härskar i dag till synes allsmäktigt Mammon, inför vilkens gyllene majestät konungar, kyrkoledare, statsmän och folk nedfalla i tillbedjan. Alla skola vara med i den allt vildare dansen kring guldkalven, som frigör från skrupler och högre hänsyn. För klingande valuta sälja människorna sina själar, förneka sig själva, överlämna sig åt sina lägsta instinkter. I lättsinne underkasta de sig Lögnen och låta förvandla sig till blinda redskap åt okända makter i en gudlös värld. I rusets begynnelse tro de sig leva i övergången till paradiset, men så kommer uppvaknandet, om det alls kommer.

Av egen kraft vore vi i denna strid mot underjordens härskaror snart förödda. Det lilla fåtalet, vars blod skyddats från förstörelse och som förmått bevara idealen gentemot alla anstormningar, har i nuet en mission av högsta betydelse såsom vårdare av den heliga elden till upprätthållande av mänsklighetens kontakt med sitt ursprung: Gudsanden, på det att jorden icke åter må bliva öde och tom. Det gäller att underhålla denna heliga, sparsamt flämtande låga, så att den ej slocknar utan i stället må växa ut till en allt upplysande sol, som åter kommer Gudsljuset att i välsignelse strömma ned till människorna, andligen befruktande jorden. Pånyttfödelsens stora dag! Endast i själarnas omställning i riktning till Ovan, i anammande av Guds andes kraft, ges möjlighet för skapandets krafter att segra över nedrivandets.

Med Gudskraftens återvändo följer den inre förnyelse hos människorna, andens pånyttfödelse, varförutan folkens återupprättelse icke är möjlig. För svenskarna liksom för andra folk skall denna uppgörelse vara den stora prövostenen, som avgör deras kommande öde, om de skola leva eller förgås. Striden för andlig pånyttfödelse och nationell återuppståndelse blir den allvarligaste som vårt folk haft att utkämpa. Ty den under Jave-Satans hägn bedrivna avgudnings- och avnationaliseringsprocessen har här drivits till sin yttersta gräns, där många svenskar redan förlorat förmågan att skilja mellan Gott och Ont. Besatta av Lögnens demoner, kunna de ej längre se eller tro Sanningen och förfölja dem som vilja öppna deras ögon.

Europa och världen befinna sig inför hotet att förtäras av en revolutionär krigsbrand, på anstiftan av judafolket, vilket för realiserandet av sina antigudliga planer vill låta den icke-judiska mänskligheten gå under i blod och skam. Ett jättestort material överbevisar om faktum, men de av Lögnen bländade, vilkas eget liv det gäller, vägra att tro; de fortsätta i lättfärd sin villoväg, utan tanke på morgondagen. Varken historiens eller tidens lärdomar respektera de. Med omtöcknade sinnen vandra de i själlöst övermod vägen mot sin egen förintelse.

Det gäller folkens vara eller icke-vara. Fienden mitt ibland oss är materiellt oemotståndlig. Judas resurser äro fruktansvärda och med sin gyllene makt håller det vårt folks ledare och massor fångna. Endast ett litet föraktat fåtal vaktar den heliga elden. *Med Guds kraft skall Sveriges folk, om det ej redan förverkat rätten till fortsatt liv, räddas ur Satans våld och en andlig pånyttfödelse komma.*

• Pressfronten •

Svensk offensiv för Finlands inringning

I judendomens strävan att politiskt isolera det nationalsocialistiska Tyskland spelar Sverige en ledande roll i Norden. Beträffande de nordiska länderna gällde det i första hand att få dem politiskt, ekonomiskt och kulturellt avskilda från stamfränderna i söder och sammanförda i ett jude- och frimurarstyrt s. k. "neutralt" statsblock, vilket till en början mera modest och senare genom direkta aktiva insatser kunde brukas å den allmänna judiska fronten mot Tredje riket.

Fäder och högsta beskyddare till denna plan på ett "Nordiskt statsblock", sådant det i dag förberedes, äro, såsom framhålles i vår artikel "Sveriges inringning", världsjudendomens sovjetorienterade ledande kretsar i U. S. A. När direktör Wenner-Gren i Elektro-Lux vid sitt besök hos president Roosevelt under mars diskuterade planen, uttryckte den senare emellertid, enligt Nya Dagligt Allehanda, *dels* "farhågor för utvecklingen i Tyskland" och *dels* "undran huruvida Finlands hållning till det övriga Skandinavien skulle motsvara förhoppningarna" å planens förverkligande. De regerande bank- och kahaljudarna bakom presidenten voro uppenbart fullt på det klara med uppgiftens svårigheter med avseende å Finlands inställning till Tyskland.

Man stod i Sverige just i beredskap att sätta in en jätteoffensiv för Finlands vinnande för projektet, vilket förövrigt sedan länge mera i smått och hemligt förberetts under statsmannamöten m. m. Men först befanns nödvändigt att offentligt rensa luften i fråga om händelserna i samband med finska frihetskriget, det svåraste hindret för den fullkomliga försoningen. Svenska U. D. uppdrog därför åt dåv. utrikesministern, justitierådet Johan Hellner att i en "blå bok" klarlägga händelserna från denna tid. Det egentliga syftet med publikationen angavs tydligt och klart i en jätterubrik i judendomens ledande organ i vårt land, Bonniers Dagens Nyheter: "Tyskland avskräckte från Finlandshjälp"! Världen fick härmed veta: att Tyskland var skulden till att Sverige ej effektivare än som skedde förmådde bistå sina kära stamfränder å andra sidan Bottenhavet! I den blå boken söker U. D:s skrivare, hr Hellner, uppvisa, att Sveriges Ålandspolitik i alla avseenden varit lojal mot Finland och att vi huvudsakligen genom tyskarnas inskridanden, framför allt kejsar Wilhelms personliga inbjudan till ockupation av Åland, försattes i ett hinderligt läge.

Professorn Herman Gummerus i Helsingfors, som vid nämnda tidpunkt var finskt legationsråd i Stockholm, svarade omedelbart med en å eget förlag utgiven "vit bok", i vilken han i viktiga delar tillbakavisar Svenska U. D:s i "blå boken" lämnade uppgifter såsom tendentiöst vilseledande och oriktiga. Man får här även lära närmare känna den roll den marxistiske juden Palmstierna i egenskap av kunglig svensk sjöminister spelade i den Edénska ministären. Vi citera ur prof. G:s redogörelse efter *Dagens Nyheter:*

Justitieminister Hellners inlägg i fråga om den svenska Ålandsexpeditionen ger vid handen att redogörelsen lider av många grundväsentliga luckor och oriktigheter och att den, trots den behärskade tonen, är synnerligen tendentiös.

De svenska fartyg som beordrades till Eckerö den 13 februari och ankommo dit följande dag hade i uppdrag endast att avhämta de nödställda på Åland. "Denna expedition", skriver hr Hellner, "kunde emellertid ej bringa hjälp åt Ålands befolkning i dess helhet". Den första utvägen som man tillgrep för ändamålet var att kalla på Vorovskij, som erbjöd sig att själv fara över till Åland för att påverka den ryska militären (!). Att svenske utrikesministern sände till Åland, d. v. s. till finskt territorium, en representant för en makt med vilken Finlands av Sverige erkända lagliga regering befann sig i krigstillstånd, var minst sagt förvånande. Med hänsyn till att Nystads skyddskår redan den 13 anlänt till fasta Åland kan det också frågas om det var förenligt med den neutralitet som Sverige så ivrigt strävade att iaktta gentemot kriget i Finland att svenska regeringen med krigsfartyg skickade det sovjetryska sändebudet till Åland, där han självfallet komme att tillvarata sin egen regerings intressen och uppträda fientligt mot skyddskåren. De svenska officerare, som på Åland avvaktade Vorovskijs ankomst, hindrade direkt en trupp tillhörande Finlands vita armé att fullfölja en på förhand planerad och redan segerrikt igångsatt militäroperation.

Gentemot hr Hellners korta omnämnande av de förhandlingar som på Åland ledde till överenskommelsen i Godby angående skyddskårens evakuering anmärker prof. Gummerus bl. a.: "Skyddskåren förmåddes gå in på evakuering genom mycket stark påtryckning, i det man genom grundlösa meddelanden om skyddskårens förtvivlade läge förmådde statsrådet Gripenberg att telegrafiskt uppmana kåren att gå ombord på de svenska fartygen, och genom upprepade sanningslösa meddelanden bibragtes skyddskåren den övertygelsen att general Mannerheim beordrat truppens borttagande från Åland" (!).

"Synnerligen graverande äro de anmärkningar", skriver professor Gummerus, "som kunde göras mot svenska regeringens, särskilt sjöminister Palmstiernas tillvägagångssätt mot Finlands beskickning i Stockholm under Nystads skyddskårs vistelse på Åland. Hr Hellner uppger, att statsrådet Gripenberg på förhand erhållit meddelanden om alla åtgärder som vidtogos utan att från hans sida någon som helst protest gjordes. Detta sista påpekande är oriktigt just beträffande den viktigaste åtgärden. När Gripenberg erhöll officiellt meddelande om den svenska Ålandsexpeditionen inlade han först muntlig, sedan skriftlig protest. Beskickningen var så gott som uteslutande hänvisad till dessa svenska officiella meddelanden, som tyvärr voro till den grad färglagda och missvisande att de gåvo statsrådet Gripenberg en fullkomligt falsk bild av situationen och förledde honom att till skyddskåren avsända uppmaningar att begagna sig av det svenska anbudet och gå ombord på de svenska fartygen."

"Allra mest och med fullt skäl har man på finländskt håll varit upprörd över att sjöminister Palmstierna underlåtit att till skyddskåren frambefordra några viktiga telegram, som överlämnades till honom av beskickningen, trots att han personligen lovat att göra det. Av utomordentlig vikt hade det varit om det senare av de två telegram som på morgonen den 20. anlände till beskickningen från general Mannerheim hade kommit fram till skyddskåren. Utrikesminister Hellner skriver, att då begäran härom framställdes underrättelse ingått från Åland att fredlig uppgörelse redan var träffad. Ett faktum är likväl, att överenskommelsen i Godby blev undertecknad först 12 timmar efter det att Palmstierna mottagit telegrammet för vidare befordran.

Vad man i Finland håller före är, att den dåvarande svenska regeringen utan tvingande orsaker i vissa fall handlade på ett sätt som icke blott var ägnat att undandra Finland stöd och hjälp i dess frihetskamp, utan till och med kom att innebära ett otillbörligt gynnande av de ryska och röda fienderna till Finlands lagliga regeringsmakt. Huru skickligt motiven än tillrättalagts och huru välvilligt de än bedömas kunna själva handlingarna, som äro det väsentliga, tyvärr icke utplånas från historiens blad".

Den svenska "blå bokens" illustre författare, justitierådet Hellner har med anledning av prof. Gummerus' offentliggöranden förklarat sig intet ha att säga därom: "Jag har utfört det uppdrag som utrikesdepartementet givit mig"! Man häpnar över omdömeslösheten hos de män i Sveriges ledning, vilka ansett lämpligt utge ett officiellt statsdokument med klart påvisbara oriktiga uppgifter.

Omedelbart efter det inledande bombardemanget med "blå boken", vilkens effekt Judas härvarande generalstab avsevärt torde överskattat, greps till stora offensiven. Mälardrottningen öppnade på det älskligaste famnen åt det svenska Finland, som under april hitbjudits att firas och hyllas i dagarna sju. "Finlandsveckan" var det stora evenemanget, som dagstidningarna ägnade sin första sida dag efter dag. De mest framskjutna representanter för finskt näringsliv och finsk politik, litteratur, press och konst mötte upp i Stockholm, där de furstligt undfägnades. Å Dramaten spelades finskt drama, å konserthuset konserterade Helsingfors stadsorkester, i riksdagshuset diskuterade en interparlamentarisk konferens våra parlaments gemensamma angelägenheter, däribland ett förslag av den finske juden stadsdirektören i Helsingfors Erik von Frenckel om införande av en "resekrona för Norden". Det var en ändlös rad ekonomiska, kulturella, politiska och sociala möten jämte banketter, dinéer och luncher, som måste ha fordrat god fysik, varvid naturligtvis icke heller fattades en av Stockholms Enskilda Bank given lunch för de finska riksdagsmännen.

Mitt under "Finlandsveckans" festligheter råka partierna framlägga sina bebådade försvarsmotioner i svenska riksdagen, visande vår återvaknande nationella försvarsvilja. Det har ju ånyo börjat blåsa försvarsvind hos Sveriges toppar, sedan Hakkorsets fana hissats i söder. Samtidigt få vi se Sveriges Nationella Förbund, direktör Wenner-Grens och hans "amerikanska" vänners speciella parti, lancera planen å ett "Nordiskt fredsblock" från riksdagstribun, press och talarstolar. Förbundets riksdagsgrupp framlade en särskild motion, vari påyrkas "sträng neutralitet" och "skapandet av ett nordiskt fredsblock". Förbundsorganet *Nya Dagligt Allehanda* refererar motionen:

Motionärerna påpeka hur stora de rådande motsättningarna ute i världen äro. Allianssystemen hålla åter på att uppbyggas. Nationernas förbund synes ha blivit uteslutande ett organ för det ena av dessa allianssystem, varför detsamma enligt motionärerna i sin nuvarande organisation icke är ett tjänligt organ för arbetet för freden. Genom medlemskapet i Nationernas förbund ökas vidare svårigheterna för en neutralitetspolitik. Motionärerna påpeka vidare hurusom viktiga kommunikationsleder mellan de bägge huvudkontrahenterna inom den fransk-ryska alliansen beröra svenskt territorium, hurusom Gotland vid ett eventuellt krig i Östersjön är av största betydelse för olika operationer.

Sveriges utrikespolitik bör enligt motionärernas uppfattning syfta till att förhindra att Sveriges rike och dess tillgångar utnyttjas till förmån för främmande folk eller stater samt att medverka till bevarandet av de andliga och materiella förutsättningarna för svenska folkets kultur. Dessa mål innebära med hänsyn till läget, att Sverige bör upprätthålla en sträng neutralitet i alla Sverige icke berörande konflikter. Det är därför ofrånkomligt, att Sverige i en dylik politik söker stöd hos de makter, vilka äga motsvarande intresse, i första hand övriga exneutrala stater. Allt bör enligt Nationella gruppen göras för ett realiserande av det ofta hörda talet om ett nordiskt fredsblock.

Några veckor tidigare hade N. D. A. iscensatt en s. k. folkomröstning bland allmänheten för utrönande av frågan: Bör Sverige kvarstanna eller utträda ur Nationernas förbund? Utgången av omröstningen blev det under rådande förhållanden (N. F:s uteblivna hjälp till Abessinien) självklara: Sverige bör utträda! De till redaktionen inströmmande uttalandena visade naturligtvis även på en stark stämning för S. N. U:s och N. D. A:s lancerade idé om ett "Nordiskt neutralitetsblock såsom vårt bästa värn". De ha således bägge sökt göra nytta för sig och Herrar Wenner-Gren, Roosevelt & Baruch synas ha skäl att vara nöjda.

Den stora offensiven för Finlands inringning å världsjudendomens linje är således i full gång. Vi kunna blott råda våra finska bröder, svensk- som finskspråkiga, att vara på vakt. Det Sverige, som i dag öppnar famnen för dem, är icke ett äkta Sverige utan det i svensk klädnad opererande Juda, som här lyckats rycka till sig hela makten och som nu söker driva Finlands folk i samma fördömelse.

Konung Gustaf till Finland

Enligt meddelande till pressen kommer konung Gustaf under sommaren att å ett av svenska flottans fartyg avlägga ett "inofficiellt" besök i Finland. Konungen, som härmed återgäldar president Svinhuvuds besök i Sverige i fjol, skall under vistelsen i Finland vara presidentens gäst. Resan uppges helt vara "av privat natur".

Ehuru resan, liksom alltid i dylika fall, är "av privat natur", kan man utgå ifrån såsom högst sannolikt, att de just så aktualiserade förbrödringsplanerna mellan Sveriges och Finlands folk skola bli föremål för diskussioner de båda statsöverhuvudena emellan.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

S. N. S. P:s lokaler: Regeringsgat. 12, kl. 10 fm.—12 midd., kl. 2—4 em.; Drottninggat. 10, kl. 10 fm.—3 em.; Grevturegat. 28, kl. 5—9 em.; Urvädersgränd 4, månd., onsd. o. fred. kl. 5—9 em.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Judas ärkeinkvisitor och Kreuger-kraschen

Arvet efter Ivar Kreuger skiftades under Samuel Untermeyers presidium

I vår artikel "Sanningen om Ivar Kreuger. Den 'självmördade' 'ariske världssvindlaren' — de judiska världsbankirernas mordoffer", införd i Nationens januarinummer d. å., påvisades den internationella judiska storfinansens roll i Kreugerkoncernens sammanbrott och händelserna kring Ivar Kreugers "självmord" i Paris den 12 mars 1932. Allt vad som kommit i dagen tyder på, att "självmordet" icke var något självmord utan ett av utanförstående utfört dåd för åtkommande av de stora ekonomiska värden, som Ivar Kreuger samlat i sin hand. "La Tribune de Paris" publicerade även våren 1932 under rubriken "Huru Daniel Dreyfus 'självmördade' Ivar Kreuger" en del sensationella uppgifter, vilka i en förutsättningslös undersökning säkert skulle ställa händelserna den 12 mars i en annan dager än den officiella.

I den nämnda artikeln i vår tidning omtalades vidare, att den av den dödes broder, ingenjör Torsten Kreuger, genom bankiren A. Högman anhängiggjorda processen mot bankirfirman D. Dreyfus i Paris för brottsliga transaktioner mot Kreuger-koncernens papper, varigenom slutkrisen framkallats, av sakföraren Högman emot huvudmannens vilja nedlagts. Bankir H. hade vid processens nedläggande tillerkänts 8 milj. francs kontant och 15 milj. egna reverser i retur, d. v. s. sammanlagt 23 milj. francs. Vad som vid processens inhiberande redan framkommit var emellertid av för vederbörande så komprometterande natur, att allmänne åklagaren ej kunde undgå att på grundval därav fullfölja saken, med resultat, att tvenne franska bankirer av rätten ådömdes årslånga fängelsestraff.

Med den ställning den judiska bankirfirman D. Dreyfus intager inom finansvärlden innebär firmans sålunda redan påvisade skuld vid framkallandet av Kreugerkatastrofen ett bevis för den internationella judiska storfinansens direkta engagemang däri. Allt tyder även på, att skeendet kring "sammanbrottet i Paris" ytterst dirigerats av världsjudendomens högsta instanser i U. S. A., där enligt Henry Ford advokaten *Samuel Untermeyer,* den judiska världsbojkottens mot Tyskland ledare, bekläder posten såsom *judendomens ärkeinkvisitor över arisk verksamhet*.

Ett visst beaktande förtjänar i detta sammanhang ett brev från New York till Svenska Dagbladet, publicerat i tidningen den 28 nov. 1934 under rubriken "God start på Kreugerförhandlingarna. Delegaterna mötas hos advokat S. Untermeyer". Brevet till Sv. D. hade följande lydelse:

"Konferenserna här för en fullständig reorganisering av de olika Kreugerföretagen skola nu börja under de mest gynnsamma auspicier. Deltagarna ha haft sitt första möte och bekantades med varandra vid en lunch, som gavs av Mr. Samuel Untermeyer på hans lantställe Greystone, ett av de mest ståtliga i sitt slag i U. S. A.

Mr. Untermeyer, vilken utan tvivel är Amerikas främste och en av dess äldsta advokater, tog emot sina gäster vid ankomsten till egendomen och var själv ciceron vid en rundtur i denna, vilken tog ett par timmar i anspråk. Både de enastående trädgårdarna, den bekanta grekiska teatern och de väldiga växthusen beskådades av gästerna. Lunchen fick ett mycket angenämt förlopp, under vilken de affärer, som fört samman dessa delegater från olika länder, dock icke diskuterades.

Bland de närvarande märktes amerikanske ministern i Sverige, Mr. Lawrence Steinhardt (Mr. Untermeyers nevö), Mr. George May, bankdirektör Jacob Wallenberg och dr Hans Scheffer, dessa tre representerande den internationella Kreugerkommittén, deras två advokater George C. Sharp och Roy M. Ricardson, vidare professor Martin Fehr och Mr. Lindeberg, vilka företräda likvidatorerna i Kreuger & Toll, hrr Carlberg, Gabrielsson, Ljungberg, Setterberg och Wetter samt Walter Carter från Svenska tändsticksbolaget. Bland andra närvarande märktes James N. Rosenberg, W. Lloyd Kitchel, George K. Hourwich, David Podell, Mr. Conroy och Mr. Quinn samt f. d. guvernören i New Jersey George S. Silzer, alla advokater företrädande olika amerikanska intressen. Senare på aftonen anlände ytterligare ett antal personer, vilka äro intresserade i reorganisationsplanerna.

Mr. Steinhardt lämnar New York i morgon för att under några dagar vara president Roosevelts gäst i Washington och väntas senare i veckan tillbaka hit.

Sammanträdena mellan delegaterna i de olika Kreugerföretagen börja omedelbart. Suecus."

Vad säga oss icke dessa rader! Det stora arvsskiftet efter den "självmördade ariske världssvindlaren" Ivar Kreuger sker *"under de mest gynnsamma auspicier"*, icke i Stockholm, Paris eller London utan hos världsjudenhetens själve "ärkeinkvisitor", advokaten Samuel Untermeyer i U. S. A. I hans magnifika hem i Greystone samlas all världens "intressenter" i Kreugerkraschen — för att slutskifta rovet. Det säger sig själv, att så framskjutna representanter för judenheten som Samuel Untermeyer i U. S. A. och D. Dreyfus i Paris väl känna och även samarbeta med varandra i en så högviktig fråga, där de båda uppträtt såsom aktionärer. Man förstår nu ännu bättre Kreuger & Toll-likvidatorernas märkliga beredvillighet att så stortartat generöst understödja bankir Högmans nedläggande emot huvudmannens (Torsten Kreuger) vilja av processen mot bankirfirman Dreyfus. Ett fullföljande av densamma skulle med all sannolikhet inför offentligheten ha blottat trådarna till de översta exekutorerna i Ivar Kreugers "självmordsdrama".

Solidaritet

Under mer än ett årtionde har denna tidning fört kampen för vårt folks nationella återupprättelse och befrielse ur de internationella makters våld, vilka andligt och materiellt utarma det och hota med förgörelse. Vi ansågo det nödvändigt att gå till det ondas rot, som måste blottas och avlägsnas innan samhällets tillfrisknande kunde ske och Sverige åter varda fritt.

Men härmed reste vi emot oss fienden själv och en förföljelse igångsattes sådan ingen annan svensk tidning i närvarande tid haft att utstå. Å alla upptänkliga vägar sökte man komma oss till livs för att slutligen på Frimurarordens initiativ tillgripa den olagliga öppna terrorn genom att förbjuda Nationens saluförande i den legitimerade tidningsförsäljningen såsom "sårande för tukt, sedlighet och allmän anständighet".

För att kunna fullfölja kampen till avsett resultat måste vi kunna påräkna ett verksamt stöd av alla som gilla vår strävan. Vi måste kunna räkna alla våra själsfränder såsom *aktiva* hjälpare, så att de positioner fienden olagligt frånrövat oss ej endast må återvinnas utan terrängen utvidgas till största möjliga omfattning. Vi vädja fördenskull till våra vänner om bistånd.

Hjälp oss med ordnande av försäljning genom Eder själva eller andra lämpliga personer å alla platser där kommissionsförsäljning saknas! Sprid kunskap om Nationen bland Edra vänner och bekanta och sök förmå dem att abonnera! Om ekonomien tillåter, abonnera själv för en eller flera av Edra bekanta! Glöm slutligen ej, att vi i denna strid ha kapitalets stormakter emot oss och fördenskull även behov av de mångas stöd, varför bidrag till vår kampfond äro synnerligen välkomna!

Skörden efter Ivar Kreuger

Tvenne kommittéer ha bildats i Amerika "för att skydda de intressen som äro förknippade med innehav av Kreugers secured debentures (Kreuger Bonds)", vilka till myndigheterna ingivit förslag om reorganisation av de olika företag som lösgjordes genom Ivar Kreugers plötsliga död 1932. En stor plan föreligger att bilda ett förvaltningsbolag för tillvaratagande av innehavarnas av secured debentures intressen, och innehavare av dylika ha redan anslutit sig till det projekterade bolaget med ett debentures-värde av 47,541,500 dollars.

Förvaltningsbolagets närmaste uppgift skulle vara "att vid blivande exekutiv auktion inropa de säkerheter som ligga bakom secured debentures, sålunda förhindrande att panterna utsäljas till alltför låga priser". Bolaget inbjuder innehavare av secured debentures att antingen efter innehav teckna aktier i det nya företaget eller mot kontant vederlag till detsamma avyttra sina innehav.

*

Donationen till Stockholms luftförsvar

Måndagen den 20 april överlämnade — enligt vad meddelats i dagspressen — "en förmögen medborgare som önskar vara okänd" till ordföranden i Föreningen för Stockholms fasta försvar, överståthållaren Nothin ett donationsbrev å ett batteri av fyra pjäser Bofors 40 mm:s automatiska luftskyddskanoner. Det donerade luftvärnsbatteriet, vars kanoner räknas som de modernaste artilleripjäser i hela världen och som representerar ett värde av c:a 260,000 kr., skall överlåtas till K. M:t i och för huvudstadens luftförsvar.

Då vi anse det vara av allmänt intresse och betydelse att den storslagne donatorn må bli känd, vilja vi lyfta på slöjan. Donatorn är ingen mindre än den synlige huvudmannen i den nya aktieägargrupp med relationer till U. S. A., som efter det tyska Kruppintressets avlägsnande ur Boforsbolaget 1934 inträdde såsom ägare av 6,3-miljonsposten i företaget, direktören Axel Wenner-Gren i Elektro-Lux.

Följande dagar noterades de fakto en fortgående kraftig hausse å Bofors aktier. Enbart torsdagen 27 april stego aktierna 9 kr. per styck, d. v. s. för "Wenner-Grenska gruppens" c:a 27,400 aktier å c:a 230 kr. ungefär med det belopp donationen krävt, 260,000 kr.

Ur Utlandets Press

»De Judiska Vises» råd

Den i London utkommande katolska tidskriften *The Catholic Gazette* konstaterar i en märklig artikel över den judiska faran, att det existerar och alltjämt existerar en judefråga, då judarna i sin förskingring innästlat sig såsom en makt i så gott som varje nation. Katolska kyrkan beröres, menar författaren, i alldeles särskild grad av det judiska problemet, enär denna kyrka av judendomen skulle betraktas såsom huvudmotståndaren. I fortsättningen av artikeln återges en del utdrag ur föredrag, som nyligen vid ett möte i Paris, där de Judiska Vises råd föredrogos, framfördes av en jude under en judisk organisations protektorat. Namnet å denne jude har måst hemlighållas av hänsyn till sagesmannens relationer till ifrågavarande judiska kretsar. Den judiske föredragshållaren yttrade enligt den katolska tidskriften bl. a. följande:

"Så länge det bland icke-judarna finnes någon slags moralisk uppfattning angående den samhälleliga ordningen och så länge icke all tro, fosterlandskärlek och värdighet uppryckts med rötterna, skall vårt herravälde över världen icke förverkligas. Vi ha redan uppfyllt en del av vårt arbete, men vi kunna ej påstå, att hela vårt arbete är gjort. Vi ha ännu en lång väg att vandra tills vi kunna störta vår huvudmotståndare — den katolska kyrkan ... Vi ha spritt revolutionens och den falska liberalismens anda bland de icke-judiska nationerna ... Vi ha tillfört dem nya teorier, vilka man icke kan förverkliga, såsom t. ex. kommunismen, anarkien och socialismen, vilka nu tjäna våra mål ... De enfaldiga icke-judarna ha upptagit dem med största hänförelse utan att inse, att teorierna komma från oss och att de utgöra vårt mäktigaste instrument mot dem själva ... Icke-judarna visade sig i sin dårskap såsom större ynkryggar än vi förutsett. Man skulle väntat mera intelligens och allmänanda, men de äro icke bättre än en hjord får. Må de beta å våra fält, tills de äro tillräckligt feta för att vara värda att offras åt vår tillkommande världshärskare.

Vi judar ha grundat många hemliga sällskap, som alla stå under vårt befäl och vår ledning. Vi ha gjort det till en stor ära för icke-judarna att ansluta sig till våra organisationer, vilka tack vare våra penningar blomstra mer än någonsin, men det förblir vår hemlighet, att dessa icke-judar, som förråda sina egna och värdefullaste hemligheter i det de ansluta sig till vår sammansvärjning, aldrig skola erhålla kännedom därom, att deras föreningar skapats av oss och tjäna våra ändamål ... En av vårt frimureris många triumfer är, att icke-judarna, som bliva medlemmar av våra loger, aldrig skulle hysa den förmodan att vi nyttjade dem till att bygga sina egna fängelser, på vars tak vi skola upprätta vår världskonungs av Israel tron, att vi befalla dem att smida kedjorna till sitt eget slaveri för vår tillkommande världshärskare ... Tills i dag hade vi framgång vid störtandet av de flesta tronerna i Europa, återstoden skall snart följa. Ryssland har redan erkänt vårt herravälde ... Låt oss förstärka våra strävanden att förgifta icke-judarnas moral, vi vilja utbreda revolutionens ande hos folken. Man måste bringa dem att förakta fosterlandskärleken och kärleken till sin familj. De måste betrakta sin tro såsom humbug".

Man börjar tydligen inom den katolska världen, trots Vatikanens energiska förnekande därav, vakna till insikt om att det verkligen finnes en judefråga, då ett dylikt judiskt uttalande kan nå fram till en ansedd katolsk tidskrift. Ingen må för övrigt förvåna sig över judarnas triumfatoriska känslor inför sina rent av otroliga framgångar i strävandena att omskapa icke-judarna till en "fårahjord", slavdjur, som i entusiasm "smida kedjorna till sitt eget slaveri för vår tillkommande världshärskare", såsom den judiske föredragshållaren utlät sig med speciell tanke på — bröderna i frimureriet.

*

Zionismen drev Amerika i världskriget

Den amerikanske skriftställaren och politikern Robert E. Edmondson, New York, citerar i en utsänd publikation utdrag ur en sensationell artikel av juden S. Landman i den judiska tidskriften *Jewish Chronicle,* London (7.2.1936, sid. 33), i vilken öppet utsäges, att den amerikansk-zionistiske ledaren var den som tvang U. S. A. i världskriget — för att säkra Palästina åt judenheten. Vi återge efter Edmondson ur den märkliga artikeln i Jewish Chronicle:

Under de kritiska krigsdagarna 1916, då det ryska förfallet förestod och den judiska stämningen var antirysk i förhoppning om att det segerrika Tyskland skulle överlåta Palästina åt judarna, företogos olika försök av de allierade för att draga Amerika över på sin sida. Dessa försök voro utan framgång. Men nu tog mr. James Malcolm initiativet att övertyga representanterna för Englands och Frankrikes regeringar, att den bästa och kanske enda vägen att vinna den amerikanske presidenten för deltagande i kriget vore att garantera den zionistiska judenheten understöd genom att lova den Palästina.

På detta sätt skulle de allierade tillförsäkra sig den zionistiska judenhetens i Amerika och den övriga världen oanade makt på en quid pro quo basis. Vid ifrågavarande tid ägnade president Wilson största gehör åt råden från mr. Justice Brandeis (zionistledaren i U. S. A.), vilken tillerkändes en utomordentlig betydelse. Sir Mark Sykes erhöll krigsministeriets tillåtelse att befullmäktige mr. Malcolm att på denna basis träda i förbindelse med zionisterna. Varken sir Mark Sykes eller mr. Malcolm kände zionistledarna; mr. L. J. Greenberg arrangerade då en sammankomst för mr. Malcolm med dr. Chaim Weizmann och Nahum Sokolov. Mr. Wickham Steed betecknar i sin bok "Through thirty years" sir Mark Sykes och mr. Malcolm såsom de två personligheter, vilka framför allt voro ansvariga för Balfour-deklarationen.

Zionisterna bidrogo till att draga Amerika i världskriget. Balfour-deklarationen var icke endast en frivillig gest från de allierades sida utan den var ett fördrag mellan brittiska regeringen och det judiska folket. Se "Fredskonferensens i Paris historia", band 6, 1920, sid. 173, av H. M. Temperley! I dag är det mer än någonsin av oändlig vikt för hela världen att veta på vilken politisk basis det judiska nationalhemmet uppbyggts. Jag tror, att engelsmännen alltjämt ha för avsikt att uppfylla sitt löfte och giva judarna Palästina, men vi skola icke sky att bringa saken på tal. Den avlidne lord Melchett fastställde, att en kompromissernas politik oundvikligen måste leda till olycka. Det är att hoppas, att judarna skola inse lägets allvar. Sir Simon är ännu icke övertygad om, att Balfour möjligen tänkte på en judisk stat.

Så tvingas sanningen efter hand i dagen. För få dagar sedan avvisade judenheten i förorättad ton de "skamlösa" antisemitiska beskyllningarna för att ha influerat å händelserna kring världskriget; nu ser den sig nödsakad öppet tillstå sin roll såsom den avgörande faktorn, som räddade segern åt de allierade. Den tror sig därmed tydligen vinna i respekt hos "segerstaterna", men ovisst är om dessa just nu äro särskilt trakterade av att alltför ostentativt erinras om det bedrivna spelet bakom krigskulissen.

Sverige såsom världsrevolutionsfinansiär

Enligt meddelanden i dagspressen planeras en mångmiljonkredit till det judiska Sovjet-Ryssland. Det talas tillsvidare om några tiotal miljoner, men blir projektets start god, komma vi sannolikt att få se summan utökad till hundratals miljoner. Saken skall länge ha förberetts inom finans- och storindustrikretsar, där man nu enligt N. D. A. blott avvaktar sovjetmyndigheternas bifall och utfästelse om "kraftig medverkan från *svenska* statens sida".

Självfallet skall staten, d. v. s. svenska folket övertaga huvuddelen av den mycket reella kreditrisken och exportindustrierna stå för en mindre del, förmodligen helt minimal. Bankernas roll "skall inskränka sig till valutaförmedling, inkassering o. s. v., utan direkt engagemang i själva kreditanskaffningen". Naturligtvis! Svenska folket skall taga den stora risken, industrien en ringa del därav — och bankerna skola endast skörda vinst i egenskap av "förmedlare" enligt kända metoder med provisioner etc.

Det av bank- och industrimagnaterna nu upptagna arbetet för Sveriges ekonomiska engagemang i Sovjetväldet är tydligen ett led i de pågående strävandena att sammankoppla våra intressen med det revolutionära Rysslands. I realiteten innebär det ett stödjande från svensk sida av Moskvas världsrevolutionära verksamhet.

Judas kamp mot »skälmar och skandalskrivare»

Judarna i Bonniers Dagens Nyheter jubla över justitieminister Schlyters föreslagna nya tryckfrihetsjury. Statsr. får det amplaste erkännande för sitt goda omdöme. "Den svenska pressen har — skriver Bonnierorganet — sina skälmar och skandalskrivare, även den måste säga sig att det är dålig tryckfrihetspolitik att låta dessa skadegörare opåtalt driva sitt hantverk i skyddet av en lagstiftning som de gör allt för att bringa i vanrykte".

Vad Juda menar med "skälmar och skandalskrivare" är ju nogsamt känt; dit räknas alla de inom facket som icke låta köpa sig för judiskt guld, d. v. s. som sträva efter att tjäna det allmänna och säga folket sanningen. Men det kommer en dag, då det ej längre går att göra svart till vitt och omvänt!

Sveriges inringning

(Forts. fr. sid. 1.)

besök vid franska Rivieran upptäckt en förtjusande och rik amerikanska, som han beslöt skänka sin brorson greve Folke Bernadotte av Wisborg till äkta maka. Det hösten 1928 i Pleasantville ingångna äktenskapet mellan miss Estelle Manville och greve Folke Bernadotte hade dock ett mindre tillfälligt upphov. Enligt tidningarnas skildringar från bröllopshögtidligheterna tillhörde "asbestkungen" Hiram Edvard Manville, brudens fader, östjudiska finansens upper ten i U. S. A., denna nya "upper ten" icke att förväxla med den gamla amerikanska. Bland tärnorna märktes främst brudens barndomsväninnor, de tre judinnorna Renée Baruch, Elisabeth Kountze och Ethel Schmierwind, den förstnämnda en blivande fru Manville j:r, d. v. s. blivande svägerska till greveparet Folke Bernadotte. I en tidning lästes vidare, att familjen Manville hade gemensamma anor med Simon Baruch, brudtärnan Renées fader, vilken invandrat från Polen, en anförvant till Bernhard Baruch, "U. S. A:s okrönte konung". Mosaismens inslag i bröllopsfesten i asbestkungens palats skulle även ha varit synnerligen starkt. Det regerande amerikanska östjudiska huset Baruch innefattas numera således i de s. k. Kungliga Husets anförvanter, över vilka våra svenska präster i kyrkorna varje söndag nedkalla Jahves särskilda välsignelse.

Genom det knutna Bernadotte-Manvilleska släktskapsbandet hade den revolutionssträvande östjudiska finansen i U. S. A., vars främste representant juden *Bernhard Baruch,* "Amerikas okrönte kung" och "Vita husets ständige rådgivare", ägare av bl. a. huvudparten av Amerikas rustningsindustri, är, ernått en betydelsefull försänkning hos regerande dynastien i den viktigaste staten i Norden. Manville-Baruch-Bernadotte — vilken lysande kombination! Bernhard Baruch, i tur och ordning Wilsons, Hoovers och Roosevelts allsmäktige "rådgivare", var Amerikas ekonomiske diktator under världskriget och Wilsons rådgivare vid Versaillekonferensen. Tidskriften "Liberation" i Asheville skrev i samband med den judiskt härstammande Roosevelt-Rosenfeldts val till president: "Mr. Bernhard Baruch var rådgivare åt presidenten Hoover — republikanen! Mr. Bernhard Baruch är rådgivare åt presidenten Roosevelt — demokraten! De förrättade valens enda uppgift var att avgöra med vilken av dessa båda herrar Mr. Bernhard Baruch skall konferera. Detta var allt! Den verkliga diktatorn i Amerika är den man, som står gömd bakom presidentens stol."

Juden Cherchevsky-"de" Chessins roll

En särskild viktig mission i den av den världsrevolutionära judiska överheten bedrivna verksamheten till Sveriges fullständiga inringning utföres av förutvarande "ryske", numera "franske" undersåten juden dr Serge "de" Chessin alias Cherchevsky, "pressattaché vid franska beskickningen", ordförande i Internationella Pressföreningen m. m. Hos honom löpa trådar samman från Komintern och Sovjets hemliga statspolis (G P U) i Moskva, Grand Orients kansli i Paris och de amerikanska bank- och kahaljudarna i Washington—New York. Inrikes utvecklar Cherchevsky-"de" Chessin en synnerlig aktivitet *dels* såsom ledare av spionage och därmed förenat arbete för sina utländska uppdragsgivares räkning och *dels* såsom förespråkare för judiska intressen och arrangör av fruktbärande förbindelser med inflytelserika svenska kretsar, kulturella, politiska och andra organisationer, vilkas bearbetande av vederbörande anses särskilt önskvärt. För denna verksamhet har Stockholms judenhet utrustat honom med rang, heder och värdighet av ordförande i Internationella Pressföreningen, vilken dock endast till en mindre del utgöres av verkliga tidningsmän och där internationella kommunister av mest obskyra slag (t. ex. Faludi 1930) upptagas. Hedersfunktionen som ordförande i Internationella Pressföreningen förlänade Cherchevsky-"de" Chessin den åstundade *nyckel*-positionen i det svenska samhället, ja i hela den nordiska samhällskretsen.

Förtroendemannen Börje Brillioth

En av Cherchevsky-"de" Chessins intimaste medarbetare är dr Börje Brillioth, vice ordförande i Internationella Pressföreningen samt ordförande i Svensk-Amerikanska Sällskapet och Internationella Klubben. Genom dessa funktioner har dr B. beretts en offentlig position, som öppnat vägen för de mest vidsträckta förbindelser med politiskt och kulturellt verksamma kretsar inom landet, vilka energiskt påverkas i av honom företrädd riktning. Under dr Brillioths presidium samlas i Internationella Klubben s. k. ledande "kulturpersonligheter" med prinsar av Kungl. Huset i têten. I sin egenskap av ordförande i Svensk-Amerikanska Sällskapet har dr Brillioth därjämte kommit att intaga den bemärkta platsen såsom nära förbunden och vän till Amerikas härvarande minister, juden Lawrence Steinhardt, vilken visserligen tills vidare nödgats lämna ministerposten i Stockholm för att i hemlandet ägna sig åt förberedelserna till president Roosevelts valkampanj. Vänskapsförhållandet mellan dr Brillioth och minister Steinhardt är särskilt intressant i betraktande av minister S:s synnerligen intima relationer till de för världsrevolutionen verksamma amerikanska bank- och kahaljudarna. Enligt den accepterade författarinnan Romola Nijinskys å förlaget Les Editions Denoël et Steele i Paris utgivna boken "Nijinsky" (sida 319) är minister Lawrence Steinhardt "mr Untermeyers unge nevö" (le jeune Neveu de M. Untermeyer); före sin diplomatiska karriär var han anställd i "advokatfirman Guggenheimer-Untermeyer & Marshall".

Förbindelselinjen Steinhardt—Untermeyer-Marshall-Roosevelt—Baruch

Den både genom släktskap och verksamhet i hemlandet bestående mycket intima förbindelsen mellan minister Lawrence Steinhardt och advokaten Samuel Untermeyer förtjänar särskilt beaktande ej minst med hänsyn till den sistnämndes under senaste åren intagna ställning såsom judiska kahalens officielle ledare av judarnas världsbojkottrörelse mot det nationalsocialistiska Tyskland. Sakförhållandet är så mycket märkligare som det ger belägg för riktigheten av automobilkungen Henry Fords i november 1921 publicerade uppgifter i verket "Jewish influences in American Life". I den amerikanska originalupplagan (i alla översättningar äro ifrågavarande poänger jämte annat betydelsefullt struket) av nämnda bok, som innehåller utdrag ur artiklar, införda i Fords tidning "The Dearborn Independent", återfinnes under rubriken "Hur judarna förskaffade sig makten över Tammany Hall" (New Yorks stadsförvaltning) sida 143 följande:

"Den nyaste makten i Tammany Hall och en av de mest liberala bidragsgivarna till Tammany Halls stridsfonder är advokaten Samuel Untermeyer, vilkens specialitet under senare år tyckts vara att tjäna såsom den judiska maktens murbräcka mot intressen, som denna makt önskar förgöra och vars strävanden vanligen camoufleras under överdrivna journalistiska utgjutelser såsom helt varande i det allmännas intresse. Mr. Un-

Den vaknande Naturen

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Från vem de föregivet mosaiska budorden stamma, skola vi se av nedanstående kapitel 14. och 15.

Denne gud Jahve, som i V. Mos. 4, 24 och 9, 3 uttryckligen kallas *"en förtärande eld"*, bevisar prof. D. Bolter i sin studie "Jahves härkomst" ("Die Herkunft Jahwes". Zschr. f. d. Altt. Wissenschaft 37, 126—133) vara liktydig med den egyptiska avguden Sapdu, som hade sin huvudhelgedom i Per Sapdu i Gosen och enligt prof. Grimmes forskningar sitt urhem å halvön Sinai och vilken finnes avbildad å en relief i Sinaitemplet (Grimme: "Althebräische Inschriften von Sinai", 1923. Folkwangverlag i Gotha, s. 85 o. f.).

Jahve-Jehova har alltså varit en egyptisk-hebreisk avgud. Enligt teologiprofessor Kittel i Leipzig tyder namnet Jahve på en gammalsemitisk vind- och vädergud. Jahve är enligt honom hebréernas lands- och nationalgud (Fritsch 35).

Rudolf von Delius kallar honom "ett bestämt, mycket högmodigt folks stamdemon", "den gamle, onde, tyranniske Jahve, som alltjämt utöser sin vrede i Europa" (82), Rosenberg benämner honom "gudstyrannen", "som måste avsättas" (83, 247), "demonen Jahve, som den kristna kyrkan övertagit med dess ödessamband med Gamla testamentet" (83, 253).

Prof. Frdr. Delitsch ("Die grosse Täuschung") bevisar, att Jahve är en hebreisk stamgud, en härsk- och hämndgirig demon, en fiende och hatare av alla folk (Fritsch 76), hebréerna själva ett rövarfolk (hebréer = habiri = rövare).

Houston Chamberlain kallar Jahve en "avgud" och "antigud" ("Grundlagen des 19. Jahrhunderts") och den katolske teologie professorn Wahrmund ("Das Gesetz des Nomadentums") "ökenrövarnas och fördärvets gud". För Kristus var han "lögnens och falskhetens fader" (Joh. ev. 8) och satan.

Jahve säger i I. Mos. 17 och II. Mos. 6, 3—8, att han visat sig för Abraham, Isaak och Jakob såsom "El Schaddai" och sluter i egenskap av El Schaddai ett förbund med Abraham. Jahve är alltså El Schaddai (Jfr. Grimme 85 o. f., Fritsch 40 och 76).

Men El Schaddai är liktydig med Schaitun, d. v. s. den onde anden eller Schaddat, mörkrets eller underjordens gud (djävulen eller satan) hos araberna (Betha 178), även liktydig med Scheitani eller djävulen hos de östafrikanska negrerna.

El Schaddai är enligt Grimmes fastställande även liktydig med den egyptiske guden Sapdu-Seth, Sethos och typhon, den undre världens och skuggans gud, satan (jfr även Fritsch: "Der falsche Gott", s. 60—81). Jesus kallar därför med rätt hebréernas gud "djävulen" (ev. Joh. 8, 44), Luther på grund av sitt studium av judiska hemliga skrifter "satan" och hebreiska folket "satansfolket" ("Om judarna och deras lögner").

En judisk religionsbok säger, att framför judarnas dörrar en portör är fästad, en s. k. mesusa. Den innehåller ett pergament med en sats ur Tora och namnet å den hebreiske guden El Schaddai. Det heter därom: "Portören med innehåll erinrar alltid judarna vid deras in- och utgång om *El Schaddais* närvaro".

Förkristliga skriftställare påstå, att hebréernas förare genom öknen var typhon, "som drog förut med åsna eller såsom åsna" (Tac. hist. 5, 5 Plut. 5, s. 31). Denne gud tillbads i staden Avaris, som hebréerna enligt Manetho hade bemäktigat sig efter utvandringen ur Egypten. Men typhon är liktydig med seth, skuggans eller mörkrets gud, underjordens, d. v. s. djävulen. Hebréernas gud Jahve var således enligt de gamla, bäst underrättade skriftställarna *djävulen.*

Underjordens gud hette hos grekerna Plutos. Han var stoftets, det materiellas, rikedomens mörka, oförsonlige gud.

Även eljest är enligt arisk uppfattning underjordens gud, djävulen, intet annat än personifikationen av materien och framför allt det jordiska besittandet. Därför heter det i Nya testamentet (Lukas 4, 56) vid Kristi frestande:

"Och djävulen förde honom till ett högt berg och visade honom i ett ögonblick all världens rikedomar och sade till honom: All denna makt vill jag giva dig och dess härlighet, *ty den har överlämnats åt mig* och jag ger den åt vem jag vill".

Rikedom, guld och jordiskt besittande hade Moses alltså utvalt som sin och hebréernas gud. Denne hade sin sinnebild i den gyllene kalven, som hebréerna tillbådo och kring vilken de dansade. Enligt påståenden av juden Karl Marx, grundaren av socialdemokratien och marxismen, ära judarna ännu i dag denna gud, ty han skrev 1844 i "Deutsch-französische Jahrbücher": "Judarnas gud är penningen. Judarna ha så tillvida emanciperats som de kristna ha gjorts till judar ... *Judarnas gud har förvärldsligats, han har blivit världsgud. Växeln är judarnas verklige gud".*

Mose gud Jehova bär i Bibeln även namnet Molok eller Moleok. I urtexten till I. Sam. 15, 19 betecknas "Herren", mot vilken Saul reste sig, som Moleok, vadan Jahve-Jehova-Seth-Satan skulle vara identisk med den blodgirige guden

termeyer är i dessa dagar ej särdeles god på Tammany Hall på grund av hans son Irving Untermeyers nederlag, då denne sökte en domarebefattning. Det måste ha varit ett oavsiktligt fel någonstans. I varje fall övergåvo judarna det Wilsonska skeppet, uppenbart förutseende vad som skulle komma i vedergällning för den kolossala och förbluffande vanskötseln av krigsaffärerna, vilka i huvudsak voro i deras händer; och i den följande villervallan fick en ättling till huset Untermeyer smaka på nederlaget."

Untermeyer – judendomens ärkeinkvisitor. Marshall – kahalens ledare.

I Henry Fords citerade bok heter det vidare å sid. 144:

"En annan tammanyit är Randolf Guggenheimer, grundare av sällskapet 'advokatfirman Guggenheimer, Untermeyer & Marshall' — *Untermeyer varande den nyssnämnde storinkvisitorn över arisk verksamhet i allmänhet och Marshall varande chef för den amerikanska judiska kommittén och kahalen* (Untermeyer being the aforsaid grand inquisitor of Gentile activities generally and Marshall being head of the American Jewish Committée and the Kehillah.) .. (sid. 147) *Untermeyer är judendomens ärkeinkvisitor.* (Untermeyer is the arch-inquisitor for Jewry)." (Kurs. av red.)

Att presidenten Roosevelts allsmäktige rådgivare och "U. S. A:s okrönte konung" juden Bernhard Baruch, chefen för amerikanska judiska kommittén och kahalen juden Marshall samt judenhetens ärkeinkvisitor, den judiska världsbojkottens mot Tyskland ledare, juden Samuel Untermeyer funnit skäligt ackreditera medarbetaren i "advokatfirman Guggenheimer, Untermeyer & Marshall", Untermeyers egen nevö, juden Lawrence Steinhardt, såsom amerikansk minister i Stockholm — detta vittnar om den stora betydelse Alljuda i närvarande tid tillerkänner vårt land. Den amerikanska "advokatfirmans" svenska representantskap har således i alla hänseenden haft det synnerligen väl förspänt för sin mission i Sverige, allrahelst Kungliga Huset numera räknas i släktskap med den Baruchska societeten. Arbetet å svensk och nordisk grund för den slutliga javeistiska frälsningen under Davidstjärnans banér har i själva verket kunnat bedrivas utan någon som helst hämning, tvärtom under allerhögsta beskydd, och resultatet härav spåras allt tydligare i den allmänna kulturella och politiska utvecklingen.

Hör oss Svea!

Hör oss, Svea, moder åt oss alla!
Hör oss! Hör oss!
Bjud oss kämpa för Ditt väl och falla!
Bjud oss! Bjud oss!

Vartenda grand utav det arv,
Du gav i saga och i sång,
så tro dock vi i Herrans namn
som våra fäder trott en gång.

Aldrig, aldrig skola vi Dig svika!
Aldrig! Aldrig!
Tag vår ed, i alla skiften lika!
Tag den! Tag den!

"Vår Gud är oss en väldig borg,
han är vårt vapen trygga.
På honom i all nöd och sorg
vårt hopp vi vilja bygga!"

Och om av svek, förräderi och split
och våld du hotad står,
med liv och blod försvaras skall
den fria jord, som än är vår!

Härligt, härligt blir det då,
segrande i striden stå,
härligare dock att få
för Dig, o Moder, falla.

Gunnar Wennerberg.

»Svensk-amerikanska intressen» vinka med guld

Det nyvaknade "amerikanska" intresset för Sveriges angelägenheter har, såsom redan antytts, alldeles särskilt ägnats den framväxande nationella rörelsen. Man har tydligen ansett, att de gamla, "borgerliga" såväl som "marxistiska" partierna redan tillfyllest behärskades genom kahalens härvarande representation under överrabbin Ehrenpreis, Frimurarorden, de judaiserade skenkristna kyrkorna och sekterna samt de marxistiska och övriga judiska internationalerna under husen Wallenbergs och Bonniers uppsikt. Som förtroendeman i de nationella kretsarna har i främsta ledet judarna Steinhardts och Cherchevsky-"de" Chessins intime vän dr Börje Brillioth tjänstgjort. Sedan åratal har dr B. i egenskap av "antisemit" med stor iver idkat förbindelser med olika "nationalsocialistiska" och "nationella" grupper samt verkat för "samling". Han startade t. o. m. en speciell organisation, "Svenska Arbetsförbundet", som förlänade honom en plattform för denna aktivitet.

För något år sedan inställde sig dr Brillioth hos en av våra vänner, verksam inom den nationella rörelsen, och erbjöd "samarbete". Han sade sig företräda "svensk-amerikanska intressen", vilka varmt behjärtade de nationella strävandena i Sverige och som voro villiga tillskjuta erforderligt miljonkapital för rörelsens organisatoriska frammarsch. Den som närmare kände dr B:s amerikanska förbindelser kunde ju utan svårighet gissa, vilka de ifrågavarande "amerikanska" intressena i verkligheten voro. Vid samtalet skall dr Brillioth även ha antytt presidenten Roosevelts personliga intresse för vårt lands nationella angelägenheter. Dr B. har under senare år idkat "samarbete" med praktiskt taget alla nationella grupper utanför de gamla partierna som i någon mån kunnat anses representera det fosterländska folkuppvaknandet, men i vilken utsträckning "samarbetet" lett till aktivt stöd från de "svensk-amerikanska" ekonomiska intressenterna undandrager sig vårt bedömande. Möjligheten härtill synes i varje fall ej ha varit utesluten. Naturligtvis underlät ej heller dr. Brillioth att söka kontakt med Berlin. För icke länge sedan avlade han således ett besök i den tyska nationalsocialistiska rikshuvudstaden, där han bl. a. konfererade med de svenska frimurarnas representant å platsen, kaptenen Nils von Bahr, gift med judinnan Vera Jacobsson och Broder .·. av VI. graden i Andreaslogen Nordiska Cirkeln i Stockholm, vars Ordförande Mästare är generallöjtnanten T. G. Nyström, en av Svenska Stora Landslogens Över-Officianter. Kaptenen von Bahr tillhör ju den grupp frimurarofficerare med översten Brodern .·. av IX. graden Erik Grafström (uppfinnaren av termen "nysvensk samling") i têten, vilka önska en nationell rörelse på uteslutande anti-marxistisk grund, med judefrågans fullständiga uteslutning ur programmet. Den frimureriska "nazistiska" ståndpunkten!

I sammanhanget förtjänar observeras, att Cherchevsky-"de" Chessin i sin nyligen å franska språket utgivna bok "Nycklarna till Sverige", vilken ju är avsedd för den internationella publiken, bestämt antyder förhandenvaron av sovjetistiskt inflytande inom den svenska nationalsocialistiska rörelsen, där den röda färgtonen skulle gjorts dominerande. Förf. betecknar på denna grund även nationalsocialismen i Sverige såsom fullständigt ofarlig. Tyvärr vill det synas, som om det funnes vissa fog för uppgifterna, och vi kunna ej annat än återupprepa våra tidigare ord om det stora ansvar, som påvilar ledarna för de olika nationalsocialistiskt betonade riktningar vilka skulle representera den nya folkrörelsen. Det kan icke längre försvaras att här handla i "god tro".

Inringningen av Sveriges Nationella Förbund och Nya Dagligt Allehanda

De "svensk-amerikanska intressena" inskränkte sig ej till de mera nationalsocialistiskt inställda partierna och grupperna. Viktigare än dessa voro för ögonblicket det ur gammalhögern utbrutna Sveriges Nationella Förbund och Nya Dagligt Allehanda, som under chefredaktör Leon Ljunglunds ledning i viss utsträckning fronderat mot frimurarhögerns officiella politik. Som mellanhand nyttjades här chefen för Elektro-Lux-koncernen, direktören Axel Wenner-Gren, vilkens firma enligt uppgift i en stockholmstidning delvis skulle ägas av den judiske affärsmannen Harold Wether i London. Förliden höst inträdde direktör Wenner-Gren såsom finansiell stödjare av såväl Sveriges Nationella Förbund som Nya Dagligt Allehanda, märkligt nog utan att huvudstadspressen ägnade saken något beaktande. Ett av huvudvillkoren för de av direktör Wenner-Gren lämnade finansiella garantierna skall ha varit, att Nationella Förbundet och Nya Dagligt Allehanda politiskt gjorde gemensam sak enligt vissa linjer.

Med kännedom om direktör Wenner-Grens intima förbindelser med den Roosevelt-Baruchska kretsen i U. S. A. erbjöd det heller ingen svårighet att utläsa vilkas intressesynpunkter han företrädde i sin plötsligt påkomna politiskt-finansiella beskyddareverksamhet — de

(Forts. å sid. 6.)

Molok, som judarna enligt Bibelns vittnesbörd oavlåtligt bragte människooffer. David offrade på grymmaste sätt amalekiternas folk åt "Herren", d. v. s. åt Molok; han lade folket under sågar och tröskvagnar och bilor av järn och överlämnade det åt Molok samt förbrände dem efter outsägliga lidanden i tegelugnar, d. v. s. glödgade molokaltare och molokstatyer (II. Sam. 12, 31).

E. Betha ("Die Erde und unsere Ahnen") och Wieland ("Atlantis, Edda und Bibel"), ha bevisat, att hebréerna stamma från Atlantis-Amerika och ha samma kulturbruk som vissa indianstammar.

I varje fall äro hebréerna ett utskott av alla raser och en del av den arierfientliga bastard, som uppstod på Atlantis och i de atlantiska kolonierna.

Därför återfinnes deras Jahve även hos indianerna; hos irokeserna och i Sirunam såsom Jahavi, i Guiana såsom Javohou eller Javahu. Jehova-Jerova betyder Djävul (Betha 178). Indianerna tillskrevo honom allt ont och bragte honom, liksom deras hebreiska rasfränder, människooffer.

Människor brändes levande i jättelika kopparstatyer, liksom av hebréerna i molokstatyer.

De av blod neddränkta offerorterna hette hos indianerna och å Söderhavets öar morai.

Den i Gamla testamentet omnämnda offerplatsen *Moria var en morai,* d. v. s. en *människoofferplats, på vilken Abraham åt "Herren"*, d. v. s. El Schaddai (Seth-Satan), såsom han kallar sig själv, skulle slakta sin enfödde son.

Surinam-indianernas Jahavikult är den under årtusenden å Atlantis kvarlevande lågraskultur, som ägnades djurguden Javia och som efter brytandet av det ariska herraväldet där blev förhärskande. (Jfr. Wieland: Atlantis, Edda und Bibel. III. uppl. s. 114 o. f.; Joh. Upp., 13, 12—17. 14, 9—11. 19, 19—21. 20, 7—10.) Hebréernas mosaiska Jehovakult med dess motbjudande vidskepelse och grymma människooffer är en efterbildning av Javiakulten hos den atlantiska tschandalarasen, till vilken hebréerna höra; den är en avskyvärd hedendom.

De föregivna 5 Mose-böcker äro, såsom vi i det följande skola se, till stor del en återgivning av de före Atlantis undergång därstädes och i de atlantiska kolonierna till herraväldet komna lågraselementens "heliga" böcker.

Den bibliske Mose Gud är således en människoblod krävande avgud, de lågrasigas satan å det sjunkna Atlantis, judendomen själv en urgammal "förtorkad folkmumie" (Heine).

Moses själv offrade människor i solens åsyn och till försonande av Jahve-Javia (IV. Mos. 25, 4—5). De arma offren för det mänskliga vansinnet blevo avtappade blodet, de skulle taga folkets synder på sig inför den efter blodshämnd törstande Jahve "till förlåtelse för synderna".

Med förkärlek offrade hebréerna "lamm" åt Molok-Jahve, d. v. s. ariska barn. Enligt fastställandet av den lärde dr. Daumer ("Der Feuer- und Molochdienst der alten Hebräer", Braunschweig 1848), prof. Chillany ("Die Menschenopfer der alten Hebräer", Nürnberg 1842), dr. teol. Mommert ("Der Ritualmord bei den Talmudjuden") *var påskalammet en människa.* Således flöt Molok-Jahves "allraheligaste tempel" i Jerusalem å människoofferplatsen Moria ständigt av människoblod. Ännu på Kristi tid offrades där människor. Med rätta kallade Kristus det därför en "mördargrav" och "mördarhåla".

Om man erinrar sig att i de gamla germanska skrifterna, ur vilka de bibliska böckerna till en del ihopförfalskats, germanerna efter sina stam- och folktecken betecknades såsom lamm och tjurar, så vet man också vad som skulle offras hos hebréerna: germanska män, ynglingar, jungfrur och barn.

I sammanfattning må följande fastställas såsom historiskt och vetenskapligt faktum:

Mose och hebréernas gud var djävulen. Med honom ha hebréerna slutit ett "evigt förbund" (det "Gamla Förbundet"). Honom hava de "massvis, lagligt och för statens skull" bragt människooffer. De offrade människornas blod var "förbundets blod". Moses gjorde sig till medlare mellan hebréerna och underjordens gud och blev enligt våra anförda bevis många gånger om miljonär. Hebréerna kallas av kyrkan "Guds Heliga, Utvalda Folk". I verkligheten voro de efter Luthers och våra fastställanden och efter Jesu ord, evang. Joh., "Satans" och "Djävulens" folk. —

Låter det sig i verkligheten ännu göra att i förhållande till de gjorda historiska fastställandena påstå, att bergverksdirektören och tempelföreståndaren Mose blodgirige gud, av Bibeln kallad "förtärande, förskräcklig eld", av Jesus själv "djävulen", av Luther "satan", är vår frälsare Jesu Fader och de kristnas Gud, kärlekens och barmhärtighetens Gud? —

Föreligger här villfarelse och bristande kunskap eller historieförfalskning och bedrägeri?

13. *Mose religion.*

Moses betecknas ofta såsom en av de största religionsstiftarna, hans religion såsom grundvalen för den judiska tron och det judiska livet (Th. Fritsch: "Der falsche Gott", 5 uppl., s. 90 o. f. Samme förf.: "Mein Streit um Gott und Talmud", s. 8 o. f.), *men också såsom grundvalen för kristendomen.*

Den mosaiska lagens, resp. det mosaiska religionssystemets kärna utgöres, enligt teologiska läror, förutom av offerritualen av den prästerliga ordningen, de hygieniska föreskrifterna och olika från Hamurabis och egyptiernas lagar hämtade borgerliga rättsbestämmelser, "det gamla förbundets lagar", d. v. s. det hebreiska "förbundets" satser.

Vi återgiva här nedan desamma i översiktlig sammanställning efter det betydelsefulla verket "Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt und ihr

(Forts. å sid. 7.)

Sveriges inringning

(Forts. fr. sid. 5.)

samma amerikanska börs- och kahaljudar, vilkas fyllda skattkammare stå till Stalin & Companis obegränsade disposition för världsrevolutionen. Dessa judar äro förvisso även de "svensk-amerikanska" intressen, som dr Brillioth antytt. Det är nu också slut med den ekonomiska nöden och knusslet i S. N. F. och N. D. A. I sistnämnda företaget har en särskild, högavlönad "lyx"- (Lux-) direktör anställts med uppgift att övervaka samarbetet mellan de många "likriktade" intressegrupperna. Det väckte även en viss uppmärksamhet, när Sveriges Nationella Förbund vid tiden för överenskommelsens avslutande å offentliga möten och i publikationer med stor energi underströk sin lojala hållning vis à vis judarna, förklarande, att Sverige icke hade någon judefråga. Symptomatiskt var vidare, att Sovjets skickligaste svenska agitator, den högt betrodde Allan Ekberg-Hedkvist från Moskva, samtidigt uppenbarade sig såsom en av de ledande inom S. N. F. i egenskap av "omvänd kommunist" — i full överensstämmelse med den nya "trojanska hästens" taktik. På ett fullkomligt vilseledande sätt presenterade den "omvände kommunisten" från S. N. F:s och N. D. A:s estrader den kommunistiska regimen i Sovjet-Ryssland såsom ett intressant och betydelsefullt experiment, en oundviklig politisk övergångsform i stället för vad den i verkligheten är: ett brottsligt judiskt terror- och bödelsvälde.

Direktör Wenner-Grens triumfresa till U. S. A.

När allt var slutgiltigt ordnat, anträdde direktör Wenner-Gren tillsammans med sin sköna maka från Paris, f. d. konstnärinnan judinnan Marguerite, en resa i triumf till Amerika, där de bereddes ett furstligt mottagande av president Roosevelt och hans vänner. Den svenska huvudstadspressen ägnade naturligtvis besöket stor uppmärksamhet. Det närstående Nya Dagligt Allehanda berättade i en stort upplagd artikel den 5 april, att amerikanske presidenten "rådgjort med direktör Wenner-Gren, en av samtidens mest betydande industrimän, angående världsekonomiska och jämväl skandinaviska problem" — också ett sätt att framställa saken! I den stora supé som gavs i Vita Huset till herrskapet Wenner-Grens ära, deltogo 36 personer ur presidentens närmaste bekantskapskrets, dit ju höra judarna Baruch, Morgenthau, Untermeyer, Steinhardt m. fl. Efter supén hade presidenten ett "privat" samtal med direktör Wenner-Gren, vilket varade från kl. 11 på aftonen till kl. halv 2 på natten och varunder också europeiska och skandinaviska förhållanden berördes. Vi citera ur N. D. A:s skildring:

"För övrigt rörde sig samtalet om *europeiska politiska förhållanden,* därvid *presidenten uttryckte sina farhågor för utvecklingen i Tyskland* samtidigt med att han uttryckte sin beundran för den svenska utvecklingen och den svenska befolkningens ekonomiska och kulturella standard. *Med värme framhöll hr Wenner-Gren förhoppningarna i Norden på en växande samverkan mellan de fyra nordiska länderna,* och då presidenten uttryckte en undran, huruvida Finlands hållning till Skandinavien skulle motsvara förhoppningarna, erinrade hans svenske interlokutör om den månghundraåriga historia som sammanknutit Sveriges och Finlands folk och som innebär en god garanti för framtida lyckosam samverkan." (Kurs. av red.)

*

Vart herrar Wenner-Gren och Roosevelt, d. v. s. U. S. A:s regerande bank- och kahaljudar, Baruch, Untermeyer, Marshall & Consortes och deras härvarande representantskap Steinhardt, Cherchevsky-"de" Chessin & Brillioth syfta med sitt intensiva intresse för Sveriges och Nordens framtid ligger alltså i öppen dag. Då ett direkt engagemang för det judiskt-bolsjevikiska Sovjet-Ryssland, för ögonblicket skulle ställa sig mera svårrealiserbart, nöjer man sig tills vidare med att påfordra en nordisk statskoalition mellan Sverige, Norge, Danmark och Finland, visserligen "neutral" men med ofördydbar udd *mot* Tyskland. Ett Nordiskt statsförbund under Englands särskilda beskydd!

I sanning, det är tid för vårt svenska folk att vakna! Med hjälp av fala förrädare inom nationen lyckades judarna betvinga de sista nationella skansarna i Sverige. Vi ha ansett det vara vår plikt att hänsynslöst blotta dessa sammanhang från det underjordiska spelet, i förhoppning att därmed bidraga till *att Alljudas diaboliska planer mot vårt folk, ja mot hela den skandinaviska folkkretsen i elfte timmen må kunna hejdas.*

"U. S. A.-intresset" i Bofors

Den i världsrevolutionens tecken arbetande amerikansk-judiska finansens forcerade framryckning i Norden via Sverige inskränker sig icke till de politiska och opinionsbildande institutionerna. Planmässigt och systematiskt äter den sig in också på det ekonomiska området, särskilt å sådana delar därav som kunna vara av betydelse för realiserandet av de nordiska staternas tillämnade uppgift i den stundande judiska generaluppgörelsen med hakkorsets Tyskland.

Naturligtvis förlorade vederbörande härvid ej heller ur sikte ett så viktigt företag som det svenska Bofors-bolaget. Den 6 juni 1935 kunde Svenska Dagbladet berätta för sina läsare, att direktören Axel Wenner-Gren (den amerikansk-judiska finansgruppens härvarande förmedlare) vid den stundande bolagsstämman komme att inväljas i bolagets styrelse genom dennas utökning. "Man torde säkerligen ej misstaga sig — skrev Sv. D. — om man sammanbinder detta nyval med den avveckling, som i dagarna ägt rum av det utländska aktieintresset i Bofors. Det torde nämligen vara direktör Wenner-Gren, som tillsammans med Boforschefen dr Wingquist och en del andra personer övertagit den av Bofors-intressenterna respektive Kruppbolaget tidigare innehavda aktieposten på nom. 6,3 miljoner i Boforsbolaget."

Man förstår nu rätt väl syftet med den våldsamma hets som på sin tid bedrevs i den jude- och frimurardirigerade svenska dagspressen för "avveckling av utlandsintresset" i det i svenskt försvarshänseende så utomordentligt viktiga Boforsbolaget. Det tyska intressentskapet skulle bort till favör för Bernhard Baruch, ägaren av Amerikas rustningsindustri, "regenten" bakom Roosevelt — vilket skett genom förmedling av president Roosevelts personlige vän, direktören Wenner-Gren i Elektro-Lux.

*

Rotarys världschef till Stockholm

Den i frimureriets, d. v. s. judendomens intresse arbetande Rotaryorganisationen utvecklar alltjämt en livlig aktivitet och dess spetsar resa härs och tvärs mellan staternas huvudstäder. För dagen meddelas, att organisationens världschef, mr Johnson, just avslutat ett gästbesök hos president Svinhuvud i Finland och anträtt överresan till Sverige.

Man tar sannolikt ej fel, om man utgår ifrån att de just pågående strävandena till innerlig förbrödning de nordiska folken emellan varit ett av de spörsmål som dryftats mellan Finlands president och Rotarys världschef.

Det symboliska frimureriet

Den i Bryssel utkommande "Renovation" varnar på det kraftigaste för frimureriet, vilket betecknas såsom det mest fördärvbringande av alla hemliga sällskap och därtill det mäktigaste:

"År 1717 grundade i London en grupp förutvarande loger tillsammans med andra mindre hemliga sällskap det moderna symboliska frimureriet. Man kan skriva förgiftandet av kejsar Leopold av Österrike, mordet å Gustaf III av Sverige, Ludvig XVI:s och Marie Antoinettes död, dödsdomen över Maximilian av Mexico, mördandet av konung Humbert av Italien och många andra förbrytelser å denna organisations konto. Under människokärlekens mantel döljer frimureriet den mäktigaste sammanslutning av tjuvar, utplundrare, mördare och skrupulösa människor utan fosterland. Utåt verkar 'den stora massan', som predikar det goda och måste skydda förbrytarna. Till förbrytarna höra de som ha kassan och alla trådarna i sin hand. Man vet icke med absolut säkerhet, var frimureriets ledning är förlagd. Denna hemlighet bevaras ytterligt strängt".

Det gäller nu Sovjet-Frankrike!

Enligt tidningen "Jung-Lothringen" höll den franska kommunistiska ungdomen i mitten av mars sin 8. landskongress i Marseille. Generalsekreteraren Duclos uppträdde därvid som referent, klarläggande rörelsens mål, som bestod i upprättande av en sovjetrepublik i Frankrike. För att beslöja den kommunistiska propagandan i Frankrike hade vänstern avslutat rysspakten, därmed öppnande dörren för revolutionen.

Medan den judiskt-kommunistiskt-revolutionära aktionen allt hotfullare framskrider i olika europeiska stater utvecklar den av judendomen och frimureriet behärskade "borgerliga" pressen allestädes en intensiv verksamhet för folkens invaggande i föreställningen, att kommunismens fara är överstånden och att Sovjet-Ryssland är i färd med att omvandlas till en västeuropeisk "borgarstat".

*

»England och Tyskland — bålverket mot bolsjevismen»

"Manchester Guardian" refererar ett anförande av den engelske fascistledaren sir Osvald Mosley i Londons Albert Hall:

"Jag påyrkar, framhöll Mosley, den intimaste vänskap med Tyskland, en nation som är blodbesläktad med oss (stormande bifall). Tyskland är en nation, som tillsammans med oss för alltid kan och vill upprätthålla freden åt mänskligheten. Varför skulle vi ej leva i vänskap med Tyskland? Det tyska och det engelska intresset är nästan detsamma. De båda länderna äro i Europa huvudbålverket mot bolsjevismen och den röda anarkien". Nu följde högljudda rop och störningar från motståndarnas sida, så att tal. under flera minuter ej kunde göra sig hörd. "Judarna äro — fortsatte Mosley — den enda makt i världen, som behöver den internationella kommunismen och den internationella finansen. Vi ha bekämpat judarna emedan vi blivit utmanade, men juden är själv skuld därtill". En av åhörarna interpellerade om fascisternas hållning gentemot judarna. Mosley svarade: "De judar, vilka ställa judendomens intressen framför Englands, skola deporteras ur England" (bifall). En röst ur församlingen: "Men således judar finnas icke". Mosley: "Om det finnes sådana judar, skola de behandlas i enlighet med sin inställning, de skola i varje fall betraktas såsom utlänningar och främlingar".

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen,* Box 1145, Stockholm 16.

Judisk Pressrevy

Jewish Chronicle, London, erfar från Litauen, att stor oro råder inom därvarande judiska affärskretsar med anledning av den av Verlininki-organisationen bedrivna antisemitiska propagandan. Denna sammanslutning sprider flygblad bland de litauiska arbetarna och bönderna, vari uppfordras till bojkott av judiska företag och affärer.

Enligt samma tidning har en s. k. grönskjorte-organisation bildats i Palästina, liknande wafdisternas i Egypten. Ledare är en viss Jamal Al-Husseini. Ett hemligt möte hade redan hållits, varvid ett program utarbetats, vilket vände sig mot judarna.

*

Enligt *Weltjudentum,* London, har ett judiskt filmsällskap grundats i Warschau, vilket fullföljer målet att leverera språkfilmer å judiska språket.

Nyheten bör alldeles särskilt glädja den för jiddiska lustspel så varmt intresserade stockholmska "kultursocieteten".

*

Zionist Record, Johannesburg, konstaterar, att judenheten under senaste 25 åren vuxit sig synnerligen stark i engelska riket. Dess tal ökades denna tid från 360 000 till 620 000. De engelska judarnas prestige växte också under samma tidsrymd och i dag erkänner och aktar man dem överallt i imperiet.

Men samtidigt förspörjes från skilda delar av det brittiska imperiet en vaknande antisemitism. Icke minst i moderlandet.

*

Under beklagande fastslår *B'nai B'rith Messenger,* Los Angelos, att fascismen nu även spåras i Californien. I Los Angelos har grundats en antisemitisk organisation och nyligen lästes i en av stadens tidningar en proklamation mot judarna, vilken influtit utan redaktörens medgivande.

»O, detta hakkors!»

Palestina Post, Haifa, offentliggör en judes från Palästina upplevelser under en färd genom Tyskland. Han skriver bl. a.: "O, detta hakkors! Överallt dök det upp inför oss. Plötsligt uppenbarade det sig inpå oss, medan vi åto, eller över oss, medan vi väntade på ett tåg. Eller under oss, när vi gingo till sängs".

Det ariska ljuskorset är en fasa icke bara för judar utan jämväl för hela den stora skaran icke-judiska Javedyrkare, "konstgjorda judar", vilka älska mörkret och hata ljuset.

*

Kommunismens frammarsch i Kanada

Den kanadensiske kaptenen Eric Acland höll nyligen inför en fosterländsk organisation i Toronto ett tal, vari han varnade för den kommunistiska propagandan i Kanada. Efter att ha konstaterat, att de röda agitatorerna av myndigheterna behandlades med stor hänsyn, yttrade tal.: "I dag inympar man kommunistiska åsikter på tusentals kanadensiska barn och intet göres för att förhindra detta inflytande. Jag besökte 1921 ett kommunistiskt ungdomsläger, varest närmare 1,000 barn sammanförts."

Talaren nämnde i fortsättningen ett antal betydande organisationer, i vilka man undervisade unga människor i kommunistiska läror. Under den senaste månaden hade olika officerare beslagtagit 1,000 pund kommunistiskt propagandamaterial, som insmugglats över gränsen från Förenta Staterna.

Kampfonden

Under april inflöto nedanstående bidrag till kampfonden:

P—e	Kr.	10:—
En av de små i landet	„	4:—
Blue girl	„	2:—
Cepete	„	1:50
Bonde	„	2:—
C. L—n	„	15:—
E. N.	„	1:—
Frimureriet bort!	„	10:—
Ernest F. Elmhurst, U. S. A. (Doll. 2:—)	„	7:80
R. A. L. N.	„	3:—
	S:ma Kr.	56:30

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

»5 år som sovjetflygare»

En bok under ovanstående titel, författad av förutv. ryske militärflygaren *Georg Krawetz,* har i dagarna utkommit från Svea Rikes förlag och utgör ett värdefullt bidrag till den å området redan förefintliga litteraturen.

Icke minst intressant är författarens utläggning av intrycken hos sovjetmilitären av Hitlers seger i Tyskland, där han skriver: "I tidningarna begynte det förekomma artiklar om fascistiska grymheter, om kommunist- och judeförföljelser. Hos oss i armén började pojkarna att bokstavligen avnjuta dessa artiklar. 'Heja pojkar, det är friska tag!' utropade de! Det är minsann inte några socialdemokrater! Nu är det bäst att gå någon annanstans och agitera. Tyskarna ha väl lärt sig någonting av hur vi ha det. Det måste vara en ordentlig brasa Hitler gjort upp."

"5 år som sovjetflygare", vilken i pris betingar kr. 2:50, förtjänar att läsas av varje för tidshändelserna intresserad vaken svensk.

*

Stauning tackade nej till Roosevelt

Enligt danska Social-Demokraten har statsminister Stauning genom Förenta Staternas charge d'affaires i Köpenhamn låtit meddela president Roosevelt, att han icke kan acceptera dennes inbjudan till en resa i Amerika. Statsministern ansåg sig icke under rådande oroliga förhållanden i Europa för någon längre tid kunna lämna Danmark.

Den Rooseveltska invitationen till herr Stauning torde vara att betrakta såsom ett led i den alltmer stegrade aktiviteten från Amerikas judenhet för de nordiska staternas sammanförande till ett "neutralt" statsblock. Det är ju möjligt, att den danske statsministern ej är någon större vän av projektet, då han avstått från triumfresan i U. S. A. under presidentens eget värdskap.

*

Polen ej längre judiskt eldorado

Antisemitismen i Polen är — meddelar "New York Tribune" — i stark tillväxt. En judisk deputerad har förklarat, att den ekonomiska krisen i landet förvärrats på den grund att judarna under rådande förhållanden ej våga starta affärer. Polska regeringen skulle till svar härpå ha uttalat, att redan alltför många affärer befunne sig i judiska händer.

Undvik att köpa av en jude eller hans bulvaner.
Genom att köpa av en jude sätter Du vapen i hans hand mot Dig själv.
Köp av Dina svenska folkbröder!

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska tikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovetjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN,** Box 1145, Stockholm 16.

I Storfinansens "rättsstat"

Fallet Torsten Kreuger — ett belysande exempel på hur offren jagas

Ingenjör Torsten Kreuger har i en uppseendeväckande publikation, betitlad "Förtalskampanjen mot Torsten Kreuger" och tillgänglig i bokhandeln för ett pris av 50 öre, skildrat den å alla skrupler blottade förtalskampanj, som hans storfinansiella fiender, vilkas ekonomiska intressedomäner han råkat tangera, bedrivit mot honom i samband med deras iscensatta rättsliga förföljelser. Den i det hemliga maktspelet under rådande judevälde oinvigde har svårt att sätta sig in i att något sådant kan förekomma i detta land. Sveriges folk har emellertid anledning vara ingenjör Torsten Kreuger tacksamt för hans uppläggande inför offentligheten av fakta, då därmed ökad klarhet vunnits rörande den verkliga arten av storfinansens "demokratiska" "rättsregim".

Inledningsvis påvisar ingenjör Kreuger, hur den bedrivna intensiva förtalskampanj, som under pågående domstolsförhandlingar i de mot honom väckta rättegångarna bedrivits, inverkat å domarnas inställning till hans person. Men skall, säger han, en domstols ställningstagande till en tilltalad person grundas på smygande förtal, som när det nått en större spridning av alla och envar godtagas, då löper denne risken att dömas på dessa obestyrkta och oriktiga, kringlöpande uppgifter. Advokat Eliel Löfgren fastslog också i en till Högsta Domstolen 6 aug. 1933 ingiven inlaga, att de i samband med polisanmälningarna mot ing. K. i pressen spridda uppgifterna om förmenta brottsliga förfaranden av denne i de olika bolag med vilka han haft att skaffa, under form av tillgodoseende av egna intressen genom oblyga provisioner och eljest å företagens bekostnad, visat sig till alla delar ogrundade.

I en särskild avdelning redogör ingenjör Kreuger för hur han råkat i delo med den svenska storfinansen, d. v. s. husen Wallenberg och Bonnier. Man får här en intressant inblick i de arbetsmetoder Finansens Herrar tillämpa i sin regeringsutövning. Råkar en outsider tangera deras intressen blir han förklarad fredlös. Ej minst intressant är skildringen av förf:s mellanhavanden med huset Bonnier, varur vi citera:

Bonniers planer på Aftonbladet hindras

"D. N:s ägare huset Bonnier hade kalkylerat med att övertaga Aftonbladet på denna tidnings 100-årsdag för att sedan utgiva den från D. N:s officin som en aftontidning. Genom att efter hänvändelse från Nationella Ungdomsförbundet bispringa detta förbund med penningar förhindrade jag denna D. N:s plan att sätta sig i besittning av Aftonbladet. Härigenom fick jag denna mäktiga finansgrupp emot mig.

Jag har aldrig lagt mig i den antijudiska kampanjen, men någon hade tydligen i avsikt att samla sina meningsfränder mot mig, på något sätt insmugglat några antisemitiska artiklar i Aftonbladet, och sedan spritt ut, att jag infört dessa. Snart efter fick jag genom en person, som umgicks i kretsar, som stodo D. N. mycket nära, höra, att man där bedrev en intensiv förtalskampanj mot mig av denna anledning.

D. N. agerar Fäderneslandet

Nästa ovänliga handling, som märktes, var, då jag sommaren 1930 for ut på en provtur tillsammans med min nuvarande fru med en från Amerika hitkommen snabbgående motorbåt, därvid båten gick till botten mitt ute på Nämdöfjärden på grund av något ofog, som gjorts med båten (!). D. N. var genast färdig med att i en Fäderneslandsartikel beskriva denna episod, och det utspreds från olika håll, att jag var ute med skådespelerskan Tutta Rolf, och senare gick ryktet, att skådespelaren Rolf tagit livet av sig på grund av detta mitt förhållande till henne, detta trots att jag aldrig träffat vare sig Tutta eller Ernst Rolf."

Intrigerna mot Citybygget

Härefter redogöres för de otroliga intrigerna mot Citybygget. "När jag skulle bygga Cityhuset vid Norrmalmstorg — skriver ing. K. — började vissa tidningar att agitera för att hindra bygget under förevändning, att torget borde utvidgas, och på så sätt förorsaka mig högre räntekostnader. Sedan utspreds, att tomten var ett bottenlöst träsk (Katthavet), som var omöjligt att bebygga. Fastän jag hade borrkarta, upprättad av professor Kreüger, där borrningarna visade att grunden var utmärkt, vågade en av våra främsta och skickligaste byggmästare ej åtaga sig arbetet, fastän han inlämnat anbud... Slutligen fick jag ingenjör Toll att åtaga sig grundläggningen mot att jag införskaffade en slags järnspånt, som användes vid bebyggande av sumptrakter i Belgien; sådana hade aldrig tidigare begagnats i Sverige. Detta måste jag göra, därför att det utspritts, att närliggande hus på andra sidan gatan skulle ramla ihop därigenom, att grunden skulle flyta bort under dem, när grävningarna började på min tomt. Grannhusen klistrade sina väggar med papper under notarius publicus' uppsikt, för att sprickorna skulle kunna upptäckas i tid, så att åtgärder skulle kunna vidtagas. Men inte en enda liten spricka kunde de upptäcka och den dyrbara järnspånten behövde ej användas. — När trots allt huset började bli färdigt i tid, ordnades en strejk. Denna uppstod, trots att avtalade löner utbetalades. Fackföreningen hade sammanträde på Folkets Hus och förbjöd strejken, men det hjälpte ej. Då tog en person reda på, att denna märkvärdiga strejk berodde på, att vissa personer voro betalade för att ordna trakasserierna, och så snart man visste det, var strejken bilagd. — Uthyrningen hindrades på allt sätt genom rykten, att huset aldrig kunde färdigställas, och när de mot mig konstruerade rättegångarna började, användes detta i agitationen, så att på en dag, och när kvarstaden kom, annullerades för 270,000 kr. hyresavtal, som lågo färdiga för underskrift." O. s. v.

Kriminella beskyllningar

Efter att ytterligare ha skildrat en rad försåtliga angrepp mot hans företag från samma storfinansiella makters sida, ingår ing. K. på de mot honom riktade kriminella beskyllningarna, därvid bl. a. skrivande:

"Kreugerkatastrofen gav anledning till de vildaste rykten om mig. Mina antagonister begagnade nu tillfället att anfalla mig på alla möjliga sätt och söka få bort mig från mitt verksamhetsområde. För deras planer blev jag redan våren 1932 varnad av flera framstående personer, högst vederhäftiga personer, som voro i kontakt med dem. De förklarade, att, om jag icke gjorde stora eftergifter och lämnade ifrån mig större delen av mina tillgångar, skulle jag alldeles tillintetgöras. Jag skulle plockas på Sydbanken, Munksjö, Fiskeby, Rederi-Svea och Cityhuset m. m. och genom falska beskyllningar tvingas lämna landet. — Likaså blev jag i juni 1932 varnad i brev, däri det omtalades, att en tidnings sportredaktör på en sportmiddag vetat berätta, att jag var fullt under isen och att Enskilda Banken och Dagens Nyheter, som tillsammans behärskade massor av olika firmor, skulle veta att tillintetgöra mig.

Röverierna har man lyckats med, och givetvis hade det ju varit lättare för mig att sköta mina angelägenheter, om jag farit t. ex. till Köpenhamn, tills attacken gått över, men detta tilltalade mig ej, och jag kunde ej tro, att det var möjligt, att sådana övergrepp kunde få äga rum.

Parasit och utpressare

Omedelbart efter sammanbrottet 1932 utspreds nu, att jag var den verklige ledaren för Kreugerkoncernen, fast jag aldrig haft med Kreuger & Tolls ledning att skaffa utan haft mina egna företag att sköta. Vidare sökte Kreugerförvaltarna göra gällande, att jag fått gåvor på stora belopp, fast jag aldrig haft några som helst fördelar av min broder och hans företag, och fast det fanns möjlighet för förvaltarna att genom handlingar 20 år tillbaka i tiden se, att när det varit några mellanhavanden, jag och mina bolag alltid varit fordringsägare.

T. o. m. en högt uppsatt domare har så sent som i år deltagit i förtalet mot mig och förklarat, att jag var en parasit och utpressare mot Ivar Kreuger. Detta fast varje person, som vill sätta sig in i förhållandena, måste kunna se — vilket framgår av rättegångsförhandlingarna — att jag aldrig uthyttjat min broder eller på något sätt sökt hans hjälp eller varit skyldig vare sig honom eller hans bolag någonting. Jag har däremot årligen haft att fordra av dem stora belopp, som jag lånat dem, och jag har uppoffrat tid och arbete, när de behövt min hjälp, och har därigenom skaffat dem synnerligen stora vinster. Jag har alltid dragit mig tillbaka, när min hjälp icke varit absolut nödvändig...

Ojämnt spel inför rätta

Den fientligt inställda pressen tog givetvis hand om detta anklagelsematerial såväl som allt det från andra håll hämtade. Genom försåtliga rubriker lyckades man suggerera fram en sådan misstro mot mig, att när mina angelägenheter kommo att behandlas inför rätta allt vad jag sade betraktades med ytterlig misstro. Inte ens inför ovedersägliga bevis var man benägen att utan vidare böja sig. Denna psykos ledde till ett ganska märkligt resultat. Enligt svensk lag åvilar bevisbördan käranden. Men i målet mot mig blev det i stället så, att bevisplikten flyttades över på mig, medan motparternas påståenden utan närmare granskning godtogos ...

Förföljelsen sättes i system — Högbroforsen

Under sommaren 1932 började man att över allt söka efter anklagelsepunkter mot mig. Revisionsfirman Price, Waterhouse & Co. anmodades att söka efter felaktigheter, och alla bolag, som jag haft någon befattning med, undersöktes. Men inga felaktigheter kunde uppletas, och man övergick därför till mina egna bolag. I dem kunde man dock icke intränga utan hjälp av skattemyndigheterna, vilka också beordrade mig att visa böckerna i ett 20-tal bolag. Inga felaktigheter kunde heller där påträffas.

Då gjorde man sin stora upptäckt — Högbroforsen. Vad man upptäckte, var alls icke, att jag skulle ha tillskansat mig några fördelar i detta bolag — ty sådant fanns ej att påträffa — utan det var helt enkelt, att man i detta bolag kunde ordna med en konkurskonstruktion med dess rika möjligheter till trakasserier. — Man tillgrep nu denna sista utväg, satte Högbroforsens bolag i konkurs och fördärvade dess tillgångar. Nu skulle man trott, att vederbörande skulle ha intresserat sig närmast för den styrelse, som fördärvat tillgångarna, men det gjorde de ingalunda. I stället vände de hela sitt intresse mot mig och hopkonstruerade beskyllningar av alla slag. För att hindra mig att försvara mig berövade de mig friheten, och de hindrade mig att erhålla sakkunnig hjälp för att klarlägga de påtalade transaktionerna, som voro ända till 10 år gamla, vilken hjälp för mig hade varit så mycket nödvändigare, som jag aldrig sysslat med bokföring och aldrig lämnat några instruktioner rörande bolagets bokföringsmetoder.

De flesta svenska bank- och industrimän veta, att den bokföringsmetod, som Högbroforsen tillämpat, är fullt riktig enligt rådande praxis och enligt svensk lag, men de ha dock icke reagerat mot domen, fastän många uttalat sin förvåning. Och dock hade många av dem under den tid, som är fråga, måst föra sina bolags balanser oriktiga för att rädda företagen över samma kris, som den som Högbroforsen råkat ut för. T. o. m. Riksbanken har genom övervärdering av sina tillgångar — med statsrevisorernas goda minne — dolt, att hela dess egna kapital var förbrukat och mera till. Detta har däremot Högbroforsen icke gjort utan har korrekt följt lagens bestämmelser, och i de företag jag varit intresserad ha några som helst oriktigheter aldrig förekommit. Jag undantager Sydbanken, som i likhet med andra banker tog upp värdena högre än dagsvärdet."

De citerade brottstyckena ur ingenjör Kreugers uppseendeväckande redogörelse äro tillräckliga för att belysa arten av storfinansens fälttåg mot honom. Publikationen i sin helhet utgör en högintressant illustration till de Hemliga Makthavarnas i vårt nutida Sverige regeringsmetoder och visar hur "rättsregimen" i verkligheten tar sig ut, när den beslöjande "demokratiska" grannlåten avklätts. Man ser, hur de ej sky något medel, hur på deras vink rättsväsen, press och lagliga myndigheter lydigt rycka in till skydd för orätten och det laglösa tyranniet, icke aktande den enskilde medborgarens lagliga rätt, heder och ära det allra minsta. Och sedan tala de inför världen högljutt om "rättssamhället Sverige"!

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5).

Verschwörungssystem" (N:r 39, s. 7 o. f.).

1. M å l. a) Grundande av ett högtidligen stadfästat heligt evigt förbund, ett blodsförbund (1 Mos. 17, 7, 9, 13; IV. Mos. 18, 19; V. Mos. 7; III. Mos. 16, 31 o. 34; V. Mos. 7, 9). Blodet av ett offrat "lam" är "förbundsblodet", "förbundets blod", kallat "det allra heligaste" (II. Mos. 24, 6—8; III. Mos. 14, 13; III. Mos. 16, 31, 34). Förbundets lagar skulle anges i skrift å dörrposterna (V. Mos. 6, 6—9, 11), vilket ännu i dag förekommer hos många judar.

Tecknet på medlemskap i förbundet utgjorde omskärelsen (1. Mos. 17, 10—14); den icke-omskurne skulle utrotas ur hebréerfolket (I. Mos. 17, 2—24; 22, 2—17; II. Mos. 4, 23—25), "förbundet" endast slutas med hebréer av blodet (1. Mos. 17).

Förbundets ändamål: befordrande av medlemmarnas ekonomiska och politiska nytta (V. Mos. 6, 10—11; 7, 15 och 16, 24; 2, 25, 34—35; 23, 21; 28, 12; 15, 6; 5, 30; 7, 9, 8, 1, 11, 7—8, 21: 12, 28; 28, 1—13). Det "gamla förbundet" var således ett förbund med ekonomiska och politiska syften, ett *rövarsällskap* till utplundrande och underkuvande av de icke-judiska folken.

Medlemmarna av förbundet bilda *ett heligt folk* framför alla andra folk, strängt avskilt från dessa (III. Mos. 20, 24—25) och *ett prästerligt konungarike, således en teokratisk prästetat m e d e n p r ä s t k o n u n g m e d "d e n h e l i g a k r o n a n"* (II. Mos. 39, 30) *i s p e t s e n* (II. Mos. 19, 6; V. Mos. 7, 6; V. Mos. 7, 24; 17, 15). Åt dem är *lovat herraväldet över alla jordens folk, d. v. s.* världsherraväldet vid hållande av förbundsföreskrifterna (V. Mos. 28, 1, 9—10, 12, 13; V. Mos. 7, 16, 22—25). För det ändamålet skola de vara "främlingar" i landet, d. v. s. internationella, och blott borgare i den eftersträvade förbundsvärldsstaten (I. Mos. 22, 17; 26, 3; II. Mos. 34, 12—13; 6, 4; V. Mos. 7, 2; 17, 15), såsom frimurarna, jesuiterna, Internationella bibelforskarna och de ortodoxt kyrkliga medlemmarna av deras religiöst himmelska stat.

b) *Förbundets indelning.* Nederst folkets stora massa såsom skattebetalare, därovan leviterna och prästerna, i spetsen en överstepräst (prästkonung, världspåve) såsom diktator.

II. M e d e l. a) *Ändamålet helgar medlet.* Enligt den hebreiska historiens berättelser användes av de hebreiska prästerna och översteprästerna varje medel, som förde till målet: list, bedrägeri, förfalskning, våld, mord, ja massmord. Nästan varje sida i Gamla testamentet berättar härom, också Jesu historia, vidare I och II Makkabéer. Hotelser, inkvisition och mord till upprätthållande av systemet (II. Mos. 35, 2; III. Mos. 26, 14 o. f.; V. Mos. 13, 7—19; 28, 15 o. f.; V. Mos. 28, 27).

(Forts. i nästa nr.)

Den judiska maktens hemlighet

(Forts. fr. sid. 1.)

den av Talmud föreskrivna brottets väg redan åstadkommit i förslagenhet, intelligens och dådkraft, är förvisso häpnadsväckande. Inför denna prestation förblir den i judefrågan obevandrade stående gripen av beundran. Att han därvid beundrar en förbrytare, kan han ej fatta. Det faller ingen normal människa in att beundra en tiofaldig mördare, inbrottsförövare, sedlighetsförbrytare, menedare eller tjuv, som vid sina förbrytelser gått till verket med förvånande raffinemang och intelligens, såsom duktiga, värdefulla människor. Men juden finner bland icke-judarna dylika beundrare. Den rasliga sammanhållningen, den strikta efterlevnaden av Talmuds förbrytarlagar och enfalden hos många icke-judar, vilka ej blott tolerera utan t. o. m. beundra ett förbrytar- och banditvälde, utgöra hemligheten till den judiska framgången.

—

Rashygien vinner terräng

Sekreteraren i Sällskapet för Rashygien i New-Syd-Wales, miss L. E. Goddisson har — enligt "Telegraph", Brisbane — i ett föredrag inför Queenslands parlamentariska kvinnoförening förordat medicinsk undersökning av äktenskapskontrahenten före meddelandet av äktenskapstillstånd. Den australiska sekreteraren rekommenderade vidare sterilisering i erforderliga fall.

Även från andra länder ingå underrättelser om nyvaknat intresse för den rasliga hygienen. Sålunda meddelas, att enligt den i Alberta, Kanada, gällande "Sexual Sterilization Act", såsom framgår av den officiella statistiken, 84 steriliseringsoperationer företagits.

*

Frankrike på frimureriets utförsväg

Den ungerska tidningen "Nemzetszava" offentliggör en förteckning över frimurarna i den franska regeringen sedan 1932. Beträffande de senaste ministärerna meddelas: under Doumergue voro av 19 medlemmar 5 frimurare; under Bouisson voro 1935 av 20 medlemmar redan 8 frimurare. Samma var förhållandet under Laval. Under Sarraut äro 1936 av 18 medlemmar ej mindre än 12 frimurare.

Trotskijs nya roll

Det råder icke längre någon tvekan rörande den roll den av Moskva officiellt bannlyste bolsjevikjuden Leiba Trotskij-Braunstein, "världsrevolutionens organisatör", spelar i pågående kommunistiska aktivitet i Europas stater. Förberedelserna till den i "folkfrontens" namn etablerade framryckningen i Spanien och Frankrike voro i huvudsak avslutade, när Trotskij från Paris för "hälsovård" överflyttade till nordligare breddgrad. Hela den förda offentliga ordstriden mellan Stalin och Trotskij är blott camouflage till beslöjande av hans utövade roll såsom organisatör av de nya revolutionära aktionerna i Europa, vilka å ort och ställe måste övervakas av "mästaren".

Att "världsrevolutionens organisatör" nu detacherats norrut, där han tillsvidare uppehåller sig å andra sidan Kölen, visar, att Juda spinner betydelsefulla planer beträffande Norden. När dessa tillräckligt avancerat, få vi med all sannolikhet bevittna Trotskijs överflyttning till passande ort i Sverige för "hälsans vårdande", d. v. s. slutaktionens organisering.

*

Judarnas inbördes samverkan

Enligt vad "Weltjudentum" erfar från Grekland har judiskt-kommunistiska partiet i Saloniki, vilket representerar 25 % av stadens judiska röster, beslutat ändra sin taktik i judiska kommunalangelägenheter. Samtidigt meddelas, att nämnda parti förklarat, att de judiska kommunisterna i Rumänien och Bulgarien ävenså beslutat att vid avgöranden i judiska angelägenheter samarbeta med judiska icke-kommunistiska partier.

Profetiska Ord.

Läs i **En Anklagelse** Sven Bondes profetiska uttalanden år 1891. Låt hans varning denna gång ej förklinga ohörd. Det gäller livsviktiga intressen för vårt land och folk. — En Anklagelse kostar endast en krona, direkt från förlag E i n a r Å b e r g, Råsunda. Postgiro 28 54.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3642.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 MAJ 1936

Vida Världen

Juden med Sveriges nycklar

En förgrundsfigur i den pågående judiskt-bolsjevikiska penetrationen av Sverige är förre "ryske" numera "franske" juden Serge "de" Chessin alias Cherchevsky, "pressattaché vid franska beskickningen" och ordförande i Internationella Pressföreningen i Stockholm. Presidentskapet i den utländska pressassemblén, varigenom han förlänats halvofficiell funktion med högt respekterad rang och

värdighet — i vilken han bl. a. ägnar sig åt "introduktionen av främmande sändebud" (N. D. A. 1930) — utgör i verkligheten allenast camouflage för en verksamhet i världsjudendomens tjänst av största betydelse. Såsom framgår av artikeln "Sveriges inringning" på annat ställe i tidningen.

"Den utmärkte förmedlaren mellan svenskt och franskt" — för att använda Allehandas formulering i en entusiastisk hyllningsartikel på dr Cherchevsky — "de" Chessins för några år sedan firade 50-årsjubileum — inskränker sig dock ej till journalistiken och muntlig propaganda med mera sådant för befordrande av hans upphöjda syften. 1929 debuterade han såsom författare av ett s. k. litterärt verk, betitlat "Mörkret från Öster" och försett med ett varmt förord av Svea Rikes ärkebiskop Nathan Södersblom. Den för javekulturen så innerligt ömmande ärkebiskopen betecknade i sitt förord boken såsom "en handling". "Den borde kunna väcka och upplysa Västerlandet ... En flammande proklamation av vår kristna odlings ideal gentemot hotande mörker"!

Den ekumeniske Nathans varma förord gav "de" Chessin alias Cherchevsky just den rekommendation han behövde för att dörren till Sverige helt skulle öppnas. I sitt å "Librairie Hechette"-förlaget i Paris å franska språket utgivna nya bokverk "Nycklarna till Sverige" (Les Clefs de la Suède) jublar han högt i skyn, redan troende sig hålla nycklarna till Sverige i sin hand. Tyvärr har författaren förbjudit varje avtryck av boken, varför den till sitt verkliga innehåll har svårt att komma inför svenskarnas ögon. Dess innehåll är från början till slut präglat av äktjudiskt hat mot Hitler och det nationalsocialistiska Tyskland och författaren söker knappast beslöja sin projudiska och prokommunistiska inställning. Segerglatt fastslår han, att allt vad som finnes av ledande, bildade och inflytelserika personer i Sverige på det kraftigaste utdöma Hitlerrörelsen. Den vördade högerledaren amiral Lindman har dömt dess idéer såsom stridande mot konservatismens principer och vårt lands bästa politiska traditioner och vänstern i gemen betecknar hitlerismen som synonym med det primitiva barbariet. Svenska Landsorganisationen har påbjudit bojkott av tyska varor och landets hela elit med Prinsarna av Kungl. Huset Eugen och Wilhelm i spetsen har utfärdat en flammande appell till förmån för de tyska intellektuella flyktingarna. De sanna nordiska människorna i Sverige framträdde till försvar för de förföljda tyska judarna...

Boken "Nycklarna till Sverige" med dess fanatiska hat mot Hitler och den tyska nationalsocialismen, framstår närmast som en judisk segerfanfar över att Sverige numera helt vore vunnet för Juda. Juden "de" Chessin alias Cherchevsky tror sig redan hålla nycklarna till Sverige i sin hand. Dock, heja ej för tidigt, monsieur "de" Chessin-Cherchevsky! Sveriges folk har tidigare klarat situationer.

*

Mandel skrev Sarrauts »krigstal»

Franske konseljpresidenten Sarrauts provocerande skarpa radioanförande till svar å rikskansler Hitlers stora tal den 7 mars, vilket anförande satte freden i Europa i fara, redigerades enligt vad tidningen "Gringoire" (Paris VII 20, Avenue Rapp) upplyser av postministern juden Mandel-Rothschild. Hela söndagseftermiddagen arbetadè Mandel, som dragit sig tillbaka till konseljpresidentens byrå, på talet. Kl. 19,30 uppläste Sarraut inför mikrofonen, d. v. s. världen, de av hans post- och telegrafminister redigerade förklaringarna. Det skedde med en upprörd stämma, full av hotelser.

Talet överlämnades kl. 19,30 till pressen. Kl. 21 lät Havas-agenturen utsända ett beriktigande å icke mindre än 100 rader. På detta följde kl. 22,15 ett andra beriktigande å 50 rader och kl. 23 ett tredje dylikt å 65 rader. I alla tidningstryckerier i Paris, där den ursprungliga texten redan satts, kände man sig på en gång lurad och uppsluppet berörd. Chefredaktören för en av de största dagstidningarna utropade: "Om detta skall vara ett överlagt och avvägt tal, av vilket krig eller fred kan bero, frågar man sig huru de andra skola se ut!"

En belysande interiör ur franskt politiskt liv av i dag! Beträffande Mandel meddelas vidare, att han ur sitt ministerium uteslutit ett stort antal ariska fransmän, vilka ersatts med judar. Själv tillhör han i egenskap av frimurare av 33:e graden den alljudiska "B'nai B'rith-Orden" i New York.

*

»Ryssland måste räddas!»

Den franske kommunistledaren M a r c e l C a c h i n har i en offentlig församling öppet angivit skälet för det oundvikliga kriget mot det nationalsocialistiska Tyskland. Tidningen "Gringoire" för den 20 mars återger ordagrant Cachins yttrande: "Det måste föras krig för att rädda Ryssland!" (Il faut faire la guerre pour sauver la Russie!).

"För att rädda Ryssland!" Nej, det är icke Ryssland och dess folk som det planerade universella krigståget mot Tyskland avser att rädda. Vad som skulle räddas är det judiska förbrytarväldet i ryssarnas land, vilkas slaveri skall förevigas. Hotet mot Judas världsherravälde skall undanrödjas! Härför är det som alla folk i dag hetsas mot Hitlers Tyskland.

*

Hakkorset över U. S. A.:s högsta bergstopp

I samband med tyska kordiller-expeditionens forskningar besteg bergbestigaren Link den 22 mars såsom den förste Amerikas högsta berg, det 7.010 meter höga A c o n A g u a. Efter utförandet av sin bragd hissade Link på den isiga toppen hakkorsfanan, den argentinska nationalflaggan samt olympiaflaggan.

Hakkorset över Amerikas högsta bergstopp! Man förstår det raseri bragden måst utlösa i mosaiska kretsar. Här lät det sig icke så lätt göra att kommendera polisen att nedtaga det hatade tecknet.

Striden för Sanningen

Bländad vandrar mänskligheten sin ödesväg, utan att kunna se framför sig och skönja målet. Allt djupare förirrar hon sig å de falska stigarnas gungfly bort från det drömda lyckolandet, närmande sig avgrunden. Glömsk av förnuftets röst och det förflutnas dyra lärdom.

Mot Lögnens mörker gavs alltid blott en bot: Sanningens ljus. Liksom för

årtusenden sedan så i dag. Endast Sanningen kan återskänka människorna deras förlorade syn och återföra dem till den väg som leder till det ljusa framtidslandet. Därför är striden i dag, som gäller folkens vara eller icke vara, en strid för Sanningen.

*

Den Gyllene Kalven

Såsom sinnebild för mammonismen brukas alltjämt den s. k. Gyllene Kalven, ehuru de flesta som använda ordet föga eller intet veta om dess egentliga innebörd. I den under rådande judevälde populariserade "dansen kring Gyllene Kalven" deltaga i vår tid snart sagt alla jordens folk, i lättsinnig yra offrande sig å Moloks altare. Det sker förvisso under vansinniga glädjetjut liksom när hebréerna bragte sin Jave människor såsom brännoffer.

"Guden", vilken de ägnade dessa människooffer, hade många namn: M o l o k — M o l e o k — E l S c h a d d a i — S e t — S a t a n — S a p d u — J a h a v i — J a v e. Den av brons gjutna ihåliga avgudabilden uppvärmdes likt en ugn och i armarna å Molok-Jave lades "offerlammet", d. v. s. den till offrande utsedda icke-judiska människan. Det hed-

niska "kulturfolket" utförde härvid, sjungande, danser kring avgudabilden och offret till överröstande av det olyckliga "lammets" förtvivlade skrin. Ja, så är i själva verket dansen kring den Gyllene Kalven, den guldskimrande, med tjurhorn försedda bilden av Molok-El Schaddai, att förstå.

*

Judas revolutionära organisationsnät

Den brasilianska polisen har upptäckt en ny judisk-revolutionär organisation, lydande namnet "Brazcor" samt intimt förenad med kommunistiska partiet i Brasilien. "Brazcor" fullföljer målet att förvandla Brasilien till ett nytt Ryssland.

Frimurarmordet å Alexander av Jugoslavien

Den franske frontsoldaten H e n r y-R o b e r t P e t i t fastslår i sin å förlaget Les Nouvelles Editions Nationales (27 rue des Petits-Champs, Paris, pris 2 frcs) utgivna publikation "Alexandre de Yogoslavie-victime d'une Conjuration Maçonnique", att den i Marseille 1934 mördade konung Alexander av Jugoslavien föll offer för en brottslig frimurarsammansvärjning. Såsom de direkt ansvariga för mordet nämnas frimurarbröderna Sarraut, Berthoin, Sisteron, Marseille-polisen samt andra frimurare och av frimureriet beroende personligheter.

I den uppseendeväckande publikationen presenterar förf. männen bakom Marseille-attentatet och redogör för själva attentatet, det bristande skyddet för konungens vagn, den fotografs död vilken filmat mordscenen, förintandet genom eld av den komprometterande filmen och den förfuskade undersökningen. Vidare skildras den ädle soldatkonungens person, hans fredskärlek och fiendskap till de kommunistiska bolsjevikerna.

De sensationella fakta som upprullas i Petits publikation, förtjäna att studeras i den största utsträckning. Det är nödvändigt, att alla folk lära känna de överstatliga makter, som i dag regera världen.

*

Antijudisk aktivitet i Polen

Dekanatet för ingeniöravdelningen vid Warschaus tekniska högskola har förordnat, att i hörsalarna särskilda platser skola vara anvisade för kristna och judiska studenter. De studenter som icke efterkomma förordningen, uteslutas ur Polyteknikum. En liknande bestämmelse har utfärdats för de studerande vid Lembergs tekniska högskola.

Den vid de båda nämnda högskolorna m. fl. införda förordningen om åtskiljande av de judiska och polska fraktionerna i lärosalarna har — berättar "Deutsche Rundschau in Polen" — väckt livlig anklang bland den polska befolkningen. I Kielces wojwodskap har man börjat införa enahanda system i folkskolorna, varvid de judiska skolbarnen placeras i salens vänstra del och de polska i dess högra.

Vid medicinska och farmaceutiska fakulteten vid Posens universitet kom det nyligen till judefientliga demonstrationer, när judarna vägrade att intaga de anvisade platserna i hörsalen, i det de polska studenterna handgripligt avlägsnade dem ur salen. Liknande uppträden rapporteras från juridiska fakulteten i Warschau och tekniska högskolan i Lemberg.

Den antijudiska aktiviteten inskränker sig icke till den studerande ungdomen. Posens köpmannaförbund höll för någon tid sedan ett möte i "Dom Stowarzyszenie Kupcow Chrzescijan", varvid dryftades frågan om judeinflytandets avlägsnande ur Polens handel. Man beslöt upprätta en lista över kristna och judiska fabriker, vilken skall tjäna till orientering vid de kristnas inköp. Förutom ytterligare en del beslut i samma riktning överenskoms att skapa en räntefri lånekassa för köpmän, som bosätta sig i landets östliga delar, för att därigenom verksamt kunna befordra handelns avjudaisering.

*

Judarna såsom revolutionärer

Det auktoritativa judiska språkröret "Weltjudentum" i London hävdar i ett uttalande, infört i numret för den 28 febr., att de nürnbergska judelagarna endast skola leda till samma resultat som de från St. Petersburg på sin tid utfärdade zaristiska lagarna. De sistnämnda hade drivit hela den ryska judenheten i armarna på den revolutionära rörelsen och sålunda hade förfallets process i Ryssland blott påskyndats.

Hebréerna bemöda sig knappast längre att hemlighålla sin roll som förfallets befordrare bland folken. Att de tillsvidare lyckades i förehavandena i Ryssland, är nog så riktigt, men hur det eljest kommer att ställa sig i fortsättningen, är mer ovisst. Världen har lärt åtskilligt sedan 1918.

Katolskt herdabrev

Polens primas, kardinal H l o n d uttalade i sitt vid fastetidens början i år utfärdade herdabrev beträffande judarna bl. a.: "Judarna bekämpa den katolska kyrkan. De utgöra fritänkardömets rot samt gudlöshetsrörelsens, bolsjevismens och omstörtningens förtrupp."

Det borde således även vara den katolska kyrkans plikt, försåvitt den önskar själv vara något annat än en hjälpare åt det gudlösa Juda, att göra gemensam sak med dem som vilja ett slut på det judiskt-bolsjevikiska förstörelsearbetet i världen.

*

Känd internationell poliskund

Den som i senare tid spelat förgrundsrollen i N. F. såsom fredsstiftare är, som vi veta, den celebrerade utrikeskommissarien i det judiska Sovjet-Ryssland Wallach-Meir-Henoch-Finkelstein-Graf-Maximowitsch-Litwinow. Hans rika namnflora härrör från hans stora behov av att alltemellanåt skifta yttre för att undslippa de hatade "kapitaliststaternas" polismyndigheter.

Det var 1908 som världen fick sin uppmärksamhet riktad på denne mänsklighetens förlossare, vilken i dag residerar i Fredens tempel. Den 19 januari sagda år lästes i "Journal de Paris" en så lydande notis: "Franska polisen har arresterat en rysk bandit, Wallach-Meir, och dennes medskyldiga, Fanny Yapalska. Wallach hade tillsammans med

ett förbrytarband plundrat banken i Tiflis. Vid angreppet å banken blevo 32 bankanställda mördade".

Vi återge här ovan bilden av Wallach-Meir-Henoch (ryska bokstäver: Wallach-Meer-Genoch), numera sovjetryske utrikesexcellensen Litwinow efter franska polisarkivets bevarade fotografi av Högstdensamme från tiden för bankplundringsgeschäftet. Den unika bilden bragtes nyligen inför offentligheten av majoren Frank Pease, chef för "Legion internationelle contre le communisme".

*

Kominterns arbete i Australien

I Australien liksom å alla andra fläckar av jordklotet arbeta Judas revolutionära agenter med en alltmera stegrad iver. "Telegraph", Brisbane, berättar, att de senaste oroligheterna i den australiska Norden framkallats av kommunisterna. De röda agenterna spredo flygblad å olika språk, vari på det skarpaste hetsades mot den bestående ordningen.

Den citerade tidningen återger ett yttrande av en framstående kommunist, som skrutit med, att hans organisation i Australiens nordliga del förfogade över ett hemligt tryckeri, i vilket man snabbt kunde framställa propagandamaterial i stora mängder, och att detta tryckeri var så väl dolt, att myndigheterna icke hade någon möjlighet att upptäcka detsamma.

*

Sprängd »röd skola»

Myndigheterna i den rumänska staden Chisinau ha upplöst en därvarande kommunistisk ungdomsorganisation "Röda Skolan". Sammanlagt 21 lärjungar häktades, av vilka 14 åter frigåvos, medan sju instämts för krigsrätt. Bland de sistnämnda var även skolans ledare, judeynglingen Silberstein.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (287) MÅNDAGEN DEN 1 JUNI 1936 ÅRG. 12

Sveriges väg

Förräderiets likvidering — Arisk ödesgemenskap!

Den stora uppgörelsen mellan skapandets och förödelsens krafter stundar. Folken, ännu fångna i judiskt bländverk, bereda sig för avgörandets strid, som skall gälla Gud eller Satan, den gudomliga eller den judiska världsordningen. Det är födslovåndan till en ny epok, där mänskligheten återföres till sin bestämmelse och fred blir rådande på jorden.

Nordiska rasens hemland, Sverige, har i detta skeende sin viktiga roll. I gången tid fyllde svenskarna missionen såsom den sanna kulturens, frihetens och rättens väktare i Norden, vilken hindrade det asiatiska barbariets framfart i Europa. Men genom händelserna kring 1700-talets slut fördes de bort från sin naturliga väg mot upplösning och förfall. Under frimureriets hägn våldfördes de till sitt väsen, förvandlades till självförnekande slavar under det judiska Mammon. Förräderiet fullbordades, och i dag härskar fienden Juda i beslöjad terror, dominerande vårt ekonomiska, politiska och kulturella liv.

Spelet Juda—Sveriges folk är dock ej avgjort. Det såg tidigare i historien mörkt ut för svenskarna, men de lyckades hittills alltid genomrida stormen. Tecken till folkuppvaknande skönjas nu runt om i landet, vilket föranlett fienden att mångdubbla sina ansträngningar för förslavningens fullkomnande, till förhindrande av ett nationellt återuppstående, som kunde beröva den frukterna av dess erövring. Judas fruktan för ett svenskt uppvaknande är så mycket större som det vet, att de nordiska svenskarna, när de lyckats avskaka främlingsoket, skola återvända till sin naturliga väg — och återtaga sin historiska mission såsom väktaren i Norden mot barbariet. Sverige skulle åter bliva en självständig faktor av betydelse, särskilt i avseende å den förestående stora uppgörelsen mellan den imperialistisk-kommunistiska judendomen och den i självförsvar sig värjande ariska folkvärlden.

Stunden är inne, då vi måste besinna oss, fatta vårt beslut. Att likvidera förräderiet, åter bliva oss själva — och i trofast solidaritet ansluta oss till den ariska ödesgemenskapen! Vi måste bryta förräderiets allians med folkens gemensamme fiende, till vilkens tjänstehjon vi förnedrat oss att sjunka. Historien kallar åter svenskarna till heroisk gärning, till deras egen såväl som hela mänsklighetens befrielse och räddning ur hotande undergång. Vi måste se till att från allt inflytande i det svenska samhället snarast avskilja de individer och organisationer, vilka bära ansvaret för och vidmakthålla förräderiet, främst judendomen och dess många internationaler jämte sakförare.

Genom nationell enighet, grundad i folkgemenskap och tillit till Den Allsmäktige, skall det lyckas oss att bryta satansoket och åter bliva vårt ödes herre. Vi måste återvända till historiens givna väg, där vår mission alltjämt skall vara att företräda nordisk anda och kultur, frihet och rätt. För dessa höga värden måste vi, i likhet med våra fäder, offra, kämpa och lida. Friheten, äran och handlingskraften återvinnas ej genom köpslagan utan genom helig offerkamp.

Arisk ödesgemenskap! De av naturen samhörande måste enas till gemensam handling, om de skola ha utsikter att hävda sig i tidens stora avgörande. Vägen har visats av den gudasände Adolf Hitler. Gemensamt skola de ariska folken bryta den månghövdade Internationalismens — Judas och Roms — bojor samt åter inträda för en sann mänsklig utveckling, för ideal och mål i enlighet med sin gudomliga bestämmelse!

Samling för folkförräderiets likvidering och arisk ödesgemenskap!

Världsjudendomen

bakom Wenner-Grens "nationella" storplaner

I artikeln "Sveriges inringning", införd i Nationens föregående nummer, påvisades världsjudenhetens starkt ökade aktivitet för Sveriges fullständiga och definitiva erövring samt de nordiska staternas sammanförande i ett "neutralitetsblock" under judisk-frimurerisk ledning och med udden riktad mot det nationalsocialistiska Tyskland. För vår pionjära roll som planens genomförare skulle vi hedras med stormakts ställning under särskild garanti av England.

Att judenhetens överhet i U. S. A. med ärkeinkvisitorn Samuel Untermeyer och Bernhard Baruch, "Amerikas okrönte konung", i spetsen på sätt som skett engagerat sig för nämnda plan, visar den betydelse man i detta nu tillmäter den nordiska rasens hemland. Man befarar tydligen ett återuppvaknande av den svenskmannaanda, som i gången tid, före tronerövringen genom frimurarsammansvärjningarna mot Gustaf III och Gustaf IV Adolf, bjöd en barriär mot Judas och Roms imperialistiska, barbariska framfart i Europa. Det gällde att ytterligare utbygga skyddet inom landet mot en eventuell nordisk frihetsrörelse, som naturnödvändigt måste ställa sig sympatiserande med stamfrändernas i det nya Tyskland.

Infångandet av »hemlösa» nationella organisationer

Redan 1928 hade de amerikanska börs- och kahaljudarna genom det arrangerade släktbandet Bernadotte—Manville förskaffat sig en värdefull försänkning hos regerande dynastien i Nordens viktigaste stat. I dag förelåg politiskt framför allt uppgiften att neutralisera de framkomna yttringarna av en spirande folkrörelse genom att uppsuga och å judisk-frimureriska linjer inställa alla äldre såväl som nyare "hemlösa", d. v. s. utanför det direkta judiska kommandot stående politiska sammanslutningar och pressorgan. Så fick man skåda direktören Axel Wenner-Gren i Elektrolux, president Roosevelt-Rosenfeldts personlige vän, plötsligt framträda som finansiell storvälgörare åt de från Lindmanshögern avfälliga Sveriges Nationella Förbund och Nya Dagligt Allehanda. Samtidigt uppenbarade sig inom de mer eller mindre nationalsocialistiskt betonade grupperna i enahanda funktion och som "samlings"-kraft den internationellt synnerligen verksamme doktorn Börje Brillioth, intim vän till amerikanske ministern i Stockholm, juden Laurence Steinhardt, ävensom till Moskva-spionagets härvarande ledare, juden Cherchevsky-"de" Chessin.

Sverige — en engelsk kronkoloni

Sveriges politiska sammankoppling med England, d. v. s. den engelska judenheten, hade redan tidigare förverkligats på ett sätt, som i det närmaste förlänat det karaktären av brittisk kronkoloni. — Vårt pionjära engagemang för imperiet i italiensk-abbessinska konflikten belyste drastiskt vår nya roll som sakförare för Britannien. — Vid åvägabringandet av detta innerliga samförstånd mellan Stockholm och London hade helt visst de knutna släktbanden mellan dynastien Bernadotte och Englands ledande frimureriska och judiska kretsar sin stora betydelse. Kronprins Gustaf Adolfs första gemål, kronprinsessan Margareta, var dotter av Englands främste frimurare, hertigen av Connaught, stormästare i Grand Lodge of Eng-

(Forts. å sid. 6.)

Frimureri och "folkfront" i Moskvas tjänst

Den hemlighetsfullhetens slöja, vari det moderna frimureriet insvepts, skingras — och "världsbrödraskapet" framstår allt tydligare i sin rätta gestalt såsom vägröjare för den kommunistiska judendomen och grundmurare av dess imperialistiska världshärskarvälde, "Salomos tron". Nationalsamhällenas upplösning och förvandling till provinser av det judisk-messianska världsriket kunde blott ske genom aktiv medverkan ovanifrån, från deras sida vilka fått sig anförtrodd vården av den nationella helgedomen. Innan massorna framskickades för samhällets revolutionära omstörtning måste ej endast viljan till motstånd brytas i det nationella överskiktet utan detta jämväl vinnas för en direkt aktion *för* den judiska upplösningsideologien, till utplånande av folkets ras- och nationalmedvetande samt vägens beredande för kaos, den kommunistiska revolutionens miljö. Här hade frimureriet i vår tid sin stora uppgift.

"Völkischer Beobachter", den tyska nationalsocialistiska rörelsens huvudorgan, fastslår i en artikel, rubricerad "Frimurare och internationell folkfront i Moskvas tjänst", det allt uppenbarare samarbetet mellan frimureriet och komintern i den judisk-kommunistiska världsrevolutionens intresse. Vid en hemlig sammankomst med komintern i Moskva förklarade — skriver det citerade organet — Dimitroff: "Den kommunistiska revolutionen kan blott lyckas, *om de borgerliga staterna äro desorganiserade och oförmögna till motstånd.*" Därför var kominterns arbete inriktat på att framkalla denna förvirring och draga nytta av de borgerliga partiernas oenighet. Man håller sig då i första hand till de vänsterborgerliga med deras vaga talesätt om "sanna demokrater" och "andliga skiljaktigheter". Dessa politiska teoretiker insågo ej, att de därmed göra Moskva värdefull skjutstjänst och öppna portarna för hela folkets revolutionära upplösning genom komintern. Stalin förklarade vid ett hemligt sammanträde i "politiska byrån": "Den sanne kommunisten kämpar icke blind. Han har sin styrka i motståndarnas oenighet, för att slå dem var för sig, i det han omväxlande ingår förbund med den ene och den andre." På denna grundval blev kominterns kommande arbete uppbyggt.

I Moskva var man fullt på det klara med frimureriets makt. Därför blev det på sin tid förbjudet i Ryssland. Under mellantiden lärde man om och *förstod att ställa frimureriet i kominterns tjänst* (d. v. s. kom till klarhet rörande det moderna frimureriets egentliga karaktär och syfte. Red. anm.). Moskvas förste representant vid storlogen var herr Radek-Sobelsohn. Han är stormästare i logen "Den himmelska tystnaden". Såsom sin ständige ställföreträdare skickade Radek den under namnet "kamrat Mark" bekante kommunisten Peterson till Paris. Denne förstod att övertyga storlogerna, att försvaret av Sovjet-Unionen låge i deras eget intresse. (Något som storlogernas *ledande* bröder naturligtvis redan förut hade sig väl bekant. Red. anm.). Resultatet blev ett hemligt fördrag mellan storlogerna och Moskva. Härenligt skulle *sex storloger tillåtas* i Sovjet-Unionen under den förutsättningen, att deras medlemmar voro bekanta för regeringen och erkända av inrikesministeriet. Vidare skulle ledningen av logerna ligga i händerna på "tillförlitliga" bolsjeviker. *Dessa stormästare i de sovjet-ryska logerna tillhöra samtliga GPU.* Frimureriet å sin sida förpliktade sig att med alla medel understödja stärkandet av "folkfronten", att insätta sin makt för sovjetpaktens ratificering med Frankrike, att ställa sina medel till förfogande för "kampen mot fascismen" samt slutligen att upplösa alla de loger vilka upptagit ryska emigranter såsom medlemmar. Den första loge, som med anledning härav upplöstes av storlogen var "Astrea".

Hand i hand med detta samarbete med frimureriet gick *grundandet av den internationella folkfronten.* En internationell övervakningskommission tillsattes, bestående av kommunisterna Bischoff, Duclos, van Extergem, Flotin och Belfort. Deras hemliga församlingsplatser äro Paris, Amsterdam, Zürich och Basel. Under dem lyda följande landsledningar av olika folkfronter: Frankrike: Thorez och Adami i Paris; Schweiz: Bodenmann i Basel; Nederländerna: van der Groot och Palmers i Amsterdam; Tjeckoslovakien: Gottwald, Dragou och Ackermann i Prag; Danmark: Jansen i Köpenhamn. Dessa landsledningar ha tilldelats *internationella kurirer,* i Paris Evaristo för Spanien, Tedeschi för Italien och Jaquemotte för Belgien; i Basel Müller för Schweiz, Holzknecht för Tyskland och Ferreti för Italien, i Amsterdam De Leuw för Holland, Schields för England och Dietrich för Tyskland; i Prag Zapotozki för Tjeckoslovakien, Prouhniak för Polen, Kroummoff för Bulgarien, Voukovitch för Jugoslavien, Behrend för Österrike och Ordelan för Rumänien; i Köpenhamn Kauffmann för Danmark, Axels

(Forts. å sid. 7.)

Segervilja

Lögnpsykosen, vari Juda slagit vårt folk, förflyktigas efterhand som Sanningens upplysning utbredes. Inför det sanna Ljusets strålbelysning störta Mörkrets fästen och det som byggts i orättfärdighet upphör att finnas till. Det sataniska bländverk, som omtöcknat sinnena och gjort oss oförmögna att fatta verkligheten, förlorar sin kraft och vi bli åter oss själva.

Med den judiska lögnpsykosens förflyktigande störtar en världsåskådning, ett system och en epok samman — och en ny aera begynner, präglad av sanning och rättfärdighet. De som återfått synen kunna till en början icke tro sina ögon. Icke kan väl verkligheten vara sådan! Men efterhand nödgas de inse, att hela den världsåskådning och det system de förut i sin blindhet hyllat såsom kulturens högsta ordning voro ett diaboliskt bedrägeri under kulturell mask.

"Frihetens och demokratiens system", sådant det presenterats oss, var endast en villande förklädnad för judiskt tyranni och våldförande å folket. I de högsta idéers namn rövades våra ägodelar, avnationaliserades och gjordes vi till slavar under Mammon. Denna ödesdigra utveckling måste brytas, försåvitt vi skola bestå såsom nation! Vi måste göra upp räkningen med Judas falska världsåskådning, återerövra friheten och genom nationell pånyttfödelse återuppstå såsom ett fritt, sunt och starkt folk.

Men det är ej nog att veta det rätta, veta vad som skall göras. För att det rätta skall kunna förverkligas fordras, att viljan finnes. Segerviljan! Vår under lögnpsykosens inflytande paralyserade vilja måste väckas till nytt liv. Bort med indolensens och passivitetens belastning! Vi måste återvinna den viljekraft som karakteriserade våra nordiska förfäder i deras heroiska gärningar i fosterlandets och den mänskliga kulturens tjänst. Historien lär oss, att viljan är en av de krafter hos människorna som bestämma folkens öden. Den försätter berg och åstadkommer underverk.

Önska vi se Sveriges land och folk återuppstå ur förnedringen och undgå hotande förstörelse i judiskbolsjevikisk satanism, måste dådkraftens vilja tillbaka. Denna heliga vilja ställer krav på envar. Det gäller i dag ej blott för "de andra", utan för mig själv, *just mig*, att giva min tribut åt den gemensamma välfärden. Också jag måste känna medansvar i vår nationella ödessak, känna delaktighet i segerviljans förpliktelser. Också jag måste vara beredd till offer för det stora målet. I glädje offra, andligt och materiellt, om så gäller liv och gods!

Offervilja är segervilja! Där segerviljan finnes, där är segern given!

• Pressfronten •

Sveriges tronföljdsordning

K. m:ts i riksdagens elfte timme ingivna proposition om vissa ändringar i tronföljdsordningen i syfte att möjliggöra giftermål mellan svensk prins och utländsk enskild mans dotter väckte ett ej ringa uppseende, icke minst genom ärendets forcerade framförande. Konstitutionsutskottet var även ögonblickligen färdigt med sitt tillstyrkande. Knappast mindre överraskning vållade upplysningen, att undanröjandet av hindren för enskild mans dotter att äkta svensk prins endast avsåg *utländsk* och icke svensk enskild mans dotter. Må vara att den i kungliga angelägenheter alltid välunderrättade Bonniers Veckojournalen förklarade att blott förstnämnda fallet hade aktualitet, så gav dock propositionen med dess markerade åtskillnad mellan utländsk och svensk man ett ofrånkomligt intryck av en diskvalificering av det svenska, vilket måste vara ägnat att såra den svenska nationalkänslan.

Nya Dagligt Allehanda, som publicerade första meddelandet i saken under rubriken "Svensk prins får gifta sig med utländsk enskild mans dotter", skyndar nu, sedan saken hunnit tillstyrkas av konstitutionsutskottet, att två sina händer. I en ledande artikel, "Vår tronföljdsordning", anför tidningen en rad argument mot förslaget, samtidigt lyftande på slöjan till det aktuella fallet. Det antydes oförbehållsamt, att detta skulle avse en medlem av den internationella börs-aristokratien:

Det måste tagas i betraktande, att ändringen i nu föreslagen form kan leda till vad ej behövde befaras 1809, nämligen att släktförbindelser kunna komma att knytas mellan det svenska konungahuset och den amerikanska eller skola vi hellre säga internationella *börs-aristokratien*. För vårt folk skulle sådana släktförbindelser helt visst kännas motbjudande. Den möjligheten låter sig icke avvisa, att en svensk konung någon gång av sin familjefaders hjärtas godhet kan låta sig förleda att t. o. m. utan sina rådgivares tillstyrkan giva sitt samtycke till att någon från tronen avlägset stående prins med bibehållande av sin ställning som medlem av konungahuset ingår ett för honom ekonomiskt fördelaktigt och livligt åstundat giftermål med en utländsk börsmagnats dotter, när denne börsmagnat eller — varför icke — den tilltänkta bruden själv gör ett sådant bibehållande som villkor för *sitt* samtycke. Men har en sådan släktförbindelse en gång kommit till stånd, ligger vägen öppen för dess vidare utsträckning ända upp till tronen.

"Vägen ligger öppen för dess vidare utsträckning ända upp till tronen." Ja, med all sannolikhet dölja sig spekulationer i dylik riktning hos dem som nu forcera en ändring av svenska successionsordningen. "Aptiten växer medan man äter", säger ett gammalt ordspråk.

*

Jude till utrikesministerposten?

Den av redaktören Gunnar Lindstedt "i samförstånd med Dagspressen, Publicistklubben och Journalistföreningen" utgivna tidningen *Helgens Nyheter*, vars uttalanden således äro att betrakta såsom ur det härskande judiskt-frimureriska systemets synpunkt högst auktoritativa, behandlade i sitt nummer för 21 maj den sedan någon tid bebådade regeringskrisen. I artikeln förutsäges nästan säkert ett regeringsskifte i juni med antingen endera av bondeförbundarna professor K. G. Westman och Axel Persson i Bramstorp eller överståthållaren Nothin såsom statsminister samt — vilket i rubriksättningen understrykes såsom det viktigaste — byråchefen envoyén E r i k B o h e m a n såsom utrikesminister. I nuvarande situation, där utrikespolitiken helt dominerar, vore det kantänka för Juda extra passande att ha en av sina trognaste och mest tränade "sakkunniga" å området, halvjuden Erik Boheman, son av Carl Boheman och judinnan Ellen Abrahamsson, vid ledningen av Sveriges utrikespolitik.

Efter att ha erinrat om Per Albin Hanssons försummande av den chans som bjöds honom att inträda för en mera positiv ståndpunkt i försvarsfrågan med anledning av "händelserna den 7 mars, då tyskarna tågade in i Rhenlandet, eller vid ett senare tillfälle, då Mussolini proklamerade Abessiniens annektering", skriver Helgens Nyheter:

Regeringskrisen blir icke aktuell förrän i juni, då bestämda riksdagsbeslut föreligga. Särskilda utskottets betänkande i försvarsfrågan beräknas vara färdigt till pingst. Försvarsreformens genomförande har de senaste dagarna betraktats som fullständigt säkert. Utgången är emellertid alltjämt oviss i andra kammaren, där man beräknar att fyra röster, tillhörande de borgerliga partierna, äro opålitliga. I fråga om försvarsanslagen kommer avgörandet att träffas genom gemensam votering, och där är majoriteten säker. Värnpliktslagen är däremot en lagfråga och beroende på båda kamrarnas samstämmiga beslut.

Om regeringskrisen skulle bli akut och regeringen skulle avgå, pekar situationen parlamentariskt sett på en borgerlig samlingsregering, eftersom högern röstat på mellanpartiernas förslag. Bondeförbundet och folkpartiet ha hållit ihop under frågans behandling och en allians dem emellan vore icke otänkbar. Personfrågorna bereda emellertid stora bekymmer. Landshövding Hamrin sköter f. n. sin hälsa på Skodsborg och torde icke kunna åtaga sig den börda, som medlemskap i en regering innebär. Om hr Persson i Bramstorp vill åtaga sig uppdraget, blir han statsminister. Hr Andersson i Rasjön, som står närmast till för folkpartiets räkning, är icke hågad. Om hr Persson i Bramstorp avböjer, skulle hr K. G. Westman bli en god statsminister. Svårigheten är emellertid att få en utrikesminister. Envoyén Boheman har under försvarsfrågans förberedande behandling spelat en framstående roll inom försvarskommissionen och skulle mycket väl kunna komma i fråga. Om hr Persson i Bramstorp åtager sig att bli statsminister, kunde hr K. G. Westman tänkas vilja mottaga den andra excellensposten.

Det kan också tänkas att intet parti vill exponera sig i regeringsställning inför valen. I dylikt fall skulle en expeditionsregering väl vara den enda lösningen. Överståthållare Nothin torde ej vara alldeles ohågad att ställa sig i spetsen för en sådan ministär, varvid han skulle hämta sina medhjälpare huvudsakligen utanför riksdagen.

Hur nu Juda kan lyckas ordna sammansättningen av den nya regeringen, så torde den, om planen av ovan förverkligas, bli till vederbörandes belåtenhet. Herr Axel Persson i Bramstorp har alltid — sannolikt på grund av rasfrändskap — varit synnerligen grata persona inom det judiska lägret, professor Westman står ävenså på bästa fot med hebréerna och överståthållare Nothin underhåller de hjärtligaste relationer speciellt med huset Bonnier. Förmodligen kommer man dock ej att ge sig med mindre än att halvjuden Boheman i den nya regeringen får hand om våra utrikes angelägenheter. Men kunna verkligen jordbrukarna i Bondeförbundet vara med på ett slikt arrangemang? Inse de icke, att något dylikt i rådande allvarstid varken är förenligt med den svenska bondeklassens eller svenska folkets i dess helhet intresse?

»För eller mot Moskva?»

Professor P a u l d e S u r y anger i ett uttalande över det utrikespolitiska läget i tidningen "Eidgenosse", Lucern, den aktuella situationens formel: "För eller mot Moskva?" För en förnuftig fred mellan Europas stater, som alla skola ha lika rättigheter — eller jude-frimureriskt krig?

I alla länder, där Juda för spiran, d. v. s. nästan allestädes, arbetas intensivt för uppslutning, öppet eller under "neutral" övergångsform, för Moskva. Här måste alla goda krafter inom folken äntligen samlas för att hindra den hotande förödelsen i judisk bolsjevism!

Nationalsocialismens inringning

Judas "samlings"-organisation "S. N. S." klar Startkapital à 100,000 kr.

Medan direktör Axel Wenner-Gren i Elektrolux av England—U. S. A:s börs- och kahaljudar fick på sin lott att finansiellt omhändertaga de "hemlösa" vordna Sveriges Nationella Förbund och Nya Dagligt Allehanda, anförtroddes dr. Börje Brillioth, intim vän till amerikanske ministern i Stockholm juden Laurence Steinhardt, nevö till världsjudendomens ärkeinkvisitor Samuel Untermeyer, uppgiften att "samla" de olika nationalsocialistiskt betonade riktningarna i Sverige. För denna "samlings"-aktion startades en särskild sammanslutning, "Svenska Arbetsförbundet", som förlänade den "antisemitiske" doktorn en lämplig plattform för hans verksamhet. Direktör Wenner-Grens uppdrag i fråga om själva inringningen är nu fullbordat, och detsamma gäller, såsom vi i det följande skola se, i det närmaste doktor Brillioths.

När dr. Brillioth för några år sedan uppenbarade sig å politikens arena såsom "samlingsman" för svensk nationalsocialism, skedde det i egenskap av mannen som hade de för rörelsens organisatoriska frammarsch nödiga kapitalmedlen bakom sig. Hans plötsligen ådagalagda varma sympatier för nationalsocialismen voro så mycket mer överraskande som hans härvarande "internationalistiska" verksamhet tillsammans med de båda intima vännerna judarna Steinhardt och Cherchevsky-"de"-Chessin — nationalsocialismens svurna fiender — alls icke varit präglad av nationalsocialistisk anda. Dr. B. lät förstå, att betydande "svensk-amerikanska intressen", vilka behjärtade vår nationella sak, voro beredda att lämna det för rörelsen erforderliga finansiella stödet, och han uraktlät härvid icke att understryka, att president Roosevelt sympatiserade med vår folkliga strävan. Med vetskap om doktorns förbindelser i U. S. A. erbjöd det ingen svårighet att utläsa vilka de varmhjärtade och generösa "svensk-amerikanarna" i verkligheten voro. Genom sin ställning såsom ordförande i Svensk-Amerikanska Sällskapet och Internationella Klubben och vice ordförande i Internationella Pressföreningen samt hans intima personliga förbindelse med Untermeyers nevö och härvarande förtroendeman, amerikanske ministern juden Laurence Steinhardt måste dr. Brillioths reella politiska hemmahörande betraktas såsom ovillkorligt fastslaget.

*

Medan skickliga osynliga händer under de senast gångna åren ivrigt verkat för den nationalsocialistiska rörelsens i Sverige söndring, vilseledande och bevarande i dådlös vanmakt medels allehanda provokationer, har till en del synligt och till en del diskret bakom kulissen dr. Brillioth icke mindre febrilt strävat för "samling" av de splittrade "nazistiska" fraktionerna. De djupare liggande orsakerna till den stora spittringen inom den rörelse som främst skulle representera tidens folkuppvaknande i vårt land ha visserligen legat förborgade för utanförstående observatörer, men man har ej kunnat värja sig för den uppfattningen att det också här rört sig om ett raffinerat system efter grundsatsen "Söndra och härska!" I åtskilliga fall ha de utskickade, agerande provokatörerna icke varit svåra att genomskåda och stundom har man tydligt kunnat spåra inbördes förbindelselinjer, ledande till samma källa.

Det gällde nu att "samla" den splittrade svenska nationalsocialismen, d. v. s. det nationella folkuppvaknandets rörelse till förment enighet och kraftfull samverkan under en auktoritativ ledning! Ett stort antal hemliga sammanträden ha senaste åren i dylikt "samlings"-syfte avhållits under doktor Brillioths mer eller mindre synliga regi, alla med samma mål: att förverkliga den svenska nationalsocialismens "samling". Representerade genom delegerade vid dessa sammanträden ha varit följande partier och grupper: Svenska Arbetsförbundet (dr. B:s egen "nazistiska" grupp), Nationalsocialistiska Blocket, Svenska Frihetsrörelsen ("Sverige Fritt"), Svenska Nationalsocialistiska Partiet, Per Engdahls Nysvenskarna ("Vägen Framåt"), Svenskmannaförbundet samt vid något tillfälle Sveriges Nationella Förbund. Enligt föreliggande uppgifter skulle Nationalsocialistiska Arbetarpartiet (Lindholmspartiet) ej ha varit inbjudet och, så vitt oss bekant är, icke heller deltagit i sammanträdena, detta beroende på att partiet i fråga från början ställt sig bestämt avvisande till planen.

Bland deltagarna i flera eller färre av de hemliga sammankomsterna äro förutom huvudmannen dr. Brillioth att nämna: direktören Sven Rygaard, advokaten Sven Hallström, Umeå, grosshandlarna Edin Haage, Johannesdal, grevarna Eric von Rosen och Tord von Essen, ryttmästare de Maré, docenten Waldemar Liungman, Djursholm, redaktören Möllman-Palmgren ("Sverige Fritt"), f. d. löjtnanten i Röd Marin Sven Mellin, löjtnant Gösta Steffen, Visby, samt herrar Per Engdahl, Helge Burman, Åkerman m. fl. Förhandlingarna vid sammanträdena ha gällt förverkligandet av dr. Brillioths projekterade sammanslagning av samtliga nationalsocialistiska och därmed likartade politiska organisationer. Dr. B. hade 100,000 kr. disponibla för omedelbart bruk åt rörelsen den dag de olika partierna och grupperna enats om sammanslagningen — ett argument som givetvis utövat sin starkt attraherande verkan å de penningebehövande "nazistiska" organisationsledarna.

*

Dr. Brillioths "samlings"-plan nådde under april sitt förverkligande. I

(Forts. å sid. 3.)

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Rudolf Hess

Ledarens trogne följeslagare och ställföreträdare

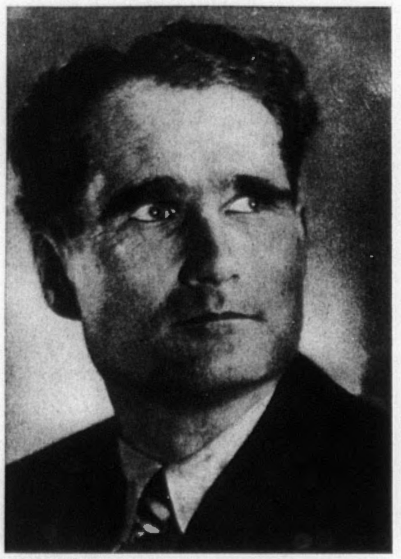

Minister Hess, Ledaren och Rikskanslern Adolf Hitlers ställföreträdare, föddes den 26 april 1894 i Alexandria, Egypten, såsom son av en tysk köpman. Vid 14 års ålder beger han sig till Tyskland, där han närmast besöker läroanstalten i Godesberg. Han utvidgar sina kunskaper vid handelsskolan i Neuchatel och lär köpmansyrket i Hamburg.

Mörka skocka sig det hotande världskrigets åskmoln över Europa. Vid krigsutbrottet skyndar den unge Rudolf Hess som en av de första frivilliga till fanorna. I fyra år tjänar han såsom frontsoldat med blod och liv fosterlandet. Under den stora brottningen om Verdun 1916 såras han för första gången. Knappast ännu tillfrisknad, kämpar han i Rumänien. 1917 blir han där först lätt och sedan svårt sårad. Trots ett lungskott, vilket skulle krävt en längre tids vård för att grundligt helas, anmäler han sig så snart hans krafter tillåta det åter till fronten samt tilldelas hösten 1918 jagaravdelningen 35 såsom flygare. Snart förvärvar han sig fältflygarmärket.

Efter åren av exempellösa offer å alla fronter bryta smälekens och modlöshetens dagar in över tyska folket. Den tyska hären, beredd till de yttersta insatser för hemortens skydd, förråddes av ansvarslösa kreatur, fosterlandslösa sällar och folkfrämmande bolsjevikiska element samt förlamas genom en dolkstöt i ryggen i sin slagkraft. Så följer undertecknandet av Versaillesfördraget med dess osaliga följder för Tyskland och de allierade makterna.

Rudolf Hess upplever sammanbrottet. Allra djupast känner han den smälek och förnedring, som man tillfogat hans fosterland. Medan folket, avväpnat, modfällt och hopplöst följer falska profeters lockelser och prisger sin ära, räknas frontkämpen Rudolf Hess, som genomlevde världskrigets åskväder av stål, icke till dem som äro villiga foga sig i det oundvikliga ödet. Detta fick icke vara slutet. I likhet med många av sina frontkamrater förlorar han ej tron på ett återuppstående för Tyskland. Kamp är nödvändig, ovillkorlig, hård kamp och kompromisslöst handlande mot de mörka makter, som buro skulden till olyckan, vilkas förförelse det genom krigets umbäranden försvagade folket fallit offer för. Detta känner han i de mörka stunder. Klart inser han, att det endast behöves en sammanslutning av alla fosterlandstrogna och offerberedda tyska män för att bevara folket från det värsta och rycka det tillbaka från avgrunden. En man måste komma, en ledare, vilken oegennyttig och utan egna intressen, allenast med det gemensammas väl för ögonen kunde spränga kedjorna, återgiva nationen äran samt åter tillkämpa Tyskland dess förlorade plats i solen. Utan denne man var Tysklands återuppstående otänkbart, skulle frihetens morgonrodnad aldrig åter lysa för tyska folket. Därom är Rudolf Hess övertygad.

I november 1921 deltager han i en pristävlan, som en tysk i Spanien anordnat. Det skall författas en uppsats över temat "Huru skall den man vara beskaffad, som återför Tyskland till höjden?" Rudolf Hess erhåller första priset. Han anar i förväg den kommande befriaren ur slaveri och nöd. Han skriver då: "Den man som åter för Tyskland till höjden håller i helig fosterlandskärlek över all egen äregirighet sitt lands väl och tillkommande storhet såsom enda mål för ögonen".

Sedan Rudolf Hess 1919 och 1920 tagit del i spartakisternas nedslående i München, varvid han åter sårats, ansluter han sig strax därpå till det unga och ännu obeaktade Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei. Under insättande av alla sina krafter begynner han sitt outtröttliga arbete för rörelsen och Ledaren, den okände frontkämpen från världskriget Adolf Hitler. Städse är han å platsen, när det gäller att förskaffa den nationalsocialistiska läran helgd, att med insatsen av hela sin personlighet inträda för sin övertygelse och att föra tyska människor tillbaka till folkgemenskapen. Han deltar i salstriderna, blir vid ett möte, som äger rum i Hofbräuhauskeller och som de röda elementen planerade att spränga, svårt sårad. Med insatsen av sitt blod hjälper han Adolf Hitler att tillkämpa sig rätten att fritt tala. Snart utnämnes han till SA-ledare. Vid resningen 1923 marscherar han i främsta leden samt dömes till ett och ett halvt års fängelsestraff. Men intet kan förskräcka honom. Vid Ledarens sida uthärdar han, när allt synes förlorat. Sju och en halv månad tillbragte han med Ledaren och andra kampkamrater på Landsbergs fästning. Efter frigivandet ställer han sig på nytt i den nationalsocialistiska sakens tjänst och arbetar vidare i Adolf Hitlers anda för det stora målet: Tysklands befrielse. Efter partiets nybildande utnämner Adolf Hitler honom till sin privatsekreterare. Så följa de långa åren av kampen om makten. Redan då har tyska folket tillfälle att lära känna Rudolf Hess såsom människa.

Ehuru hans namn ej alltför ofta nämnes, vet man dock, att han i det tysta rastlöst verkar. Motståndare till allt yttre och hedersbevisningar, håller han sig städse i bakgrunden. Men där han visar sig inför offentligheten och talar till folket erfar man genast en djup inre förbundenhet med denne man och känner, att det är hans högsta bud att med alla krafter och djupaste hängivenhet tjäna rörelsen. Den 21 april 1933 erhåller han av Ledaren fullmakten att träffa avgöranden i alla frågor rörande partiet samt den officiella titeln av Ledarens ställföreträdare. Vid samma års slut utnämnes han till minister.

För utlandet har Ledarens ställföreträdare under senaste åren framför allt blivit känd därigenom, att han vid upprepade tillfällen vänt sig till frontkämparna i alla i världskriget deltagande nationer och såväl i samtal med förutvarande frontsoldater från Frankrike och England som även i talrika offentliga anföranden alltjämt åter betonat Adolf Hitlers stora och ärliga önskan om en verklig försoning med de andra folken och en sann fred med nationerna i gemen. Just han i egenskap av utlandstysk, som känner främmande länder och besitter en särskild förståelse för andra folks mentalitet, han som upplevde världskrigets fasor, kunde bidraga till att verksamt understryka Ledarens fredsbudskap till alla nationer. Liksom för Ledaren är det också för hans ställföreträdare en djupt lyckliggörande känsla att i ord och handling kunna tjäna försoningsverket mellan de enskilda folken, att gemensamt med hela det tyska folket lämna bidraget till uppbyggandet av en bestående, på ärlighet och ömsesidig aktning vilande nationernas gemenskap.

Särskilt bekant är Rudolf Hess' i Königsberg hållna tal, vari han vände sig till världskrigets frontkämpar och förklarade:

"Vi soldater på den ena och andra sidan känna oss fria från ansvar för det sista kriget. Vi vilja kämpa gemensamt för att hindra ett nytt krig."

"Frontkämparna vilja freden!"

"Folken vilja freden."

"Tysklands regering vill freden!"

"Frontkämparna i Tysklands regering vilja ärligt fred och samförstånd. Jag anropar frontkämparna liksom dem som hava god vilja inom andra staters regeringar att understödja oss i detta mål."

Slutligen må återgivas följande ställe ur hans stora tal inför tusentals tyska arbetare i A. E. G.-verken i Berlin i november 1934, där han kungjorde Tysklands fredsvilja:

"Vi längta icke efter krig och vi behöva det icke för återupprättande av vår ära, ty vår ära har Ledaren återupprättat.

Vi vilja i ära och fred sköta vårt arbete.

Vi vilja intet annat än skapa för vår nations och dess barns väl.

Ledaren har ofta betonat Tysklands bekännelse till freden. Hans följesmän i parti och stat har mångfaldigt återupprepat den tyska fredsbekännelsen, och med glädje kunna vi fastställa, att detta väckelserop för freden icke heller förklingat ohört inom andra nationer".

R. Hoffmann.

Frimuraren har att välja!

Världsfrimureriets byggnad störtar i dag, i det nationella och folkliga uppvaknandets tidsålder, samman, skriver med klar blick för utvecklingens realiteter tidningen "Die Front" i Zürich. Babels torn har åter en gång misslyckats. Den frimureriska världsåskådningen visade sig kraftlös och naturvidrig, den kunde ännu blott i den väsensbesläktade kommunismens form ha någon utsikt till temporär framgång. Kommunismen är frimureri utan hämningar; den fordrar "världsförbrödring", "frihet och likhet", förvisso mera konsekvent, hämningslöst — och öppet.

Frimuraren har nu att träffa sitt val: antingen ställer han sig helt på kommunismens, d. v. s. judendomens sida, eller lämnar han logen och bekänner sig till sitt folk. Antingen frimurar han vidare på den kommunistisk-judiska världsstaten eller ställer han sin kraft i återuppbyggandets av sitt eget fosterland tjänst. Något tredje alternativ gives icke i dag. Man kan ej heller mera "reformera" logen. Frimuraren måste besluta sig. Eljest går det honom liksom frimurarna i Ryssland och Spanien, som i dag bestört säga: "Detta — bolsjevismen — hava vi icke velat!" Må vara, men de ha hjälpt till att förbereda bolsjevismen. Från denna skuld skall historien aldrig kunna fritaga dem. De hade predikat internationalism och "världsförbrödring" och genom sin "tolerans" lämnat plats åt det mindrevärdiga och åt judendomen. I de frimureriska "Frihetens, Likhetens, Broderskapets" namn har det bolsjevikiska kaos införts; i den frimureriska "världsförbrödringens" namn resa Moskvas agenter genom alla länder och anstifta blodiga uppror. I den frimureriska "likhetens" namn insmyger sig överallt den internationella judendomen. I den frimureriska "toleransens" namn bedriver gudlöshetsrörelsen en fräck och ohämmad propaganda.

— Ja, den dag är kommen, då den av de samvetslösa konspiratörerna i ledningen vilseförda, i enfald frimurande massan av bröder har att klargöra för sig verkligheten och välja: antingen lämna logen och bekänna sig till sitt folk, eller sammankoppla sitt öde med logen, d. v. s. den kommunistiska judendomen.

Nationalsocialismens inringning

(Forts. fr. sid. 2.)

samband med det hemliga mötet å Medicinarnas allimentära klubb-lokal den 20 april yttrade en av de ovannämnda deltagarna, att "allt nu i det närmaste är klart" samt att "inom årets slut alla de s. k. nationalsocialistiska partierna skola vara försvunna". Vid ett några dagar senare, den 24 april, hållet nytt sammanträde å restaurang Sten Sture i Stockholm fattades beslutet att "sammanslå de olika nationalsocialistiska organisationerna". Man enades om att bilda en gemensam organisation, som skall stå under ledning av en "president", vilken skall väljas för viss tid samt kunna återväljas eller fällas med 25 procents majoritet — en funktion, uppenbart avsedd för huvudmannen dr. Brillioth. Den "enade" nationalsocialistiska organisationens namn skall vara *"SVERIGES NATIONELLA SOCIALISTER"*, i förkortning "S. N. S." Den nystartade organisationen hade att omedelbart taga i bruk den av dr. Brillioths "svensk-amerikanska" vänner till förfogande ställda grundplåten å 100,000 kr. Till provisorisk ledare har utsetts f. d. "ekströmaren" ryttmästaren de Maré, medan f. d. "ekströmaren" greve von Rosen åtagit sig att fungera såsom "rådgivande ledamot". Enligt vad som tillkännagavs från organisationens ledning vid den 23 maj hållet sammanträde i Stockholm skall den definitive ledaren, "presidenten", väljas först efter valet, omkr. den 1 jan. 1937. Intet tvivel råder, att meningen då är att låta doktor Brillioth i egen person tillträda såsom SNS:s president. Man förstår nu också de ytterligt energiska påtryckningar som från Brillioth-hållet gjorts i syfte att få professor Herman Lundborg att emot sin övertygelse intaga dr. B. i det å tyskt förlag tryckta praktverket av Ivar Kamke över nordiska svenska typer. Därmed skulle dr. B:s raskaraktär inför världen ha vetenskapligt fastställts på ett sätt som gjorde honom fullt acceptabel i sin nya roll såsom officiell ledare av nationalsocialismen i Sverige. Organisationens fana lär skola bli brandröd till kulören med ett helt svagt framtonande hakkors i mitten samt en kraftigt markerad hammare uppe i vänstra hörnet. Förmodligen var det med tanke härpå som dr. Brillioths intime vän, juden Cherchevsky-"de"-Chessin i sitt nyutkomna anti-nationalsocialistiska hetsverk "Les Clefs de la Suède" säger, att den röda färgtonen gjorts dominerande inom den svenska nationalsocialismen, vilken behärskades av Cherchevsky-"de" Chessins vänner. Såsom särskild resetalare för S. N. S. fungerar ovannämnde herr Åkerman, vid sidan av vilken förre löjtnanten i Röd Marin Mellin spelar en framskjuten roll som agitatorisk talare.

I sin verksamhet utåt presenterar sig S. N. S. tillsvidare framför allt såsom uppsamlare av personer som äro missnöjda med de nuvarande "nationalsocialistiska" organisationerna. Det var tydligen först meningen, att sammanslutningen redan till årets riksdagsmannaval skulle göra sig gällande såsom politisk valorganisation. Härenligt skulle sålunda vissa grupper inom Svenska Nationalsocialistiska Partiet redan på föråret bryta sig ut ur nämnda parti för att öppet ansluta sig till S. N. S., men planen skall ha uppgivits och först efter höstens riksdagsmannaval lär det nu vara meningen att låta utbrytningen ur Furugårdspartiet äga rum. Enligt deklarationer av framstående representanter för S. N. S. skall den nystartade "samlingsorganisationen" slå ett stort slag vid det stundande valet, "icke såsom parti utan genom att vi ställa oss stödjande bakom varje nationellt parti som vill samarbeta med oss, och pengar finnas". En plan för valarbetet föreligger, vilken t. ex. föreskriver, att den med advokat Hallström förbundna "Svenska Frihetsrörelsen" med dess organ "Sverige Fritt", numera finansierat från "visst håll" i Stockholm, skall gå fram tillsammans med schartauanerna samt eventuellt även med Sveriges Nationella Förbund.

Beträffande den "nationalsocialistiska samlingsorganisationens", S. N. S:s förhållande till högerpartiet förtjäna bemärkas vissa vid Allmänna Valmansförbundets informationsmöte å Auditorium under maj i amiral Lindmans och professor Bagges närvaro gjorda deklarationer. Till svar å en framställd interpellation rörande högerns inställning till nationalsocialisterna avgavs den förklaringen, att numera intet hinder förelåge för sympatiserande att rösta å partibeteckningen "nationalsocialisterna", enär dessa "numera lämnat rasfrågan". Deklarationen från frimurar-högern avgavs tydligen med tanke på den nu slutförda "sammanslagningen" under "presidenten" Brillioths och hans "svensk-amerikanska" vänners uppsikt. Då Furugårds parti, S. N. S. P., vid valen förfogar över partibeteckningen "nationalsocialisterna", spörjer man sig angående högerdeklarationens underlag, *huruvida* nämnda parti verkligen gett avkall å rasfrågan?

*

Juda triumferar, tror sig redan ha vunnit spelet gentemot Sveriges vaknande folk. Det hövdes bara att vinka med en hundratusenlapp — och den stora skaran "nazistiska idékämpar" kommo tillskyndande, bugande sig i stoftet för Baal. Dock, på det stora folkuppvaknandets dag skall den heliga folkvreden hastigt spola bort dvärgahopen, som ej ens skydde att i nationens största allvarsstund spekulera i dess nöd. Och ve dem som med sitt klibbiga guld nu söka föreviga förräderiet och slaveriet!

Bort med fingrarna från Sveriges nationella helgedom, Doktor Brillioth!

Konungen som vägrade dagtinga med Juda

Föll offer för en frimurarsammansvärjning — och förjagades från tron och rike

De svenska konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf föllo offer för brottsliga frimurarsammansvärjningar. Gustaf III undanröjdes genom mord, till straff för sitt heroiska motstånd mot judendomens dåtida frimurarkommunistiska planer i Europa, och Gustaf IV Adolf bortjagades av samma orsak såsom en ärelös "odugling" från Sveriges tron. S. k. frimurerisk "välgörenhet!" Mordhandlingen å Gustaf III skedde i enlighet med beslut, fattat å europeiska frimurarkongressen i Wilhelmsbad 1784, rörande vilket beslut intyg föreligga av ett flertal kongressdeltagare, däribland grevarna Mirabeau, Haugwitz och Virieu samt pater Abel.

Konungamordet förbereddes och utfördes under beskydd av frimurarhertigheten Carl och dennes synnerlige gunstling, den högst lysande frimurarbrodern och charlatanen, friherre Gustaf Adolph Reuterholm, den förstnämnde det svenska frimureriets mest glorifierade gestalt och den senare innehavare n:r två av samma frimureris högsta utmärkelsetecken Carl XIII:s-orden. Den gamle partiintrigören och ränksmidaren general Pechlin uppgavs såsom den bland de svårast komprometterade vilken organiserat mordet. Ribbing och Horn erkände sin delaktighet med mördaren Anckarström; Ribbing bekände därtill, att han å Gevle riksdag sökt mörda konungen men icke lyckats. Anckarström dömdes, som bekant, av Svea hovrätt till döden och avrättades; fem av de övriga medskyldiga dömdes av Högsta domstolen likaledes förlustiga liv, ära och gods, men benådades av hertig Carl, vilken förvandlade dödsdomarna till evig landsflykt.

Konung Gustaf IV Adolf

Den frimureriskt kontrollerade historieskrivningen har naturligtvis undvikit att bringa konungamordets verkliga bakgrund i dagen. Ännu alltjämt bevittnas försök att inför den profana världen rentvå frimureriet från bedriften 1792, vilket tydligen befunnits så mycket mer angeläget som sanningen också på detta område är på marsch och hemlighetsfullheten kring "murargärningen" skingras. Ett bevis härpå är brödernas senaste djärva uppslag att å Nordens kungliga teaterscener låta uppföra lustdramat "Maskeradbalen", i vilket mordet å Gustaf III framställes såsom en ren passionsakt. Anckarström skulle av hämnd ha mördat konungen emedan denne förgått sig mot A:s hustru. Historieförfalskningen skall fullständigas genom fördomsfri komplettering.

*

Förmyndarregeringen under Gustaf IV Adolfs omyndighetstid tillämpade alltifrån begynnelsen sina säregna principer, såsom framgår redan därav, att "konungens broder, höggradsfrimuraren hertig Carl kastade konung Gustaf III:s senaste testamente på elden", varigenom han gjorde sig själv till envåldig regent med Reuterholm såsom allsmäktig rådgivare. I Sveriges Frimurarkalender av 1928/1929 heter det också om Carl XIII:s-riddaren friherre Gustaf Adolph Reuterholm, att "han var såsom hertig Carls synnerliga gunstling den egentliga styrande under konung Gustaf IV Adolfs minderårighet". Ett auktoritativt utlåtande!

När konungen fyllde 17 år, uppmanade honom general Wrede "att på grund av förmyndarregeringens oduglighet förklara sig myndig", men Gustaf Adolf önskade vänta därmed till sin 18. födelsedag, den 1 november 1796. Dessförinnan uppmanade han emellertid sin farbroder hertig Carl att avskeda den oduglige Reuterholm. Efter myndighetsförklaringen kallade konungen Reuterholm till sig och riktade skarpa förebråelser mot honom för hans "högfärd, hämndlystnad, hat mot Gustaf III:s minne och mot dennes vänner, hans dåliga hushållning med rikets medel, hans okloka styrelse och *de medel* han nyttjat för att tillsluta konung Gustaf III:s ögon. Reuterholm stod som förlamad vid dessa konungens allvarliga ord och lämnade strart därefter landet". I landsflykten reste han — enligt Frimurarkalendern — "under namnet Tempelcreutz omkring i Europa". Namnet Tempelcreutz måste härvid ha varit en överdådig introduktionsformel i de europeiska logetemplen, där dess bärare säkerligen hedrats såsom en frimureriets furste på grund av sin lyckligt utförda mission i Norden.

Ett utmärkande drag för den unge konungen var hans starka fallenhet för sparsamhet, medan hertig Carl var en stor slösare. Gustaf IV Adolfs regering karakteriserades för övrigt av rättvisa och ordning, och då den karaktärsfaste konungen hade en utpräglad motvilja mot gunstlingsvälde, började faderns fiender inom rådet och de högre officerarna snart att motarbeta honom. Så inleddes en ny tid av konspirationer, vilka nådde sin kulmen i frimurarsammansvärjningen den 13 mars 1809, som ledde till förlusten av Finland, Åland och Pommern, alltså nästan hälften av Sverige.

Tolv officerare, tillhörande de sammansvurna, verkställde konungens arrestering och avväpning å Stockholms slott. De grepo bakifrån konungen om armarna, medan en av dem vred värjan ur Gustaf Adolfs hand. Trenne gånger lyckades konungen fråntaga våldsmännen sin värja men blev till slut övermannad, varpå han fördes såsom fånge till Gripsholm. Den behandling konungen och hans familj rönte under nio månaders fångenskap, stod i full samklang med de principer frimurarna tillämpade i den franska revolutionen liksom i följande revolutioner. Försöket till giftmord å den tioårige kronprinsen Gustaf och tillvägagångssättet vid konungens och kronprinsens avsättning vid riksdagen den 11 maj 1809 — varvid omröstningen alls icke var frivillig — tillhöra ett av de mörkaste bladen i Sveriges historia.

1809 års män använde de hänsynslösaste medel för att dölja hågkomsten av Gustaf IV Adolfs storsinta och kloka regeringshandlingar. Ryske ministern upprätthöll under finska kriget t. o. m. förbindelser i svenska general-

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

b) *Blind lydnad.* Medlemmarna av det hemliga förbundet voro förpliktade till blind lydnad gentemot förbundsledningen (II. Mos. 19, 8; III. Mos. 26, 14 o. f., 27, 33; V. Mos. 13, 15), man skulle "icke ens fråga, om det var gott eller ont" som förbundets överhet fordrade (III. Mos. 27, 3). Alltså "blind, tanklös lydnad". Jämför härtill II. Mos. 32, 26—29; V. Mos. 33, 9!

Bevarande av förbunds-ordenshemligheten. Denna var "Herrens egendom", d. v. s. prästfurstens och stormästarens i förbundslogen, modernt uttryckt. Ännu i dag äro endast en del av medlemmarna i förbundet invigda i förbundshemligheterna (A. Fern: "Jüdische Moral und Blutmysterium", s. 15). Den som förråder förbundshemligheterna eller uraktlåter att följa föreskrifterna "bannlyses" och "hans själ utrotas ur folket", d. v. s. han skall mördas (Jämför Talmuds läror, enligt vilka den skall mördas som förråder Talmuds läror till icke-juden) (Choschen hamischpat 388, 16).

c) *Samlande av oerhörda rikedomar genom förbundet.* I förbundsföreskrifterna givas ordensmedlemmarna särskilda anvisningar huru de skulle kunna komma till rikedom; de skola utlåna penningar till icke-judarna efter ockerräntor och därigenom bringa dessas ägodelar, hus och vinberg utan möda i sin hand, ett råd som världsfinans-judendomen och dess banker i dag med bästa resultat följa. (II. Mos. 19, 5; III. Mos. 20, 24; V. Mos. 6, 10, 11; V. Mos. 15, 7; 23, 21; 8, 10 o. f.; 15, 6). På sina förbundsmedlemmar skulle medlemmarna icke ockra utan blott på främlingarna, icke-judarna.

Förbundsbanken fullföljde förslavandet av de andra folken efter stora mått (II. Makk. 3, 5 o. f., 5, 15 o. f.).

d—h (*)

i) *Folkbildning.* Mängdens uppfostran till tanklöshet, till blint följande, kritiklösa arbetsdjur och skattebetalare.

k) *Religion.* Benyttjande av vidskepelse och mystik till exploaterande av människornas enfald genom prästerna, liksom i de gamla mysterieförbunden.

Förstörande av alla andra religioner. Jehova-religionen världsreligion. (V. Mos. 12, 2—3; 7, 525—26; II. Mos. 34, 11—13).

l) *Folkens utarmande.* Alla världens skatter skola vara förbundsfurstarnas egendom (II. Mos. 19, 5; III. Mos. 25, 23). Hopandet av folkens rikedomar i förbundets och dess prästkonungs händer måste nödvändigtvis medföra folkens fullständiga utarmning. Ränteockret är en automatiskt verkande folkförslavnings- och utplundringsmaskin. Folkens utplundring skedde genom förbundets centralbank, dess "allraheligaste tempel" i Jerusalem, i vilket enligt II. Makkabéerbrevet oerhörda mängder guld och silver från hela världen sammanfördes.

m) *Försvagande av icke-judarna och förstörande av deras nervsystem.* Anbringande av sjukdomar av alla slag å de fientliga folken (V. Mos. 7, 15; 2, 25, 34—35).

n) *Omstörtande av samhälle och statsordning. Störtande av tronerna.* Förbundet "skall slå alla andra folk", så att dessa gripas av ångest och skräck för hebréerna, det skall "förtära" dem, skall icke skona dem, "skall utrota dem", "utplåna deras namn" (= utplåna deras historia), efter varandra förinta deras konungar (V. Mos. 7, 16, 20—24; II. Mos. 23, 28—30; Jes. 60, 10—12, 16; 61, 5—9).

III. *Förbundets framtidsstat.* Vid hållandet av förbundsföreskrifterna blir jorden för förbundsmedlemmarna ett paradis. De utlovas: hälsa, behaglig tillvaro, befrielse från plågor av alla slag, lycka i varje form, välgång och långt liv, de andra folkens rikedomar: "hus, som I icke haven byggt och vinberg, å vilka I icke haven arbetat" (V. Mos. 7; V. Mos. 13; V. Mos. 28; V. Mos. 6, 10—11; 5. 30; 8, 1, 12, 7; 12, 28; 15, 6; 23. 21; 28, 1—13; 33, 28—29) och icke-judarnas utlämnande till förtärande genom Javes eld.

Men med fruktansvärda följder hotas de som icke hålla förbundsföreskrifterna och icke äro lydiga. De skola vara fördömda, förbannade, d. v. s. mördas (V. Mos. 13, 1—12; 28, 15 o. f.; III. Mos. 26, 14 o. f.; II. Mos. 35, 2). Föräldrar skola angiva eller döda sina barn, män sina hustrur eller sina bästa vänner, om de icke trodde vad som är föreskrivet (V. Mos. 13, 7—19). Jämför vidare II. Mos. 32, 26—29; V. Mos. 33, 9!

Detta betyder upphävandet av tros- och samvetsfriheten, den fria personlighetens rätt och människornas förnedring till boskapsdjur. Det hebreiska förbundets världsstat måste enligt dessa regler i praktiken bliva det bolsjevikiska världstukthuset och människoslakthuset, såsom Ryssland under förbundets och dess sammansvärjningssystems herravälde de senaste tio åren blivit.

"Det hebreiska förbundet slöts med Satan. Dess föreskrifter äro desamma som ett hemligt förvärvssällskaps, som genom det strängaste fullföljande vill föra de andra folkens ägodelar till sig och uppnå världsherraväldet och vars medlemmar

* Här ha Gamla förbundets satser en lucka, vilken utfyllts i "Riktlinjerna för den judiska världspolitiken och programmen för de världssammansvurna". Se härom i boken "Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt usw.".

Romas herradömen

Romas herradömen täckte
nattens mörker, stjärnbestänkt,
imperatortidens släkte
låg i drömtyngd slummer sänkt.

Vilket virrvarr utav gudar,
komna östan-, västanfrån,
som i brokigt skilda skrudar
svärma omkring Kronos' son!

Vilka vilda offerfester!
Blod och blod och åter blod!
Släcka vilja templets gäster
kvalens brand i mörkröd flod. —

Se, då vandrar genom drömmen
fram en manligt skön gestalt
och den vilda mänskoströmmen
stillas, lyssnar överallt.

Ur hans själ gå nya tankar,
nya känslor stiga opp
och de irrande få ankar,
de förtvivlade få hopp.

"Kärleken är det förnämsta
av min Faders alla bud,
hyckleriet är det sämsta
av det onda inför Gud.

Ej finns sår, som ej kan helas
av min kärleksreligion,
intet liv, som kan förfelas,
om det stöds av sanningstron.

Låt din tanke aldrig bäva
för en sanning! Själv var sann!
Följ din kallelse och sträva,
lid och kämpa som en man." —

Men hans liv var blott en strimma
av ett ljus, som snart försvann,
bakom dogmers täta dimma
endast oklart skönjes han.

Och hans bild är nu förvriden,
är en skröplig kyrkbild blott
från den råa medeltiden,
som på konst sig ej förstått.

Gudamänskan, mänskoguden,
våra synders offerlamm,
sådan är den dunkla skruden,
som den bilden visar fram.

Men en gång de skola renas,
dessa ädla, sköna drag,
om ock sanningen försenas,
skall den segra dock en dag.

Gustaf Fröding

staben; konungens tjänstgörande överadjutant G. R. Boije, som skulle ha ministern under bevakning, utförde sitt uppdrag på ett sådant sätt, att han efter fredsslutet erhöll ryska S:t Anne-ordens 2:a klass i briljanter! Fältmarskalken Klingspor begärde efter kriget av ryska regeringen en ersättning av "åtminstone 500,000 rubel" — en begäran som av ryske ministern i Stockholm tillstyrktes! Gustaf IV Adolf yttrade även vid ett tillfälle till en av rikets herrar de uppenbart alltför välmotiverade orden: "Det är svårt att styra med så odugliga ämbetsmän som I."

*

I tysthet fördes konungafamiljen själva julaftonen ur landet. Vid ankomsten till Tyskland blev Gustaf IV Adolf allestädes föremål för livliga hyllningar, vittnande om den höga aktning och respekt man i Europa hyste för honom. När konungaparet inträdde i teatersalongen i Stralsund, ropade publiken under entusiastiska bifallsyttringar: "Leve konungen av Sverige. Leve Gustaf Adolf den store. Leve han evigt."

Gustaf IV Adolf var tydligtvis fullt på det klara med judendomens roll i frimuraresammansvärjningarna mot hans fader och honom själv. I judefrågan intog han också en deciderad ståndpunkt och vägrade i landsflykten att ha någon som helst befattning med judar. Ett exempel härpå: Den judiske bankiren Haber, som åtagit sig att hålla penningemedel till handa åt Gustaf Adolf, erhöll i Baden audiens, varvid konungen frågade bankiren vilken nationalitet han tillhörde. Då Haber svarade "den judiska", utbrast konungen: "Fy tusan, jag vill icke ha att göra med en jude. Fort ut, fort ut!"

Lika mycket som kejsar Napoleon fruktat Gustaf IV Adolf under hans makts dagar beundrade han honom i hans olycka. Kejsaren, som efterhand vann full klarhet rörande judarnas världsplan, avsedd att genomföras av deras frimureri, yttrade vid ett tillfälle: "I svenskar ären ett besynnerligt folk. Bäst som I striden mot fienden gån I hem för att avsätta eller mörda edra konungar." Ludvig XVIII uttalade följande anklagelse mot det internationella frimureriet med särskild adress till dess svenska sektion: "Ve frimurarna och i synnerhet illuminaterna, deras värdiga barn! De äro till stor del orsaken till Gustaf IV Adolfs olyckor, och sedan han förlorat sin tron ha de gjort och göra honom ännu mycket ont."

Konung Gustaf IV Adolf betecknar även i sina å flera språk utkomna skrifter förräderiet som orsaken till Sveriges förluster och konungen förutsäger framtida olyckor av frimureriets politiska arbete, såsom i följande allvarliga och i dag för vårt folk särskilt aktuella ord: *"Förräderi skall bli liktydigt med folkens sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman på en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: det finns ingen uselhet, så snart den är allmän."*

*

Den nye kronprinsen och frimurarbrodern Carl Johan fruktade de rykten som 1812 voro i omlopp, att Vasaätten skulle återuppsättas å Sveriges tron. Det jäste starkt bland befolkningen ute i landet och man hade ännu i minnet det myckna blod som vid Klågerup i Skåne "ymnigt blivit gjutet under Carl XIII". Såsom tillförordnad regent utfärdade därför kronprins Carl Johan i konseljen den 10 dec. 1812 straffbestämmelser, som lödo å förlust av liv, ära och gods eller landsflykt för dem som hade "någon gemenskap med Gustaf IV Adolf och hans familj". Angående denna lag blevo rikets ständer aldrig hörda och de lämnade icke heller sitt samtycke till densamma.

Alla porträtt av den avsatta konungafamiljen skulle avlägsnas och förbud utfärdades för nämnandet av Gustaf IV Adolfs namn i svenska tidningar. Ja, man gick så långt, att vid överförandet från frimurarhuset i Stockholm till Riddarholmskyrkan av de troféer som rikets krigsmakt under forna konungar erövrat man med tystnad förbigick de troféer som under Gustaf IV Adolf tagits.

Då underrättelsen om konung Gustaf IV Adolfs död i S:t Gallen den 7 febr. 1837 ingick, anlade Petersburg, Köpenhamn, Wien, Berlin och Haag djup hovsorg. Men på Stockholms slott var en lysande maskeradbal anordnad. Konung Gustaf IV Adolf av Sverige följdes till graven av en oöverskådlig människomassa. Schweiziska regeringen hedrade även med sin närvaro den storsinte svenske konungens minne.

*

Konungarna Gustaf III:s och Gustaf IV Adolfs öden äro betecknande för tidens judeherravälde. En monark som förblir ståndaktig i trohet mot land och folk utsättes för organiserade brottsliga sammansvärjningar och antingen brutalt mördas eller förjagas såsom "odugling" från tron och rike. Den däremot som underordnar sig folk- och landsfienden erhåller en nådatid, medan den som tjänstvilligt ställer sig till förfogande för aktiv medverkan åt judendomen glorifieras, äras och hyllas för att — när mohren gjort sin tjänst — också han försvinna från arenan.

E.

Frimureriets universalitet

Frimureriets provins- och lokalledningar hävda allestädes bestämt sina organisationers absoluta oavhängighet av det "internationella" frimureriet. Det höves dock endast en flyktig blick i kalendrarna för att varsebli lögnaktigheten i vederbörandes tal. Där redogöres nämligen ganska utförligt för ordenssamfundets kategoriskt förnekade utlandsförbindelser, så långt dessa må vara kända av bröderna i gemen. Den officiella frimurarlitteraturen lämnar även, såsom tidigare påpekats, otaliga bevis för frimureriets universella karaktär.

I Lagboken för "Loge zur Freundschaft im Zirkel", Berlin, Manuskript för Logens Bröder .·., Berlin 1901, heter det i avsnittet "Allgemeines Grundgesetz des Freimaurerbundes", sid. 6: "III. Författningen. Fullständigt isolerade loger finnas icke. Varje enskild loge och varje trängre logeförbund (storloge) inträder av sig själv i a) nationallogeförbundet, b) hela jordens samfällda logeförbund (Universal-Storlogen), vilken skall erhålla sitt levande uttryck genom den eftersträvade allmänna (internationella) murarkongressen och de vid denna valda Översta Ämbetskollegierna".

---

sammansvetsas icke blott genom ohygglig terror utan även genom fruktansvärda eder, blind lydnad, allehanda hokuspokus, mysticism, grymma människooffer och blodsskuld till en organisation av mest fruktansvärda ekonomiska och politiska stötkraft i kampen om världsherraväldet" ("Die entdeckten Henker und Brandstifter der Welt", s. 13 o. 14).

"För att de betänkliga föreskrifterna skulle framstå såsom heliga, tillkännagav man för förbundsmedlemmarna, att nationalguden Jehova givit dem desamma såsom sin heliga lag å berget Sinai".

Vi känna redan tillräckligt denne föregivne gud av föregående kapitel.

I den citerade boken påvisas, att det mosaiska "förbundets" bestämmelser utgöra grundvalen för ett världen omfattande allmänfarligt judiskt sammansvärjningssystem. Det är utan vidare klart, att de intet ha att skaffa med religion utan uteslutande äro högst statsfarliga och statsfientliga anvisningar för rövande, förslavande och förintande av de andra folken. Endast draperandet i religionens dräkt har hittills kunnat tillbakahållit denna högst betydelsefulla och fruktansvärda kunskap.

Att så förhåller sig, erkänna för oss tvenne ledande judar. Lucien Wolff, ledare för den engelska judenheten, bekände i "Pall Mall Gazette": *"Vi judar hava i vad man kallar 'mosaisk lag' ett politiskt (!) credo av den mest detaljerade karaktär"* (alltså ingen religion!), och zionistledaren rabbin Ascher Ginsberg triumferade å zionistkongressen i Basel 1897: *"Mose religion har genom sitt bestående och fullständiga* (politiska!) *system fört alla folk i beroende av judarna"* (Beek: "Die Protokolle der Weisen von Zion").

Ännu tydligare förklarade oss juden dr. Rissig (Integrales Judentum, s. 70) vad Mose lag egentligen är. Han säger där: *"Bibeln innehåller internationalens urprogram och slutprogram"* (d. v. s. *Bibeln, i synnerhet den mosaiska lagen,* har konstruerats för judendomens *politiska mål). "Mosaismen* (Mose religion) *är världssocialismens upphöjda förebild och måste såsom sådan erkännas".* "Men världssocialismen är enligt Sanhedrins medgivande i Warschau 1863 ett av judarna uttänkt storartat medel för ernående av deras värdsfolks ägodelar och det judiska världsherraväldet" (s. 17).

Det gamla förbundets lagar och religion äro således enligt givna deklarationer av ledande invigda judar intet annat än *kärnpunkten i det till folkens rövande skapade världssammansvärjningssystemet, följaktligen grundvalen för den judiska socialismen, kommunismen och bolsjevismen, allt motsatsen till en sann arisk världsåskådning, rättsuppfattning och religion.*

Kan man inför dessa fakta och bekännelser ännu upprätthålla den av skendöpta judar uppfunna läran, att stadgandena i "det gamla förbundet" äro religion, gudomlig uppenbarelse och grundvalarna för "det nya förbundet", d. v. s. kristendomen, och att Moses är en religionsstiftare och medlare mellan den kristne Guden och människorna?

Skola de icke-judiska kristna andliga inse, att dessa falska påståenden äro en del av de läror, som förde skendöpta judar till höga kyrkliga ställningar i kristendomens lärobyggnad till judendomens skyddande och beslöjande?

Skola de med reformatorn Martin Luther inse, att Gamla testamentet för de kristna är en skadlig judisk skrift som bör avvisas, att hebréernas Gud, vilken han kallar Satan, intet har gemensamt med de kristnas Gud och att judarnas folk är ett "satansfolk"? Eller skola de fortsätta att upprätthålla statsfarliga irrläror till skada för de germanska folken och den kristna religionen? Och av vilka grunder? Månne av det oriktiga skälet, att erkännandet av sanningen skulle hota kyrkan och den egna existensen? Vore det icke bättre att ur kyrkan utsöndra allt som erinrar om Moses, hans system och judendomen?

14. Sanning och dikt i Mose historia

Att judarna under sina årslånga avgörande strider med egyptierna före utvisningen ur Nillandet hade en hövding som ledare, är nära till hands liggande.

En papyrus från farao Sethos II:s tid innehåller enligt den engelske egyptiologen Blackmann klara hänvisningar å Moses. Denne måste ha innehaft en inflytelserik ställning, då han kunde föranleda vesiren Amenmoses avsättning. ("Zionsfreund" 2/34 s. 22.)

Namnet Moses var då icke sällsynt i Egypten; det förekom framför allt i olika namnsammansättningar.

Manetho kallar judarnas anförare Mesu-Moses. Enligt hans skildringar var Moses-Mesu "liten till växten"; han hade en tjurs panna och svarta stickande ögon, var således, antropologiskt och rasfysionomiskt betraktad, typen av en förbrytare sådan som Bibeln riktigt framställer honom.

I anslutning till styrelsens för "Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens" sammanträde 1925 höll professor Grimme-Münster inför inbjudna judiska gäster ett föredrag om "de äldsta hebreiska inskrifterna å Sinai", vilket enligt Berliner Tageblatts redogörelse den 19.10.25 var "av utomordentlig betydelse och stort intresse för hela kulturvärlden". Grimme betonade bl. a., att på några av Flinders Petrie 1904/5 upptäckta minnesmärken å Sinai funnos gåtfulla skrifttecken, vilka ej motsvarade någon av de vid tiden för deras uppkomst (omkr. 1500 f. Kr.) allena brukliga världsskrifterna, den hieroglyfiska och den babyloniska bildskriften. Han igenkände i de gåtfulla inskrifternas språk en hebreiska, som i sig inneslöt den bibliska hebreiskans alla huvuddrag. På en av skrifttavlorna står: "Jag Manasse, bergföreståndare och tempelöverste, tackar faraoninen Hjasetsepsut, att hon drev mig bort från Nilen och befordrade mig till höga värdigheter". Då Moses i Gam-

(Forts. å sid. 7.)

Världsjudendomen

(Forts. fr. sid. 1.)

land. Det svenska frimureriets officiella handlingar visa även för senaste årtionden en utveckling av de svensk-engelska frimurarrelationerna i riktning mot ren koordinering, en utveckling som på sistone tydligen befordrats av nationalsocialismens makttillträde i Tyskland. Betecknande är, att amiral Lindman, IX. Frimurarprovinsens under senaste kvartssekel politiskt mest verksamme "Högste Ämbetsman", sedan några år fungerar såsom "Representant för The Grand Lodge of England and Supreme Council 33° for England, Wales etc."

Förbindelselinjen Bernadotte—Mountbatten—Cassel—Wernher—Schuster—Rothschild

Genom kronprinsens senare giftermål med lady Louise Mountbatten upprättades släktförbindelse mellan dynastien Bernadotte och Englands ledande judenhet. Huset Mountbatten intager nämligen en särdeles framskjuten plats inom den engelsk-judiska finansaristokratien genom dess släktskap med judehusen Cassel och Wernher, lierade med judehusen Schuster—Rothschild, av vilket sistnämnda hus' nuvarande representanter baronet Nathanael Rothschild är chef för Rothschilds Bank och major Lionel Rothschild, sonson av den gamle Rothschild i Frankfurt, ledare av Englands judiska kahal, "Jewish Community". Kronprinsessan Louises äldre broder, lord Louis Mountbatten är genom giftermål förenad med miss Ashley, dotterdotter och arvtagarinna av den kände stenrike engelske juden sir Ernest Cassel, en gång i livstiden huvuddelägare av Grängesbergs gruvor. Kronprinsessans yngre broder, markis av Milford Haven, är åter genom äktenskap förenad med Nadejda Michaelovna von Oldenburg och svåger till juden sir Harold Wernher, vilken äktat systern Zia Michaelovna von Oldenburg. Sir Harold Wernhers äldre broder, baronet Derrich Julius Wernher, gift med Theodora Anna Romanova från Petrograd, står i intima affärsförbindelser med den kände engelske finansjuden Felix Schuster, en av "regerande" huset Rothschilds närmaste medarbetare.

Samspel mellan U. S. A:s och Englands judenhet

Det är naturligtvis ingen tillfällighet, att samme man som i dag främst företräder de amerikanska börs- och kahaljudarnas nyvaknade politiska aktivitet i Sverige, direktör Axel Wenner-Gren i Elektrolux, samtidigt representerar den engelska judenhetens intresserade omvårdnad om våra affärer. Sakförhållandet blottar intressant det löpande trådsystemet mellan judenhetens ledande kretsar i olika länder, här särskilt de amerikanska och engelska judarnas samspel för tryggande av vår "lyckosamma" politiska och ekonomiska framtid. Såsom förbindelse- och gemensam huvudman för den "amerikanska" (Roosevelt—Baruch—Untermeyer) och den "engelska" (Wernher—Schuster—Rothschild) judenhetens aktuella intressen i Sverige och Norden ägnar sig direktör Wenner-Gren *dels* åt expansionen inom svenskt näringsliv, *dels* även åt skapandet av en politisk maktposition jämsides med finansmatadorerna Wallenbergs och Bonniers. Den förstnämnda verksamheten synes ännu huvudsakligen koncentrerad till Elektrolux-koncernen och Cellulosabolaget, ehuru med stark benägenhet för expansion i olika väderstreck, därvid även rustningsgebitet, såsom framgick av placeringen förlidet år av 6,3 milj. kr. i Bofors efter Krupp-intressets utjagande ur bolaget. Sin politiska maktposition vill direktör Wenner-Gren framför allt grunda genom förvärvande i egenskap av finansiell "stödjare" av olika penningebehövande "nationella" partibildningar och tidningsorgan, vartill början redan gjorts genom omhändertagandet av Sveriges Nationella Förbund och Ljunglunds "Nya" Dagligt Allehanda.

Elektrolux' utländska storintressenter

Att den nya "engelsk-amerikanska" framstöten även har våra ekonomiskt exploaterbara nationalrikedomar i ögonsikte, är uppenbart. Wenner-Grensorganet "Nya" Dagligt Allehanda återgav i början av maj under rubriken "Engelskt storfrämmande i Elektrolux" intervjuer med de båda "världsberömdheterna" svågrarna sir Harold Wernher och markis Milford Haven, vilka i egenskap av storintressenter deltogo i bolagsstämman i Stockholm. Man fick här veta, att juden sir Harold Wernhers huvudsakliga affärsintresse var koncentrerat till Elektrolux. Markis Milford Haven, som är ordförande i Svenska Cellulosabolagets engelska försäljningsbolag Swedish Pulp Agency, innehar i likhet med sir Harold Wernher stora ekonomiska intressen i Elektrolux, "ehuru hans mest aktiva insats i England gäller vår cellulosaexport på England". De båda intervjuade gentlemännen ställde sig alldeles särskilt förhoppningsfulla beträffande den svenska cellulosafabrikationen, vilken förmenades äga obegränsade framtidsmöjligheter. — "Norrlands slumrande miljoner" hägra alltjämt för utlandets finansmän. Markis Milford Havens svägerska, sir Ernest Cassels dotterdotter, vilken ärvt åtskilliga tiotal miljoner av sir Ernests vinster från Grängesberg, har säkerligen större förståelse för Norrlands ekonomiska möjligheter än de flesta andra utlänningar.

Det säger sig själv, att direktör Wenner-Gren icke försummat att med sina båda höga storintressenter i Elektroluxbolaget också diskutera de politiska planer beträffande Sverige och Norden han i mars dryftade med president Roosevelt och dennes vänner i Vita Huset — planerna å ett nordiskt "neutralitetsblock" i anknytning till den under Nationernas förbunds auspicier upprättade antifascistiska statliga enhetsfronten. Denna antifascistiska enhetsfront, vars tillkomst är ett verk av världsfrimureriet och komintern, har sin udd jämväl och i all synnerhet riktad mot det nationalsocialistiska Tyskland, såsom även tydligt framgick av direktör Wenner-Grens samtal med president Roosevelt vid sammanträffandet i Vita Huset. Vad man i fråga om det projekterade nordiska statsförbundet under Sveriges nominella ledning närmast åsyftade var Finlands utmanövrering ur den tyskvänliga sfären och fastkedjande vid det judiskt-frimureriskt-marxistiska statsblocket.

*

På alla områden fortskrider i forcerat tempo Sveriges engagemang hos den internationella judendomen. Med skamkänslor måste vi bevittna, hur vårt en gång fria och oberoende land i allt högre grad förvandlas till en ofri judisk lydstat under formellt engelsk överhöghet. Det judiska guldet och giftet gripa allt djupare, å tusen kanaler, in i den svenska samhällskroppen, i näringsliv, politik, kultur och press, ekonomiskt utarmande och andligt förödande. När våra naturrikedomar helt rövats och den judiska kulturen och rasförstörelsen genom ständigt ökad ohämmad judisk blodstillförsel skövlat den svenska folkrasen och dess motståndskraft — då är det för sent att vakna. Då är det ute med vår nationella tillvaro och kaos och judisk bolsjevism äro över oss.

Världsjudendomen spänner sina yttersta krafter för hävdande av sin hotade maktställning hos folken. I denna avgörande kamp skyr fienden intet medel. I det oskyldiga lammets skepnad smyger han sig in överallt där ett tecken till reagens spåras, för att med sitt guld och sin list neutralisera, vilseleda och förgöra. Det är på hög tid, att vårt folk ser verkligheten i ansiktet och därefter handlar. I stället för att låta slå sig i än mera "frihets"-fjättrar måste det kräva: Bojorna bort! De som i en falsk nationalisms namn alltjämt vilja spekulera i vår nationella ofärd må taga sig i akt! En dag reser sig det gamla Göta lejon åter — det blir då ej att leka med!

Röda terrorn lössläppes?

K. m:ts emot Överståthållareämbetets avstyrkande lämnade medgivande åt sovjetryske medborgaren juden Bernhardt Goldblatt att driva handelsrörelse inom landet med ***kemisk-tekniska produkter*** har väckt berättigat uppseende. Polismyndighetens under ett flertal år förvärvade sakkunskap rörande bemälde sovjetryske jude var av sådan art, att den ansåg sig på det bestämdaste böra avstyrka hans ansökan — och likväl solverar K. m:t, att hans ryska medborgarskap ej skall utgöra hinder för handelsrättighet å området.

Enligt Ö. Ä. hade Goldblatt under tiden i Sverige bott hos i Stockholm bosatta bekanta samt meddelats uppehållstillstånd mot uttrycklig försäkran att han här icke ämnade utöva någon verksamhet. Nu synes det emellertid ha mognat för Goldblatts och Sovjets planer, och han begär — och erhåller av K. m:t rättighet att driva affärsrörelse med kemisk-tekniska produkter. Det är tydligt, att särdeles starka krafter här måste ha gjort sig gällande, då polismyndighetens ord totalt negligerats av regeringen. Man spörjer sig också ***vilka*** de för Goldblatt så ömmande höga intressena äro.

K. m:t är givetvis fullt underkunnig om, att Sovjets arbete i utlandet i den kemisk-tekniska branschen är av tämligen allvarlig art. Moskva nöjer sig ju icke med bara propaganda i ord och skrift utan betjänar sig också av andra hjälpmedel för borgarkrigets framskapande och den röda revoltens genomförande, särskilt i det framskjutna stadium där det gäller "direkt aktion". Här spela de "kemisk-tekniska" produkterna sin betydelsefulla roll, såsom visat sig i de länder, vilka lyckliggjorts med röd terror, där man i stor utsträckning använt sig av allsköns explosiva stoffer, gifter och gaser i och för attentat, giftmord å besvärliga motståndare etc., sådant som hör till den bolsjevikiska revolutionen.

Med kännedom om dessa sakförhållanden frågar man sig: Vad är meningen? Skall den sovjet-judiska terrorn under officiellt beskydd nu på allvar lössläppas också i Sverige?

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Glöm ej

att förnya

halvårsprenumerationen

★ Judisk Pressrevy ★

Jewish Chronicle, London, berör frågan om franske socialistledaren juden Blums tillträde till konseljpresidentsposten. För första gången i Frankrikes historia erbjuder sig tillfället för en jude att bli fransk ministerchef. Situationen med Blum som minister har — skriver det judiska bladet — ett visst pikanteri. Om också Hitler hade att förhandla med en judisk representant för Sovjet-Ryssland i Berlin, är likväl det diplomatiska argumentet med en judisk premiärminister i Frankrike under nuvarande omständigheter en helt annorlunda beskaffad angelägenhet.

Enligt samma källa har delegationen av Argentinas judiska organisationer riktat en skarp protest mot polischefen Danieri i Buenos Aires, vilken skulle ha påstått, att judarna togo del i alla kommunistiska förehavanden. Med tillfredsställelse konstaterar tidningen, att protesten medfört, att tjänstemannen i fråga måst träda tillbaka från sin post.

*

Under uttryck av förbittring omtalar *Weltjudentum,* London, att vitryska element börjat uppträda mot den judiska befolkningen i Mandschuko. Med anledning härav har därvarande judar gripits av skräck. Ett antal framstående judiska affärsmän blevo nyligen häktade, däribland presidenten för Harbins synagoga, företrädare för den hemliga ryska tjänsten. En mängd olika beskyllningar ha riktats mot Mandschukos judar.

Överallt samma problemställning!

*

Den judiska tidningen *Die Stimme,* Wien, offentliggör en artikel av den schweizisk-judiske skriftställaren J e h u d a om "Antisemitismen såsom världens spegel". "Man kan säga — yttrar förf., att världen har en obestämd känsla av att Israel skulle kunna rädda den från den hotande antisemitismen. Antisemitismen är den icke-önskade tribut som världen erlägger åt Israel, hatet är alltid intensiv kärlek ... Antisemitismen betyder varken mer eller mindre än att vi judar avlägsnas från judendomen och oss själva. Vi ha blivit oroande, namnlösa faktorer ... Antisemitismen är världslägets stora barometer. Ett av antisemitism gripet folk är ett av undergång hotat sådant. Hitlerdömet är dömt av historiens högsta domstol."

Nå, Juda har sin syn på problemen. Det av judiskt storhetsvansinne präglade betraktelsesättet är dock i dag mindre befogat.

*

Sovjet-Rysslands representant i U. S. A. T r o y a n o v s k y tager i *American Hebrew,* New York, ställning för judenheten. Den ryske diplomaten vänder sig mot antisemitismen och skildrar det goda mottagande judarna finna i Sovjet-Unionen.

Samma tidning meddelar, att vänsterpartiets seger i Spanien visat sig vara till stor fördel för judarna. Efter vänstersegern hade två från Tyskland utvisade judiska vetenskapsmän kallats till universitetet i Barcelona.

*

B'nai B'rith Messenger, New York, berättar, att juden Fertig är en särdeles intim vän till president Roosevelt. Demokratiska partiet komme sannolikt att bereda honom en betydande ställning vid nästa års val.

U. S. A:s judenhet synes vara besluten för att för nästa period åter placera Roosevelt-Rosenfeldt å presidentstolen.

Till de godtrognas insövande!

För att ytterligare underlätta den kommunistiska frälsningen och mildra motståndet mot densamma bland folken bemöda sig Moskvajudarna sedan någon tid att utåt presentera Sovjet-Ryssland såsom en stat, som är stadd i utveckling mot västerländsk ordning. Ena dagen berättas om återgång till borgerlig demokrati, andra dagen rapporteras ateismens begynta likvidering. Senast fingo vi genom Svenska Dagbladet veta, att klockringningen i kyrkorna skulle återupptagas. Det sistnämnda meddelandet lydde:

"Frågan om att åter tillåta klockringningen i kyrkorna lär vara aktuell. En kommission från Moskva håller på att inspektera kyrkorna i en del större städer. I vissa distrikt lär kommissionen till och med ha erbjudit anslag för inköp av nya klockor, då under revolutionen och inbördeskriget flertalet kyrkklockor blevo nedsmälta eller på annat sätt förstörda."

Ja, så berättar vår "fria press"! Men om Sovjet verkligen åstundar kyrkohelgdens återinförande, varför låter det i dag på sätt f. n. sker bränna kyrkor och mörda präster i Spanien? — Herrarna i Svenska Dagbladet kunna kanske lämna svar på frågan.

Judeutvandringen till Palästina

Enligt den zionistiska "United Palestine Appeal", New York, utgjorde de under tiden januari 1933—december 1935 ur Tyskland till Palästina utvandrade judarna sammanlagt 36,372, av vilka 24,499 för beständigt bosatte sig i landet och 11,873 voro turister. Under samma tidsrymd utvandrade från andra länder icke mindre än 134,540 judar till Palästina. Av de sedan början av 1932 till Palästina invandrade 210,000 judarna kommer således endast en jämförelsevis ringa del på Tyskland.

De polska organisationerna av judenheten meddela, att under 1935 35,451 judar återvandrat från Frankrike till Polen, då de icke funnit arbetsmöjligheter i Frankrike. Utvandringen av polska judar till Palästina steg även från 12,685 1934 till 24,785 1935.

Kampfonden

Under maj månad inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P-e	Kr. 10:—
En av de små i landet	„ 4:—
Blue Girl	„ 2:—
Cepete	„ 1:50
Bonde	„ 2:—
E. Th.	„ 100:—
Carl L.	„ 5:—
S. L. F.	„ 13:—
För Sveriges frihet	„ 20:—
E—k K.	„ 2:50
J. M. E.	„ 10:—
Frimureriet bort!	„ 5:—
Summa	Kr. 175:—

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* Postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans moralläre. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovetjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN,** Box 1145, Stockholm 16.

Frimureri och "folkfront"

(Forts. fr. sid. 1.)

för Sverige och Birken för Norge. Alla dessa landsställen och kurirer underhålla ständig kontakt med Moskva, varifrån de mottaga de nödvändiga anvisningarna, som vidarebefordras till de kommunistiska landspartierna och över vilkas utförande de olika "folkfrontscentralerna" ha att vaka. Förestå viktiga händelser, sändas särskilda *förtroendepersoner* till de enskilda europeiska centralerna, vilka dels utöva kontroll, dels överlämna nya hemliga instruktioner. Sålunda uppehöll sig för ej länge sedan Bucharin å inspektionsresa i samtliga ovannämnda städer. Finansieringen av denna organisation ombesörjes av tre agenter för komintern, d. v. s. Friedrich Liszt, finansledare för Koloniala Revolutionen i Amsterdam, Willi Kraus, finansledare för Internationella Röda Hjälpen i Prag och Karl Slanski såsom Moskvas specielle delegerade. Övervakandet i dess helhet av finansieringen innehas av generalskattmästaren i komintern och "Mopr" för Västeuropa, den beryktade kommunisten Willy Münzenberg, vilken omväxlande uppehåller sig i Paris, Genève och Prag. Så är komintern i stånd att kontrollera hela den europeiska folkfrontrörelsen och kan därigenom utföra gemensamma aktioner i de mest skilda länder. För detta ändamål ha redan hemliga sammankomster ägt rum mellan spanska och franska kommunister.

Det framgår av allt detta med vilka enhetliga medel Moskva arbetar för att genomföra "undermineringen av de hittillsvarande borgerliga regeringarna" i andra länder. Den 16 januari 1936 förklarade Stalin: *"Den klassiska historien om Kerensky skall återupprepas.* Den oss välsinnade bourgeoisin blir, om den tilläventyrs söker att hejda oss, *med en proletärisk och marxistisk överrumpling bortjagad."* Tydligare kan man ej uttala vad Ryssland åsyftar och vad som för närvarande med alla krafter förberedes.

— Så långt det auktoritativa tyska riksorganet, vars uppgifter förvisso äga det bästa underlag! Principiellt och i betraktande av händelseutvecklingen innebar allt detta visserligen intet nytt eller oförutsett, men förebragta fakta utgöra en betydelsefull ytterligare bevisning. Det måste i dag stå klart för envar, att denna av Moskva i förbindelse med frimureriet bedrivna "politiska" aktivitet runt om i staterna i verkligheten är en förbrytarverksamhet, vilken såsom sådan även måste behandlas. Det kan icke heller längre försvaras att i denna internationella förbrytarverksamhet vilja se något vare sig ideellt eller oskyldigt, som icke kräver allvarlig observation eller avvärjande handling från folkens sida. *Skall den judisk-kommunistiska pesten kunna hejdas och mänskligheten räddas från dess förödande verkningar, måste alla goda krafter inom nationerna snarast samlas till en gemensam självbevarelseaktion!*

Rasfrågan i förgrunden i Italien

Problemet om rasens bevarande i renhet har enligt Völkischer Beobachter plötsligt trätt i förgrunden i Italien. Den omedelbara anledningen är de perspektiv med avseende å folkbeståndet som öppnats i det nygrundade imperiet. En energisk propaganda har på sista tiden försports från vissa kretsar till förmån för rasblandning mellan italienare och abessinier — en propaganda som de officiella nu emellertid synas beslutna att hejda.

Tidningen "Messagero" offentliggör ett kraftigt upprop till förmån för den italienska rasens bevarande i renhet. I uppropet understrykas de faror som blandning av en högtstående ras med en lägre stående innebär för ett folk. "Bastarderna bekomma sin moders alla fel och intet enda positivt, d. v. s. värdefullt anlag från sin vita fader. En bastard är endast en uppsamlingsplats för de båda föräldrarnas negativa egenskaper." Man kan också lätt föreställa sig hur det italienska Afrika snart skulle komma att se ut, om den "naturliga" instinkten lämnades fritt spelrum. "Det fascistiska imperiet behöver icke bliva ett imperium av mulatter såsom slutresultat av en erövring genom en nation, som sätter värde på att förbliva ren såsom ett exempel och som är medveten om sin historia."

Uppropet, som utan tvivel tillkommit med de officiella fascistiska kretsarnas goda minne, är så mycket märkligare som Mussolini tidigare förbigått rasfrågan. Man avvaktar med intresse om Italiens diktator skall draga konsekvenserna i sin helhet av den vunna insikten. Vad som gäller rasblandning mellan vit och svart gäller icke mindre blandning mellan arier och jude.

"Jehovas vittnen"

Pionjärer för ett judiskt världsrike

I sitt i samband med Bern-processen utgivna sakligt ovederläggliga betänkande rörande äktheten av Zions Vises Protokoll framhöll överstelöjtnant U. Fleischhauer, att "Internationella föreningen av allvarliga bibelforskare", vilkas anslutna medlemmar benämna sig "Jehovas Vittnen", fullföljer samma mål som finnes angivet i protokollen. Kampmedlen äro enahanda: undergrävande av den statliga ordningen, befordrande av den marxistiska klasskampen samt uppväckande av förakt för de kristliga religionerna; även slutmålet är detsamma: förenande av alla länder till ett jorden omfattande världsrike under en rent judisk regering och högsta beskydd av judarnas Jehova. Jerusalem skall bli världshuvudstad och tillerkännandet av statsmedborgerliga rättigheter skall förutsätta omskärelse.

Internationella Bibelforskaresällskapet ondgjorde sig över att slöjan så obarmhärtigt ryckts från dess ansikte och offentliggjorde en förklaring, vari Fleischhauers uttalanden betecknades såsom lögner, vilket åter föranledde den tappre överstelöjtnanten att hos rätten i Bern ingiva trenne klagomål mot sällskapets ordförande för ärekränkning. Sällskapet svarade med en straffanmälan mot Fleischhauer till Bern-rätten för avgivande av falskt betänkande. Bägge processerna befinna sig ännu i förundersökningens stadium.

Frågans ytterligare framdragande inför rätten i Bern måste hälsas med tillfredsställelse, då härigenom ytterligare möjlighet skapas för ett mera fullständigt offentligt belysande. I en nyligen av en sakkunnig österrikare utgiven populärvetenskaplig skrift behandlas problemet under rubriken "Jehovas Vittnen — pionjärer för ett judiskt världsrike. Internationella föreningen av allvarliga bibelforskares politiska mål". *Welt-Dienst* i Erfurt refererar boken i fråga, skrivande:

"Med detta sällskaps utgivna böcker och broschyrer, vilkas upplagesiffra överstiger 200 miljoner ex., i handen och under utnyttjande av dess svårtillgängliga årsberättelser avslöjar författaren den skenreligiösa, folkupplösande och statsfarliga rörelsens hemliga politiska mål samt upplägger ett uttömmande bevis för det ofta framförda, ehuru förut icke så klart grundade förmodandet, att Internationella Bibelforskarna äro en över rikliga penningemedel förfogande politisk världsorganisation. Dess verksamhet är visserligen för närvarande förbjuden i Tyskland, Österrike, Italien och Japan, men även här fortsätter den att arbeta i hemlighet och förblir också för dessa länder en ständig fara genom dess internationella förbindelser. Internationella Bibelforskarna äro blott till skenet en religiös sekt, i verkligheten äro de en politisk kamporganisation med målet: den judiska universalstatens upprättande. De försöka att övertyga de lägre skikten, vilkas tankeförmåga de fullständigt förlama, att folken endast kunna finna sin lycka i ett kommunistiskt världsrike under judisk ledning."

Kronprinsen mot Berlin-olympiaden?

Det ledande engelska arbetarorganet Daily Herald har — enligt uppgift i stockholmspressen — offentliggjort ett sensationellt meddelande om en gjord inofficiell hänvändelse från Sveriges kronprins till tyska regeringen angående vårt deltagande i Berlin-olympiaden. Kronprinsen skulle ha förklarat, att han komme att göra sitt inflytande gällande mot ett svenskt deltagande, därest icke rättelse skedde beträffande de svenska affärsmän som utvisats ur Tyskland.

Enär uppgiften härrör från en tidning som Daily Herald har man svårt att tro, att den kunnat vara helt gripen ur luften utan att ett visst underlag därför givits. Antingen initiativet till en slik framställning utgått från London eller Stockholm — det förra mest sannolikt — föranleder den en gensaga. Tyskland utvisar inga andra "svenska affärsmän" än sådana som varit ute i illojala syften. Det anstår icke landets kronprins att ikläda sig rollen av sakförare för dylika, allra minst såsom inofficiell kohandlare.

*

Hollywood i opinionstagen

Enligt telegram från Hollywood var filmstadens stjärnvärld i början av maj samlad till festlig bankett — för att protestera mot "Hitlerterrorn". Ej mindre än 400 "stjärnor" jämte förläggare, regissörer och producenter mötte upp till en samfälld meningsyttring inför världen — till försvar för "de förföljda tyska judarna".

Bland närvarande celebriteter märktes juden Max Reinhardt, föreställd såsom "tysk", samt vidare en i prinstitel skrudad herr Hubertus von Löwenstein, vilken utlade ämnet "Hitlers kamp mot kulturen". Under andlös tystnad talade Rudolf Breda om den illegala rörelsen i Tyskland mot nazismen. Slutligen antogs en protest mot Hitlerregimen jämte ett sympatiuttalande för dess "offer".

Månne icke Juda överskattar vikten av Hollywood-societetens kulturella manifestation? Det förhåller sig nog så, att världen börjat få nog av "Hollywoodkultur" — och längtar efter något annat och bättre.

Hitler – profet i arabiska världen

En medarbetare i Bonniers D. N., som på ort och ställe följer de palästinska arabernas frihetskamp mot de judiska inkräktarna, berättar i en artikel, rubricerad "Hitler profet i oroliga Palästina", om den popularitet Tysklands ledare åtnjuter i den arabiska världen. "Hitler kan — heter det — glädja sig åt en oerhörd popularitet bland araberna i Palästina, ja, det är knappast överdrift om jag säger att hans namn är känt i varje beduintält i öknen. Denna popularitet grundar sig på hans aktioner mot judarna, som skapat fantastiska Hitlervänner av Palästinas araber".

I den nämnda artikeln refereras ett samtal, som förf. haft med svenske konsulns i Jerusalem son, den 20-årige Theodor Larsson, vilken råkat bli ett av de första offren för stridigheterna mellan araber och judar. Theodor Larsson hade en dag tillsammans med en engelsman begivit sig i bil från Jerusalem till Jaffa. Innan de framkommo till Jaffa överföllos de av en hotfull arabskara, som med stenar och allehanda tillhyggen illa misshandlade dem. Araberna, som togo dem för judar, voro gripna av raseri och de syntes gå en säker död till mötes. Engelsmannen ropade flera gånger att han var engelsman, men araberna svarade att de önskade göra rent hus med både judar och "englizi". Larsson kom då på idén att ropa: "Ana allemansch" (jag är tysk)!

"Som genom ett trollslag — säger unge Larsson — upphörde misshandeln. Det var dock litet väl sent. Min kamrat hade ett gapande sår i huvudet efter en sten, och jag hade mist mina framtänder genom ett fruktansvärt slag med en järnstång rakt över ansiktet. Så fort araberna insågo sitt misstag rusade de bort till sina hyddor i närheten och kommo strax efter tillbaka med jod, bomull och vatten och tvättade ut och plåstrade om våra sår så gott de kunde. Åtskilliga arabkvinnor kommo även springande, och när de sågo vårt tillstånd — blodet strömmade ned över våra ansikten — började de uppstämma högljudda klagorop, i vilka snart även männen instämde. Dessa människor, som för några minuter sedan gjorde sitt yttersta för att döda oss, bemödade sig nu lika ivrigt att plåstra om våra sår. De voro nu ytterst förtvivlade över sitt misstag och kunde helt enkelt inte göra nog för oss. Byns hövding trädde själv fram och erbjöd sig att föra oss till det omkring sju kilometer bort belägna engelska militärsjukhuset, och med risk att förlora friheten, om inte livet eskorterade de oss nästan ända fram till den engelska militären".

Hitler har tydligen sina vänner ute i världen.

Frimurarkabinettet Sarraut

I Sarrauts "folkfrontsregering", vilken banade vägen för juden Leon Blum till franska ministerchefsposten, var frimurarinslaget särdeles dominerande. "La Libre Parole", Paris, presenterar kabinettet Sarrauts medlemmar:

Albert Sarraut, konseljpresident och inrikesminister, hedersledamot av logen "La Fraternité Tonkinoise" (Det tonkinesiska brödraskapet).

Yvon Delbos, justitieminister, medlem av den judisk-frimureriska sammanslutningen "Ligan för mänskliga rättigheter".

P. E. Flandin, utrikesminister och enligt vad uppgives medlem av det engelska frimureriet.

General *Maurin*, krigsminister.

Marcel Déat, medlem av "Ligan för mänskliga rättigheter", talare i olika loger.

Georg Mandel alias *Jeroboam Rothschild*, post- och telegrafminister, jude och höggradfrimurare av "B'nai B'rith Orden".

Marcel Regnier, finansminister, medlem av logen "Equerre" (Vinkelmåttet) i Moulins.

Pietri François, marinminister. Talade den 28 dec. 1935 i franska deputeradekammaren för frimureriet och röstade mot förslaget att upplösa frimureriet i Frankrike.

Henri Guernut, undervisningsminister, förutv. generalsekreterare i "Ligan för mänskliga rättigheter" och medlem av logen "Etoile Occidentale" (Västerns stjärna).

Georg Bonnet, handelsminister, medlem av logen "L'Internationale" (internationalen), "Ligan för mänskliga rättigheter" och "Ligue de la Republique".

L. O. Frosard, arbetsminister. Är på mödernet av judisk härkomst samt medlem av logen "L'Internationale".

Louis Nicole, hälsovårdsminister, placerad i kabinettet genom förmedling av juden och frimuraren Jacques Ebstein.

René Besse, pensionsminister.

Jacques Stern, kolonialminister, jude och storkapitalist.

Camille Chautemps, minister för offentliga arbeten, höggradsfrimurare av 33. graden av logen "La Republique".

De Chappedelaine, minister för handelsmarinen.

Paul Thellier, handelsminister.

Paul Boncour, statsminister (folkförbundet), talare i ett flertal frimurarloger, medlem av centralkommittén för "Ligan för mänskliga rättigheter".

Nationalsocialismens skändare – inbjuden filma i Tyskland!

Skådespelaren Gösta Ekman har låtit meddela pressen, att han mottagit anbud från Leni Riefensthal, Hitlers högsta chef för den tyska filmindustrin, att utföra filmningar i Tyskland. Herr Ekman förklarade sig varmt intresserad av uppslaget och ämnade i augusti nedresa till Berlin för sakens ordnande.

Man ville först knappast tro sina ögon. Gösta Ekman, som genom sin å Stockhomsscenen utförda titelroll i Per Lagerkvists å Bonniers förlag utgivna skandalösa, hädiska antinationalsocialistiska hetspjäs "Bödeln", där Hitler och nationalsocialismen på det vederstyggligaste skändas, nedsvärtas och avhånas — denne samme Ekman inbjudes gästfilma i Hitlers Tyskland!

Vad är meningen med detta? Vill man än ytterligare profanera det nationalsocialistiska Tyskland? Tredje riket med sin utmärkta uppsättning av förstklassiga filmkonstnärer har naturligtvis intet som helst behov av att anlita dekadanta konstnärer från utlandet, vilka taga aktiv del i skändandet av Hitler och nationalsocialismen.

*

»Ekumenisk» aktivitet

Framlidne ärkebiskopen och orientbrodern Nathan Söderbloms skapelse Ekumeniska sällskapet ger då och då ett livstecken ifrån sig. Så lästes häromdagen i tidningarna om en ny vädjan från ekumenernas svenska sektion med ärkebiskop Eidem i spetsen till "allmänkyrklig hjälpaktion för de tyska flyktingarna".

De av människokärlek gripna "ekumenerna" visade ytterst ringa medkänsla för alla de miljoner kristna arier judarna under bolsjevismen mördade och torterade ihjäl i Ryssland. Men när det gällde att samla in penningar till de bolsjevikjudar, som tyska regeringen hindrat från att igångsätta en liknande blodsakt i Tyskland, då brinna de av "kristlig" iver att träda hjälpande emellan, uppfordrande hela den kristna världen till deltagande däri. — Javeistisk humanitet!

*

Kulturförstöraren Bonnier – »hedersdoktor»!

Till den 29 maj hade våra styrande planerat ett nytt extra galaspektakel i huvudstadens Blå hall, varvid icke mindre än 15 "hedersdoktorer" skulle kreeras, däribland vår store kulturskändare Karl Otto Bonnier. Också förräderiets och förstörelsens system älskar att hedra sina gestalter!

Herrarna vid makten vilja tydligen benyttja sig av möjligheterna så länge de disponera desamma; ingen vet ju hur länge härligheten varar. Svenska folket har börjat att vakna.

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5.)

la testamentet även kallas Manasse, sluter Grimme härav och av liknande biomständigheter, att denne Manasse varit den bibliske Moses, vilkens verksamhet och väsen varit utslagsgivande för samtliga världsreligionernas utveckling och såsom den förste förde den monoteistiska tron till människorna. Grimme tror sig ha gjort en upptäckt, som särskilt för kristenheten har en knappast överskådlig betydelse. Enligt Berliner Tageblatt instämde Tysklands och Englands framstående lärda med honom.

En byst, som Flinders Petrie funnit i templet å halvön Sinai, anses vara en avbildning av Moses. Beträffande denna byst är det av utomordentlig vikt, att den visar samma rasfysionomi, samma förbrytartyp som Manetho angiver i en skildring av den bibliske Moses. Mose byst och Manethos beskrivning överensstämma fullständigt och komplettera varandra.

(Forts. i nästa nr.)

*

Eldoradot Wien

Enligt "Wiener Neuesten Nachrichten" utvisar senaste folkräkningen, att 176 034 judar leva i Wien, d. v. s. 91,9 procent av alla Österrikes judar, vilka utgöra 9,4 procent av Wiens befolkning.

Hjälp till

med Nationens spridning

genom att efter läsandet lämna tidningen till någon kamrat eller vän, som möjligen kan vinnas för idéerna,

genom att värva abonnenter och lösnummerköpare,

genom att å Eder ort antingen själv eller genom annan intresserad person ordna försäljning av tidningen i kommission.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

MÅNDAGEN DEN 1 JUNI 1936

Vida Världen

Ny stjärna å Nordens politiska himmel

Lux' plötsliga uppenbarande å Nordens politiska stjärnhimmel tilldrager sig en livlig uppmärksamhet bland teckentydarna, som förespå en ny lyckoarea för de nordiska folken, i all synnerhet det svenska. Många av de nyss så strålande stjärnorna ha förlorat i glans, varför ju ett tillskott var väl behövligt.

Inom det salomoniska brödraskapet förkunna, såsom vi veta, De Vise, att Ljuset — Lux — kommer från Öster; blott genom eldig bestrålning österifrån kan den kalla och karga Norden bli fruktbärande och delaktig Javes härlighet. När världens mäktiga nu skåda åt norr, skönjande den uppenbarade nya stjärnan å politikens firmament, ha de dock ingalunda rubbats i sin övertygelse om ljusets riktning. Det rör sig allenast om en återstrålning från Österlandet, via Washington och London.

Så uppenbarade sig vår nye nationalhjälte Axel Wenner-Gren i Lux — mannen som skulle göra't. Våra patrioter, som missräknat sig på sin tidigare idol frimuraramiralen Salomon Lindman, skola nu få sina drömmar förverkligade. Sverige skall icke blott räddas från alla röda och andra faror utan därtill åter resa sig i ära och storhet såsom — den ledande stormakten i ett nytt Norden med t. o. m. långt reellare underlag än tidigare historiska stormaktsskeden.

Ja, materiellt underlag synes ej saknas för de nya stormaktsdrömmarna. Ty bakom Lux dölja sig i anspråkslöshet tidens största och mäktigaste potentater, förmögna att både upphöja och förnedra. Vår nationalhjälte räknar de allra hjärtligaste relationer med de män som disponera nycklarna till världens största kassaskrin, grupperna Roosevelt—Baruch—Untermeyer i U. S. A. och Wernher—Schuster—Rothschild i Brittannien. Briljant förspänt alltså! Herrarna i Sveriges Nationella Förbund och "Nya" Dagligt Allehanda, som fått sin ekonomiska livsfråga ordnad, jubla i skyn — och många andra penningbehövande politikusar skola även veta att hålla sig framme.

Dock, framtiden får utvisa, om Luxstjärnan skall motsvara förhoppningarna och lyckas förverkliga sina drömmar om Sveriges och Nordens framtid, eller om dess öde även i fråga om slutet skall bli kometens. Sedan mystiken skingrats, plägar ofta attraktionskraften mattas.

»Dollarprinsessa» — svensk arvfurstinna?

Sveriges folk tyckes ha att vänta en utökning av Kungliga Familjen. Per Albins reformvänliga K. M:t har proponerat författningsändring för möjliggörande av giftermål mellan svensk prins och utländsk enskild mans dotter. Enligt Bonniers Veckojournal inskränker sig det kungliga reformförslaget till *utländsk* enskild mans dotter, med bevarande av förbudet för svensk enskild mans dotter, därför att endast det förra fallet är aktuellt.

Ehuru vårt intresse för Kungligheter f. n. är ganska måttligt, kunna vi ej undgå att observera tilldragelsen. Förr var vid giftermåls ingående mellan svensk prins och enskild mans dotter, evad det gällde svensk eller utländsk, aldrig tal om författningsändring för att trygga den utvalda rätten som svensk arvfurstinna. Det måste nu röra sig om ett alldeles särskilt betydelsefullt fall. Man frågar sig också *vem* den lyckliga är som en gång t. o. m. kan komma att nå ställningen såsom svensk drottning. Då Bonniers Veckojournal lär oss, att en prinsessas huvudförtjänster äro rikedom och skönhet, inses, att det endast kan gälla en rik och "skön" "dollar"- eller "pund"-prinsessa. Gamla Allehanda låter oss ännu tydligare förstå, att det rör sig om en internationell börsmagnats dotter, för vilken tillträde till Sveriges tronföljd skulle uppställts såsom något slags villkor för gillande.

Ja, dylika "prinsessor" är det i dag gott om både i England och U. S. A. Där finnes en rik flora att välja på, alltifrån Rothschild och Baruch ned till Schmierwind och David. Svenska folket skulle således ha goda utsikter att efterhand bli lyckliggjort med ett talrikt och internationellt högst imponerande Kungligt Hus.

*

Judarnas paradis

Den i London utkommande judiska tidskriften "Naileben" konstaterar, att judarna i Sovjet-Ryssland lyckats tillkämpa sig en ekonomisk och politisk frihet, ännu okänd för judarna i de demokratiska och kapitalistiska länderna. På en tid av 10 år har hela det judiska livet i Ryssland fullständigt förändrats. "Av en isolerad och förföljd kast ekonomiska parasiter har Sovjetunionen skapat sunda medborgare med samma rättigheter som icke-judiska medborgare."

I verkligheten ligger ju saken så till, att judarna i Sovjetunionen genom kommunismen blivit den härskande priviligierade klassen, medan ryssarna nedsjunkit till en klass av proletära slavar.

*

Hakkorset i U. S. A:s armé

Amerikas judenhet har starkt upprörts över att hakkorset, "rashatets tecken", blivit observerat hos amerikanska soldater, t. o. m. å dessas uniform. En undersökning inleddes, som gav vid handen, att i staten Oklahoma nationalgardet bar hakkorstecknet å sin uniform. Följden blev en vredgad protestskrivelse till Oklahomas guvernör, vari judenheten gav uttryck för sitt raseri över att den amerikanska uniformen besmutsades med detta tecken.

Guvernörens svar å den judiska protesten lydde, att det väl var riktigt att hakkorset, indianernas gamla lyckotecken, sedan lång tid tillbaka utgjorde 45. divisionens i amerikanska armén officiella tecken och att det även för all framtid så komme att förbliva.

*

Ny antisemitisk våg över Turkiet

Enligt IPA-byrån i Luzern går en ny stark antisemitisk våg över Turkiet. I anslag å husens väggar uppfordras befolkningen till fördrivande av judarna. Bland den judiska befolkningen i Turkiet förmärkes även sedan månader tillbaka en betydande utvandring till Palästina och Västafrika.

Ormens betvingare

När ormen, symboliserande Judas världserövring genom list och gift, ändat sin vandring och ringen skulle slutas i Jerusalem, mötte den i sista ögonblicket ett aktivt motstånd. Den tyska örnen, som slagits till marken, lyfte åter vingarna och grep den giftdrypande ormen i sina klor.

"Kvinnans säd skall söndertrampa ormens huvud", heter det i Bibeln. Under hakkorsets fälttecken, vilket symboliserar återuppstående i nordisk anda, marscherar i dag ett helt folk — och de övriga komma att följa. Den giftiga ormen skall definitivt betvingas.

*

Judisk vapensköld

I England liksom i de flesta andra europeiska länder har aristokratien för länge sedan upphört att vara nationell i ordets egentliga bemärkelse. Också här har internationaliseringen genomförts, vilket framför allt skett *dels* genom judiska ingiften i de gamla adelssläkterna och *dels* genom upphöjandet av rika judar i adligt stånd såsom belöningar för visad frikostighet i ena eller andra riktningen.

Att de adlade hebréernas sköldar gärna rymma judisk symbolik, är ju blott naturligt. Som ett intressant, aktuellt exempel härpå återge vi nedanstående bild ur Englands adelskalender av den engelsk-judiska adelssläkten Wernher, vil-

kens ena nuvarande representant, sir Harold Wernher är en av huvudintressenterna i Elektrolux-bolaget och direktör Wenner-Grens intima medarbetare å engelsk sida. Å judiska adelsätten Wernhers vapensköld återfinnas således — såsom framgår av vår bild — den "heliga" sexuddiga judiska Davidsstjärnan, symbolen för judenhetens världsimperialistiska messianism, i tvenne olika fält. Å det övre fältet ses stjärnan vaktas av tvenne ormar, symboliserande den judiska makterövringen genom list och gift, å det undre tvenne Davidsstjärnor seglande över jorden, vilken ju vid detta laget redan betraktas såsom erövrad åt Juda.

Ett studium av "Burke's Peerage" (Englands adelskalender) upplyser, att adelsätten Wernhers nuvarande företrädare, bröderna Julius och Harold Wernher, bägge äro gifta med ryska adelsdamer, baronet Derrich Julius Wernher med Theodora Anna Romanova från Petrograd och sir Harold August Wernher med Zia Michaelovna von Oldenburg, titulärgrevinna av Torby (vilkens moder härstammar från negern Hannibal, känd i rysk historia såsom "Peter den stores neger"). Bröderna Wernhers farfader Frederick August Wernher föddes i Frankfurt 1811 och invandrade från Tyskland till England. "Wernher" är den engelska lydelsen å judenamnet Werner, vilket haft att uppvisa en rad framstående bärare i Europa, däribland den kände tandläkaren och skriftställaren Siegmund Werner i Tjeckoslovakien, en av Theodor Herzls intimaste vänner och chefredaktör för det zionistiska centralorganet "Die Welt", och vidare rabbinen Abraham Werner, född i Tels Kovno 1837, en tid chefrabbin i Helsingfors, från 1891 rabbin i London samt slutligen överflyttad till och verksam i Palästina.

Ett närmare studium av våra nutida väl- och högvälborna aristokratiska familjer runt om i Europa ger ofta mycket intressanta upplysningar, stödjande vårt påstående ovan om adelsståndets internationalisering. En observation bör även omfatta de judiska aristokraternas vapensköldar, vilkas symboliska utsmyckning ofta lämna vittnesbörd om *vilken* nation deras ädla riddargärning i verkligheten avser, d. v. s. den till vars ära Davidsstjärnan nyttjas.

*

Majestätsförbrytelse i Sovjet-Judéen

En till Frankrike återvänd f. d. "sovjettjänsteman", som under och efter revolutionen tillbragt tiden i Sovjet-Ryssland, berättar i den i Strassburg utkommande tidningen "Le Combat", att det i bolsjevikernas land existerar en oskriven lag, enligt vilken envar som kallar en judisk eller icke-judisk bedragare "jude" utan pardon nedskjutes. Om den som gör sig skyldig till dylik majestätsförbrytelse är proletär eller ej, har ingen betydelse.

Att sovjetsystemet också ur nämnda synpunkt lockar hebréerna i andra länder, säger sig själv.

*

Ärkeinkvisitorn är förhoppningsfull

Vid ett nyligen hållet möte med Anti-Nazi-Ligan i London uppläste — berättar "Jewish Chronicle" — juden Horowitz ett brev från ledaren av världsbojkotten mot Tyskland, judenhetens ärkeinkvisitor Samuel Untermeyer. Denne förklarade bl. a.:

"Det gör mig mycket lycklig att konstatera den framgångsrika internationella bojkotten, i all synnerhet som jag tror, att ju framgångsrikare den blir desto kortare blir den nuvarande nationalsocialistiska regeringens tillvaro. Jag hoppas och ber, att under det följande året våra förenade ansträngningar för bojkottens utvidgande och förstärkande skola drivas framåt med största makt, så att världen och tyska folket inom kort tid skola vara befriade från denna förskräckliga fara hitlerismen."

Samuel Untermeyer hör tydligen till de förhoppningsfulla hebréerna.

*

Den arabiska världen mot judarna

Läget i Palästina artar sig allt bekymmersammare för judarna och deras beskyddarestat England, som tillsammans med övriga ententemakter "vunno världskriget" genom löftet att garantera judenheten landet såsom "nationellt hem". Detta löfte stod emellertid i rak strid mot Brittanniens tidigare till araberna givna högtidliga utfästelser om suveränitetsrätt till Palästina.

Stridsläget mellan Palästinas araber och judar har nu utvecklats till en strid på liv och död och den upproriska stämningen hotar att sprida sig till hela den arabiska världen. De palästinska araberna ha gått i storstrejk och i ett ultimatum till engelska regeringen krävt den judiska immigrationens fullständigande inhiberande. I Jerusalem råder — när detta skrives — belägringstillstånd, engelsk militär håller alla vägar och broar besatta och kavalleri- och motorcykelpatruller befara landet i alla riktningar. Mord, brandanläggningar och blodiga strider mellan araber och judar höra till ordningen för dagen.

Ledaren för de arabiska nationalisterna i Palästina J a m a l H u s s e i n i uttalar i en tidningsintervju, att det för araberna nu gäller en kamp på liv och död och att den arabiska befolkningen är fast besluten att icke godvilligt finna sig i "samma öde som drabbat Amerikas rödskinn". Jamal effendi tillhör den berömda Husseinsläkten, som i rätt nedstigande led härstammar från profeten själv och hans älsklingshustru Fatma, och räknar sålunda släktskap ej endast med stormuftin av Jerusalem — Islams påve — utan även med kung Ghazi av Irak och emir Abdullah av Transjordanien, sonson och son till gamle kung Hussein av Mecka.

"Vi araber kunna måhända med jämnmod finna oss i det brittiska mandatet över Palästina — yttrade Jamal effendi — men vi kunna icke stillatigande åse hur judarna bit för bit äta ut oss under beskydd av engelska kanoner och bajonetter. Det gäller nu den arabiska befolkningens vara eller icke vara i det land som de med rätta kalla sitt. 1922 var antalet judiska immigranter i Palästina 6,341, nu är siffran närmare 50,000 om året. Judarna, ursprungligen en för-

svinnande minoritet av Palästinas befolkning, utgöra nu över 25 procent, och med den nuvarande invandringskvoten lär det icke dröja länge förrän de tillskansat sig majoriteten och därmed bestämmanderätten rörande landets inre förhållanden. Något sådant varken kunna eller vilja vi tillåta.

England har lovat oss sin medverkan vid skapandet av ett Storarabien, omfattande hela arabiska halvön, och detta är alltjämt vårt mål. Araberna i Palästina, Syrien, Irak, Transjordanien, Saudi-Arabien och Jemen, som förut varit söndrade genom inbördes fejder och missförstånd, stå nu eniga. De forna dödsfienderna Ibnn Saud och Emir Abdullah i Transjordanien ha räckt varandra handen till försoning, och för att symbolisera vänskapen besökte Emir Feisal, Saudi-Arabiens tronföljare, helt nyligen Transjordanien, ett besök som även utsträcktes till Palästina. Just i dagarna reser en delegation av Palästinas nationalister till Mecka, Bagdad och Amman för viktiga förhandlingar, och även mellan Saudi-Arabien och Egypten pågå politiska överläggningar. Kanske är, när allt kommer omkring, Arabiens förenta stater icke längre någon utopi."

Senare ingångna underrättelser ge vid handen, att läget ytterligare förvärrats och att judarna skulle vara stadda på ett nytt "uttåg" ur Palästina.

*

»Svart front» i U. S. A.

Den judiska revolutionsinternationalen gör för närvarande energiska ansträngningar för förverkligandet av sina ideal i Amerika. Bl. a. grundas organisationer av "Frente Negra" (Svart Front), vilka säga sig vilja "tillvarataga de svartas rättigheter" och "förbättra deras ekonomiska läge". Vid startmötena för organisationerna, vilka stå under röda internationalens inflytande, hållas hetstal mot fascismen och imperialismen.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (288) ONSDAGEN DEN 1 JULI 1936 ÅRG. 12

Svensk Resning

för judeokets krossande

Sveriges av lögner bländade folk är på väg att tillfriskna ur den psykos, vari det av förrädiska ledare försänkts. Men krisen är långt ifrån överstånden, dess farligaste skede återstår. Den lyckliga utgången beror av hur djupt rötan nått, om nationen ännu är mäktig en resning för gifthärdens avlägsnande, en heroisk ansträngning till främlingsväldets likviderande, judeokets krossande.

Frestaren fortsätter att locka och tubba, med alla medel sökande bevara svenskarna i sitt våld. I många skepnader uppenbarar han sig: såsom vårdare av våra nationella helgedomar, vår till namnet alltjämt existerande frihet, våra andliga och materiella värden. Hans talrika politiska och andra fångstorganisationer överbjuda varandra i folkliga öm- och trohetsbetygelser. Den gamla anrättningen i högsta potens! Det gäller i dag kantänka inkräktarens egen härskarposition i det svenska samhället, ett allvarsläge som tvingar honom till den yttersta kraftansträngning. De svenske, å vilka han slösar sin översvallande ömhet, ha emellertid börjat att skåda kritiskt på tingen.

Den på övriga folks förgörelse arbetande och redan i hemlighet såsom "stat i staten" regerande juden benyttjar sig i sin strävan av ett raffinerat system av internationella organisationer, s. k. internationaler, vilka alla tjäna samma syfte: de icke-judiska staternas underminering och upplösning inifrån genom propagerade falska, destruktiva idéer och judeintressets befordrande å alla områden i riktning mot det judiska världssjälvhärskardömets upprättande. I Sverige har man hunnit så långt, att Juda här är den verklige regenten, som visserligen ännu under mera beslöjade former ordnar och styr, sig själv till behag. Det enda som återstår det att erövra är den öppna makten, vilken dock även snart skall tillträdas genom en kommunistisk-bolsjevikisk revolution av samma slag som Rysslands folk "lyckliggjorts" med.

Den hemligt regerande judendomen bygger alltså främst sin maktposition å sin månghövdade international, som i Sverige liksom i de flesta andra länder huvudsakligen opererar i skruden av den "välgörenhetsutövande" Frimurarorden, II. och III. arbetarinternationalerna, internationella storfinansen och den judiska kahalorganisationen. Samtliga dessa internationella organisationer lyda under Världskahalen, den hemliga judiska världsregeringen, av vilken de mottaga sina direktiv. De under nämnda internationaler sorterande, med judiskt guld finansierade politiska partierna å "höger" och "vänster" jämte övriga ledande ekonomiska, kulturella m. fl. organisationer i vårt land företräda således i sin praktiska gärning, såsom den faktiska utvecklingen även tydligt givit vid handen, icke svenska folkets utan allenast den internationella judendomens intressen.

Det moraliska stöd som den kristna kyrkan var avsedd att utgöra för Sveriges folk har olyckligtvis raserats genom dess indragande i judendomens pestatmosfär, varmed den kristna idén förråtts. Detta skedde i synnerhet genom prästernas intagande i frimureriet, där kristendomens sanningar upplösts i Judas giftdegel och folkets själasörjare degraderats till själlösa eftersägare av den judiska "frälsningslärans" falska ideologi, vilken upphöjde satansfolket till "Guds utvalda folk", kommet till världen för att härska över mänskligheten. Resultatet visade sig i kyrkans fullständiga oförmåga att bjuda motstånd mot judendomens diaboliska strävanden att bringa det svenska samhället i upplösning, varigenom vägen banades för den röda revolutionen och sovjetrepublikens, d. v. s. det absoluta judeherraväldets upprättande.

Sveriges väg går över förrädeBriets likvidering till nationellt återuppstående och arisk ödesgemenskap. Men detta mål nås icke utan insatsen av all den nationella kraft vi äro i stånd att uppbringa. Vårt folk måste vara mäktigt en heroisk gärning till omintetgörande av den judiska internationella hydrans herravälde och återinförande av en svensk regim, buren av svenska ideal och grundsatser samt präglad av sann frihet och rättfärdighet.

En svensk resning till judeokets krossande!

Socialdemokratien

under Världsjudendomens ledning

Marxismens frimureriska ursprung

Den av juden Karl Marx på uppdrag av Judiska Världskahalen, den hemliga judiska världsregeringen, kring 1800-talets mitt grundade marxistiska arbetarrörelsen, vilken i vår tid huvudsakligen arbetar genom II. internationalen med säte i Bryssel och III. internationalen med säte i Moskva, har utgjort den imperialistiska judendomens mäktiga stormgarde i kampen för de icke-judiska staternas förstörelse och det judiska världsherraväldets förverkligande. "Marxismen är frimureriets filosofi, stats-, ekonomi- och samhällslära för massornas hembruk", säga frimurarna själva. Den "stora" frimurarrevolutionen 1789 i Frankrike hade fört judekapitalismen till makten i Europas stater och de för folken olycksaliga verkningarna därav framdrevo upprorsvågor, vilka allvarligt hotade de nya makthavarna. Inom judiska kretsar fann man därför nödvändigt att vidtaga särskilda energiska åtgärder för att uppfånga, leda och oskadliggöra massornas reaktion.

Den 5 juli 1843 framlade stortalaren Ragon i frimurarelogen *"Le Socialiste"* i Bryssel utkastet till det revolutionära aktionsprogram, vilket senare utformades i det s. k. "marxistiska programmet" och som skulle utgöra grundvalen för en anarkistisk världspropaganda och med våldets och terrorns alla medel överallt genomföras. Logen *"Le Socialiste"* gjorde förslaget till sitt och Belgiens högsta frimureriska myndighet, Suprême Conseil de Belgique — där i förbigående sagt Svenska Landslogen i senare tid representerats av kabinettskammarherren Berndt Hay — beslöt enhälligt godtaga "Ragons anarkistiska program såsom motsvarande den frimureriska läran över den sociala frågan och att den i Stororienten förenade frimureriska världen med alla tänkbara medel måste inrikta sig på dess genomförande" ("Bulletin du Grand Orient", 1843, juni). Två år senare, den 17 november 1845, erhöll marxismens nominelle skapare, juden *Karl Marx* "ljuset" i logen *"Le Socialiste"* och efter ett par års studium av den sociala frågan utsände Marx 1848 sitt berömda "manifest", vilket ännu i dag är grundvalen, läroboken för all marxistisk partitro.

II. Internationalen—Världskahalens mellanhand

Den av Karl Marx på uppdrag av Judiska Världskahalen grundade "marxismen" hade alltså sin vagga i Bryssel, där II. internationalens säte i dag är förlagt. Bryssel med dess socialistiska frimurareloge *"Le Socialiste"* är förty den internationella marxismens heliga ort, dit de socialdemokratiska partiernas ledare i alla länder vallfärda för att hylla sin store lärofader och av hans efterföljare i ämbetet hämta direktiv och kraft för arbetet i hemorterna. I Bryssel residerar presidenten och ordföranden i II. internationalen, den belgiske juden Emile Vandervelde, vilken såväl i sin ledarställning i II. internationalen som i sin person utövar rollen såsom mellanhand för Världskahalen — vilkens säte anses vara Krakow — vid ledningen av de för Judas sak kämpande socialdemokratiska partierna i olika länder och världsdelar.

Vid sidan av de politiskt-organisatoriska förbindelserna mellan världsjudendomens högsta ledning och dennas i underlydande internationaler organiserade partipolitiska maktcentra inom nationerna grundfästes i vår tid judeherraväldet genom s. k. "dynasti-

(Forts. å sid. 4).

Internationell nationalism

Ordet *internationell nationalism* kan låta som en motsägelse, men är det i verkligheten ej. All internationalism är ingalunda av ondo; dess hänförande till det goda eller onda sammanhänger med hur den brukas.

Vad är då nationalism? En del ytliga betraktare skulle svara, att den nationella idén är beroende av språkgemenskap. I ett två- eller trespråkigt land skulle alltså den språkliga minoriteten ej kunna känna sig nationellt fullt samhörig med den språkliga minoriteten. Detta är falskt. Hur lyckligt det än skulle vara om varje nation vore språkligt enhetlig, är det likväl ej något absolut villkor för samhörighet med det land och folk där man har sin rot. Exempel härpå givas i existerande nationer. — Andra skulle svara, att förutsättningen för nationell samhörighet är rasgemenskap. Hur viktig även denna egenskap är för en stark nationell känsla, täcker ej heller detta begrepp ordet *nationalism*. Å ena sidan veta vi, att folk av samma ras, såsom slaverna, trots raslig samhörighet, bildat skilda, var för sig starka nationer och att det hittills icke lyckats att sammanföra dem till ett panslavistiskt helhetsrike; å andra sidan veta vi, att ett sådant konglomerat av raser som England utgör kunnat bilda och bestå såsom en stark nation. Vi vilja i sammanhanget understryka, att med raser här icke avses biologiskt rena raser, ty dylika finnas icke mera bland de civiliserade nationerna; vi mena därmed endast sådana historiskt uppkomna raser, som i dag finnas och som visserligen ej äro biologiskt rena men dock uppvisa så stora likheter, att de med fog kunna betecknas såsom historiskt givna raser. — Anhängarna av den materialistiska världsuppfattningen skulle slutligen besvara ovanstående fråga sålunda, att nationell samhörighet betingas av det ekonomiskt-juridiska samlivet. Men också detta är falskt.

De nämnda olika slagen av gemenskap äro blott skilda moment i den nationella samhörigheten. Språket är i vissa fall snarare en följd av nationell egenart än en betingelse för den nationella idén. Den ur mänsklig och etisk synpunkt oöverskattbara nationella idén är ett resultat av skilda faktorer, vilka innerst framkalla själsliga reaktioner. Dessa själsliga moment är det som i allvarsstunder sammansvetsa eljest oliktänkande till ett block för en nations räddande; det var just dessa dolda nationella faktorer som i Finland under röda upproret — vilket framdrevs av skadliga internationella, d. v. s. onationella idéer — sammansvetsade alla upplysta krafter, oberoende av språk och partier, till ett enda block.

Hava vi en gång fattat nationalismens upphöjda innebörd, insett deras betydelse i anda och sanning, äro vi komna till frågans kärnpunkt, som bäst uttryckes i satsen: "Vad I viljen människorna skola göra Eder, det gören I ock dem!"[1] Med andra ord: allt som är berättigat i en sann nationalism och vi därför fordra för oss själva, det måste vi även tillerkänna andra nationer. Och så äro vi inne på ämnet *internationell nationalism*. Genom att räcka varandra handen över landsgränserna under erkännande av varandras lika nationella rättigheter godtaga vi en *internationalism nationerna emellan*. Sålunda tillerkännande envar nation rätten att följa sina nationella ideal — dit även bör höra att alla folksplittror, som gränsa till det egna landområdet och sedan äldsta tider hört samman med detta, få ansluta sig till moderlandet — stödja vi internationellt dessa strävanden. De till nationellt medvetande komna folken böra här stödja ömsesidiga berättigade önskemål. En dylik internationalism är en positiv och stärkande makt, medan den judiska söndrings-internationalismen till sin natur är negativ och folkförödande samt fördenskull av ondo.

En internationell sammanslutning av nationellt upplysta makter, som respektera varandras berättigade nationalism, skall utgöra en stark makt för fullföljande av deras nationella ideal samt en fast mur mot förstörande internationella krafter. Till de senare räknas ju alla de rörelser, som ha till uppgift att sönderriva och splittra nationerna, d. v. s. alla sådana internationella förehavanden varigenom delar av olika nationer internationellt sammansvetsas för att gentemot övri-

(Forts. å sid. 5.)

Klara linjer!

Det svenska folkuppvaknandet fortskrider alla hindrande försök till trots. Den som stat i staten härskande judendomen uppbjuder sina yttersta krafter för bevarande av sin ställning, dirigerande sina fogdeskaror inom partier, press, kultur och ekonomi mot det vaknande folket. Ingen kostnad, inget medel sparas i strävandet att föreviga slaveriet, hejda uppvaknandet och bevara svenskarna under oket. Men utvecklingen låter sig icke hejda.

De gamla partierna efter Judas härskarprincip "Söndra och härska!" uppsnyggas i moderniserad utstyrsel och ständigt nya partier se dagens ljus. Särskilt å den högra flygeln alstras flitigt partier, vilka fria till folkets ynnest, utgivande sig företräda den "nationella samlingens" och "folkgemenskapens" idé. Men för det mesta leda även dessa nya "nationella" och "nazistiska" partibildningar sitt ursprung från eller behärskas av det gamla systemets dirigenter, vilka nyttja dem såsom fångstorganisationer till den fruktade folkrörelsens infångande och oskadliggörande.

Det gäller i dag att vara på vakt, om ej tillfället till frihetens återvinnande skall gå om intet. Svenskarnas inställning till de politiska partierna överlag måste vara skarpt kritisk. Erfarenheten tvingar oss att äntligen avlägga vår lättsinniga godtrogenhet och se upp åt alla håll. Vi må icke blott fästa oss vid den yttre ståten, partiernas och deras ledares vackra program, utan framför allt vid andan och sättet för problemens framförande, i vad mån uppläggningen sker i tecknet av kompromisslös kamp för idealen eller mera syftar till tillfredsställandet av personliga ambitioner, makt och vinning.

Utmärkande för de gamla såväl som nya partierna i Sverige är trängtan till makt. Å den nynationella fronten förmärkes en benägenhet att låta mindre viktiga frågor dominera propagandan, medan man skyr att grundligt befatta sig med de centrala problemen. Man tyckes vilja undvika kampsituationer, där verkligt hårt motstånd kan väntas, i tron att sålunda lättare nå makten. Man koncentrerar sin uppmärksamhet mera på maktens erövring än idealens förverkligande, dymedels glidande ut i kompromissandets gungfly, där en idérörelse icke undgår sin förintelses öde.

Mot denna utvecklingstendens måste varningsrop höjas. Kompromissande "nationella" eller "nationalsocialistiska" partier, vilka låta idealen överskuggas av åtrån till makt, har Sverige i dag intet behov av. Vad vårt folk behöver är en kompromisslös, av sann idealism buren rörelse, en frihetsrörelse icke bara till namnet utan i all synnerhet till gagnet, vilken bryter det sataniska främlingsväldet samt återupprättar land och folk å den gudomliga världsordningens grund. I denna strävan, som tillsvidare i huvudsak måste bedrivas såsom en ren upplysningskamp, fordras kompromisslöshet och full öppenhet.

Klara linjer!

• Pressfronten •

Finland och den skandinaviska Norden

Finlands förhållande till den skandinaviska Norden och särskilt Sverige behandlas av det kända författaremärket "Y. W. J." (Y. W. Jalander) i den under amiral Hj. von Bonsdorffs redaktion utgivna tidningen *För frihet och rätt* i Helsingfors. Förf. konstaterar, att Finland bland de nordiska staterna är den enda som i egenskap av buffertstat fått en praktisk känning av bolsjevismens onda vilja att underlägga sig och "internationalisera" andra länder. Den spontana nationella samlingen avvärjde det 1918 tillämnade dråpslaget mot landets självständighet och bolsjeviseringsförsöket hade förvisso det goda med sig, att landet i tid vaknade till insikt om den fara som ett bolsjeviserat Ryssland innebär och kunde inrikta sig till försvar mot denna hotande fara.

Svenska utrikesledningens prokommunistiska inställning har varit fullt påtaglig, framhåller vidare författaren, som finner det osannolikt att regeringsskiftet i Sverige skall komma att betyda ett systemskifte utrikespolitiskt. Vi citera följande ur artikeln, som har sin aktuella betydelse:

Givetvis skall Finland vara berett att orientera sig åt alla länder som visa en ärlig vilja att ställa sig på en antibolsjevikisk front, vilket tillsvidare utgör det viktigaste utrikespolitiska spörsmålet för alla folk som önska bestå såsom självständiga nationer. Den närmaste och naturligaste orienteringen vore med Skandinavien och sedan hela denna grupps orientering till Tyskland. Ty efter händelserna i Spanien, Frankrike och Belgien borde även den blindaste kunna se, att Tyskland numera är det enda verkliga bålverket för Europas räddning ur bolsjevikisk undergång.

De tre skandinaviska länderna ha emellertid tills nu haft marxistiska regeringar och särskilt Sverige har på olika sätt manifesterat en probolsjevikisk inställning. Det hade därför varit fullkomligt monstruöst att Finland knutit en fastare politisk orientering till övriga nordiska länder så länge dessa behärskas av en dylik anda. Finland har hittills i stort sett i Norden intagit samma ställning till bolsjevikfrågan som Tyskland i Centraleuropa. I samband härmed må observeras en analogi i det att Finland i likhet med Tyskland på grund av sin antibolsjevikiska inställning utsättes för inringningsförsök från de makter, vilka hemligt styra kringliggande länder mot mål som i grunden äro främmande för dessa länders folk.

I princip försiggår sedan en tid ett försök att inringa Finland i dess egenskap av ett antibolsjevikiskt land, ehuru det till en början sker under beslöjade former. Man vill genom fördrag binda Finland vid ett skandinaviskt block, där övriga stater sådana de företrädas av sina regeringar äro probolsjevikiskt och därmed antityskt inställda. Detta för att Finland i ett givet ögonblick i bästa fall skall vara klavbundet i sin handlingsfrihet och i sämsta fall genom de förpliktelser vari detta block stode till Nationernas Förbund förpliktat att aktivt deltaga i ett krig mot Tyskland. *Detta är den verkliga innebörden och baktanken i försöken att inringa Finland i ett skandinaviskt block.* Det är genom en eventuell klarhet i denna punkt som *det självständiga Finlands utrikespolitik ställes på sitt första mogenhetsprov i det spel som nu bedrives.*

Vad inringningen i detta fall vidkommer, försöker man först med "lämpor", vartill även hör mutande av den allmänna opinionen med "gåvor" av det slag som Wenner-Grens 100,000 fmk. Dessa pengar stamma från samma källa varifrån 100,000 kr. utlovades till den nationalsocialistiska rörelsen i Sverige, ifall den läte underställa sig presidiet av dr. Brilioth och sålunda ledas av den makt vilken skänkt dessa pengar, d. v. s. den internationella judefinansen. Ty penningekällan är storjuden Untermeyer i Amerika, hos vilken på sin tid Ivar Kreugers bo skiftades av dem som anses vara upphovet till den ännu ouppklarade tragedi som går under namn av Ivar Kreugers "självmord", där självmordet ännu bär ett frågetecken efter sig. Till dessa 100,000 fmk. hade Finland i anständighetens namn bort tacka nej!

Skulle Finland icke stå att vinna med "lämpor", vill man ernå dess underkuvande på en annan väg. Det finnes röster i Sverige som i analogi med fransk-ryska pakten plädera för en skandinavisk-rysk pakt för Finlands kväsande, ifall det icke går med på att låta sig inringas i ett probolsjevikiskt skandinaviskt block. Men slutresultatet är i bägge fallen avsett att bliva detsamma, nämligen Finlands bolsjevisering. Det bör därför vara klart för varje fosterlandsvän, att Finland icke får orientera sig i någon form till ett land, som icke lika klart som Tyskland manifesterat sin antibolsjevikiska vilja.

Redan i Nationens majnummer inlade vi vår skarpa protest mot Sveriges engagemang i de här påtalade judiskt-frimureriskt-marxistiska inringningsplanerna gentemot Finland, vilka ske i strid mot samtliga nordiska folks intressen. Så mycket vi än åstunda ett samarbete och samgående mellan Finlands och Sveriges folk, vilka haft och ha så mycket gemensamt, kunna vi icke annat än helt gilla den citerade finska tidningens krav på avböjande av närmanden så länge vårt lands yttre politik förrädiskt länkas efter den gemensamma folkfienden Judas linjer. Det måste vara en av det vaknande Sveriges främsta uppgifter att här åstadkomma en ändring.

Successionsreformen bör anstå!

K. M:ts i riksdagens elfte timme ingivna, extra forcerade proposition angående vissa ändringar av successionsordningen i syfte att möjliggöra giftermål mellan svensk prins och utländsk enskild mans dotter väckte icke blott överraskning utan även de allvarligaste betänkligheter i nationellt sinnade kretsar. En fråga av den konstitutionella betydelse som den förevarande väckes och avgöres icke på ett sådant sätt — det borde dess initiativtagare kunnat förstå.

Ej minst förvånande var, att den proponerade ändringen av successionsordningen allenast avsåg *utländsk* och icke svensk enskild mans dotter, vilket emellertid juden Bonniers i kungliga angelägenheter alltid synnerligen välunderrättade tidningar förklarade bero på, att det aktuella fallet gällde en *utländsk* enskild mans dotter. Flerstädes i pressen, särskilt i Nya Dagligt Allehanda, antyddes vidare ganska bestämt, att det skulle röra sig om dottern av en utländsk finansmagnat, som ställt en ändring av successionsordningen såsom villkor för sitt godkännande av dotterns ifrågasatta giftermål med svensk prins.

Förslaget befanns i sådan grad allvarligt, att våra förhärdade högerledare i riksdagen, vilka eljest utan att knysta svälja vilka lagarrangemang som helst, sågo sig nödsakade att — två sina händer. Herr Trygger konstaterade att successionsändringen betydde ett väsentligt åsidosättande av den särdeles viktiga uppgift denna till landets och dess medborgares välfärd avsåg att fylla. Likväl ville han icke motsätta sig förslaget, då det var "meningslöst och måhända skadligt att väcka och närmare utföra ett avslagsyrkande". Den gamle politiske oratorn förblir sig lik!

Om entusiasmen i högerkretsar för successionsreformen alltså var måttlig, var stämningen för densamma så mycket mera gillande i marxistläget. Gamle Lindhagen, som i årtionden motionerat för monarkiens avskaffande, var i ett nu vorden anhängare — och deklarerade sitt livliga intresse för vår monarkistiska framtid genom att tala och rösta för den proponerade förändringen. Man spörjer sig om II. internationalen, herr Lindhagens höga auktoritet i konstitutionella angelägenheter, i det förevarande fallet fråntrått sin principiella ståndpunkt?

Genom kamrarnas godkännande beslut detta år blir grundlagsändringen vilande till nästa år, då definitivt beslut skall fattas. Det må emellertid sägas ifrån, att anledning saknas att f. n. ändra den svenska författningen i föreslagen riktning. Sveriges folk önskar icke plötsligt bli ställt inför det eventuella perspektivet av en utländsk börsjudinna såsom blivande landsmoder. Tiden är icke mogen för en författningsrevision i Sverige, men den blir det säkert. De ivriga må vänta!

Bonderegering på Judas nåd

Ett vaktombyte har ägt rum i kanslihuset. Socialdemokratiska ministären Hansson har trätt tillbaka såsom Konungens rådgivare och bonderegeringen Pehrsson intagit platsen. Naturligtvis innebär regeringsskiftet icke något systemskifte utan endast en växling av partier i regeringsställning, förmodligen blott för tiden över riksdagsmannavalen. De verkligt styrande äro och förbli tillsvidare de hemligt regerande judiska kretsarna bakom kulissen.

Någon kampregering för nationella ideal kan regeringen Pehrsson ej väntas bli, därtill sakna dess ledande män för mycket sinne för idealismen. Bondeförbundet i dess nutida skepnad har varit och är ett till det judiskt-parlamentariska systemet helt anpassat parti, som inlåtit sig i kompromissande med landets och folkets svurna fiender. Det har presenterat sig såsom ett kohandelsparti, som schackrat med övriga partier om tillfälliga små förmåner åt det visserligen beträngda jordbruket, men nogsamt undvikit att stöta de judiska härskarna för pannan. Där det bort vara ett svenskt bondepartis självklara plikt att höja sin allvarliga stämma, i judefrågan, den bolsjevikiska upplösningen, laglösheten, storfinansens rofferier etc. — där teg det.

Såsom i viss grad betecknande för den nya regeringens karaktär, må erinras om, att dess båda mest framskjutna rena bonderepresentanter, statsminister Pehrsson och försvarsminister Nilsson, i bonderörelsens tidigaste skede icke voro att finna inom densamma. Den förstnämnde t. o. m. förhjälpte Bonnierliberalerna i motarbetandet av den under oerhörda svårigheter i sin tillblivelse kämpande bonderörelsen. Först när det hårda kampstadiet var passerat, kom man — och ställde sig till förfogande för riksdagsmannakandidatur. Det gällde alltså för dem på intet sätt någon idé, icke ens så mycket som bondesamlingens idé, utan rätt och slätt uppnåendet av en politisk position.

Bondeförbundets riksdagsrepresentation lärde sig mycket snart att trivas å Helgeandsholmen, acklimatiseringen blev allt bättre — och varken Enskilda Banken, Mosaiska församlingen eller potentaterna i Frimurarpalatset å Blasieholmen kunde ha något att anmärka på bonderiksdagsmännens belevenhet i umgänget. Posten som chefredaktör i förbundets ledande tidningsorgan, Skånska Dagbladet, sköttes av frimurarbrodern ∴ av VIII. graden Hjalmar Berlin.

Och även annorledes var sörjt för betydelsefulla kontakter. Så t. ex. brukade vid valtillfällen en anonym givare uppvakta förbundet med "gåvor" å visst antal tusenlappar per valkrets — till stödjande av valpropagandan. Förmedlaren av de regelbundna "gåvorna" (professorn, nuv. utrikesexcellensen K. G. Westman) var visserligen förhindrad röja den ädle givarens namn, men inom förbundskretsar hade man flerstädes den uppfattningen, att gåvornas givare var ingen mer eller mindre än — den för sin stora humanitet kända Stockholms Enskilda Bank, huset Wallenbergs "välgörenhetsutövande" institution, vilken för övrigt lär sträcka sin filantropiska verksamhet till praktiskt taget hela det nuvarande systemets partier.

Bonderegeringen Pehrsson sitter alltså på Judas nåd, vilket naturligtvis ej kan undgå att ha sin betydelsefulla inverkan å dess blivande regeringsverksamhet.

Rothschildska republikens bankrutt

Franska finansutskottets rapportör, senator Gardey lämnade i sin i samband med senatdebatten om sociallagarna framlagda redogörelse den sensationella upplysningen, att Frankrikes statsskuld nu nått siffran 345 miljarder franc. Om icke alla tecken bedraga lider det mot slutet för Rothschildska republiken. Den parlamentariska korruptionen har haft sitt dyrbara glansskede, de politiska jätteroffarna sin svindlande högkonjunktur — med resultatet av den nätta statsskuldssiffran 345 miljarder.

Vad som skall komma efter den bankrutterade tredje republiken, vågar knappast ännu någon säga. Judarna och frimurarna vid makten arbeta av alla krafter för den "nya kommunen" i sovjets skepnad men tyckas ej alldeles säkra på sin sak. Även i Frankrike är nämligen folkuppvaknandet i gång. Även där skall det inom en ej alltför avlägsen framtid stå ett avgörande mellan jude och nationalist. Juden har väl för ögonblicket fördelen att hålla regeringstygeln i sin hand, men därmed är icke sagt att spelet är hans.

*

Flyglinje Stockholm—Jerusalem

Enligt meddelande i dagspressen planeras dels en förlängning av flyglinjen Gdynia—Saloniki till Jerusalem över Istanbul, Ankara och Damaskus, dels en flyglinje Gdynia—Malmö—Stockholm. Om de båda linjerna bli verklighet skulle alltså flygförbindelse uppnås mellan Stockholm och Palästina.

Är det månne meningen att till det för sin enastående "tolerans" berömda Sverige överflytta de polska och palästinska judar som polackerna och araberna ej längre ha lust att härbergera?

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Staten i staten

Judiska Kahalen "chasakar" svenska medborgares ägodelar

Det hemliga judiska regementet i Sverige är knappast längre någon hemlighet. Våra officiella styresmän söka visserligen förtiga eller förneka tillvaron av en dylik maktutövning, men icke förty existerar den, och det med sådan effekt, att svenska lagen inför dess halvkvädna visa upphör att vara till.

Judarnas dubbla medborgarrätt

Den judiska makten utövas auktoritativt genom kahalerna, Världskahalen — den hemliga judiska världsregeringen — och de lokala kahalerna, vilka senare representera judendomens lokala regeringar i de s. k. "mosaiska församlingarna". Samtliga kahaler lyda under ett lagväsen, som av de judiska församlingsmedlemmarna eller statsmedborgarna tillerkännes absolut giltighet och skall följas ovan den nationella stats där de äro bosatta och åtnjuta medborgarrätt. Judarna äro således medborgare med fulla rättigheter i såväl den egna, judiska staten som i den icke-judiska staten, vilket dubbla medborgarskap ger dem ett betydelsefullt försprång i konkurrensen med icke-judarna.

Den judiska lagen, som berör även gojim (icke-judarna) och t. o. m. i princip underkänner dessas rättigheter inom egen stat, tilltvingar sig den största uppmärksamhet från de icke-judiska samhällsmedlemmarnas sida, vilka genom densamma de facto ofta försättas i ett tillstånd av fullkomlig rättslöshet. Denna uppmärksamhet är så mycket mera motiverad som judarna för närvarande inför trycket av sitt under judefrågans allmänna aktualisering iråkade utsatta läge allestädes och på alla områden till det yttersta forcera aktiviteten i syfte att fullständiga sin ägo- och maktställning hos de icke-judiska folken. Ett studium av den judiska författningen och lagväsendet, enligt vilka kahalerna gemensamt med judendomens övriga organisationer och dessas företrädare utöva sin styrande makt, kommer mycket som tidigare tett sig dunkelt för oss att framstå i förklarat ljus och blottar judarnas i nationalstaterna spelade roll såsom "stat i staten".

Icke-judarnas land och egendom — »kahalens fiskaliska egendom»

Ett av de värdefullaste av trycket utkomna och för den icke-judiska allmänheten tillgängliga verken över kahalen är den av professorn vid universitetet i Hamburg, dr. Siegfried, å Hammer-Verlag i Leipzig utgivna publikationen "Das Buch von Kahal" av Jacob Brafmann. Vi få här veta, att enligt reglerna för "Cheskat Iischub" (den judiska gemensamma egendomsbesittningen) kahalens makt sträcker sig vida utöver varje privat sällskaps egendom. *De icke-judiska invånarnas land och egendom betraktas såsom ett slags fritt territorium, ehuru samtidigt utgörande en kahalens fiskala egendom, vilken denna delvis försäljer (!) till sina judiska invånare, såsom varande en fri sjö, i vilken endast en jude får utlägga sina nät som förvärvat sig särskild rätt därtill. Kahalen äger således rättighet att till enskilda judar "chasaka", d. v. s. sälja icke-judarnas egendom ävensom rätten till deras exploatering av denna egendom jämte dess besittare.* När kahalen "chasakat" rätten till en icke-judes egendom åt en jude, åligger det alla andra judar att ej blott respektera utan även på allt sätt stödja dennes åtkomst av ifrågavarande egendom.

En rad huvudstadstidningar "chasakade" till judar

"Chasaka"-lagen motsvarar helt den sedan gammalt av judendomen hävdade grunduppfattningen om juden såsom den allena ägoberättigade — "Guds egendomsfolk" — och icke-juden såsom oberättigad att besitta egendom i denna värld. Lagbestämmelsen belyser intressant åtskilliga ur svenskt betraktelsesätt eljest oförståeliga tilldragelser på det ekonomiska livets område, icke minst i senaste tid, såsom t. ex. förvärven i judehänder av vissa stora stockholmstidningar, Svenska Dagbladet och Nya Dagligt Allehanda samt de eftersträvade förvärven av Stockholmstidningen och Aftonbladet. Svenska Dagbladet jämte Stockholmstidningen och Aftonbladet tillhörde tills nyligen enligt svensk lag ingenjören Torsten Kreuger och Nya Dagligt Allehanda till huvudsaklig del chefredaktör Leon Ljunglund.

Ingenjör Torsten Kreuger har själv offentligt omvittnat, att mycket energiska ansträngningar gjorts från ledande judiskt tidningshåll i Sverige, nämligen från bokförläggaren Karl Otto Bonnier, att komma i besittning av hans ägda tidningar Svenska Dagbladet, Stockholmstidningen och Aftonbladet. Ingenjör K. utlovades fred och frid, att få vara i fred för domstolar och slippa ekonomisk och annan förföljelse — blott han ginge med på att överlåta sina tidningar till herr Bonnier. Att denna aktion skett på grund av från kahalen till Bonnier överlåten "chasaka"-rätt, är höjt över allt tvivel. Men då planerna icke godvilligt läto sig realisera, tillgrepos speciella metoder för att bringa det "fågelfria godset" i den nye, judiske "rättsinnehavarens" ägo.

Gangsterförvärvet av Svenska Dagbladet får sin förklaring

Genom Svenska Dagbladets "chasakande" till Bonnier förpliktades alla medlemmar av härvarande judiska församling, d. v. s. judiska staten, att med alla till buds stående medel förhjälpa Bonnier till besittningen av sin "egendom". Här få vi förklaringen till de sensationella händelserna kring inbrottet i Torsten Kreugers kassafack och rövandet av hans ägorättshandlingar till Svenska Dagbladet under K:s fängelsetid samt vidare till de olika svenska myndigheternas och domstolarnas godkännande av de genom inbrott och stöld återkomna ägorättshandlingarna. Den agerande inbrottstrion, halvjuden redaktör Järte, kvartsjuden chefredaktör Trygger (mormoder heljudinnan König från Hamburg) samt Grönfors voro blott bulvaner för Karl Otto Bonnier, vilken ju i betraktande av sin officiella liberala ståndpunkt personligen ej lämpligen utåt kunde figurera såsom ägare av högerns ledande organ — en syssla som bättre passade högerledaren Tryggers son. Redaktör Järte har förövrigt tidigare, innan Kreuger inköpte Svenska Dagbladet, spelat rollen av bulvanägare för Bonnier i Svenska Dagbladet.

Frimureriet som kahalens hjälpare

Det sensationella "förvärvet" av Svenska Dagbladet genom inbrott och stöld understöddes juridiskt betecknande nog av numera avlidne sekreteraren i IX. Frimurarprovinsens Loge-Direktorium, advokaten Themptander, vilket visar den svenska frimurarorganisationens intima samhörighet med den judiska kahalorganisationen. I frågans behandling inför domstolarna spårades också tydligt kahalens hand. En månad före meddelandet av utslag i Torstens Kreugers återvinningsmål mot Svenska Dagbladet i rådhusrätten meddelades domstolen anvisningar rörande den blivande domen — och denna kom till alla delar att lyda i enlighet med de lämnade direktiven, varigenom inbrottstjuvarna tillerkändes laglig rätt till sitt stulna gods. Enahanda blev beslutet i hovrätten — och kommer med all sannolikhet även högsta domstolens beslut att bliva.

Beträffande Stockholmstidningen och Aftonbladet har kahalen av allt att döma även "chasakat" dessa tidningar till Bonnier, ehuru ägorättens förverkligande där torde följa en annan, av omständigheterna motiverad linje. I vad mån man här skall lyckas, får framtiden utvisa. Nya Dagligt Allehanda gick till slut Bonnier förbi till utländskt judehåll. Här har kahalen i Stockholm uppenbart "chasakat" till någon av de ledande judar i U. S. A. eller England som dölja sig bakom direktör Axel Wenner-Gren i Elektrolux, vilken i egenskap av finansiell beskyddare omhändertagit N. D. A. Sannolikt är den nye intressenten bakom Wenner-Gren i Nya Dagligt Allehanda Samuel Untermeyer i U. S. A., judendomens ärkeinkvisitor och ledare av världsbojkotten och inringningen av Tyskland, vilken samtidigt är en av huvudintressenterna i "advokatfirman Guggenheimer, Untermeyer & Marschall", å vars vägnar Untermeyers nevö, minister Steinhardt f. n. sköter propagandan för president Roosevelts (direktör Wenner-Grens intime vän) återval. Betecknande är, att den judedirigerade pressen, som förut oupphörligt attackerade Nya Dagligt Allehanda under beskyllningar för att leva på mutor av Hitler, efter det Wenner-Grenska engagemanget alldeles låtit tidningen vara i fred. Detta visar i sin mån, att engagemanget skett i enlighet med kahalens beslut, i vilket fall det ju är all right och av alla måste respekteras.

Det ovan anförda belyser ett av de många avsnitten från judendomens stora fälttåg för erövrande av icke-judarnas, här de ariska svenskarnas ägodelar. Skall denna fiendens aktivitet under direkt medverkan av svenska myndigheter ostört få fortsätta, kommer det icke att dröja länge förrän judarna i Sverige nått målet: att vara de allena besittande med svenskarna såsom deras slavar.

Italien och judefrågan

I vårt föregående nummer omnämndes aktualiseringen av rasfrågan i Italien, som senast tagit sig uttryck i en under officiellt beskydd inledd aktion mot framkommen propaganda för rasblandning mellan italienare och abessinier. Mussolini, som hittills bemödat sig att hålla fascismen utanför den ömtåliga rasfrågan, tvangs slutligen att taga ställning inför de från judisk sida uppenbarade tendenserna att genom organiserad systematisk rasblandning vilja komma hans nygrundade italienska imperium till livs.

Inom judenheten har det väckt en pinsam uppmärksamhet att fascismen börjat intressera sig för rasfrågan, vilket givetvis framstår så mycket allvarligare som den fascistiska förvaltningen i stor utsträckning betjänar sig av det judiska folkelementet. "Weltjudentum" konstaterar bekymrat, att fascisternas huvudorgan "Regima Fascista" riktat ett häftigt angrepp mot juden Léon Blum, vilken nyligen tillträtt regeringspresidiet i Frankrike. Samtidigt meddelas från Jerusalem, att man funnit anslag på italienska, vari förklaras att "alla judar äro kommunister, antifascister, anarkister och fiender till kristendomen och till Europa".

Dr Brilioths "samling"

Vår i föregående nummer publicerade artikel "Nationalsocialismens inringning", vari dr. Börje Brilioths försök att för de "Wenner-Grenska intressenas" räkning infånga vissa "nazistiska" och andra partigrupper i Sverige, har kommit stor uppståndelse åstad. Ett flertal tidningar, organ för olika "nazistpartier", ha berört saken. Ingen synes emellertid vara trakterad av att få sitt namn sammankopplat med den "nazistiske" samlingsdoktorns, vilkens auktoritet med ens krympt ihop till ett intet. Våra lämnade uppgifter ha i sak icke kunnat tillbakavisas utan i allt väsentligt visat sig riktiga.

Beträffande Svenska Nationalsocialistiska Partiets, Furugårdspartiets förhållande till dr. B:s planer har partiets stabchef i Stockholm, kapten *John Åstrand* emellertid tillhandahållit oss en del upplysningar, gående ut på att partiet i fråga icke på något sätt officiellt låtit engagera sig i desamma och att de medlemmar vilka i senare tid deltagit i doktorns konferenser gjort detta bakom partiledningens rygg. Doktor Brilioth hade inbjudit Furugårdspartiet till "samarbete", och hade man till en början låtit en medlem icke-officiellt i egenskap av observatör deltaga i sammanträdena för att ernå klarhet rörande det egentliga syftet med desamma. Men det visade sig snart, att dr. B:s förehavanden icke gingo ut på att tjäna nationalsocialismen, varför S. N. S. P:s inofficiella representant sommaren 1935 drog sig tillbaka från konferenserna. Dr. Brilioth gav vid detta tillfälle uttryck åt sitt starka missnöje över vederbörandes vägran att "samarbeta" och lovade att han skulle *"tillintetgöra Furugårdspartiet"*.

Hur det utlovade tillintetgörandet av partiet skulle ske fick man efterhand klarhet om. Då partiledningen icke stod att vinna för planerna, inriktade dr. B. sina ansträngningar på framskjutna partimedlemmar ute i landet, vilka han sökte vinna för avfall från partiet och anslutning till hans "samlingsorganisation". Att det härvid även vinkats med stora penningsummor, kan tagas för givet. En del trassel hade dr. Brilioth också på några håll lyckats åstadkomma, men tack vare partiledningens vaksamhet hade svårare skadegörelse förhindrats. — Vad uppgifterna om S. N. S. P:s ståndpunkt i judefrågan beträffar, försäkrade slutligen kapten Åstrand, att någon ändring i partiets hållning i denna fråga icke ägt rum utan vore den alltjämt klart antijudisk.

*

Det enda "nazistiska" parti som gjort ett visserligen svagt försök att försvara dr. Brilioth är överste Ekströms "Nationalsocialistiska Block", vars organ "Riksposten" säger sig uppskatta vår tidnings upplysningsverksamhet men ber oss undvika att inblanda oss i politiken och partiernas angelägenheter. "Då Nationen i allmänhet brukar sitta inne med en viss vederhäftighet — skriver det citerade organet — är det med sorg vi konstatera dessa blamager . . . Nej, fortsätt på den förut inslagna vägen. Låt Nationen även i framtiden vara ett upplysningsorgan om de *verkliga* faror, som hota vårt lands utveckling från judefrontens sida."

Tack för det vänliga rådet! Vi inse visserligen alltför väl, att man på månget håll helst önskar se oss allenast i "vägröjarens" och den passive åskådarens roll. Men det är icke vår avsikt att stillatigande åse hur det svenska folkuppvaknandets rörelse förvanskas och förstöres av spekulanter och fiendeagenter — och därför komma vi allt framgent att med öppna ögon följa utvecklingen och klart säga ifrån, när så behöves.

Organiserad andlig makt mot bolsjevismen!

Den allt våldsammare judisk-bolsjevikiska aktiviteten i U. S. A. väcker till liv en självbevarelsens reaktion av hittills dock i allmänhet mera spontan natur. De som i Amerika söka bjuda motstånd mot den hotfulla bolsjevikiska stormvågen utgöra ännu ett jämförelsevis ringa fåtal, som kämpar en till synes hopplös strid för olyckans avvärjande. Bland dem är tidningen "American Gentile" i Chicago, vilken uppfordrar amerikanska folket till ett samlat energiskt motstånd mot den hotande faran.

Det rör sig — framhåller det citerade bladet — om en organiserad panjudaism, vilken beslöjat sig såsom bolsjevism. Kommunismen kan icke utrotas med halva åtgärder, i det man blott förlitar sig å folkets goda samhörighetskänsla. Detta spel med vår patriotism medan judebolsjevismen tre- och fyrfaldigar sina bemödanden att tillintetgöra oss är av ringa eller ingen betydelse i kampen mot den förtvivlade bolsjevikisk-judiska anstormningen. Den agressiva judiska kommunismen måste mötas med en lika agressiv andlig makt, som organiseras på basis av hänsynslös disciplin och beslutsamhet att föra kampen till ett segerrikt slut.

*

Jude — svensk ärftlighetsprofessor

Stockholms högskolas lärarråd har beslutat till förste innehavare av professuren i ärftlighetslära kalla docenten Gert Bonnier, en av Karl Otto Bonniers söner. "Judiska" högskolans rektor, professor Sven Tunberg, gav också med anledning av beslutet uttryck åt sin stora tillfredsställelse till Fria Pressen.

Att ärftlighetsforskningen i det judaiserade Sverige lägges i en judes händer, är blott självklart. Denne är ju av gammalt den auktoriserade undervisaren för svenska folket i ärftlighets- och rasfrågor.

De verkliga cheferna

Den av J e a n B o i s s e l utgivna franska tidningen "Le Réveil du Peuple" (Paris VI., 4 rue Férou) återger ett av pressagenturerna spritt meddelande, att engelske utrikesministern Eden tillbragte årets påskhelg hos juden sir Philip Sassoon i Lympne före sin avresa till förhandlingarna i Genève. Mr Eden var som bekant från begynnelsen sanktionspolitikens mot Italien främste företrädare i Englands regering.

Den citerade tidningen erinrar i sammanhanget om hur juden Sassoon-Rothschild under världskriget av judendomen var engagerad såsom generalsekreterare hos engelske marskalken Haig och efter kriget i samma ställning hos premiärministern Lloyd George, liksom juden Mandel-Rothschild var placerad hos Clemenceau och juden Reinach hos Joffre.

Ingen militärbefälhavare eller regeringschef hos gojimfolken undgår denna judiska kontroll, vilken samtidigt innebär ett tyranniskt biinflytande. Offentligheten observerar det ej — och dock ha vi där nyckeln till händelserna.

*

Untermeyer mobiliserar kvinnorna

Judiske ärkeinkvisitorn och ledaren av världsbojkottrörelsen mot Tyskland Samuel Untermeyer utvecklar en oerhörd energi för det nationalsocialistiska Tysklands ekonomiska störtande genom internationell isolering. Senast rapporteras, att "Internationella kvinnoligan för fred och frihet", räknande 2 miljoner medlemmar, på möte i Prag beslutat ansluta sig till bojkotten mot Tyskland. "Varje lån eller finansiell hjälp, ägnad att stärka den nazistiska regimen — heter det i den utsända proklamationen — stegrar krigsfaran och leder till internationell katastrof."

Ledsamt nog för Samuel Untermeyer synas de praktiska resultaten av hans glödande bojkott-aktivitet icke motsvara därför gjorda insatser av penningar och energi.

Socialdemokratien

under världsjudendomens ledning

(Forts. fr. sid. 1.)

ska" förbindelser. I Nationens båda sista nummer omförmäldes hur U. S. A:s och Englands judeöverheter genom arrangerade släktrelationer med svenska konungahuset, släktförbindelserna Manville—Bernadotte och Mountbatten—Bernadotte, på sistone ytterligare utbyggt och stärkt sina positioner hos regerande dynastien i Nordens betydelsefullaste stat. En liknande släktförbindelse finna vi mellan Englands judeöverhet och presidenten i II. internationalen, vilken i sin ifrågavarande ledarefunktion således är bunden av både organisatoriska och familjära band.

Förbindelselinjen Vandervelde—Speyer—Schuster—Rothschild

II. internationalens ordförande, ledaren av Belgiens socialdemokratiska parti, juden Emile Vandervelde, är genom giftermål med judinnan Speyer, dotter av numera avlidne engelske baroneten, juden sir Edgar Speyer, tillhörande det från Frankfurt stammande berömda judiska bankirhuset, förbunden med Englands ledande börs- och kahaljudar. Genom Paul Kohn Speyer var baronet Edgar Speyer i affärshänseende förenad med finansjuden Felix Schuster, i sin tur intimt lierad med huset Rothschild, av vilket sistnämnda hus' representanter baronet Nathanael Rothschild som bekant är chef för Rothschilds Bank och major Lionel Rothschild, sonson av den gamle Rothschild i Frankfurt, ledare av Englands judiska kahal, "Jewish Community". Vi återfinna här alltså samma toppförbindelser som beträffande svenske kronprinsens senare äktenskap, i det sistnämnda fallet Bernadotte—Mountbatten — Wernher—Schuster—Rothschild och i det förstnämnda Vandervelde — Speyer—Schuster—Rothschild. Denna familjära förbindelselinje mellan II. internationalens nuvarande ledare, juden Vandervelde och det judiska miljardärhuset Rothschild är ej minst intressant med hänsyn till huset Rothschilds kända intima samarbete på sin tid med den marxistiska världsrörelsens grundare Karl Marx.

I likhet med den franske socialistledaren, nuvarande konseljpresidenten juden-mångmiljonären Léon Blum är belgiske socialistledaren och ordföranden i II. internationalen, juden Emile Vandervelde genom arv en betydande kapitalist, vartill kommer att han äger tillgodoräkna sig de väldiga räntor hans hustru av huset Speyer medfört i boet. Men varken Blum eller Vandervelde frukta för egen del den röda revolution de söka frambesvärja, ty de veta, att denna allenast riktar sig mot icke-judarnas kapital- och egendomsbesittning, vilken i Talmud förbjudes under det att hebréerna i egenskap av "Guds egendomsfolk" där tillerkännas ensamrätt till alla ägodelar på jorden. Beträffande Vanderveldes svärfader, baronet Edgar Speyer lämnar litteraturen en del intressanta upplysningar. Enligt "The Jews Who's Who" (utgiven av The Judaic Publishing C:o, 62 Oxford Street, London, W., 1921, sid. 219) var sir Edgar Speyer intim vän och finansiell rådgivare åt förutvarande engelske premiärministern Asquith. "Vem är Vem i jödeverlden" (utgiven av Nationalt Tidskrift, Oslo 1925, sid. 46) berättar, att den 1892 naturaliserade och 1906 adlade judiske frankfurterbankiren 1921 avslöjades för förräderi under världskriget samt att han tagit en verksam del i finansieringen av bolsjevikrevolutionen i Ryssland.

Världskahalen—II. Internationalen—Socialdemokratiens landsledningar

Så löpa förbindelsetrådarna i guld och rött från den hemliga judiska världsregeringen (Världskahalen), stödd av Englands kahal, via II. internationalen (Vandervelde) till socialdemokratiens ledningar i de olika staterna. — Autoritär demokrati! Via Bryssel utsänder världsjudendomens ledning direktiv i alla frågor av vikt till de socialdemokratiska partiledningarna i alla länder, och de koryféer som tilläventyrs vägra lyda riskera att hastigt bli försatta ur spelet. De till socialdemokratiens landsledningar utgående direktiven äro alltid avfattade efter judendomens intressesynpunkt, ehuru camouflerat i en förvillande "folklig" och "social" "välfärds"-fraseologi, som gör dem aptitlig för massorna, vilka ingivas föreställningen att "reformerna" ske i det arbetande folkets intresse. De officiella marxistiska ledarnas verksamhet inom parti, riksdag och i regeringsställning övervakas genom särskilda ombud, som å "arbetarrörelsens" och II. internationalens vägnar utöva en hänsynslös kontroll. — Ett slags demokratisk terror! Efterhand som upplysningsarbetet kring judefrågan och marxismen fortskridit har emellertid maskineriets funktion liksom överhuvud "statens i staten" verksamhet försvårats, så att planerna nu ej alltid helt stå att utföra enligt Världskahalens och dess underlydande II. international-presidiums program.

Sveriges socialdemokrati tjänar judiska intressen

Det är alltså icke svenska folkets välfärd — såsom det så vackert heter i den marxistiska propagandan — utan II. internationalens, d. v. s. världsjudendomens intressen som Sveriges i likhet med andra länders socialdemokratiska ledare företräda i sin politiska aktivitet. Den under socialdemokratiens hägn bedrivna utvecklingen, vilken till skenet motarbetats men i realiteten aktivt stötts av de frimurare- och judestyrda "borgerliga" partierna, bevisar riktigheten av påståendet. Ty på alla områden ha slussarna öppnats för Judas herravälde, så att vårt land blivit ett sannskyldigt Judéen med hebréerna såsom det egentligen besittande folket, vilket medgivits ett dominerande inflytande inom ekonomi, politik, press och kultur. Sådant är det praktiska resultatet av den judiska II. internationalens svenska sektions politiska "reformverksamhet". Denna gick i första hand ut på *dels* att framprovocera en svindlande skuldsättning av stat, kommuner och enskilda till det internationella judiska ockrarkapitalet i syfte att bringa alla i ett "evigt" ränteslaveri och beroende av samma kapital, *dels* vidare att genom en abnorm lagstiftning och därmed kombinerade aktioner attackera och undergräva det nationella kapitalet och näringslivet till den icke-judiska egendomens frigörande i och för överantvardande till "Guds egendomsfolk".

Den av världsjudendomen genom dess underlydande organisation socialdemokratien under senaste årtiondena bedrivna "reform"-strävan har således genomgående åsyftat befordrandet av det judiska intresset i Sverige på svenska folkets bekostnad, även om man nödgats bereda de folkgrupper som ställde sig till förfogande såsom hjälpare vissa mera skenbara än verkliga fördelar. Den extra honoreringen åt hjälparskarorna spelade ju för Juda ingen roll i det enorma vinningsspelet; den bleve det förövrigt tillfälle att senare, när det absoluta judeherraväldet förverkligats, mångfalt återtaga. Otaliga exempel å inflytandet från världsjudendomen via II. internationalen å den svenska socialdemokratiens och regeringsmaktens politik kunde andragas. Ett aktualiserat fall må här bringas i erinran: när våra marxistpartier — i mer eller mindre beslöjad samverkan med andra parlamentariska partier — 1925 på order från II. internationalen insatte hela sin auktoritet på det svenska riksförsvarets

I Naturens sköte

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Den bibliska historien över uttåget ur Egypten tarvar ett beriktigande. Icke judarna voro de undertryckta, utan egyptierna. Den bibliske Josef, det gamla Egyptens Rathenau, Lenin och Stalin, hade genom oerhört sädesocker, penningeanhopning och deflation frånrövat egyptierna alla deras penningar, deras egendom, jord och grund och slutligen även deras personliga frihet samt lät till råga på allt förhärliga sig såsom "landsfader" (1. Mos. 41 o. 47). Judarna blevo de besittande, herrarna, egyptierna slavarna. Dessa behandlades av juderegementet på samma vis som ryssarna i det judiska Sovjetryssland (1. Mos. 47, 21).

Såsom naturlig följd av det judiska skräckregementet uppstod bland egyptierna ett glödande hat mot de judiska främlingarna ävensom planen att fördriva dem ur landet. Men det fordras årslånga svåra strider och blodiga offer.

Moses hade uppgjort följande skurkaktiga krigsplan mot egyptierna:

"Och jag vill hetsa egyptierna mot varandra, så att en broder skall strida mot den andre, en stad mot den andra, ett rike mot det andra. Och modet skall härunder överge egyptierna och deras planer gå om intet. Sedan skola de fråga sina avgudar och präster och spåmän och teckentydare" (Jes. 19, 2—3).

Detta var det hebreiska förbundets gamla beprövade krigsplan till förintande av de ariska kulturfolken, en plan som ännu i dag praktiseras.

Dessutom ingick Moses enligt denna gamla krigsplan efter Bibelns vittnesbörd (II. Mos. 12, 38) förbund med landets mest lågt stående människor. Vi se därefter i följd ett oavbrutet massmördande å egyptiska antisemiter, liksom 1918—1933 å tyska nationalsocialister genom judar och den av dem betalda och ledda pöbeln. Den sistnämnda måste naturligtvis såsom alltid utföra det farligaste arbetet, juden var i huvudsak anstiftaren, hetsaren och penningeförsträckaren (1. Mos. 47, 14).

Vidare hade Moses för kampen mot egyptierna värvat soldhärar från Arvad och Lud och kunde stödja sig på fästningar i landet, såsom Hauar vid ostgränsen.

Moses står i ofrånkomlig misstanke att i sin kamp mot egyptierna ha betjänat sig av de skändligaste medel.

Vi läsa i II. Mose bok, 9, 1—6, att han hotade egyptierna med svår pest å all deras boskap. Faktiskt dog "all slags boskap för egyptierna, *men av Israels barns boskap dog ej ett enda*". När man vet att Moses i egenskap av bergverksdirektör och tempelföreståndare var invigd i den orientaliska giftberedningens och giftblandningens alla hemligheter, när man vidare vet att medeltidens judar överallt genom avsiktlig förgiftning av brunnar och källor framkallade pest bland icke-judarna för att sätta sig i besittning av deras ägodelar, när Bibeln triumferande säger oss *att hos judarna intet boskap dog*, så ligger det vissheten nära, att Moses genom sina kommunistisk-bolsjevikiska medhjälpare låtit förgifta egyptiernas brunnar och därigenom förorsakat pesten.

Liknande berättar oss II. Mos. 9, 8—11. De onda blåsor, som uppstodo å människor och djur bland egyptierna — ingalunda bland judarna! — voro liksom i medeltiden följderna av gift, som de därav drabbade erhållit. Afrikas negrer känna ett farligt växtgift, vilket, bearbetat till stoft och utkastat i luften, medför döden för den som inandas det. Man jämföre härtill II. Mos. 9, 8—11!

II. Mos., kap. 11 och 12 berätta oss om ännu en bolsjevikisk illgärning av Moses. Han lät genom sina medhjälpare under en och samma natt, vid en på förhand bestämd tid, överfalla de antisemitiska egyptierna och anställa ett fruktansvärt blodbad bland dem; "det gavs intet hus (hos egyptierna), i vilket det ej var en död". Judarna blevo naturligtvis skonade av mördarna, då deras hus i förväg utmärkts med ett blodstecken (II. Mos. 12, 13). Men förmodligen förhöll det sig så, att de antisemitiska egyptiernas hus på förhand blivit märkta, liksom hugenotternas hus vid Paris blodsbröllop 1572.

Naturligtvis ville de judiska historieskrivarna icke så klart skildra sin store förfader Mose illgärningar som vi, ty i så fall skulle det judiska folkets helgongloria redan långt före detta utplånats. De framställde därför saken såsom om Jave gjort under till hebréernas räddning. De invigda bland judarna veta naturligtvis hur dessa bibelställen böra läsas och förstås — men också vi.

*

Vi veta nu av vittnesbörd från Bibeln, Manetho, Diodor och Mosebysten, att den tappre bibliske hjälten Moses var typen av en rasligt lågtstående individ, av en förbrytare, rövarhövding och ärkebolsjevik.

nedskrotande, skedde detta icke — såsom uppgavs — av "sparsamhetsskäl" utan därför att judarna önskade undanrödja ett eventuellt motstånd från den fosterländskt sinnade befolkningens sida mot den då med iver omhuldade planen på en kommunistisk-bolsjevikisk revolution och Sveriges omdaning till en sovjetrepublik. För att ge erforderlig kraft åt "reformkraven" nyttjades under vissa perioder med förkärlek metoden att mobilisera "gatans parlament" och arrangera s. k. "samhällsgungning", inför vilka aktioner oppositionen i regel hastigt förstummades. Belysande exempel från senaste tid å II. internationalens inflytande i judisk anda å den svenska arbetarrörelsen ha vi förövrigt i Svenska Landsorganisationens på order av nämnda international beslutade blockad av tysk film, tyska varor m. m.

II. och III. internationalerna i »enhetsfront»

Det alltmera skärpta förhållandet mellan judendomen och de vaknande frihetssträvande folken har på sistone föranlett judenheten till en ändrad taktik i viktiga punkter. Inför den växande antisemitiska faran, som visat tendens att utbreda sig till alla länder, har Juda frångått sin tidigare, mera försiktiga linje med beslöjad samverkan mellan de parallellt opererande II. och III. internationalerna samt påbjudit deras gemensamma aktion i "enhets-" och "folkfronter", nominellt mot "fascistfaran" men realiter mot det allestädes begynta folkuppvaknandet. De omedelbara resultaten härav skådas just i Spanien, Frankrike och Belgien, där de förenade arbetarorganisationerna, understödda av frimureriet, nu spänna krafterna för det borgerliga samhällets definitiva erövring och sovjetstyrets införande. Intet tvivel råder att icke denna aktion är avsedd att fullföljas även i andra europeiska länder. För Juda återstår i dag intet annat än — att våga allt. Vinna eller tappa.

Förutsättningen för Sveriges liksom övriga under judeväldet lydande länders nationella återuppstående är de maktutövande judisk-politiska internationella organens, främst II. och III. internationalernas samt frimurarinternationalens störtande. Detta kan endast ske genom spridande av sanningens ljus över dem. När deras verkliga art och verksamhet blivit kända av folkens massor, är deras tid ute — och folken skola återuppstå ur förnedringen och förfallet samt åter bliva sig själva, sunda, livskraftiga och lyckliga. Give Gud, att den dagen snart är inne!

Den vaknade örnen

Hans vinge var skjuten, hans öga var lyckt,
han sov på sin klippiga ö.
Vi trodde, den väldige sov för att dö;
se, nu har han vaknat. Kring land och sjö
han spänner sin kungliga flykt.

I sutten så tryggt på Europas lik
och hackaden bit för bit,
i snattraden dumhet båd hit och dit:
att världen var fri och att korpen var vit,
så var edert eviga skrik.

Som natten han breder de stormvingar ut,
och ljungarens åskor han bär.
Förskräckelsen flyger kring korparnas här.
Små rovfåglar, akten er, hämnarn är när,
han gör på er delning ett slut.

Välan, så försvaren er, nu är det tid;
låt se, vad I äntligt förmån!
Ur skyarna kommer han, bragdernas son,
och världsrymden fylles av vingarnas dån,
och klon är som jordringen vid.

Flyg, kungliga örn, som du fordom var van,
din segerflykt, flyg ännu den,
att småkräken darra på tronen igen,
och vem, som fått vingar till flykt, sträcker än
mot solen, mot solen sin ban!

Esaias Tegnér

Internationell nationalism

(Forts. fr. sid. 1.)

ga delar uppställa separatintressen, vilka förmenas vara av större betydelse än folkets i dess helhet. Främst bland dessa komma marxism, bolsjevism, frimureri, internationell kapitalism samt en mängd "ligor" o. a. internationella organisationer, såsom "Ligan för mänskliga rättigheter" o. a., vilka samtliga uppträda under pråliga namn och vackert klingande program men i verkligheten sikta mot allt annat än vackra mål.

Bakom alla dessa "rörelser" döljer sig *JUDEN*. Denne sedan årtusenden tränade skicklige ränksmidare, vars yttersta mål är judendomens världsherravälde, insåg redan tidigt den fara för hans maktsträvan som en upplyst och stark nationalism utgör. Den skadliga och folkförstörande internationalismen har även sitt upphov hos juden. Överallt går hans traktan ut på att splittra folken. Genom frimureriet bedriver han ett förödande undermineringsarbete under brukande av falska paroller, vilkas skenbara oförarglighet lockar mängder av medborgare huvudsakligen ur de ledande folkskikten in i det förrädiska internationella brödraskapets garn. De flesta som tillhöra frimureriets lägre grader äro godtrogna människor, vilka inlockas genom tryck från överordnande eller sådana som genom anslutningen tro sig lättare kunna nå en viss materiell framgång. Men i den mån medlemmarna stiga i graderna bli de direkt farliga för det samhälle de tillhöra.

Den hittills allmänt rådande "nationalismen", som uppbyggts å den falska liberalistisk-frimureriska tesen "frihet, jämlikhet, broderskap" och som öppnat dörrarna för judisk korruption och avnationaliserande "internationellt" undermineringsarbete, är en falsk nationalism. Den har följdriktigt lett till det tillstånd av dekadans och förfall som i dag råder i de flesta länder. I denna falska nationalisms ställe bör träda en sann nationalism, liksom den falska judiska internationalismen bör efterföljas av en sann internationalism, vilken allena bör råda mellan starka och målmedvetna nationer, burna av en hög ideel nationalism under respekterande av varandras berättigade krav. Må denna internationalism bliva den fasta mur, som övervinner tidens förödande korruption, hotande den sanna kulturen från de antinationella grupper, vilka i dag respresenteras av bolsjevism, marxism, internationell kapitalism och frimureri.

Y. W. J.

Hitler om frimureriet

"För att stärka sin politiska ställning försöker juden nedbryta de rasmässiga och statsborgerliga skrankor, som i början hämma honom vid varje steg. Med all den honom utmärkande segheten kämpar han därför för religiös tolerans — och finner i frimureriet, som helt är i hans händer, ett utomordentligt redskap för förfäktande och genomtrumfande av sina idéer. Regeringskretsarna liksom de politiska och ekonomiska ledarna inom borgarklassen råka genom frimureriet i hans garn, utan att de ens behöva ha en aning därom ...

Men handskmakare och linnevävare kan man icke fånga med frimureriets fina nät, utan här måste tillgripas grövre ehuru därför ej mindre effektiva medel. Sålunda kommer till frimureriet ett andra vapen i judarnas tjänst: pressen. Med sin ihärdighet och duktighet sätter sig juden i besittning av denna. Vad frimureriet lagt grunden till inom de s. k. intelligenskretsarna i riktning mot en allmän pacifistisk förlamning av den nationella självbevarelsedriften, det bygger den stora, numera alltid judiska pressen vidare på genom sin verksamhet bland den stora massan, framför allt borgarståndet. Till dessa båda förstörelseredskap kommer som det tredje och fruktansvärdaste den råa styrkans organisation. Marxismen skall som angrepps- och stormkolonn fullborda det sammanbrott, de båda förstnämnda vapnen förberett genom sitt undermineringsarbete — ett i sanning mästerligt samspel!"

Adolf Hitler.
(Mein Kampf.)

Enad marxism i Grekland

Den judiska Världskahalens till II. och III. arbetarinternationalerna utsända parollen om enhetsfront är alltjämt föremål för ivriga underhandlingar mellan resp. internationalers filialer i olika länder. Ett just inkommet meddelande från Aten berättar, att de till socialistiska och kommunistiska landsorganisationerna anslutna grekiska fackföreningarna beslutat en sammanslagning av de båda organisationerna.

Då hebréerna ej förmådde inlägga någon särskild ära hos denne stamfader, pådiktade de judiska prästerna, vilka omkring 536 f. Kr. skrevo ihop Mosehistorien, Moses allehanda ting som de läst i gamla ariska skrifter i Persiens, Babyloniens och Egyptens bibliotek om forntidens berömda hjältar. Den lille, lågrasige, blodgirige massmördaren Moses skulle göras till den store hjälten, lagstiftaren, statsmannen och ställföreträdaren för den gud, som föregavs ha utspekulerat och påbjudit Mose alla illgärningar.

Vad som pådiktades denne framgår av nedanstående meddelanden ur historien och sagan. Till jämförelse må de relaterade bibelställena läsas.

Redan 1864 bevisade Julius Braun, en ingående kännare av alla kulturfolks mytologi (6, bd. 1, s. 420 o. f.), att hela Mose- och Aronhistorien är sagogods från äldre, mestadels ariska kulturfolk och att namnen Musäus i den grekiska sagan och Moses äro desamma.

Musäus är endast ett av de många namnen å en och samma mystiska personlighet, såsom J. Braun alldeles riktigt insåg — vilket han enligt vår historiekunskaps dåtida ståndpunkt icke kunde veta —, på en högt berömd arisk världskonung och härförare från den atlantiska tiden — på Rama=Adonis=Osiris, ur vilkens historia de hebreiska historieförfalskarna till förhärligande av sin rövarhövding hämtade vad som för ändamålet syntes passa dem.

J. Lanz v. Liebensfels ser likaså i den mosaiska historien den grekiske Musäus', d. v. s. den väldige ariske hjältens historia, "av vilken förfalskande rabbiner gjort den mörke, demoniske Moses som Bibeln skildrar för oss". (45, H. 26, 48, 78, 97, 99).

Han finner förebilden till den bibliske Moses i de härliga hjältedikterna "Erga Nai Hemerai" och "Theogonia" av Hesiod (74, Heft. 3/29).

Historien om Moses-gossens gömmande i en liten korg (II. Mos. 2, 1—5) har den judiske diktaren hämtat från Osirissagan, vilken Braun (6) i band I, s. 57 och band II, s. 397 bevisar. Såsom förebild använde han även den indiska sagoboken Mahabharata, bok III, kap. 307. Läsaren finner där redan årtusenden tidigare historien om den lilla korgen och gossens räddning. (63, s. 79). Den på sid. 10 omtalade prästen dr. Rabelais i Mendone yttrade till Vatikanens hemlige agent David Rizzio beträffande Moses: "Utan tvivel betrakten I Gamla testamentet såsom ett ur den Helige Andes inspiration framvuxet verk. Men nu är min mening i likhet med många de lärdaste mäns, att det aldrig funnits en sådan person som Eder berömde Moses, att hans levnadshistoria från vaggan till graven blott är en fabel och intet annat än en återupprepning av en arabisk historia, som överförts till grekerna och senare upptagits av hebréerna. Enligt araberna räddades Bachus ur vattnet (II. Mos. 2, 2—6), han gick torrfotad genom Röda havet (II. Mos. 14, 16, 29 o. f.). Han skrev lagar på stentavlor (II. Mos. 34, 1) och ljusstrålar utgingo från hans panna (II. Mos. 34, 29 o. f.). Sådan påfallande likhet förde mig till den förmodan, att judarna pålade en uppdiktad Moses den arabiske Bachus' attribut."

Den katolske andlige Sebastian Wieser medger i inledningen till sitt mysterieverk "Moses", "att faraon av "Exodus" icke gått under i Röda havets vågor vid hebréernas förföljelse utan dött en naturlig död" (Nr. 74. H. 8/9, 1928).

Även de prästerliga måste alltså till slut tillstå sanningen.

Den bibliska berättelsen över Moses framstår vidare delvis såsom efterdiktning av en historia ur den indiska Rigvedas över den germanske hjälten Rama från Skytenlandet. Denne förde omkr. 5000 före vår tideräkning (d. v. s. omkr. 3500 före Moses, sannolikt dock ännu mycket tidigare) sitt folks elit till det inre av Asien och till Indien. Rama var en stor lagstiftare och en väldig hjälte (jfr. II. Mos. 11—20). Han lät i en öken, genom vilken han förde sitt folk, källor framspringa ur jorden (II. Mos. 17) samt visade sina skyter såsom näringsmedel ett slags manna (II. Mos. 16), helade även en epidemi genom användande av en hälsosam planta (träd!) "hom" ("amonos", egypt. "persta"), av vilken "livets vatten" bereddes och som brukades till ersättning för den nordiska hembygdens "mistel", erövrade Indien och Ceylon (= det förlovade landet) och lät ett regn av hagel falla å dessa länders konung (II. Mos. 9, 22—26; Jos. 10, 11). Ceylon uppnådde han genom att vid ebbtiden begagna en sandbank som brygga (ännu i dag benämnd ramabrygga) för sin här (II. Mos. 15). *Såsom "yima" mottog han i likhet med Moses lagar på ett heligt berg* (II. Mos. 19, 20). Liksom Rama framställes också Moses med ljusstrålar å sitt huvud.

Efter avslutandet av sin uppgift att föra sina bröder till "det förlovade landet", gav Rama dem därtill visa lagar samt drog sig sedan tillbaka till det heliga berget Meru i Nordens arierland ("Arianem Vaega=Ariervaggan"), där han själv dog och begrovs (V. Mos. 34). (Efter Schuré. 62, s. 35 o. f.).

Att skyterkonungen Ramas historia använts vid nedskrivandet av den hebreiske rövarhövdingen Moses historia, inses utan svårighet även av lekmannen.

Annat till utsmyckande av Mosehistorien lånade de hebreiska historieförfalskarna ur den persiske religionsstiftaren Zoroasters (Zarathustra) historia.

(Forts. å sid. 7.)

"Lejonet av Juda"

som skulle frälsa Europa

Den judestyrda pressen fortsätter att gråta sorgetårar över sin idol kejsar Haile Selassies, Lejonets av Juda, Konungarnas konungs av Salomos ätt snöpliga öde. Sorgen är förklarlig, eftersom här ett av judendomens stora trumfkort gått förlorat. Bakom italiensk-abessinska kriget dolde sig ju planer av största räckvidd, vilka, om de lyckats, skulle betytt slutet för det västerländska Europa och den vita rasens hegemoni.

Friherre Roman von Procháska, en av de förnämsta kännarna av förhållandena i Abessinien, vilken under en följd av år och intill 1934 tjänstgjort såsom juridisk sakförare vid internationella blandade domstolen och de europeiska staternas konsulaträtter i Addis-Abeba, har i sitt å Saturnförlaget i Wien utgivna verk "Abessinien: Die schwarze Gefahr" delvis blottat verklighetsförhållandena och bakgrunden till vad som utspelats i Abessinien. Av författarens objektivt hållna och på dokument grundade redogörelse framgår vilket otroligt tillstånd av rättslöshet och barbari som rått i detta av en judisk bastardras styrda land. Kraftmätningen mellan Mussolini och Haile Selassie var i verkligheten en kraftmätning mellan den förre och världsjudendomen, vilken sistnämnda dock i sitt övermod överskattat sin reela maktposition och varken sörjt för Abessiniens eller dess sakförares nödiga militära utrustning.

Sedan åratal hade kejsar Haile Selassie med stöd av världsjudendomen och i samarbete med Japan planerat ett härtåg i spetsen för Afrikas svarta mot Europa och den vita rasen. De abessinska provokationerna riktade sig i all synnerhet mot det fascistiska Italien och blevo efterhand allt mera utmanande. "Abessiniernas militära företag i Ogaden måste — skriver friherre Procházka — betraktas såsom en fullt planmässig förberedelse till deras senare angrepp på italienska Somalilandet." Trots alla slutna internationella avtal och all strävan till samförstånd från stormakternas sida fortsatte Haile Selassie sina provokationer med militära infall i det italienska koloniområdet. Slutligen fattade Mussolini sitt beslut — och upptog den kastade handsken.

Haile Selassie drömde om att bliva den svarta världens kejserlige och konungslige ledare i det stora förgörelsekrig mot Europa och den vita rasen, för vilken uppgift de judiskt styrda staterna under Nationernas Förbunds hägn aktivt skulle bistå honom. I ett tal till sina "stora och många stamhövdingar" juni 1935 yttrade han t. ex.: "Jag är den ende afrikanske kejsaren och ledaren av alla svarta, inbegripet dem som ännu stå under främmande herravälde".

Sverige kom på grund av dess sammankoppling frimurarledes med Englands politik att jämsides med nämnda land spela en pionjär roll å Lejonets av Juda sida, såsom genom engagemanget med militärmissionen — ett uppdrag som samtliga förut tillsporda stater avböjt. Eftersom våra svenska jude- och frimurartidningar fortsätta att inför offentligheten idealisera och heroisera Haile Selassie, kan det ha sitt berättigande att återkalla i minnet en händelse som på sin tid åtskilligt lät tala om sig och som torde vara ägnad att belysa den idealiserade f. d. kejsarens verkliga karaktär. Händelsen i fråga återgavs i olika tidningar, däribland "Veckojournalen", 1928, nr 46, sid. 16, med följande ord:

"Kungakröningen i Abessinien. Ras Taffari (Haile Selassie) är en man som låter tala om sig. Knappt äro kröningsfestligheterna över förrän hans namn ånyo figurerar i världspressen, denna gång dock på ett mindre smickrande sätt. Hans livmedikus har nämligen i Nationernas Förbund framfört klagomål över att Abessiniens nya härskare har försökt förmå honom att använda sin medicinska talang till att förgifta besvärande släktingar till det svarta majestätet."

För detta svarta majestät ville Sveriges ledare driva svenska folket att offra liv och gods — i en strid, åsyftande Europas, den västerländska kulturens och den vita rasens undergång!

"Nazistgrevens" dubbelspel

Den till börd och inställning internationelle greven Eric Bloomfield Moore-von Rosen, genom modern Ella Carlton Moore stammande från U. S. A:s dollararistokrati och å fädernet från en på 1700-talet invandrad lifländsk adelsätt, är en bland dem som ansett sig kallade att *leda* svenska folkets nationella uppvaknande. Den regerande bördens och börsens aristokrati kunde självfallet ej undgå olustkänslor inför hotet av ett folkuppnande; det gällde alltså att förhindra frihetsrörelsens naturliga utveckling genom att bringa den på "rätt", d. v. s. ur den härskande kosmopolitiska kastens synpunkt passande stråt. För utförande av denna uppgitf liksom för missionen såsom förbindelseman med det nationalsocialitiska Tyskland befanns greve Eric von Rosen alldeles särskilt lämpad.

I vårt föregående nummer omnämndes greve von Rosens samarbete under de gångna åren med dr. Börje Brilioth för nationalsocialismens "samling" i Sverige. Detta samarbete framstår ju så mycket märkligare som dr. Brilioth, såsom tidigare påvisats, är intim vän till amerikanske ministern i Stockholm, juden Lawrence Steinhardt, den judiske världsinkvisitorn Samuel Untermeyers nevö, vilken sistnämnde fungerar såsom ledare av världsjudendomens bojkottrörelse mot Hitlers Tyskland.

Redan 1923/24 hade vi tillfälle lära känna greve Eric von Rosens principiella politiska ståndpunkt. Denna tidnings utgivare hade då ett personligt samtal med greven angående en nationell rörelse i Sverige. Våra uppfattningar råkade emellertid snart i sär — på judefrågan. Greven ansåg det omöjligt att upptaga judefrågan å en nationell svensk rörelses program därför att "vi måste vända oss till bankerna (= judarna) för att få pengar till ett politiskt parti". Vidare hävdade han, att det var skillnad på judar och judar och att man ej fick skära alla över en kant. Av greve von Rosens hänvisning till bankjudarna såsom dem man måste hålla sig väl med framgick ju tydligt, att han med de acceptabla judarna avsåg finansaristokraterna, vadan de mindre förnäma skulle vara att räkna till kategorien av mindre önskvärda. — En ståndpunkt som är förklarlig i betraktande av rådande sekelgamla solidariska gemenskap mellan bördens och börsens aristokrater i vårt land.

Betecknande för greve von Rosens politiska aktivitet var hans uppvaktning 1932 hos en av vår tidnings vänner, förmodad finansiär av Nationen, vilken greven uppmanade att indraga sitt ekonomiska stöd, "då Nationen var till stor skada för den nationella saken". Olyckligtvis för greve von Rosens frimureriska vänner misslyckades expeditionen, eftersom den uppvaktade intet hade att skaffa med vår tidnings ekonomi. Något år senare uppträdde greven på offentliga möten i huvudstaden med protester mot viss tidnings — varmed avsågs Nationen — misstänkliggörande skriverier mot det svenska frimureriet, vilket han förklarade uteslutande vara ett nationellt välgörenhetssamfund utan förbindelser med det internationella frimureriet. — Ett påstående vars bristande överensstämstämmelse med verkligheten ligger i öppen dag.

I frimurarnas 1933 igångsatta stora fångstaktion med "Nationalsocialistiska Blocket" under överste Ekströms synliga ledarskap spelade naturligtvis även greve von Rosen en framträdande roll och lät teckna sig som — "förste ledamot". "Blockets" pyramidala fjasko hindrade honom emellertid icke att fortsätta å stråten. Efterhand blev även greven och hans familj alltmera populära i den svenska judepressen, som består dem en utomordentlig reklam. Familjen tycktes ha prövats — och befunnits hålla måttet. Populariseringen i judepressen nådde sin kulmen i samband med sonens, unge greve von Rosens flygarengagemang i det internationella frimureriets äventyr i Abessinien å Lejonets av Juda sida. — Ett nytt talande bevis för rådande hjärtliga förhållande mellan grevefamiljen von Rosen och frimureriet; hans i Tyskland såsom föredragshållerska synnerligen verksamma svägerska, grevinnan Wilamowitz-Moellendorff, är som bekant ledare av frimureriets kvinnoorganisation i Sverige. Beträffande det Rosenska engagemanget i italiensk-abessinska konflikten må blott erinras om att den internationella frimuraraktionen i Abessinien närmast åsyftat icke allenast den facistiska regimens i Italien utan även nationalsocialismens i Tyskland störtande.

Greve Eric von Rosens politiska dubbelspel är i dag fullt genomskådat av alla klarseende. Det är tydligen på hög tid, att man både inom och utom vårt land gör klart för sig, att Sveriges nationella återuppstående, d. v. s. befrielse ur de internationella judiska organisationernas våld icke låter sig göras genom dessa sistnämnda. Vår till dr. Brilioth i föregående nummer riktade varning gäller även greve Eric von Rosen: *Bort med fingrarna från den svenska frihetsrörelsen!*

★ Judisk Pressrevy ★

Den judiske överrabbinen Wise, New York, som f. n. är i färd med organiserandet av en "kollektivsäkerhet" för judarna, konstaterar i *Weltjudentum,* London, den hotande antisemitismens universella natur. "Antisemitismen är — skriver han — ingen lokal fråga. Den är det oundvikliga resultatet av umgänget mellan judar och icke-judar. Antisemitism uppstår i varje land, stundom hastigt, stundom fördröjd. Ofta beslöjat, ofta under förnekande existerar den dock och kämpar alltifrån Japan till Förenta Staterna, över hela världen."

Den amerikanske överrabbinens uttalande förtjänar observeras ej minst av de många projudiska svenskar, som framhärda i att förneka tillvaron av en judefråga.

Enligt den citerade tidningen mottog konung Georg II av Grekland nyligen en judisk delegation å Corfu, varvid konungen inför rabbin Nehama gav uttryck åt sina stora sympatier för de judiska undersåtarna. Georg, som av Englands frimureri placerades å Greklands tron till förhindrande av där hotande nationella återuppståndelse, synes i sin regeringsutövning i synnerlig grad vara hänvisad till Salomos folk. Den fruktade grekiske nationalhjälten general Kondylis bortgick ju nyligen — enligt uppgift till följd av giftmord — med döden, och något större hinder synes därför numera icke föreligga för den judiska "frälsningens" fullföljande i Grekland.

*

Jewish Chronicle, London, omförmäler i en ledande artikel från judiska håll framställda krav å motåtgärder mot den antijudiska propagandan i England. Denna blir alltmer irriterande. För ej länge sedan anträffades t. ex. å affärsfönster och husväggar i Leeds affischer med inskriptioner som "Kasta ut de tre miljonerna judar ur England!" och "Judarna planera att göra England till en kommunistisk drabant åt Sovjetryssland!" Från judisk sida hävdas nu: Om man icke företager något mot denna propaganda, komma talrika hittills judevänliga icke-judar att övergå till fientlig hållning samt bibringas den tron att vad som säges om judarna är sant.

Samma tidning meddelar från Cuba, att därvarande antijudiska sällskap bedriver ett häftigt antisemitiskt fälttåg. Ifrågavarande organisation har uppställt målet att förvägra amerikansk-judiska främlingar vistelse å Cuba, att helt stoppa den judiska invandringen samt begränsa och utrota den judiska handeln. Slutligen fordras, att de judiska barnen i undervisningen skiljas från statsskolorna.

*

Zionist Record, Johannesburg, framhåller i en redaktionell artikel, att judarna i världen icke kunna finna sig i det tillstånd av lägre värdighet som pålagts judarna i Tyskland. De proklamera sin elementära rätt till medborgarskap i Tyskland liksom i varje annan stat, där judar leva och arbeta, och skola fortsätta att föra en förbittrad kamp under användande av alla till buds stående medel för att uppnå återställandet av judarnas rättigheter i Tyskland samt upprätthållandet av sina rättigheter varhelst de bli hotade.

Juda vill tydligen ej inse, att dess herravälde över jordens folk är på retur, att dess storhets dag är passerad.

Sanningen över allt!

Ledaren av rumänska folkpartiet, marskalk Averescu har i tidningen "Indeptarea" under ovanstående rubrik uttalat sig för det nya Tyskland samtidigt som han med skärpa vänder sig mot det bolsjevikiska Ryssland och förordar ett polskt-rumänskt försvarsförbund mot Sovjet-Ryssland. Reaktionen inom rumänska kretsar mot den av konung Carols "sköna" rådgiverska, judinnan Lupescu, och höggradsfrimuraren-utrikesministern Titulescu landet tillämnade rollen av aktiv kämpe för Judas revolutionering av Europa synes vara på frammarsch.

Voltaire — franska revolutionens vägröjare

En å Bodung-förlaget i Erfurt utgiven, av J o h a n n G e o r g S t a k e m a n n författad bok, "Voltaire, Wegbereiter der Französischen Revolution", har sitt aktuella intresse ej minst med hänsyn till de i Frankrike nu åter bedrivna förberedelserna till en revolution i samma anda som den "stora". Vi erhålla där en ny bild av den celebrerade humanisten, vilkens utkolporterade andliga storhet icke tyckes hålla inför en mera samvetsgrann forskning.

Voltaire hette — upplyser förf. — i verkligheten *Arouet* och var en farlig spion, revolutionär och frimurare. Han ledde de s. k. "filosofernas" skola, vilken förberedde revolutionen och var en "Réunion Révolutionaire". Från denna beteckning härleder sig även hans underliga namn Voltaire. Stryker man i ordet révolutionaire ordet réunions bokstäver, återstå bokstäverna i ordet Voltaire. Arouet antog dock först efter sin frigivning ur Bastiljen det historiska namnet.

"Voltaire, Wegbereiter der Französischen Revolution" erhålles från U. Bodung-Verlag, Gartenstrasse 38, Erfurt, på beställning, pris i kartong RM. 4:25 och linneband RM. 5:50.

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen,* Box 1145, Stockholm 16.

Aktuell litteratur

	Kr.		Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—	**Den judiska framgångens gåta.** Av Roderich-Stoltheim	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75	**Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg.** Av Per Granskare	1:—
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75	**Revolution.** Av Frank Dahlberg	3:50
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50	**5 år som sovjetflygare.** Av Georg Krawetz	2:50
Zions Vises Protokoll	1:—	**Judarna i Sverige**	0:50
En anklagelse	1:—	**Nya Upptäckter om Zionsprotokollen**	0:50
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50	**Kristendomen — den urariska religionen**	0:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50	**Kristus var ej jude**	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN,** Box 1145, Stockholm 16.

Försäljare

av **NATIONEN**

antagas i Stockholm, landsorten och utlandet. Förmånliga kommissionsvillkor. Tillskriv tidningen, adr. Box 1145, Stockholm 16.

"Judeo—Polonia"

Krakow—världsjudendomens huvudstad

I århundraden har Polen med dess 3 à 4 miljoner judar varit "det förlovade landet" framför andra, centrum för den imperialistiska judendomens andliga och rasliga kraftutveckling. En svensk vetenskaplig författare, som tecknar sig "Anti Talmud" och motiverar sin anonymitet med att namnets publicerande "skulle göra min nuvarande position livsfarlig", refererar i en artikel i Nya Dagligt Allehanda en del av B. Rudski i tidskriften "Tecza" publicerade uppgifter rörande judendomens maktutveckling och organisation i Polen, det s. k. "Judeo-Polonia". Förf. i N. D. A. återger efter tidningen "Glos Narodi" Rudskis märkliga uttalanden, skrivande:

"Fyra äro judendomens centra i Polen: Lublin, Wilno, Warszawa, Krakow. Vart och ett på sitt särskilda sätt.

Lublin har det enda talmudiska universitet i världen, det s. k. Jeszwas Chachamsej. Det är ett sexvåningshus, dit judar komma från hela världen, giriga att lära sig talmudiskt vetande. Men endast de, som utantill kunna 400 strofer ur den Babyloniska Talmud, antagas.

I Mir i östra Polen ligger dessutom den högsta rabbinskolan.

I *Wilno* ha judarna ett slags vetenskapsakademi, 'judiska vetenskapsinstitutet'. Det prydes av en världskarta, på vilken alla till institutet anslutna sällskap äro utsatta. Sjutton länder i fyra världsdelar äro representerade. Till institutet hör också en 'Bibliografisk central', arkiv och museum. Slutligen har Wilno ett talmudiskt förlag, och *det är i Wilno, som Talmud tryckes för hela världen, endast i Wilno.*

I *Warszawa* ha judarna två undervisningsanstalter med världsrykte, dels 'Judiska vetenskapsinstitutet' med fakulteter, en rabbinsk och en juridiskt historisk och litterär, samt dels 'Judiska religionsseminariet', en förberedande skola för dem som önska fortsätta i Lublin.

Slutligen det 'polska Rom', *Krakow* . . . — *Krakow,* skriver Rudski, *är judendomens verkliga världshuvudstad. Ty just i Krakow är det som de hemliga judiska myndigheterna residera. Från Krakow, Polens forna huvudstad,* där Polens kungar och hjältar njuta av den eviga vilan, *utgå nu över hela världen 'de okända ledarnas' hemliga befallningar, befallningar som alla judar åtlyda, även de mäktigaste finanskretsarna i New Yorks Wall Street och Londons City* . . . (kurs av Red.).

I Krakow, i kungaborgens omedelbara närhet, ha under den sista tiden en rad judiska kongresser ägt rum, offentliga och hemliga, såsom zionistkongressen, betarkongressen, revisionistkongressen, rabbinkongressen, Alliance Israélite Universelle's ledarekongress, sjumannarådet och den verkliga hemliga 'judiska regeringen'. Till Krakow kom också under förra året den tyska regeringens halvofficiella representant för att konferera med judarna. Nahum Sokolov, som i maj 1935 argumenterade för hjälp åt judarna i Polen, sade, att denna hjälp var nödvändig av den orsaken *'att judarna i Polen alltid varit den andliga kraftkällan för hela judendomen'."*

De refererade delarna ur artikeln i Glos Narodi ge en intressant inblick i judendomens maktposition i Polen och dess där utövade världspolitiska roll. Utvecklingen av judefrågan i det polska landet påkallar också den största uppmärksamhet i hela världen. Även i Polen går det mot ett avgörande mellan jude och nationalist, ett avgörande som kommer att ske i tecknet hakkorset kontra hammaren och skäran.

Wenner-Grens aktivitet i Finland

Direktör Wenner-Gren med fru har varit över i Finland och slagit ett slag för sitt projekterade "nordiska statsblock" i enlighet med den plan som för några månader sedan dryftades hos Roosevelt & Untermeyer i Vita huset. Officiellt gällde visiten på den finska sidan underhandlingar angående organiserandet av en svensk-finsk handelskammare, vilka förhandlingar leddes av dir. W.-G. i egenskap av ordförande i den vid Finlandsveckan i Stockholm utsedda kommittén för en dylik kammares inrättande. Tillfället för ett propagandafälttåg för den "nordiska statsblocks"-tanken gav sig ju här själv.

Vid en av Finlands exportförening given stor lunch för herrskapet Wenner-Gren i närvaro av bl. a. finske utrikesministern Hackzell talade direktör W.-G. för ett vidgat svenskt-finskt samarbete. "Ett samgående skulle väsentligen förbättra bådas våra utsikter, särskilt om det utvidgades till att omfatta våra grannar, Norge och Danmark. Tillsammans skulle de fyra nordiska länderna utgöra en ekonomisk stormakt, som även de största staterna skulle vara nödsakade att fullt uppskatta vid de internationella handelsuppgörelserna."

Under besöket i Finland avlade herrskapet Wenner-Gren bl. a. också besök i skyddskårens befälsskola, där just en lotta-kurs pågick. Även skyddskåren behöver kantänka vinnas för de nya "stormakts"-planerna. Direktör W.-G. begagnade detta tillfälle att tillkännage sin frus önskan att få överlåta en present å 100,000 mark till inköp åt lottorna av ett fältkök. General Malmberg svarade med ett varmt tack för den "storartade gåvan", varvid han underströk det rådande vänskapliga förhållandet mellan skyddskåren och lottaorganisationerna å ena sidan och det försvarsvänliga Sverige å den andra. Slutligen överräckte generalen skyddskårens förtjänstmärke till fru Wenner-Gren.

Huset Wenner-Gren arbetar, som synes, fullt metodiskt för sitt program. Om det skall lyckas att infånga de praktiska finländarna i Roosevelt & Untermeyers nät, är dock ovisst.

Den Bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5).

Zoroaster, åt vilken Sirius' stjärnbild invigts, var av kungligt blod. Såsom barn fråntogs han sin moder och blev utsatt (II. Mos. 2, 2—6). Efter fyllda 30 levnadsår framträdde han som profet för en ny religion. Gud uppenbarade sig för honom i ljusets dräkt på en eldtron och under åskdunder å ett av flammor omgivet heligt berg Albordj (jämför den bibliska berättelsen om laggivningen å berget Sinai! II. Mos. 19) samt *gav honom där sin heliga lag.* Denna skrev han på djurhudar (II. Mos. 34, 1), vilka även innehöllo läran om världens uppkomst och gudstjänstens högtidliga bruk. Då han jämte sina anhängare utsattes för fientligheter, utvandrade han med dem till ett fjärran beläget, förlovat land. På vandringen kom han till havet. Enär överfärden av brist på fartyg icke var möjlig, anropade han Gud om hjälp, varpå vattnet delade sig, så att Guds utvalda torrfotade kunde gå genom havet (II. Mos. 14, 16, 29). Zoroaster besatt en "eld", som han kunde taga i handen, utan att den sårade honom (uppenbart något slags krut). Från denna eld stammar magiernas eld, vilken även de egyptiska prästerna kände.

Vid sitt uttåg ur hemlandet förde Zoroaster, följande ett urgammalt bruk, brinnande "helig" eld med sig, liksom senare de persiska konungarna å deras härtåg (62).

Vi återfinna denna heliga eld i Mose historia såsom "eld- och molnstoder", genom vilka Jehova föregivet natt och dag visade hebréerna vägen. (II. Mos. 13, 21). Zoroaster dog å det heliga berget Albordj, Gud begrov honom och ingen har ägt kännedom om hans grav. (62). Jfr. V. Mos. 34, 1—6!

Zarathustra levde enligt de grekiska skriftställarna Eudoxus, Aristoteles och Hermundorius omkr. 5000 år före Moses.

Karl Zschätsch lämnar (75, s. 237—261) bevis för att Mose historia är en prästfurstes i en atlantisk koloni, vilken reste till den å "Guds heliga berg" i "Guds heliga stad" på Atlantis residerande världskonungen och prästguden. Där fick han lära känna "Herrens härlighet", d. v. s. hemligheten med framställandet och användandet av explosiva ämnen. Å det "heliga berget" erhöll han prästgudens lagar och förhållningsregler, liksom Rama och Zoroaster, måhända under av explosivämnena framkallad åska och blixt till höjande av högtidligheten i den akt, varigenom prästfursten utnämndes till ställföreträdare (ståthållare) för prästguden (II. Mos. 19 o. f.). Enligt Zschätsch äro Mose 5 böcker intet annat än eftergjord diktning av delar av den atlantiska historien till hebreiska. Jämför härmed även Hesekiel kap. 40—48, vilka enligt Wieland måste betraktas såsom ett stycke förfalskad atlantisk historia: Ståthållaren Hesekiel utses å "Guds heliga berg" på Atlantis. Där fick han se "Herrens härlighet", d. v. s. den atlantiske världskonungens. *Han mottog av denne Guds heliga lagar,* d. v. s. denne prästguds och prästkonungs. Densamme visade honom de praktfulla byggnaderna å det heliga berget, Guds heliga tempel och den från Guds berg och tempel framspringande "bäcken" och "livets ström" ("Guds lilla brunn"), å bägge sidor besatt med "livets träd" (Wieland 69).

Moses kom alltså något för sent till mottagandet av de "gudomliga lagarna", alldeles bortsett ifrån att det i och för sig ej förefaller sannolikt att den evige sanne Guden för överlåtandet till mänskligheten av sina lagar just utvalt åt sig en massmördare, rövarhövding, ärkebolsjevik och världskonspiratör.

(Forts. i nästa nummer.)

Kampfonden

Under juni månad inflöto nedanstående bidrag till vår kampfond:

P—e	Kr.	10:—
En av de små i landet	"	4:—
Blue Girl	"	2:—
Cepete	"	1:50
Bonde	"	2:—
Fosterlandsvän	"	50:—
Kamp för judars och frimurares likvidering	"	5:—
Gammal läsare av Nationen	"	3:—
Nationalsocialist	"	10:—
R. K.	"	2:—
S. L—m	"	3:—
S:ma	Kr.	92:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Gud Mammon

Den engelska Mosley-rörelsens organ "The Blackshirt" relaterar ett fall, vilket karaktäristiskt belyser den mammonsdyrkande judens karaktärslöshet: I en judisk affär i Roman-Road, Bow, i London reklameras yllejackor till försäljning, å vilka den antijudiska Mosley-rörelsens märke finnes stickat. Den judiske affärsinnehavaren utbjuder nu dessa jackor till de engelska fascisterna.

"Professor" Ehrenpreis m. fl. rabbiners enträgna maningar till sitt folk om obrottslig enighet och solidaritet äro tydligen befogade.

"DER STÜRMER"

Tysklands största upplysningsorgan i judefrågan kan nu erhållas från Rehns antikvariat, Norrlandsgatan 30, Stockholm. Pris 40 öre per ex.

Roosevelts experiment

Kritiska betraktare av utvecklingen i U. S. A. äro sedan länge på det klara med att presidenten-judeättlingen Roosevelt-Rosenfeldts "återuppbyggnadsregim" i verkligheten intet annat varit än ett diktatoriskt judiskt försök att överföra amerikanarnas återstående ägodelar i de amerikansk-judiska bankirernas händer och länka Förenta Staterna in i det sovjet-republikanska systemet. De styrande männen bakom Roosevelt äro ju U. S. A:s ledande judar.

Vid amerikanska konventets nyligen hållna möte i Cleveland riktade senator Steiwer ett ytterst skarpt angrepp på Roosevelts "planhushållning", genom vilken för första gången i Amerikas historia klasserna rests mot varandra. Statsskulden har under Roosevelts-regimen ökats med 14 miljarder dollar, ännu finnas 12½ miljoner arbetslösa, lönerna ha ökats med 8 procent medan levnadskostnaderna stigit med 20.

*

Polens jordbrukare mot parasitismen

De unga jordbrukarnas centralförbund (Zwiazek Mlodej Wsi), som tidigare ej haft judefrågan å programmet, förklarar i sitt offentliggjorda nya programuttalande:

"De unga jordbrukarnas rörelse intager gentemot judarna en helt annan ställning än gentemot exempelvis tyskarna, ukrainarna och vitryssarna. Jordbrukaren betraktar med rätt den judiske mellanhanden såsom en parasit, som drager nytta av honom. Judarna förtjänade och förtjäna jättesummor ej blott på jordbrukarna utan på polska folket i dess helhet. Förbundet är vidare emot judarna därför att de äro fiender till folkgemenskapen. Det judiska problemet måste lösas så snabbt som möjligt. Våra tongivande myndigheter få icke motsätta sig denna inställning. Regeringen måste taga ställning till den judiska frågan samt lösa den till förmån för den polska byn och staten."

Röda faran rycker närmare

Moskva arbetar dag och natt i varje del av världen för anstiftande av oroligheter, skriver den engelska "Daily Mail". Dess ombud jubla över de ögonblickliga framgångarna i Frankrike, Spanien och Belgien. I Frankrike ha en rad strejker framdrivits av de röda agenterna och Moskva utnyttjar listigt det gynnsamma tillfälle vänstersegern vid franska valen givit.

Blum har genom sin svaghet spelat bolsjevikerna i händerna. Frankrike lär nu känna faran av det kärliga omgänget med Sovjet. Den sociala ordningen är i fara och detta frambesvärjer de allvarligaste följder under nuvarande oroliga läge i Europa. Liknande resultat ha kommunisternas framgångar vid belgiska valen medfört; strejken vid Antwerpens dockor var ett verk av Moskvas röda.

I Spanien erinra förhållandena om bolsjevikrevolutionens i Ryssland tidiga dagar. Spaniens läge borde förvisso utgöra en värdefull lära för England och andra länder. Det visar, att Sovjetryssland och dess verktyg icke kunna anstifta annat än skada, olycka och oordning.

*

Jazzens uppfinnare

Jazzens uppfinnare, juden Israel Baline har — enligt "Patriote", Canada — förtjänat en miljonförmögenhet på sin uppfinning, vilken dock i verkligheten intet annat är än en krystad efterapning av den hos en del afrikanska negerstammar praktiserade dansart, som plägar utföras vid vissa tillfällen och därför benämnes "parningsdans". Dansarten i fråga kom ju särdeles väl till pass för dem som på allt sätt önskade neddraga även kultur- och nöjeslivet hos nationerna.

Medan denna sämre importvara från Afrikas svarta av judepropagandan berett ett lysande segertåg i världen och gjort sin "uppfinnare" till mångmiljonär, måste de kristna musiker, som bemöda sig att åstadkomma en värdig konst, i stor utsträckning lida nöd. Med det begynta andliga tillfrisknandet kommer dock även att följa ett rättvisare uppskattande av konstvärden.

Den ryske kolossen vaknar?

Rapportörer från Fjärran Östern berätta om en ständigt tilltagande terror mot sovjetregeringen. Trots den allmänna militariseringen av det sovjetryska Fjärran Östern-området, trots därv. truppers stora antal och G. P. U:s skärpta vaksamhet uppdyka antibolsjevikiska bardisan-grupper på alla håll, försättande sovjetregeringen i en stämning av panik.

Dagligen utföras — heter det i ett ingånget meddelande — de djärvaste överfall å livsmedelslager och livsmedelstransporter. Oupphörligt organiseras järnvägskatastrofer, och i städerna dödar en hemlighetsfull hand den röda regimens mest ansedda storheter. Denna underjordiska kamp föres med ohygglig grymhet. En omtyckt metod hos de antibolsjevikiska bardisan-grupperna vid utkrävandet av hämnd å sina pinoandar är kastrationen.

I Chabarowsk och Wladiwostok dogo således nyligen flera ansedda kommunister under hemlighetsfulla omständigheter. Fem av dem voro ansvariga ledare för GUGB, det reformerade G. P. U. Undersökningen gav vid handen, att samtliga dödats genom ett starkt verkande gift. I Chabarowsk och Wladiwostok ha på sista tiden även talrika bombattentat förövats mot ämbetsbyggnader, och blott i ett enda fall lyckades myndigheterna fasttaga gärningsmannen.

Så börjar — tyckes det — den av den judiska bolsjevismen nästan till döds kvalda ryska kolossen att giva ifrån sig första tecknen till ett folkligt uppvaknande.

Baruch-finansens planer å Nordryssland

Den i Charbin utkommande vitryska tidningen "Nasch Putj" ger offentlighet åt vissa bestämda planer hos en med det röda Moskva samarbetande bankirgrupp i U. S. A., avseende att bringa Nordrysslands rikedomar i vederbörandes händer. Den överstatliga finansinternationalen, tredje internationalens verkliga herre, drager sig icke längre för att öppet klarlägga sitt reella förhållande till de sovjetistiska ledarna, varigenom dessa uteslutande komma att framstå såsom finansinternationalens befullmäktigade. Slöjan i New York skingras mer och mer.

De internationella bankirerna ha beslutat bygga en järnväg och konstgjord förbindelse direkt från Förenta Staterna över Kanada och Alaska och genom en undervattenstunnel under Beerings sund närmast till Kamtschakta samt därefter vidare i anslutning till de med amerikanska penningmedel under anläggning varande järnvägarna i Ochotska området. De amerikanska tidningarna ägna planen det största beaktande. Dess upphovsman är Bernhard Baruch, U. S. A:s "regerande" jude, Wallstreets hemlige härskare, vilken står presidenten Roosevelt synnerligen nära. Baruch sände i slutet av mars en förtroendeman till Kanada, vilken i förtroliga förhandlingar med regeringen i Ottowa förberedde marken för de därpå följande offentliga förhandlingarna med bankirerna.

Planen, vilken samtidigt avser att utgöra ett led i världsjudendomens bedrivna inringning av Japan, är redan så långt framskriden, att ett särskilt finanskonsortium bildats, vilket skall finansiera det gigantiska byggnadsföretaget. De därför nödiga medlen uppskattas till 500 miljoner dollar, d. v. s. närmare 2 miljarder svenska kronor. Det bör alltså vara något att hämta i Ryssland! Kanadas regering har visserligen ännu ej lämnat sitt medgivande till utförandet av en internationell järnväg genom sitt område, men i betraktande av vissa kretsars stora inflytande i Ottowa är det höjt över allt tvivel att icke bankirerna skola nå sitt mål.

Glöm ej att förnya halvårsprenumerationen

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 20 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 JULI 1936

Vida Världen

Nazistisk samlingsman

Bland uppenbarade nya hjältar å politikens arena förtjänar den nazistiske doktorn Börje Brilioth, lierad med amerikanske ministern juden Lawrence Steinhardt, judiske ärkeinkvisitorn Samuel Untermeyers nevö, en viss uppmärksamhet såsom mannen vilken beklätts med uppdraget att "samla" bl. a. de nybildade "nationalsocialistiska" organisationerna i vårt land under en hatt.

Att doktorn härvid kom att uppträda såsom "antisemit" tycktes hans judiska vänner taga med ett visst lugn.

Doktor Brilioths politiska program gick ju ut på att tillsammans med president Roosevelts personlige vän, direktör Wenner-Gren i Elektrolux — numera den högst taxerade i Sverige med 1,300,000 kr. i årsinkomst, för vilkens intima relationer med U. S. A:s och Englands börs- och kahaljudar vi tidigare redogjort — skapa ett nationellt svenskt block under De Utvaldas ledning, i vilket alla "nazistiska", "halvnazistiska" och liknande grupper skulle infogas. Direktör Wenner-Gren var nu färdig med infångandet å finansiell väg av Sveriges Nationella Förbund och Nya Dagligt Allehanda, och dr. Brilioth med sitt "Arbetsförbund" och "Sveriges Nationella Socialister" trodde sig också stå vid målet. Men man bör aldrig ropa "hej" förrän man är över bäcken.

Beträffande rashärkomsten, vilken ju inom nationalsocialismen spelar sin viktiga roll, synes en viss osäkerhet ha gjort sig gällande i Briliothska lägret. Annorlunda kunde man ej tyda de mycket energiska ansträngningar som gjorts i syfte att få professor Herman Lundborg att emot sin övertygelse intaga doktor Brilioth i det å tyskt förlag tryckta praktverket av artisten Kamke över germanska svenska typer, då därigenom doktorns ariska raskaraktär med högsta vetenskapliga sakkunskap skulle fastställts på ett sätt som gjorde honom fullt acceptabel t. o. m. för det nationalsocialistiska Tyskland i rollen såsom ledare av nationalsocialismen i Sverige. I kyrkoböckerna finna vi, att dr. B:s fader, som ursprungligen hette Larsson men av någon anledning ändrade namnet till det hebreiskt klingande Brilioth (Loth, Sebaoth etc.), var kyrkoherde i Eds församling i Linköpings stift. Farfadern är upptagen såsom västgötisk allmogeman. Själv hävdar dr. B. emellertid jämsides med sitt germanska odalmannaursprung härkomst från skotsk adel, i vilket fall det dock tydligen rört sig om någon adelsätt av det numera så populära slaget med ursprung i Jerusalem.

Före framträdandet å politikens arena ägnade sig doktor Brilioth framför allt åt skötseln av olika "internationella" förbindelser och det stockholmska nöjeslivets amerikanisering, vilket skett i egenskap av ordförande i Internationella Klubben och Svensk-Amerikanska Sällskapet samt vice ordförande i Internationella Pressföreningen. Jämsides härmed hann han också taga del i kulturarbetet inom andra judiskt-internationella sällskap, såsom t. ex. i egenskap av tillfällig ordförande under bordssamtal efter amerikanskt mönster i det liberalistiska Fritt Forum. I fråga om posten såsom vice ordförande i Internationella Pressföreningen — där sovjetagenten juden Cherchevsky- "de" Chessin är ordförande — så tillkom denna förening 1929 närmast såsom en underavdelning av den vid Internationella pressutställningen i Köln 1928 lancerade organisation, som enligt frimureriska direktiv skulle fullständiga den offentliga opinionens i alla länder judaisering. Bland initiativtagarna till sammanslutningen återfann man vid sidan av dr. Brilioth judarna Cherchevsky — "de" Chessin och Singer i dåv. Berliner Tageblatt.

I rollen såsom profet för det svenska nöjeslivets amerikanisering har dr. Brilioth kunnat tillgodoräkna sig stöd av huvudstadens högsta societet. Vid invigningen av "nattbion" för icke länge sedan, då tidens melodi — "Broadways melodi" uppfördes i premiär, närvoro ministerparet Steinhardt, prins Eugen, greve Carl Bonde med grevinna, född Wallenberg, Greta Garbo m. fl. Mycken energi utvecklades även på sin tid av dr. B. i syfte skapa flytande förlustelseskepp å Stockholms ström, s. k. "nöjesnattbåtar", ett projekt som ivrigt understöddes av direktören Åsbrink i Nordisk Resebyrå. Stockholms nöjesliv tillfredsställde icke — menade man — särskilt "amerikanarnas" (= de amerikanska judarnas) nöjesbehov under uppehållen här. Därför borde flytande nöjeshus, "nöjesnattbåtar" inrättas ute å Strömmen, dit de nöjeslystna utlänningarna och deras svenska själsfränder kunde ta sig ut i småbåtar och där man mera ostört kunde tillfredsställa sina nattliga nöjesbehov. — På "amerikanskt" manér! Att planen gick om intet berodde väl på att myndigheterna ansågo Stockholms nöjesliv redan tillräckligt amerikaniserat.

Senaste stora nöjesevenemanget under den nazistiske doktorns regi var det furstliga mottagandet och firandet av filmdivan Grace Moore. Såsom arrangörer fungerade de Briliothska sällskapen Internationella Klubben och Svensk-Amerikanska Sällskapet jämte American Club. Med tillhjälp av den alltid tjänstvilliga pressen hade man lyckats bringa Stockholms befolkning i en veritabel Moore-feber, som tog sig nog så kostbara uttryck. Till stora hyllningsfesten i Royals vinterträdgård till divans ära hade samlats en bedårad publik av "sexhundra högtidsklädda människor", berättade gangsterorganet Svenska Dagbladet. Främst bland dem som solade sig i filmstjärnans glans voro förutom värden, nazistdoktorn Brilioth, prinsarna Carl och chefredaktören — judeättlingen Carl Trygger. "Vid honnörsbordet — skrev den sistnämndes organ — såg man prinsarna Carl s:r och j:r, dr. Brilioth, chefredaktör o. fru Carl Trygger ... Prins Carl j:r förde Grace Moore till bordet ... Grace Moore var klädd i en helvit tailleur de minuit ... Prins Carl j:r hälsade gästerna välkomna, varefter dr Brilioth talade för Grace Moore, kvällens hedersgäst ... Prins Carl s:r överräckte en ståtlig Orreforspjäs med motiv ur Mayflowers färd till Amerika ..." De enda som saknades vid den grandiosa festen voro ministerparet Steinhardt, som måst ta ledigt någon tid från sällskapsplikterna i Stockholm för att hemma i Amerika för Untermeyer & Marschalls räkning sköta Roosevelt-Rosenfeldts återval till president.

Det kunde tyckas som om dr. Brilioth skulle ha tillräcklig sysselsättning med sin amerikanisering av svenskt kulturliv.

Striden mot hydran

Striden mot den tusenhövdade hydran står i dag hård. Ormen hade i överensstämmelse med den plan, som enligt zio-

nismens urkunder uttänkts av konung Salomo och andra judiska vise vid tiden 929 före Kristi födelse, redan fullbordat sitt långa lopp, vilket fört genom list och mutor, krig och revolutioner. Sista etappen var Palästina, varmed världen slutligt skulle vara erövrad åt Juda och planen slutförd.

Men maktställningen, som byggts i mörker, höll ej i avgörandets stund. När Ormen beredde sig att genom en världsrevolutionär terror giva den "främmande" folkvärlden dödsstinget, vaknade denna till självbevarelse.

*

Fredens apostel

Det i Folkförbundets namn etablerade freds- och rättsinstitutet i Genève blottar alltmer sin oförmåga att omsätta sina föregivna ideal i verklighet — att skapa fred på jorden. Utvecklingen är dock mindre överraskande. I stället för Kristus placerades Antikrist i högsätet, i stället för Sanningen gavs Lögnen äran. Kunde man vänta, att av det oädla trädet skulle komma ädla frukter, att god säd skulle spira efter en ond sådd?

— — —

Naturligtvis var den namnrike Wallach—Meir—Henoch—Graf—Maximo-

witsch—Finkelstein också en av de berömdheter som sågos främst i begravningsprocessionen efter konungen Georg V och de därmed kombinerade storpolitiska förhandlingarna i London — till fredens tryggande. Opinionen i England hade dock ännu ej hunnit glömma den roll han och hans regeringskumpaner spelat såsom skäktare av den med Georg V genom släktband förenade tsar Nikolaus II jämte familj i Jekaterinburg 1918. Ur "The Fascist" återge vi vidstående teckning i samband med kungabegravningen, vartill fogats följande text:

"Litwinow, förbrytare, jude och representant för Rysslands judiska Sovjet, vilkens ostraffade tjänare kallblodigt mördade tsarfamiljen, kom till England för att gå med i processionen efter den döde konung Georg V, kusin till den mördade tsarinnan. Därefter mottages han av vår förste minister och vår utrikesminister, äter frukost med honom. En gång voro vi en stor, stolt och ärofull nation".

I Fredsängelns skepnad residerar Antikrist i "folkens huvudstad" och färdas i triumf kring staterna som tigga hans nåd och bistånd för skapande av fred och rätt i världen. Så stor har förblindelsen blivit, vari Juda med sin lögn slagit folken!

*

»Det förlovade landet»

Den fientliga stämningen mellan judar och polacker skärpes för varje dag i Polen. Medan den till 3 à 4 miljoner uppgående polska judenheten allt mera öppet och effektivt engagerar sig för kommunismen, växer i motsvarande grad antisemitismen inom polackernas led, där parollen "Bort med judarna!" blir allt högljuddare. Men avlägsnandet av främlingarna ställer sig i detta land icke så lätt. Polen har i århundraden varit det judiska folkets "förlovade land" framför andra. En korrespondent till N. D. A. ger en skildring av där rådande paradisiska förhållanden.

"Krakov, Polens Rom, Polens historiska skattkammare, Polens kulturella kärna, vad är det i dag?", frågar förf. "Svaret: slottet, där de polska kungarna residerat, finns där, domkyrkan, där deras stoft vila finns där, universitetet och de många kulturella institutionerna finnas där — men publiken som pulserar runt om allt detta, den publik man ser på dagarna, den är i sällsport hög grad judisk. I den underbara planteringen, som går runt den inre staden, där myllra och sitta judarna som bladlöss på rosenblad. Följer man promenaden från universitetet och framåt, finner man judar och judinnor i tusental bänkade på stolar och soffor. 'De som sitta där äro till nio tiondelar judar', förklarade en polack. 'En och annan arbetslös polack sitter där också, men vi arbetande polacker slå oss aldrig ner här.' Så är det. De polska parkerna vimla av judar. De polska kaféerna likaså. Polackerna själva draga sig därifrån — eller ha inte råd."

*

Hakkors å fälten

"Icke heller Tjeckoslovakien undgår ödet av solkorsets uppenbarande inom sitt område. Förskräckt berättar "Ceské Slovo", att hakkorset blivit synligt å fälten i skilda trakter av tyska Böhmen. Lantbrukarna hade där på ytor om 40 à 50 kvm. sått utsädet på ett sådant sätt, att den växande grödan antog utseendet av hakkors. Den tjeckoslovakiska tidningen fordrar statsmyndigheternas inskridande mot de jordbrukare som gjort sig skyldiga till den oerhörda förseelsen.

Höggradsbroder Benesj får det tydligen besvärligt med utrotandet av hakkorset i den tjeckoslovakiska frimurareprovinsen.

*

Afghanistan stängt för judar

Enligt meddelande från Jerusalem har professorn vid hebreiska universitetet i Palästina Walter Fischel förvägrats inresetillstånd till Afghanistan, där han skulle undersöka förhållandena inom de judiska församlingarna. Afghaniska legationen i Teheran, till vilken hänvändelse i saken ägt rum, förklarade, att all inresa till Afghanistan var förbjuden för judar. För ett år sedan hade beslutats införande av getton för judarna i landet, vilka samtidigt förpliktades att bära en särskild dräkt med kännetecknande brickor å bröstet och förbjödos att rida eller vistas å offentliga lokaler.

Man bemärke den himmelsvida skillnaden i betraktelse- och behandlingssätt i Afghanistan och Sverige beträffande judarna. Medan de styrande i Afghanistan ömma för det egna landets invånare, veta de våra icke hur de skola bära sig åt för att vara de parasiterande främlingarna till lags. Svenskarna utlämnas med hull och hår åt de judiska exploatörerna, vilka förlänas värdigheten av Guds utvalda folk och på alla tänkbara sätt gynnas och glorifieras. Rabbiner upphöjas här till "professorer", den judiska kulturbolsjevismens ledare till "hedersdoktorer" etc.

Gangsterväldets bakgrund

Chefen för den kända herrkonfektionsfirman Samuel Saffer & C:o, New Yorks Brodway, juden Oscar Saffer intogs den 29 sistlidne april i häkte, anklagad för att ha fungerat såsom skattmästare åt de beryktade judiska gangsterna Louis Buckhouse alias Leoke och Jacob Shapiro. Saffer, vars firma utgjort ett slags clearinghouse för förbrytarbandet, hade under senaste året låtit mer än 150,000 dollar av bandets medel passera genom sin konfektionsfirmas böcker. Undersökningen har blottat, att det judiska gangsterbandet, vilket förfogade över en "privatarmé" av 250 robusta och skrupelfria sällar medels vilka affärsmännen terroriserades, rört sig med en inkomstsiffra på i runt tal 5,000,000 dollar per år.

Hemlighetsfullheten kring de "amerikanska" gangsterna är på väg att skingras.

*

Den judiske Mars

Världen befinner sig åter i rustningsfeber med förkrigsstämning över sig. Snart sagt alla folk rusta till bankruttens gräns för det nya världskriget, som "naturnödvändigt" måste komma och i vilket de ariska "lammen", Jave till behag, skulle förgöra varandra. Krigsgu-

den Mars har högkonjunktur och staplar profiter i ändlösa massor.

Men det gives ett "men" i vägen för den fullkomliga lyckan. Världskriget, som skulle bjuda Juda det efterlängtade tillfället till en ny generalslakt å arierfolken, låter vänta på sig. Alla heta böner till Jave ha hittills icke hjälpt; undan för undan ha krafterna spänts och de mest energiska ansträngningar gjorts — men chanserna har runnit bort i sanden. Alltmedan huvudfienden, Hitler—Tyskland, tillväxer i styrka och anseende.

Krigsguden börjar också mulna i sinnet, då hans förhoppningar på ett snart krig smälta samman. Entusiasmen för ett "bestraffningskrig"-krig mot Tredje riket synes lägga sig efter tyska upprustningen och Rhenlandets besättande. Folkens iver att vilja tjäna den judiske Mars är på retur, vilket denne med förfäran bevittnar. Ty i samma mån fredens aktier stiga falla det "utvalda" folkets.

*

Bela Kun förhoppningsfull

Den kände bolsjevikiske uppviglaren och agenten, juden Bela Kun, som för närvarande uppehåller sig i Spanien, har i intervjuform uttalat sig för en medarbetare av "Le Petit Parisien" i Paris. Efter att ha betonat att han endast uppehöll sig på besök i landet och intet företog sig eller visste, yttrade han:

"Jag är tillfreds med att åskåda och iakttaga vad som försiggår. Vad kommunismen beträffar, kan jag fastställa följande: den utvecklar sig och sätter sig på ett absolut naturligt och oemotståndligt sätt fast i Spanien. Den skall otvivelaktigt utan nödvändigheten av en revolution triumfera. Jag intresserar mig mycket för den spanska politikens utveckling, men jag blandar mig på intet sätt i den kommunistiska utvecklingen".

Juden — "lögnens mästare" — skulle förneka sig själv, om han icke också i detta sammanhang förnekade sin inblandning i händelseutvecklingen.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8—9 (289—290) LÖRDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1936 ÅRG. 12

Folket i val

För judeväldets likvidering och nationell förnyelse!

Sveriges folk bereder sig åter att gå till val för korande av representanter i riksdagens andra kammare. De förhållanden, varunder riksdagsvalen 20 september 1936 äga rum, skilja sig åtskilligt från föregående valtillfällen. Den behagfulla tid är förbi, då "demokratiens" partier och koryféer bekymmerslöst kunde njuta vid statens köttgrytor, solande sig i äran och glansen. En värld är i uppvaknande, en universell reaktion bryter fram mot korruptionen och förräderiet, och även vårt folk beröres av denna väckelse.

Årets riksdagsmannaval få sin speciella betydelse genom de säregna omständigheter, varunder de ske. Vi befinna oss mitt uppe i ett historiskt avgörande av största räckvidd. Den mångtusenåriga striden mellan den världsimperialistiska judendomen — än arbetande i förbund, än blodigt konkurrerande med Romkyrkan — och de i självbevarelse sig värjande folken har nått sitt slutskede. Det gäller i dag vilken av de båda världsåskådningarna och makterna i tiden som skall avgå med segern i den gigantiska kraftmätningen, skapandets eller förintelsens ande, om Kristi Gud eller Satan i Judas gestalt skall behålla väldet över mänskligheten.

I fullt medvetande om lägets allvar mobiliserar nu Juda sina partier å "höger" och "vänster" för det stundande valavgörandet, som för ytterligare ett antal år skulle trygga Sveriges roder i dess hand. Ymnigt flödar guldet ur de judiska och frimureriska skattkamrarna till riksdagspartiernas valfonder, till högern, kommunisterna, liberalerna (folkpartiet), socialdemokraterna och Nationella förbundet, vilka alla äro lemmar av samma judiska söndringssystem och lyda samma främmande inkräktare. En grupp för sig bland valdeltagarna bilda Bondeförbundet, Svenska Nationalsocialistiska Partiet (Furugårdsrörelsen) och Nationalsocialistiska Arbetarpartiet (Lindholmsrörelsen). Intet av dessa tre partier motsvarar väl i sin nuvarande gestaltning behovet av en svensk folkrörelse i befriande anda, men de representera vart för sig värden som gemensamt skulle kunna bli av betydelse i en kommande nationell restauration.

I egenskap av initiativtagare och grundare av den svenska bonderörelsens ena fraktion, Skånska Bondeförbundet—Jordbrukarnas Riksförbund, torde författaren av dessa rader äga befogenhet konstatera, att det nutida Bondeförbundet avvikit från grundarnas anvisade väg och i viktiga stycken svikit de ideal som förestavade rörelsens tillkomst. Under påverkan av tillströmmande akademiska, journalistiska och andra streberelement lät förbundet förleda sig till intim förbundenhet med det judiska systemet och degradera sig till ett kohandelsparti utan bärande principer, vilket i korridorerna schackrade i kapp med judepartierna. Men det står fast, att Bondeförbundet till upprinnelse och väsen icke var en beståndsdel av Judas söndringssystem utan tvärtom en skapelse i strid mot detta, ett uttryck för den politiska grundåskådning som omfattar idén om kvalificerad intresserepresentation, vilken sedermera följdriktigt framträtt i den s. k. korporativa statsidén.

Bondeförbundet ställes nu inför valet: fortsätta samröret och sammankoppla sitt öde med det dödsdömda, lands- och folkförrädiska judiska systemet eller bryta med förräderiet och återgå till sin egentliga uppgift. Är förbundet i besittning av erforderligt moraliskt mod, är det mäktigt gärningen att skaka av sig förrädareelementen och framträda såsom bärare av idén om vårt folks återupprättelse å raslig, svensk-nordisk grund — då kan det få en historisk uppgift såsom kärna i den svenska folkrörelse i befriande anda som tiden kräver. Bondeförbundet hade sin chans och har den möjligen ännu.

Inför de stundande riksdagsvalen lyder vårt råd: Rösta endast å sådana kandidater, tillhörande ettdera av partierna Bondeförbundet, Svenska Nationalsocialistiska Partiet eller Nationalsocialistiska Arbetarpartiet, vilka *kompromisslöst* acceptera det av tidningen Nationen i ett decennium framförda programmet, vars huvudkrav lyder: *Judeväldets likvidering och nationell förnyelse!*

"Demokratien"

— beslöjad judisk diktatur

Vår tids förhärskande styrelseskick bland folken benämner sig "demokrati" och utges företräda de breda lagrens intressen i statslivet. Det är grundat å tesen om alla människors lika värde och rätt, oberoende av ras, nation och personliga kvalifikationer, i enlighet varmed samma fri- och rättigheter tillerkänts alla inom statssamfundet boende, därvid också politisk valrätt. Genom denna "demokrati" har folket — såsom termen lyder — upphöjts till suverän och frihetens, jämlikhetens och broderskapets ideal omsatts i verklighet, grunden skapats för en humanitär utveckling till fromma icke endast för den enskilda nationen utan hela den universella folkkretsen.

Det lät ju bra allt detta! Med hänförelse anammade också folken överlag det nya styrelseskicket, som lovade dem guld och gröna skogar, ett himmelrike på jorden. Men hänförelsen blev ej lång. Det visade sig snart, att verkligheten icke motsvarade den utlovade "allas lycka", snarare gestaltade sig utvecklingen efterhand allt mer bekymmersam för folkens flertal. Det allmänna välståndet uteblev. Friheten, jämlikheten, broderskapet prunkade väl fortfarande å programmen men läto i verkligheten vänta på sig. Kapital och egendom, som skulle fördelas lika mellan alla, samlades i förut aldrig sedd utsträckning i enskildas hand, förtryckande de värdeskapande. I stället för utlovad frid på jorden spirade runt omkring vantrevnad, socialt missnöje, oro och kaos. De stora krigen och revolutionerna kastade hotfullare än någonsin sina ohyggliga skuggor framför sig.

Varför detta "demokratiens" misslyckande? Denna "demokrati" var aldrig någon sann och äkta demokrati, åsyftande folkets väl, den var från början till slut en falsk demokrati — en förvillande förklädnad för en satanisk judisk diktatur, som i alla högre värdens namn våldfört sig å folken, skövlande deras helgedomar och neddragande dem i gudlöshet och självförgörelse. I skydd av denna raffinerade mask kunde Juda, den rovgirige fienden, tränga sig inpå oss, röva våra ägodelar utan att vi ens märkte det och förvandla oss till sina slavar andligt och materiellt. Genom att bringa tidningspressen under sitt välde lyckades den judiske inkräktaren i Sverige liksom i de flesta övriga länder uppnå det bestämmande inflytandet över den offentliga instans, vilken i egenskap av "tredje statsmakt" samtidigt tolkar den "suveräna folkviljan" och dikterar den officiella statsmaktens handlande.

För folkets direkta politiska omhändertagande skapades ett särskilt system av partier efter grundsatsen "Söndra och härska". Detta politiska system byggdes å konstruerade, overkliga intressesamhörigheter, var till hela sin natur folk- och statsfientligt samt hade till enda syfte att genom folkets söndrande i varandra inbördes bekämpande grupper paralysera dess möjligheter till skydd för egna intressen och därmed möjliggöra den hemliga judiska maktens ostörda regemente. Söndraren Juda behärskade samtliga partier å "höger" och "vänster", icke blott finansiellt genom subsidier från banker och loger och ideologiskt genom "det fria ordet" i pressen utan därtill också genom mängder av i partierna inströdda agenter, som överallt pådrevo utvecklingen i av judeintresset önskad riktning. I de vid val av styrelser, förtroendemän, riksdagsmannakandidater etc. nominerande "demokratiska" partiförsamlingarna dirigerar Juda i regel utan svårighet genom sina utskickade besluten.

(Forts. å sid. 6.)

Den nordiska personlighetskänslan

Den nordiska människan har spelat en dominerande roll i den kulturskapande utvecklingen i världen. Dess utmärkande positiva individualism var alltid väsensskild från den "jag"-kultens negativa individualism som karakteriserar vår tids judiskt-liberalistiska livsuppfattning, vilken förnekar de naturliga gemensamhetsbanden och individens förpliktelser gentemot ras och nation, några av de bärande momenten i den nordiska världsåskådningen. Med rätta underströk även ledaren av Nordiska avdelningen i NSDAP:s utrikespolitiska kansli *Thilo von Trotha* i sitt högintressanta anförande vid NORDISCHE GESELLSCHAFTS tredje årsmöte i Lübeck under juni *personlighetskänslans* utomordentliga betydelse för den nordiska människan.

Den nordiska människan var — framhöll tal. — ungefär ett årtusende efter vår tideräknings början en *bonde*-människa. Hon var det ej blott till sin yttre levnadsgestaltning utan också alltigenom till sitt sinnelag. Detta begåvade, av naturen ytterst frihetsälskande och självständiga människoslag sökte och skapade åt sig en sitt väsen motsvarande omgivande värld. Denna omgivande värld var framför allt *bondens* gård. På sin gård var han *herre*. Oinskränkt herre, om ock ej i Österlandets absoluta mening.

Känslan för den egna gården är det alltså som har bestämt den nordiska människans tänkande. Det torde ej vara att gå för långt om man uppställer påståendet, att medvetandet om den enskilda gården ligger förborgat i blodet hos varje nordisk människa och att till följd härav genom rasanlag, omgivande inflytelser och tradition hos alla nordiska folk, icke blott i de skandinaviska länderna, ett självständighetsmedvetande, en herrekänsla och även ett visst ensamhetsbehov finnas, starkare utpräglade än hos samtliga andra folk och raser.

Denna utpräglade personlighetskänsla måste vi betrakta såsom ett av de djupaste och mest avgörande kännemärkena hos den nordiska människan, och i synnerhet vi tyskar av i dag — yttrade tal. — som så ofta av de blodsbesläktade folken av missförstånd förebrås att vilja skära ting och människor över en kam, måste betona, att begreppet personlighet den dag som är för oss är lika dyrbart som någonsin. Icke blott att det i vårt statsöverhuvud i särskilt mått är förkroppsligat — lika mycket är att omnämna, att innehållet i verken av de betydelsefullaste tänkarna av de nya tankarna i Tyskland alltjämt åter i bejakande anda kretsar kring detta begrepp.

Den nordiska människans förhållande till den högre makten, till Gud och ödet, var alltid personligt. Också gentemot denna makt bevarade man sin självständighet och härledde därur rätten att alltid åter av sig själv på nytt ställa sig frågan om tillvarons mening. Härav de stora andliga och religiösa revolutionärerna, de må nu heta Eckehardt, Bacon, Luther eller Shakespeare, Kierkegaard och Nietzsche. När en känd filosof i våra dagar uppställde satsen, att den nordiska människan genom sina tvivel och sin rastlösa vilja att tränga vidare berövat världen Gud, hade han på det djupaste misskänt nordiskt väsen; ty den nordiska människan har städse *överallt i naturen skådat Gud.* Han har blott mer och mer avklätt gudsbegreppet all ytlighet. Protestantismen uppstod ju också i den europeiska Norden.

Det ingick alltid i nordisk gudsuppfattning, att i spänningen mellan den högre makten och människan tillvarons egentliga lag låg förankrad. Att alla dessa drag kunna bli till tragik, kan visserligen ej förnekas. De stora sökarnas tragedier äro vanliga i de nordiska folkens historia; men utan dem, dessa andens och själens pionjärer, skulle våra dagars kultur icke ha uppstått, och äkta tragedi adlar alltid, ty den är nödvändig. Detta är kanske orsaken till att den av den nordiske hellenen Aeschylos skapade högsta konstformen, tragedien, i de stora germanerna Shakespeare, Schiller, Kleist, Hebbel och Ibsen nådde sin höjdpunkt.

(Forts. å sid. 6.)

Idealens helgd

Mänsklighetens utveckling är liksom en vandring i ett okänt land mot ett okänt mål, där vägen än upplyses av det himmelska ljuset än skymmes av mörkrets skuggor. Oräkneliga ideella rörelser sågo i tidernas lopp dagen, alla menande sig vilja föra människorna till en högre och lyckligare tillvaro. Men de misslyckades i regel, det drömda himmelriket på jorden kom icke. I stället infunno sig ständigt nya besvikelser, oro, missnöje och strider.

Att årtusendens ideella strävan kunnat föra till ett sådant tillstånd av mänsklig misär i gudlöshet och kaos som vi i dag bevittna, kan vid första påseeende förefalla oförklarligt. Men det är i verkligheten icke så. Människorna ha ännu icke förstått kontinuiteten i utvecklingen, det eviga sammanhanget mellan orsak och verkan i allt skeende, att de gudomliga lagarna icke låta sig upphäva. De ha trots årtusendens bittra erfarenheter ännu ej lärt sig inse, att de icke samtidigt kunna tjäna Gud och Satan.

Här ha vi förklaringen till att de många ideella strävandena misslyckats. Den klara, kompromisslösa linjen framstod för dem som önskade hastigt nå stora resultat praktiskt ogörlig i en av kompromissande fylld värld — och de inläto sig på att diskutera idealen. Det dröjde ej heller länge förrän de förirrat sig ut å gungflyn, där idealism blott blev en skylt för en konjunkturrörelse i tidens stil. Frestaren stod alltid beredd med sitt klingande guld, sin ormlist och sin förföriska lögn, omtöcknande sinnena. I regel tog han också utan svårighet hem spelet.

De genom guldet, listen och lögnen underkuvade ideella rörelserna fortsatte merendels sin strävan, ehuru på falsk grund, under anammande av förvillande, chimära ideal, som visserligen alltjämt fängslade men i verkligheten voro av destruktiv natur och förde nedåt i stället för uppåt. Våld gjordes å människans eget väsen, å hennes heligaste värden genom att söka neddraga henne till en uteslutande materiell varelse utan själ och samband med den skapande Guden. Ja, man gick i sin blindhet ända därhän, att man kunde ge den ideologiska kampen karaktären av människans revolt mot Gud, såsom i vår tid sker i den judiska kommunismen.

En bättre värld kan endast beredas mänskligheten i underdånighet inför Den Allsmäktige, i undergivet erkännande av sitt väsen såsom en skapelse av kropp och själ, där bägge beståndsdelarna måste komma till sin rätt, full harmoni dem emellan råda. Antikens tänkare formulerade så riktigt levnadsregeln: "En sund själ i en sund kropp". Och Kristus lärde i samma anda, att människorna måste vårda sina själar, om de icke skola gå under. Sanningen är vägen till en bättre värld, till frid och fred på jorden — lydde hans ord. Och så är det alltjämt.

Den idealism, som vill vara praktisk, nå bestående resultat, måste i gärning hylla Sanningen, måste vara kompromisslös och ståndaktig, måste obrottsligt förbli de gudomliga idéerna trofast, får aldrig ett ögonblick förlora Sanningens och Rättens ledstjärna ur sikte. Därför lyder första budet: *Idealens helgd!*

• Pressfronten •

Juda och bonderegeringen

Bonderegeringen Pehrssons tillkomst skedde ej fullt i enlighet med deras vilja, vilka numera pläga nominera ministärer i detta land. Herrar Wallenberg & Bonniers "kansli" i Enskilda banken lär denna gång ha fått hålla sig mera i utkanten. Konungen hade visserligen tillkännagivit sin önskan om en regering med största möjliga parlamentariska underlag och de "borgerliga" judepartierna anmält sin beredvillighet att regera tillsammans med bondeförbundet. Det upplystes också, att bondeprofessorn Westman kämpat tappert i bondeförbundsgruppen för en samregering med de "borgerliga". Men herr Pehrsson i Bramstorp avböjde under förklaring, att förutsättningarna för en dylik saknades.

Herr Pehrssons avböjande av den proponerade "borgerliga samlingsregeringen" väckte ett tydligt missnöje inom judepartierna till höger och i mitten. Det ledande kahalorganet Bonniers *Dagens Nyheter* beklagade avslaget, men tröstade sig med att den allmänna uppfattning folkpartiet och D. N. representerade likaväl var så starkt företrädd inom bonderegeringen, att utsikter för ett gott samarbete förefunnes. Vill bara Bramstorp "driva en självständig centerpolitik" efter folkpartiets linjer, d. v. s. följa direktiven från Juda, ämnar man ej i onödan bereda honom svårigheter utan låta honom regera "ensam" ett slag. D. N. skriver:

Är det bondeförbundets avsikt att i regeringsställning hålla samma linjer som folkpartiet, att driva en självständig centerpolitik, så kan man räkna med understöd från folkpartiets sida. Folkpartiet förklarade sig redan på ett tidigt stadium berett att göra sin insats i överensstämmelse med parlamentariska grundsatser, men bondeförbundets ledare önskade tydligen ingen samverkan in i konseljsalen. När socialdemokratin på sin tid inträdde i regeringsställning skedde det till att börja med i en koalition med liberala samlingspartiet och först efter några år bröts förbindelsen och uppsattes egen affär. Bondeförbundet är kavatare, tar genast hand om det hela.

Fältpredikanten vid sommarens bondeting på Uppsala högar, biskop Andræ skall sköta de kulturella sysslorna i regeringen. Han har en markerad profil (!), är en utmärkt representant för universitetsvärlden och även för kyrkan numera. Hans namn väcker respekt i vida kretsar. Det gör ett gott intryck att herr Pehrsson gjort ett sådant val. Statsministern själv lägger särskild vikt vid de personliga tillskotten utifrån. Han betecknar dem som "dugande män utanför bondeförbundets krets", och det omdömet kan underskrivas. Om några av dem vet man att de företräda en allmän åskådning med nära kontakt till folkpartiets strävanden.

Så kontakter saknar den judiskt-liberalistiska kretsen ej i bonderegeringen. Att "kontakterna" utifrån icke ämna sticka under stol med sin mening, framgår förövrigt därav, att handelsminister Ericsson beslutat starta ett eget tidningsorgan, "Östgötatidningen" — i anslutning till "folkpartiets allmänna uppfattning". Beträffande vården av kulturvärdena visa D. N:s lovord över biskop Andræ, att denne i högsta grad är persona grata i judelägret, vilket man förut förstått. Av bondeförbundsrepresentanterna är ju vidare utrikesexcellensen Westman känd för sina sympatier för tanken på ett intimt samarbete med de "borgerliga". Beträffande slutligen mannen som "skall göra't", d. v. s. framlägga propositionen i försvarsfrågan, den populariserade försvarsministern Janne Nilsson i Hörby, tillhör denne i egenskap av Broder .˙. det heliga samfundet Frimurarorden och har fått "ljuset" i Kristianstad. Broder .˙. Nilsson har alltså svurit ej endast statsråds- utan också frimurareden, vilket naturligtvis räknas honom till godo inom "brödra"-partierna i gemen. Vi blott icke förstå, hur man inom bondeförbundet kunnat finna hans medlemskap av den internationella Frimurarorden förenligt med hans representantskap för partiet i riksdag och regering. Här vore en offentlig förklaring på sin plats.

Statsminister Pehrsson vägrade de "borgerliga" att få följa med i konseljsalen — men de finnas där ändå. "Kontakterna" ha tydligen av de "borgerliga" ansetts betryggande. Man avvaktar med spänning sakernas vidare utveckling, i vilken grad bondeintresset i regeringen Bramstorp skall låta underordna sig Judas intresse. Att det inom bondeförbundsleden finnes en opinion emot en dylik utveckling, är höjt över allt tvivel.

*

Penningväsendet i samhällets tjänst!

Ingenjör T o r s t e n K r e u g e r, broder till den av de judiska världsbankirerna "självmördade" Ivar Kreuger, påtalar i en artikelserie om Kreugerkoncernen i *Aftonbladet* bankernas roll i det framkallade sammanbrottet samt uppställer krav på en reformering av penningeväsendet i sådan riktning, att det må kunna fullgöra sin uppgift i näringslivets och det allmännas tjänst. F. n. är den enskilde företagaren fullständigt utlämnad åt bankkapitalets godtycke, vilket driver sitt rovgiriga spel utan att stöta på några större hinder i samhället. Ingenjör K. skriver:

När sådana företag som Kreugerbolagen kunna drivas till en katastrof endast genom baissemanövrer i samarbete med vissa bankers kredituppsägningar, visar detta, att hela systemet är felaktigt och att bankerna borde vara under statskontroll, men ej ensidigt såsom nu, så att bankerna kunna göra vilka övergrepp som helst mot kunderna, utan kontrollen skall vara till skydd även för låntagaren mot sådana möjligheter. Det vore inte för tidigt, om man kom till insikt om att behörig trygghet åt företagaren mot sådana manövrer är ett samhällsintresse av första ordningen. En gång träffat kreditavtal borde förlänas rimligt skydd mot godtyckliga uppsägningar.

Den maktställning penningkapitalet på olika sätt tillvällat sig gent emot företagsamheten saknar i och för sig varje berättigande och bör i samhällets eget intresse bekämpas. Kan skälig trygghet ej vinnas på detta område, vore en affärsdrivande bank i det allmännas hand att önska, dit den företagsamhet, som ej vill ställa sig i beroende av godtycket eller utsätta sig för finanskupper, kunde vända sig.

Ett behövligt skydd för industrien och allmänheten är att bankerna samt framför allt deras styrelsemedlemmar och direktörer effektivt förhindras att direkt eller indirekt intressera sig i industrier eller affärer, och borde icke heller ifrågavarande personer få sitta i olika bolagsstyrelser utan böra bankernas direktörer fungera som maskinister åt penningemaskineriet. Bankdirektörerna skola ej fungera såsom industri- och affärsledare, ty då äro de i regel inkompetenta och så gott som alltid rena skadegörare.

Såsom förhållandena utvecklats, är det även nödvändigt att effektivt hindra banker och bankirer att skaffa sig onaturliga vinster på staters bekostnad genom att jonglera med deras valutor eller göra andra illojala transaktioner. Då kunde många komplicerade lagar och förordningar slopas.

En god del av den tidigare självständiga industrien har tvingats in under beroende av bankerna. Dessa vända sig även mot staterna. Jag fick på nära håll se, hurusom Ungern, som ville stabilisera sin valuta, blev attackerat av ett bankkonsortium i Wien, som förtjänade mycket pengar på att driva ned valutan. Samma konsortium gav sig på Frankrike, och det var endast en tillfällighet, som gjorde, att de där misslyckades. — Vissa banker och bankirer lurade Sverige att höja sin valuta före något annat land för att initiativtagarna kunde vara med om att placera över Sveriges stora krigsvinster, vilket lyckades förträffligt. Det blev en katastrof för landet, men de värsta följderna hindrades genom Ivar Kreugers förutseende och ingripande.

Något för bonderegeringen Pehrsson att tänka på!

*

Kulturens Ragnarök

Den lovsjungna moderna kulturen under judeguden Javes hägn antager alltmer karaktären av ett Kulturens Ragnarök, där bolsjevismen står redo att övertaga arvet. Lektor E. B e n d z skildrar i en artikel i *Göteborgs-Posten* det bekymmersamma läget:

En förenklad och förgrovad människotyp framdanas inför våra ögon: en varelse med alltmera avtrubbad känslighet, som kräver och utstår korta och brutala sinnesintryck, starka retmedel, kväljande lukter, skärande ljud, vansinnig rörelsefart och belysning. Maskinen, som lättar våra kroppsliga mödor och ersätter våra händers verk, befriar oss också från tvånget att anstränga vår hjärna och spänna vår uppmärksamhet och berövar oss mer och mer lusten och förmågan att utföra ett krävande och invecklat tankearbete. Den sociala och politiska nivelleringen verkar i samma riktning: fördummande på massan, ruinerande för all högre och egenartad begåvning. Parallellt med maskinismens erövring av världen och den gamla klasskulturens övergång i termitsamhällets hårda och snäva kollektivism löper intellektets nedåtkurva: naivitetens, ytlighetens och smådygdernas triumf, massprestationens seger över det fria initiativet och det personliga ansvaret.

Den nutida människan är intagen av naiv beundran för sitt vetande och sina maskinella färdigheter, sina upptäckter, sina sociala förbättringar, sin förmenta makt över naturen och dess kraftkällor. Men inför den *verkliga* hjälplöshet, den djupa inre splittring och oro, som är priset för all denna härlighet, inför de allt tydligare tecknen till kulturellt barbari: förenklade problemställningar och allt större likgiltighet för finare andliga värden och å andra sidan benägenheten för intellektuell "likriktning", massaktion och mekaniserad livsförsel tvingas man halvt på allvar undra, om inte vårt släkte är på återväg mot ett slags primitiv hjordtillvaro, en nivå av aplik tanklöshet och flyktighet.

Det stränga omdömet saknar tyvärr icke berättigande.

Dubbelnummer av Nationen

Detta nummer av Nationen utkommer såsom dubbelnummer för augusti och september. Nästa nummers utgivningsdag blir alltså torsdagen den 1 oktober.

Röda korsets »neutralitet»

Röda korsets världspresident, prof. M a x H u b e r har i en officiell publikation understrukit Röda korsets politiska neutralitet vid uppstående krigiska förvecklingar. Internationella kommittén för Röda korset kan och bör ej spela någon domareroll i internationella konflikter, yttrade han, då den saknar kompetens därtill, utan bistå olika krigförande med samma människokärlek.

Enligt Nya Dagligt Allehanda skall prof. Hubers uttalande ha väckt åtskillig kritik inom svenska röda korskretsar. Häröver är knappast att undra. I Sverige utgör ju Röda korset i alldeles särskild grad en filial av Frimurarorden. H. K. H. Prins Carl, ordföranden i internationella kommittén för Röda korset, är IX. Frimurarprovinsens "Högste Ämbetsman" numro 2, under titeln *"S. T. S."*

Svart magi-terror

Av rättegångsförhandlingarna med den häktade mördarligans från Sala medlemmar har tydligt framgått, att även Sverige nu hugnats med en sektion av det hemliga internationella brödraskapet "Skuggans bröder" eller såsom den här kallat sig "Den magiska cirkeln". Thurneman erkände inför rätten, att den svenska sektionen tillkommit på initiativ av ledningen i Danmark, vilken vid starten bistått honom med en summa av 2,000 kronor. Den danska sektionen fungerade närmast såsom överhet för "Den magiska cirkeln" i Sverige.

Teosofiska samfundets svenska sektion har offentligt tagit avstånd från Thurnemans organisation under framhållande, att denna tillhörde den svarta magien i motsats till den av teosoferna omfattade vita magien eller Raya Yoga. "Tillämparna av den svarta magien, de svarta magikerna — heter det i förklaringen — ha sitt hemliga brödraskap, Skuggans bröder, vars medlemmar äro att finna över hela världen. De söka sina lärjungar bland godtrogna, psykiskt svaga och moraliskt degenererade individer, vilka fullständigt ruinera sina moraliska och själsliga förmögenheter genom att följa denna svartkonsts instruktioner. De svarta magikerna arbeta systematiskt på att förstöra mänskligheten, moraliskt och andligt. De arbeta alltid i det fördolda. Fallet Thurneman måste utgöra ett varnande exempel på hur farligt det är att arbeta med hypnotism och försöka utveckla psykiska krafter".

Att den ifrågavarande svart-magiska internationella sammanslutningen, "Skuggans bröder", arbetar gemensamt med övriga hemliga internationaler, vilka syssla med svart magi och eftersträva mänsklighetens förstörande, är höjt över allt tvivel. Den bland "Magiska cirkelns" medlem-

---

Röda korsets i Sverige verksamhet under italiensk-abessinska konflikten var i överensstämmelse med frimureriets ståndpunkt så utpräglat proabessinsk och antiitaliensk som gärna möjligt. Det överraskade heller icke, att internationella Röda korset i det utbrutna inbördeskriget i Spanien skyndade att erbjuda de röda sin hjälp, ehuru de spanska kommunisterna avböjde erbjudandet såsom obehövligt. Judas "röda" finna alltid varandra, evad det rör sig om *"röd"* politik eller *"röd"* humanism.

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

En fri tidningsmannakår!

Pressens män böra övertaga tidningsdistributionen samt ordna sin ekonomifråga

En starkt bidragande orsak till missförhållandena i det nutida svenska samhället är tidningsmannakårens iråkade ofria ställning. Journalisten kan numera i regel ej fullgöra sin viktiga uppgift efter övertygelse och samvete, han har degraderats till en osjälvständig slavtjänare åt de i skumrasket opererande samvetslösa internationella rovriddare, som under sin "lagliga" spira förtrustat och monopoliserat det offentliga ordet. I alla frågor av betydelse har han att skriva efter den i hemlighet regerande judiska finanskamarillans direktiv, vid risk att eljest se sig kastad på gatan, stängd från möjligheten till vidare självförsörjning.

Om det alltså är ofrånkomligt att en stor andel i skulden för missförhållandena i samhället drabbar det offentliga ordet och dess utövare, så bjuder rättvisan likväl att kritiken häröver främst riktas mot själva det rådande systemet samt de lands- och folkfientliga krafter, som vidmakthålla detsamma och som drivit tidningspressen att svika sin egentliga uppgift i samhället, den nämligen att tjäna land och folk. De flesta svenska tidningsmän avsky innerligt detta ovärdiga system, som våldfört sig å deras personlighet, och längta efter befrielsens dag, då kårens frihet och ära återupprättas. Men detta perspektiv låter sig ej uppnå utan en aktiv insats från yrkesmännen själva.

Återställandet av tidningsmännens frihet och självständighet framstår även i dag såsom ett samhälleligt önskemål av första ordningen, vilket borde kunna påräkna ett välvilligt stöd ej mindre från det allmännas sida än från pressmännen själva. Inses nödvändigheten av solidaritet inom pressfolkets egen krets, borde uppgiften utan större svårigheter kunna lösas. Man må dock ej underskatta det hinder som ligger däri, att åtskilliga av spetsarna inom kåren försvurit sig åt den härskande trust- och monopolkamarillan och därför med alla medel komma att söka förhindra en självständighetsaktion från tidningsmännen; dessa förrädareelement måste också ovillkorligen hållas utanför, om en sådan aktion skall kunna leda till framgång. Ett annat hinder ligger däri, att judendomen helt säkert kommer att sätta en fruktansvärd press med ultimata på den sittande regering och det regeringsparti, som här vågar träda dess "legitima" intresse för nära. Dock borde flathetens tid vara passerad i Sverige.

Den väg som bör följas vid återupprättandet av en fri svensk tidningsmannakår ligger klar. Under en lång följd av år har svenska staten tillerkänt en representant för en främmande ras och nationalitet, den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier rätten att till egen vinning tillgodogöra sig vinsten av tidningsdistributionen. Statsmakten har ju nämligen åt det av honom innehavda distributionsföretaget Svenska Pressbyrån överlåtit monopolrätt till all tidningsförsäljning å statens järnvägar. Medels denna monopolrätt behärskar Bonniers praktiskt taget hela tidningsförsäljningen i riket, vilken i strid mot statsavtalet utövas i sådan anda, att tidningar med judisk, bolsjevikisk och destruktiv tendens på allt sätt favoriseras medan de ärliga svenska bladen helt undertryckas i försäljningen. Därjämte bereder sig det judiska huset genom de inhöstade vinsterna av distributionen en enorm inkomst å tidningsägarnas och den i ofrihet terroriserade kårens bekostnad. — Det är denna huset Bonniers otillbörliga vinsträtt som yrkeskåren nu själv bör övertaga.

Statsmaktens gynnande av ifrågavarande oefterrättlighetstillstånd innebär ett förräderi, som snarast bör bringas ur världen. *När det nuvarande kontraktet mellan staten och Svenska Pressbyrån utgår, böra Sveriges tidningsmän genom en startad egen organisation övertaga den rätt som nu innehas av juden Bonnier.* Skulle herr Bonnier vilja ställa svårigheter genom resande av omåttliga krav å inlösen av de å statens område uppförda försäljningskioskerna, bör staten självfallet kontraktsenligt reglera denna sak på ett sådant sätt, att ifrågavarande kiosker övergå i statens ägo. Statsmakten har redan i alltför hög grad till skada för den svenska tidningspressen, ja hela vårt land och vårt folk favoriserat det ledande kultur-bolsjevikiska judehuset Bonnier. Nu kan det vara nog!

Den pressfolkets sammanslutning, som skall övertaga tidningsdistributionen, bör konstituera sig såsom en organisation för skapande av en självständig ekonomisk ställning och framtid åt alla inom yrket sysselsatta samt lösande av deras pensionsfråga genom upprättandet av en tidningsmännens "Höstsol", där de kunna njuta en tryggad ålderns dag. Genom att de väldiga vinsterna av tidningsdistributionen, som nu flyta till de judiska kassavalven, komma yrkets egna till godo skapas möjligheter att höja pressens män ur deras iråkade förnedring till en ekonomiskt fri och oberoende ställning. Tidningsmännen skola åter med ära och stolthet kunna fullgöra sin viktiga uppgift i samhällets tjänst i stället för att såsom nu vara tvungna att, liksom bundna till händer och fötter, tjäna den samvetslösa internationella kamarillan. I den nya tidningsmannaorganisationen böra samtliga inom yrket arbetande kategorier ingå, *dels* tidningarnas utövande journalister, *dels* deras tekniska personal och *dels* slutligen alla de som ha med själva distributionen att göra.

Må Sveriges tidningsfolk besinna sitt eget väl och därefter solidariskt handla!

---

mar allmänt gängse uppfattningen, att de genom sin brottsliga verksamhet ej utsatte sig för någon egentlig risk, då de ägde mäktiga beskyddare och de skickligaste försvarsadvokater komme att ställas till deras förfogande om de blevo upptäckta, säger en hel del. Åtskilligt som förekommit under rättsundersökningarna av "Magiska cirkelns" verksamhet har också varit ägnat att överraska. På ett visst stadium häktade statspolisen en i cirkeln medverkande "köpman" från Stockholm. Strax lästes emellertid i dagspressen energiska protester mot att mördaren Thurneman skulle ha rätt att pådikta vem som helst delaktighet i sina brott. Ett högst underligt inskridande av det offentliga ordet! Den omskrivne "köpmannen" blev heller aldrig nämnd vid namn, vare sig i höger- eller vänsterpressen, han försvann snart i all tysthet från arenan.

Hittills hade "Den magiska cirkeln" mest sysslat med smärre s. k. "perfekta" brott i lärlingsgenren. Vad som framkommit under rättegångsförhandlingarna visar dock, att det nu var meningen att övergå till större saker, attentat mot banker o. dyl., sådant som inbringar ansenligare summor och sätter samhället i gungning. En dag skulle med all sannolikhet ordern från de hemliga Övre ha lytt på attentat mot för "Skuggans bröder" misshagliga personer, politiker och andra, såsom vi sett så många exempel på särskilt i de sydeuropeiska länderna. Det var icke en dag för tidigt som myndigheterna stoppade "Den magiska cirkelns" verksamhet i Sverige.

Frimureriet som marxismens vägröjare

Den schweiziske frimurarbrodern R o b a t e l fann sig för något år sedan föranlåten i ett öppet brev erinra marxistledaren Nicole i Genève om det intima reella sambandet mellan frimureriet och marxismen. Schweiziska storlogen Alpina — en av de utländska storloger med vilka Svenska Stora Landslogen upprätthåller officiella förbindelser — återgav i sin årspublikation 1928, sid. 213 Robatels brev till Nicole, varur vi citera följande talande passus:

"Vår (frimureriets) *verksamhet har underlättat befrielsen av Edra* (marxistiska) *idéer och banat vägen, på vilken Ni i dag så lätt marscherar."*

Våra svenska marxister, herrar Per Albin, Engberg, Möller, Höglund, Ström & Consortes må alltså veta i vilken stor tacksamhetsskuld de stå mot sina skenbara politiska fiender i Frimurarorden, en amiral Lindman, en biskop Bergström, en Emanuel Björck etc.!

I röda arméns bakgrund

Litauiska regeringen har träffat en överenskommelse med sovjetregeringen, enligt vilken Sovjet-Rysslands generalstab skall sända instruktionsofficerare ur röda armén för reorganiserande av den litauiska hären, som även skall förses med sovjetryskt krigsmaterial. Redan i maj d. å. voro cheferna för Lettlands, Litauens och Estlands generalstaber i Moskva, såsom det officiellt hette för att deltaga i den röda maj-paraden. Det framgick dock tydligt, att också militära underhandlingar härvid ägde rum.

Även på andra håll utanför Sovjet-Unionens officiella område bedriva Kremljudarna en febril verksamhet och avvakta endast det lägliga ögonblicket att iscensätta en ny världsbrand. Den 16 juni inleddes i Bukarest i stora generalstabens palats årets konferens med de till Lilla ententen hörande staternas generalstabschefer. Å dagordningen till förhandlingarna stod det militära samarbetet inom ramen för Lilla ententens gemensamma utrikespolitik. Som bekant åsyftar det i dessa länder allsmäktiga frimureriet att i händelse av ett blivande krig spänna också Lilla ententens stater för Sovjet-Unionens kärra.

Medan detta försiggår heter det i världspressen: "Hitler vill krig."

*

Judefrågan inför Paris statsråd

Medlemmen av Paris stadsråd D a r q u i e r d e P e l l e p o i x har framlagt en märklig motion, i vilken ställning tages till judefrågan och föreslås en del lämpliga skyddsmedel. Motionen utmynnar i följande förslag:

"Paris stadsråd bör bringa sin vilja till uttryck i riktning att hos vederbörande offentliga myndigheter utverka följande lagliga åtgärder:

1.) omedelbar och fullständig annullering av alla naturalisationer som förlänats sedan den 1 november 1918. Därtill för framtiden en sträng prövning för att förvägra de utlänningar, som icke gjort det franska fosterlandet några särskilda tjänster, den förnämliga egenskapen att kunna bliva franska medborgare.

2.) Utfärdande av en särskild förordning till reglerande av judefrågan med hänsyn till rösträtt, valbarhet och tillträde till offentliga ämbeten."

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Palästina-upprorets bakgrund

Den engelska tidningen *The Blackshirt* ger oss en lärorik inblick i orsakerna till de svåra oroligheterna i Palästina. Precis som under medeltiden värja sig nu landets araber i sund självbevarelse mot utplundringens judiskt-religiösa mål. Blackshirt återger ett uttalande inför tidningens korrespondent av den arabiska rättspresidenten i Irak, som bl. a. yttrar:

"Vi araber hava genom århundraden levat tillsammans med judarna utan att det kommit till särskilt allvarliga oroligheter. Men de oroligheter, som vi nu efter världskriget uppleva, falla uteslutande på Englands skuldkonto. Då dess regering övertog mandatet sände dess premiärminister såsom den förste regenten en jude vid namn sir Herbert Samuel. Vi sågo i denna utmaning en ovänlig handling gentemot den muhammedanska befolkningen, men vi fogade oss fredligt i hans förvaltning av landet.

Det ges emellertid tvenne grundsatser i vår muhammedanska civilisation. Den första lyder: Utplundring (Ni kallar det räntor) på pengar är genom koranen strängeligen förbjuden. Den andra lyder: Varje muhammedans hem kan icke överges och får aldrig läggas i beslag för skulder!

En av de första handlingar, som denne jude sir Herbert Samuel i egenskap av Palästinas guvernör företog sig, var att övergiva dessa båda grundsatser, att tillåta utplundring och taga i besittning muhammedanernas hus vid skuldsättning. Araberna blevo försatta i tvångslägen, varigenom de bragtes att låna penningar hos juden för skatter och andra ting. De judiska penningeutlånarna togo gärna höga räntor och togo sedan hand om deras egendom."

Metoden kännes igen från hela den övriga världen, där "egendomsfolket" opererat med sina "gudomliga" principer. Juden ville i trogen efterlevnad av Mose lagar på nytt "intaga" "det förlovade landet" genom ockerräntor och gjorde därvid vackra framsteg. England höll ej sina tidigare till araberna givna löften och riktar nu maskingevären mot det för sin frihet och sina trosgrundsatser kämpande arabfolket. Ty varför skulle väl araberna ha det bättre än Europas kristna folk, vilka *alla* under de gångna århundradena "intagits" under det att hos dessa kristna folk Mose lagar stodo under statsbeskydd.

Den engelske soldatens roll i Palästina är således högst "ärofull"; man får hoppas, att Albions representanter i Palästina lika litet som Roms företrädare på Kristi tid veta vad de göra. I det förra som senare fallet gällde det att vara Javes "utvalda" "härskarfolk" till lags. Tidens ansikte har ej ändrats stort på tvenne årtusenden, om man ser det från denna synvinkel.

Engelsmannen saknar eljest icke sinne för hemmets helgd. I en engelsk förordning heter det: "Ingen människa, ej ens en polisman är berättigad att under vanliga förhållanden överskrida en engelsk privatmans tröskel. Mitt hem är mitt konungarike." — "Mitt hem är min oföryterliga egendom, mitt blods arv", säger araben. Släktskapen de båda rättsuppfattningarna emellan är alltså omisskännlig. Men juden fortsätter i strid mot desamma sitt rövartåg å Javes uppdrag.

Briliothska "samlingens" fjasko

Under gångna månaden ha ytterligare upplysningar ingått, som visa, att den av doktor Börje Brilioth i samarbete med direktör Axel Wenner-Gren för de amerikansk-engelska judarnas räkning planerade "samlingen" av "nationella" och "nazistiska" partier och grupper snöpligt misslyckats. Inom de organisationer, som inlåtit sig med doktorn, har man allmänt funnit hans uppträdande "mystiskt" och redan dragit sig tillbaka från "samarbetet".

Löjtnant E r i k S t e f f e n, en gammal kämpe i den nationalsocialistiska rörelsen, vilkens ärlighet och ideella motiv varit höjda över varje tvivel, har vid ett personligt sammanträffande berättat för oss, hur dr. Brilioth varit verksam för att komma i förbindelse med och vinna honom för "samarbete", förvisso belysande detaljer vilka vi här dock ej närmare skola ingå på. Löjtnant Steffen hade funnit dr. Briliots uppträdande mindre förtroendeingivande och den misstänksamma uppfattningen som kommit till uttryck i Nationens artiklar motsvarade helt den uppfattning han fått av sina sammanträffanden med dr. B.

Vidare kunna vi meddela, att en skriftlig upplysning ingått från ryttmästaren N i l s d e M a r é, bosatt i Tyskland, vari denne ger uttryck åt sin misstro gentemot dr. Brilioth, med vilken han förklarar sig intet vilja ha att skaffa. Liknande meddelande ha slutligen inkommit jämväl från andra personer, som råkat få sina namn nämnda i samband med dr. Briliots projekterade "samling".

Vi konstatera med tillfredsställelse, att man över så gott som hela linjen synes intaga en absolut avböjande hållning gentemot dr. Briliots "samlings"-planer. Det gäller emellertid att vara på vakt och icke gå i nästa fälla som gillras!

Frimureriet återupplever i Ungern?

I flera av de autoritärt styrda stater, där det internationella judiska frimureriet officiellt är förbjudet såsom antinationellt och statsfientligt, skådas för närvarande tecken till ett återupplevande av logerna, vilket otvivelaktigt sammanhänger med judendomens på sistone stegrade aktivitet för kommunistrevolutionens genomdrivande i Europa. Tidningen "Uj Magyarasg" berör läget i Ungern och återger en i ett ungerskt blad publicerad dödsannons, så lydande:

"Fyllda av sorg meddela vi, att ett kedjeled i vår vänkrets bortfallit. Vår broder Simon Szöts drog den 3 juni till den eviga Östern. Han vilar stilla under akasian. Den 7 juni 1936 kl. 12 begrava vi honom på israelitiska kyrkogården."

Ordvändningar och stil i denna sällsamma dödsannons äro helt frimureriska.

*

"Judiska arbetarföreningar"

Förvaltningsmyndigheterna i Krzemieniez, Polen, ha förklarat judiska arbetarföreningen "Jutrznias" lokalorganisation upplöst. Det fastställdes, att en destruktiv politisk verksamhet bedrevs inom föreningen, och ett flertal av dess medlemmar införpassades i fängelse.

Det finnes tydligen anledning att se upp även med "judiska arbetarföreningar".

50%

nedsättning!

Under tiden 15 juli—15 augusti 1936

utförsäljes ett antal av

Svea Rikes

förlagsböcker till halva priset.

På beställning torde angivas

Realisationsavdelningen

SVEA RIKE, Stockholm 6

Odengatan 42 — Tel. 30 42 85

Begär förlagslista!

Det avslöjade världsfrimureriet

Frimureriets politiska mål: judendomens världsherravälde!

Hemlighetsfullheten kring frimureriet, den imperialistiska världsjudendomens främsta politiska kamporgan i nyare tid, skingras alltmer. "Hemligheterna" äro icke längre några hemligheter, sedan de exponerats för offentligheten, så att envar ohindrat kan taga del därav. Väl uppbjuda det för livet kämpande Juda och dess tjänande bröder i Salomos samfund sina yttersta krafter för att förhindra ljusspridningen kring Orden, till fullo vetande, att sanningens uppenbarande är liktydigt med den stolta pyramidens sammanstörtande och det drömda judiska världssjälvhärskardömets förolyckande. Men intet förmår hejda utvecklingens gång.

Intet medel har skytts eller skys i denna judendomens förtvivlade kamp mot ljusspridningen kring frimureriet, vilken hotar dess eget huvudfäste hos de erövrade "lyckliggjorda" folken. Tidningen Nationen, som ensam inom svensk press ägnat problemet en allvarlig uppmärksamhet, har under de gångna åren haft en stark känning därav. Snart nog stod det klart för oss, att det fanns *en* fråga i det nutida samhället, som det icke var tillåtet att offentligt beröra, nämligen frimureriet. Att skriva mot judendomen, marxismen, bolsjevismen, kapitalismen — allt kunde passera och tolererades också, blott icke mot frimureriet! Utsända representanter från Svenska Stora Landslogen läto oss från början veta, att så var fallet. När vi vägrade underkasta oss, iscensattes till en början i hemlighet förföljelser och bojkotter av skilda slag mot vår tidning; när dessa slutligen icke visade sig tillräckligt effektiva, tillgreps öppen terror. — Men försöken att tysta vår stämma voro förgäves.

I betraktande av den roll frimureriet och dess ledande kretsar spelat och spela för utvecklingen i Sverige är det mycket förklarligt, att vederbörande i dag med alla medel söka hindra sanningsljuset att tränga ut till folkets breda lager. Redan denna ljusskygghet bär emellertid vittnesbörd mot hemlighetsmakarna. Rörde sig deras strävanden — såsom uppgives — allenast om ur människokärlek härledd välgörenhetsutövning, vore skräcken och ljusskyggheten omotiverade. Så mycket större är i stället anledningen att tränga till botten med problemet, allrahelst som det numera till fullo bevisats, att frimureriets bakom folkens rygg bedrivna verksamhet i realiteten tjänar den gemensamme folkfiendens, det gudlösa, revolutionssträvande världsimperialistiska Judas intressen.

Det allvarligaste slag som i vår tid drabbat frimureriet var den nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland, vilken gjorde rävst med logerna och i stor utsträckning lade dessas hemliga arkiv och material i beslag, varigenom sista skymten av hemlighetsfullhet bortföll. Den rikhaltiga antifrimureriska litteraturen i Tredje riket har på sistone riktats med ett högst värdefullt tillskott genom de i "Der Aufbau" (förlag och redaktion Edgar Bissinger), officiellt organ för "NSDAP:s ämbetsverk för handel och hantverk" i Berlin, under rubriken "Enthüllte Welt-Freimaurerei" publicerade, i bokform utgivna avslöjanden rörande frimureriet. Den synnerligen intressanta skildringen, vars officiella natur garanterar absolut vederhäftighet, kompletterar å olika punkter förut offentligt tillgängligt material å området och förtjänar därför allmänt beaktande. Den bör intressera oss svenskar med hänsyn därtill att det tyska frimureriet som bekant byggde å svenska frimureriets "Grundförfattning" och således måste anses såsom särdeles närstående IX. Provinsens. Intill den nationalsocialistiska revolutionen var också numera innehavaren av 33. graden i Englands storloge, tituläramiralen Salomon Arvid Achates Lindman representant för die "Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland" samt hedersledamot av "Die Höchste-Ordens-Abteilung der Grossen Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland" och S:t Johanneslogen "Minerva" i Potsdam.

Den som vill lära känna och förstå frimureriets väsen måste framför allt ha förstått judendomen, skriver förf. i "Der Aufbau". Den som känner judendomen skall inse frimureriets väsen och farlighet. Frimureriet är en av världsjudendomen ledd och *världsjudendomen fullständigt anhörig internationell organisation med det politiska målet att tillkämpa judendomen världsherraväldet.*

1. *Logebibliotekets heligaste tillgång.*

I de beslagtagna tyska logernas bibliotek återfanns ett på franska språket utgivet exemplar av den babyloniska Talmud, avsett att bereda de icke-judiska murarna den ingående kunskap om judiska grundsatser som erfordras för uppnående av de högsta graderna inom frimureriet.

2. *Förberedelserummet.*

Upptagningsattiraljer för mästargraden. Tavlan med de mureriska symbolerna å sydväggen rymmer uteslutande judiska symboler: Salomos tempel med sju trappsteg, golv i blåvitt (judiska färger), Davidsstjärna etc.

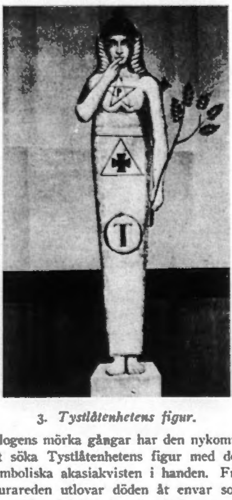

3. *Tystlåtenhetens figur.*

I logens mörka gångar har den nykomne att söka Tystlåtenhetens figur med den symboliska akasiakvisten i handen. Frimurareden utlovar döden åt envar som röjer frimureriets hemligheter.

De konkurrerande världsinternationalerna: jesuiterdömet och judendomen

Två stora och mäktiga internationella organisationer kämpa och brottas med varandra om den politiska ledningen av världen: jesuiterdömet, vilket önskar förverkliga "Gudsstaten" ("Civitas dei"), som den helige Augustinus predikade, och judendomen med dess hemliga judiska överledning, vilken vill erövra världsriket, som judeguden Jehova föreges ha lovat profeten Moses.

Medan jesuiterdömet vill tillkämpa sig sin politiska världsmaktsställning via den romersk-katolska kyrkan, har judendomen gått olika vägar; den har dels själv uppbyggt internationella organisationer av mest skilda slag, dels även inträngt i de av arierna grundade organisationerna och där ryckt till sig herraväldet och omställt dem för sina mål.

Så behärskar den hemliga judiska regeringen i dag — såsom nämndes i Nationens föregående nummer — andra internationalen med dess säte i Bryssel, tredje internationalen med dess säte i Moskva, världsesperantoförbundet, Pan-Europarörelsen, som bastarden greve Nikolaus Coudenhove-Calergi på judendomens uppdrag leder, folkförbundet med dess säte i Genève jämte alla de stora trusterna och kartellerna, däribland också rustningsindustrien, samt sist men icke minst världsfrimurarförbundet.

De judiska och till judendomen anslutna skriftställare, som skrivit i världsfrimureriets anda, leda falskeligen frimureriets uppkomst tillbaka till den bibliska judendomen. Noah och hans tre söner Japhet, Sem och Ham skulle samtliga ha varit trogna murare, och judarna draga nu i äkta judiskt övermod den slutsatsen, att all byggnadskonst härleder sig från judendomen.

I frimureriets lagbok, "K o n s t i t u t i o n e r n a", uppställes det lika oförsynta som enfaldiga påståendet, att alla mästerverk av byggnadskonst, såsom t. ex. de sju världsundren, uppstått under judendomens tongivande inflytande samt att alla stora och geniala arkitekter lärt sin konst av judarna.

Världsfrimureriets uppkomst

Världsfrimureriets uppkomst låter sig emellertid i all korthet historiskt å följande sätt påvisa:

Under medeltiden stod byggnadsfolket i högt anseende. Stenhuggarnas och murarnas skrån voro mycket aktade och ärades av konungar, furstar och folk. De skrån, vilka kallade sig "bygghyddor", vandrade från land till land samt utförde på uppdrag av städer, furstar, konungar, biskopar och kejsare under ledning av sina byggmästare bestämda byggnadsverk. Sålunda uppstodo medeltidens alla stora och väldiga byggnadsverk, vilka vi ännu i dag beundra.

Under medeltiden tillkommo otaliga mystiska hemliga förbund av politisk, religiös och annan natur, däribland särskilt tempelherreorden, vilken frimurarna betrakta såsom sin förelöpare. Med dessa förbund kommo bygghyddorna i beröring. Efterhand antogo de åtskilliga av de hemliga förbundens seder och bruk. Så utvecklades så småningom bygghyddorna själva till ett hemligt förbund. Till det yttre hade de bestämda igenkänningstecken och konsthemligheter, som erinrade om deras verksamhet (vinkelmått, passare, murslev, hammare, förkläde) samt även ett särskilt slag av hälsning, vilket endast var känt för skråkamraterna. Till det inre voro de uppfyllda av medeltidens dunkla mystik. Genom 30-åriga kriget sammanstörtade emellertid skrånа och

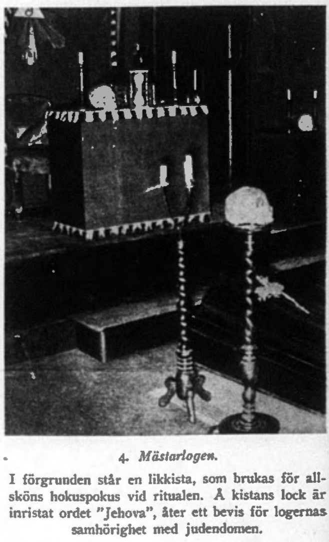

4. *Mästarlogen.*

I förgrunden står en likkista, som brukas för allsköns hokuspokus vid ritualen. Å kistans lock är inristat ordet "Jehova", åter ett bevis för logernas samhörighet med judendomen.

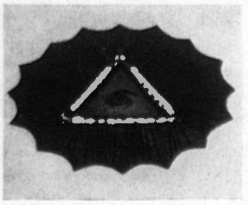

5. *Det judiska gudsögat.*

Å Erlangen-templets östvägg över Ordförande Mästarens stol var anbragt ett judiskt gudsöga, samma öga som i stor utsträckning även återfinnes i den judiskt-"kristna" symboliken.

därmed även bygghyddorna. 1717 sammanförde en engelsman vid namn Sayer fyra kvarvarande bygghyddor under den presbyterianske predikanten Jakob Anderssons inflytande och denna nya bildning gav han namnet "lodge" (loge). *Därmed hade den första storlogen skådat världens ljus. Från denna tid kan man följa en sträng organisation av det internationella frimurardömet. Hantverksmureriets eller bygghyddornas ursprungliga goda andlighet ersattes nu av det andliga mureriets dunkla, politiska mål.* Litteratörer och politiker, intellektuella och *judar,* vilka numera inträdde i logeorganisationen, förfalskade det gamla hantverksmureriets goda och vackra, alltigenom erkännansvärda mål. Det nya förbundets mål var världsherraväldet, politisk ledning av alla folk. *Målmedvetet och planmässigt har frimureriet gått vägen för att rycka världsherraväldet till sig. Intet medel var tillräckligt lågt för detsamma, ingen väg för farlig. Med alla nedrighetens och gemenhetens medel har det styrt mot sitt slutmål.* Det har beslöjat sig med religiositet, välgörenhet, ja, det har ej ens skytt att skriva nationalismen å sin fana, när så befanns lämpligt.

Alla frimurarloger i världen lyda under den centrala judiska ledningen

Principiellt äro alla loger, öppet eller beslöjat, inlemmade i det officiella världsfrimureriets organisation, och detta världsfrimureri och därmed alla loger i världen är

för det första internationellt,

för det andra religionsfientligt, alldeles särskilt kristendomsfientligt, inställt, och

för det tredje ligger ledningen uteslutande i talmudjudendomens händer.

Alla loger i världen lyda på ena eller andra sättet under den centrala judiska ledningen. Ingen loge kan undantagas härifrån, den må uppföra sig aldrig så "kristligt" eller "nationellt". Frimureriet är just därför farligare än judendomen själv, emedan juden i frimureriet har beslöjat sig och emedan de ariska judetjänarna äro särskilt farliga, när de ställa sina ariska egenskaper, mod, beslutsamhet, trohet och uppoffring i frimureriets tjänst i kampen för judendomen.

Den store frimureriske skriftställaren L e n n h o f f skriver i sitt av alla loger erkända försvarsverk: "Frimureriet är universellt eller är det icke." Den frimureriske skriftställaren G a e d i c k e förklarar: "Hela världen utgör blott en loge."

Den bekante fritänkaren och frimureriske skriftställaren H o r n e f f e r i München skriver: *"Frimureriet i alla länder och världsdelar bildar ett helt. Den som inträder i en lagenligt konstituerad loge, å vilken plats det vara må, blir därigenom ett led i ett helt förbund... Han förblir medveten om, att han först och främst är människa, först därefter medborgare."*

Lagboken för logen "Zur Freundschaft" i Berlin innehåller i kapitlet "Författning" följande sats: "Fullkomligt isolerade loger finnas icke. *Varje enskild loge och varje intimt logeförbund inträder av sig själv i hela jordens gemensamma logeförbund (Universal-Storlogen)* .... På samma sätt står National-Storlogen under Universal-Storlogens lagar."

Redan härav framgår de s. k. "nationella" tyska storlogernas internationella inställning. Och vad som härvidlag gällde de "nationella" tyska storlogerna gäller i motsvarande grad den "nationella" Svenska Stora Landslogen. De få citerade uttalandena från tongivande frimureriska kretsar o. organ — vilka uttalanden skulle kunna mångfaldigas — äro tillräckliga för att påvisa logernas internationalitet, som icke känner några fosterlandsgränser.

6. *Ordförande Mästaren i funktion.*

Överallt i logerna äro anbragta dödsskallar, avsedda att vänja den inträdessökande vid tanken på döden (och även dödandet).

Frimureriets antikristliga inställning

En bestämd grupp av de internationella frimurarlogerna uppger sig vara kristligt inställd. Till denna s. k. "nordiska" grupp räknades de flesta tyska logerna. Men det är *blott en skicklig förklädnad, avsedd att vilseleda de "profana" (icke-frimurarna) beträffande frimureriets verkliga antikristliga inställning.* — I den beslagtagna frimurarlogen "Libanon zu den drei Cedern" i Erlangen (vilken loges interiörer ingående skildrades i Nationen 1 nov. 1934) återfanns i en låda till beskådande ett förkläde till XVIII. graden, "Chevalier Rose et Croix", varå synes ett kors omflätat av rosor. *Detta kors håller på att falla.* I mitten av förklädet ser man Mose uppstigande tavlor. Härmed skulle judendomens seger över kristendomen symboliseras. (Se bild 9).

7. *Stora Nödtecknet.*

På kortare avstånd användes i nödsituationer, särskilt i krig, detta tecken, som förpliktar bröderna å de fientliga fronterna att skona varandra. Observera tecknets likhet med det judiska gudsögat!

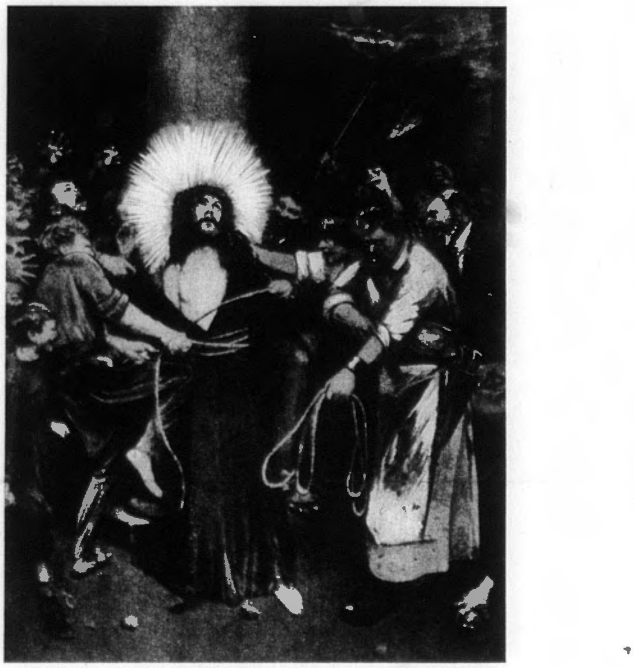

8. *Kristi gisslande.*

I Erlangen-logen återfanns en reproduktion av den franske frimuraren Bérands målning, föreställande Kristi gisslande samt symboliserande frimureriets kristendomsfientliga inställning. I bakgrunden till höger ses en höggradsfrimurare i full ornat, pådrivande de misshandlande knektarna.

9. *"Rosenkreutsarnas" murarförkläde.*

I Erlangen-logen fanns bl. a. bevarat en murarförkläde av det slag som bäres av Andreasmureriets XVIII. grad, Rosenkreutzriddarna. Till vänster ses det vacklande kristna korset och i mitten Mose tavlor, resande sig i höjden.

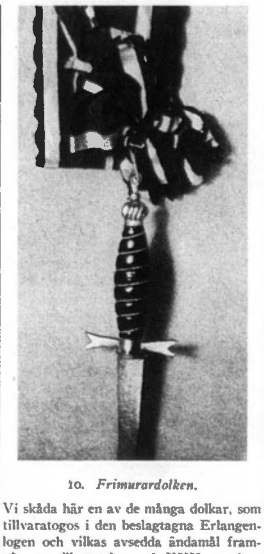

10. *Frimurardolken.*

Vi skåda här en av de många dolkar, som tillvaratogos i den beslagtagna Erlangen-logen och vilkas avsedda ändamål framgår av illustrationen å XXX. gradens murarförkläde. Se bild 11!

I samma loge finna vi vidare ett avtryck av den franske målaren, frimuraren B e r a n d s målning, föreställande Kristi gisslande. I bakgrunden till höger ses en höggradsfrimurare med förkläde och logeband med orden, hotfullt höjande knytnäven mot Kristus samt pådrivande pinoknektarna. (Se bild 8.) Denna framställning skulle i och för sig icke utgöra tillräckligt bevis för logens kristendomsfientlighet, *men det faktum att den kristendomsfientliga målningen fanns upphängd i logen, visar, att Erlangen-logen önskade dokumentera en kristendomsfientlig inställning.*

Överallt där frimurarna uppnått den politiska ledningen, ha de uppträtt med våld mot kristendomen, så i den stora franska frimurar-revolutionen 1789, där de upphöjde "förnuftet" till gudinna, så de italienska stormästarna Garibaldi och Mazzini under förra århundradet i Italien, så de judiska och judeanhöriga frimurarna Lenin, Stalin, Trotski o. a. i Ryssland, frimurarregeringarna i Mexico, Spanien, Ungern (Bela Kun), Grekland (Venizelos) etc.

Bevisen för logernas religionsfientlighet skulle kunna mångfaldigas. Men den som icke kan lära av dessa vittnesstyrkta uttalanden och fakta, han är oläraktig. — Juden, brodern dr G u s t a v K a r p e l e s skriver i Bnai-Brith-Ordens (den rent judiska logegruppen) festskrift 1902: "Frimureriets idé har framgått ur judendomen; såsom dess grundare gäller konung Salomo, som såg Israels högsta blomstring; en viktig del av dess bruk hänför sig till det salomoniska tempelbygget; ord och beteckningar äro till största delen hämtade från hebreiskan."

Ledare av Tysklands storlogeförbund, som omfattade alla tyska storloger, även de s. k. "nationella", var 1914 juden Cohn. Ritualen för samtliga loger i världen är helt och hållet judisk. Den evangeliske prästen Habicht förklarade inför rätten: ".... Jag måste vidare tillstå, att i vår storloges ritual (och detta var en av Tysklands s. k. "nationella" storloger) *innehållas judiska beståndsdelar.* Samtliga hemliga ord, passord etc. äro hämtade från hebreiska språket."

Blodsritualen i IX. graden

I IX. graden av Preussens Stora Landsloge (en av de "nationella" logerna) måste brodern vid upptagandet underkasta sig den s. k. blodsritualen. Man tager blod från tummen av broderns högra hand och för det till en bägare. Blodsdroppar av alla bröder, som uppnått denna grad, finnas bevarade i glasprismor; blodsdropparna äro intorkade. Man tillför nu vin till glasprismorna, det intorkade blodet upplöses och vätskan gjutes i bägaren. Av detta blod, blandat med vin, måste den sökande dricka. Han har nu druckit av blodet från alla sina bröder, vilka uppnått denna höga grad. I en dylik glasprisma bevaras enligt uppgift blodsdroppar av Illuminator-Ordens president, *juden Weisshaupt,* som förberedde den franska revolutionen. *Det rör sig här alltså uteslutande om judiska kulthandlingar, som frimurarna underkastat sig.* *(Forts. å sid. 7.)*

11. *Hämnargradens förkläde.*

XXX. gradens, Hämnargradens (Riddar Kadosch) murarförkläde visar på ett ohyggligt sätt betydelsen av denna grad. Den har sin speciella uppgift vid utkrävandet av hämnd å "tyranner" och "förrädare", d. v. s. människor som stå i vägen för frimureriets "humanitära" verksamhet.

Den nordiska personlighetskänslan

(Forts. fr. sid. 1.)

Helt visst hade de stora nordiska riksgrundarna ingenstädes ett lätt arbete. Det är icke någon enkel sak att vara konung över bara konungar. Och det är fullkomligt möjligt, att antikens stammar, som kommo till större betydelse, såsom italikerna och hellenerna, hade lättare att hastigt nå en statsbildning just därigenom att de hade att göra med en mindre självständig undre befolkning — ett begrepp som i de germanska kärnländerna så gott som alls icke existerade. Det har en säregen tjusning att en gång jämföra Armins strider för sitt folks enhet med Harald Hårfagers, Sverrirs, Henrik I:s och Gustaf Vasas. Säkerligen skapades dessa riken blott delvis med milt våld. Men de ha endast då bestått, när deras skapare helt räknade med den nordiska människans personlighetskänsla, d. v. s. när de på något sätt medgåvo en vidare krets av personligheter en handlingsmöjlighet, då dessa eljest möjligen kunde vända sig emot och förstöra deras verk.

Den nordiska människans fast fogade personlighetskänsla kom henne även att bliva *skapare av demokratien*, d. v. s. den verkliga och ej den skenbara, vilken man i senare mindre sunda tider kunnat observera. *Sann demokrati* betydde för henne personligheternas lika utvecklingsmöjlighet inom en frivillig, självskapad, ehuru bindande gemenskap.

Också bakom denna demokratiska idé står slutligen den enskilde gårdsbondens aristokratiska tänkande, vilken i sin egenskap av den egna gårdens herre känner sig likaberättigad med den andre herren på egen grund. Så var också t. ex. demokratien i det gamla Sparta, i det forna Aten och det forna Rom menad. Svårare ställde sig frågan i Hellas, när det rörde sig om att medgiva demokrati, d. v. s. bestämmande i staten, i lika grad åt den värdefulle och den icke-värdefulle. Hellas och de sydliga staterna stodo dock under en annan och mera invecklad lag än den som rådde hos deras rasliga gemenskap av nordiska länder i Mellan- och Nordeuropa. Dessa ha i alla fall att tacka, om också kanske ej sina svåra hinder i begynnelsen så till slut dock allenast denna starkt utvecklade, i bästa mening demokratiska karaktär för sin kraft och sin storhet och voro alltid av oförstörbar kraft, när de byggde å denna grundsats, som motsvarar personlighetskänslan såsom följd och supplement: *frivillighetens princip*. Om de stora asiatiska härskarna genom tvånget från ett järnhårt despotiskt regemente och de gamla folken i Sydamerika genom en på svärdsspetsen vilande tvångstros kult skapade och sammanhöllo sina stater, så upprätthöllos de germanska rikena uteslutande genom frivilligheten. Personligheten ville övertygas och varken övertalning eller tvång kunde bringa den något. Vi behöva blott tänka på de bästa andarnas under medeltiden lidelsefulla strider mot tvångstrossatserna eller på böndernas frihetsstrider under 15. och 16. århundradena, för att förstå detta.

De nordiska ländernas historia erbjuder rikliga exempel på denna *frivillighet*. Man behöver blott erinra sig den gamla norska konungahistorien, huru konung Sverrir, det otvivelaktigt genialaste huvudet bland Norges härskare, samlade sitt folk och förnyade stormakten. Också han måste givetvis använda tvång, men han bevarade och uppbyggde sitt rike endast därigenom att han lyckades innerligt förplikta sina normän till detta rike. Gustaf Vasas historia och den visa Margaretas av Danmark, denna i sanning storslagna kvinnas herravälde utgöra ett par liknande exempel ur mängden.

Man må ha åtskilligt att invända mot medeltidens länsväsen, men så länge det var följdriktigt, pyramidartat upprättat å riks-, stats- och folkenheten och så länge det förblev folket närstående, var det slutligen dock sunt och av stor bärkraft. De århundraden av första kejsartiden, då kyrka och furstedöme något så när höllo sig inom sina gränser och feodalsystemet ej var så kraftigt utbildat, men tyska riket ett *rike av fria*, med den bäste såsom valkonung i spetsen, skulle i åtskilliga hänseenden varit en förebildlig tid — just emedan de så djupt byggde å personlighetskänslan — om ej det från söder kommande andliga tvånget ofta redan varit alltför starkt.

Om det också vid första blicken kunde förefalla mången annorlunda, var dock även Preussen uppbyggt å denna personlighetskänsla. Det återstår att överväga, huruvida icke också detta var en form, inom vilken den nordiska människans sunda personlighetskänsla kom att aktas. Det var förövrigt Scharnhorst, förnyaren av den preussiska hären, som vi ha att tacka för ett av de härför mest betecknande uttrycken: *"Tvång dödar all ädel, frivillig hängivelse."*

Medan Tyskland efter en törnefylld, oändligt upprörd historia i dag skapar sig ett statssystem, som förbinder det gammalnordiska fria ledardömet med de bästa grundsatserna från den tidiga medeltiden och den preussiska tiden, samtidigt i skapande anda tillfogande vad vår tid fordrar för vårt folk, kunde Brittannien skåda tillbaka på en lugn och ostörd utveckling, som tillät det att i åtskilligt tillämpa friare grundsatser. I det jättestora brittiska världsriket kunde, ja måste personligheten särskilt starkt utveckla och utbreda sig och i dominions ställning se vi förövrigt i månget hänseende något av länsbegreppet, överfört till nyare tid, återvända, sådant vi hade det å de forna medeltida kejsarnas tid. I öriket behövdes ej den skrivna lagen i långt när samma grad som i det å alla sidor öppna Tyskland, och den oskrivna lagen härskar där ännu i dag på ett förvånansvärt sätt, helt visst icke mindre strängt än den skrivna hos andra folk. Den engelska känslan har ofta fört till en mera oböjlig justice än de strängaste skrivna lagar i det gamla Preussen eller under Vasatiden. Men grundsatsen, att folket och icke staten, att gemenskapen och personligheten, icke massan och individen utgöra de bestämmande delarna är karakteristisk för britterna liksom för alla folk av nordiskt ursprung och bildar ett gemensamt andligt grunddrag hos alla nordiskt-germanska nationer.

Alfred Rosenberg har i vår tid en gång ett uttryck åt denna åskådning, när han yttrade: "Ödet gör halva steget, den andra hälften måste människan själv göra." Denna medvetet eller omedvetet i varje nordisk människa förborgade uppfattning har även förlänat henne en egenskap, som man skulle kunna kalla *model till det okända*. Den som bär sitt öde inom sig själv har det samtidigt alltid hos sig. Så ha de alla anträtt sin "stora färd", antingen de nu voro upptäckare såsom Erik den röde, Pining eller Amundsen, eller om de voro forskare såsom Albertus Magnus, Bacon, Copernikus, Watt och Erikson. Om de voro tänkare såsom mästarna Eckehardt, Kant, Kierkegaard och Nietzsche eller tragiker såsom Shakespeare, Hebbel, Schiller och Ibsen. Den nordiska människan var aldrig "nöjd". Efter lösandet av den första kom alltid arbetet på den andra frågan, och dock har hon just genom detta forskande, på vilket följde finnande, tillfört världen de största välsignelser.

Så se vi, att personlighetskänslan hos den nordiska människan satt henne i stånd till allt detta som hon uppvisat i stora prestationer, att denna egenskap har frambragt att utomordentligt stora antal geniala människor som fört germanerna till evigt rykte. Men den lika personlighetskänslan har, understödd av den utomordentliga organisationsförmågan även frambragt alla dessa frihetsbetonade gemenskapsformer, vilka fört de nordiska folken till deras kulturs så höga ståndpunkt. Det är oriktigt att beteckna denna känsla såsom förvärvad och anbragt. Den är så mycket mera inlagd i den nordiska människans väsen, liksom endast ett slags karaktärsdrag i den enskildes väsen.

Den tillhör *raskaraktären*. Och den djupa blodsförankringen av denna egenskap är det också som åter och åter i vidaste mening låt Norden träda emot Österns despotism, och denna dess uppgift må ännu utvisar i dag åter för den nordiska människovärlden en uppgift, sådan ingen mera konungslig kan givas: *att vara väktare för friheten i världen!*

"Demokratien"

— beslöjad judisk diktatur

(Forts. fr. sid. 1.)

Denna "demokrati", som bragt folken i judendomens våld, hotar dem i dag med undergång. I snart två årtionden har Juda sökt tvinga dem att acceptera den röda världsrevolutionen. I allmänhet lyckades det dock hittills nationerna att nödtorftigt hålla tillbaka den röda stormen, ja på några håll väckte denna till liv en självbevarelsens nationella reaktion, som mer eller mindre gjorde rent hus med den judiska kommunismen. Dessa sistnämnda voro de s. k. diktaturstaterna av fascistiskt och nationalsocialistiskt mönster med Italien och Tyskland i spetsen. Men genom denna nyvaknade nationella aktivitet uppstod fara för hela den judiska världsmaktspositionen. Juda insätter därför nu också sina yttersta krafter på att söka genomtvinga den kommunistiska revolutionen i alla de stater som lyda under "demokratien", till tryggande av sitt herravälde inom desamma samt förhindrande av nationell återuppståndelse. Under namn av att vilja skydda "demokratien" mot den fascistiska faran etableras "folkfronter" i de olika länderna och söker man framtvinga anslutning till världskommunismens blodsdiktatur.

De genom judelögnen i blindhet slagna folken tveka ännu. Deras ödesstund närmar sig hastigt. Förutsättningen för att de då skola kunna handla i sin egen välfärds intresse är dock, att deras blindhet upphör, så att de med seende ögon må kunna taga sina steg. Vad de nu framför allt behöva är upplysning i Sanningens anda. De måste lära känna den värld i vilken de leva, känna den verkliga innebörden av de system som där kämpa striden på liv och död. De måste veta, att den lovsjungna "demokratien" av i dag är en äktjudisk svindel — en beslöjad judisk diktatur till folkens eget fördärv, och att den nu hägrande "kommunismen" med dess utlovade guld och gröna skogar samt en himmelsk jordetillvaro endast är nästa skede av samma judevälde, övergångs- och slutstadiet till det absoluta judiska världssjälvhärskardömet.

De folk som vilja leva måste äntligen se verkligheten som den är. De måste bryta med utvecklingen mot självförgörelse och medan ännu tid är resa sig till självbevarelse, för främlingstyranniets störtande och sin egen nationella återuppståndelse!

Judisk Pressrevy

Jewish Chronicle, London, offentliggör olika rapporter angående den alltmer antijudiskt uppträdande Mosley-rörelsen. Tidningen påfordrar motåtgärder till hindrande av antisemitismens vidare utbredning i England.

Särskilt i Portsmouth visar den judefientliga propagandan kraftig verkan, varför judarna där redan sett sig nödsakade att grunda ett "judiskt sanningssällskap", som skall hejda antisemitismen. I Tottenham angrep nyligen en av svartskjortornas talare offentligt judarna, ehuru utan att folkmassan reagerade däremot eller polisen fann sig föranlåten inskrida.

Det återstår att se, om det nygrundade "judiska sanningssällskapet" skall förmå hindra sanningens fortsatta uppenbarande i Portsmouth. Vi tvivla.

*

En judisk marindag har — berättar *Stimme*, Wien — hållits i Tel-Aviv, varvid en viss Dizengoff i ett tal framhöll, att ett nytt yrkesfält öppnats för Judafolket i sjöfarten. Tel-Aviv vore en sinnebild för den judiska oavhängigheten. Judarna i Palästina spelade en stor roll till lands och vatten och de skulle snart även i luften komma till stor betydelse.

Att hebréerna umgås med väldiga planer både till lands, vatten och luften, är ingen hemlighet. I ett visst stadium av senaste konflikt mellan judar och araber i Palästina erbjödo sig därvarande judar att med egna militärmedel undertrycka arabernas upprorsrörelse — ett erbjudande som det stolta Albion dock avböjde.

*

Zionist Record, Johannisburg, konstaterar ängsligt den antijudiska gråskjorterörelsens tilltagande aktivitet, vilken i offentliga uttalanden alltmer blottställer judendomen i Sydafrika. Det judiska organet är särskilt uppbragt över en nyligen förekommen debatt i parlamentet, varvid flera deputerade fordrade lagliga åtgärder i gråskjortornas sinne.

Sydafrika hävdar sin plats i det universella folkuppvaknandet.

Judas tentakler i pressen

En av den nyligen avlidne judiske zionistledaren Sokolovs söner är — berättar "Freie Presse", Lodz — korrespondent i London för den stora polska tidningen "Gazetta Polska". Samtidigt upplyses, att officiella polska telegramagenturen i London likaså företrädes av en jude, dr. Stefan Litauer.

Liknande förhållanden återfinnas överallt. Och där judarna ej själva direkt behärska nyhetsförmedlingen verka deras agenter inom underlydande politiska och andra organisationer i deras anda.

*

Krav på frimurarlogernas upplösning i Bulgarien

Bulgariska reservofficerarnas förbund, som besitter ett avsevärt politiskt inflytande, har på ett möte i Sofia behandlat frågan om frimureriet. Med endast tvenne undantag förordade samtliga talare upplösning av logerna i Bulgarien, enär dessa tillhöra en internationell hemlig organisation, som står i skarp motsats till nationalismen och landets nationella önskemål. Då det var känt att åtskilliga frimurare intaga ledande ställningar inom reservofficersförbundet, krävdes dessas tillbakaträdande. Vid ett planerat nytt möte skall slutgiltig ställning tagas till frimureriet, varvid förväntas att alla frimurare komma att utesslutas ur förbundet.

Initiativet förtjänar efterföljd inom nationella organisationer i andra länder, icke minst Sverige!

Kampfonden

Under juli inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond:

P-e	Kr.	5:—
Cepete	„	1:50
En av de små i landet	„	4:—
Blue girl	„	2:—
Bonde	„	2:—
Ring	„	2:—
Fosterlandsvän	„	10:—
Lindh	„	1:—
A. J. Tbg	„	4:—
Y. W. J.	„	20:—
Axel	„	5:—
Bort med internationalerna!	„	10:—
E. L—m	„	2:50
	Kronor	69:—

Vårt tack till samtliga givare!

Alldeles särskilt vilja vi ha uttalat vår tacksamhet till våra trogna stödjare "P-e", "Cepete", "En av de små i landet", "Blue girl" och "Bonde". Deras återkommande bidrag ej endast innebär en välkommen materiell hjälp i vår hårda kamp, de utgöra samtidigt ett värdefullt moraliskt stöd såsom vittnesbörd om att det ute i landet finnes offervilja för den idé som vår tidning företräder. Där intresset är förbundet med offervilja, där äro stora ting möjliga.

Bidrag kunna insändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

*

Antisemitism bland negrerna

Rabbinen Israels från Baltimore konstaterar i en artikel, "Judehat bland negrerna", införd i negertidningen *Crisis*, officiellt organ för "Nationalföreningen för främjande av de färgades sak", den tilltagande antijudiska stämningen bland Amerikas negrer. Författaren anför en mängd exempel till stöd för sin uppgift och omnämner bl. a., att negrer som önska anställning föredraga dylik hos kristna framför judar.

Man förstår bevekelsen hos "Guds utvalda" över slik yppad tendens hos de svarta, vilka ju skulle bli ett av deras stolta avantgarden i den röda generaluppgörelsen med arierfolken.

"DER STÜRMER"

Tysklands största upplysningsorgan i judefrågan kan nu erhållas från Rehns antikvariat, Norrlandsgatan 30, Stockholm. Pris 40 öre per ex.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.**

Århundradets största finanskupp

När de judiska världsbankirerna rövade Kreugerkoncernens miljardvärden

Ingenjören T o r s t e n K r e u g e r har i en i *Aftonbladet* under rubriken "Hur jag ser på Kreugerkoncernen" publicerad artikelserie belyst de reella sammanhangen kring koncernens sammanbrott. Skildringen blottar på ett otroligt sätt den ansvarslöshet och brist på omdöme som å bestämmande håll lades i dagen under utredningsproceduren, varigenom de verkliga rättsinnehavarna frånrövades sin rätt och århundradets största finanskupp lyckades, vilken tillförde de brottsligt manipulerande internationella finanshajarna och deras medhjälpare koncernens miljardtillgångar för ett spottpris.

Koncernens tillgångar 3,5 miljarder kr.

Kreugerkoncernens ställning var en av de starkaste som över huvud funnits, skriver ingenjör Torsten Kreuger.

De tre företagen, A.-B. Kreuger & Toll, Svenska Tändsticks A.-B. och International Match innehade för lämnade lån till olika stater i obligationer och fordringar c:a 1,400 milj. kr. efter dåvarande dollarkurs. För denna utlåning fanns i säkerhet dels staternas direkta garantier, som i längden borde varit fullgoda; dels monopolavtalen som gåvo dessa lån en extra ordinär trygghet, dels även de stora möjligheter, som lågo i fabrikskontrollen och försäljningskontrollen i de olika staterna. Koncernens egna lån överstego icke de lån den lämnat staterna. Övriga tillgångar uppgingo till c:a 2,000 milj. kr. och motsvarades helt av eget kapital.

Dessutom må betänkas, att Ivar Kreuger förutsett en attack och därför skaffat koncernen så stora reserver, att av eget kapital knappt 1/3 utgjordes av aktiekapital men mer än 2/3 av reserver. Han kunde härigenom taga de största förluster, utan att bolagen skulle behöva gå i likvidation, vilket var en stark säkerhetsåtgärd.

Bland koncernens tillgångar om c:a 3,5 miljarder kr. ingingo tändsticksfabriker, motsvarande mer än 80 proc. av världsproduktionen. Tändsticksindustrierna voro värda mer än 800 milj. kr. Vidare fanns det bankintressen till ett värde av mer än 100 milj. kr. och fastighetsintressen till ungefär lika stort belopp. Bland övriga tillgångar märktes Boliden. Dessutom fanns i förening med bolagets bankförbindelse bestämmanderätten i Grängesbergsbolaget, Stora Kopparberg och Cellulosabolaget.

De internationella börshajarna till attack

Sedan länge hade intressen funnits, för vilka Kreugerkoncernens framgångar varit för stora och vilka därför använde alla sätt för att komma den till livs.

Vid varje emission uppdök "evighetstândstickan" i Parispressen och i Dagens Nyheter hemma i Sverige. I all sin tokighet verkade faktiskt detta påhitt skadligt för förtroendet till tändsticksbolaget. Ett medel, vars halt vem som helst numera kan konstatera, var försöket att framställa Bolidenaffären som en svindel. Den danske professorn Birck användes för att i ett föredrag "avslöja" Boliden. En i D. N. den 29 januari 1932 publicerad illustration visar, hur svenska tidningar förlöjligade Boliden och, märk väl, just i samband med Kreugeraffärerna. Se där — säger man — en herre, som tror sig kunna förgylla upp sina papper med förespeglingar om Bolidenguld!

Med världskrisen kom tillfället att slå till. När krisen utvecklat sig därhän, att valutor och värden voro förstörda och börserna skräckslagna, tog man upp den direkta kampen.

Ivar Kreuger hade säkerställt återförsäljning i Amerika av de tyska obligationerna, men när denna affär skulle genomföras igångsattes en baissemanöver i Amerika, som inverkade på obligationsmarknaden. När Ivar Kreuger vid denna tid fick erbjudande från franska bankirer och Enskilda Banken om krediter, höll han ej på den utlovade placeringen i Amerika, då hans tillgångar ändå räckte till, delvis tack vare Frankrikes återköp av dess obligationer, varför det tänkta arrangemanget fick förfalla. Kreditgivningen till Polen ordnade han således oförsiktigt nog genom att antaga de nyssnämnda krediterna, vilka sedan vid lämplig tidpunkt, omedelbart uppsades, samtidigt som kreditens överflyttning på annat håll hindrades genom utspridning av falska rykten.

Brottsliga manipulationer med koncernens papper

I november 1931 satte man sig i aktion. M. Sabatier d'Espeyran lämnade då lån till en Kreugerkoncernen tillhörig bankirfirma, A.-B. W. Högman, mot säkerhet för en avtalad lånetid av 3 år. Trots skyldighet att redovisa de pantsatta papperen nummer för nummer såldes dessa allt eftersom de belånades till den stora bankirfirman i Paris D. Dreyfus, som arrangerat en stor baissespekulation i Newyork. Här gick alltså fräckheten så långt, att man begagnade Kreugerkoncernens eget innehav av debentures, när dessa kommit ut till utlandet för belåning, att med dem organisera en baisse, som drev ned värdet ungefär till hälften av det förutvarande.

I mars 1932 kom bankir Högman till mig — skriver ingenjör T. Kreuger — och omtalade dessa brottsliga förehavanden mot koncernen samtidigt som han förklarade, att Ivar Kreuger blivit mördad. Han sade sig inneha bevis i saken och kunna genom rättegång avslöja, hur intrigspelets trådar ledde till en av Frankrikes främsta bankirfirmor. Då Högman ej förfogade över medel till att föra rättegången, bad han mig bekosta dem, och jag förskotterade pengar därtill, varpå Högman omedelbart skulle sätta i gång med sin aktion. Sedan hörde jag icke av saken och fick först långt senare veta, att hans process visserligen inletts med strax efteråt nedlagts. Man hade gjort en kontant uppgörelse till hans bolag av mellan 7 och 8 milj. francs och dessutom lämnat tillbaka dess reverser å 15 milj. francs. — Hade jag som sig bort tillfrågats, skulle jag motsatt mig att processen stoppades, ty den hade kunnat möjliggöra en upprullning av hela intrigspelet och klargöra en mängd detaljer rörande angreppen samt underlätta utredningen i övrigt.

Emellertid fann åklagaren saken alltför upprörande och upptog för sin del ånyo rättegången med det resultat, att ett par av de inblandade fingo årslångt fängelse. Dreyfus själv klarade sig tack vare uppgörelsen, men genom den senare rättegången kom det fram, att det var han som köpt dessa debentures och låtit utbyta dem mot i Amerika leveransodugliga certifikat för att därigenom täcka blankoförsäljningen.

Det var ett mycket högt spel, som de franska bankirerna och deras svenska och amerikanska medhjälpare spelade, och man satte även till alla krafter. När de franska växelkrediterna uppsades vid det mest olägliga ögonblicket, var man så orolig för att Ivar Kreuger skulle kunna ordna om denna kredit i England, att man skickade sina agenter dit i flygmaskin för att hindra en sådan eventualitet.

Jättebaissespekulation i obefintliga debentures

Baissespekulanterna rörde sig även med hundratusentals obefintliga debentures. När det verkliga beloppet, som ursprungligen inbetalats till Kreuger & Toll för en debenture, lydde på 600 kr. och den sedan kunde återköpas under 200 kr., förstår man vilket förintande slag det skulle ha blivit för dessa bankirer, om Ivar Kreuger kunnat hålla ut, så att paniken stoppats och blankoförsäljarna fått svårighet att täcka sina försäljningar. De akuta svårigheterna syntes emellertid övervunna tack vare att svenske statsministern och hans finansminister ej som de andra tappade huvudet. Men i sista stund hindrades han att klara upp affärerna först genom trakasserierna i Amerika och sedan därigenom att hans egna direktörer och medarbetare blivit uppskrämda av attackerna och mötte honom under panikstämning i Paris. Samtidigt härmed uppsade de svenska bankerna krediter med debentures som säkerhet.

Likviditetsproblemet åstadkoms genom överrumpling och framskapad panikstämning

Det likviditetsproblem, som avgjorde Kreugerkoncernens öde, var i sig självt ytterst obetydligt. Det hade åstadkommits genom en överrumpling, vilken lyckades trots den utomordentliga försiktighet i planläggningen av finansoperationerna, som Ivar Kreuger vinnlade sig om, och trots reserver så stora som intet annat bolag haft. — Då detta likviditetsproblem ingalunda var av den storleksordning, att det kunde tänkas tvinga koncernen på knä, måste situationen skärpas genom väckande av en orosstämning som ingåve kreditgivarna känslan av att icke stå på fast mark. Då var vägen öppen för framskapandet av paniken. — Man fann nu — det var i L. M. Ericssonbolaget — en uppgift, som ej blivit exakt avfattad i översättningen till engelska, och förklarade denna för vilseledande. Trots lämnade förklaringar lät man talet hårom komma ut, och snart växte det upp massor av ofördelaktiga rykten om koncernen.

När koncernens ledare sedan dukat under för anstormningarna och man kommit över företagens interna material, kunde förödelsen fullbordas. Med den personliga ledning som varit rådande och den stränga sekretess som i stor utsträckning måst tillämpas, kunde nu efter ledarens frånfälle en mängd affärsposter och bokslutsuppgifter ej längre klarläggande utredas. Då blev det fritt spelrum för hänsynslöst ensidiga uttolkningar och direkta förvrängningar, och så förvandlades affärstransaktionerna till ett brottsmaterial av fantastiska dimensioner.

Det avslöjade världsfrimureriet

(Forts. fr. sid. 5.)

Blodsritualen erinrar om en av den judiske profeten Joels sånger, vilken riktade sig mot Egypten. Sångens slut lyder: "Men Juda skall evigt bliva bebott liksom Jerusalem, och jag vill icke lämna deras blod ostraffat och Herren skall bo i Zion." *Till denna sång hänvisas på det uttryckligaste vid utförandet av blodsritualen.* En mängd blodprismor av ovan nämnda slag blevo vid den nationalsocialistiska revolutionen beslagtagna i Tyskland.

Stora nödtecknet och frimurarförklädet

Vid användandet av stora nödtecknet ropa alla frimurare i världen: "Till mig i barn av stammen Naftali." Naftali är en av judarnas stammar. Frimurarna beteckna sig därmed alltså själva såsom judar. — Förklädet, som frimuraren bär, erinrar om beklädnaden hos den höge prästen i Jerusalems tempel. Den betydande frimuraren, skriftställaren G l o e d e medger förklädets betydelse. I II. Mose bok, 28 kap., vers 42 och 43 heter det: "Och du skall göra åt dem benkläder, som skyla deras blygd; dessa skola räcka från länderna ned på låren. Och Aron och hans söner skola hava dem på sig, när de gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret för att göra tjänst i helgedomen — detta, på det att de icke må komma att bära på missgärning och träffas av döden. Detta skall vara en evärdelig stadga för honom och hans säd efter honom." Till detta ställe i Mose bok hänvisar Gloede särskilt.

Den omständigheten att judar i stor utsträckning utöva ledareskapet i frimurareloger, visar även tydligt logernas anhörighet till judendomen. (I Sverige medgives ju officiellt blott döpta judar inträde i Frimurarorden, varför man beträffande de judiska trosbekännarna praktiserar omvägen att låta dem göra sitt inträde i utländsk loge, som upptager mosaiska judar, och där genomgå de lägre graderna för att sedan introduceras i det svenska frimureriets övre grader. Red. anm.). Här skola blott nämnas några bland de mera kända judar, som intagit eller intaga ställningen såsom ivriga logeledare. I I t a l i e n den ryktbare Romborgmästaren Ernesto Nathan, utrikesministern Sonnino, som hetsade Italien i världskriget; i Ö s t e r r i k e stormästaren dr. Karl Ornstein, deputerade stormästaren dr. Adolf Kapralik, stortalaren dr. Emil Franke, stortalaren dr. Gustav Spieler, stortalaren Eduard Heinrich Glücksmann; i A m e r i k a vicepresidenten Marschall (höggradsfrimurare av skotska riten), presidenten för amerikanska arbetarförbundet Samuel Gompers, Morgenthau, amerikanske statssekreteraren; i B e l g i e n Paul Hymanns, belgisk utrikesminister och president i folkförbundet; i F r a n k r i k e Millerand (farfadern hette Cahen), fransk ministerpresident; i U n g e r n den store människoslaktaren Bela Kun etc.

Försäljare

av **NATIONEN**

antagas i Stockholm, landsorten och utlandet. Förmånliga kommissionsvillkor. Tillskriv tidningen, adr. Box 1145, Stockholm 16.

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Enligt dr. Schellhas (59) äro Mose böcker, i vad angår den blodiga riten och offerritualen, avskrivna ur den mycket äldre "Teomortli", mexikanernas stora eller gudomliga bok, vilken ärades såsom en stor helgedom och bildar grundvalen för den mexikanska gudaläran.

Det klingar högst egenartat vad denna bok vet att berätta om aztekernas och andra indianstammars vandring till ett förlovat land. Bilden av deras gud i trä placerades å en av rör tillverkad "Guds stol" och frambars i en av vass flätad låda ("förbundslåda") inför det vandrande folket. Översteprästen, ledaren av dem som omväxlande 4 och 4 buro lådan, förkunnade (liksom Moses) Guds vilja, och så färdades under hans ledning aztekernas folk, först tillsammans med andra stammar och därefter allena, omkring tills de efter 165 år i Mexicos dal funno tecknet, vilket enligt en profetia från deras gud skulle beteckna platsen för en blivande stad. Där byggde de först av trä och senare av sten ett praktfullt tempel. Åt Gud (Javia) offrades i fortsättningen i detta tempel människor.

Denna berättelses stora likhet med den mosaiska om hebréernas vandring jämte mycket annat, också hebréernas likhet med de mellanamerikanska indianerna, ävensom likheten i språk och skrift, är så påfallande, att man håller hebréerna för de mellanamerikanska indianernas stambröder.

Den gudomliga uppenbarelsen i Mose 5 böcker är således ingen alls. De senare äro efterdiktat urgammalt sagogods, icke gudomlig uppenbarelse.

Förövrigt skrevs ordet "Gud" i den ariska forntiden riktigare "God" och betecknade ledaren av ett ariskt folk. De föregivna gudslagarna voro alltså statslagar, givna folket å de urgamla heliga tingsbergen. Först de lågrasiga folkens präster gjorde av den ariska forntidens berömda goder en "gud", gudar och avgudar, vilkas tillbedjan och ärande genom det enfaldiga folket tillät dem att såsom ställföreträdare för desamma föra ett behagligt, kontemplativt liv.

En judisk historieförfalskning är vidare meddelandet i II. Mos. 19, 24 och 34, att Jehova å berget Sinai genom Moses slutit ett förbund, Gamla testamentets "blodsförbund", också "gamla förbundet" kallat, med det judiska folket.

Vi läsa om omskärelsens förbundstecken redan i II. Mos. 4, 24—26, om ett *"evigt förbund"*, slutet mellan El Schaddai och judarna, vidare om omskärelsens förbundstecken redan hos Abraham, urfadern (I. Mos. 17, 1—14).

Det är historiskt bevisligt, att det hebreiska förbundet ägt bestånd långt tidigare, ja, redan för 23000 år sedan. Dess grundande skedde genom en tschandalisk bastard vid namn Udumanda å Atlantis. Förbundet omfattade alla tschandalfolk (i Joh. Upp. 13 kallat "djur" = djurmänniskor) och fullföljde målet att utrota arierna från Atlantis. Förbundets lagar andades ett fruktansvärt hat mot arierna och gåvo förbundets medlemmar medlen för deras utrotande. Förbundets överhuvud var samtidigt präst liksom Moses och i likhet med denne i besittning av oinskränkt myndighet samt herre över rövare- och förbundskamraternas liv och död (61).

För att visa att hebreiska förbundet och Udumandas förbund såväl som deras föreskrifter äro lika, skall anföras en del ur Udumandas förbundsbok, under bifogande av likalydande ställen i judarnas "tora", på det att läsaren må se hur i verkligheten förhåller sig med det hebreiska förbundet, Gamla testamentets blodsförbund, med det föregivna förbundsavtalet, med Moses och hans gud Jave.

Udumanda upphöjde ett djur, ormen (sinnebilden för listen) till tschandalernas gud och kallade denna Javia, vilken ännu är känd hos olika indianstammar under namnen Jahavi, Javahou eller Javohou. Hans namns likhet med den hebreiska "nationalguden" Jave faller i ögonen. Nu är det också förståeligt varför Moses i öknen fäste en orm vid en påle; denna var förbundet Udumandas statstecken, det likbenta korset däremot arierförbundets statliga höghetstecken. Förbundstecknet ormen bars av Udumandas anhängare i pannan, å handen eller bröstet (Joh. Upp. 13), arierna däremot buro korset.

Guden Javia var "en hatets gud gentemot arierna, en hämndlystnadens och vedergällningens gud, en vredens och förintelsens gud gentemot ayas" (arierna).

I förbundslagarna heter det bl. a.:

"Javia skall slå och förinta edra arvfiender ayas" (Jfr. härtill V. Mos. 7, 16).

För förbundsmedlemmarna är såsom religiös plikt fastslaget

"att förstöra alla orter,
å vilka ayas tjäna sin gud,
på höga berg och låga kullar
och under belövade gröna träd.
Och I skolen omstörta altaren,
I skolen sönderbryta deras tempels pelare
samt utplåna deras namn från orten."

(Man jämföre härmed IV. Mos. 3, 52: V. Mos. 7, 5, 24; 12, 2 o. 3.).

Upptagande i förbundet följde genom omskärelse, liksom hos judarna. Den icke-omskurne skulle icke få upptagas i förbundet utan skulle utrotas. (Jfr. I. Mos. 17, 2—14; 22, 2—17; II. Mos. 4, 23—25).

Udumandas Javia måste i likhet med hebréernas El Schaddai-Jave dagligen bringas människooffer. (Jfr. II. Mos. 29. 36—38). *Ariernas* söner och döttrar (i Bibeln kallade "lam", "vädur" och "tjur" efter ariska vapentecken) skulle *honom till ära* levande brännas. (Jfr. det hebreiska brännoffret och de på judarnas ingivelse hos de ariska folken Javia-Jave omedvetet ägnade brännoffren: kättare- och häxbålen, som kostade 7 miljoner av de bästa arierna livet); *ty ariernas utrotning utgjorde förbundet Udumandas och hebréernas sista och högsta mål.*

I en festlig förbundsmåltid skulle man äta av de offrade ariernas kött och dricka av deras blod. (Se II. Mos. 12, 1—27 och "Ritualmorde bei den alten Hebräern und bei den Talmudjuden". N:r 8, 10, 39, 52, 66).

Udumandas och det hebreiska förbundets lagföreskrifter *påbjuda* ocker å *arierna* samt förbjuda dylikt å förbundsmedlemmar. (Jfr. V. Mos. 15, 6; 23, 21; 28, 12).

(Forts. i nästa nummer.)

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 6:—
Halvår .... „ 3:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1936

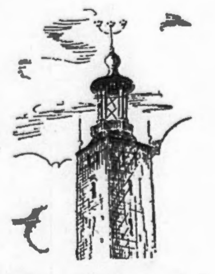

Vida Världen

Kulturbolsjevismens ledare i Sverige

Demokratien har på sistone visat en allt tydligare benägenhet att vilja förläna sina Överhetspersoner offentliga heders- och ärebetygelser till uppförgyllande av den på sina håll bleknande glansen. Trots alla energiska skyddsåtgärder råkade en del sanningar sippra ut till den profana mängden, vilka mångenstädes åstadkommit en omvärdering av de officiella begreppen ej minst rörande Demokratiens höga beskyddare.

Bland dessa som mindre angenämt berörts av den brustna solidariteten inom

Fria Ordet är den celebrerade ledaren av svenska folkets andliga bolsjevisering Kulturbolsjevismens och Upplysningens överstepräst i vårt nutida Sverige, judenbokförläggaren Karl Otto Bonnier alias Gutkind, ägare av Dagens Nyheter, De Fem Stora, Albert Bonniers Förlag och Svenska Pressbyrån samt genom bulvaner av Svenska Dagbladet m. fl. tidningar och upplysningsföretag av olika kulörer, dirigent i Tidningarnas Telegrambyrå, Svensk Radiotjänst etc. Mannen, som lett det judiska förstörelseverket inom svensk kultur under snart ett halvt århundrade, som efter kahalens direktiv satt in hela sin kraft på att andligen bolsjevisera vårt folk, bereda det för den stora slutfrälsningen i kommunismens och "proletärdiktaturens" namn.

Att hebréen Gutkind-Bonnier känt stor sorg i sinnet över att hans frejdiga arbete för Sveriges överantvardande åt kommunismen hittills ej krönts med önskad framgång, säger sig själv. Och hans sorg synes ha delats av Demokratiens koryféer, som på olika sätt ingripit till sin vördade själasörjares tröst och skydd gentemot "skandalskriveriet", som börjat undergräva hans popularitet. Ja, situationen skall ha utvecklats därhän, att man sett sig nödsakad företaga något alldeles extra för återställande av glansen kring Hans Härlighet.

En medlem av assemblén kom på den geniala idén att kreera Gutkind-Bonnier till Hedersdoktor. Hedersdoktor vid sidan av de andra ärevördiga ur Demokratiens krets, en Fabian Månsson, en Torsten Fogelkvist, en Albert Engström, en Artur Engberg! Naturligtvis mottogs tanken med entusiasm av Fria Pressen. Bland tillsporda sakkunniga gav självfallet också vår "nationelle" ledare Trygger — gift med dottern av judinnan König från Hamburg — sin livliga anslutning. En officiell hedersbevisning var ju — frimureriskt sett — det minsta man kunde kosta på sig till tack åt hebréen Gutkind-Bonnier för hans ihärdiga kulturbolsjevikiska fostringsarbete i detta land.

Det börjar bli illa ställt med Demokratiens självförtroende, när den ej ser någon annan utväg för sin auktoritets upprätthållande än att strö omkring sig doktorala hederskransar till folkets andliga skändare. Tror man sig sålunda undgå fallet, tar man fel. Sveriges folk är redan färdigt med sin dom över det judiska huset Gutkind-Bonnier och dess verksamhet — och väntar att det snarast försvinner ur svenskt offentligt liv!

*

Lektion i svenskhet och idealism

Hans Kunglig Höghet Diktarprinsen, Brodern .˙.-Riddaren av Carl XIII:s-orden Wilhelm, numera mest boende i familjehemmet i fosterlandet numro ett vid franska Rivieran, besökte under sommaren fosterlandet numro två, varvid han uppbyggde hembygdsfolket å Omberg med ett högstämt tal om "Svenskhet och idealism". Stämningen säges ha varit god och de församlade 10,000 smålänningarna och östgötarna läto sig Hans Kunglig Höghets lektion i svenskhet och idealism väl bekomma.

Och vad fingo de icke allt lära! Svenskarna äro — upplyste Diktarprinsen — ett sällsynt lyckligt folk, vilket dock bör akta sig för det bortskämda barnets olater och ej belåtet inbilla sig att de äro av annat skrot och korn än övriga folk, de böra akta sig för att vara högmodiga, ty högmodet är ej synonomt med rätten att hävda sin egenart gentemot andra — vilket väl skulle vara en liten vink till anhängarna av rasläran, vilka underkänna "De utvaldas" förmånsställning. "Vi känna en berättigad stolthet över att vara svenskar, men fördenskull må vi icke förledas att se andra folk över axeln... Vi äro ett litet folk, och våra stormaktsdrömmar ha för länge sedan för alltid skrinlagts, men det är ingen anledning varför vår andes röst skall tiga... Det ligger ett stort ansvar i att vara ett kulturbärande folk med traditioner som förplikta".

Detta och mycket mer fingo hembygdsskarorna å Omberg höra av Hans Kunglig Höghet. "Våra stormaktsdrömmar ha *för alltid* skrinlagts" — men vår andes röst må göra sig hörd i världen! Och hur den skall göra sig hörd, det ha vi redan fått lära under Bernadottska frimurarepoken. Hans Kunglig Höghet har själv vid olika tillfällen erinrat oss därom, såsom t. ex. när han för något år sedan såsom en av de främste offentligt ryckte in till vakthållning kring den store bolsjevikiske kulturprofeten Karl Otto Bonnier-Gutkind eller när han ställde sig med i spetsen för en offentlig aktion till förmån för de "förföljda" tyska bolsjevikjudar som funnit rådligast fly Tredje riket. Givetvis "ha vi ett stort ansvar såsom kulturbärande folk med traditioner som förplikta", men de förpliktande traditionerna hänföra sig mera till tiden före än efter 1815.

Svenska folket har knappast behov av lektioner i svenskhet och idealism av H. K. H. Broder .˙. Wilhelm.

*

Judiska förhoppningar

Rabbinen dr. Weil i Basel yttrade nyligen i sin s. k. "schowuaus-predikan" följande ord: "Tre härliga skänker, säger Talmud, har Gud givit folket Israel: Tora, Erez Israel och den tillkommande världen... Ingen svårighet får föranleda oss att avstå från de förhoppningar, som Tora och profeterna inplantat hos oss."

"Den tillkommande världen"! Dessa ord förkroppsliga hela judenhetens urgamla dröm, de innesluta uppfyllandet av allt vad judendomen sedan begynnelsen eftersträvat, hoppats och kämpat för. Om mosaisk eller icke-troende, bär juden denna längtan efter världsherraväldet inom sig, vilken redan Moses vältaligt gav uttryck åt i Tora: "Och Han skall giva konungarna i din hand och du skall utplåna deras namn under himmelen. Ingen skall kunna motstå dig intill dess du tillintetgjort dem" (V. Mos. 7, 24). Och vidare: "Du skall utplåna alla folk, som Herren, din Gud prisgiver åt dig" (V. Mos., 7, 16).

Juden vet alltför väl vad som menas med dessa förhoppningar. Men gojim — som i Talmud likställes med kreatur — lever i en salig okunnighet om ordens innebörd intill det ögonblick då "frälsningen" fullkomnas.

*

Det nordiska Ljuskorset

En värld befinner sig i uppvaknande, lögntöcknets pestdimmor skingras inför det uppenbarade Ljuskorsets intensiva

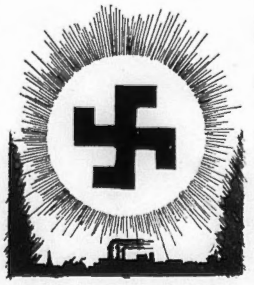

strålning. Vilda rop av raseri ljuda från avgrundens skaror, vilka sky sanningsljuset och önska bevara mänskligheten i satanismens fjättrar.

Men alla mörkmaktens förtvivlade skrin äro förgäves, inga nya sataniska dåd förmå hejda sanningens fortsatta marsch i världen. Från öst och väst, nord och syd ingå budskap om Ljuskorsets ständigt ökade landvinningar, bebådande mänsklighetens stundande nya dag.

*

Den avslöjade Sfinxen

Den genom dyra blodseder omgärdade hemligheten kring Salomos välgörenhetssällskap har skingrats. Sfinxen är avslöjad, Frimurarlogen har avklätts masken och tvungits framträda inför världen i sin rätta skepnad. Att förskräckelsen är stor hos alla äkta och konstgjorda judar, säger sig själv. Ty helgedomens utlämnande till de profana betydde Templets förstörelse.

Icke minst i IX. Provinsen uppbjödo Salomos Vise all sin kraft för att hindra katastrofen, varvid man främst inriktade sig på att komma vår tidning till livs. Men ansträngningarna voro förgäves. Nationen fortsätter att sprida upp-

lysning utan hänsyn till öppna och förtäckta hotelser, bojkotter och förföljelser.

När Sfinxen avslöjats inför världen, är det slut med dess magiska kraft och den förblir blott ett historiskt musealt kuriositetsföremål, vittnande om rådande enfaldig vidskepelse och förfall i XVIII. och XIX. århundradenas Europa.

*

Judisk armé i Palästina

Den engelska tidningen News Chronicle konstaterar, att judarna i Palästina numera äga en starkt beväpnad och väl organiserad armé å minst 15,000 man. Armén är utrustad med maskingevär, gevär och karbiner, handgranater och bomber samt äger stora ammunitionsförråd och en betydande park egna transportvagnar. Över hela Palästina är upprättat ett nät av signalanläggningar och trådlösa radiostationer, så att arméns ledning är noga orienterad om allt som händer och sker i landet.

Den judiska armén i Palästina, vars existens hittills i regel strängt hemlighållits, är organiserad efter kommunistiskt mönster med celler. Varje cell eller grupp omfattar sju man, som själva välja sin ledare.

*

»Heil Hitler» — fältrop i Nordafrika

Frankrikes judiske konseljpresident Blum fick mitt under "folkfronts"-jublet med kommunistfärgade strejker och fabriksbesättande i hemlandet en obehaglig affär att reda upp i kolonierna. Från skilda håll i Nordafrika ingingo midsommartiden meddelanden om antisemitiska uppträden, i det att den arabiska jordbruksbefolkningen gick till aktion mot de judiska affärsmännen, vilka genom manipulationer framkallat ett ruinerande fall å jordbrukets produkter. Bonniers D. N. tillkännagav ängsligt i en femspaltsrubrik: "Bonderevolt för dörren i franska Nordafrika".

Ett av de hotfullaste uppträdena ägde rum i Gafsa, där en skara om 2,000 araber tågade till de judiska stadsdelarna och besatte gatorna. Under demonstrationerna hördes rop som "Ned med judarna" och "Heil Hitler". Emellertid lyckades myndigheterna här som annorstädes tillsvidare nedslå upprorslågan genom att insätta senegaltrupper. Den skräckslagne generalguvernören Lebeau skyndade i flyg till Paris för att konsultera juden Blum, som gav order om användande av de strängaste åtgärder för "ordningens upprätthållande", d. v. s. skyddande av de hotade rasfränderna.

Fältropet "Heil Hitler" vinner tydligen anklang jämväl utanför de ariska folkens krets.

*

Uppvaknande i Tjeckoslovakien?

Slovakiska folkpartiet har beslutat igångsätta ett stort fälttåg mot kommunismen och judarna i Tjeckoslovakien. På olika orter ha redan 25,000 antijudiska och antikommunistiska flygblad utdelats, i vilka folkpartiet uppfordrar till den skarpaste kamp mot kommunismen och judendomen. Det heter däri bl. a., att, om icke landet såsom en man nu reser sig, skall det komma att uppleva samma öde som Frankrike. Slutligen förklaras, att de på sista tiden invandrade judarna tillfogat det tjeckoslovakiska näringslivet allvarliga skador, varför det var nödvändigt att stifta lagar mot judarna.

Med spänt intresse motses den fortsatta utvecklingen av den antijudiska rörelsen i Tjeckoslovakien, vilket land tillsvidare är ett av judendomens förnämsta fästen i Europa.

*

»Lenins trogne franske lärjunge»

Kommunisternas roll i franska folkfrontsregimen tilldrager sig av naturliga skäl en livlig uppmärksamhet i Europa, där man nu allt tydligare skådar följderna av det hjärtliga umgänget mellan Moskva och Paris. Frankrikes kommunister, som tillsvidare nödgas operera gemensamt med de för sovjetideologien ännu icke mogna elementen bland arbetarna och småborgarna, ha fått order av Stalin att skenbart anpassa sig till folkfrontens medagerande fraktioner, socialister och radikalsocialister.

Völkischer Beobachters korrespondent i Paris berättar om hur "Internationalen" fått vika för "Marseljäsen" såsom revolutionssång för de franska bolsjevikerna och trikoloren ställts under skärans och hammarens beskydd. "Marseljäsen är — förklarar kommunistledaren Thorez i ett tal — Frankrikes hymn från jakobinernas och girondisternas tid. Det är sången som förklarats i akt av tyranniet, det är krigssången mot den inre och yttre fienden". Armén framställes av de nya jakobinerna såsom vapnet mot fascismen och nationalsocialismen, att brukas i förbund med komintern och sovjet.

De franska kommunisterna vilja "demokratisera" armén, varmed de mena inficiera trupperna med kommunistiska idéer. Hur långt man härvidlag redan hunnit visade ett nyligen timat fall i Versailles, då soldaterna marscherade med knutna sovjetnävar. Men tillsvidare måste de franska kommunisterna, såsom nämnt av taktiska skäl, gå fram med en viss varsamhet inom ramen av juden Blums "folkfrontsregering".

Thorez deklarerade nyligen i ett offentligt tal, att kommunistiska partiet i Frankrike trots stundens anpassning förblir sin roll trogen — det ämnar blott icke inlåta sig på något äventyr som skulle kunna gynna fascismen. "Den franska kommunismen förblir — lydde hans ord — även i detta hänseende helt och fullt en Lenins trogne lärjunge".

*

Sovjet-Rysslands »förborgerligande»

Ständigt åter läses i de svenska judebladen om sovjetryska statens fortgående "förborgerligande": "Stalin ger Ryssland en demokratisk författning", "kommunismens idéer likvideras", "religionen åter till heders i Sovjetunionen" etc. De godtrogna läsarna bibringas efter hand den tron, att Sovjet-Ryssland befinner sig i en högst lovvärd utveckling och allt bättre ägnar sig för ett intimt samarbete med Västerlandets demokratier.

De nya signalerna från Moskva ha emellertid sin särskilda förklaring. De betyda alls icke någon förvandling till regim eller anda hos judarna i Kreml, utan allenast en ny taktik från deras sida. Kommunismen gör i detta nu en mäktig ny framstöt för Europas erövring. För att kunna lyckas måste den äga småborgarnas stöd i kampen och nödgas tillsvidare mindre starkt markera sin direkt revolutionära karaktär. Folkfrontens kommunister i Frankrike äro både "nationella" och "patrioter" — vilket dock ej hindrar dem att emellanåt operera på egen hand genom att besätta fabriker, demonstrera sovjetistiskt med knuten näve i arméförbanden etc.

Judarna i Kreml le sitt leende åt komedispelet, ehuru väl underkunniga om lägets allvar ej minst för dem själva. Den dag det passar växla de åter utåt taktik — kasta på nytt masken och presentera sig i det blodtörstiga revolutionsodjurets gestalt. Vargen ligger på lur, redo att i rätta ögonblicket kasta sig över lammen.

*

»Liga för människorätt»

En delegation av "Ligan för försvar av de mänskliga och medborgerliga rättigheterna", som kommit till Polen i föregivet syfte att lära känna judarnas levnadsbetingelser i landet, har avslöjats såsom en expedition för komintern. Delegationens medlemmar ertappades i Lillpolen i färd med omstörtande agitation. Myndigheterna fråntogo dem uppehållstillståndet och de skickades till gränsen under poliseskort.

"Ligan för människorättigheterna" synes göra vad den kan för att själv avslöja sig.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (291) TORSDAGEN DEN 1 OKTOBER 1936 ÅRG. 12

En alarmsignal

till Europas folk

Under en hotfullt mörk himmel skrider mänskligheten sin ödesväg. Världen skakas av en konvulsion, vars förödande verkningar sprida sig allt vidare. Vi genomleva en universell andlig och materiell kris av fruktansvärdaste slag, varunder folken drivas till förtvivlan och självförstörelse. Lögnens falska ideologi, som lovade människorna allt men intet höll, har haft sin tid och tvingas vika för Sanningen, vilken ensam förmår skapa ett lyckligare tillstånd å jorden i fred och rättfärdighet. En tidsålder förgås och en ny tillbliver i ohygglig födslovånda.

Bländade av Lögnen fortsätta människorna och folken tidens alla tecken till trots sin väg mot undergång, förrådda av sina fala ledare. Intet tycktes kunna rädda dem från syndaflodens förgörande våg. Men i Ödets sista timme skedde det stora undret. Ur folkhavets djup mitt i vår världsdel reste sig en man med den heliga kraften, den gudasände, som skulle betvinga Odjurets förödelse och visa sitt vilsegångna folk, ja alla de förvillade folken vägen ur förgörelsen till nytt liv. Hans namn var A d o l f H i t l e r, mänsklighetens frälsare i tjugonde århundradet efter Kristus.

I krisens yttersta stund lät Adolf Hitler ett varningsrop utgå mot den dödliga fara, som i *bolsjevismen* hotar alla folk. Det skedde vid åttonde nationalsocialistiska partidagen i Nürnberg i september detta år. Ljudligare och skarpare än någonsin tidigare klarlades här inför världen detta problem, påvisades, att *judendom och bolsjevism är ett och detsamma*. Den i Sovjet-Ryssland upprättade bolsjevikiskt-statliga förebilden ger en skrämmande bild av den verklighet man vill påtvinga alla folk under namn av "proletärernas stat". I realiteten är denna judendomens tyranniska diktatur över ett i slavtjänst nedtryckt 160-miljonersfolk.

Bolsjevismen är — såsom dr. Goebbels i sitt stora tal vid rikspartidagen framhöll — icke någon idé eller världsåskådning i dessa ords kända bemärkelse. Den är ett patologiskt, förbrytarmässigt vansinne, uttänkt och lett av judar, med mål: att tillintetgöra de europeiska kulturfolken och över dem upprätta ett internationellt judiskt världsherravälde. Den är formen för den judiska världsrevolutionen, det i jättestil anlagda försöket att i vår tid förverkliga den judiska "messianismen". Den är judendomens världssammansvärjning mot alla andra folk. Den är det krassaste blods- och terrorvälde världen skådat, slaveriet i dess brutalaste gestalt, kulturens och alla högre andliga värdens förintelse. Den är de mindervärdigas diktatur, som kommer till makten genom lögnen och hävdar sig vid makten genom våldet.

Från Sovjet-Ryssland, som efter tidigare där levande ledareklass' fullständiga utrotande genom GPU helt behärskas av judarna, bedrives sedan snart två årtionden med hjälp av de stulna ryska rikedomarna och aktivt bistånd av den internationella judefinansen en världsomfattande revolutionär omstörtningsverksamhet under ledning av de samorganiserade sovjetregeringen och kominterm. Först trodde man sig kunna nå målet enbart genom sina främlingslegioner, de s. k. kommunistiska partierna i staterna, å "världsåskådningens" väg, men då denna ej tillräckligt snabbt lett till resultat, förkunnar man nu öppet sin avsikt att genom den nyskapade gigantiska sovjetarmén, "världsrevolutionens armé", där så erfordras, med vapenmakt genomtvinga sovjetregimen. Det stora slutspelet har redan inletts — i Spanien, varifrån revolutionens röda våg via Frankrike skulle föras vidare över Europa.

Europas folk kunna icke längre blunda inför den överhängande faran. Det gäller nu den icke-judiska världens vara eller icke vara. Folken måste i sista minuten upplysas och övertygas, bringas till självförsvar, om Europa och världen skola undgå Ragnarök. Här gives ingen försoning. Eld och vatten låta sig icke förena. Människorna och folken måste nu taga ställning för eller mot, för Sanningen eller Lögnen, Gud eller Satan. Bolsjevismen måste förintas, om mänskligheten skall leva. *Nationernas alla värdefulla krafter måste nu samlas till försvar mot bolsjevismens anstormning.*

Det ges i denna yttersta tid blott en räddning för folken: *att lyssna till Adolf Hitlers varningsrop — och värja sig mot den dödliga fara som judendomen-bolsjevismen utgör för dem!*

Wallenbergs regemente

inom svensk utrikespolitik bort!

Det under frimureriets hägn införda, beslöjade judeherraväldet hävdar sig även med all kraft inom Sveriges utrikespolitik. Våra officiella förbindelser med främmande nationer dikteras icke främst och allena av omsorgen om det egna landets och folkets väl utan framför allt av de spekulativa främmande intressen, vilka under "demokratiens" mask här etablerat sig såsom hemlig styresmakt. I likhet med den inre utvecklingen länkas den yttre efter världsjudendomens och dess sakförares intresselinjer.

Det Sverige, som framgick ur frimurarerevolutionerna mot Gustaf III och Gustaf IV Adolf, är ett annat Sverige än det vi känna från tidigare historiska skeden. Till namnet visserligen ett fritt land, men i verkligheten en suveräniteten frånrövad ofri IX. provins av den för judendomens världsherravälde arbetande Frimurarorden, vars högste styresman i egenskap av Salomos Vikarie med kunglig maktbefogenhet styr riket. Vid Salomos Vikaries sida finna vi i dag en i hemlighet maktutövande trio, representerande judendomen och dess ledande internationaler: Brodern av VIII. graden av Frimurarorden, bankdirektör Marcus Wallenberg, den judiska finansinternationalens huvudman i Sverige och den bestämmande i huset Wallenbergs bank, Stockholms Enskilda Bank; kulturkommissarien, bokförläggaren och tidningspolypen Karl Otto Bonnier; ledaren av världskahalens (= judiska världsregeringens) svenska sektion, överrabbinen Marcus Ehrenpreis.

Huvudmannen i denna hemliga regeringstrio, bankdirektören Marcus Wallenberg har i mer än ett kvartssekel i egenskap av någon sorts verkställande ledamot dikterat vårt lands ekonomiska och politiska liv, medan Stockholms Enskilda Bank, vars huvuduppgift varit att till favör för fransk-judiska finansintressen och huset W. utplundra Sveriges folk, spelat rollen av härvarande judiskt-politiska systems huvudfinansiär. I Enskilda Bankens direktionsrum, "hemliga kansliet", träffas de stora politiska och ekonomiska avgörandena, innan de föreläggas regering och riksdag till stadfästande. Där beslutas regeringsskiften, formuleras regeringsprogram, grundas "stats"-monopol, avgöras betydelsefullare utnämningar inom statsförvaltning och utrikesrepresentation. Enskilda Bankens direktion, i vilken även ingå judarna Tor Bonnier, K. O. Bonniers son, och Josef Sachs, chefen för N. K.-Epa, är sätet för judendomens och dess ledande internationalers centraliserade maktutövning i Sverige. Ordföranden i Enskilda Bankens direktion plägar samtidigt bekläda posterna såsom kungl. hovets högste funktionär, riksmarskalk, och en av Svenska Stora Landslogens av frimureriet "högsta ämbetsmän". Här löpa alltså trådarna samman i kombinationen: Kungliga huset och hovet-Stockholms Enskilda Bank-Svenska Stora Landslogen.

På grundval av denna solida maktposition, koncentrerad i Stockholms Enskilda Banks direktion, har bankdirektör Marcus Wallenberg i årtionden till judendomens och det egna husets favör dikterat också Sveriges yttre politik och diplomati, alldeles oavsett vilka partier som formellt innehaft regeringsmakten. Våra relationer med främmande folk och stater ha således ej dikterats av omsorg om den svenska nationen och statens bästa utan först och sist av de specialintressen, som det Wallenbergska finanshuset och de där församlade judiskt-internationella grupperna ekonomiskt och politiskt företräda. Varje politiker vet också, att U. D. (utrikesdepartementet) helt dirigeras av

(Forts. å sid. 6.)

Bolsjevismen — en världsfara

Dr. Goebbels tal vid rikspartidagen

Om bolsjevismens fenomen, sådant det i teori yppar sig i marxismen och i praxis i den ryska sovjetstaten, inom de västeuropeiska ländernas intresserade kretsar ännu alltjämt betraktas såsom en andlig uppenbarelseform och en politisk realitet, med vilka den kulturella mänskligheten andligt som politiskt måste reglera sitt förhållande, beror detta på en olycksdiger brist på förmåga till insikt angående den internationella bolsjevismens verkliga gestalt och väsen. — Med dessa ord inledde riksministern dr G o e b b e l s sitt stora, logiskt och sakligt förkrossande anförande mot den kriminella judiska bolsjevismen vid årets nationalsocialistiska partikongress i Nürnberg.

Mål: Judiskt världsherravälde

Vad vi — fortsatte dr G. — i allmänhet bruka förstå med idé och världsåskådning har intet att skaffa med bolsjevismen. Det rör sig där om ett patologiskt, förbrytarmässigt vansinne, bevisligen uttänkt av judar och lett av judar med mål att tillintetgöra de europeiska kulturfolken och över dem upprätta ett internationellt-judiskt världsherravälde.

Bolsjevismen kunde blott uppstå i judars hjärnor, och endast världsstädernas sterila asfalt gav den utbredningsmöjligheter. Upptagen kunde den blott bli av en mänsklighet, som genom krig och ekonomisk kris sönderbrutits och därmed själv blivit tillgänglig för detta förbrytaraktiga vansinne.

Från första stunden av vårt politiska tänkande intill den dag som är ha vi nationalsocialister med all hänsynslöshet genomfört kampen mot denna världsfara, varvid vi dock på intet vis förfäktat antisocialistiska eller kapitalistiska intressen. Vår kamp mot bolsjevismen är ej en kamp *mot* utan *för* socialismen, född ur det djupa medvetandet, att sann socialism endast kan förverkligas, om dess gemenaste och mest komprometterade missfoster, den judiska bolsjevismen, rymt fältet.

Förutsättningar för motkamp

Men kampen mot bolsjevismen skall överhuvud blott kunna föras med varaktig framgång av ett folk, som i en nationell form av socialistisk indelning funnit en ny struktur av sitt folkliga liv, tillräcklig för 20. århundradets dynamiska värde- och sakmått.

Borgardömet är i alla länder vanmäktigt gentemot bolsjevismen och fullständigt oförmöget till motkamp. Det har ännu ej förstått bolsjevismen i dess bestämmande tendenser. Det saknar världsåskådningskraften och den andliga bestämdheten, den politiska trosförmågan och själsliga karaktärsstyrkan för att verksamt kunna träda emot. Det icke blott lider brist å det nödiga förståndet, det söker rentav, varhelst det endast finner tillfälle därtill, på grundval av tesen "förhindra något värre" att sluta en murken fred med bolsjevismen. Men varje pakt, som den borgerliga världen ingår med den radikala bolsjevismen, måste enligt naturlagen att den starkaste vinner över den svagare till slut alltid leda till seger för bolsjevismen över den borgerliga världen.

De mindervärdigas diktatur

Bolsjevismen är överlägsen alla andra politiska maktgrupper, som ej ställa sig i skarpaste motstånd mot densamma, redan därför att den på mest hänsynslösa sätt mobiliserar den lågtstående kategori av människor, som i varje stat finnes såsom bottensats, *mot* staten och dess bärande idéer. Den är organisationen av de lägsta instinkterna hos ett folk för tillintetgörande av de högvärdiga rasliga elementen. Den försäkrar sig mestadels om en maktgrupp, som stödjer sig å en brutal minoritet och i taktiska frågor med ren förbrytarmässig skrupellöshet styr mot sitt stora politiska mål: den absoluta erövringen av makten.

Dess böjelse för taktisk kompromiss må dock ej förväxlas med någon avsikt att sluta principiella kompromisser. I grund och botten är bolsjevismen alltid kompromisslös. Om den sluter en kompromiss, sker det endast för att över kompromissen utan inskränkning rycka till sig makten. Den hyser intet betänkande för att efter maktens erövring slå huvudena av dem, vilka genom kom-

(Forts. å sid. 4.)

Sveriges tronföljd

Ett attentat som måste avvärjas!

Vården av Sveriges nationella helgedom tillkommer främst konungamaktens bärare. Inga "demokratiska" och frimureriska ordkonster förmå borttrolla, att ansvaret för nationalhelgedomens förvaltning ytterst påvilar den, vilken konstitutionellt påtagit sig uppgiften. Monarkismens statsidé förutsätter i tillämpningen ett förhållande av absolut solidaritet och inbördes trohet mellan konung och folk. Svikes denna förutsättning av en regerande monark, har han i enlighet med nämnda princip förverkat rätten till tronen. Icke minst vår tid lämnar dystra vittnesbörd om konsekvenserna för länder och folk av en urartning å området.

De imperialistiska staterna och internationella maktorganisationerna ha sedan gammalt förstått verklighetsläget och inriktat sig därefter. Vi ha sett, hur under olika tidsskeden expansionslystna stater och efter världsimperium strävande internationella sammanslutningar, såsom t. ex. Ryssland, Frankrike, England, judendomen och katolska kyrkan, via tronerna lyckats vinna insteg och ett ofta ödesdigert inflytande över enskilda staters liv och öden. Sveriges folk har under århundradenas lopp gång efter annan måst uppbjuda hela sin kraft för att avvärja attacker mot sin suveränitet från främmande maktsträvare, än den ene och än den andre.

En ytterst allvarlig dylik attack mot den svenska suveräniteten utgjorde världsjudendomens kring 1800-talets början genom frimureriet iscensatta revolutioner mot konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf av Vasaätten, av vilka den förre mördades och den senare såsom landsflyktig fördrevs ur riket. Härmed var hindret för den stora judiska erövringen av Sverige undanröjt. Ty med den svenskkännande nordiska Vasaättens försvinnande och den fransk-judiske jakobinen Bernadottes upphöjande å tronen låg vägen fri för Juda. I "frihetens" och "demokratiens" namn ledes vårt folk av osynliga judehänder efter plan och system mot frimureriets och marxismens gemensamma ideal: kommunism, världsrevolution och judiskt världssjälvhärskardöme.

Men judendomen önskade i denna viktiga tid ytterligare utbygga sin position vid tronen, vilket delvis redan skett genom de knutna släktbanden mellan dynastien Bernadotte och familjerna Manville i U. S. A. och Mountbatten i England. Den nöjer sig dock ej med mindre än den direkta kontrollen över kronan och har i detta syfte redan inlett aktionen. Det gäller nu för Juda att ej blott hindra det hotande perspektivet av en svensk drottning med blods- och sympatiband med det nationalsocialistiska Tyskland utan att samtidigt definitivt trygga sin position genom placering av en av sina egna utvalda döttrar såsom blivande drottning i Sverige, d. v. s. officiell härskarinna över det projekterade skandinaviska Norden.

Så fingo vi uppleva, att Konungen i 1936 års riksdags elfte timme brådstörtat för omedelbart antagande framlade propositionen om ändring av successionsordningen i syfte att möjliggöra giftermål mellan svensk prins och utländsk mans dotter med bevarande av arvsrätt till tronen. På några få dagar var konstitutionsutskottet, trots det här gällde en grundlagsfråga av vital betydelse för vårt land och folk, färdigt med sin tillstyrkan och efter de sedvanliga vältaliga anförandena av högerledaren Trygger och marxisten Lindhagen, vilken senare eljest alltid brukat motionera om monarkiens avskaffande men nu plötsligt förvandlats till dess talesman — nya kommandosignaler från judarna Vandervelde, Speyer & Rothschild? —, bifölle riksdagens kamrar den kungliga propositionen.

Genom de i saken välinformerade tidningarna Dagens Nyheter, judendomens härvarande ledande organ, och Nya Dagligt Allehanda, numera ägt av den med U. S. A:s och Englands judeöverheter intimt lierade direktören Axel Wenner-Gren, lämnades vissa upplysningar rörande det aktuella huvudfallet, som föranlett den sensationella kungliga propositionen om grundlagsändring. Detta skulle avse en internationell börsmagnats dotter, vilken — enligt N. D. A. — uppställt såsom villkor för förbindelsens godkännande, att Sveriges successionsordning reformerades därhän, att den tilltänkta prins-bruden kunde tillgodoräkna sig arvsrätt till tronen. I svensk press nämndes visserligen ej namnet å den ifrågavarande börsmagnatens dotter, men utländska tidningar förmäla, att det skulle vara en judinna Rothschild, tillhörande den beryktade internationella börsfamilj, vilken spelat en av de ledande rollerna i den blodiga judiska revolutions- och krigsverksamheten i Europa under senaste 150 åren.

Det stod alltså fullt klart, att det här ej rörde sig om en av kärlek åtrådd förbindelse utan om ett rent politiskt resonemangsparti. En internationell judisk börsmagnat uppställer ej krav på ändring av vårt lands grundlag blott för nöjet att få se sin dotter bära svensk prinsesstitel. Här gäller förvisso intressen av mest krassa reela slag: tillgodoseendet av judiska maktspekulationer i Sverige. Vid tidigare giftermål mellan svenska prinsar och enskilda mäns döttrar var det oss veterligt icke tal om successionsordningens ändrande i syfte att medgiva tronrätt. Då frågan rörande kronprins Gustaf Adolfs gemål redan är avgjord, kan successionsreformen endast avse kronprinsens båda ogifta söner, prinsarna Bertil och Carl Johan samt den långt från tronen stående prins Carl j:r. Den initierade pressen vill även veta, att de nu aktuella fallen gälla prinsarna Bertil och Carl, av vilka likväl ingen i särskild grad dokumenterat sig för nationellt och statligt intresse, då de bägge ägnat sig åt merkantil verksamhet.

Om också den proponerade ändringen av successionsordningen tillkommit närmast med tanke på de ännu ogifta prinsarna och speciellt en av dem, får man anta, att den nya lagen är avsedd att få retroaktiv verkan. I en ledande artikel konstaterade Nya Dagligt Allehanda i samband med frågans behandling vid 1936 års riksdag, att genom ändringen av successionsordningen "vägen ligger öppen till tronen" för den internationella börsaristokratien. Ja, naturligtvis är det detta man åstundat. I en senare artikel av 6 augusti fastslår samma tidning vidare med illa dold förnöjelse, att saken nu kan betraktas som klar: "Frågan är av grundlags karaktär och varje sådan lagändring måste beslutas av två riksdagar under skilda riksdagsperioder. För giftaslystna svenska prinsar bär det sig nu så lyckligt: att 1936 års riksdag var den sista i en fyraårsperiod och att 1937 års riksmöte blir det första i en ny period. Grundlagsändringen konfirmeras sålunda redan nästa år: Att den går igenom, kan man inte tvivla om, ity att det tidigare inte torde hänt, att grundlagsändring, beslutad under en period, förkastas av riksmöte under påföljande nya riksdagsstyret".

Juda anser alltså saken redan klar. Men så är den ej! Sveriges folk vill ha ett ord med i laget. Ingen människa förmenar prinsar av Bernadotte att efter behag gifta sig. Men där det rör sig om handlingar, som till sina konsekvenser vitalt beröra land och folk, är det ej längre enbart deras angelägenhet. Beslutet om grundlagsändringen vid 1936 års riksdag fattades i ett otillbörligt forcerat tempo utan att vårt folk tillbörligt orienterats angående aktens reela innebörd eller nöjaktig motivering framlagts inför offentligheten. Vårt folk önskar ej bli ställt inför ett fullbordat faktum, som öppnar perspektivet av den revolutionära judendomens direkta annektering av tronen. I synnerhet i nuvarande allvarstid är yttersta vaksamhet av nöden. Följderna av ett oriktigt handlande kunna på ett ödesdigert sätt hastigare än någon anar ge sig till känna. Med den maktställning, som Juda med frimureriets och marxismens hjälp här tillvällat sig och skoningslöst utnyttjar, har det även möjligheter att påskynda utvecklingen i av sig önskad riktning och att så ordna, att tronföljdsberättigade som eventuellt stå i vägen placeras åt sidan.

Ehuru motståndare till rådande system med frimureriskt konungadöme och varande av den uppfattningen att det redan är tillräckligt illa ställt i detta land, måste vi på det bestämdaste taga ställning mot en planerad anordning, som blott ytterligare skulle förvärra tillståndet. Lyckas Juda i sin plan att placera en av sina utvalda döttrar å Sveriges tron, kan spelet för de nordiska svenskarna betraktas såsom förlorat. Intet skall då längre kunna hindra den efter plan och system fullföljda, redan långt framskridna utvecklingen mot ett judiskt-bolsjevikiskt Sovjet-Sverige.

Sveriges folk måste här säga sitt: *Nej! 1936 års i överrumplingens tecken fattade beslut om successionsordningens ändring måste, såsom fullständigt ohållbart i motiveringen och till sina konsekvenser innebärande de största risker och äventyrligheter för land och folk, av 1937 års riksdag hävas!*

• Pressfronten •

Juda i segerstämning

Judendomens ledande språkrör i Sverige, Bonniers *Dagens Nyheter* kommenterar i en ledande artikel valutgången, segerglatt konstaterande socialdemokratiens storslagna seger, vilken framför allt tillskrives Per Albins framstående personliga egenskaper. Naturligtvis antecknar Bonnierorganet även med glädje de framgångar, som vunnits av dess eget familjeparti, det s. k. folkpartiet (gamla liberalerna i ny kåpa) och skrattar tårar åt de ömkliga "ytterlighetsriktningarna på den högra flygeln" vilka "kommit bort". Men så kostade också folkpartiets frammarsch ett oerhört arbete (för att här icke tala om de kontanta miljoner de judiska skattkamrarna måst släppa till). D. N. skriver:

En hård och frestande strid har det varit. Men det visar sig, att arbetet lönar sig. Första gången folkpartiet framträdde med en moderniserad organisation för riket tog det terräng även i hårdarbetade trakter och vann på sina håll ett vidsträckt förtroende. Erfarenheterna från fjolårets Stockholmsval ha tydligen verkat stimulerande. Och vad de betytt i huvudstaden framgår tydligt nog av partiets storartade fortsatta frammarsch, en i sitt slag nästan enastående framgång, vunnen inte minst med ungdomens bistånd.

Här liksom i andra landsdelar har det varit svårt för högern att hålla takten. En rad högermandat ha sugits med och försvunnit i röstströmmen. En del av högerns valmanskår har gått med bondeförbundet, som legat över i närkampen i de rena lantmannadistrikten, en del till folkpartiet. Högerns erkänt olyckliga taktiska läge, dess svajande mellan "systemskiftes"-kritiken och mjuka vändningar enligt modellen "allt accepteras" har verkat förvillande. "Segertecknet Svensk Samling", för att citera Svenska Dagbladet från valdagens morgon, överföres antagligen omedelbart till historiska museet, avdelningen för uttjänta fanor och emblem. Ändå har det ur högern utbrutna S. N. U., "de nationella", inte medfört någon svårare konkurrens. I likhet med de mera renhjärtat nazitroende av Lindholms- och Furugårdsskolorna har det "kommit bort", försvunnit genom en fallucka. Inte ett enda mandat åt ytterlighetsriktningarna på den högra flygeln — en god sak!"

Det var tacken till "högerfrontens" koryféer med professor Bagge i teten för att de i sitt "nationella" "svajande" så snällt låtit kommendera sig till nederlag av Bonnier & Consortes! Att juden efteråt roar sig med att gissla dem ett slag på sträckbänken till belöning för visad lydnad, kan visserligen synas grymt men är icke desto mindre välförtjänt.

Det numera Wenner-Grenska organet *Nya Dagligt Allehanda* anmäler sitt missnöje med valrörelsens resultat, vilket eljest bort hälsas med glada känslor av vännerna i Vita huset, vilkas förste man, president Roosevelt nu också av tidningskungen Hearst avslöjats såsom — "kominterns inofficielle kandidat". Filosofen Leonard Ljunglunds f. d. tidning beklagar djupt, att "nationalkänslan dött ut hos svenska folkets breda lager". I fortsättningen heter det:

Den ena folkgruppen efter den andra har sålt sin förstfödslorätt i den svenska folkstammens makt att vara herre i eget hus för en grynvälling. Hela svenska folket har blivit korrumperat av en mammonistisk tidsriktning, som tillspillogivit alla ärvda ideal för slem vinnings skull. Det är tydligt, att resultatet av denna upplösning blivit förlust av folkets gemensamma frihet.

"Hela svenska folket korrumperat" — nå, i varje fall dess ledarskikt, rymmande politikerna och pressmännen. Beträffande den mammonistiska korrumperingen, nationalkänslans dödande och tillspillogivandet av ärvda ideal "för slem vinnings skull", besitter N. D. A. en obestridlig sakkunskap, som ger organet kompetens att ironisera över både sig själv och andra.

»Alla tiders kohandel»

Den ingångna regeringskoalitionen mellan de i bondeförbundet organiserade svenska bönderna och de under den judiska II. internationalen lydande svenska socialdemokraterna är föremål för livlig debatt i partiernas press. *Svenska Dagbladet* erinrar om det missmod och den förtörnelse som både högern och socialdemokraterna känt över "den vacklan, som hittills vidlådit vår inrikespolitik genom särskilt bondeförbundets famlande politik" — vilken uppenbart varit frimurarlogen och marxistinternationalen till stor förtret. Nu ha emellertid bönderna förmåtts att taga ställning:

Den socialdemokratiska ledningen föredrog därför alla tiders kohandel på en gång i stället för ett köpslående från fall till fall. I sinom tid skall det också visa sig, om socialdemokratien *därjämte* genom blockregering med bondeförbundet vill förskaffa sig ett fullgiltigt förhinder att förverkliga det egna partiprogrammet. Man vill med andra ord ha Bramstorp som en *Bromstorp*. Naturligtvis är bondeförbundet mycket medvetet om den risk det ådrager sig genom att åtaga sig en sådan roll. Därom vittnade de långvariga och intensiva debatter, som före det skickelsedigra avgörandet ägde rum inom partiets representantskap.

Den sista satsen i herr P. A. Hanssons utfärdade kommuniké, att "det anses självklart att under den tid samverkan äger rum de i densamma deltagande partierna icke komma att vid val alliera sig med andra partier", säger en hel del om den förargelse, som bondeförbundets deltagande i borgerliga valkarteller vållat hos socialdemokraterna. Herr P. A. Hansson hade ju stått fadder till den Bramstorpska regeringen och sannolikt före dess tillkomst med herr Pehrsson i Bramstorp bland olika framtida alternativ jämväl övervägt den utväg, som nu tillgripits. Ändå gingo bondeförbundarna under sommarens valrörelse åstad och allierade sig med högern och folkpartiet! Detta vill man nu undanbedja sig!

Enligt det ledande högerorganet skulle nu alltså den gamla konkurrensstriden om bondeförbundet mellan frimurarhögern och den marxistiska socialdemokratien ha avgjorts till den sistnämndas favör.

*

»Neutralitet» — gentemot bolsjevismen

I en ledande artikel, rubricerad "Hr Engberg bekräftar", tillbakavisar *Nya Dagligt Allehanda* med indignation en av Social-Demokraten gjord insinuation, att N. D. A. skulle visat sympatier för nationalisterna

NATIONEN säljes i Stockholm:
Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.
Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

NATIONEN
Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Förräderiets triumf

Den marxistiska valsegern vid årets riksdagsmannaval blev en triumf för Juda och det nationella förräderiet i Sverige. Det fruktade, spirande folkuppvaknandet, som man redan offrat så stora summor på att in- och underifrån spoliera, slogs av "folket i val" självt till marken med en sådan våldsamhet, att "ytterlighetspartierna å högersidan" — för att använda juden Bonniers i Dagens Nyheter uttryckssätt — "kommo bort". Nå, att Juda jublar över sitt lyckade verk, är förståeligt — men segern skall icke varda beståndande!

Medan den "borgerliga" fronten — högern, bondeförbundet, folkpartiet — endast kunde uppvisa en sammanlagd ökning av 79,751 röster till 1,305,805 röster och en minskning av 8 mandat till 107, uppbringade den "marxistiska" fronten — socialdemokraterna, kilbomssocialisterna, moskvakommunisterna — sammanlagt en ökning av 314,919 röster till 1,506,417 röster och en ökning av 11 mandat till 123, av vilka 112 kommo enbart på socialdemokraterna. De olika marxistiska internationalernas svenska sektioner förfoga således över en absolut majoritet av 16 mandat i den svenska riksdagens andra kammare.

Den judiska marxismens erövring av majoriteten väljare i Sverige är resultatet av ett nationellt förräderi, ett förräderi vari vårt folks *hela* ledareskikt är delaktigt och som omsluter *hela* kretsen av parlamentariska politiska partier. Den är den judiska korruptionens verk. Guldets seger över de andligen svaga. Den är den världsimperialistiska, revolutionära judendomens och dess internationella kamporganisationers, främst finans-, frimurar- och marxistinternationalernas triumf över det genom lögnens giftvapen i "frihetens" namn undertryckta nordiska svenska folket.

Oerhörda ansträngningar hade gjorts för att genom splittring, provokationer och förvillande inflytelser kuva det begynta svenska folkuppvaknandet i dess linda samt definitivt betryggande befästa den judiska maktpositionen. Frimureriets och kominterns agenter översvämmade de politiska fraktioner, vilka framträtt såsom bärare av det nationella återuppbyggandets idé och arbetade där metodiskt och hänsynslöst för undertryckande av den sunda folkinstinkten samt befordrande i dess ställe av den frimureriskt-kommunistiska andligheten. Högerpartiet var för sin ekonomiska existens tvunget att fortleva under logebanet, helt byggande å frimureriets "borgerliga" lögnideologi, och genom "stödjande" och "sympatiserande" frimuraragenter sörjdes för att övriga partier å den "nationella fronten" i propagandan höllo sig inom s. k. måttfulla gränser.

Då icke blott den "segrande marxismens" partier utan jämväl de i riksdagen representerade frimurarhögern och folkpartiet helt behärskas såväl materiellt som ideologiskt av judendomen, inses, att Judas politiska maktställning i verkligheten är oerhörd. Folkpartiets hemlige dirigent, den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier, är ju också den som de facto lett den väsentligaste kommunistiska, d. v. s. den kulturbolsjevikiska propagandan i vårt land under sista kvartsseklet. Den enda politiska fraktion, som ur Judas synpunkt erbjuder en möjlig fara för dess planerade marxistiskt-revolutionära omstörtning av vårt land, är därför bondeförbundet — vilken fara måste synas vederbörande så mycket mer reel som det alltid varit bönderna som bjudit motstånd mot imperialistiska världsmakters spekulationer i Sverige.

Mot bakgrunden härav har man otvivelaktigt även att se bondeförbundets framskridande i regeringsställning tillsammans med socialdemokraterna just nu. Bondeförbundet skall genom "samröre" med marxismen och ytterligare inficiering och nedsmittning med landsvådliga frimureriskt-marxistiska idéer och läror komprometteras inför landets bondemassor, splittras och lamslås i sin nationella slagkraft, så att det ej skall vara i stånd att såsom landsbygdens företrädare kunna taga emot den stora stöten den dag Juda här släpper lös den röda revolutionen, som kan komma fortare än någon anar. Ur den synpunkten torde även II. internationalens med III. internationalens intimt samverkande judar ha gett sin sanktion åt den svenska socialdemokratiska sektionens åtgärd att enligt direktivet ovanifrån inlåta sig på regeringssamarbete med bondeförbundet.

Även om så skulle vara, att både herr Per Albin Hansson och herr Axel Pehrsson i Bramstorp vore besjälade av en uppriktig önskan att leda sitt etablerade samarbete i regeringsställning till ett positivt och landsgagneligt resultat, äro deras förutsättningar att kunna betvinga de krafters spel, av vilka de i sin verksamhet bero, ytterst små. Ingen av dem representerar, såvitt vi kunnat finna, den ideologiska övertygelse och kraft, den kompromisslösa rätlinjighet och fasta vilja, som erfordras för att med framgång kunna hävda sig gentemot dessa överstatliga makter. Temporärt och skenbart skall kanske genom regeringskoalitionen en viss politisk avspänning kunna uppnås och en modifiering av motsatserna i det svenska samhället åstadkommas, men på den längre och avgörande sikten erbjuder det träffade arrangemanget otvetydiga risker, vilka Juda i sinom tid, när det avgörande "röda" slaget skall stå, räknar sig till godo: När bondeförbundet komprometterats, är det sista organisatoriska nationella värnet brutet — och Juda kan ohindrat slutföra sina planer i Sverige.

Resultatet av de "nationalsocialistiska" partiernas valdeltagande kan icke betecknas såsom någon framgång. Här har splittrings- och självrättfärdighetsandan, som på ett ödesdigert sätt gjort sig gällande och förvanskat det nationella uppvaknandets rörelse i vårt land, allvarligt hämnat sig. Sedan förra valdeltagandet 1932 kunde lindholms- och furugårdsnazisterna tillsammans endast uppvisa en ökning av 5,283 röster från 15,170 röster 1932 till 20,453 röster 1936. Detta trots den under de gångna fyra åren av de båda partierna bedrivna enorma propagandan i alla delar av landet. Av den sammanlagda siffran 20,453 tillkommo lindholmarna 17,411 och furugårdarna 3,042 röster. Av ökningen 5,283 röster föllo 3,411 på Stockholm och allenast 1,872 på hela landsorten. De nationalsocialistiska partierna förbliva utan representation i riksdagen. Resultatet bör för de ansvariga ledarna utgöra en maning till självrannsakan. Den nationella restaurationens idé är en alltför stor och för hela vårt folk vitalt betydelsefull fråga för att få spolieras genom vårdslöst handhavande.

Man får hoppas, att det nationella misslyckandet vid årets andrakammarval dock skall ha det goda med sig, att det väcker till allvarlig eftertanke på samtliga de håll, där en nationell restauration ärligt åstundas. Skall en rörelse i sådant syfte krönas med framgång, får den ej framträda i egenrättfärdighetens tecken och ensidigt vädja till missnöjet och de primitiva böjelserna genom demagogiska metoder; den måste fördjupas och samtidigt höjas till ett plan, där den kan vinna hela nationens förtroende och anslutning. I själva verket gäller det ju för vårt svenska folk att återfinna sig själv, att nå ut ur den judiska lögnens förgiftade atmosfär — tillbaka till den svenska grunden. Här fordras ett återuppväckande till livet av alla de på djupet slumrande krafterna inom vårt folk — att återföra detta folk till dess egen utvecklings väg.

Viktigare än något annat är vid förverkligandet av denna uppgift, såsom vi ofta framhållit, *upplysningen.* Vårt folk måste vinnas för den nationella befrielsen och pånyttfödelsen icke genom kommando- eller tvångsmässiga åtgärder utan *genom övertygelse,* och denna övertygelse kan blott ernås genom en sannfärdig, logisk och saklig upplysningsverksamhet. *Sanningen är vägen* — vägen till nytt liv för människorna och folken, i dag liksom för årtusenden sedan. I det tecknet skola vi segra!

---

i det spanska inbördeskriget. Den uppenbart från frimurarlogen instruerade författaren har upprörts i sitt innersta över det "oförsynta försöket" och understryker med skärpa N. D. A:s "neutrala" ståndpunkt i det pågående spanska borgarkriget:

Varje läsare av N. D. A. vet, att detta är raka motsatsen till den hållning, som vi intagit och intaga till det spanska inbördeskriget. Vi betonade redan den 1 augusti, att "ur svensk synpunkt borde neutraliteten i detta fall liksom under alla tvister, i vilka vårt land icke är inblandat, vara en självklar sak". Vi framhöllo ytterligare den 8 september, att *"det finns åtminstone bland Sveriges borgerliga ingen, som vill taga parti vare sig för Spaniens röda eller för rebellerna.* Båda de stridandes metoder äro för oss svenskar lika frånstötande och vämjeliga ... Ur denna brodermordets draksådd kan aldrig något gott växa upp". Hr Engberg har läst våra ledande artiklar om Spanien. Han känner vår ställning till diktaturerna, de må vara röda, bruna eller svarta.

Längre än till en "neutral" hållning i det spanska borgarkriget våga sig tydligen icke judarna och frimurarna pressa en "nationell" högertidnings publik. Vi vilja i sammanhanget citera ett yttrande av den nationalistiske spanske generalen B a r e l a i ett uttalande till *Völkischer Beobachters* korrespondent i Spanien. Generalen yttrade med anledning av Adolf Hitlers stora tal mot bolsjevismen vid senaste rikspartidagen:

"Om ni nu skrivit till Tyskland, så säg, jag ber Eder, att vi spanjorer, som här kämpa mot den röda terrorn, tacka den tyske rikskanslern för varje ord som han sade. *Tyvärr förstår man i denna värld först då hans ord, när man såsom vi måste gå genom det blod och elände, som Moskva lämnar kvar i sina spår. Leve Tyskland!"* (Kurs. av red.). Staben upptog därpå ropet. Och plötsligt dånade platsen runt omkring av de kringståendes jubel: "Leve Tyskland, Viva Alemania!"

Alla de, vilka under olika skyltar och motiveringar föra sitt folk bakom ljuset beträffande den judiska kommunismens verkliga art och natur, äro — *förrädare mot sitt folk!*

Hemliga valorder till frimurarna

I överensstämmelse med världsfrimureriets givna paroll utsände den ledande franska frimurarlogen Grand Orient de France vid senaste franska valen ett hemligt cirkulär med uppmaning till frimurarbröderna att rösta på den bolsjevikiskt orienterade folkfrontens kandidater. Dock skulle vid utsändandet av cirkulären en viss varsamhet iakttagas på det man ej chockerade sådana bröder som voro kända för sina nationella tänkesätt.

Meddelandet är ur flera synpunkter märkligt. Man har anledning förmoda, att de ledande logerna i andra länder arbeta på samma linje, och frågan är, om man ej i en liknande åtgärd från det svenska frimureriets sida med direktiv åt vänster har att se en av förklaringarna till den överraskande stora tillbakagången av icke mindre än 69,317 röster för högern under valen till riksdagens andra kammare.

"Rött Sverige"

I en artikel under ovanstående rubrik kommenterar det tyska nationalsocialistiska parti- och regeringsorganet *Völkischer Beobachter* de svenska riksdagsvalen, vilkas utgång väckt ett betydande uppseende i utlandets politiska kretsar. Vad man hittills i allmänhet icke ville tro — skriver V. B. — blev genom dessa val bekräftat: svenska folket är till sitt flertal marxistiskt sinnat. I fortsättningen heter det:

"Den socialdemokratiska segern kan överhuvud förklaras genom tvenne fakta. Till att börja med är det ett faktum, att *samtliga svenska borgerliga partier redan sedan länge befinna sig inför bankrutten,* inför den bankrutt nämligen, vilken är oundviklig för varje politiskt parti, som icke kan fatta, att nya vindar blåsa på den politiska horisonten, som icke vill förstå, att *den liberalistiska konservatismens tidsålder är förbi,* och som slutligen icke vill förstå, att man icke kan bekämpa en stark fiende sådan som marxismen med fraser. Med den politiska kurs, som Sveriges borgerliga partier ännu alltjämt följa, kunde de omöjligen tillbakaslå en socialdemokrati, som förstått att utnyttja och i sin propaganda ställa en tid av god ekonomisk utveckling. Och detta är det andra faktum, varigenom den marxistiska segern delvis får sin förklaring: *socialdemokraterna ha förstått att uteslutande tillskriva sig förtjänsten av den ekonomiska utvecklingen i Sverige.* De senaste årens ständigt stigande konjunkturer var enligt deras åsikt — eller dock åtminstone enligt deras ord — *deras* skickliga statsledningss förtjänst. Det ligger dock i öppen dag och behöver inga stora förklaringar, att den ekonomiska utvecklingen i Sverige under de senaste åren icke allenast var någon svensk regerings förtjänst utan huvudsakligen berodde av utvecklingen på kontinenten, framför allt i *Tyskland.* Valfraserna om den skickliga ekonomiska politiken äro dock endast avsedda för den breda massan, denna breda svenska väljarmassa har prompt fastnat därför och tagit de propagandistiska talesätten för kontant.

Härtill kommer ytterligare ett: svenska folket är ett "demokratiskt" folk — eller tror sig åtminstone så vara. Men demokrati är närmast för svenskarna ett lugnt och förnöjt liv. Man ser i demokratien ett medel att förskaffa sig ökade ekonomiska förmåner. Därför sätter sig också socialdemokratien i Sverige — när det så passar den — på avstånd från sina revolutionära broderpartiers i andra länder revolutionära idéer och gör rent av anspråk på att vara landets enda "nationella" parti.

Av *revolutionära* idéer vill den svenske borgaren i allmänhet intet veta, varför han icke heller är så särskilt hemmastadd i de kommunistiska tankegångarna. Men om kommunisterna trots detta kunde samla 96,223 röster vid dessa val och "socialisterna" — som stå mellan socialdemokraterna och kommunisterna — 127,640 röster, är detta ett tecken på, att den svenska arbetarvärlden alla motsatta påståenden till trots *är på väg att radikaliseras.* Tror man, att händelserna i Spanien och den hotande Molok Sovjet i Öster skulle avhålla de svenska arbetarna från att välja kommunistiskt och motiverar detta med, att "förhållandena sådana som i Spanien äro otänkbara hos oss", så misstar man sig.

Man glömmer vid en dylik jämförelse, att det helt enkelt ligger i bolsjevismens natur *att anstifta och utföra förbrytelser, mord och revolutioner,* och att därför även den skandinaviske arbetaren en gång, om han tillräckligt står under kommunismens bann, ej skall utgöra något undantag därifrån. Men det är helt och hållet möjligt, ja högst sannolikt, att det en gång skall komma att ställa sig annorlunda, och detta i det ögonblick då kommunisterna i Skandinavien känna sig tillräckligt säkra. Detta ögonblick synes nu icke mera avlägset, ty socialdemokraterna hava ju i Sverige ej blott 1,336,554 väljare och kommunisterna förfoga tillsammans med "socialisterna" icke endast över mer än 225,000 väljare, utan därjämte över de *ungdomliga medlemmarna i de röda sportförbunden, vandrarföreningarna, de röda scoutföreningarna, nakenkultursföreningarna* och vad för övrigt finnes av röda eller kommunistiskt besmittade föreningar i Sverige. Medlemmarna i alla dessa föreningar — som till antalet kanske äro lika starka som de för kommunisterna och socialdemokraterna tillsammans avgivna rösterna — stå naturligtvis i idéhänseende bakom dessa, bilda *marxismens i Sverige unga "avantgarde".*

Sverige och Skandinavien är i dag högborgen för den i Centraleuropa delvis i sista dödskampen liggande socialdemokratien. Men liksom kommunismen i de flesta länderna i Europa alltid blir socialdemokratiens sista form, så skall kommunismen också i Sverige tillträda arvet efter socialdemokratien, om icke svenska folket ännu besinnar sig på ett bättre. Moskva arbetar i dag mera än någonsin på att också i Skandinavien intaga en maktställning. Visserligen äro de nordiska staterna politiskt sett icke av avgörande betydelse, men *för den sovjetryska expansionspolitiken bilda de dock en viktig basis för dess fortsatta revolutionsmål."*

Den röda segern över Europas i rasligt hänseende mest nordiska folk är resultatet av ett nationellt jätteförräderi. Vi hänvisa i övrigt till vår artikel "Förräderiets triumf" å annat ställe i tidningen.

Världsrevolutionens armé redo!

Den judiska världsrevolutionens regering i Moskva har kungjort, att den till varje pris ämnar genomföra sin kommunistiska revolutionsplan och ämnar låta sovjetarmén, vars militära styrka nu skulle vara större än samtliga övriga europeiska staters arméer gemensamt, ingripa mot de länder, som ej godvilligt underkasta sig. Årets nationalsocialistiska rikspartidag i Nürnberg artade sig i viss grad till ett svar å denna moskvajudarnas utslungade hotelse. Hitler förklarade där, att den tyska armén stod beredd att hindra vem det vara månde att falla in genom Tysklands port.

Under tiden arbetar Moskva genom sina utskickade i mördandets och brännandets tecken vidare i Spanien samt låter sina hemmavarande koryféer i "flammande" tal hetsa till krig. I ett upprop till röda armén och befolkningen yttrar Stalin bl. a.: "Kamrater i röda armén! Vi befinna oss inför stora händelser. Kriget är oundvikligt. Varje minut kan insatsen av livet fordras av eder till försvar av proletärernas fosterland. Ni har förutsett detta ögonblick, och partiet hoppas nu, att ni skola göra eder plikt, som ni otåligt har väntat på. Jag hyser intet tvivel på eder, och jag är övertygad om, att också ni på intet vis tvivlar på oss, edra ledare ... Allt som kan skaffas för penningar och allt vad människogeni kan utfinna och allt som det lidelsefulla arbetet kan åstadkomma — allt har lagts i edra händer till sovjetlandets försvar och ära."

Världsrevolutionens armé står redo. Ve de folk som sova!

*

Konspirerande tyska judeledare

Att Tysklands judenhet trots det synnerligen hänsynsfulla bemötande som kommit de tyska judarna till del från riksregeringens sida icke kunna avstå från konspirativ verksamhet, utgör ett nytt bevis för det hopplösa i att söka omvända det "utvalda" folket till en förnuftigare levnadssyn. För dagen ingår underrättelse, att tyska polismyndigheten sett sig nödsakad inskrida och häkta fyra judar i ledande ställningar, av vilka tre tillhöra zionistiska rörelsens ledning. Dessa äro: rabbinen för synagogan i Oranienburgerstrasse i Berlin dr Max Nussbaum, rabbinen dr Emil Bernhard Cohn, presidenten för det zionistiska samfundet dr Hans Meier samt hr Benno Cohn.

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 1.)

promissen förhjälpt den till makten. En mindre lockande utsikt för de borgerliga politiker, som i mången västeuropeisk stat ännu tro sig genom en *folkfronts* tämjande medel kunna avlägsna dess gifttänder.

Bolsjevismen är de mindervärdigas diktatur. Den kommer till makten genom lögnen, vid makten hävdar den sig med våldet. Man måste känna den och ha genomskådat dess djupaste hemligheter, för att träffa den. Man måste emot densamma mobilisera en nations värdefulla krafter, om man vill avsöndra den; ty den är organisationen av den formlösa motrasen inom folken.

Lögnens mästare

På ett område har bolsjevismen alltid visat sig som verklig mästare: i den *negativa propagandan,* i folkens påverkan genom lögn och hyckleri, ett förfaringssätt som går ut på att genom bedrägeri och förespeglande av falska fakta giva världen en fullkomligt vanställd bild av detta politiska vansinnes väsen och inre gestalt. Lögnen är, enligt Lenin, den bolsjevikiska revolutionens fader, icke endast tillåten, den utgör den bolsjevikiska kampens mest beprövade medel. Redan *Schopenhauer* yttrade, att *juden är lögnens mästare,* och det är därför ej särskilt överraskande, att bolsjevism och judendom i denna punkt överensstämma i innerligaste släktskap. Lögnen handhas suveränt av den judiska bolsjevismen. Den förbluffar från första början den anständiga, sanningsälskande människan på ett sådant sätt, att hon överhuvud ej mera är förmögen till ett inre motstånd. Men det är detta den judiske bolsjeviken vill uppnå. Han spekulerar däri, att den sanningsälskande människan överhuvud ej kan föreställa sig, att man kan ljuga *så* som han ljuger, med den dristiga och fräcka självklarhet han därvid brukar. Men man kan redan ljuga så; bolsjevismen gör det och uppnår därmed hos de godtrogna sina frappanta framgångar.

Kominterns främlingslegion

Dess propaganda är i enlighet med dess väsen internationell och aggressiv. Den har till mål alla folks på jorden radikalisering, anarkisering och bolsjevisering. Den betjänar sig härvid av oerhörda penningmedel, som redan av det skälet äro omätliga, att de bolsjevikiska makthavarna utan betänkande därför låta hela ryska folket hungra och förgås. Farlig blir denna propaganda för de andra länderna framför allt emedan den kan betjäna sig av de inom desamma organiserade kommunistiska partierna, d. v. s. de förhandenvarande sektionerna av kommunistiska internationalen såsom stödjepunkter och ryggvärn.

Ty de kommunistiska partierna i utomryska länder äro ju ingenting annat än kominterns främlingslegioner å dessa nationers jord. Med deras hjälp organiserar och bedriver bolsjevismen en raffinerat uttänkt och på grund av dess förankring i folkens politiskt-nationella liv blott med svårighet angripbar internationell sammansvärjning. Det måste betraktas såsom det starkaste nationella hot mot en stat att inom landet självt tillåtes ett parti, vilket mottager sina befallningar från en utanför landet liggande instans.

Och det förhåller sig även så, att länder med starka kommunistiska partier i sin inrikes-, social-, närings-, militär- och utrikespolitik, såsom erfarenheten visar, mer eller mindre stå *under Stalins diktat,* att t. ex. en västeuropeisk stormakt vid avslutandet av ett fördrag med Sovjetryssland måste betinga sig att det på dess egen mark befintliga kommunistiska partiet från Moskva tilldelas anvisning att ej vidare underminera hären och bringa militärkrediterna på fall.

Dessa *kommunistiska sektioner* i de enskilda länderna ha uppgiften att med tillhjälp av ett *penningeöverflöd* utan like och en raffinerad, efter Moskvas mönster upplagd propagandateknik förbereda och genomföra den bolsjevikiska revolutionen. Denna propaganda uppträder med syfte och mål att bedraga folken rörande bolsjevismens verkliga väsen och antingen alldeles förhindra spridandet av faktiska underrättelser från Sovjetryssland eller fullständigt vanställa dylika; ty Sovjetryssland kan icke fördraga sanningen rörande sitt inre tillstånd, framför allt icke i det upplysta Västeuropa.

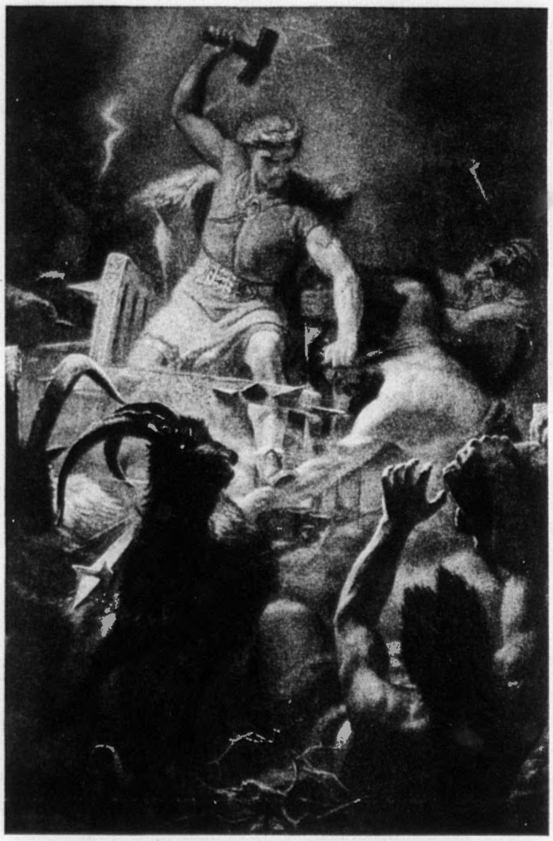

Tors strid med jättarna

Hela Europa är hotat

Lika insmickrande och förledande som den bolsjevikiska *teoriens* gift är, lika fruktansvärd och fasansfull är nämligen den bolsjevikiska *praxis.* Berg av lik känneteckna dess väg; ett hav av blod och tårar omsluter ifrågavarande olyckliga land. Människolivet har här ej mera något värde. Terror, mord och bestialitet äro de karaktäristiska dragen i varje bolsjevikisk revolution, den må nu i Ryssland ha lett till framgång, eller i Ungern, Bayern, Ruhrområdet och Berlin ha nedslagits eller såsom för ögonblicket i Spanien kämpa om makten.

Där bolsjevismen är vid styret behöver den ej längre bekymra sig om motsatsen mellan teori och praxis; där härska karbinen och maskingeväret. Men överallt annorstädes betjänar den sig av denna raffinerat utspekulerade propagandafabrikation för att vilseleda världen om sitt verkliga väsen. Det borgerliga Europa har ej spår av förståelse för dessa sammanhang. Det undviker ett avgörande med den alltid återkommande frasen: man får ej blanda sig i ett annat lands inre förhållanden.

Men vad som i dag är verklighet i Ryssland, vad som nu kämpas om i Spanien och med en olycksbådande precision synes bana sig fram i andra stater i Europa — detta angår hela världen; det är icke mera politiska världsåskådningsteoretikers sak, det är en angelägenhet för alla statsmän hos alla folk, vilka måste taga ställning till denna fråga, därest de icke vilja bära ansvaret för att genom deras skuld Europa slungas in i den djupaste kris och tillintetgörelse. Ja, frågan om bolsjevismen är frågan om Europas fortbestånd. Här skilja sig andarna, här måste man taga parti för eller mot, och det med alla de konsekvenser som följa ett dylikt avgörande.

Uttänkt av judar

Det gäller att klargöra ännu en fråga: frågan om judendomen i bolsjevismen. Den kan blott i Tyskland öppet behandlas, emedan i de andra länderna, liksom tidigare också i Tyskland, det är farligt att överhuvud nämna judendomen vid namn. Att juden skapat bolsjevismen och i dag leder den, är ej längre något tvivel underkastat. Det gamla Rysslands ledande skikt är så radikalt avlägsnat och undanröjt, att judendomen faktiskt kvarblivit såsom *enda ledande skikt* för bolsjevismen. Varje strid inom bolsjevismen är därför mer eller mindre en familjestrid judar emellan. Också vid de senaste avrättningarna i Moskva handlade det endast därom, att judar av makthunger och förintelsevilja sköto judar. Det är ett vitt utbrett misstag att antaga, att judendomen inom sig alltid skulle vara enig. Judarna äro endast eniga, när de såsom minoritet äro hotade inom en nationellt övervägande

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

Av Jens Jürgens

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Udumanda (Moses) kallade sina förbundsmedlemmar "Javias (Javes) utvalda släkte", dennes "heliga folk" (II. Mos. 19, 6).

Han utlovar förbundsmedlemmarna Javias välsignelse vid förbundsföreskrifternas hållande, han lovar dem, att Javia skall tillintetgöra alla arier och giva dem deras ägodelar. (Jfr. härtill I. Mos. 18, 19, 22; 26, 3—4; III. Mos. 26, 3—13; V. Mos. 7, 12 o. f.; 8, 18; II. 13—32; 12, 28; 28, 1—14). Med Javias tusenfaldiga förbannelse och blodiga hämnd hotar han däremot dem som icke hålla förbundets grymma föreskrifter. (Jfr. I. Mos. 15, 8—18; III. Mos. 26, 14—29; V. Mos. 7, 10; 8, 19—20; 28, 15—69; 29, 22—28; 30, 15—20; Jer. 34, 18—20).

Av dessa uppgifter, som hämtats ur Frenzolf Schmids förtjänstfulla verk och de av honom översatta indisk-arisk-atlantiska urkunderna, framgår utan vidare, att det hebreiska förbundets föreskrifter intet annat äro än en fortsättning eller avskrift av denna tschandalras' å Atlantis förbundslagar. De överensstämma mestadels ordagrant med dem, såsom III. Mos. 26, 7—8; V. Mos. 2 o. 7; 5—6; 7, 13; 15, 5—6; 12, 1—2; 28, 1—4, 15—19 o. s. v. De sluga hebreiska bibeltillverkarna hava blott sorgfälligt förtigit, att med folkens utrotande (V. Mos. 7, 16 o. f., 12, 2) avsågs de ariska folkens. Ett ställe i Talmud visar dock därpå. Av vikt är även, att Udumandas föreskrifter efterbildat ariernas "gamla förbunds" sedligt och kulturellt högtstående lagar, ehuru på sådant sätt att hos dem allt omvänts till sin motsats, till det förhatliga, gemena, djävulska, demoniska. Rasen bestämmer ju religion och kultur.

Viktigt är vidare, att såväl Udumanda och hans förbund som Moses och hans förbund bägge levat av rov och mord å arier. Och det hebreiska förbundet i dag? Se Talmud och Zions Vises Protokoll!

Udumanda, offerritualen, prästförordningen och festerna *återfinnas icke blott i Mose 5 böcker* utan ingå även överensstämmande i den vida äldre centralamerikanska "Popol Wuh" samt i majasindianernas å Yukatan "stora och lyckliga bok", *vilket bevisar den gemensamma härkomsten av dessa "teomortli" från tschandalhövdingen Udumandas å Sydatlantis förbund.* Hela laggivningshistorien å berget Sinai avslöjas således som diktning, historieförfalskning och bedrägeri.

Redan 1911 framhävde den högt lärde engelsmannen Donelly (16, 164 o. f.) denna egendomliga överensstämmelse mellan åtskilliga delar av Gamla testamentet, särskilt Mose 5 böcker, med "Popol Wuh", samt förebragte en mängd likhetspunkter och överensstämmelser mellan den mexikanska och den judiska riten och den ömsesidiga traditionen. Han säger å sid. 173: "Man måste söka nyckeln härtill i släktskapen med folket å Atlantis" (med Udumandas tschandaler, såsom vi nu veta. Förf.) "Det behöver därvid icke förvåna oss att tusenden och åter tusenden av år se samma sagor och traditioner fortplantade, i synnerhet hos ett folk, som besitter ett organiserat prästerskap" — "Till och med den mest långtgående skepsis ser sig tvungen att stanna ett ögonblick inför undret av den fortsatta existensen av detta egenartade folk, vilket s. a. s. vadande igenom tidernas slamm på sina skuldror bär omkring bördan av sin stora idé och som fortfar att existera under dennas pådrivande kraft liksom under en fortbestående och oemotståndlig impuls... Judendomen griper besittningen av hela världen och den oavbrutna fortvaron av detta föraktade och eländiga folk är i dag den enda brygga, som överspänner tidens ohyggliga avgrund..." (16, 176).

Donelly var således redan 1911 övertygad om judarnas härkomst från det atlantiska lågrasfolket och om den höga åldern av deras historiska traditioner, deras "religion", rit och förbundsföreskrifter.

Vi veta nu av det anförda noga vad vi skola tänka om den bibliske Moses, om hans föregivna tåg genom öknen och hans under, om den underbart klingande laggivningshistorien å berget Sinai, om judarna såsom det utvalda heliga folket och hela Gamla testamentet. Det är i sanning tragiskt, att ett kulturfolk såsom det tyska (liksom det svenska. Red. anm.) under en tidsrymd av över 1000 år låtit påtvinga sig den tron, att de hebreiska sagorna till folkens förvillande äro verklig historia, helig historia och frälsningshistoria, gudomlig uppenbarelse och gudomlig frälsningsplan, och att man ännu i dag förföljer dem som ha modet att skriva sanningen.

Av de anförda mytologiska berättelserna är ej svårt att inse hur Mose historia utsmyckats och hur förfalskarna härtill benyttjat sig av förhistoriska personers historia, vilka levat årtusenden före Moses. Den som fördomsfritt prö-

Vak Upp

Här spökar tidens ande kring, och blåser
all märg ur benen, släcker tankens ljus
i hjärnans kamrar, där blir mörkt och öde,
och hjärtats friska källor torka ut.
Ur medeltidens grav han stiger opp,
en hotande, en olycksalig vålnad,
med blod i händerna och vanvett i
det skumma ögat. Akten er, han breder
sin svarta jesuiterkåpa snart
utöver jorden; Nordens stjärna släcks,
och trollen skratta i den hemska natten. —
O höga Nemesis, var är ditt svärd? —
Ännu har Norden män med ljus i tanken
och mod i barmen, och den gyllne lyran,
ej lånt för dagen utur dårars hand.
— — — — — — — — — — — —

Och dock — där klappade i forna dar
ett fritt, ett väldigt hjärta uti Norden.
Som Sveas himmel var dess tanke klar;
från bergens höjd dess skarpa ögonpar
såg genom himlarna och över jorden.
Nu fjättrar man den frie gudason,
likt barnet stavar han systemets läxa,
från tidens stora hospital ett lån.
Ack! allt det galna införs utifrån,
fast kraft och klarhet inom landet växa.
En gnista därav står oss dock igen,
ej kvävd, fast bortskymd utav mörkrets liga:
den skall du icke släcka, ungersven,
så länge nordan renar luften än,
och fjällens spetsar över molnen stiga
— — — — — — — — — — — — —

Vak upp, Virginias sångare, vak upp,
du ljusets, färgernas och livets man!
I tretti år du stritt med blanka vapen
för smak och språk och sång och vett i Norden.
I deras namn jag kallar dig i dag.
Vi slumrar deras riddersman, vi vilar
hans goda svärd? Se, fienden är när,
och stormar rasande, och lyfter strafflöst
de fräcka händerna mot helgedomen.
Skall den förstöras? Skall ett dårhus stiga
upp ur dess grus? Skall manligt vett och konst
ur Manhem fly för dagens feberdrömmar?
Vak upp! ej alla hata ljuset än,
ej alla skymfa på nationens ära.
Plantera högt din fana! Låt den vifta
sin örnevinge uti Nordens solsken,
och ung och gammal skall då trängas kring den;
med korsad skuldra och med vigda spjut
vi vilja samlas till ett bättre korståg.

Esaias Tegnér

majoritet. Om något sådant kan i Ryssland i dag överhuvud ej mera bliva tal. Är judendomen vid makten, och detta är i Ryssland helt fallet, bryta de gamla judiska motsatserna, som under det rasliga hotet bragtes till tystnad, åter fram.

Bolsjevismens idé, d. v. s. den skrupellösa förvildningen och upplösandet av varje sed och kultur med det diaboliska syftet att tillintetgöra alla folk, kunde blott uttänkas av judar. Den bolsjevikiska praxisen i dess ohyggliga och bloddrypande grymhet är endast möjlig att föreställa sig i judars händer. Naturligtvis *beslöja* sig dessa judar för att de i Västeuropa skola kunna bestrida sin andel och skuld i bolsjevismen; så ha judarna alltid gjort och komma i all evighet att göra. Men vi ha igenkänt dem, än mera, vi ha såsom de enda i världen modet att, trots alla därav uppstående faror, peka med fingret på dessa generalförbrytare och inför hela mänskligheten högt och tydligt ropa till dem med deras namn.

Världen måste övertygas!

Det fanns en tid i Tyskland, då betecknandet av juden såsom jude straffades med fängelse. Men vi gjorde det trots detta. I dag tillbakavisas ännu i stor utsträckning av världen betecknandet av juden såsom jude och bolsjeviken såsom generalförbrytare med förnäm reservation eller rent av spelad sedlig upprördhet.

Men vi äro av den meningen, att det en gång skall lyckas oss, liksom det en gång kunde lyckas oss att övertyga Tyskland om denna ras' parasitära fara, att även öppna de tillslutna ögonen å världen och visa dem judendomen och bolsjevismen i deras sanna gestalt.

Men under tiden vilja vi ej tröttna att vid de fruktansvärda kriser och skakningar som så många länder genombäva alltjämt åter göra folken uppmärksamma å denna olycksbringande fara samt tillropa dem: *Judarna äro de skyldiga, judarna äro de skyldiga!*

Blods- och terrorvälde

Vi veta, att dessa rop äro piskslag i judendomens av hat vanställda ansikte. Det hjälper den heller icke, att den vid tilltagande skärpning av motsatserna försöker dölja sig i demokratisk förklädnad. Detta är alltför utspekulerat för att det ännu skulle kunna påverka tänkande människor; det kan numera endast gälla som billig tröst åt bildningsfilistern. För honom kommer denna fras liksom beställd, emedan den tillåter honom att komma ifrån ett avgörande. Denna s. k. bolsjevikiska demokrati, som engelska och franska tidningar ännu ofta våga ställa emot den s. k. nationalsocialistiska diktaturen såsom exempel och förebild, dryper av terror, mord och blod. År efter år hämtar det bolsjevikiska våldsherraväldet denna fras ur malkistan och naturligtvis varje gång när det efter ett fruktansvärt, alla sinnen upprörande skräckregemente känner nödvändigheten av att ställa sig i rekommenderande dager inför Europa. Då uppdyka plötsligt i de kommunistiska propagandabyråerna tillverkade tidningsankor om införande av en ny författning, allmän hemlig valrätt m. m. i Sovjetryssland.

Förvillandets konst

Men allt detta är svindel, som bygger på kälkborgarens glömska och ordspråksmässiga tanketröghet, sådan han i sitt miljonflertal befolkar Europa. I verkligheten är *bolsjevismen* det krassaste *blods- och terrorvälde,* som världen någonsin skådat. Judar ha uttänkt det för att därmed göra sin makt oangriplig, och judar utöva det i dag. Vi nationalsocialister äro nog ärliga att nästan år för år på nytt grundlägga och befästa vårt folkvälde genom ett allmänt, hemligt val inom folket. Bolsjevismen talar om folket, om arbetarnas och böndernas land, men dess ansikte är våldet.

Den lever i varje enskild människas hjärna såsom en bestämd föreställning. Denna föreställning är mestadels skapad av den själv. Därtill betjänar den sig av sin propaganda. Bolsjevismens bild framställes på konstlad väg av den själv alltefter en människas, en människogrupps eller ett folks art och karaktär. Den är i sin sanningshalt genom intet grundfästad. Det kan t. ex. hända, att representanter för ett stort land vid besiktigandet av en ny underjordsbana i Moskva eller vid åhörandet av sin nationalhymn vid en bolsjevikisk mottagning plötsligt och utan synbar grund kasta sina gamla föreställningar om bolsjevismen över bord och försona sig med allt. De röda judarna i Moskva känna sina pappenheimare. Det är väl att antaga, att de i hemlighet inom sin egen krets göra sig lustiga över den borgerliga världen och skratta tårar.

De genomskådades hat

Deras raseri mot oss är av det skälet så stort att de veta, att vi ha igenkänt dem och inrikta oss på att på det grundligaste förstöra den i Europa utbredda föreställningen om bolsjevismen. Deras hat mot oss är avgrundsdjupt. Det utgör det vackraste äretecknet för vår politiska kamp. *Vi rycka masken från ansiktet på dem och visa dem inför världen i deras rätta gestalt.*

Moskva och Komintern — ett!

Det har redan betonats, att den föreställning människorna och folken göra sig av bolsjevismen för det mesta är ett resultat av den bolsjevikiska propagandan. Den är stor i konsten att bedraga. Så tror t. ex. hela världen bolsjevismen på dess ord, att Moskvas regering intet har att skaffa med bolsjevismen. Det är självfallet den plumpaste och dristigaste svindel, man kan föreställa sig; *ty uppgifterna endast fördelas mellan sovjetregeringen och komintern på ett skickligt sätt.* Men att tro, att de båda äro oavhängiga av varandra, är precis detsamma som om man ville påstå, att den nationalsocialistiska rörelsen intet har att skaffa med den nationalsocialistiska regeringen.

Världsförstöring är dess mål

Den bolsjevikiska propagandan arbetar efter en vid plan. Dess mål är världsförstöring. Den uppväcker i de andra länderna *falska föreställningar* om bolsjevismen. Dessa äro för det mesta det naivaste av det naiva. Men de existera och de göra i sin tillvaro även sin verkan. Men *bolsjevismens praxis* är annorlunda. Också den är förhanden och kan ej

(Forts. å sid. 7.)

---

var återgivna historiska material, skall finna, att av den berömde Moses intet annat blir kvar än den blodgirige, rövaraktige bolsjeviken och massmördaren, sådan Bibeln själv skildrar honom, den värdige stamfadern till en Levine Nissen, Bela Kuhn, Trotskij och Lenin.

15. Kulturell värdering av den bibliske Moses

Bergverksdirektören Moses är död! Hans ben äro förmultnade. Men hans verk ha överlevat honom. Hans svindel- och rövarsystem, hans konst att bedraga hela folk lade grunden till judendomens nuvarande världsmakt. Liksom Moses skred denna genom ett hav av blod och eld, över liken av hela folk, över en gång blomstrande, genom dess illdåd till öknar förvandlade stater sin väg fram för att uppnå sitt höga mål: att roffa till sig alla andra folks guld och penningar, gods och tillhörigheter, att utsuga deras märg, att på deras bekostnad föra ett välbehagligt liv och att behärska världen efter sin ohygglige krut- och dynamitgud Jehovas löfte: "Du skall förtära alla folk, som Jehova skall giva dig i din hand" (V. Mos. 7, 16) "Han skall giva dig stora och vackra städer, som du icke har byggt, och hus, fulla med allt gott, vilka du icke har fyllt, och uthuggna brunnar, som du icke har uthuggit, vingårdar och olivplanteringar, som du icke har planterat — och du skall äta och varda mätt." (V. Mos. 6, 10 och 11.) Moses och hans eldgud Javes rövarreligion och sammansvärjningssystem ha gjort judarna till världens herrar, och genom skickligt utförda förfalskningar av judiska "skriftlärda" lyckades det att framställa Moses såsom medlare mellan Gud och människor, på det att Mose rövarfolk inför de alltför kritiklösa kristna skulle framstå såsom Guds "heliga" (!), oantastliga folk och under denna hemlighetsfulla slöja så mycket ostördare kunna utplundra "gojim" och "djuren", såsom de kristna i Talmud kallas.

Mose ande kom såsom ett fruktansvärt gissel över germanerna, i synnerhet över det ur tusen sår blödande 1918 av världsjudendomen till marken slagna och marterade tyska folket. Ofördragsamhetens, vinningslystnadens, ockrandets, svindlandets och bedrägeriets, osedlighetens och okyskhetens ande kom till detta folk. Överallt den judiska strävan att utan möda bliva rik, överallt ett försvinnande av trohet och redlighet. Mose sataniska ande upplöste det tyska väsendet in på djupet — tills Adolf Hitler 1933 lade om statsskeppets roder.

Moses prisas med orätt såsom en stor lagstiftare. Detta var han ej. Vad som var bra av hans lagstiftning, var stulet från oss germaner. De tio budorden äro ett jämmerligt utdrag ur lagar, som redan långt före Moses voro i bruk bland Främre Asiens och Indiens folk. Liknande fann man också redan 7000 år före Moses i det gamla Babylon. Så innehöllo redan 2100 år före Kristus den babyloniske konungen Hamurabis lagar de tio budorden. Dessa lågo även till grund för den omkring 5000 år före Kristus uppkomna arisk-indiska Rigvedas.

Det 125. kapitlet av den egyptiska dödsboken (författad omkring 4000 år före Moses) innehåller förbud mot dödande, mot stöld, lögn, ocker, otukts bedrivande o. s. v. och det i uttryck, som utan svårighet låta oss förnimma härkomsten av de mosaiska buden. Professor W a r m u n d säger: *"Den judiska laggivningen visar sig vara ett torftigt utdrag ur den egyptiska, där en stark böjelse för ensidighet och yttre formväsen gör sig märkbar."* (68). *"Man kan i Britiska museet finna förebilden för Mosebuden inristad i en redan tusen år äldre lerplatta."* (21, s. 83 o. 118). — Under de "hedniska" Inkas herravälde voro för indianerna föreskrivna ett slags tio budort, vilkas släktskap med de mosaiska ej låter sig förneka. Dessa budord från Inkas — vilka sistnämnda dock i den historiska tiden intill Amerikas upptäckt icke hade någon beröring med judarna — stammade från den förhistoriska atlantisk-ariska kulturperioden, äro alltså minst 12000 år gamla och voro alla ariers gemensamma egendom.

Dr W. S c h u l t z-G ö r l i t z har för kort tid sedan i häft. 47/34 av N. S.-Monatshefte påvisat, att Mose 10 bud äro hämtade ur Zend-Avesta, iranernas (= ariernas) religionsbok, d. v. s. lånade ur den gammal-ariska rättens satser.

I sammanfattning låter sig nu såsom ett vetenskapligt faktum fastslå: De 10 budorden är urgammal arisk andlig egendom. De ha av de judiska skriftlärda under ledning av Esra, då dessa hopdiktade Judafolkets historia, hämtats ur den urgamla ariska litteraturen och utgivits såsom den lag Jehova på det sagolika berget Sinai skulle överlämnat åt Moses för judarna. Man ville därmed bevisa för de kringboende ariska folken, att judarna voro ett kulturfolk, ja t. o. m. det enda av Gud med företräde gynnade och utvalda. — Och svindeln troddes och läres ännu i dag såsom "vetenskap".

Vad som stammar från Moses, igenkänner läsaren strax. Allt kommer från honom, som bär fanatismens, ofördragsamhetens, vredens, domens och straffets ande, såsom också de ohyggliga bannlysningarna; vidare allt som avser höjandet av hans geschäft och allt som av honom avskrivits ur den gamla egyptisk-hedniska gudstjänsten, men i all synnerhet hans världssammansvärjnings satser. De 5 Mose-böckerna äro ej heller skrivna av honom. Detta vet varje präst. De författades först omkring 700 år efter Moses av judiska rabbiner. Det värde-

(Forts. å sid. 7.)

Frimureriet i Spanien

Engelska ambassadhuset som hemlig logelokal

Det bestående intima sambandet mellan det internationella frimureriet och den internationella judiska kommunismen har i dessa dagar ytterligare illustrerats i det av Frankrikes och Spaniens stororienter iscensatta försöket att driva det spanska folket till bolsjevikisk självförgörelse och underkastelse under det röda Moskva. Herrarna i stororienterna och komintern synas emellertid ha misstagit sig rörande spanska folkets redobogenhet att nationellt taga sig avdaga. I den yttersta nödens stund vaknade den nationella självbevarelsekänslan hos spanjorna till liv på ett sätt, som klart visade världen, att de som trott stunden kommen för folkets utplånande ur de självständiga nationernas krets i Europa, grundligt misstagit sig.

I en intervju, som Völkischer Beobachters korrespondent vid de nationalistiska truppernas nordfront, Hermann Fiddichow den 29 augusti hade med ledaren av den nationalistiska spanska regeringen, general Cabanellas, yttrade denne till svar å korrespondentens fråga om regeringens planer beträffande den blivande nya staten bl. a. följande:

"Så länge vi ej hemfört segern synes mig en redogörelse angående våra planer i detta hänseende för tidig. Men ett är i dag säkert: *Spanien skall aldrig mera regeras på ett sådant sätt, att äregiriga politiker inom vissa provinser, frimurare, judar och liknande parasiter där skola vinna överhand*".

Då det i detta sammanhang kan vara av intresse att erfara vad det med de spanska storlogerna officiellt samarbetande svenska frimureriet i sin 1910 å Smedbergs tryckeri i Stockholm tryckta "Vägledning för frimurare", häft. 7—8, har att färtälja för de svenska logernas kunskapstörstande frimurarbröder om brödernas i Spanien lidanden i kampen för frimuraridealen, tillåta vi oss här göra ett citat. Under rubriken "Spanien" läses i den nämnda, officiella läroboken för svenska frimurarbröder, sid. 319—320 följande:

"I intet land hava frimurarna varit utsatta för sådan förföljelse som i Spanien. År 1727 sände dåvarande stormästaren för engelska storlogen deputerade för att i Madrid och Gibraltar upprätta storloger. Men redan 1740 blevo på Philip V:s befallning alla frimurare förvisade från Spanien. Flera blevo inspärrade, och då inkvisitionen upptäckte en loge blevo 8 av dess medlemmar dömda till galärerna. De engelska logerna visade de förföljda mycket deltagande. Även Ferdinand VI förbjöd på det strängaste alla frimurarsammankomster. Dess medlemmar skulle anses såsom högförrädare och förvisas ur Spanien. Detta oaktat fortfor frimureriet i tysthet, och en loge hölls i engelska gesantens hus i Madrid. — Ett nytt uppsving erhöll frimureriet, efter långt avbrott, då de franska trupperna inmarscherade i Spanien 1807. Inom kort hade den heliga inkvisitionen i nästan alla städer blivit utbytt mot frimurarloger. De grundade en storloge i Xeres och ett stortribunal eller kapitel. Några år därefter, 1811, stiftade greve de Grasse-Tilly ett Suprême Conseil med 33 grader av rit ancien et accepté. Förbundet utvidgades mer och mer, och flera av Spaniens förnämsta män ingingo i Orden. Emellertid kom inkvisitionen åter till makten, och den 26 september 1815 blevo en hel del frimurare, däribland många förnäma män, fängslade. Detta oaktat fortforo frimurarsammankomsterna, men de tjänade nu även politiska ändamål (vilket de alltid göra. Red. anm.). År 1820 blevo alla frimurare försatta i frihet samt de hittills slutna logerna åter öppnade. Men även de politiska striderna förblevo hemmastadda därinom, och 1824 utgav, till följd därav, Ferdinand VII ett förbud för frimurare och alla hemliga sällskap, samt befallde att alla medlemmar skulle inom 30 dagar avlämna sina diplom och ordenspapper, vid påföljd, om de brusto härutinnan, av fängelse och avrättning såsom högförrädare inom 24 timmar. En krigsministerns skrivelse förklarade alla frimurare fågelfria. Detta oaktat fortforo de hemliga sällskapen. Till följd av dessa stränga befallningar blevo 7 frimurare, tillhörande de högre klasserna i Granada, 1825 hängda. Nya spår av frimurare upptäcktes 1829 i Barcelona, till följd varav en överstelöjtnant blev avrättad och två andra dömda till galärerna på livstid. Sedan var frimureriet liksom utslocknat tills omkring 1848, då det åter började uppträda. Flera loger uppkommo, som ställde sig under Grand Orient de France. Men de blevo förföljda av polisen. Därpå uppkommo endast engelska loger i Cadix och Gibraltar.

Ända till september-revolutionen 1868 måste frimureriet i Spanien dölja sig, och frimurarna församlade sig ofta i skogar och på andra förborgade platser. Efter denna tid började det uppträda offentligt. År 1869 bildades Stororienten av Spanien, och 1871 funnos 4 storloger. År 1872 samlades i Madrid en frimurarkongress för att antaga en ny konstitution för spanska frimureriet. Som man påstod, att de under portugisiska storlogen stående logerna arbetade för en sammansmältning av Spanien och Portugal till ett rike, uppkommo misshälligheter mellan storlogerna i Portugal och Spanien, varav följden blev, att den förra avbröt all förbindelse med Spanien. Härav härleddes nog även, att regeringen 1875 höll på att stänga logerna.

På senare tider har det åter varit fråga om att frimureriet i Spanien skulle förbjudas, emedan frimurarna påstås (!) driva revolutionär och antireligiös politik samt understödja koloniernas separatistiska rörelser. Dessa beskyllningar äro förmodligen (!) med avsikt utspridda lögner, och man torde kunna hoppas att Spaniens upplyste regent icke skall taga intryck därav".

Detta aktstycke ur det svenska frimureriets officiella handbok för bröderna är i åtskilliga avseenden märkligt. Författarens uttalade förhoppning med avseende å "Spaniens upplyste monark", att denne ej måtte lyssna till de utspridda "lögnerna" om frimureriet och förbjuda detsamma gick förvisso i uppfyllelse. Den spanske monarken Alphons XIII vägrade följa deras råd, vilka manade honom att förbjuda frimureriet i Spanien — och han blev halvtannat årtionde senare till tack för älskvärdheten gentemot det internationella brödraskapet fördriven från tronen genom en frimurarsammansvärjning. — Solidaritetskänslan mellan de svenska och spanska frimurarbröderna låter sig alltså ej betvivla.

Man frapperas vidare av den hårdnackade seghet, varmed frimureriet under den svåraste "förföljelsens" tid lyckats haka sig fast vid den spanska jorden. Officiella förbud, frimurarnas förklarande fågelfria, avrättningar, livstidsförvisning till galärerna — intet förmådde kväsa eller utplåna den "gloriösa" orden i landet. Spaniens regerande konungar hade naturligtvis ej behövt tillgripa så drastiska åtgärder mot ett enbart "humanism" och "välgörenhet" idkande brödraskap. Den officiella "Vägledning för frimurare" i Sverige gör heller knappast något försök att inför de svenska frimurarbröderna dölja de spanska brödernas ytterligt konspirativa politiska verksamhet, som efter varje ny judisk-frimurerisk revolutionär våg i Europa fick ny vind i seglen. Av ett visst aktuellt intresse är slutligen upplysningen, att under Ferdinand VII:s regeringstid, då Frimurarorden var förbjuden i Spanien, hemliga logemöten höllos i engelske ministerns hus i Madrid. Man spörjer sig, om de frimureriskt orienterade främmande beskickningarna också i vår tid fungera såsom logetempel i de rikshuvudstäder, där frimureriet officiellt är förbjudet?

Lär känna sanningen om Tyskland!

Rekvirera (kostnadsfritt) upplysande litteratur på svenska språket, betr. sakfrågor etc. från

Deutscher Fichte-Bund, Hamburg
Hamburger Hof Jungfernstieg 30

Wallenbergs regemente

(Forts. fr. sid. 1.)

"hemliga kansliet", att herr Marcus Wallenberg är den som bestämmer varje utnämning inom U. D. och vår diplomatiska representation i utlandet, att vid dylika utnämningar blott sådana personer komma i åtanke, vilka helt accepteras av huset Wallenberg. Härigenom tryggas fortbeståndet av det judiskt-frimureriska herraväldet inom svensk utrikespolitik.

Att den svenska diplomatien under dessa förhållanden i allt högre grad kommit att översvämmas av "Wallenbergare" och rent judiska element, säger sig självt. Vart vi vända blicken, stöta vi på dylika. I London residerar såsom svensk minister den marxistiske kvartsjuden frih. Erik Palmstierna, vilkens mormoder var heljudinnan Benedichs. — I Tjeckoslovakiet residerar halvjuden Joen Lagerberg, vilkens moder var född judinna Heyman. — I Turkiet och Grekland har man låtit svenska folket representeras av halvjuden Nils Boheman, vars moder var judinnan Abrahamsson. O. s. v.

Den under huset Wallenbergs hägn fungerande representationen i utlandet motsvarar i intet avseende sitt ändamål, då den saknar all innerlig kontakt med Sveriges folk och därmed förutsättningarna för att inför utlandet kunna korrekt tolka vad som rör sig inom den svenska nationen. Följden härav måste också bli felaktiga bedömningar inför utlandet av vårt folks uppfattningar och allmänna önskemål, såsom även tydligt framgår av en ofta förnimbar orientering inom den yttre politiken, som väl torde överensstämma med intressena i Stockholms Enskilda Bank men står i konträr motsats till svenska folkets sanna intresse. Och ju längre utvecklingen fortskrider mot det av den härskande plutokratien eftertraktade bolsjevikiska kaos, desto större arta sig riskerna av denna utrikespolitiska verksamhet i strid mot det egna folkets väl.

Tidens allvar bjuder oss att äntligen röja upp med det rådande oefterrättliga tillståndet också inom den yttre politiken. *Penningmaktens herravälde över Sveriges utrikespolitik måste störtas, det olagliga Wallenbergsregementet brytas. Svensk utrikespolitik skall ligga förankrad i värdiga svenska händer. Den får ej vara inställd i privatfinansiella och internationella judiska gruppers tjänst. Den skall allena tjäna svenska folket och svenska staten, uteslutande följa svenska intresselinjer!*

Judiska banktjänstemän — kommunistagitatorer

Litauiska statssäkerhetspolisen häktade nyligen i Siauliai sex judar, anställda vid olika bankföretag i Siauliai, på grund av deras kommunistiska verksamhet. De häktade hade bevisligen tryckt och spritt kommunistiska upprop.

Frimureriet låter masken falla!

Det spanska såväl som det franska frimureriets direkta engagemang å de rödas, d. v. s. Moskvas sida i spanska inbördeskriget är ett redan mångfaldigt omvittnat faktum, visande att frimureriet i gärning förblir sina "gloriösa" traditioner troget. Spaniens stororient, Grande Oriente Espanol — med vilken Svenska Stora Landslogen enligt IX. Frimurarprovinsens kalendrar officiellt samarbetar — har bl. a. utsänt en "offentlig protest" mot "de spanska rebellernas attentat mot spanska folkets demokratiska sinnelag."

Grande Oriente Espanol uppfordrar i sin protest "alla fria folk" att i det spanska borgarkriget icke förbliva neutrala utan ställa sig å "försvararnas av demokratien" sida. Den röda madridtidningen "Libertad" hälsar med glädje stororientens upprop och konstaterar, att Spaniens frimurare äro outtröttligt verksamma för att på alla sätt understödja den röda folkfronten, vilken ju i Spanien även omfattar kommunister, syndikalister och anarkister och i sin blodiga mord- och brandverksamhet ledes av kominternjudarna i Moskva. Det spanska frimureriet förfogar — framhåller "Libertad" — över de bästa tänkbara förbindelser med världens frimurare och logerörelsen förtjänar "entusiastisk anslutning", då historien visat att frimureriet i Spanien städse framgångsrikt kämpat mot reaktionen. Också i det nuvarande borgarkriget skall det tränga igenom, enär det kan räkna med understöd av hela världens frimurardöme.

Ja, så ser i verkligheten frimureriet och dess "oskyldiga välgörenhetsutövning" ut! De med Sveriges frimureri officiellt förbundna spanska frimurarna låta således i dag masken falla — och ställa sig öppet å Moskvas mordbrännares sida. Naturligtvis i "frihetens" och "demokratiens" namn!

*

Under »utvalt» beskydd

Att den röda valsegern i Sverige skulle tända entusiasm och nya förhoppningar i den internationella marxismens kretsar, var naturligt. För dessa har vårt land blivit en av de ljusare punkterna i Europa och hedras t. o. m. med den ärofulla beteckningen "marxismens högborg". Med stolthet visa också tidningarna på ett lyckönskningstelegram, som ingått till härvarande socialdemokratiska partistyrelse från "Socialistiska Arbetarinternationalen", undertecknat "De Brouckère, ordförande" och "Friedrich Adler, sekreterare", telegrammet så lydande:

"Till den stora valsegern, som befäster friheten i Europas nordliga länder och på nytt bekräftar socialdemokratiens kraft och förmåga att leda folket, lyckönska arbetarna i alla länder den segerrika svenska socialdemokratien."

Mannen som å "arbetarnas i alla länder" vägnar skänker Per Albin och hans vänner sin faderliga välsignelse med anledning av valsegern, juden Friedrich Adler, Socialistiska Arbetarinternationalens sekreterare, förtjänar en särskild presentation för dem som ej haft den äran förut närmare lära känna talesmannen för all världens arbetare. Friedrich Adlers mest berömda bragd förskriver sig från året 1916, då han en oktoberdag plötsligt uppenbarade sig i den kända restauranten "Meissel und Schadel" i Wien. Med raska steg går han fram till det bord, där dåv. österrikiske konseljpresidenten och inrikesministern greve Stürgkh intager sin måltid, och skjuter denne medelst trenne revolverskott i huvudet till döds under ropen: "Ned med absolutismen!" och "Vi vilja fred!"

Mördaren Adler blev visserligen omhändertagen av myndigheterna och satt i fängsligt förvar på grund av sitt dåd, men kejsar Frans Josef nödgades snart frigiva honom. Detta med anledning av de skarpa påtryckningar som gjorts från judendomens sida i syfte att få honom fri. Han hade handlat på uppdrag av judendomen och var tydligen på förhand garanterad strafflöshet.

Under denne "frihetshjältes" särskilda beskydd står i dag Sveriges folk och i all synnerhet dess ledande parti!

Kampfonden

Under augusti och september inflöto nedanstående bidrag till Nationens Kampfond:

P—e	Kr.	10:—
En av de små i landet	„	4:—
Blue girl	„	2:—
Cepete	„	3:—
H—r	„	100:—
För svensk frihet	„	2:—
L.	„	5:—
M. G.	„	5:—
	Kr.	131:—

Vårt tack till samtliga givare!

Utvecklingen i landet i det nationella förräderiets tecken, vilken manifesterats genom valen till riksdagens andra kammare, tvingar oss alla till nya krafttag. Endast få svenskar fatta ännu lägets allvar. Hastigare än någon anar kan stormen vara över också oss efter mönstren från Ryssland och senast Spanien. Vad som nu framför allt behöves är: *Upplysning!* Fram med Sanningen, den hela Sanningen i de vidaste kretsar, så att allt folket må lära känna verkligheten! Tidningen Nationen har i detta upplysningsarbete en viktig uppgift att fylla, men den behöver allmänhetens stöd för att kunna fullfölja den till åsyftat resultat. Bidrag kunna sändas under adress: *Nationens Kampfond,* postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

*

»Jagoda flyttas»

Under jätterubriken "Jagoda flyttas från GPU-posten", återger Dagens Nyheter den av TASS meddelade nyheten, att juden Jagoda förflyttats från chefskapet för folkkommissariatet för inrikes angelägenheter (GPU) till posten som folkkommissarie för post- och telegrafväsendet efter Rykov, vilken frånträtt sistnämnda befattning. Såsom GPU-chef efter Jagoda har utnämnts Nikolas Ivanovitj Ejov.

Bonnierorganets sätt att med jätterubrik publicera den lilla notisen visar platsombytets betydelse. Chefskapet för GPU är ju en av de allra viktigaste posterna i Sovjet-Unionen, den som bl. a. närmast har ansvaret för Stalins personliga säkerhet. Litade icke Stalin längre heller på Jagoda?

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans morallära. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN,** Box 1145, **Stockholm** 16.

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 5.)

bestridas. Den har utmärkt sin fruktansvärda väg med blod. Den vill rycka hela världen in i sin kaotiska strömvirvel.

Det ges ingen försoning!

Den är judendomens stort lagda försök att förskaffa sig makten över alla folk. Därför är också kampen mot denna fara i ordets sannaste mening en världskamp. Den började å den tyska jorden, den utkämpades å tysk jord, Adolf Hitler är dess historiske ledare, vi alla äro hans bärare och därmed utförarna av en stor historisk världsmission. En försoning mellan de båda ytterligheterna kan det icke givas. Bolsjevismen måste förintas, om Europa åter skall bliva sunt.

Judendomen vet också, att timman har slagit. I en sista resning söker den mobilisera alla krafter mot Tyskland. I feberaktiga rustningar vill den befästa sin makt. Den ser i det nationalsocialistiska Tysklands existens ett ständigt hot mot sin egen existens. Den har inrättat sin bostad, såsom den trodde utan fara, i Ryssland. Den utgör till 98 procent denna nya uppkomlings-sovjetbourgeoisien, feg, tjock, förljugen, ränksmidande, intrigant, påträngande och frivol. Dessa till höjden komna judar, som nu ha möjlighet att efter gränslösa mått fortsätta sina tidigare små bedrägerier på ryggen av ett 160-miljoners-folk, äro de blodgirigaste tyranner, vilka icke ha några ideal utan endast skapa lidanden åt folken, ett verkligt Guds gissel, bestämt till att plåga nationerna och störta människorna i olycka.

Ändamålet helgar medlen

Den bolsjevikiska propagandan brukar klokt inställa sig efter åhörarkretsen, radikal eller måttfull, alltefter behov. Det är något annat, om terroristen Dimitroff talar inför komintern eller juden Litwinow inför folkförbundet. Denna propaganda är from eller gudlös, såsom den träffar. Den känner inga skrupler; här helgar ändamålet medlen. I hela världen står ett komplicerat maskineri till dess förfogande, bildat och sammansatt av de kommunistiska sektionerna i de enskilda länderna, och det höves endast ett tryck å en hävstång för att sätta det i rörelse. Det arbetar i det hemliga eller öppet inför alla folk. Ve, om man låter det arbeta; en dag bryter då staten samman, sönderriven och urhålkad genom en underjordisk verksamhet, som antingen icke upptogs allvarligt eller för litet beaktades.

Vi nationalsocialister äro i det lyckliga läget att ej behöva taga någon hänsyn mot bolsjevismen. Vi tala icke de hemliga kabinettens språk, vi tala folkets språk och hoppas därför även att bliva förstådda av folken. Vi ha lyckan att få nämna tingen vid deras namn. Vi känna oss även förpliktade därtill, ty världen måste lära att se. Vi kunna och få icke tiga rörande de faror, inför vilka Europa befinner sig.

Att fatta politiska beslut är dock folkens och deras regeringars sak. Att proklamera meningar och åsikter, påvisa annalkande katastrofer, kungöra farhågor, är emellertid envars rätt och plikt, vilken ödet förlänat insikt och möjlighet att bringa sin stämma till gehör i världen!

Därför slå vi på denna partidag a l a r m mot denna världsfara, visa bolsjevismen i dess praxis, demaskera dess teori och lämna därmed ett bidrag till förstående av tidens historia, som är till att lära och ej till att glömma.

Verkligheten i Ryssland!

Den västeuropeiske arbetaren brukar i Sovjetunionen se en *proletärernas stat*, d. v. s. sin stat. I Ryssland hade det lyckats arbetarklassen att "likvidera" de kapitalistiska utplundrarna och upprätta proletariatets diktatur. Där smider den befriade arbetaren sin stat, *"de verksammas fosterland"*. Nu är det judar, som uppfunnit denna marxistiska vetenskap, såsom *David Ricardo* eller *Marx-Mardochai*. Judarna ha också organiserat alla arbetarrörelserna, såsom *Lasalle-Wolfssohn, Adler, Liebknecht, Luxemburg, Levi* etc. Judar hetsa från sina säkra redaktionsrum arbetarna upp på barrikaderna; judar, såsom *Paul Singer, Schiff, Kohn* m. fl. voro penningförsträckarna och finansiärerna av marxismen-bolsjevismen.

Icke en enda arbetare utan så gott som uteslutande judar sutto och sitta ännu i dag i sovjetregeringen. Av de för kort tid sedan i Moskva skjutna ledarna av bolsjevismen var ingen enda arbetare, men de flesta judar. Det ur denna strid judarna emellan numera såsom segrare utgångna *triumviratet*, som diktatoriskt behärskar Sovjetunionen, består av:

Herschel-Jehuda (Jagoda), chef för GPU,

Lasarus Mosessohn Kaganowitsch, Stalins svärfader och kommunikationskommissarie,

Finkelstein-Litwinow, utrikeskommissarie, vilka samtliga äro *gettojudar*. Icke proletariatets diktatur består i dag i Sovjetunionen, utan *judendomens diktatur* över hela den övriga befolkningen.

(Forts. i nästa nr.)

"DER STÜRMER"

Tysklands största upplysningsorgan i judefrågan kan nu erhållas från Rehns antikvariat, Norrlandsgatan 30, Stockholm. Pris 40 öre per ex.

Frankrike vid revolutionens rand

Moskvajudarnas nya revolutionsplan i Europa gick ut på att låta den i Spanien tända lågan via Frankrike sprida sig över den övriga kontinenten. I den upphetsning, som framkallades av spanska borgarkriget, skulle de franska arbetarmassorna drivas till fanatiska solidaritetsaktioner för "kampen mot fascismen" och den inhemska revolutionära glöden upparbetas till aktivitet, det franska samhället omstörtas och Sovjet-Frankrike utropas. Världsrevolutionens organisatör, juden Trotski-Bronstein, vilken på ort och ställe förberett den spanska såväl som den franska bolsjevikiska resningen, följde med stor iver från sin "rekreationsort" i Norge händelsernas utveckling.

I en längre artikel, införd i den amerikanska tidningen "Nation" å försommaren, konstaterade Trotski i en särdeles självmedveten ton, som kom honom själv att framstå såsom den agerande huvudpersonen i den blodiga tragedin, att revolutionen i Frankrike de facto redan börjat och lät världen mellan raderna veta, att initiativet i detta land ingalunda låg i Blums hand utan i — Trotskis. Den första revolutionsvågen, som tvingade fabriksägare och ordningsmakt på knä, var blott inledningen till det stora som komma skall. När den andra vågen av proletarisk aktivitet lössläpptes, bleve det dock nödvändigt att gå hänsynslöst fram och ej vika för blodsutgjutelse. Naturligtvis av en ren tillfällighet uppehåller sig Trotskis judiske privatsekreterare sedan månader i Frankrike.

Franska kommunistiska partiet har också på sista tiden visat en betydligt stegrad aktivitet. Det ena stora massmötet efter det andra hålles och de kommunistiska arbetarna upphetsas till ett tillstånd av feberaktig revolutionär stämning, beredas för den stora framstöten, "sista striden", om vilken Trotski segervisst siar. Arrangerade intermezzon vid fabrikerna tagas till anledning för protestmöten, sympatistrejker för "förfördelade" arbetare etc., varvid lidelserna uppdrivas till kokpunkten. Fabriker besättas, röda fanor och sovjetemblem hissas å byggnaderna och internationalen sjunges. I denna allt mer uppjagade stämning behöves snart blott gnistan, som kommer krutfatet Frankrike att explodera.

Genom en väldig armé skolade agenter söker Moskva hetsa de franska arbetarna till generalstrejk, i vars tecken "kapitalistsamhället" skall störtas och Sovjet-Frankrike etableras. Franska folket har liksom de flesta övriga låtit söva sig av det judiska giftet, men man får hoppas att det skall vakna innan det är för sent.

Moskva-aktion mot Österrike

Enligt Völkischer Beobachter förbereder Moskva en revolutionär framstöt i Österrike och Ungern. I mitten av september ägde en hemlig konferens rum med ett särskilt utskott, varunder Österrike, Ungerns och Balkanländernas sektioner av komintern lyda. I konferensen, vilken hölls under Bela Kuhns ordförandeskap, deltogo generalsekreteraren i franska kommunistpartiet, Thorez, bulgaren Dimitroff, tjeckiske kommunisten Goldberg och fransmannen Malreaux. Komintern har för den planerade aktionen i Österrike och Ungern beviljat två miljoner guldrubel, som förvaltas av ett underutskott i Prag. I denna stad ägde den 20 september en ny konferens rum i tjeckiska kommunistpartiets generalsekretariat med deltagande av österrikiska och ungerska kommunister.

Enligt referat från Prag-konferensen disponera kommunisterna i Österrike 24 stormavdelningar med 19,000 man, av vilka 8,000 stå till förfogande enbart i Wien. I Moskvas nya anvisningar anbefalles särskilt propaganda bland militären, polisen och "arbetstjänsten", vilken senare vid en kommunistisk aktion i Österrike skulle tjäna såsom stöttrupp. 14 särskilt skolade sovjetryska agitatorer ha inträffat i Prag, varifrån de i grupper skulle översändas till Österrike för att leda propagandan. I åtskilliga tryckerier i Prag, Brünn och Pressburg framställas massor av kommunistisk propagandalitteratur för Österrike och Ungern. Nära den österrikiska gränsen, på tjeckoslovakiskt område ha hemliga kommunistiska vapenlager inrättats, från vilka stora mängder vapen och ammunition redan smugglats till Österrike.

Moskva fullföljer, såsom vi se, alla lugnande förklaringar i svenska jude- och frimurarorgan till trots, sina planer mot Europas folk.

Icke-judarnas avväpning genom frimureriet

I en artikel under ovanstående rubrik påvisar "The Fascist" i London den stora fara, som frimureriet genom sin destruktiva, nationellt och rasligt nedbrytande ideologi utgör för den icke-judiska människan, vilken berövas sina instinktiva skyddsmedel. Och detta utan att hon själv anar eller förstår det.

Den stora massan av dem som ansluta sig till frimureriet tro — framhåller förf. — att denna institution skall hjälpa dem i deras existenskamp. Många frimurare tro också verkligen, att det är frimureriets mål att inprägla idén: "Handla såsom du själv vill bliva behandlad". Riterna och litteraturen ha utfunderats med en sådan slughet, att dessa människor komma till ett dylikt antagande. Men frimureriet förändrar faktiskt en icke-judisk människa (om han är en verklig frimurare och överensstämmer med dess väsen), i det att det fråntager henne instinktens skydd, vilket hon besatt för att värja sig mot lägre regler och uppfattningar än dem som motsvara hennes egen ras.

*

Blums frimurar-ministär

Frimureriets representation i den Moskva-orienterade franska folkfrontsregeringen Blum är självfallet särdeles stark. Ur auktoritativ källa meddelas här namnen å de ministären tillhörande frimurarbröderna:

Ministerpresident Léon Blum; statsminister Camille Chautemps; kolonialminister Marius Moutet; inrikesminister Roger Salengro; understatssekreteraren i inrikesministeriet Raoul Aubaud; justitieminister Marc Rucart; finansminister Vincent Auriol; lantbruksminister Georges Moutet; arbetsminister Albert Bedouce; understatssekreteraren för gruvväsendet, elektricitetsverken och de flytande brännämnena Paul Ramadier; undervisningsminister Jean Zay; understatssekreteraren för kroppslig fostran Pierre Desarnauds; arbetsminister Lebas. Konferenstalare i logerna äro: utrikesminister Ivon Delbos, krigsminister Edouard Daladier och flygminister Pierre Cot.

Loge-kontrollen över ministären är alltså särdeles solid.

Duellen Fleischhauer—frimureriet

Panarisk protest mot Schweiz-pressens lögnpropaganda

Den välkända panariska organisationen "Welt-Dienst" höll den 4—7 september en kongress i Erfurt, besökt av representanter för 24 europeiska och utomeuropeiska nationer. På kongressens första dag fattades, med uteslutning av de schweiziska och tyska deltagarna, enhälligt beslut, att i ett uttalande till den schweiziska offentligheten protestera mot det äreröriga uppträdandet av en del av edsförbundets press gentemot organisationens ledare, överstelöjtnanten *Ulrich Fleischhauer*, vilken på ett glänsande sätt fört den ariska partens talan i den av judendomen inför rätten i Bern anhängiggjorda rättegången rörande Zions Vises Protokoll och som nu även har att föra processer mot frimureriet i Schweiz. I uttalandet heter det bl. a.:

"Welt-Dienst kämpar för samförstånd mellan folken och för freden mellan kulturnationerna, då freden utgör förutsättningen för sann kultur, för sann humanitet, för en alla folk välsignelsebringande högre utveckling av mänskligheten. För denna kamp ha offervilliga patrioter från alla jordens länder sammanslutit sig. De möjliggöra för Welt-Dienstbyrån att, oberoende av regeringen, vilket lands det vara månde, bedriva sitt kulturarbete.

Vid denna kamp för våra folk stöta vi i varje folk på juden och hans hjälparméer, det internationella frimureriet, den internationella bolsjevismen o. s. v. Vi i Welt-Dienst förenade judekännare från alla länder veta, att dessa dunkla krafter icke endast ställa sig i vägen för varje välsignelserik utveckling hos folken, utan att de rentav arbeta på förstörandet av alla stater och på en tillbakagång av mänskligheten, för att på ruinerna av de gamla jordvuxna och jordbundna folken upprätta sitt genom Tora befallda, judiskt-bolsjevikiska världsherravälde!

I denna kamp, som vi föra för våra folk, söka vi i enlighet med vårt höga ideal en absolut legal och human lösning av judefrågan på internationell grundval. Endast på detta sätt är det möjligt, att årligen ädelt tänkande och sitt fosterland över allt annat älskande vänner och kämpar samlas under Welt-Dienst fanor.

Genom det pöbelmässiga, lögnaktiga och gemena förtalet mot ledaren av vår central känna vi oss alla sårade i vår ära och bedja den schewiziska offentligheten att upprätta denna vår ära med alla densamma tillbuds stående medel. Detta förtal är så mycket ohyggligare som få veckor förut frimureriet, mot vilket Fleischhauer inför de schweiziska rätterna har att föra processer, uppställt fordran på förbud mot honom att beträda schweiziskt område."

Man får hoppas, att denna vädjan till den schweiziska offentligheten icke måtte förklinga ohörd.

Judisk Pressrevy

Die Stimme, Wien, framhåller i en ledande artikel med anledning av den träffade tysk-österrikiska överenskommelsen, att Österrikes judenhet har all anledning att med bekymmer motse utvecklingen. "Vi vänta emellertid av förbundsregeringen — heter det — att den med beslutsamhet motsätter sig varje försök att inkräkta å våra rättigheter. Mer än någonsin är det i dag nödvändigt, att vi samla oss i bekännelsen till det judiska folkdömet och beslutsamt försvara våra rättigheter. Föråldrade assimilatoriska slagord måste slutgiltigt kastas över bord."

I en annan artikel beklagar sig tidningen över att man i andra länder ej tillräckligt understödjer utan reserverat behandlar judiska emigranter: "De judar, som vända riket ryggen, bliva bestulna och utplundrade. Utlandet behandlar dem som besvärliga snyltgäster, driver dem i sin gästfrihet från gräns till gräns eller föreskriver dem trånga gränser för sin yrkesutövning". — Nå, så illa synes det i regel ej vara ställt, i varje fall ej i Sverige, där våra styrande med öppna armar taga emot de "tyska intellektuella", d. v. s. de ur Tyskland flyktade bolsjevikiska judarna.

*

Enligt *Jewisch Chronicle*, London, har Iraks press alltsedan begynnelsen av oroligheterna i Palestina riktat häftiga angrepp mot judarna. I närvaro av en arabisk delegation höllos nyligen antizionistiska tal i Bagdad. Talarna voro irakiska deputerade och regeringstjänstemän. Antisemitismen utbreder sig raskt i hela landet och judarna äro mycket oroliga.

Den citerade tidningen kan dock även bjuda sina läsare glädjande underrättelser. Så har konung Carol av Rumänien — där kungens judiska älskarinna, madame Lupescu, alltjämt håller i trådarna — nyligen tilldelat 22 judar konung Ferdinands orden samt utmärkt 5 judiska läkare för särskilda fosterländska förtjänster. Dessa utmärkelser inneburo i betraktande av den vitt utbredda antijudiska stämningen i landet "en angenäm överraskning för den judiska befolkningen".

Roosevelt — kominterns inofficielle kandidat

Redan för åratal sedan framhölls i denna tidning på grund av otvetydiga observationer, att president Franklin Roosevelt i sin regeringsverksamhet icke företrädde det amerikanska folkets utan rent bolsjevikiska och judiska intressen, att han gick de sovjetorienterade amerikanska finansjudarnas ärenden. Sanningen synes nu också beträffande Roosevelt på marsch i U. S. A. Senast har den berömde amerikanske tidningskungen William Randolph Hearst i sina tidningar, vilka räkna 20 miljoner ständiga läsare, på det skarpaste vänt sig mot Roosevelt, som han karaktäriserar såsom "kominterns inofficielle kandidat". Hearst, vilken vid förra presidentvalen stödde Roosevelts kandidatur, beskyller nu denne för oärlighet, för att "sakna uppriktighet och öppenhjärtlighet".

Allvarliga beskyllningar alltså! Vad skola Herrar Ljunglund och Wenner-Gren säga om en dylik karaktäristik av sin politiske vän i Vita Huset, med vilken de inlåtit sig i samarbete — för att leda svensk nationalism in på nya, ärorika banor? Vi påvisade redan i samband med vederbörandes aktion i detta syfte i våras vådorna av engagemanget med den sovjetorienterade Rooseveltska judekretsen, men naturligtvis log man sitt medlidsamma löje åt våra "fantasterier". Nu kommer William Randolph Hearst och upprepar i mycket bestämda ordalag beskyllningen, vilket bör kännas litet otrevligare för Roosevelts själsfränder och vänner i N. D. A., Nationella Förbundet och de "nazistsamlande" kretsarna under dr Brilioth, vilka dock samt och synnerligen ha anledning vara nöjda med resultatet av årets riksdagsval, som ju gingo i den av "kominterns inofficielle kandidat" åstundade riktningen.

Den bibliske Moses

(Forts. fr. sid. 5.)

fulla, som Mose 5 böcker och de andra bibliska böckerna innehålla förhåller sig till den judiska anden såsom eld till vatten. Det härstammar dels från egyptierna, dels från den germanska urbefolkningen i Kanaan, dels från urgamla arisk-atlantiska skrifter (15, 61). Vad som i Bibeln drager oss till sig, är arisk-germansk ande, ande av vår ande, blod av vårt blod; vad som stöter bort oss, är judiskt-mosaiskt.

(Forts. i nästa nr.)

*

Antisemitismen utbreder sig

Förf. *Henri Robert Petit* fastslår i en artikel i "Voix des Nations", Bryssel, att den antisemitiska stämningen alltmer utbreder sig. Så snart judarna i ett land bilda en betydande minoritet, utså de oro. Juda förfogar över tvenne medel för världens erövring: guldet och revolutionen.

Hitler är, framhåller Petit vidare, det första statsöverhuvud som vågat säga judendomen sanningen. I Frankrike skall den slutgiltiga segern över Israel utkämpas av den som kan lära massan av vänsterorienterade fransmän att förstå, att ingen annan än juden är arbetarens och de smås fiende.

Försäljare

av **NATIONEN**

antagas i Stockholm, landsorten och utlandet. Förmånliga kommissionsvillkor. Tillskriv tidningen, adr. Box 1145, Stockholm 16.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 OKTOBER 1936

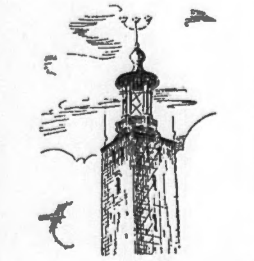

Vida Världen

Judas röde Messias

Till namnet fungerar georgiern Josef Stalin såsom diktator i "arbetarnas fosterland", Sovjet-Ryssland, men i verkligheten är Stalin blott en galjonsfigur, som under ett ömtåligt tidsskede inför ryssarna och världen nödtorftigt skyler de verkliga härskarna i sovjestaten: judarna. Inför hotet av en framväxande antijudisk stämning läto dessa för några år sedan "världsrevolutionens organisatör" juden

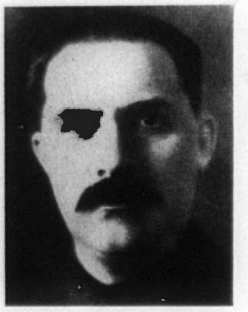

Leiba Trotski-Bronstein träda åt sidan som förste man — för att i stället ägna sig åt organiserande av bolsjevikrevolutioner i Europas stater. Och georgiern Stalin sattes i toppen.

Den verklige makthavaren bakom Stalins rygg är en trio gettojudar: Lazarus Mosessohn Kaganowitsch, Stalins svärfar och kommunikationsminister, Herschel-Jehuda (Jagoda), chef för GPU, och Finkelstein-Litwinow, utrikesminister. Den ledande inom trion är Kaganowitsch, vilken enligt särskild förordning av sovjetregeringen fungerar såsom Stalins ställföreträdare och i hans bortovaro hedras liksom denne. Kaganowitsch härskar oinskränkt uti dagens Ryssland. På alla viktiga poster inom polisen, inrikespolitiken, röda armén, utrikeshandeln och diplomatien har han sina trogna judiska medhjälpare placerade.

Lazarus Kaganowitsch, tillhörande stammen Levi, betraktas såsom judarnas Messias, vilken i det givna ögonblicket, då spelet definitivt vunnits av Juda-bolsjevismen, skall efterträda "diktator" Stalin och proklameras som alla judars härskare i det tusenåriga judiska världsriket.

*

»Anti barbarus»

Från judiskt håll förberedes — enligt "Die Stimme", Wien — utgivandet av en uppslagsbok över antisemitism, zionism etc. Boken skall bära titeln "Anti-Barbarus" och dess syfte skall vara "att avvärja folk- och judehatet".

Det säger sig själv, att "Anti-Barbarus" kommer att hälsas med entusiasm av det härskande judesystemets koryféer i Sverige, för vilka nordisk anda och kultur sedan gammalt gälla som "barbari".

Svensk godhjärtenhet exploateras

Kulturens prästinnor i Kungliga Huvudstaden med fru Elsa Cedergren-Bernadotte jämte ett antal judinnor i spetsen, ha upprörts i sina själars innersta över det öde som drabbat de utländska landsflyktiga, vilka ju i all huvudsak äro f. d. tyska judar som på grund av tidigare bolsjevikisk verksamhet funnit rådligast fly Tredje riket. I ett känslobetonat upprop vädja de humanitära kulturdamerna till svenskarnas kända goda hjärta: att till judinnan Ruth Philip i Stockholm insända gåvor av alla slag.

"Glöm inte de landsflyktiga — heter det i uppropet — som oförskylt mist sitt fosterland, hem och arbetsmöjlighet. Tänk på deras barn, som i främmande land äro hänvisade till er barmhärtighet". — De värda undertecknarinnorna kunna icke vara okunniga om, att endast sådana judar flytt det nya Tyskland, vilka före Hitlers makttillträde deltagit i mot staten riktad verksamhet. De som haft rent samvete ha ej behövt ge sig i väg utan lugnt kunnat stanna kvar i sitt "fosterland". Påståendet att de "oförskylt mist sitt fosterland" är förövrigt så mycket mer omotiverat som Tyskland — såsom de undertecknande judinnorna väl veta — lika litet som Sverige varit eller är något judiskt fosterland.

Hebréernas anspråk å svenska gojims goda hjärta bli djärvare ju mer de sistnämnda demonstrera sin översvallande godhet. Icke nog med att vi efter Bibelns föreskrifter under allsköns "lagliga" former till dem skola överlåta allt vad vi äga för att slutligen till tack för vår visade humanitet helt förgöras med eld och svärd; vi skola samtidigt också ägna dem hela vår barmhärtighets känslor genom att skänka av vad vi ännu kunna ha kvar till deras hitflyktade bolsjevikiska pionjärer.

Svenskarnas välgörenhetsutövning bör taga sikte på deras egna, verkligt behövande folkkamrater och rasanhöriga i stället för på deras svurna rasfiender?

*

Ateistisk kampparoll

Ateisternas förbund i Moskva har antagit ett manifest, vari det bl. a. heter: "Vi åsyfta att förstöra alla kyrkor i världen, att gestalta gudlöshetspropagandan allt intensivare och att undergräva folkens moraliska grundval. Vi skola samla miljonerna ateister och förskaffa dem vapen såväl som nödig ammunition."

Mot den judiska ateismens proklamerade universella förstörelse av alla religiösa och moraliska värden måste resas en folkens solidariska, andligt uppbyggande front!

*

»Kan en jude vara en god fransman?»

Ovanstående fråga har på sistone särskilt intresserat franska allmänheten med hänsyn till att Frankrike för första gången i dess historia nu ledes av en jude i egenskap av konseljpresident. Folkfrontregeringens chef, juden Léon Blum besvarar naturligtvis frågan jakande: "En jude kan icke blott vara en god fransman, han kan t. o. m. vara en alldeles utmärkt god fransman." Vadan antisemiternas påståenden i motsatt riktning sakna grund, menar man på den judiska sidan. Handlingarna och ej orden äro dock det bestämmande.

Den judiske humoristen Tristian Bernard ger följande svar: "Vilken dåraktig fråga: om en jude kan vara en god fransman? Naturligtvis kan han vara det, ja måste vara det. Ty han födes i Frankrike, andas fransk luft från sitt första ögonblick, är alltså redan på sin födelses dag fransman och intet annat än fransman. Jude? Nå, jude blir han först åtta dagar senare."

Det enklaste sättet att komma ifrån besvärliga frågor brukar ju vara att skämta bort den. Man måste i alla fall konstatera såsom ett framsteg, att judefrågan börjat offentligt debatteras också i Frankrike, vilket otvivelaktigt är Léon Blums förtjänst.

I Ljuskorsets tecken

sker folkens stora uppbåd mot den judiska bolsjevismens diaboliska världsfälttåg till den icke-judiska mänsklighetens förgörelse i Lögnens mörker. Ledningen av uppbådet ligger i det stolta tyska folkets händer, hos den gudasände man som i dag förkroppsligar detta folk, Adolf Hitler.

Sin stora frälsningsmission trogen, vilken ej allenast avser Tysklands folk utan alla folk, lät Hitler vid årets rikspartidag en alarmsignal utgå över Europa: att äntligen besinna tidens allvar och inrätta sig mot den överhängande faran från judendomen-bolsjevismen. Den mångtusenåriga kampen mellan Juda och den övriga mänskligheten har inträtt i sitt avgörande slutskede.

Åter skall det besannas, att *Sanningen är vägen*. Striden mot Lögnens förgörande mörker kan blott föras i Ljusets, i Ljuskorsets tecken.

*

Det Utvalda Folket

Medan våra "i enfald troende" namnkristna bröder och systrar i största andakt läsa i sin Bibel om "Guds utvalda folk" och dess gudamission i världen, fullbordas utvecklingen omkring oss nästan vetenskapligt exakt enligt det i Bibeln och Talmud upplagda programmet för den judiska världsfrälsningen. I Gamla testamentet läsa vi sålunda om den av våra kyrkofäder med Kristi Gud förväxlade judeguden Jave — El Schaddai — Satans löften till sitt "egendomsfolk":

"Jag vill giva Dig, Juda, och Dina efterkommande detta land, i vilket Du nu är en främling, till egendom för all tid." (1. Mos. 17, 8.)

"Från denna stund skall jag låta fruktan och skräck för Dig komma över folken och överallt under himlen. Så snart de blott höra om Dig, skola de darra och bäva för Dig." (V. Mos. 2, 25.)

"Jave skall giva de främmande folkens konungar i Ditt våld, på det att Du må utplåna deras namn från jorden. Ingen skall hålla stånd inför Dig, intill dess du förintat dem." (V. Mos. 7, 24.)

"Och om Jave, Din Gud, prisgivit de främmande folken åt Dig och Du har besegrat dem, skall Du fullborda bannet över dem. Du skall utrota dem med eld och järn, män och kvinnor, barn och t. o. m. boskap. Du får icke lämna dem några fredsvillkor och får icke visa dem någon nåd." (V. Mos. 7, 2.)

"Du skall sätta en av Dina folkkamrater såsom konung över Dig. En främling, som icke är Din folkkamrat, får Du icke sätta över Dig." (V. Mos. 17, 15.)

"Havets rikedom skall vända sig till Dig, Juda. Folkens gods skola nå Dig. Havets skepp skola hemföra Dina söner från fjärran jämte folkens silver och guld. Främlingar skola bygga Dina murar och deras konungar skola betjäna Dig. Dag och natt skola Dina portar stå öppna, på det att man må kunna bringa deras ägodelar under ledning av deras konungar till Dig." (Jes. 160, 5—12.)

Dessa löften utgöra väsendet och kärnan i den s. k. judiska religionen, vilka våra namnkristna kyrkor beskydda såsom grundval för kristendomen! De äro det stora och härliga mål, som föresvävar varje jude och uppfyller hela hans längtan. Om detta ber han varje dag i djupaste andakt till sin Gud Jave: underkuvande och utplundring av alla icke-judiska folk, — rövande av deras ägodelar, — mördande av alla som icke vilja böja sig!

*

Tjekans lovsångare — mot våldet

Liksom Lögnen med förkärlek presenterar sig i Sanningens dräkt, så söka det judiska mordväldets apostlar särskilt i denna stund framstå inför världen såsom Det godas och rättfärdigas sakförare mot våldet. Det är den gamla historien om ulven i fårakläder. Med "våldet" åsyftar Juda i dag de regimer, som vägra underkasta sig dess välde och anamma bolsjevismen, i första rummet det nationalsocialistiska Tyskland, vilket öppet vågat säga sanningen om judendomen och bolsjevismen, samt det fascistiska Italien.

En av den bolsjevikiska världssammansvärjningens förgrundsfigurer i vårt land är juden Ture Nerman. Han är en av de tre i brödratrion Nerman, av vilka Ture är verksam bland gatans folk, Birger "vetenskapligt" bland de borgerliga och Einar via madame Trancourt i hovsfären. Att familjen spelar en roll av traditionell natur i judendomens tjänst, är påtagligt. Man erinre sig, hur de elakartade antisemitiska upploppen i Stockholm 1838 med anledning av Carl Johans judefrämjande politik särskilt skarpt vände sig mot judarna Nerman och Skogman. Familjen Nerman hade tydligen redan vid denna tid dokumenterat sig för sitt aggressiva hat mot svenskheten.

Efter att tidigare själv ha predikat våldet i dess mest brutala form framträder nu juden Ture inför offentligheten med deklarationer mot våldet, mot de "nationalsocialistiska och fascistiska gangsterregimerna". "Det går en våg av våld över världen — yttrade han i ett tal under valrörelsen — och det gäller nu att samla de hederliga arbetande människolagren till en hård och hänsynslös kamp häremot. Arbetarna komma dock aldrig att hemfalla åt någon sådan dyrkan av våldet som är utmärkande för de nazistiska och fascistiska gangsterregimerna".

Vem var det som för några år sedan i sitt å Bonnierförlaget utgivna diktverk hänfört hyllade den judiska bödels-tjekans våldsvälde i Ryssland om ej just Ture Nerman! Det hette där bl. a.:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen,
det finns jobb som ej alla vill ta,
som är smutsigt att se, men som måste ske,
i vår renhållningstjänst i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra
av bödlar och borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en nerv,
men det är ett ärorikt jobb!"

Ja, så talade juden Tures tunga i går! Medels hans glorifierade tjeka har Rysslands värdefullaste befolkning, många miljoner ryska arier, på mest bestialiska sätt mördats. Nu bjuder taktiken en ändring: juden Ture uppträdde i ny kostym, i oskuldens och lammets vita dräkt. I sitt citerade valtal konstaterade han, att valet i Sverige nu stod "mellan hederlighet och kriminalitet, mellan socialism och kapitalismens anarki och gangstervälde". Efter att ha varnat arbetarna för officerarna, som man icke alltför mycket borde lita på vid en blivande uppgörelse med Hitlers Tyskland, tog Ture Thurnemans parti mot Mussolini: "Gangstern, både den vanliga i kriminell mening och den politiska, är på modet. Och vad är det egentligen för skillnad mellan Mussolini, som tagit livet av tusentals abessinier och en Thurneman, som också mördat, men ej så många? Så vitt jag kan se, endast en gradskillnad till den svenske gangsterns förmån".

Inga ordkonster, inga mer eller mindre raffinerade försök att blanda bort korten och göra svart till vitt förmå längre dölja Sanningen: att *Juda sedan årtusenden varit och är mänsklighetens sataniske bödel.*

*

De världssammansvurna

Trots Nationernas förbunds m. fl. strävan för fred och folkförsoning artar sig världen alltmer till en sjudande häxkittel. Runt omkring bevittna vi oroligheter, revolutioner och borgarkrig, anstiftade av den världsrevolutionära judendomen. Och där det icke kommit så långt, beror detta i regel blott på att förberedelserna ännu ej befunnits tillräckligt framskridna för den stora slutaktionen.

I *Brasilien* utbröt för en tid sedan ett bolsjevikiskt uppror, som endast med de största offer kunde nedslås. Inom andra amerikanska länder uppträda bolsjevismens agenter alltmer öppet och våldsamt. I *Förenta Staterna* ställa de båda största radiosällskapen sin radio till kommunisternas förfogande för revolutionspropaganda. *Uruguy* har avbrutit sina förbindelser med Sovjet-Unionen, sedan det bevisats att sovjetunionen förberett landets omstörtning. I andra länder är bolsjevismen på enahanda sätt verksam. *Tjeckoslovakiet* och *Frankrike* ha slutit militärförbund med Sovjet-Unionen och bolsjeviseras på denna väg. Röda generaler bestämma redan över tjeckiska armén och dess användning, 36 tjeckoslovakiska flygplatser stå färdiga att låta sovjets bombflyg fara ut över Europa och sticka dess huvudstäder i brand. I Frankrike medförde sista valen en stor seger för kommunisterna. Juden Léon Blum är där ministerpresident, och strejker, demonstrationer och blodiga gatustrider höra till ordningen för dagen. I *Grekland* förkla-

rades för någon månad sedan generalstrejk och landets regering nödgades till förhindrande av ett planerat kommunistiskt uppror införa undantagstillstånd. Även i *England* och andra länder utbryta ideligen strejker, framkallade av kommunistiska agitatorer. I *Palestina* grepo araberna till vapen mot det engelska herraväldet, enligt vad engelska polisen fastställt, under ledning av Moskva. Och i *Spanien* rasar slutligen ett ohyggligt och fasansfullt borgarkrig, varunder den judiska bolsjevismen firar blodiga orgier. Dess väg kännetecknas där av brända byar och städer, i aska lagda kyrkor och kloster samt massgravar av tiotusentals mördade män, kvinnor och barn.

Och med alla dessa vittnesbörd för ögonen, framhärda alltjämt de i blindhet slagna folken i att icke vilja tro verkligheten!

*

Det »barbariska» Chile

Chilenska utrikesministeriet har vidtagit åtgärder för inskränkande av den alltmer hotande judiska invandringen. Yttersta vänstern i deputeradekammaren är synnerligen upprörd häröver och fordrar besked av regeringen, *varför* invandring just skall vara förbjuden för judar — en fråga som regeringen lovat att snart besvara.

De stora tidningarna "El Mercurio" och "La Nacion" uttala sin anslutning till utrikesministerns åtgärder. "Trabajo" i Santiago skriver i en ledande artikel, rubricerad "Den judiska faran i Chile": "Vi hälsa utrikesministerns antijudiska politik med tillfredsställelse ... Den judiska imperialismen är ingen saga utan en klar sanning, vars följder vi chilensare redan börja spåra. Därför kan utrikesministerns åtgärd att hindra invandring av judiska element blott hälsas med bifall av den offentliga meningen".

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre | i Finland: 4 mark | i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (292) SÖNDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1936 ÅRG. 12

Kristenhetens ödestimma

Ekumeniska rörelsen — en judisk-frimurerisk-kommunistisk aktion

Överrabbinen Ehrenpreis den verklige initiativtagaren

Sedan långt tillbaka har Judas döda hand vilat över den kristna kyrkan, icke blott hindrande en utveckling enligt Kristi fridsevangelium utan i falsk förkunnelse direkt befordrande förfallet i världen. Kristendomen, som var en mänsklighetens livsbejakande reaktion mot judendomens messianska katastroflära om världens erövring genom alla folks förgörande medels list, lögn, eld och svärd, förvandlades till en i kristlig dräkt beslöjad judaism, ja rent av till ett kampvapen i det gudlösa Judas hand. I en falsk kristendoms namn våldfördes människorna och folken i sina själar, avnationaliserades, rövades sin rasliga instinkt, sitt naturliga rotfäste — gjordes till lättfångna rov åt den judiska satanismen.

Vid tjugonde århundradets ingång hade den judisk-messianska världsplanen nått sitt slutskede. Världskriget, som psykiskt och fysiskt, andligt och materiellt skulle bryta den sista motståndskraften hos de redan i sitt inre söndertrasade icke-judiska folken och göra dem mogna för den definitiva "frälsningen" under "Guds utvalda folks" spira, hade fullgjort sitt värv. Detta världskrig igångsattes, dirigerades och avgjordes av Juda, som icke längre gör någon hemlighet av sin här utförda roll utan numera öppet förfäktar: att det var världsjudendomen som genom insättandet av sina samlade ekonomiska och andra resurser vann kriget *för* ententemakterna — mot löftet om Palestinas överlåtande i fredsfördraget åt judenheten såsom "nationell stat".

*

Dr Ehrenpreis lovsjunger »världskrigets omvälvningar»

I ett föredrag inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm den 27 juli 1929 — föredraget in extenso återgivet i nr 6 av "Judisk Tidskrift" s. å. — underströk överrabbin Marcus Ehrenpreis segerjublande grundarens av zionismen, Theodor Herzls oförvanskliga förtjänst av den händelseutveckling, som ledde till världskriget och dess stora resultat: återupprättandet av ett "judiskt Palestina". Den stora planen härför hade framlagts av Herzl å första zionistkongressen i Basel 1897, där överrabbinen dr Ehrenpreis personligen var närvarande. Några citat ur dr E:s märkliga föredrag förtjäna i detta sammanhang att skärskådas:

"Theodor Herzl var kanske den första verkligt fria juden sedan Jerusalems förstöring ... Vi hade känslan av att århundraden igenom ha varit blott åskådare till vår historia. Nu sökte vi uppleva den. Vi ha under dunkla århundraden lidit vår historia: nu ville vi börja *göra* den. ... Theodor Herzl tog ledningen i sin fasta hand och förde oss i åtta år, ja även i de tjugofem år, som gått sedan hans död, och samlade alla vakna och villiga i judendomen för Palestinas uppbyggande ... Han var en konungslig man från topp till tå; hans hållning, hans uppträdande, allt var präglat av majestätisk glans. Han var den första jude, som var fullständigt *golusfri*, upprätt, stolt och fri man, som liksom hoppat över hela den period på två tusen år av hån och förnedring, som det judiska folket gått igenom ... Herzl gick ifrån oss, fyratiofyra år gammal. Hans liv var fullbordat. Han hade i åtta år arbetat för Israel — år till den grad fyllda av välsignelse, att de innehålla mera än hela perioder av vår historia. *Hans arbete ledde mot ett mål, som han på förhand utstakat.* Om en profet är en '*förutsägare*', en som ser kommande händelser och använder gåvan av sitt ord, för att kungöra det för andra — då var Theodor Herzl i någon mån en nutida profet. Liksom Deutero-Jesaja årtionden före de timade händelserna såg Kyros' segerrika makt innan någon annan, så har *Theodor Herzl, tjugo år innan vi upplevde världskrigets omvälvningar, förutsett dem och förberett oss på vad som skulle komma. Han förutsåg Turkiets sönderfallande, han förutsåg att England skulle ta hand om Palestina. Vi stå inför avgörande världshändelser, sade han tjugo år före världskriget, och dessa händelser öppna nya möjligheter för det judiska folket. När han slöt sina ögon, kunde han dö överbevisad om, att hans verk skulle fortleva* ... I dag, tjugofem år efter hans död, kunna vi överblicka följderna av *hans gärning*. Herzl formulerade Baselkongressens program: *'Vårt mål är ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palestina'. Tjugofem år efteråt står det judiska Palestina under makternas garanti och beskydd. Femtio makter ha givit England i uppdrag att handhava överhögheten i Palestina, och ha erkänt judarnas historiska samband med landet. 'Denna dag har jag tagit bort Egyptens skam från Eder'.* Sedan Herzls död har minst hundra tusen judar bosatt sig i Palestina ... Hebreiskan har blivit ett levande språk, ett av landets officiella språk. *Vi ha sett universitetet öppna sina portar och sprida betydande impulser över hela orienten och den judiska världen ... Det är första gången sedan två tusen år, som judar av alla riktningar räcka varandra handen i det gemensamma arbetet för judendomens sak. Det verkar som ett under! Lyckliga generation, som får vara med om denna betydelsefulla händelse, vars följder i denna stund ej kunna överblickas: hela judendomens förening utöver religiösa och politiska skiljaktigheter. I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad*". (Icke-spärr. kurs. av oss.)

Löftets stora dag, då judeguden Jave-El Schaddais utfästelse till sitt "utvalda" "egendomsfolk" om denna världens fullkomliga besittande skulle infrias, var nu alltså kommen! Att "världskrigets omvälvningar", vilka "öppnat nya möjligheter för det judiska folket" på dess vandring mot världsherraväldet, kostat Europas folk 10-tals miljoner ariska människors blod och outsägbara lidanden — detta utgjorde intet hinder för överrabbin Ehrenpreis att i hänförda ordalag prisa dessa fruktansvärda tilldragelser, enligt E. själv judafolkets verk under Herzls ledning, såsom något av det mest upphöjda i judendomens historia! Första zionistkongressens i Basel program "Ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palestina" hade *genom världskriget* förverkligats. Efter tvenne årtusendens förskingring hade den judiska "äran" återupprättats genom Palestinas återbördande till Judafolket. Det judiska Palestina skulle nu återtaga sin plats från fordom. Salomos tempel (= den judiska världscentralbanken), vilket första gången förstördes av kaldéerna under Nebukadnesar 588 f. Kr. och andra gången under kejsar Titus 70 e. Kr., skulle åter, för tredje gången i all sin gyllene härlighet resa sig mot himmelen — och Juda för tid och evighet vara världens herre!

Judas nya kamporgan: Nationernas förbund och Komintern

Men ännu återstod ett stycke väg innan vandringens själva slutmål var uppnått. Genom världskriget med efterföljande revolutioner hade det lyckats att omstörta det turkiska sultanatet jämte de tyska och ryska kejsarrikena, vilka bjudit det hårdaste motståndet mot judendomens världsimperialistiska planer, men folken voro i allmänhet ännu ej redo för det slutliga offrandet av sina nationaliteter och uppgående i det tusenåriga judiska världsriket. De måste ytterligare beredas för "frälsningen"! I syfte att verkställa denna övergång från "nationell" till "internationell" ordning upprättades i samband med fredsslutet under ledning av det judendomen underordnade världsfrimureriet tvenne speciella överstatliga organ, dels det i Versaillesfreden inrymda *Nationernas förbund*, dels det genom bolsjevikrevolutionen i Ryssland tillskapade världsrevolutionära kamporganet *Komintern*. Medan Nationernas förbund ovanifrån, å "laglig" väg skulle leda nationerna skulle Komintern underifrån å den laglösa pressa dem in i — *den judiska världsstaten*.

Nationernas förbund — ett frimurarverk

Första utkastet till det organ, som i Nationernas förbund förverkligades, överlämnades redan 1777 av greven Polignac till franska sändebudet i Schweiz och innehöll organisationen till ett förbund av alla europeiska stater under namn av "folkförbundet". Tiden var då emellertid ännu ej kommen för planens realiserande. Vi återge här några sammanförda utdrag ur artikeln "Nationernas Förbund — ett frimurarverk" ur Nationen nr 6 1935:

Efter att i över ett århundrade ha utgjort ett av de på dagordningen stående

(Forts. å sid. 4.)

Bolsjevismen — en världsfara

Dr. Goebbels tal vid rikspartidagen

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Bolsjevismens *politiska* agitation motsvarar dess demagogi på det *ekonomiska området*. Arbetaren i den bolsjevikiska staten säges föra ett paradisiskt liv. Ännu i april 1932 fordrade det ledande tyska kommunistorganet "Rote Fahne" i ett valupprop: "Slut med lönesänkningen, höjande av lönerna, hit med sjutimmarsdagen, fyratiotimmarsveckan med full lönebetalning."

Hurudan är nu utvecklingen i Sovjet-Unionen? Brödpriset steg 1928—1935 från 9 till 75 kopek per kilogram. Sovjetarbetarens månadslön föll, mätt efter brödpriset, omkring 78,5 procent. *Vill den ryske arbetaren leva, måste han i dag arbeta efter Stachanoff-systemet, vilket ökat arbetsnormen till en sådan höjd, att massan av arbetare aldrig kan uppnå den. Följderna bli löneavdrag.*

1932 offentliggjorde "Rote Fahne" en redogörelse över bostadsförhållandena hos en kamrat i Sovjetunionen. Enbart till hans förfogande stodo två stora rum med elektriskt ljus, centralvärme etc.

Och nu *verkligheten:* I den kommunistiska tidningen "Leningradskaja Prawda" skriver en arbeterska: "Med min 1½-åriga son, min broder och min tuberkulösa syster bo vi i ett litet mörkt rum. Våra klagomål hos kommunistiska stadskommittén ha icke varit till någon nytta. Liksom förut bo vi under dessa otroliga förhållanden."

För sin *livnäring* måste den ryske arbetaren, ehuru den blott består av bröd, kålsoppa och gröt, betala enbart *75 procent av sin inkomst.* Ville han livnära sig såsom den tyske arbetaren, måste han i genomsnitt därtill använda över det dubbla av sin lön.

Miljoner människor i slaveri

Ett bekant bolsjevikiskt slagord är det om *skapande av en fri arbetsrätt.* "Rote Fahne" skrev den 20 juni 1932: "Se mot Moskva, mot Leningrad, mot Baku, mot Rowosibirsk och lär! Arbete, bröd och frihet kan man blott tillkämpa sig efter bolsjevikernas exempel."

Redan sovjetarbetarens arbetssätt enligt det beryktade Stachanoff-systemet förtjänar namnet slavarbete.

Men det blev Sovjetunionen förbehållet att i mest ordagranna bemärkelse återinföra slaveriet. Omkring 6½ miljoner människor ha i Sovjetunionens tvångsarbetsläger helvetet på jorden. I 1,300 jättestora komplex av tvångsarbetsläger pressar bolsjevismen ur dem det sista. I Stalin-Vita havskanalen, som byggts av tvångsarbetare, ha hundratusentals lik nedkastats.

Följande judiska GPU-ledare framtvungo kanalens byggande i det mördande tempot: Herschel Jagoda, Davidsohn, Kwasnitzki, Isaaksohn, Rottenberg, Ginsburg, Brodski, Berensohn, Dorfmann, Kagner, Angert o. s. v. Juda svingar den bolsjevikiska piskan över "proletärernas fosterland".

Miljoner människor hungra

Den bolsjevikiska propagandan säger sig ha *befriat* den *arbetande bondeklassen* ur den kapitalistiska utplundringens klor. För sitt röda bondfångeri har bolsjevismen grundat s. k. "bonde-internationaler", i vilkas program det heter: "Vi fordra avskaffande av skattebördan och nedsättande av skatterna för de medelstora bönderna, vi fordra skadeslöst beslagtagande av storgodsägarnas egendom samt gratis tillhandahållande av landområden för jordbruksidkande bondesöner." Och nu verkligheten:

Sovjetrysslands kornbodar, som tidigare bidrogo att livnära hela Västeuropa, äro ej mera i stånd att ens nödtorftigt livnära den egna befolkningen. Miljoner människor svälta ihjäl. Mellan GPU:s terrorapparat och bondebefolkningen rasar en förbittrad kamp. Judarna Kaganowitsch, Jagoda och Baumann ha radikalt genomfört tvångskollektiveringen, varvid mera än 15 miljoner bönder jämte deras familjer fysiskt tillintetgjorts.

Den huvudsakliga vinsten av den bolsjevikiska bondepolitiken är *terrorlagen* av 7 augusti 1932, som för varje "förseelse" av bönderna endast känner dödsstraff, 10 års tukthus eller tvångsarbete. Vid användandet av denna lag missbrukar Juda-Bolsjevismen t. o. m. barnen mot sina egna föräldrar. "Iswestia" av

(Forts. å sid. 4.)

Sanningen — Vägen

Ur det Mörkrets kaos, som utbrett sig över världen, söka människorna sig tillbaka till Ljusets ordning. Folkfrälsare i mängd uppenbara sig i dag liksom alltid, presenterande sina stolta program och lovande all jordens härlighet. Men löftena förbliva i regel ouppfyllda. Desillusion följer på desillusion, bakslag på bakslag. Knappt har ett välfärdsprogram hunnit visa sin värdelöshet, förrän ett nytt framföres till de godtrognas förvillande. I denna miljö framväxte en olycksdiger stämning av missnöje, oro och hat, vari omstörtningens förkunnare funno en tacksam jordmån.

Varje nutida folkfrälsare och reformator hade sitt patent, vilket dock vid närmare undersökning plägade visa sig härröra från den judisk-javeistiska giftverkstaden. Där den goda andan och viljan saknades, kunde givetvis ej några goda frukter växa, där spirade allenast det onda sädet. Benägenheten att vilja se till det yttre, till formen och skalet har varit en mänsklighetens olycka. Skenet togs för verklighet och verkligheten för sken. Den ene försvär sig med liv och själ till en styresform, den andre till en annan, utan att se till innehållet. Den ene idealiserar den politiska diktaturen, den andre demokratien. Men varken det ena eller andra styrelseskicket bjuder i och för sig garantier för en utveckling i välfärdens tecken.

I den yttersta nödens tid skola likväl människorna besinna sig — och slå in på den väg, som ensam kan rädda från hotande undergång, föra dem ut ur dödens atmosfär tillbaka till livets: *Sanningen*. Om de ej förut förstått, måste de nu ha lärt: att den väg, som Kristus för tvenne årtusenden sedan visade, är den enda som leder till frälsning ur judisk satanism. Liksom då gäller nu: Sanningen skall göra Eder fria! Sanningen är vägen till nytt liv och till frid på jorden! Det nya livet, människornas och folkens pånyttfödelse ur förstörelsen under Juda, liksom freden på jorden — äro just vad folken i dag längta efter. Nu liksom då är Livets väg den som leder till den Allsmäktige Guden, där Hans i Skapelsen nedlagda eviga lagar gälla såsom mänsklighetens lag.

Skall en lyckligare värld komma, måste människorna upphöra med att blott se till skenet och i stället se till den levande anden. Ett gott förhållande människorna och folken emellan förutsätter ett liknande tillstånd hos de enskilda. Här undgår ingen sitt ansvar i uppbyggandets verk. Alltjämt gälla Kristi ord: "Det I viljen människorna skola göra Eder, det gören I ock dem." Den renodlade egoismen, den gudlösa materialismen, som leda till kaos och allas krig mot alla, måste vika för den sanna gemenskapen, där den enskilde i god vilja underordnar sig det allmännas väl, en gemensamhetsanda som begynner i den trängre kretsen för att utbreda sig allt vidare, till folken och mänskligheten. Mammonsdyrkan måste vika för den sanna idealismen.

Tiden kräver en revolution, men ej en revolution med eld och svärd, i tårar och blod, utan: en *andens revolution,* en inre väckelse och pånyttfödelse, som återför människorna och folken till Gudsriket på jorden, där Sanningen, Rättfärdigheten, Kärleken och den Goda viljan råda. Genom Sanningsljusets helande lyskraft skall lögnens mörker skingras — och pånyttfödelsens dag komma.

Sanningen är vägen!

N. D. A. i Moskva-orienterade judehänder

Chefredaktören Leonard Ljunglunds tragiska sortie ur Nya Dagligt Allehanda den 1 oktober, då tidningen definitivt övertogs av de ledande engelsk-amerikanska judekretsarnas nye företrädare inom svensk politik och press, direktören Axel Wenner-Gren i Elektrolux, utgör en ny bekräftelse på den gamla sanningen, att det icke låter sig göra att samtidigt tjäna Gud och Mammon. Herr Ljunglund synes ha trott, att detta gick förträffligt. Men hans misstag är oerhört och ödesdigert. Liksom han slutade sin publicistiska bana med att för snöda gu'det släppa sin tidning åt de internationella judarna, så kom han också i verkligheten att tjäna den judiska mammonsmakten.

Redaktör Ljunglunds ansvar är så mycket större som han icke tillhörde de ovetande och i en falsk nationalisms namn talade till just den svenska publik, som på grund av bildning och allmän politisk inställning varit närmast att reagera i sant nationell anda. Sålunda kom han att avhålla alla dem från att handla i det fosterländska tecknet, vilka bort handla. Han ingav dem den falska föreställningen, att det politiska hem han företrädde var det ur nationellt svensk synpunkt rätta. Slutligen satte han kronan på sitt verk genom att sälja Nya Dagligt Allehanda för klingande valuta till den av Amerikas och Englands kahal- och börsjudar framskickade direktören Axel Wenner-Gren. Kretsen Roosevelt—Baruch—Untermeyer i U. S. A. och kretsen Wernher—Schuster—Rothschild i Britannien äro nu i den behagliga ställningen att genom sina härvarande ombud direkt kunna kontrollera den s. k. "nationella rörelsen".

Det har uppgivits i pressen, att herr Ljunglunds sortie ur Nya Dagligt Allehanda skulle skett under brytning med den nya ledningen och kommit tidigare än först ämnat var. I den avskedsartikel, som den nya ledningen 1 okt. ägnade tidningens avgående ägare och chefredaktör, fäster man sig särskilt vid en sats, som ger uttryck åt de hemliga styresmännens i vårt land gillande omdöme om hans politiska gärning. I den redaktionella avskedsartikeln "Leon. Ljunglund" hette det bl. a.:

"Leonard Ljunglund förenar i sin politiska åskådning 1880-talets individualism med 1890-talets känslobetonade nationalism. Han har säkerligen själv varit mindre traditionsbunden än man på sina håll ansett honom vara, men i ett hänseende har han otvivelaktigt följt *den strikta observansens* linje: han har varit övertygad om att svensk nationalism är ett så innehållsrikt begrepp, att det gör alla andra politiska bestämningar överflödiga" (kurs. av oss).

Man fäster sig särskilt vid det märkliga uttrycket, att redaktör Ljunglund i fråga om tolkningen av begreppet "nationalism" "följt *den strikta observansens linje*", vilket på frimurarspråket betyder: att han i sin nationella politik lydigt underordnat sig det regerande judiska frimureriets hemliga Övre Styresmän. I sin "personligt" starkt betonade nationella politiska verksamhet har han alltså följt direktiven från logekretsarna. I själva verket har hans politiska ideologi och strävan byggt å den frimureriska grunden.

Efter den Wenner-Grenska judekretsens övertagande av Nya Dagligt Allehanda utvecklas bladet i allt raskare tempo mot det av W.-G:s Moskva-orienterade "amerikanska" vänners mål. Ställföreträdande huvudredaktören dr. Ivar Ömans politiska inställning skiljer sig i verkligheten icke stort från den av Moskva- och New York-judarna omfattade bolsjevikiska, ehuru den för skenets skull höljes i en "nationell" kåpa. Betecknande för dr. Ö:s allmänna tendens är, att Nya Dagligt Allehanda nu presenterar Moskvas härvarande tjeka- och hemlige spionchef den "franske" juden Serge Cherchevsky-"de"-Chessin såsom en av sina främsta "kulturella" medarbetare.

Nya Dagligt Allehanda har nu rent av hedrats med en pioniär roll i den judaiserade likriktade svenska pressens projudiska och prokommunistiska verksamhet. För redaktör Ljunglund är givetvis huvudsaken, att han kunnat draga sig ur det besvärliga konkurrensspelet med en god köpeskilling.

Doktor Krook önskar strid!

Komministern Oscar Krook, en av ekumeniska rörelsens förgrundsfigurer i vårt land, har disputerat å ämnet "Uppenbarelsebegreppet" vid Lunds universitet för teologie doktorsgraden. Den uppmärksamhet som händelsen tilldragit sig i pressen visar, att utnämningen måste ha en särskild betydelse med hänsyn till de aktuella strävandena inom kyrkan. I en den 21 okt. i Nya Dagligt Allehanda införd intervjuartikel skildras bl. a. stämningen i det gamla ärevördiga huset Munkbron 9, där den nypromoverade teologie doktorn har sin bostad:

Hela huset står i festens tecken. Det doftar av blommor i trappuppgången och i doktorsvåningen hälsas besökaren välkommen av mopsen Peg, "som dagen till ära bär en *knallröd* rosett" (kurs. av oss). Borden därinne digna av "berg av kakor, tårtor, bullar, finesser, kända och okända ... Och inkilat mellan blomstervaserna och kakfaten ligga telegrammen".

Doktor Krook försäkrar N. D. A:s intervjuare, att han är i stridstagen, liksom en Luther i Worms:

"Jag ser gärna, att det blåser upp till strid ... Ånyo vidtar brottningen mellan äktkristna (ekumeniska?) tankar och antika metafysiska åskådningssätt, på vilken Luther i princip gjorde ett slut ... Ånyo kräver uppenbarelsen garantier och stöd. De hopplösa striderna mellan förnuft och uppenbarelse, tro och vetande taga vid. Förnuftet vill 'rena' de kristna tankarna, d. v. s. rationalisera eller sublimera dem. Men 'förnuftet' är ett mångtydigt begrepp ... Den tro, som i Worms stod sitt fasthetsprov, är skapad av uppenbarelsen, den kastar alla stöd och kryckor som obehövliga ... En omvälvning inträder, så djupgående, att den utgör den mest genomgripande sedan reformationen."

Att våra av "ekumenismen" gripna kyrkliga äro i färd med "en omvälvning" av mest djupgående art inom kristendomen, är till fullo bevisat i artikeln "Kristenhetens ödestimma" å annat ställe i tidningen. "Omvälvningen" skall nu tydligen i ännu högre grad förlänas vetenskapligt-teologiskt stöd, varvid doktor Krook med sin nya värdighet skall ha äran hävda den judaiserade kristendomens oantastbarhet såsom gudomlig "uppenbarelse" gentemot de framkommande kraven på lärans renande från judiskt-sataniska inslag. Det mänskliga förnuftet skall alltjämt hållas fjärran från religionen — människorna bevaras i "tro i enfald", såsom Jave-Juda fordrar.

Dessa spekulationer äro dock dömda att misslyckas!

Svensk rasskändning

Den svenska rasskändningens väg, som fört vårt folk i dess nuvarande förfall under Juda, inleddes på allvar genom frimurarrevolutionerna mot konungarna Gustaf III och Gustaf IV Adolf av Vasaätten samt upphöjandet av den fransk-judiske jakobinen Bernadotte å Sveriges tron. Bernadotteska regimen öppnade slussarna till detta land för judendomen, vilken genom blodsblandning med den nordiska svenska rasstammen här skapat ett nytt ledarskikt utan solidaritet med det egna folket. Med tillhjälp av detta nya ledarskikt av bastarder är det som Juda i dag utövar sin hemliga maktbefogenhet i det svenska samhället.

Rasskändningen av vårt folk har bedrivits efter plan och system, med stöd såväl ovan- som nedanifrån. En av pionjärerna i arbetet för svenskarnas rasliga förstörelse var den av judepressen lancerade och populariserade kommunisten Hinke Bergegren. Att Hinke i sin fanatiska propaganda för preventiva medel, fosterfördrivning och rasskändning icke arbetade på måfå utan i full vetskap om vad saken gällde, framgick tydligt av hans offentligt gjorda uttalanden. I sin sista å A.-B. Politikens förlag 1935 utgivna propagandaskrift *"Begick jag ett misstag då jag propagerade för kärlek utan barn?"* yttrar han bl. a. följande:

"Jag tänker på de sifferspådomar, som kanhända komma att totalt överlistas av invandring av både arbets- och avelsskickliga unga man- och kvinnfolk. Detta är ingen omöjlighet, tvärtom antagligt. Invänder någon, att på så sätt bleve rasen inte längre ren, påminner jag om att gamla Sverige, såsom det alltid heter då det skall vara smeknamn, tagit emot judar, och det har inte bekommit landet illa. De äro lika goda svenskar som vi med ariskt blod i dopet filtrerat".

Hinke Bergegrens "ariska blod" tål säkert ingen närmare granskning. Förövrigt må observeras den skadeglädje, varmed förf. konstaterar de invandrade judarnas "avelsskicklighet" och blodsblandning med den svenska rasstammen. Där är det betecknande nog icke längre fråga om "barnlös kärlek".

I samma rasskändande anda vilja i dag huset Bernadotte och riksdagen genomdriva en grundlagsändring, som utlämnar Sveriges tron åt utländska judinnor och deras judiska bastarder. Man erinre sig, hur denna planerade rasskändning å tronen inför folkrepresentationen motiverades med att det numera icke gåves möjlighet för en prins att finna ett ståndsmässigt äktenskap, ett påstående som icke är med sanningen överensstämmande. Exempel härpå erbjuda prinsessan Juliana av Holland och arvprins Gustav Adolf av Sverige. Det måste anses uteslutet, att konung Gustav med sin germanska härkomst å mödernet och sin högsinnade tyska gemål så skulle förneka vår gemensamma arisk-germanska stam, att han funne en judeimport å Svea rikes tron såsom av nöden påkallad. Detsamma gäller givetvis kronprins Gustav Adolf.

Man frågar sig då *vem* och *vad* som kunnat inspirera Konungen och regeringen i deras brådstörtade, av riksdagen preliminärt antagna beslut om ändring av Sveriges grundlag rörande tronföljden, vilken ändring, om den ginge i verkställighet, skulle få så ödesdigra följder för vårt folk. Idén att bereda vägen för en judinna till tronen kan blott ha emanerat från den judiska kahalen (den judiska statsregeringen i synagogan), med all sannolikhet från förre kahalföreståndaren i Stockholm, den i dagarna avlidne livmedikus hos H. K. H. prins Carl och synnerligen intimt med dennes familj lierade dr. Arthur Fürstenberg samt överrabbinen Marcus Ehrenpreis. Nya Dagligt Allehandas uppgift, att det brådstörtade preliminärbeslutet om ändring av tronföljdsordningen i första hand skulle avse prins Carl j:r, vilkens tillämnade brud ställt som villkor för förbindelsens ingående att hon tillerkändes rätt till svenska tronen, framstår därför såsom högst sannolik.

Men Sveriges folk reser häremot sitt bestämda veto!

Det dyrbara nya Babel

Sveriges deltagande i den judisk-frimureriska institutionen Nationernas förbund drog budgetåret 1934/35 en kostnad av 665,000 kronor. För de gångna 15 åren beräknas vårt medlemskap i förbundet ha kostat sammanlagt omkr. 7 1/2 miljoner kronor.

Vårt folk borde kunna ha bättre användning för sina penningar än att vräka dem på det nya Babel i Genève.

*

Träd icke för nära!

Bonniers "Husmodern" har gripits av ett intensivt intresse för vakthundar — i all synnerhet för sin skyddsling prins Carl j:rs nya rottweiler "Hector". Å vignettsidan och inuti tidningens nummer 41 skådas den unge prinsen med sin utvalde väktare i olika poserande ställningar. Rottweiler och alldeles särskilt det under sakkunnigaste utbildning stående exemplar av släktet, som har prins Carl j:r till herre, är — försäkrar Bonnierorganet — något fullkomligt enastående. Hector artar sig till en prydnad och heder för hela rottweiler-släktet:

"Han börjar verkligen förstå sig på att lyda. Han kan redan apportera och söka upp saker och lägga sig ner och ge skall på kommando. Han lovar att bli en heder för släktet rottweiler: lugn och saklig, men inte att leka med. Obehöriga göra bäst i att för framtiden låta bli att fingra på prins Carl j:rs bil eller att objudna stiga för långt fram i hans rum. Den som äger en skyddsdresserad rottweiler kan verkligen känna sig skyddad".

Man får hoppas, att de som ha till vana eller kanske rättare sagt ovana att träda prins Carl j:r för nära, skola taga Bonnierorganets varning ad notam. Ty "Hector är icke att leka med" och är — väldresserad.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Frimureriet i upplösning

Även i Sverige utträda bröderna ur logerna

Frimureriet, den sataniska judendomens förnämsta ideologiska och politiska kamporgan i vår tid, går mot sitt fall. Sedan hemlighetsfullheten kring den judiskt-imperialistiska internationella sammanslutningen upphört, är det slut med dess attraktionskraft och förutsättningar att existera och verka. Ty frimureriets hemlighet — Juden och hans kommunistiska världsmessianism — är i dag helt uppenbarad för världen. I alla länder, där Salomos mureriska tempelbygge ännu ej av statsmakten förbjudits såsom stats- och folkfientlig verksamhet, befinna sig också bröderna på full flykt från logen.

Inför den överhängande faran av ett folkens uppvaknande ur det judiska bannet, lät Juda för icke länge sedan genom frimureriet en antifascistisk kampparoll gå ut över världen. Frimureriet uppfordrade genom alla sina underordnade organ inom press och politik folken till ett allmänt korståg mot det "fascistiska barbariet", vilket förklarades hota världsfreden. Först skulle det fascistiska Italien störtas genom en provocerad krigisk aktion av "Lejonet av Juda" i Abessinien i spetsen för de undertryckta färgade folken, vilka med stöd av Nationernas förbunds stater skulle utplåna det vita Europa för att där med Moskvas hjälp upprätta ett sovjetrött judevälde i likhet med det i Ryssland. Omedelbart efter Mussolinis och det fascistiska Italiens störtande skulle Hitler och det' nationalsocialistiska Tyskland utplånas.

Men det lyckades icke det judiska världsfrimureriet att efter beräkning förverkliga sin uppgjorda stora plan. Mussolini gick såsom segrare ur den väldiga striden mot världsjudendomen, frimureriet, komintern och Nationernas förbunds 52 sanktionsstater. "Alla de färgade folkens kejsare" Haile Selassie, fick gå i landsflykt. Och det nationalsocialistiska Tyskland reser sig, trots alla av världsjudendomen igångsatta inringnings- och utsvältningsförsök, under Hitlers statsmässiga ledning allt friare och starkare. Såsom ett sista desperat försök påbjöd nu frimureriet "folkfrontsregimer" och allmän öppen kommunistiskt-revolutionär aktion, särskilt i Europas stater. Efterhand kulminerade krisen i Spanien, där de fosterländska elementen i sista timmen ingrepo och hejdade Moskvas övertagande av landets öden. På Spaniens jord står nu den avgörande tvekampen mellan västerländsk kultur och judiskt-asiatiskt barbari under frimurerisk-kommunistisk regi. Men av allt att döma, kommer utslaget att falla emot Österns anstormande skaror till förmån för det ariska Europa. Denna utveckling måste medföra Judas, frimureriets och den kommunistiska världsrevolutionens fall.

På den judiskt-frimureriska fronten är Sverige ett av de länder, som mest ostentativt framträtt. Såsom t. ex. i N. F.-aktionen mot Italien och vid intagandet av Sovjet-Rysslands världsrevolutionära representant i Nationernas Förbund i Genève. Så mycket angelägnare har man här också varit att till varje pris förhindra upplysnings spridande, på det att ej den frimureriska aktiviteten i Sverige skulle försvåras eller hindras. Den mot tidningen Nationen de senaste åren under Loge-Direktoriums för IX. Frimurarprovinsen ledning bedrivna hemliga och öppna terrorn, som kulminerade i det den 10 okt. 1935 utfärdade laglösa förbudet mot vår tidnings saluförande i den' offentliga tidningsförsäljningen såsom "omoralisk", vittnar om den oro som gripit vederbörande över Sanningens uppenbarande.

Ingen terror förmår dock längre hejda frimureriets i Sverige liksom i andra länder fortgående upplösning. Från de mest skilda håll vittnas om denna upplösning, hur nyrekryteringen av bröder stoppas, hur bröderna vända Salomos logetempel ryggen etc. Glädjande nog är processen i full gång även i Sverige, såsom framgår av nedan återgivna, i dagarna till Ordföranden i IX. Frimurarprovinsens Loge-Direktorium, häradshövdingen Yngve G. Wisén från ett flertal svenska frimurarbröder inlämnade utträdesanmälan:

"Till Ordföranden i Loge-Direktorium för IX. Frimurarprovinsen, Herr Häradshövding Yngve G. Wisén.

Frimurarorden. Stockholm.

På grund av vunnen övertygelse, att vårt medlemskap i Frimurarorden strider mot den svenska medborgaranda av nationell och social solidaritet, som vi undertecknade omfatta och bekänna oss till, få vi härmed meddela vårt utträde ur Ordenssamfundet och anhålla, att Ni måtte underrätta vederbörande instanser inom Frimurarordens IX. Provins om detta vårt beslut, samt att Ni måtte gå i författning om våra namns strykande snarast möjligt ur samtliga Ordens matriklar.

Stockholm den 31 oktober 1936.

Nils von Bahr.
Kapten. Berlin.

C.-E. Carlberg.
Ingenjör. Stockholm.

Robert Westerlund.
Fil. lic. Stockholm.

Carl Rudberg.
Tullkontrollör. Stockholm.

A. Edvards.
Kapten. Stockholm.

Alfred Trovall.
Direktör. Stockholm.

Martin Andréason.
Musikdirektör. Stockholm.

Holger Möllman-Palmgren.
Redaktör. Göteborg."

Vi hälsa med glädje det nu tydligen på allvar begynta utträdandet ur Frimurarorden i Sverige. Världen skall se, att det nordiska kynnet lever kvar hos Nordens svenskar, vilka icke ämna låta skrämma sig av några pålurade hemliga judiska blodseder från att handla i sin ras' och sitt folks anda. Det förhåller sig ju så, att det stora flertalet frimurarbröder med falska upplysningar inlockats i logerna, där de intet ont anande ställas inför fullbordade fakta och underkastas en infernaliskt utstuderad andlig bearbetning i judaiserande riktning och ofta omedvetet engageras i judendomens världsimperialistiska strävanden.

Enligt vad som kommit till vår kännedom skall det spanska frimureriets engagemang med Moskva i det pågående inbördeskriget i särskild grad ha väckt förbittring inom svenska frimurarkretsar och där även starkt påverkat tendensen till utträde ur logerna.

Fredspriset åt Hitler!

Den kände finske patrioten *Y. W. Jalander* i Helsingfors har offentligt framfört förslaget, att årets fredspris skall tilldelas Tysklands ledare och rikskansler A d o l f H i t l e r i hans egenskap av "Europas fredsgarant". Förslaget har väckt livlig uppmärksamhet inom och utom Europa och förtjänar allt beaktande, även om utsikterna under rådande förhållanden icke äro stora att få det accepterat av den institution som omhänderhar utdelningen av Nobels fredspris. Vederbörande vilja sannolikt ej utmana världsjudendomen genom att redan nu låta Hitlers fredsverk komma till sin rätt.

Förslagsställaren skriver bl. a.:

"Fredspriset bör utdelas åt någon, som positivt befrämjat fred och avvärjt krig.

Genom pånyttfödande och framförallt genom fullföljande av den nationella stortyska riksenhetstanken har han icke blott skapat och i sin hand koncentrerat den tyska fredsviljan både inåt och utåt. Han har av Tyskland icke blott skapat det fredligaste uppbyggande landet i hela världen, utan även av detsamma skapat det starkaste värnet för fredens upprätthållande i Europa. Det är ju absolut oemotsägbart, att Europas och världens största krigsfara kommer från den bolsjevikiska imperialismen. Skulle icke Hitler 1933 kommit till makten i Tyskland, är det säkert att Europa i sin helhet nu befunne sig i ett ännu värre upplösningstillstånd än Spanien för närvarande har att uppvisa. Genom sitt övertagande av makten i Tyskland och dess snabba militära stärkande har Hitler i varje händelse och ogensägligt redan *positivt befordrat freden,* ty han har därmed förhindrat bolsjevismens intåg i Centraleuropa."

Largo Caballero — »hedersgudlös»

Efter Largo Caballeros, "Spaniens Lenins" övertagande av regeringspresidiet i det röda Madrid beslöt styrelsen för de Gudlösas förbund i Ukraina att utnämna honom till "hedersgudlös", en av den judiska sovjetmaktens allra högsta utmärkelser. Caballeros bild hänger nu på väggen i alla gudlöshetslokaler i hela Sovjetunionen och hans namn är inristat å alla de s. k. hederstavlorna — om detta nu kan vara honom till tröst i hans för dagen så beträngda läge. Vid sidan av hans bild och hans namn återfinnes bl. a. den beryktade judiske bankplundraren Wallach-Litwinow-Finkelsteins, numera sovjetrysk utrikeskommissarie.

Det synes ovisst om den nye "hedersgudlöse", när detta läses i tryck, längre är spansk ministerchef. Utvecklingen tyder på, att hans saga som "Spaniens Lenin" lider mot sitt slut.

Inom ledande frimurarkretsar förnekas visserligen, att Svenska Stora Landslogen skulle ha några förbindelser med Spaniens loger, men en blick i IX. Frimurarprovinsens kalender för 1928 visar lögnaktigheten i detta tal. I nämnda kalender läses nämligen å sid. 637 följande angående Svenska Stora Landslogens officiella förbindelse med Spaniens Stororient:

"Grande Oriente Espanol .(Madrid, Pretil de los Carsejos 5). St. M. Euripue Gras. St. Sekr. José Lescura, Subintendent. Representant för St. S. L. L. (Stora Svenska Landslogen) J. A. March. Överste".

Alltså lönar det sig icke att neka, Herrar Högsta Ämbetsmän . ' .!

Vi konstatera med ej minst tillfredsställelse ingeniören C.-E. Carlbergs utträde ur Frimurarorden. Ingenjör C. har genom Svea Rikes Förlag och Samfundet Manhem gjort en värdefull insats i det pågående nationella och kulturella upplysningsarbetet och hans ställning måste givetvis stärkas genom utträdet ur orden. Detsamma gäller kaptenen Nils von Bahr i Berlin, vilkens medlemskap av Frimurarorden vi i våras i visst sammanhang ansågo oss böra offentligt påtala; vår då mot kapten v. B. framförda kritik bortfaller i och med hans nu tillkännagivna utträde.

Man får hoppas, att flykten ur logerna också i Sverige måtte utveckla sig till en allmän företeelse.

Det nationella Spanien

Ämnar varken tolerera Romkyrkans eller Judas politiska herravälde

Händelseutvecklingen i Spanien tyder alltmer bestämt på slutseger för de nationella och nederlag för den Moskvaledda "folkfrontsregeringen". Det bör under sådana förhållanden ha sitt intresse att erfara vad man på andligt ledande nationellt håll hyser för planer med avseende å Spaniens framtida politiska utveckling. En orientering häri lämnas i en intervju med "den andlige ledaren av den spanska nationalsyndikalistiska rörelsen", skriftställaren M a u r i c i a K a r l, intervjun återgiven i *Völkischer Beobachter.*

Den nya spanska staten skall vara fri och oavhängig — inledde Mauricia Karl sitt uttalande —. Detta kan endast uppnås genom *avlägsnande av inflytanden* av all från utlandet ledd *hets,* som i synnerhet bedrives av *marxismen,* av *anarkismen* och av *frimureriet.* Vidare måste den osunda kapitalismen, vilken till sitt innehåll är internationell och i sina maktanspråk antinationell, undanröjas. I stället för den oavhängiga och för anarkistiska ändamål missbrukade kapitalismen skall i det nya Spanien *kapitalet såsom instrument i regeringens hand* vara underkastat en bestämd lagstiftning. *Arbetarfrågans lösning* skall energiskt upptagas samt inledas med klasskampens avlägsnande.

De spanska nationalsyndikalisterna fordra *kyrkans skiljande från politiken.* De se i den katolska kyrkans dogma icke något anspråk på politiskt överherravälde. Man måste skarpt skilja mellan prästerskapets kyrkliga plikter och deras politiska strävanden, vilka senare under alla förhållanden skola bekämpas. Envar, som möjligen vill betjäna sig av kyrkan såsom politiskt verktyg till skada för enheten, skall utan hänsyn tillintetgöras. Inflytandet från ledaren av katolska folkaktionen, *Gil Robles,* vilken genom sitt kompromissande med liberalismen och marxismen störtat Spanien i en avgrund, skall i framtiden icke tillåtas.

Judefrågan måste i Spanien erhålla en särskild behandling, då den här ej uteslutande låter sig lösa ur rasteoretiska synpunkter. Bortsett från det självklara förvägrandet av varje fortsatt judisk invandring har kampen mot judendomen i första linjen att inrikta sig mot dess politiska verksamhet. Detta betyder, att man framför allt hänsynslöst skall utrota frimureriet, vilket strävat efter att återvinna de spanska rasblandningarna för judendomen samt för uppnåendet av detta mål betjänar sig av anarkismen och kommunismen. Ett stort antal kända spanska vänsterpolitiker intaga höga grader i frimureriet och äro av judisk härstamning.

I den nya staten skall allt hållas borta, som kan skada nationens enhet. Alla tvivel äro numera undanröjda. Och om det också är utomordentligt beklagligt, att många ledare av det nationella Spanien icke mera äro i livet, har deras död likväl befrämjat rörelsens enighet. General Franco är den, vilken såsom ende kandidat spontant har kunnat upphöjas till det nationella Spaniens överhuvud.

Beträffande *utrikespolitiken* kommer det nya Spanien att intaga den ståndpunkten: *varje nation har plikten att i en avgörande kamp taga ställning mot den asiatiska bolsjevismen. Det nationella Spanien skall framträda ur sin utrikespolitiska passivitet och ansluta sig till de auktoritära staternas gemenskap.*

Mauricia Karl förklarade sig slutligen med beundran och varmt deltagande ha följt den nationalsocialistiska politikens framgångar i Tyskland. "Vad skulle — så lydde hans avskedsord till intervjuaren — bliva av världen utan Adolf Hitler?"

Med största intresse erfar man, att det blivande nationella Spanien icke ämnar tolerera vare sig judendomens eller den romerska katolicismens politiska herravälde. Den spanska nationen har ju i gången tid mer än någon haft att lida under det fruktansvärda bannet av den maktstrid, som utspelats mellan de om världsherraväldet konkurrerande makterna Juda och Rom. Av särskilt intresse är vidare Mauricia Karls konstaterande, att frimureriet i Spanien — med vilket det svenska såsom vi tidigare påvisat officiellt samarbetar — vore den huvudansvarige för det nu pågående, fasansfulla broderskriget. Detta faktum bör utgöra en maning till andra folk att medan tid är se upp med det "välgörenhetsutövande" internationella brödraskapets verksamhet!

Rothschilds och mordet å Gustaf III

Då namnet Rothschild plötsligt råkat aktualiseras inför svensk publik, bör det ha sitt intresse att något närmare studera det från sin revolutions- och krigsverksamhet i Europa sedan den stora franska revolutionen 1789 kända judiska finanshusets förflutna. I sin till svenska översatta bok "Den hemliga världsregeringen eller 'Den dolda handen'" (sid. 50) refererar den ryske emigrantgeneralen greve *Cherep-Spiridovich* mrs N. Websters i "Världsrevolutionen" (1921) återgivna citat ur "Revolutionen" (La Révolution) av Charles D'Héricault (sid. 104):

"1782 beslöts i Wilhelmsbad att flytta huvudkvarteret för det 'upplysta' (= återjudaiserade eller återsataniserade) frimureriet till Frankfurt a/M, som 'tillfälligtvis' var den judiska finansens bålverk, under kontroll av sådana styrande medlemmar av rasen som Mayer Amschel Rothschild. I detta huvudkvarter i Frankfurt uppgjordes den jättelika planen till en världsrevolution, och det var där, som på en stor frimurarkongress 1786 Ludvig XVI:s, Gustaf III:s av Sverige och kejsar Josef II:s av Österrike mördande definitivt beslutades".

Enligt general Spiridovich tillhörde slottet Wilhelmsbad — där frimurarkongressen 1786 enligt ett flertal författare även skall ha hållit möten och behandlat mordplanen — lantgreven Fredrik av Hessen-Cassel, stormästare i det bayerska frimureriet, vilkens 'alter ego' (andra jag) och praktiskt taget minister för landets finanser och utrikes ärenden var ovannämnde Amschel Mayer, den blivande Rothschild I, "världens kejsare".

*

»Folkfrontsrörelse» i Danmark

Den danske Moskvakommunisten Thörgersen har återkommit till sitt land efter en flerårig utbildning i Sovjet-Judéen samt utfärdat nya riktlinjer för "det danska proletariatets kamp". Parollen lyder: *Folkfront efter franskt mönster!* Med Moskva i ryggen till den avgörande kampen! Vid senaste landstingsvalen, där kommunisterna själva icke uppställde kandidater, uppmanades trosfränderna att rösta på det socialdemokratiska regeringspartiet, vilket de hade att försvara, "i nödfall med vapen i hand"; det gällde nu att tillkämpa sig makten i Danmark, "om det så skulle ske i förbund med djävulen"!

Danska kommunistorganet "Arbeiderbladet" skrev den 16 augusti: "En allmän folkfordran måste vara: upplösandet av alla fascistiska formationer samt fängslande av deras ledare, särskilt de fascistiska grevarna (Bernt Holstein och Knuth), vidare ett stormangrepp av arbetarrörelsen och demokratien mot nazismen genom en folkfront, omfattande hela det arbetande folket, vilken genast träder i kraft till landstingsvalrörelsen. Arbetarbefolkningen och den danska demokratien måste handla, innan det är för sent! Lären av Spanien!"

Vad Moskvajudarna avse med sina i hela världen påbjudna "folkfronter" ligger numera i öppen dag: en häxsabbat lik den vi senast bevittnat i det spanska inbördeskriget.

Boken om
Nordens största politiska skandal

"Erich, Maydel och legationsschismen i Stockholm."

Under denna titel har i dagarna f. legationsrådet Teo Snellmans häpnadsväckande skrift till finska riksdagens justitieombudsman utkommit i svensk översättning. Pris 3 kr.

Boken kan rekvireras direkt från
S V E A R I K E S F Ö R L A G
Odengatan 42, Stockholm

Bonderörelsens organisering

I andra decenniet av detta århundrade försprodes bland Sveriges jordbrukande befolkning en kraftfull rörelse *för* befrielse ur det iråkade oket under den judiska internationalismen, *för* bondeklassens och folkets i dess helhet återupprättande på svensk grund. Denna folkrörelse gick under namn av bonderörelsen till en början fram å skilda linjer men enades slutligen i det nuvarande Bondeförbundet. Först uppstodo i Västergötland tvenne mera lokalt betonade sammanslutningar, den ena lydande namnet "Bondeförbundet" och med godsägaren Carl Berglund i Gimmene såsom ledare, redaktören Källman såsom agitator och tidningen "Landsbygden" såsom organ, den andra med lantbrukaren Karl Andreasson i Åsen såsom ledare, redaktören E. Dürango såsom organisatör och tidningen "Jorden och Folket" såsom organ.

De nämnda båda bondepolitiska organisationerna Bondeförbundet och Svenska Bondeförbundet samt deras respektive organisatörer och tidningar förde en ytterst hetsig inbördes konkurrensstrid ute i lantkommunerna, ungefär som de olika "nazist"-grupperna i våra dagar. Någon egentlig dragningskraft å bönderna i Skåne, där undertecknad vid denna tid idkade praktiskt jordbruk, hade de konkurrerande "västgötaorganisationerna" icke, varför de i sin expansionssträvan där icke lyckades vinna någon egentlig anslutning. För att överhuvud lyckas genomföra bonderörelsen i "kungariket Skåne" med dess lokalt särdeles medvetna befolkning, måste saken tagas på ett annat sätt. Därför uppgjorde undertecknad en plan, som i väsentliga drag till slutet också genomfördes.

Våren 1914 bildade jag en skånsk bondeorganisation, benämnd "Skånska Bondeförbundet". I egenskap av befullmäktigat ombud för detta förbund reste jag i juni samma år till Stockholm för att träda i förbindelse med representanter för bondetågsorganisationen och söka vinna dessa för startandet av ett bondepolitiskt riksförbund med säte i Stockholm, till vilket *dels* de olika lokala bondeförbunden och *dels* bondetågsorganisationens lokalavdelningar jämte medlemmar i alla delar av landet skulle förmås ansluta sig. Min fullmakt berättigade mig att utfästa för Skånska Bondeförbundets — som i juni 1914 omfattade ett 40-tal lokalavdelningar — omedelbara anslutning till ett startat dylikt riksförbund. Planen utvecklades efter beräkning. I november

Gruppbild från J. R:s centralstyrelses sammanträde.

Denna bild är från ett sammanträde med Jordbrukarnas Riksförbunds centralstyrelse efter föreningen med Svenska Bondeförbundet i Stockholm 1915. Sittande från vänster: nämndeman Träff i Godegård, numera redaktören Elof Eriksson, godsägaren Gustaf Eriksson (död), häradshövding Johannes Nilsson i Gårdsby, centralstyrelsens ordf. (död), bondetågsledaren Uno V. Nyberg i Långtora, disponenten Zetterström, Östersund och kaptenen Ehrenborg å Kråk (död). I den bakre raden stående synas tredje från vänster förre ordföranden i det sammanslagna "Svenska Bondeförbundet", lantbr. Karl Andreasson i Åsen (död) och numro två från höger redaktören E. Dürango, utgivare av J. R:s organ "Vårt Land och Folk" (död).

1914 bildades å ett möte i Stockholm interimistiskt "Jordbrukarnas Riksförbund", vilket den 6 februari 1915, årsminnesdagen av det historiska Bondetåget, konstituerades å hotell Continental i Stockholm efter en våldsam sammandrabbning med amiral Lindmans utskickade agenter, däribland riksdagsmannen Jespersson å Dorisborg, vilka trots den stränga kontrollen och mötets privata och hemliga karaktär lyckats smyga sig in i möteslokalen.

Omedelbart efter Jordbrukarnas Riksförbunds bildande beslöts på sammanträde i Malmö Skånska Bondeförbundets anslutning till J. R. Härpå inleddes förhandlingar med ledarna av Svenska Bondeförbundet och Bondeförbundet. Resultatet blev en överenskommelse mellan J. R. och Svenska Bondeförbundet om sammanslagning med bevarande av Jordbrukarnas Riksförbunds namn. Svenska Bondeförbundets tidning "Jorden och Folket" antogs såsom de sammanslagna förbundens organ under namnet "Vårt Land och Folk" samt med redaktören Dürango som redaktör. Försöken att komma till samförstånd med Bondeförbundet strandade dock tills vidare på ledarens av detta förbund ovilja mot en enighet på sammanslagningens grund.

Efter övertagandet av J. R:s riksorganisatoriska verksamhet i Stockholm 1918 såg jag såsom en av mina främsta uppgifter att slutligt förverkliga min gamla tanke på bonderörelsens enande genom att framtvinga en sammanslagning av Jordbrukarnas Riksförbund och Bondeförbundet. Denna min strävan reste emellertid emot mig oerhörda krafter, vilka uppenbart hade ett starkt intresse av söndringens fortvaro. Först gjordes ett försök att förekomma enighetsplanen genom att köpa mig. Allmänna Valmansförbundets ledning sände en dag riksdagsman Dan Poppius för att personligen underhandla med mig om en sammanslagning mellan J. R. och A. V:s landsbygdsorganisation på villkor som innebure J. R:s uppgående i A. V. För min medverkan, vilken förmenades "garantera" planens genomförande, erbjöds mig ett högermandat med ledarställning i riksdagens första kammare samt obegränsade ekonomiska resurser och tidningsstöd. Amiral Lindmans underhandlare, riksdagsman Poppius måste dock återvända till A. V:s arbetsutskott med ett tämligen ohövligt svar, ungefär så lydande: "Veten hut!" Härefter forcerades mina ansträngningar för en sammanslagning av J. R. och Bondeförbundet till ett avgörande, vilket framkallade en våldsam motkampanj mot mig personligen. Judarnas i bonderörelsen inskickade agenter (främst den på prof. Wohlins förslag anställde ekonomidirektören Leander, samtidigt klubbmästare i judiska Publicistklubben och juden Eliassons i Barnens Dag närmaste man, vilken genom den mest underliga ekonomiska ledning på några år lyckades störta förbundsorganet Vårt Land och Folk i en ruinerande miljonskuld) uppdiktade alla slags lögnhistorier emot mig. De beskyllde mig bl. a. för planer å "förräderi" mot kamraterna i J. R:s ledning, vilka jag i hemlighet skulle "sålt" till Bondeförbundet mot löftet om erhållande av ledareskapet i den sammanslagna organisationen! Denna lögn- och hetstrafik, som särskilt understöddes av riksdagsmannen Johansson i Brånalt, sprängde solidariteten inom J. R:s ledning. Efter en serie upprivande strider lyckades det mig slutligen 1921 att genomdriva J. R:s och Bondeförbundets sammanslagning under det sistnämnda förbundets namn. Vid tillfället räknade J. R:s organisation c:a 800 lokalavdelningar, av vilka det stora flertalet organiserats under min ledning, i alla delar av landet.

Omedelbart efter enighetsverkets, min organisatoriska uppgifts fullbordande tillkännagav jag mitt utträde ur bonderörelsen — för att ägna mig åt en ny uppgift: den såsom fri och obunden publicistisk upplysare.

Elof Eriksson.

Kristenhetens ödestimma

(Forts. fr. sid. 1.)

diskussionsämnena å frimureriets logemöten och i dess tidskrifter förberedde frimurarbrodern J o u i n trenne år före folkförbundets start världen på förbundets snara tillkomst i publikationen "Le Quadrocentaire de Luther et le bicentaire de la Franc-maconnerie". Jouin yttrade här bl. a. sid. 14: "Folkförbundet är för logerna slutstrecket å demokratien, första steget till Europas Förenta Stater, eller rent av till Världens Förenta Stater". Under 1916 behandlades det blivande folkförbundet å konferenser i olika franska loger, varpå det egentliga organisationsarbetet vidtog. Den 14 och 15 januari 1917 hölls en frimurarkonferens för alla de allierade staterna, varvid beslöts "att inkalla en frimurarkongress för de allierade och neutrala staterna för att utforska de medel, genom vilka man skulle kunna skrida till grundandet av folkförbundet, för att befria mänskligheten från kommande katastrofer, vilka hindra civilisationens frammarsch" (inbjudningsskrivelsen daterad 25/3 1917). Undertecknarna av inbjudan, frimurarbröderna

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 1.)

28 maj 1934 berättar, hur en flicka anger sin fader, som använt kollektivspannmål för sitt behov. Fadern hemfaller under det i terrorlagen fastställda dödsstraffet. Barnet prisas offentligt.

Den som icke lyder skjutes

I det förutvarande Tyskland hade kommunistiska partiet uppställt följande fordringar i sitt beryktade *soldatprogram*: Punkt 11: "Avlägsnande av alla misshagliga överordnade." Punkt 20: "Upphävande av kaserntvånget." "Befrielse från kadaverlydnad" och "Arméns demokratisering" lydde slagorden.

Men morgonen efter upprättandet av den bolsjevikiska diktaturen följer de verksammas tvångsmobilisering. Den som icke lyder skjutes eller hamnar i tjekans blodskällare. I stället för den frivilliga folkmilisen enhetlig befälsmakt, järnhård proletärisk disciplin, stränga kasernering, krigsrätter.

Av "kamraterna kommendörerna" bliva löjtnanter, kaptener ända till röda marskalkar. Och cyniskt öppet medger sovjetjuden *Rabinowitsch*, att den föregivna "demokratiseringen" av armén, "endast är ett medel för arméns erövring".

»Kvinnoparadiset»

En annan, mycket trodd bolsjevikisk paroll är *"kvinnans befrielse"*. Man utlovar kvinnan befrielse från det husliga oket och fullständig likställdhet med mannen. "Revolutionen är maktlös, så länge begreppen familj och familjeförhållanden bestå", fastslogs uttryckligen å kominternkongressen 1924. Men i Sovjetunionens praxis ter sig kvinnans beprisade frihet sålunda, att kvinnan skyddslöst är prisgiven åt mannens villkor och tvungen att förtjäna sitt livsuppehälle genom det svåraste kroppsliga arbete. T. o. m. i de beryktade tvångsarbetslägren befinna sig över 1 miljon kvinnor.

Vidare uppger sig den bolsjevikiska propagandan ha befriat kvinnan från bekymren för sina barn. Dessa övertoge Sovjetunionen själv. Men vid samma tid nödgas den officiella partipressen göra det medgivandet, att hären av vilda barn och ungdomskriminaliteten ständigt växa. Ett särskilt dragkraftigt propagandamedel för bolsjevikerna är fordran på upphävande av förbudet mot fosterfördrivning. Verkningarna av den nu sedan 18 år tillämpade fosterfördrivningspraxisen äro emellertid så förhärjande, att Sovjet numera själv vill förbjuda fördrivning.

Toppunkten av förljugenhet uppnår den bolsjevikiska kvinnopropagandan i påståendet, att prostitutionen vore ett nödvändigt borgerligt ont och i kommunismen slutgiltigt försvunnet. I intet land i världen utgör prostitutionen en så allmän företeelse som i Sovjetunionen. Redan för att försäkra sig om sin arbetsplats måste de förvärvsdugliga kvinnorna finna sig i att uppfylla sina överordnades alla önskningar.

I "kvinnoparadiset" är kvinnan i ordets sannaste bemärkelse fritt villebråd för de judiska sovjetkoryféerna.

Ett särskilt krasst exempel på hur den liberala Västerns glanslösa politiker faller för sovjetpropagandan lämnade *Herriots "studieresa"* under hungerperioden 1933. Härom skrev det förvisso ej nationalsocialistiskt inställda judiska organet "Forward" i New York:

"Dagen för delegationens ankomst blev hela Kiews befolkning kl. 2 på natten mobiliserad — för rengöring av huvudgatorna och smyckande av husen. Tiotusentals händer bemödade sig krampaktigt att giva den vanskötta och nedsmutsade staden ett europeiskt utseende. Alla ställen för utdelning av livsmedel, kooperativa butiker o. dyl. voro stängda. Ståendet i kö var förbjudet. De förkomna horderna av vilda barn, tiggare, hungrare, alla voro liksom försvunna från jorden. I gatuhörnorna stoltserade beridna militärer på ståtliga hästar, vilkas manar voro genomflätade med vita band — en bild som Kiew varken förr eller senare fått skåda."

Jättestor röd upprustning

Ett speciellt paradstycke i bolsjevismens propagandaarsenal är fordran på arméns avskaffande, den *"allmänna och fullständiga avrustningen"*. Under slagorden "Aldrig mera krig", "Krig mot kriget", "Ut till kamp mot krigsrustningar" påyrkade sålunda tyska kommunistiska partiet på sin tid ett folkavgörande av följande innehåll: "Byggandet av pansarskepp och kryssare av varje slag är förbjudet". Och redan i februari 1932 begagnade juden *Finkelstein-Litwinow* en av de otaliga avrustningskonferenserna i Genève till att förkunna lösningen av den "fullständiga avrustningen" av världen. Tills i dag har intet förändrats i denna förljugna metod, såsom samme Litwinows utlåtanden i juni d. å. visa, då han åter talade om den "fullständiga avrustningen" såsom "fredens maximalgaranti".

Detta är bolsjevikisk propaganda. Hur ser däremot *verkligheten* ut?

Den röda arméns styrka i fredstid stiger genom inkallelsetidens nedsättande till 2 miljoner. Härtill komma i utbildade reserver 9 à 10 miljoner. Vid krigstillfälle kunna alltså 11 miljoner och inom överskådlig tid t. o. m. 14 miljoner mobiliseras. Redan vid krigets början skulle röda armén sätta 160 à 180 infanteri- och

Andens Lützen

Upp, barn av Gustaf Adolfs jord!
Ett andens Lützen stånda skall,
som frälsar Luthers frihetsord
för evigt ifrån fall.
Vad sköld av järn, vad spjut av stål
en gång försökt på blodig färd,
är i förklarad glans nu mål
för tankens hjältesvärd.

Till strid, till strid som Asa Tor
mot nattens jättehär,
mot ringlad Midgårdsorm, som bor
i lustar och begär!
Till strid, till strid på liv och död
mot dimbeslöjat slegneri,
för fängelser uppfostrad nöd
och guldsmitt barbari!

Se, fädrens andar blicka ned
från segervagnar genom skyn,
keruber flyga led vid led
ur morgonrodnans bryn.
Han kommer hög, han kommer klar,
Vår längtans stora dag, med bud,
*att sanning, **sanning** segrat har,*
*att Gud är **ljusets** Gud.*

Victor Modin

Corneau och general Peigné, karaktäriserade kongressens mål i följande ord: "Det gäller att förbereda Europas Förenta Stater, att skapa en övernationell auktoritet, som har lösandet av differenserna mellan folken som mål; frimureriet skall vara propagandaagenten för denna fredsidé och för dessa tankar på allmän lycka, för folkförbundet". Enligt en rapport av frimurarbrodern Lebey till kongressen skulle folkförbundet säkerställa "en underlättad, normal, laglig och förpliktande praxis av internationell rätt, åtföljd av sådana sanktioner, att de på förhand skulle beröva envar modet, som icke respekterade dess ord". De under ordförandeskap av stormästaren i "Storlogen av Frankrike", general Peigné vid denna frimurarkongress för de allierade och neutrala staterna i Paris 1917 antagna stadgarna för det blivande folkförbundet äro i allt väsentligt desamma vilka senare fastställdes i folkförbundets statuter, sådana dessa nedskrivits i Versaillefördraget.

Strävandena att via Nationernas förbund i Genève och Komintern i Moskva föra de icke-judiska folken in i den "universella staten", d. v. s. den judiska världsstaten, kröntes emellertid ej med den snabba framgång Juda i tidens fullbordan räknat med. Motståndskraften hos nationerna mot den frimureriskt-bolsjevikiska anstormningen visade sig i själva övergångsskedet vida större än man anat. Sanningsljusets fackla hade börjat tändas och kasta sitt sken över den i blindhet slagna folkvärlden. Genèves och Moskvas misslyckanden blevo också allt flera och större och situationen allt mera riskfylld för Juda, som genom förklarandet av världsrevolutionen mot mänskligheten satt allt, hela sin ställning och existens på spel.

Dr Ehrenpreis proponerar »Religionernas förbund»

I detta allvarsläge beslöt den hemliga judiska statsöverheten att gå i författning om de icke-judiska och särskilt de kristna kyrkosamfundens samorganisering till en gemensam, enhetlig och aktiv medverkan för den judiska världsstatens upprättande, varigenom även uppnåddes, att de icke-judiska staterna undandrogos det stöd de ännu kunde äga i sina respektive kyrkosamfund i den nationella självbevarelsekampen mot den judisk-bolsjevikiska satanismen. I den universella välfärdens namn skulle de olika kyrkosamfunden uppfordras att överge sina särdrag för att uppgå i ett — naturligtvis under Judas hemliga ledning stående — "Religionernas förbund" i intimaste samverkan med Nationernas förbund och dess allierade Sovjet-Komintern. Till planens frambärare inför offentligheten utsågs Sverige, ett av de länder, där Judas maktställning av kända skäl betraktas som mest konsoliderad. 1923 presenterades den inför judisk publik av överrabbinen dr Marcus Ehrenpreis, vilken i samband med den tvenne år senare i Stockholm hållna ekumeniska världskonferensen lät offentliggöra sitt förslag i Nya Dagligt Allehanda den 20 augusti 1925. I nämnda tidningsnummer sid. 4 lästes under rubrikerna *"Överrabbinen Ehrenpreis om Religionernas förbund. Måste förbereda Nationernas förbund"* följande:

"I samband med det pågående världskyrkomötet i Stockholm kan det förtjäna påpekas, att överrabbinen härstädes, dr. *M. Ehrenpreis,* vilken förut under en följd av år varit verksam i Bulgarien, sedan 1923 framfört tanken på ett religionernas förbund. I en av dr. E. hållen predikan, som även föreligger i tryck, framhålles följande:

'Mitt under tidens alltjämt växande oro är det framför allt annat en längtan, som uppfyller de ädlaste andarna: *människorna söka vägen till varandra.* Vi börja tröttna på allt som heter krig och kamp. Vi längta efter ett rent mänskligt närmande bortom all politik, efter ömsesidig aktning och förståelse, efter ett produktivt samarbete. Mångens blick vänder sig till religionen. Var skönjes i denna ödesdigra världskris religionens lugnande och försonande makt? Utgör inte fastmer religionen fortfarande ett av tidens ömtåligaste stridsämnen? Den religiösa osämjan skiljer fortfarande trosbekännelserna från varandra, den konfessionella striden fortsättes, om än i förändrade former och med andra metoder. Vore det icke religionens — *alla* religioners — oavvisliga plikt att ej nöja sig med fromma fredsönskningar och i stället aktivt söka påverka människornas förhållande till varandra? Och vore det ej religionernas *främsta* uppgift att söka åstadkomma fred och samförstånd i egna led? Det gäller att klargöra för oss detta: Är konfessionell fred möjlig, och hur kan den åstadkommas? Måhända vore detta den rätta vägen till den allmänna fred, vi alla åtrå; måhända voro tankarna om mellanfolkliga sammanslutningar på den materiella maktpolitikens områden väckta i förtid, därför att de materiella motsättningarna låta sig svårare sammanjämka än de ideella. Och stundom kunna vi icke visa ifrån oss den fråga, som kan förefalla oss besynnerlig, men som ändock förtjänar att allvarligt begrundas — frågan, huruvida *ett verkligt och livskraftigt Nationernas förbund ej måste föregås och förberedas av ett Religionernas förbund.*

De olika religionssamfunden stå främmande och oförstående, ofta ovänliga mot varandra. Det gemensamma, som kunde närma dem till varandra, erkännes icke; det säregna, som ger dem värde och rätt att bestå, missuppfattas och vanställes, ja betraktas ofta som något fientligt och skadligt. *Vi känna för litet, vi veta för litet om vårt ömsesidiga religiösa liv.* Religionen måste bli allmänt samtalsämne, bildningsämne, ej blott för teologer och predikanter.

Låt oss tala med varandra om religionen, ärligt och manligt och utan omsvep. Så komma vi varandra närmare, först individer, senare samfunden. Och när vi lärt oss förstå och akta varandra, då komma måhända att öppna sig möjligheter för fredligt samarbete. Religionernas förbund är ej blott en dröm; *det är även ett önskemål!*"

Man bemärke de skilda tungor, varmed världskahalens härvarande representant, överrabbin Ehrenpreis talar å ena sidan till de icke-judiska folken vid lancerandet 1923 av den ekumeniska idén om religionernas samorganiserande — naturligtvis under hemlig judisk överhöghet — och å den andra till de egna ras- och trosfränderna i sitt förut i texten citerade föredrag inför Judiska Akademiska Klubben sex år senare! I det sistnämnda anförandet hyllade han i de mest hänförda ordalag "världskrigets omvälvningar" såsom judendomens under Herzls ledning största och härligaste gärning under de senaste två årtusendena. För att Juda skulle kunna lyckas förverkliga sin plan på världens bolsjevisering och den "universella" judiska statens upprättande å de omstörtade nationalstaternas ruiner måste nu således även religionssamfunden engageras i en gemensam aktion! Mannen inom kristenheten, vilken bekläddes med det "ärofulla" uppdraget att inför världen framlägga *ekumenismens* idé var Svea rikes ärkebiskop Nathan Söderblom. Det skedde inför den i augusti 1925 i Stockholm sammankallade ekumeniska världskonferensen.

Nathan Söderbloms bana mot höjderna

Ärkebiskop Nathan Söderblom, å mödernet härstammande från den från Danmark invandrande släkten Blume (tydligen en variation av det judiska släktet Blum, varav en representant f. n. bekläder posten som fransk konseljpresident), erhöll sin första skolning för sin blivande "historiska" mission såsom svensk sjömanspastor i Paris. I den franska huvudstaden kom Söderblom i förbindelse med kretsarna i den mäktiga revolutionära frimurarlogen "Grand Orient de France" (= Franska Stororienten; den främsta politiskt-revolutionära frimurarlogen i Europa, vilken spelat den ledande rollen i de senaste 150 årens revolutionära omstörtningar), i vilken loge han enligt general Ludendorff vann inträde såsom hemlig medlem och beklädes med en hög grad. Tidningen "Der Weltkampf", München, konstaterar i sitt oktoberhäfte d. å., att Söderblom var "hemlig frimurarbroder av 13:e graden". I betraktande av den faktiska roll Nathan Söderblom kom att spela i judendomens och världsfrimu-

(Forts. å sid. 6.)

25 artilleridivisioner i marsch. Ökningen av tanks angav den röde marskalken Tuchatschewski nyligen till 2475.

6000 flygmaskiner

Det *röda luftvapnets* styrka uppgår till 6000 flygmaskiner. Första linjens flygmaskiner utgöras av 3100 tunga och lätta bombflyg jämte spaningsflyg samt 1500 jaktflyg. Bombvapnet står följaktligen ojämförligt i spetsen och visar den röda luftflottans *angreppskaraktär.* Bombplanen skola i ett krig utföra det första överfallet och träffa fienden innan han ännu är beredd till försvar.

Enligt sovjetstrategernas åsikt skall nästa krig föras utan föregående krigsförklaring.

Det faktum torde ej heller vara allmänt känt, att Sovjet redan i dag äger *världens största u-båtsflotta.*

Röda arméns angreppskaraktär motsvaras av dess ledares *angreppsstrategi.* Tuchatschewski talar om den segerrika bolsjevikiska revolutionens "självklara rätt" till en världsomfattande utbredning. Den skall, säger Tuchatschewski, "med en elementär makt sträva efter att genom omedelbar inverkan på alla grannländer omspänna hela världen. Dess viktigaste verktyg skall naturligtvis dess militära makt vara".

Och nu det mest otroliga: Trots dessa i öppen dag liggande imperialistiska rustningar påstår den bolsjevikiska propagandan ännu i dag, att Moskva driver en "fredspolitik".

"USSR, som icke har några som helst utvidgningsönskemål, anmäler alltid sin närvaro där det rör sig om fredens upprätthållande" — så ljuger herr *Litwinow* världen i ansiktet. Och den franske kommunistledaren *Thorez* förklarar i "Humanité": "Vi ha visat, att fredens sak är oskiljaktig från Sovjetunionens sak".

Militärpakternas offensiva karaktär

I skarpaste motsats till denna lögnpropaganda står militärpakternas offensiva politik, vilka under slagordet "den kollektiva säkerheten" den 2 maj 1935 avslötos mellan Moskva och Paris och den 16 maj 1935 mellan Moskva och Prag.

Jacques Doriot, borgmästare i St. Denis, förutvarande kommunist och i dag ledare av "franska folkpartiet", karaktäriserade för kort tid sedan den fransk-bolsjevikiska militärpaktens verkliga ändamål med följande ord:

"Och när de blott ha åstadkommit det, när Cachin är bliven republikens president, Thorez ministerpresident och Péri utrikesminister, komma de att begagna första tillfälle att sätta igång det av Moskva anbefallda kriget mot Tyskland, på det att Sovjetunionen må bliva befriat från trycket på sin västgräns ..."

På samma sätt förhåller det sig med militärpakten mellan Moskva och Prag. En sovjetflygare och partikommunist lämnade härom följande upplysningar till representanten för den franska tidningen "Gringoire" den 15 december 1935: "Skapandet av *stödjepunkter för flygmaskiner framför och bakom Prag* vore för oss idealiskt. Därifrån kunde vi minska flygtiden till hälften och behövde blott hälften så stort drivkraftsförråd, varigenom det bleve oss möjligt att medföra *tretusen ton mera sprängämnen".* Dessa flygplatser ha emellertid redan i stort antal *skapats* å Tjeckoslovakiens territorium. På sista tiden ha de utökats till 36. Tjeckiske ministerpresidentens i Pressburg utkommande dagstidning "Slovensky Dennik" förrådde med förbluffande öppenhet dessa röda flygplansstödjepunkters ändamål: "Om flygplatserna bli nödvändiga för statens försvar, kommer man säkert ej att låta några gäss beta på dem. De skola även tjäna varje vän, som skall hjälpa oss vid försvaret".

Med andra ord: från dessa 36 flygplatser skola de röda bombflygen starta på Europa.

Hur akut detta hot är, framgår av det faktum, att de strategiskt viktigaste punkterna i Mellaneuropa på mindre än en timme kunna nås och förintas av de röda kampeskadrarnas bombflyg.

Från röda arméns flygstödjepunkter å tjeckoslovakiskt område kan man t. ex. nå: *Dresden* på 20 minuter, *Chemnitz* på 11 minuter, det *schlesiska industriområdet* på 9 minuter, *Berlin* på 42 minuter, *Wien* på 9 minuter, vapenfabrikerna i *Steyr* på 17 minuter och *Steyermarks industriområde* på 27 minuter; *Budapest* kan redan 6 minuter efter avfärden förvandlas i grus och aska.

Detta är den bolsjevikiska "fredspolitikens" verkliga ansikte.

Då jag för ett år sedan på denna plats lämnade detaljerade uppgifter över hur många av kyrkans män som dödats i Ryssland och hänvisade å faran av att liknande när som helst kan återupprepas i andra länder, slogo t. o. m. utlandets kyrkliga kretsar bort denna varning under företrädande av den naiva åsikten, att bolsjevismen hade förvandlats och för framtiden medgåve koncessionerna frihet. Blott alltför mycket ha händelserna i Spanien givit mig rätt: "Inom alla områden, där Madridregeringen härskar, finnas inga öppna kyrkor mer", skriver tidningen "Diario de la Marina". Och katolska kyrkan har själv officiellt tillkännagivit, att allenast i Barcelona omkr. 250 präster mördats och samtliga kyrkor förstörts.

Detta är konfessionernas frihet under bolsjevismens herravälde!

(Forts. å sid. 7.)

Kristenhetens ödestimma

(Forts. fr. sid. 5.)

reriets tjänst, saknas anledning ifrågasätta riktigheten av general Ludendorffs och "Der Weltkampfs" uppgifter om hans hemliga medlemskap av Grand Orient. Söderblom återvände tydligen också till Sverige med ett hemligt uppdrag från Grand Orient. Efter hemkomsten finna vi honom snart i ämbetet såsom prebendi kyrkoherde i Staby församling utanför Uppsala, där han samlade den teologiska ungdomen omkring sig och med stor iver ägnade sig bl. a. åt "specialforskningar framför allt i avestareligionen och pehlevei" samt mottog besök av "högättade zarathustrapräster från Bombay" ("O. K." i Svenska Dagbladet 13 juli 1931). Här i Staby bildades den skola och uppdrogs efter Grand Orients riktlinjer den "lärjungakrets", som Söderblom sedermera betjänade sig av vid framförandet av sin ekumenism i det offentliga och vilken krets i dag till stor del förvaltar mästarens "religiösa" arv. 1901 tillträdde Söderblom befattningen såsom professor i teologi vid Uppsala universitet.

I vilken hög grad Nathan Söderblom lyckats tillvinna sig denna världens mäktigas bevågenhet hade man tillfälle erfara under Hammarsköldska regeringen 1914, då valet av ärkebiskop skulle äga rum. Söderblom hade av de sakkunniga upptagits först å tredje rummet bland kandidaterna och ansågs ej ha några utsikter att bli vald. Genom ett uppseendeväckande inskridande av dåv. utrikesministern, bankdirektören K. A. Wallenberg genomdrevs emellertid hans val emot de sakkunniga. Aftonbladet skrev härom den 13 juli 1931: "Den 20 maj 1914 utnämndes Nathan Söderblom till ärkebiskop och prokansler vid Uppsala universitet. Det var inom dåvarande regeringen framför allt utrikesminister Knut Wallenberg och ecklesiastikminister K. G. Westman, som genomdrevo denna vidsynta (!) utnämning". Huset Wallenbergs sensationella privata ingripande vid detta tillfälle skedde utan tvivel på grund av hemliga direktiv från Svenska Stora Landslogen, som givetvis orienterats rörande hans uppdrag från frimurarlogen Grand Orient de France. Såsom vi tidigare framhållit har Stockholms Enskilda Bank under seklets förflutna decennier varit centrum för den judiskt-frimureriska maktutövningen i Sverige och bankdirektören Marcus Wallenberg, förutv. utrikesministern K. A. Wallenbergs halvbroder och officiellt broder av VIII. graden av det svenska frimureriet, har här fungerat såsom frimurerisk maktexekutor.

Ekumeniska världskonferensen öppnas i Stockholm

Någon tid efter överrabbin Ehrenpreis' framläggande inför judisk publik av förslaget om bildandet av ett "religionernas förbund" såsom "förberedelse" och stöd åt Nationernas förbund sägs ärkebiskop Nathan Söderblom inför världen presentera "sin" "ekumeniska" idé. I augusti 1925 kunde han i sin egenskap av Svea rikes ärkebiskop hälsa ett 600-tal representanter för skilda kyrkosamfund i världen välkomna till ekumeniska världskonferensen i Stockholm. Det var tydligen en missräkning åtminstone för ärkebiskop Söderblom personligen, att Romkyrkan avböjt deltagande. Icke ens Söderbloms hjärtliga personliga umgänge med bl. a. jesuitpatrerna Pribilla och Muckermann hade lyckats stämma Vatikanen i Rom förstående gent emot hans "ekumeniska" kyrkoplaner. Med all säkerhet kände de alltid välunderrättade romerska kardinalerna väl Söderbloms hemliga medlemskap av Frimurarorden, katolska kyrkans svurna fiende, samt den roll han i sitt framträdande skulle komma att spela i det judiskt-kommunistiskt orienterade världsfrimureriets tjänst.

Ekumeniska förhandlingar i Stockholms frimurarpalats

De förberedande förhandlingarna till den ekumeniska världskonferensen inleddes i Stockholm fredagen den 5 augusti, då "The World Alliance for Promoting International Friendship through the Churches" ("Världsförbundet för främjande av internationellt broderskap genom kyrkorna") sammanträdde. Det högtidliga öppnandet av World Alliance' mötesförhandlingar försiggick — enligt vad prosten Herman Neander i Estuna upplyste i en artikel, införd i Nya Dagl. Allehanda 4 aug. 1925 — fredagen den 5 aug. kl. 8,30 i — *Frimurarhuset*, varvid anföranden höllos av ärkebiskop Söderblom och ärkebiskopen av Lincoln. Bland de uppgifter, som tillkommo den ekumeniska världskonferensen, nämnde prosten Neander i sammanhanget följande: "Stiftandet av en fredsakademi för utforskande av de internationella förhållanden som kunna ha inflytande på krig eller fred, skapande av en internationell pressbyrå för uppsamlande och spridande av nyheter om det kristliga fredsarbetet, en kommitté för att pacificera skolböckerna."

Efter World Alliances högtidliga avslutning av pastor primarius Nils Widner den 8 aug. sammanträdde den verkställande kommittén för slutförande av förberedelserna för den stora ekumeniska konferensen 19—20 augusti. Symboliskt nog öppnades också verkställande kommitténs förhandlingar i Frimurarpalatset: "På måndagsförmiddagen samlades i Frimurarlogens hus på Blasieholmen den internationella exekutivkommittén för det stora ekumeniska mötet; som inom kort högtidligen öppnas i Stockholm. Som ordförande vid sammanträdet, vartill infunnit sig ett dussintal av kommitténs 17 ledamöter, fungerade ärkebiskop Söderblom." (N. D. A. 10 aug. 1925). Den 19 augusti öppnades den allmänna ekumeniska konferensen under namn av "The Universal Christian Conference of Life and Work" ("Universella kristliga konferensen för liv och arbete") av konungen. "Life and Work" skulle ha till uppgift: "att utröna tidens stora praktiska problem; de industriella, ekonomiska, sociala och moraliska problemen skola skärskådas och behandlas i kristlighetens anda".

Ekumeniska programmet — N. F:s program

De olika kommissionernas inför konferensen framlagda uttalanden och resolutionsförslag täckte över hela linjen de för dagen hävdade judiskt-frimureriska önskemålen och ståndpunkterna. Sålunda underströk kommissionen för rasfrågan kraftigt "kyrkans plikt att ge rum för alla raser" (främst naturligtvis den av alla de kristna kyrkorna såsom "Guds utvalda" erkända judiska rasen). "Infödda raser, hur primitiva de än må vara ha dock oavhändliga rättigheter, som den vite mannen måste respektera" — också en aktuell frimurerisk programpunkt, åsyftande att underlätta frimureriets och kominterns uppviglingssträvanden bland de färgade folken till förmån för dessas revoltering mot de vita kolonialmakterna och engagemang i den judiskt-bolsjevikiska världsrevolutionen. Kommissionen för kristen uppfostran föreslog "en internationell byrå för uppfostran och forskning, vilken skall tjäna som ett slags 'clearing house' till information i sedliga och religiösa frågor av allmänt intresse." (N. D. A. 27 aug.) Det mest sensationella av alla kommissionsförslagen refererades i en artikel i Nya Dagligt Allehanda den 24 augusti under nedanstående rubrik med text:

"Lag och rätt i stället för krig: Ekumenisk kommission förordar Folkförbundet. Krav på internationell lag med klara föreskrifter om staternas mellanhavanden. N. F. bör utvidgas. — Folkens självstyrelserätt betonas. — Kinafrågan bör lösas. — Broderskap mellan raserna.

Ordföranden i tredje kommissionen, prof. Alexis de Baer, Ungern, framlade förslag till uttalanden: ... *Det är kyrkornas plikt att kasta hela sin vikt i vågskålen för ett nationernas organiserade brödraskap* ... Kyrkan anser, att N. F. f. n. är det enda organiserade medlet att åstadkomma säkerhet och internationellt kamratskap folken emellan och kyrkan anbefaller därför förbundet till alla kristnas sympati och stöd i förhoppning att det genom vidgandet av dess medlemskrets och tillväxandet av dess andliga inflytande skall bli allt mera effektivt för sitt ändamål. Samtidigt erkänner kyrkan sin direkta ansvarighet för en internationell vänskapspolitik.

Kongressen betraktar det som en internationell förpliktelse för alla stater att skydda de nationella, ras- och religiösa minoriteternas rätt och vill samtidigt betona, att kyrkorna själva böra vara beskyddare av de minoriteter, som leva inom resp. områden.

Kyrkan höjer också sin röst till förmån för utvecklingen av den permanenta internationella domstolen, vilken alla juridiska tvister, som hota att leda till krig, skulle underställas, och där svagare folk skulle i svåra situationer erhålla hjälp, så att på detta sätt vägen skulle banas för en allmän avväpningspolitik. Internationell lag och rätt måste universellt ersätta kriget vid slitandet av nationella tvister. Denna universella lag bör uppbyggas genom Nationernas förbund på basis av den rättvisa och kärlek som Kristus predikat i fråga om individens och nationernas liv. Denna internationella lag måste innefatta *fullt klara föreskrifter* för rättvisa och justa förbindelser staterna emellan. Domstolen måste vidare ha organ för undersökning och förlikning och som en högsta instans en internationell Högsta Domstol".

Hela tongången i Ekumeniska världskonferensen i Stockholm augusti 1925 överensstämde fullkomligt med de tongångar som i de behandlade problemen låtit höra sig i frimureriets storloge-tempel i Paris och Babelstornet N. F. i Genève. Stockholmskonferensens slutresolution, som vid avslutningsmötet frambars av ärkebiskop Söderblom, hade dock av klokhetsskäl förlänats en vag avfattning, ägnad att dämpa de betänkligheter mot förehavandena, som på sina håll yppat sig. Den lydde: "Konferensen representerar den nödvändigaste och mest djupgående ansträngning för att orientera Frälsarens lärjungar mot ett program av praktisk verksamhet, och detta på livets alla områden med åsidosättande av doktrinära, liturgiska och kyrkliga frågor." Grunden var lagd för överrabbinen Ehrenpreis' "Religionernas förbund" — det gällde nu att resolut bygga vidare! Arbetet med organisationens fortsatta utbyggnad efter de på konferensen uppdragna riktlinjerna anförtroddes företrädesvis den närmast intresserade svenska kretsen, vilken nu fullföljer "Nathan Söderbloms idé".

Ehrenpreis hyllar Söderbloms verk

I de eftermälen som ägnades ekumeniska rörelsens nominelle grundare ärkebiskop Söderblom vid hans frånfälle i juli 1931 hyllades denne av jude- och frimurarpressen över lag såsom en kristlig och religiös gestalt av sällsporda mått, en av kristenhetens allra största sedan Luthers tid etc. Icke minst entusiastisk i hyllningen var naturligtvis överrabbinen Ehrenpreis. Under rubriken "Minnesord i synagogan" lästes i Svenska Dagbladet 19 juli 1931:

"Vid lördagens gudstjänst i Mosaiska församlingens synagoga vid Wahrendorffsgatan framförde överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis mot slutet av sin sedvanliga sabbatsbetraktelse församlingens varma deltagande i Sveriges sorg vid ärkebiskop Söderbloms bår. Den bortgångne tillhörde, yttrade dr. E. bl. a., denna sällsamma art av andens stormän i historien, som Talmud betecknar såsom 'Chassiede ummot ha-olan' — de fromma bland jordens folk, vilkas bortgång känns av alla såsom oersättlig förlust. Hela församlingen åhörde stående och djupt gripen överrabbinens ord."

På ett enda håll förnams en något skärande röst i den allmänna förhärligande symfonien. Redaktör Torsten Fogelkvist ("T. F—t") djärvdes t. o. m. i Dagens Nyheter i en artikel den 13 juli 1931 peka på en av de sjuka punkterna: "Hans (Söderbloms) väsensgrund var mera lyrisk än logisk. Men om också detta ibland ledde till kaos, så var det det fruktbara kaos (ur Dagens Nyheters judiske ägares synpunkt. Red. anm.), ur vilket liv spirar. Många sågo i detta väsen ett irrande hit och dit och välment och vittfamnande ävlan utan fast sammanhang och tankegång."

Nathan Söderblom — judendomens tjänare

Historiens bedömning av Nathan Söderblom och hans verk skall, sedan de verkliga sammanhangen kring detsamma fullt klarnat, utfalla något annorlunda än dagens allmänt gängse med dess benägenhet för avgudadyrkan. Söderblom var icke en kristenhetens utan en judenhetens tjänare, ehuru i kristlig dräkt, en sådan "andens storman" — för att tala med överrabbin Ehrenpreis vid Söderbloms bår — som Talmud betecknar såsom "Cassiede ummot ha-olan". Man erinre sig hur han t. o. m. ställde sig till förfogande för Moskvas härvarande hemlige tjeka- och spionchef juden Serge Cherchevsky-"de"-Chessin genom att skriva ett varmt förord i dennes 1929 av trycket utkomna beslöjande verk "Mörkret från öster", vilket av Söderblom betecknades såsom "en handling". Icke minst undran väckte Söderbloms hållning till den romerska katolicismen. Hans personliga förbindelser med jesuit- och frimurarordnarna, av vilka ju den förstnämnda är Romkyrkans och den sistnämnda den mosaiska judendomens förnämsta kamporgan, var i verkligheten icke förenlig med hans ställning såsom innehavare av den svenska protestantiska kyrkans högsta ämbete. Man minnes ännu, hur ärkebiskopen i samband med prinsessan Astrids förmälning med dåv. belgiske kronprinsen inför pressen eftertryckligt framhöll vikten av att hans konfirmandbarn förbleve ståndaktigt i sin protestantiska tro. Med en viss förvåning tager man därför nu del av följande märkliga upplysning i den ovannämnda tyska tidskriften "Der Weltkampf" okt. d. å.:

"Genom den franska tidningen 'Le Petit Dauphinois' bekantgöres nu, att den 'förbindlige' protestantiske ärkebiskopen Nathan Söderblom undervisat prinsessan Astrid av Sverige, senare drottning av Belgien, i den katolska tron och förberett henne för övergång till denna. Beviset härför lämnar ett brev från ärkebiskopens änka, vari det heter: 'Då Astrids öde fordrade av henne antagandet av en annan form av kristendom än den vari hon uppfostrats, kunde hon göra det i all uppriktighet. Min gemål, ärkebiskop Söderblom, hjälpte henne att gå vägen till den romerska katolicismen. Han gjorde det med glädje. Så rymligt var hjärtat hos denne luteran, som alltid predikade, att Gud är större än de mänskliga skiljaktigheterna'.

Läget för de ivriga försvararna av denne Nathan Söderblom blir alltmera vanskligt och misstanken, att alla kristna konfessioner för honom endast ha gällt såsom övergångsvägar för judendomen, blir alltmera grundad."

Söderbloms lärjungaskara

Bland den skara av lärjungar, som Nathan Söderblom fostrat i Grand Orients anda och som i dag se som sin heligaste plikt att fullfölja mästarens påbörjade verk, märkas i främsta ledet: rektorn Manfred Björkkvist, Sigtuna, professorerna K. B. Westman, Anders Nygren, Arvid Runestam och Yngve Brillioth, pastorn N. Karlström, prostarna Herman Neander och Caspar Börjesson, pastor primarius Widner, biskop Einar Billing, rektorn N. J. Nordström, kyrkoherdarna Gustaf Ankar och Håkan Ljunge, pastorerna Oskar Krook och August Lindh etc. Vid Svenska ekumeniska föreningens den 3 okt. d. å. i Stockholm hållna årsmöte invaldes följande personer i föreningens styrelse: professor K. B. Westman, ordförande, dr Georg Palmær, vice ordförande, ärkebiskopinnan Anna Söderblom, fru Elsa Cedergren-Bernadotte, kyrkoherde Gustaf Ankar, hovpredikanten dr Otto Centerwall, pastorerna G. Henriksson och N. Karlström, missionärsföreståndare J. Nyrén, komministern H. Wentz, pastorn Arnold Werner och pastorn A. Swedberg. Suppleanter blevo: professorn Arvid Runestam, hovpredikanten dr Bengt Jonzon, fil. kand. A. Wennerström, fru Signe Lyth samt pastorerna Göte Bergsten och Sten Kahmlund.

Sigtunastiftelsen har i Sverige blivit ett centrum för ekumenismen med rektorn Manfred Björkkvist såsom främste vårdare av "helgedomen" efter Nathan Söderblom. Rektor Björkkvist är f. n. febrilt verksam för förberedelserna till de planerade stora ekumeniska världskonferenserna i Oxford och Edinburg 1937, där stora ting äro ämnade att ske. Den 30 sept.—4 okt. d. å. var anordnat ett nordiskt-ekumeniskt möte i Sigtuna och Stockholm, som alldeles särskilt sysselsatte sig med de stundande konferenserna i Oxford och Edinburg, vilkas huvudförhandlingsämne blir: "Kyrka, folk, stat." Bland utländska deltagare i det nyligen hållna nordiskt-ekumeniska mötet märktes: ledaren för den ekumeniska "stockholmsrörelsen" i Norge, professor Lyder Brun, redaktören Fredrik Ramm, Oxfordsrörelse-representanten författaren Ronald Fangen och pastorn H. C. Christie, samtliga Norge, biskopen Valdemar Amundsen och professorn J. S. Nörregaard, Danmark, professorn E. G. Gulin och pastorn Reino Palas, Finland.

En framträdande plats under det nordiskt-ekumeniska mötets förhandlingar intog den ende icke-nordiske deltagaren, professorn F. Siegmund-Schultze från Zürich, tidigare professor i social etik och socialpedagogik vid Berlins universitet, numera bosatt och verksam i Schweiz. Prof. Siegmund-Schultze lämnade vid sitt besök i Stockholm en del intressanta upplysningar till Svenska Dagbladet (29.9.36), att man planerade ett besök av en ekumenisk delegation i Sovjet-Ryssland, i vilken delegation skulle ingå representanter för Englands, Frankrikes och Sveriges kyrkor. Reformerta och lutherska kyrkorna bliva företrädda i delegationen; från Amerika deltaga tvenne representanter, en för de ortodoxa och en för metodisterna. — Meddelandet om den

★ Judisk Pressrevy ★

Judiska organ i skilda länder vittna om den stora oron inom judenheten över den allmänt tilltagande antisemitismen. Sovjet-Judas alltmer aggressiva hållning i samband med det spanska inbördeskriget har påskyndat uppvaknandet bland folken, särskilt i Europa.

Weltjudentum (n:r 119), London, finner utvecklingen i hög grad bekymmersam. De antisemitiska krafterna i Rumänien vinna oavbrutet i styrka och detsamma gäller Belgien, där rexisterna anamma antisemitismens idéer, såsom även framgår av deras officiella organ "Le Pays Reel".

Den citerade tidningen förklarar i ett följande nummer (120) i en ledande artikel: "Det är ingen överdrift att säga, att det är en ovillkorlig plikt för judarna i hela världen att såsom en åtgärd till sitt direkta självförsvar göra allt för att försvaga det tyska ekonomiska läget".

*

Talrika antijudiska skrifter ha — meddelar *Jewish Chronicle* (n:r 3518), London — spritts i Zagreb i Jugoslavien. En judisk delegation anförde besvär häröver hos stadens guvernör och framhöll för denne, att ett beklagligt tillväxande av antisemitismen konstateras i Kroatien.

*

Zionist Record (n:r 769), Johannesburg, uttalar sitt djupa beklagande av den antisemitiska inställningen hos general Francos trupper. — Denna de spanska nationalisternas antisemitiska inställning borde knappast förvåna å judiskt håll efter vad Sovjet-Juda företagit sig av blodsorgier å spansk jord.

*

Judarnas i Irak läge är föremål för en betraktelse i *Opinion* (n:r 10), New York, som förmäler, att Iraks judar alltjämt äro icke-önskvärda element och hatas såsom utlänningar. "Antijudaismen gör livet bittert och farligt och hopplöst för det judiska folkets framtid i landet. En jude, som vill insamla penningar till den judiska nationalfonden, blir häktad och inspärrad."

Herrar Bonnier, Ehrenpreis, Sachs & Mannheimer veta icke hur bra de ha det i gamla Sverige.

*

Turkiska parlamentet har — meddelar *Ibid* — antagit en lag, enligt vilken blott landets egna medborgare äga rätt bosätta sig i närheten av Dardanellerna, medan utlänningar, judar, t. o. m. sådana som äro turkiska undersåtar, äro förbjudna boningsrätt inom en zon av 19 km. från Dardanellerna. Även i Tracien har turkiska regeringen följt en antijudisk politik, vilket väckt stor överraskning inom världsjudendomen.

Folkuppvaknandets våg utbreder sig, alla hindrande försök till trots, jorden runt.

---

planerade ekumeniska expeditionen till Sovjet-Ryssland är alls icke ägnad att förvåna. Sedan "folkförbundet" under dåv. svenske utrikesministern Richard Sandlers presidium inbjöd Sovjet-Ryssland att taga säte i folkens förbund och deltaga i deras gemensamma rådslag, är den judiska världsrevolutionen som sådan officiellt erkänd av jordens i Nationernas förbund samorganiserade folk såsom en fullt laglig och rättslig inrättning.

Världsaktion för Tysklands judar och mot antisemitismen

Såsom karaktäristiskt för den ekumeniska rörelsens allmänna tendens och verksamhet må slutligen omnämnas dess stora "hjälpaktion" till förmån för de tyska judarna, icke endast de bolsjevikiska flyktingarna utan även judarna inom det nationalsocialistiska Tyskland. Sekreteraren i Svenska ekumeniska nämnden, pastorn N. Karlström, ärkebiskop Söderbloms såväl som nuv. ärkebiskopen Eidems sekreterare, hade i denna fråga infört ett uttalande i Svenska Dagbladet den 19 dec. 1935 med anledning av ett förut offentliggjort diskussionsinlägg i tidningen. Pastor K. skriver däri bl. a.:

"Alltsedan situationen för icke-arierna i Tyskland tillspetsades vid nazismens genombrott, har den ekumeniska rörelsen, i likhet med en del andra organisationer, sökt att på skilda vägar komma de nödställda — både inom och utom Tyskland till hjälp. Av skäl som ligga i öppen dag kunna icke närmare detaljer lämnas rörande denna hjälpverksamhet. Så mycket kan dock sägas, att t. ex. Svenska ekumeniska nämnden redan i början av 1934 föranstaltade en insamling till en understödsfond, som nu i det närmaste förbrukats ... Men allteftersom nödläget förvärrats bland de tyska icke-arierna, särskilt bland flyktingarna, har det stått allt klarare för den ekumeniska rörelsens ledare, att det kräves en hjälpaktion av större omfattning och koncentration från kyrkans sida. Insändaren i Eder tidning har fullt rätt i, att det i detta avseende behöves en stark och allmän väckelse bland all världens kristna bekännare. Den storslagna hjälpverksamhet, som judarna i hela världen organiserat för sina trosfränder bland de nödlidande, bör vara både en anklagelse och en sporre för oss kristna att göra sammalunda. Frågan var före till behandling vid de konferenser, som de ekumeniska centralorganisationerna Stockholmsrörelsen (Ekumeniska rådet, Life and Work) och Världsförbundet för mellanfolkligt samförstånd genom kyrkosamfunden (World Alliance) höllo i Chamby, Schweiz, i augusti d. å. Förhandlingarna resulterade i tillsättandet av en kommitté med uppgift att söka åvägabringa en samlad kristen hjälpaktion för de kristna icke-ariska flyktingarna. *En dylik aktion skulle även komma att innebära en protest i handling från de kristnas sida mot själva antisemitismen både i Tyskland och annorstädes* (kurs. av oss). En medlem av ovannämnda ekumeniska kommitté, de Kotschnig, närmaste man till High Comissioner for Refugees coming from Germany, har i syfte att väcka intresse för denna sak besökt England och de skandinaviska länderna ... Ledande kyrkomän i de olika länderna ha förklarat sig varmt behjärta saken och äro villiga att sätta sig i spetsen för en insamling, som enligt beräkning kommer att startas samtidigt i ett flertal länder. När de omfattande förberedelser, som aktionen kräver, slutförts, blir det anledning att i denna sak återkomma."

"Frälsarens lärjungar", såsom ärkebiskop Söderblom i sitt vid Ekumeniska världskonferensen i Stockholm framförda resolutionsuttalande kallade sig själv och sina prästerliga bröder, bereda sig att spela Judas Iskariots sorgliga roll. *För kristenheten gäller det att i elfte timman vakna ur den judiskt-kyrkliga giftsömnen — och bryta förrädareoket!*

Elof Eriksson.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans moralläro. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN**, Box 1145, Stockholm 16.

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 5.)

Lögnen om författningen

För att i de västliga demokratiernas ögon framstå såsom ofarliga och borgerliga, ha de bolsjevikiska diplomaterna — så svårt det också kunde vara för dem — antagit skepnaden av anständiga människor. På oss såsom kännare av bolsjevikisk taktik verkar det blott löjeväckande att iakttaga, huru så mången till synes klok statsman i Västeuropa tror, att bolsjevismen har uppgivit världsrevolutionen därför att dess diplomatiska representanter uppträda i frack och vit halsduk.

Denna förklädnad syntes dock alltjämt otillräcklig för de judiska makthavarna i Sovjetunionen.

För att slutgiltigt bringa beviset för sin oskuldsfullhet har bolsjevismen nu också givit sig en "författning". I denna proklameras "rätten till bildning" för 40 procent analfabeter, där talas om "ordets och pressens frihet" i ett land där varje avvikelse från de judiska diktatorernas mening straffas med döden. Detta system vågar tala om "oantastbarhet till person, bostad och brevhemlighet", änskönt det dag för dag genom tjekan sammandriver tusentals förtvivlade människor i hopar, deporterar eller låter skjuta dem.

Den av kommunisterna i Frankrike åstadkomna *"folkfronten"* kämpar enligt deras partiledare Thorez' ord "för försvaret av de demokratiska friheterna, deras upprätthållande och utvidgande. I *Spanien* har "folkfronten" nått makten. De "demokratiska friheterna" bestå där i överfyllandet av fängelserna i Madrid och Barcelona, i fängslande och skjutande av alla icke-kommunister. Allenast i Madrid ha hittills på detta sätt mer än 7000 personer mördats!

(Forts. i nästa nr.)

Judisk »försvarsskrift» i England

I vilken grad Englands judenhet känner sig oroad av den tilltagande antisemitismen inom landet framgår med full tydlighet av en nyligen av presidenten i det judiska utskottet i England *Laski* utgiven försvarsskrift för judendomen, skriften refererad i Manchester Guardian 8.10.36. Författaren av den judiska försvarsskriften uppger, att bland 45 miljoner människor i det engelska riket mindre än 350 000 äro judar. Alltså icke ens en jude på 100 engelsmän.

Judarna i England ha — försäkrar Laski vidare — icke mera inflytande än någon som helst annan del av befolkningen och de försvara sig mot angreppen för att äga pressen, stå bakom den engelska radion och övervaka regeringen. Det har givits berömda judar i ledande ställningar i England. Dessa judar talade för juden såsom engelsk statsman och tjänare åt imperiet. De judiska församlingarna bestodo av lagtrogna och fredliga medborgare. Många judar hade kommit såsom flyktingar till landet och medfört nya idéer, skapat en industri, varigenom nationens rikedom ökades.

Den utgivna judiska försvarsskriften tyder på att Englands folk på allvar börjat vakna inför den judiska faran. I sitt försvar betjäna sig judarna här av samma metoder, som de redan så mycket prövat i andra länder: de tala om sina 'föregivna goda egenskaper och bedyra, att de äro tillförlitliga engelska statsmedborgare. Dock skola de nu icke ha möjlighet att genom brukande av sin list och slughet kunna hejda det engelska folkets uppvaknande.

Moskvas arbete i Finland

Förberedelser till "folkfront"

Under det gångna året har i Helsingfors bildats en internationellt orienterad sammanslutning, benämnd "Förbundet för människorättigheter", tydligen en landsfilial under den judiskt-kommunistiska världsorganisationen "Ligan för mänskliga rättigheter" med säte i Paris. På grund av från vederbörande myndigheter inhämtade upplysningar vägrade finske justitieministern att villfara en inlämnad begäran om den nybildade sammanslutningens godkännande och införande i föreningsregistret. Avgörande för justitieministeriets inställning voro härvid de bägge utlåtanden, som utarbetats av finska hemliga polisen och vari hävdas, att de under senaste åren i Finland bildade "freds"-organisationerna endast företräda Moskvas intressen.

Det första utlåtandet innehåller uppgifter om vad som enligt finska polisens åsikt är att beteckna såsom "gemenskapsfront" och "folkfrontsrörelse". Gemenskapsfront är samarbetet mellan socialisterna och kommunisterna, medan folkfronten avser en utvidgning av gemenskapsfronten, vilken omsluter även den borgerliga vänstern. Bägge fronternas mål är införandet av proletariatets diktatur. De krafter, som stå bakom dessa fronter, äro att söka i Moskva. Dimitroff, den beryktade bolsjevikiske agenten och Stalins högra hand, har själv (på sista kominternkongressen) hänvisat å värdet av dessa fronter för den internationella kommunismen.

På grundval av de i Finland funna kommunistiska akterna har hemliga polisen fastställt, att gemenskapsfronten också i Finland tagit en god början, då förutsättningarna för bildande av en folkfront där vore gynnsamma. I den bildade "kulturpolitiska" fronten hade socialdemokraternas vänstra flygel och kommunisterna funnit varandra. Genom den "kulturpolitiska" pressen hade sedan samarbetet ordnats med ledningen av Finlands socialdemokratiska parti. Enligt Moskvas anvisningar försökte kommunisterna även i Finland skaffa sig insteg i de olika partierna. Propagandan för folkfronten och "kulturfront"-idén hade huvudsakligen bedrivits sedan sommaren 1935. Anhängarna av denna front voro av den åsikten, att det nuvarande finska statssystemet hindrade den fria utvecklingen av "kulturen" och prisade förhållandena i Sovjet-Ryssland. Betecknande nog hade vissa liberalistiska kretsar, vilka man antagit vara borgerliga, givit denna "kulturfront" sitt stöd.

Men utom i kulturfronten hade folkfrontssträvandena funnit ett särskilt verksamhetsfält i "fredsrörelsen". Här kunde konstateras vilken framgång "Ligan för bekämpande av de imperialistiska krigen" haft i Finland. Kommunisterna hade av taktiska skäl ännu ej övertagit ledningen i denna pacifistiska liga, men de hade skickligt förstått att väcka en misstämning mot regeringens sociala åtgärder. Bland föreningar och organisationer, mot vilka den hemliga finska polisens misstanke vänder sig, nämnas bl. a.: "Borgerliga kommittén för krigets bekämpande", "Finlands fredsförbund", "Internationella kvinnoförbundet för frihet och rätt", "Finlands antimilitaristiska förbund" och "Förbundet av unga republikaner". Hemliga polisen fastställer slutligen, att de kommunistiska elementen inom dessa organisationer hade väsentligt större agitations- och arbetsmöjligheter än i de tidigare underjordiska kommunistiska organisationerna.

Litteratur

Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik. En undersökning angående världskrigets ursprung, förlopp och fortsättande. Av dr Friedrich Wichtl. Fullständig, nybearbetad upplaga av advokaten Robert Schneider, Karlsruhe. 57—63 tusendet. Utlandspris: häft. Mk. 4,05, inb. Mk 4,95. J. F. Lehmanns Förlag, München.

Den sedan årsskiftet föreliggande 12. upplagan av Wichtls bok "Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik", är ett av de yppersta förefintliga verken över det världsrevolutionära judiska frimureriets hemlighetsfulla verksamhet. Advokat Robert Schneider, Karlsruhe, som utfört den nya bearbetningen, intager en ledande ställning i kampen mot logerna, vilka visserligen officiellt förbjudits i Tyskland men därför ingalunda upphört med sitt underminerande arbete i detta land.

Sammanhangen inom den internationella politiken äro endast fattbara för den som satt sig in i det judiska frimureriets problem och ser dessa sammanhang ur de världsfrimureriska strävandenas synpunkt. Vi rekommendera fördenskull våra tyskkunniga läsare att införliva den nya upplagan av Wichtls bok med sina bibliotek genom att direkt eller genom sin bokhandlare beställa den å Lehmannsförlaget i München.

E.

Antikommunistisk försvarsfront

Den frimurar-bolsjevikiska strävan för upprättande av Moskvaledda "folkfronter" har flerstädes framkallat reaktion i riktning mot skapandet av antikommunistiska försvarsfronter. Så meddelar "Jung-Lothringen" i Strassburg, att en "lothringsk front" bildats i syfte att stärka det antikommunistiska försvaret.

"Må vi bilda celler i varje stadsdel, i varje by — heter det i ett utsänt upprop — ty den dag är icke längre avlägsen, då vi gemensamt måste skrida till handling för bröd, frid och kristligt statsuppbyggande. Må vi visa oss vuxna stundens krav. Med folket och för folket vilja och måste vi kämpa... Moskoviterna ha räknat med att finna oss i sina led för att härja och bränna efter rysk och spansk förebild, men de hava misstagit sig."

En folkens världsfront mot det judiskt-bolsjevikiska barbariet!

*

»Ut ur landet»

Den rumänske politikern Jorgas organ "Neamul Romanesc" inlägger en skarp protest mot ett besök i Rumänien av representanter för den franska folkfronten, vilken tydligen f. n. utvecklar en intensiv verksamhet litet varstans i Europa i kommunistisk anda.

"De komma till oss såsom gäster från Frankrike — skriver bladet — för att på ort och ställe kontrollera hur den rumänska rättvisan fullgör sin plikt i de kommunistiska processerna. Hur länge skall då denna fräcka inblandning av den kommunistiska internationalens agenter i våra inre angelägenheter tolereras? Varken fröken Blum, kommunist till yrket, eller hennes ledsagare äro önskvärda element i länder som önska ordning och ej vilja hemfalla åt anarkien. För dylika okallade missionärer hava vi endast en energisk gest och ett enda ord: Ut!"

Parollen "Ut ur landet!" duger litet varstans icke blott beträffande kommunistagenterna utan överhuvud allt vad judar och judeagenter heter.

Kampfonden

Under oktober inflöto nedanstående bidrag till vår kampfond:

P—e	Kr.	5:—
Blue girl	„	3:—
En av de små i landet	„	2:—
M. K.	„	20:—
Fosterlandsvän	„	100:—
Jordbrukare	„	10:—
L. R—n	„	5:—
R. S.	„	2:—
Antifrimurare	„	10:—
	S:a Kronor	157:—

Vårt tack till samtliga givare!

Den strid vi föra mot en värld av fiender för svenska folkets upplysande och vägens beredande för en nationell restauration kräver stora kostnader, och vi äro därför djupt tacksamma för allt det ekonomiska stöd som av likasinnade lämnas oss till möjliggörande av upplysningens spridande till de vidsträcktaste kretsar av vårt folk.

Bidrag insändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Försäljare

av **NATIONEN**

antagas i Stockholm, landsorten och utlandet. Förmånliga kommissionsvillkor. Tillskriv tidningen, adr. Box 1145, Stockholm 16.

Lär känna sanningen om Tyskland!

Rekvirera (kostnadsfritt) upplysande litteratur på svenska språket, betr. sakfrågor etc. från

Deutscher Fichte-Bund, Hamburg
Hamburger Hof Jungfernstieg 30

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145.
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1936

Vida Världen

Premiäraktören å Moskvas »rätts»-teater

Under sensommaren uppbyggdes världen med ett nytt "process"-skådespel i Moskva. Åter sågs "Trotski-oppositionen" träda inför Sovjets högsta domstol — denna gång för att dömas till döden för förrädiska stämplingar mot den sovjetryska regeringsmakten. Regin var som alltid storartad. De inbjudna företrädarna för judiska världspressen höllo i veckotal den allmänna opinionen i alla länder i spänning med sina sensationella telegramreferat från "rättsförhandlingarna". De "trotski-oppositionella" judarna Sinowjew, Kamenew etc., 16 till antalet, bedyrade i drastiska bekännelser sin skuld,

att de "på fascisthunden Trotskis uppdrag skadat bolsjevismen", "traktat efter Stalins liv", varför de "tusenfalt förtjänade döden". De blevo också dömda till döden och "skjutna". — Men ingen bevittnade exekutionen eller begravningen av de dödsdömda "avrättade".

Hela denna sensationsprocess var — enligt "Der Stürmer" — intet annat än en judisk jättelögn. Den iscensattes ej för att ge tillfälle att döma och bringa om livet 16 judekamrater utan för att förvilla och driva gäck med den godtrogna icke-judiska världen. Den hade tvenne förelöpare: processen mot Trotski, Sinowjew, Kamenew m. fl. 1928 och processen mot de "trotski-oppositionella" Sinowjew, Kamenew m. fl. 1934. Resultatet av den första processen var den föregivna bannlysningen och förflyttningen av Sinowjew, Kamenew m. fl. till skilda områden av Sovjetunionen samt Trotskis utvisning. Resultatet av den andra processen var det föregivna inspärrandet i fängelse av judarna Sinowjew, Kamenew & Kamrater samt arkebuserandet av tiotusentals verkliga, icke-judiska oppositionella, vilka av sina ledare Sinowjew, Kamenew etc. förråddes och utlämnades till GPU.

Efter Lenins död insågo judarna, att de i förhandenvarande läge låtit de sina alltför mycket dominera den synliga ledningen i bolsjevikstaten. För att avlägsna riskerna för en antisemitisk reaktion mot kommunismen inom och utom Sovjet-Ryssland, uppgjorde de då följande plan: röda arméns generalissimus, juden Leiba Trotski-Bronstein, Judas erfarnaste och skickligaste revolutionsstrateg, skulle lämna Ryssland för att i egenskap av världsrevolutionens generalissimus i de icke-judiska länderna efter beprövade metoder föra världsrevolutionen vidare, medan Sinowjew & Kamrater skulle stanna i landet för att göra i "opposition", sålunda infångande alla som icke gillade Moskvas judeherravälde. Så sattes "kampen" mellan Stalin och Trotski i scen. Stalin "segrade" och Trotski "utvisades". På detta sätt kom Trotski oantastad till utlandet, medan Sinowjew & Kamrater hemma inrättade sig för ett skenkrig mot sovjetregeringen, varvid de kommo i besittning av adresserna å alla missnöjda icke-judar inom den politiska ledningen, i förvaltningen, i GPU och hären. I januari 1934 utlämnade de dessa adresser till Moskvas bödlar, som gjorde processen kort med de "kontrarevolutionära".

Den "landsflyktige" Trotski arbetade, ehuru permanent "vårdande hälsan", med stor energi på genomförande av världsrevolutionen, och spåren av hans verksamhet gåvo sig blodigt tillkänna i olika länder. Efter vistelser i Turkiet, Spanien och Frankrike — i vilka sistnämnda länder han lade grunden till "folkfrontsregimerna" — begav han sig slutligen för "hälsovård" till Norge, vars av judeinternationalerna behärskade regering beredvilligt lämnade honom uppehållstillstånd med obegränsad frihet. Officiellt visste naturligtvis de norska myndigheterna intet om hans förehavanden å norsk mark, såsom att han t. ex. upprätthöll en egen revolutionsbyrå och en revolutionär stab på fyra manliga och ett flertal kvinnliga sekreterare, att han varje vecka mottog ett halvt dussin kurirer från alla delar av världen, att han underhöll förbindelser med revolutionscentralerna i alla länder, i synnerhet med världsrevolutionscentralen i Paris, etc.

På försommaren d. å. råkade emellertid Trotski ut för ett missöde, som försatte ej bara honom själv och norska regeringen utan också Moskva och hela världsjudendomen i ett högst penibelt läge. Medlemmar av den nationalistiska organisationen "Nasjonal Samling" inträngde i hans våning och företogo en husundersökning, varvid de funno ett rikt och graverande material. Trotski stod ertappad och hans verksamhet var blottställd inför världen. Världsjudendomens största, erfarnaste och blodigaste revolutionär var lamslagen och faran överhängande, att spelet skulle genomskådas. För tredje gången iscensattes nu det imposanta "rätts"-skådespelet med "trotski-oppositionen" inför Sovjets högsta domstol i Moskva, av vilken Sinowjew, Kamenew & Kamrater dömdes till döden och "skötos". Den judiska världspressen skildrade utförligt skådespelets gång — och de godtrogna icke-judiska läsarna trodde redogörelserna. De för tredje gången "dömda" "trotski-oppositionella" judarna behövde dock ej heller nu underkasta sig straffexekutionen — de hade blott ännu en gång figurerat å Sovjets stora "rätts"-teater. De "skjutna" 16 judarna blevo aldrig skjutna.

Genom denna sista stora process med "trotski-oppositionen" vann Juda *för det första,* att Trotskis verksamhet inför världen kom att framstå såsom icke riktad mot icke-judarnas stater utan mot Sovjetstaten, och *för det andra,* att domstolsförhandlingarna kunde tagas till anledning till en ny jätteförföljelse mot sovjetjudarnas hemliga fiender. Tusentals icke-judar, vilka delvis intogo ledande ställningar och som ej längre ville foga sig i det judiska våldsherraväldet, kastades i fängelse, marterades och skötos. Juden "rensade" Sovjetunionens bolsjevikiska apparat från alla obekväma icke-judar.

Trotski kan för Moskvas räkning driva sitt spel vidare, om ock för ögonblicket kanske med en smula begränsad rörelsefrihet. Han har för någon tid sedan låtit meddela sin avsikt att överflytta till Katalonien, det bolsjevikiska Spanien för att där omedelbart och aktivt ingripa i det revolutionära kriget, taga överledningen av kampen mot generalerna Franco och Mola, liksom han på sin tid gjorde i Ryssland i kampen mot generalerna Koltschalk och Wrangel. Han längtar efter att få se sin för åratal sedan uttalade profetia gå i uppfyllelse: "Spanien skall bliva det andra landet efter Ryssland, i vilket bolsjevismen kommer till makten". Detta vill Trotski-Bronstein och detsamma vilja sovjetjudarna i Moskva liksom hela den messianska världsjudendomen.

För någon månad sedan tillkännagavs, att Bronstein-Trotski hade för avsikt att överflytta sin "hälsovård" till Sverige. Att våra svenska judar och deras tjänande bröder inom frimureri och marxism gärna såge honom flytta bopålarna till vårt land för att hjälpa med organiserandet av en svensk "folkfront", kan tagas för givet. Men Sveriges folk betackar sig för äran!

*

Under kristen mask

I Kristi skepnad smög sig det sataniska Juda på den icke-judiska mänskligheten för att i tidens fullbordan förgöra henne i ett hav av bolsjevikisk terror,

eld och blod. "Frälsarens lärjungar", såsom kristenhetens kyrkliga kalla sig, ha från all världens predikstolar så länge förkunnat lögnen om Judafolket såsom Guds "heliga" och "utvalda" folk, kallat att "frälsa" människorna, att dessa slutligen tagit lögnen för sanning och nedfallit i tillbedjan för sin "frälsare"-förgörare.

Hur oändligt tidens prästerliga förkunnelse skiljer sig från Kristi, framgår vid ett studium av vår egen Bibel. Enligt Johannes evangelium, kap. 4, vers 44, yttrade Kristus till judarna: "I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen I göra. Han har varit en mandråpare från begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, då talar han av sitt eget, ty han är en lögnare, ja lögnens fader".

Så talade Kristus enligt Johannes evangelium, Han som förkunnade Sanningens evangelium. Men de "kristna" kyrkornas präster fortfara ännu att tillbedja den gud, vilken Kristus betecknade med orden "djävulen" och "lögnens fader".

*

Världskrigets vinnare

I sitt tal inför Judiska Akademiska Klubben i Stockholm den 27 juli 1929 — talet refererat i artikeln "Kristenhetens ödestimma" på annat ställe i vår tidning — prisade överrabbin Marcus Ehrenpreis i de mest hänförda ordalag "världskrigets omvälvningar" såsom judendomens största och härligaste verk sedan tiden för Jerusalems förstörelse.

Genom detta världskrig "öppnades nya möjligheter för det judiska folket ... I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad".

Vad som för Europa och världen var en olycka av fruktansvärdaste slag — världskriget — var för judenheten alltså en lyckohändelse av enastående mått. Ur det sataniska blodbadet å Europas slagfält, vilket berövade tiotals miljoner ariska människor livet eller sina käraste anförvanter och försänkte en hel världsdel i förtvivlan, nöd och elände — ur detta fasansfulla inhöstade Juda sin skönaste vinst på tvenne årtusenden: det judiska Palestinas återupprättande.

I en några år tidigare, 1923, hållen predikan till förmån för fred och samförstånd mellan folken, där han lancerade den "ekumeniska" idén om "Religionernas förbund" såsom stöd åt Nationernas förbund, ropade samme dr. Ehrenpreis på "religionernas lugnande och försonande makt" gentemot tidens olyckor. "Vi känna varandra för litet — sade dr. E. —, vi veta för litet om vårt ömsesidiga religiösa liv. Religionen måste bli allmänt samtalsämne, bildningsämne, ej blott för teologer och predikanter. Låt oss tala till varandra om religionen, ärligt och manligt och utan omsvep. Så komma vi varandra närmare, först individer, senare samfunden".

Förvisso behöver religionen bliva allmänt samtalsämne, ehuru i Sanningens och ej i den judiska lögnens anda. Redan vår egen Bibel och judarnas Talmud ge goda utgångspunkter för betraktelser. För att börja med dr. Ehrenpreis' egen "religionsbok" Talmud, läsa vi där bl. a.:

"I (judar) skolen kallas människor, men de andra folken skola icke kallas människor, utan boskap" (Baba mezia 144, b).

"De icke-judiska folken hava ingen själ utom djurets livskraft" (Jakut chadasch 154, b, 7).

"En icke-judes egendom är att betrakta såsom herrelöst gods, och den som kommer först har företrädesrätt" (Chosch. Ham. 156, 5 Haga).

"Vi ha mottagit den lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl" (Sohar 111, 14, 3).

Enahanda "religionsförkunnelse" återfinna vi i vår egen Bibels gamla testamente, där judenhetens gud, vilken ju numera gäller också som kristenhetens, befaller sitt "utvalda" "egendomsfolk":

"I dag skall jag begynna, att alla folk under himmelen skola frukta och förskräckas för dig, så att, när de höra om dig, de skola bäva och sorg hava för din tillkommelse" (5 Mos. 2, 25).

"Förbliv en främling i detta land, och jag vill vara med dig och välsigna dig (bringa fördelar), ty dig och din säd vill jag giva alla dessa länder" (1 Mos. 26, 3).

"Frukta dig icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov ... för att giva dig stora och sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd, som du icke har planterat — på det att du må äta och varda mätt" (5 Mos. 6, 10—11).

"Du skall förgöra alla folk, som din Jave skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara" (5 Mos. 7, 10).

"De främmande skola bygga dina murar, och deras konungar skola tjäna dig ... och deras portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola föras in till dig, och deras konungar skola införas till dig" (Esaias 60, 10—12).

"Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt ansikte och slicka stoftet av dina fötter" (Esaias 49, 23).

"Jave skall giva dig deras konungar i ditt våld, och du skall utplåna deras minne på jorden" (5 Mos. 7, 24).

I vår egen Bibel kunna vi alltså studera det judiska programmet för alla folks "frälsning", vilket kristendomens nutida predikare skänka sin välsignelse och i dag uppfordra mänskligheten att anamma. Men människorna och folken måste, såvida de vilja leva och ej förgås i judisk satanism, äntligen bruka den förståndets gåva Gud givit dem!

*

Kominterns arbete i Nordafrika

Enligt tidningen "Gringoire", Paris, stodo kommunisterna i begrepp att igångsätta ett rött uppror i Spanska Marocko, då general Franco genom sitt inskridande i elfte timmen förhindrade aktionen. Komintern har nu i stället koncentrerat sin nordafrikanska aktivitet på Fransk-Marocko. Nordafrikanska kominternsektionen har i denna angelägenhet nyligen varit kallad till ett utomordentligt sammanträde i Kreml.

Vid denna konferens i Moskva fastställdes plan för det revolutionära arbetet i Fransk-Marocko, vilken plan även omfattar Spansk-Marocko. Den kommunistiska verksamheten i Nordafrika skall fullfölja ändamålet: att grunda ett oavhängigt sovjetryskt Marocko.

Och detta sker i det i "vänskapsförbund" med Moskva förenade Frankrikes kolonialområde!

*

Röd aktivitet i Liechtenstein

Ej heller Liechtenstein undgår Moskvajudarnas kärvänliga uppmärksamhet. "Liechtensteiner Vaterland" konstaterar, att de kommunistiska elementen äro i intensiv verksamhet för att utbreda sitt gift bland befolkningen. Den röda propagandan utbreder sig också hastigt i Liechtenstein. De kommunistiska tidningarna hetsa mot den bestående ordningen, och i utgivna böcker, bl. a. i den beryktade "De moriska soldaterna", propageras för bolsjevismens idéer. Den kommunistiska cellbildningen är i full gång.

"Men så länge man icke satt sina diaboliska planer i verket, existerar för vissa små hjärnor ingen kommunistisk fara i Liechtenstein — skriver vidare det citerade organet. — Man föredrager att lugnt sova vidare i stället för att i någon mån reagera mot denna giftverksamhet."

Precis som i frimurarprovinsen Sverige!

*

Männen i Frankrike

Republique Francaise eller "Rotschild Frères", såsom Tredje republiken efter initialerna — R. F. — i folkets mun lyder, genomlever allvarstyngda dagar. Det jäser i folkhavet. Oron är allmän och ingen vet vad morgondagen skall bära i sitt sköte, om den skall bjuda på Ragnarök eller ett återuppstigande i Ljuset.

Vilka som äro männen i det nuvarande Frankrike? Lebrun, Blum, Chautemps, Delbos, Salengro, Jouhaux — menar någon. Men alla dessa figuranter på de högsta posterna äro endast skenbara makthavare i Tredje republiken. De verkliga männen för dagen återfinnas å vår bild: Juden, Negern och Sovjet-mannen. Juden leder framför allt genom frimureriets loger sedan gammalt den franska politiken. I Negern — de i R. F. förlagda svarta kolonialtrupperna — har han sitt vapen till skydd för sin maktställning mot vem det vara må. I Sovjetmannen med dess hammare och skära äger han sitt kämpande revolutionära garde, som blint går i döden för hans "ära".

Dock, en dag kommer en fjärde part och uppenbarar sig på den franska arenan: den i stoftet nedtryckte, i Judas giftsömn försänkte *fransmannen,* rättmätige innehavaren av Frankrike. Då få de nuvarande männen i R. F. maka åt sig.

*

Roosevelt lyckönskar U. S. A:s judar

Den amerikanske presidenten, judeättlingen Roosevelt-Rosenfeldt, tillställde U. S. A:s judenhet ett nyårsbudskap till den judiska nyårsfesten. Enligt "New Yorker Staats-zeitung" hette det däri bl. a.: "Ihågkommande den judiska befolkningens otaliga förtjänster om civilisationer och framåtskridandet i detta land, sänder jag med stor glädje medlemmarna av Israelitiska trossamfundet mina hjärtligaste lyckönskningar till det nya året. Må detta bringa Eder glädje och välstånd."

Världen börjar komma till klarhet rörande judendomens "förtjänster om civilisationen".

1-12

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (293) TISDAGEN DEN 1 DECEMBER 1936 ÅRG. 12

Bonnier till svars!

Anklagelse: Anslag mot svenska folkets liv

I främsta ledet bland de inkräktare, som bära ansvaret för rådande politiska och kulturella förfall i Sverige, står det på 1700-talet invandrade östjudiska huset Bonnier-Gutkind, vilket jämte världsfinansens och -frimureriets maktexekutor huset Wallenberg samt världskahalens härvarande representation under överrabbin Ehrenpreis nu leder utvecklingen i vårt land mot målet: den judiskt-kommunistiska universalstaten. Steg för steg, under flitigt brukande av de beprövade vapnen guldet och lögnen lade familjen Bonnier under sig de olika instrumenten för svenskt andligt liv: press, litteratur, konst, teater, radio etc. — för att i dag trona som den svenska andliga odlingens officiellt erkände, suveräne härskare.

I "demokratiens" namn har svenskt upplysnings- och kulturväsende koncentrerats i judehuset Bonniers händer. Den sålunda skapade, mot författningens anda och bokstav stridande Bonnierska maktpositionen nyttjas på alla sätt till favör för det egna husets aspirationer såväl som den judiska imperialismens planer i vårt land, *dels* genom grundandet av en jättestor enskild förmögenhet åt Bonniers på svenskarnas bekostnad, *dels* genom det offentliga livets korrumperande och utvecklingens länkande å judiska banor, *dels* genom undertryckande av allt äkta svenskt och de allmänna begreppens förvillande i samma riktning, *dels* genom utplånande medels infernalisk terror av varje allvarlig opposition och varje självständigt tänkande utanför det judiskt orienterade, *dels* slutligen genom bedrivande å alla områden av en intensiv kulturbolsjevikisk propaganda till banande av väg för den planerade revolutionära omstörtningen av samhället, Sveriges förvandling till en provins av judendomens messianska, kommunistiska universalstat.

Metodiskt, efter plan och system arbeta Bonnier jämte rasfränder för beredande av samma öde åt Sveriges folk som Juda senast låtit gå ut över Rysslands och Spaniens: att likt "lammet" skäktas å slaktbänken. Man insöver oss i den föreställningen, att kommunismen är en ädel kamp för de högsta mänskliga ideal, man framställer bolsjevismen såsom en ideologisk rörelse, en arbetarklassens och världsproletariatets politiska styrelseform, syftande till att skapa ett mänsklighetens paradis på jorden. Men i verkligheten är den en satanisk judisk mordkonspiration mot hela den icke-judiska mänskligheten. Den som blott dristar antyda sanningen förföljes och stämplas såsom "fantast" med löjets skimmer över sig, medan de allt påtagligare tecknen å den annalkande stormen med judisk cynism betecknas såsom "spöksyner", "spökflyg" etc. När världsrevolutionens röda armé står färdigrustad och uppluckringen av vårt folk inifrån fullkomnats, ämnar man sätta Moskvas revolutionära krigsmaskin i funktion samtidigt som signalen ges för den kommunistiska resningen inom landet — och det judiska blodbadet å svenskarna begynner.

I dag liksom för årtusenden sedan är Juda mördarfolket på jorden. Kristi dom över dem gäller alltjämt, sådan den återges i Johannes evangelium kap. 8., vers 44: "I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen I göra. Han var en mandråpare från begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, så talar han av sitt eget, ty han är en lögnare, ja lögnens fader". Vår tids verklighet bevisar, att judarna i dag äro desamma som på Kristi tid, att de under de förflutna två årtusendena i intet avseende förändrats. Nu liksom då går hela deras strävan ut på att förverkliga sin sataniska världsmessianska plan på världsherraväldets erövring genom alla de icke-judiska folkens förgörande. Detta i enlighet med Talmuds och Gamla testamentets bud.

Den andliga ledningen av denna judisk-sataniska strävan företrädes i Sverige främst av judehuset Bonnier, som med sitt korrumperande inflytande förstått att göra samtliga riksdagspartier, ja statsmakten överhuvud sig lydigt underdåniga. Stunden är nu kommen att låta *judehuset Bonnier stå till svars för sina gärningar och konspirationer, vilka lyda på intet mindre än: mordanslag mot svenska folket.*

Sverige — ett centrum för judisk aktivitet

Även kvinnliga frimurare i arbete

I den stora avgörande striden för förverkligande av sin flertusenåriga messiansk-sataniska plan på världens erövring genom lögn, list, eld och blod mobiliserar judendomen alla disponibla krafter, främst världsfrimureriet och dess underordnade marxistiska internationaler. De i blindhet slagna folken, som börjat vakna ur den judiska giftsömnen, resa sig i sin ödesstund till självförsvar, med förtvivlans mod sökande avvärja katastrofen.

Stridsfronten synes svikta för Juda. I det ena landet efter det andra tvingas dess kamptrupper tillbaka. Redan för mer än ett årtionde sedan rensade Mussolini Italien från frimureri och kommunism, och ett flertal andra stater, däribland Tyskland, ha följt efter och i lag förbjudit de folk- och statsfientliga frimurar- och marxistinternationalerna. Men i samma mån terrängen för dessa inskränkes i sydligare Europa överflyttas och koncentreras aktiviteten till nordligare breddgrader, särskilt Sverige, som under Bernadotteska regimen utvecklats till ett av den judiska världsmaktens förnämsta landsfästen.

Vårt nordiska land har också i judendomens storpolitiska aktivitet i senaste tid anförtrotts en pionjär roll, såsom t. ex. i N. F.-aktionen mot Italien under italiensk-abessinska konflikten och vid insmusslandet av världsrevolutionens delegat, juden Litwinow-Finkelstein i nationernas rådsförsamling i Genève, för vilken sistnämnda akts genomförande svenske utrikesministern Sandler upphöjdes till president i församlingen. De amerikanska och engelska judeöverheternas, kombinationerna Roosevelt-Baruch-Untermeyers och Wernher-Schuster-Rothschilds allt intensivare engagemang i Sveriges och Nordens angelägenheter, bl. a. genom förbindelsemannen Axel Wenner-Gren i Nya Dagligt Allehanda och Sveriges Nationella Förbund, vittna på sitt sätt om världsjudendomens stora aktuella intresse för vårt land. I jude- och frimurarpressen läses också ständigt åter om hur "världens blickar riktas mot Sverige". Det är uppenbart, att Juda utvalt vårt land till en förgrundsroll i den inledda allmänna slutstriden för judeherraväldets definitiva erövring, till ett bålverk i Norden mot den i självförsvar sig resande europeiska folkvärlden.

Ökad frimurerisk verksamhet

Mot bakgrunden härav är även den starkt stegrade aktiviteten från svenska frimureriets sida att se. Svenska Stora Landslogens ledande politiker i det nationella lägret, medlemmen av Supreme Conseil 33° of England, Wales etc. amiral Arvid Salomon Achates Lindman måste frånträda sin officiella ledarställning inom högern — för att mera helt ägna sig åt det omedelbara arbetet inom templets väggar. Än finna vi honom deltaga i en frimurarkongress i något av de skandinaviska grannländerna, än är han resande till en kongress i England, Skottland, Irland eller något annat land ute i Europa. Senast sågo vi honom sköta värdskapet för en internationell frimurarkongress i Stockholm 17—21 november, vari deltogo ett dussintal framstående representanter för olika frimurarstorloger i U. S. A., vilka från Stockholm skulle fortsätta över till England för att deltaga i den skotska storlogens 200-årsjubileum. De ledande amerikanska frimurarnas hitresa och kongressande i svenska huvudstaden hade givetvis samband

(Forts. å sid. 6.)

Bolsjevismen — en världsfara

Dr. Goebbels tal vid rikspartidagen

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Uppskakande brev

Frasen om *"frihet och människorätt"* är en av de mest omtyckta i kommunismens propaganda. Den förekommer redan i dess revolutionshymn. Hur det i Sovjetunionen är ställt med frihet och människorättigheter, visa följande ställen i *brev från Sovjetunionen:*

"... Sedan bliva ett par hundra av de rättslösa likt boskap indrivna i tomma, oeldade fraktvagnar. De skola föras till Vita havet och till Sibirien ... Det skall också gå som en ledande kommunist sade till oss: 'Ni skall krevera! Vi kunna ej slå ihjäl er alla, men ni skall dock förgås'." (Brev av 10 aug. 1935.)

"... Det synes som om krisen åter vore i antågande. Men man får hoppas, att åren 1932/33 ej skola återkomma, då under loppet av ett år nära 80 procent av de deporterade dogo" (Brev av 7 juni 1936).

Folkens underkuvande

Den 16 november 1917 lovade Lenin i *"förkunnandet av nationaliteternas rättigheter"* folken i det forna zarriket autonomi. Huru såg denna i verkligheten ut för dessa folk? Den 27 april 1920 översvämmade röda armén Aserbeidschan, i november samma år Armenien och den 25 februari 1921 den unga republiken Georgien, sedan Moskva året förut i fördrag uttryckligen erkänt deras oantastbarhet.

I Ingermanland utrotas systematiskt den finska befolkningen. 1929—1931 fördrevos 1800, våren 1935 9000 finnar i landsflykt till Sibirien, och för tvenne månader sedan beslöt sovjetregeringen att fördriva ytterligare 28000 från sina hemorter. Från det polsk-sovjetryska gränsområdet "omflyttades" denna vår över 18000 tyskstammande bönder. Sammanpackade i boskapsvagnar, 80 à 90 personer per vagn, skickades de till Sibirien.

Från Karelen måste förlidet år 4000 gå i landsflykt till Centralasien och 3000 till Uralområdet, där över 50 procent gingo under till följd av de omänskliga livs- och arbetsvillkoren.

I augusti 1927 alarmerade den kommunistiska propaganda-apparaten halva världen med kungörelser mot avrättningen av anarkisterna Sacco och Vanzetti.

Dödsstraff för barn

I miljontals flygblad och tidningar agiterar kommunismen i de "kapitalistiska" länderna för dödsstraffets avskaffande. Och i Sovjetunionen? Endast i kriminalkodexens § 58 finnas 14 olika faktiska förhållanden upptagna, vilka bestraffas med döden! Genom lagen av 7 april 1935 är dödsstraff infört t. o. m. för barn!

Hungrande barn i en uppfostringsanstalt berättade flera gånger om huru bra de förut haft det. Detta var tillräckligt för att fastställa faktiskt förhållande enligt § 58. Tio barn blevo i sina kamraters åsyn skjutna av GPU. Den högste sovjet-statsadvokaten W i s c h i n s k y erinrar sig i en tidningsartikel "med tillfredsställt och lyckligt hjärta" årsdagen av denna "barnmords"-lags ikraftträdande.

Allt detta är fakta, som uteslutande stödja sig å styrkt och bevisat material, i de flesta fallen stammande från sovjetkällor. Då jag å partidagen i Nürnberg förlidet år varnande framställde de sannolika följderna av VII. komintern-kongressen, hade världen blott tystnad och oförståelse att visa härför. Kälkborgaren höll våra profetior för överdrivna och trodde sig kunna förjaga dem i vinden.

Jag tillåter mig därför i korthet ännu en gång återupprepa ett par av de vid denna komintern-kongress gjorda förslagen och antagna planerna samt ställa dem emot de under tiden i olika länder inträdda följderna.

Dimitroff, Sovjetdiktaturens betrodde uppdragsman för världens revolutionering, förklarade ordagrant:

"Med *Stalin* i spetsen kan och måste vår politiska miljonarmé, övervinnande alla svårigheter, djärvt skrida vidare över alla hinder, förstöra kapitalismens fästning och tillkämpa socialismen segern i hela världen!"

Han yttrade vidare: "Proletariatet är den verklige herren i världen, morgondagens herre. Det måste inträda i sina

(Forts. å sid. 4.)

Fridsbudskapet

Människorna bereda sig ånyo att fira minnet av Fridsfurstens, Jesu Kristi tillkomst till världen. Sedan snart två årtusenden ägnas julhögtiden Honom, som en gång å Palestinas jord förde de undertrycktas strid mot inkräktaren Juda *för* sanningen och Gudsidén. Och dock företer världsbilden i dag ett utseende, som ohyggligt erinrar om tillståndet hos folken vid tiden för Kristi födelse, då de till "templet" i Jerusalem — dåtidens världscentralbank — tributskyldiga folken hotades av undergång.

Trots årtusendens bekännande av Kristi fridsevangelium härskar en olycksbådande ofrid i världen. Mången tror sig häri se ett tecken å fredsidéns utopiska art, men deras slutsats är felaktig. För det mesta sträckte sig bekännelsen i verkligheten ej längre än till munnen. I stället för att följa Kristi bud och hylla sanningen hylla människorna lögnen, och i stället för att helga den av Kristus tillbedde Himmelske Guden dyrka de i blindhet en falsk Kristus, en i kristlig dräkt utstyrd judisk avgud — just den avgrundsfurste Han så skarpt varnade för: Guldkalven — Jave-Satan.

Kristus varnade i sina predikningar för att bygga å den lösa sanden och försumma grunden som skall bära upp det mänskliga bygget. Men detta var just vad de namnkristna gjorde, när de åt Honom reste ett tempel på den utdömda judiska grunden, fyllande det med Javes ande och sammanblandande Kristi förkunnelse om den Himmelske Guden med judarnas sataniska messianism. Det kunde icke gå annorlunda än som skedde, och ingen har rätt att förvåna sig över, att Kristi budskap — *Frid på jorden!* — hittills ej nått sitt förverkligande.

En skapad tradition bjuder de "kristna" att under julhögtiden, som ringa om än alls ägnas den sanne Kristus och Hans verk, låta en paus inträda i den vilda jakten kring Guldkalven. För några korta stunder anlägges skenet av en uppriktig kristlig anda, varunder t. o. m. noteringarna å börsen vila och finansfurstarna unna sina offer en varm vrå och mat att stilla hungern med. Likt de judiska skriftlärda å Kristi tid ses de namnkristna å jul- och övriga helgdagar vandra till Javes tempel — för att följande vardag med stärkta krafter fortsätta dansen kring den Gyllene Kalven.

Den kristna bekännelsen, sådan den överlåtits till vår tid, är allenast en munnens och skenets bekännelse, ej en bekännelse av hjärtat eller i gärning. Till namnet hyllas Kristus, till gagnet Juda-Jave-Satan. Det centrala och väsentliga i Kristi förkunnelse antingen negligeras, vantolkas eller förfalskas av nutidens "lärjungar", vilka helt underkastat sig den i maktens härskarsäte sig åter etablerade judendomen. I stället för att upplysa människorna om den sanna innebörden av Kristi budskap samt hävda sanningen emot lögnen och Kristi Himmelske Gud emot judarnas Jave hylla de från predikostolarna det av Kristus såsom satansfolket dömda Juda såsom "Gudsfolket" och dess blodiga avgud såsom kristenhetens gud.

Den naturliga följden av denna utveckling bevittna vi i den alltmera omkring sig gripande upplösningen, ofreden och kaos i världen. Det är skörden av det frö, som under generationer blivit sått, det är den judiska världsmessianismen med dess totalitetsanspråk. Denna stod nu färdig att åter resa sitt tempel i Jerusalem för att — såsom överrabbin Ehrenpreis yttrade i sitt föredrag inför Judiska Akademiska Klubben i juli 1929 — "börja ett nytt blad i vår urgamla historias bok". Men då är också tiden kommen för den kristna pånyttfödelsen, förverkligandet av Kristi fredsprogram: *Sanningen är vägen till frihet och fred!* Genom sanningen skall mänsklighetens tusenåriga dödsfiende, den judiska giftormen, det månghövdade röda vilddjuret förgöras — och den Gudomliga ordningen återupprättas på jorden.

Moskvas hot mot Norden

Mystiken kring de av den judiska pressen såsom "spökflygningar" karaktäriserade främmande flygvisiterna över norra Sverige, Finland och Norge har omsider helt skingrats — till stor bedrövelse för Bonniers Dagens Nyheter, som in i det sista sökt göra sig lustigt över svenskarnas uppjagade "spökflygs"-fantasi. "Många skäl tala för att denna fråga ej bör dryftas alltför öppet — skriver nu det bonnierska husorganet — men opinionen måste dock ha någon kännedom om dess allvar." Efter de avslöjanden som gjorts fanns det ej längre någon möjlighet att allenast skämta bort saken inför allmänheten.

Svenskarna skulle intet få veta om vad som var å färde, på det att de icke månde vakna ur psykosen och medan ännu kanske tid var söka gardera sig mot de judiska världsrevolutionärernas planer; och myndigheterna, som torde varit väl underkunniga i saken, tolererade lögntrafiken i pressen till allmänhetens förvillande, godtagande judens "många skäl" för hemlighållandet. Inte ont anande och intet vetande skulle svenskarna så en dag överraskas av den röda blixten från ovan — och tvingas att giva sig på nåd och onåd åt bödelsväldet i Moskva.

Att sakförhållandena icke längre kunnat undanhållas offentligheten, berodde av det sensationella vittnesmål, som för någon tid sedan avgavs av den sovjetryske kaptenen E d v. K i r h o v i det beryktade spionerimålet inför Vasa hovrätt. Enligt finska detektiva polisen erkände den nämnde kaptenen, att han haft order att fotografera alla för landning av flygmaskiner viktiga platser, ävensom sådana orter, där ryska flygmaskiner kunde släppa ned trupper och ammunition. I hans beslagtagna tillhörigheter återfunnos även bl. a. en del tagna utomordentliga fotografier, vilka lätt kunde förstoras för att vara till verklig ledning och hjälp vid eventuella landningar.

De särdeles omfattande utredningar, som delvis på ort och ställe verkställts av den framstående militärt utbildade författaren i utrikespolitiska frågor "Sir V." i *Aftonbladet,* ha i hög grad bidragit att offentligt klarlägga problemet i dess helhet. Det framgår med full tydlighet, att de av judarna och deras frimureriska och marxistiska hantlangare i pressen kallade "spökflygarna" äro en realitet och en politisk sådan av första ordningen. Det har närmast gällt sovjetryska räder av strategisk natur med fotografering på höjd och landning i nattmörker med eget ljus. Bl. a. har Bodenfästningen fotograferats. Vid gränsen till nordligaste Finland har Sovjet-Ryssland upprättat 16 kända militärflygplatser och 300 flygplan ligga beredda till räder in över norra Europa.

Sovjet-Ryssland bereder sig för ett krig 1938 och "spökflygningarna" äro ett led i förberedelserna till detta. Landsättning av revolutionära trupper skall då ske från luften i stor skala och undermineringsarbetet i Nord-Finland är redan långt kommet. Vad som främst intresserar Sovjet är den svenska malmen, som det gäller att undanhålla Tyskland och själv komma i besittning av; Tyskland spelar sin stora roll i Sovjets strategiska system. Ur utläggningarna i ämnet av "Sir V." i *Aftonbladet* tillåta vi oss återgiva följande:

Från Pääjärvi ha — om uttrycket inte är för djärvt — de främmande Bodenflygarna i de flesta fall troligen utgått. De ha satt kurs på Kemiträsk och sedan över det beryktade Rovaniemi gått direkt på Boden. Flygarna ha sedan följt kustjärnvägen mot Bolidentrakten ned till Umeå, varefter de i motsats till Kantalaksflygarna fortsatt längs kusten nordvart till Luleå, där de girat styrbord och i ostlig riktning över Kemi återvänt till basen i Pääjärvi. En ganska trevlig rundflygning med god utsikt över några av Svea rikes ur försvarssynpunkt betydelsefullaste nejder.

Vad Uhtuaflygarna — från den ryska flygbasen strax intill finska gränsen — beträffar, så ha de haft den kortaste vägen. Tydligen ha de — vissa iakttagelser på såväl svensk som finsk sida tyda därpå — passerat strax norr om Haparanda med kurs direkt på Bodenfästningen, varefter de följt i stort sett samma väg som kollegerna från Pääjärvi. Det är dessa flygare, som efter vad man tar för givet haft i uppdrag att fotografera fästningsområdet från luften liksom andra viktiga strategiska orter i Norrbotten såväl som järnvägsbroarna m. fl. ur försvarssynpunkt viktiga orter och områden.

Då avståndet fågelvägen från flygbaserna till Boden utgör i runt tal endast 400 km. — och de flygplanstyper det här gäller göra 300—350 km. i timmen — har flygningen till Boden sålunda krävt knappa 1½ timma och en rundtur kortaste vägen tagit 4—5 timmar eller däromkring, allt beroende på omständigheterna i övrigt och uppdragets natur.

Det är på goda grunder att antaga, att de s. k. spökflygarna denna vinter komma att låta höra av sig mer än en gång. Enligt vad som försports från välunderrättat utländskt militärt håll har man tydligen för avsikt att i vinter på ryska sidan hålla större luftövningar med längre flygningar i förband. Den källa jag bygger på och som hittills visat sig vara mycket välunderrättad om ryska militära förhållanden avslöjar nämligen att de rådsryska flygförbanden och luftinfanteriet längre fram skall ha vissa övningar på sträckan Leningrad—Murmansk, varvid nedsläppandet av trupper försedda med skidor och bl. a. beväpnade med lätta kulsprutor skall äga rum.

Då dessa trupper enligt general Tuchatjevskijs uttalanden speciellt äro avsedda för tjänst i glest befolkade områden och ryssarnas skidförband redan före kriget i stor utsträckning specialiserade sig på tjänst i Nordfinland, så göra reflexionerna sig själva. Detta luftinfanteri kompletteras av agenter, utbildade i propaganda- och terrortjänst, vilket också är bra att veta, och så ha vi fallet Kirhov. Den röda tråden är icke alls svår att finna, särskilt om man tar hänsyn till Sovjetrysslands strategiska uppmarsch västerut, som sedan länge sysselsatt fackpressen ute i världen och är en tillräckligt omvittnad och sakkunnigt bedömd verklighet, som ej går att bagatellisera.

Ryssarnas dragning västerut är icke blott ett återupptagande av deras historiska traditioner med Atlanten och varmare vatten i sikte utan ingår som ett led i det nya Sovjetväldets strategiska uppmarsch i Europa. Det är en jätteomfattning, som åsyftas. I sydväst går marschen över Tjeckoslovakien mot Centraleuropas hjärta och i nordväst söker sig Ryssland ut till fria havet samt önskar samtidigt skaffa sig möjligheter att i fall av krig tvinga de skandinaviska länderna jämte Finland att underkasta sig dess vilja och önskemål.

I Finland säger man på visst håll, att Ryssland väl vet, att Tyskland utan den svenska järnmalmen icke i längden kan föra något krig. Järnmalmsexporten till Tyskland måste därför stoppas och då blir det svenska Norrbotten med Lappland ett av Sovjetrysslands förnämsta strategiska mål. Det kan bli en tysk-rysk kapplöpning om malmen och malmexportens vara eller icke vara.

Tack vare Aftonbladets uppläggning av problemet inför den svenska allmänheten har den övriga s. k. "fria" och säkerligen i denna sak på ledande håll från början fullt orienterade pressen icke kunnat undgå att offentligt beröra detsamma. *Svensk Tidskrift* skriver:

Den ofta omtalade "spökflygaren" — på vars existens väl ingen mera tvivlar — har låtit allmänheten åtminstone ana, vad saken kan gälla. I nuvarande europeiska läge, med den mot Tyskland främst av Frankrike och Sovjetryssland bedrivna inringningspolitiken, kan Tyskland i en stor europeisk konflikt ha lika stort intresse av tillgång till svensk malm som dess eventuella fiender att avskära Tyskland från denna förbindelse. Tidigare kunde ett avskärande endast åstadkommas — bortsett då från politiska påtryckningar — antingen genom en lantmilitär ockupation i norr eller genom angrepp på malmångarna. Till följd av luftvapnets utveckling kan en avsikt att direkt förhindra svensk malmexport numera effektivast realiseras genom luftanfall. På omkring två timmar kunna ryska luftflottiljer, baserade på eget territorium, överflyga norra Finland och förstöra svenska transportförbindelser eller gruvanläggningar. Det kan till och med tänkas att medelst flygplan ilandsätta en icke föraktlig truppstyrka utan att Sverige med de övre Norrland tilldelade försvarsresurserna omedelbart kan avvärja dessa faror. Och utanför Narvik kunna u-båtar patrullera för bevakning av lastfartygen — ryktesvis har det i år talats om ryska u-båtsmanövrer i dessa trakter.

Denna fara ej blott aktualiserar frågan om Sveriges möjligheter att i övre Norrland försvara sin integritet utan upprullar även i olika hänseenden ett för Sverige, Finland och Norge gemensamt övrenordiskt försvarsproblem, vars ingående dryftande ej borde kunna uppskjutas.

Det rörde sig alltså i fråga om "spökflygen" ej, såsom judarna och deras frimureriska och marxistiska hjälpare i folkförvillelsen med Bonniers i teten sökt göra troligt, om några mer eller mindre skrattretande fantasiutbrott av febersjuka gojim-hjärnor, utan om den mest bistra realitet. Man får hoppas, att sanningens uppenbarande å det förevarande området skall bidraga att öppna ögonen å det ännu i stor utsträckning i Judas giftslummer försänkta svenska folket med avseende å den verklighetsvärld, vari vi leva.

Tysklands nya strafflag

Den tyska straffrättskommissionen, som av Hitler erhållit uppdraget att omgestalta den tyska straffrätten i överensstämmelse och samklang med tidens nyvunna grunduppfattningar, är nu färdig med sitt uppdrag. I inledningen till utkastet till den nya strafflagen heter det:

"Övertygad om att den tyska straffrätten måste vara genomträngd av nationalsocialistisk grundåskådning har riksregeringen beslutit denna lag, vilken den nu överlämnar till tyska folket. Den sunda känslan för rätt och orätt bestämmer straffrättens innehåll och tillämpning. Straffrättens innebörd och mål är att bestraffa orätt, skydda folket och befästa gemensamhetsviljan. Dess uppgift är att värna heder och trohet, ras och arvegods, försvars- och arbetskraft, tukt och ordning. Bekännelsen 'allmännytta går före egennytta' ger den dess prägel. I denna anda har lagen tillkommit. I denna anda skall dom fällas av till domare kallade personer, som tjäna det tyska folket i egenskap av rättvisans väktare."

*

Franco-förordning mot judarna

Lokalmyndigheterna i de av nationalisterna besatta områdena av Spanien ha förpliktats att inom 48 timmar uppgöra listor å alla inom resp. orter boende judar. I förordningen erinras om, att den judiska befolkningen är att betrakta såsom ett misstänkt och statsfientligt element. Enligt en av general Franco avgiven förklaring får ingen jude i framtiden bekläda ett statligt ämbete i Spanien.

Statsrådet Engberg om Nathan Söderbloms börd

Våra i artikeln "Kristenhetens ödestimma" i föregående nummer lämnade upplysningar angående ärkebiskop Söderbloms roll i judendomens tjänst ha starkt irriterat höga vederbörande. Från ingen mindre än själve ecklesiastikministern Artur Engberg föreligger ett tillkännagivande till den tyska tidskriften "Der Weltkampf", vari den uttalade förmodan om Nathan Söderbloms icke-ariska börd tillbakavisas. En liknande förklaring har från annat, mindre officiellt håll tillställts vår tidning. I "Der Weltkampfs" novembernummer läses sid. 43 följande:

"Frågan Nathan Söderblom. Angående den vitt utbredda och redan upprepade gånger i Weltkampf omnämnda förmodan om icke-arisk härstamning hos den framlidne ärkebiskopen i Uppsala Nathan Söderblom ber oss den svenske kulturministern offentliggöra följande resultat av hans fastställanden: 'Nathan Söderblom stammade å fädernet från en gammal inhemsk släkt av bönder, präster och lärda, på mödernet från en gammal dansk inhemsk bondesläkt.'

Enligt denna förklaring från så officiellt håll måste numera antagas, att misstanken för judisk härstamning är ogrundad. De på fakta stödda ifrågavarande betänkligheterna mot den bortgångnes person skulle alltså uteslutande finna sin förklaring i hans mångåriga medlemskap av frimureriet".

Den svenske ecklesiastikministerns märkliga inskridande inför tysk publik till försvar för Nathan Söderbloms ariska härkomst överraskar så mycket mera som statsrådet Engberg i sin verksamhet som svensk kulturminister dokumenterat sig som den judiska uppfattningens anhängare och i verkligheten fungerat såsom officiell ledare av judaiseringsarbetet inom vår kultur, bl. a. genom placerandet av judar å ledande svenska kulturposter. Man hade därför kunnat vänta, att judisk härstamning i statsrådet E:s ögon skulle gälla såsom en merit av högsta valör, som

---

En prenumerationsblankett

medföljer detta nummer, för en del av upplagan, och uppmana vi till abonnemang för 1937 genom beloppets insändande i god tid före årsskiftet.

NATIONEN säljes i Stockholm:

Svea Rikes Förlag, Odengatan 42, 1 tr.

Rehns Antikvariat (förut Svea Rikes Bokhandel), Norrlandsgatan 30.

Lundins Bok- och Pappershandel, Tegnérgatan 6.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
30 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1936

Ekumenerna – Satans skyddsvakt

Finlands ärkebiskop varnade för "falska profeter i fårakläder"

I vår artikel i föregående nummer, "Kristenhetens ödestimma. Ekumeniska rörelsen — en judisk-frimurerisk-kommunistisk aktion", påvisades, hur den av överrabbin Marcus Ehrenpreis 1923 lancerade och av ärkebiskop Nathan Söderblom 1925 i Stockholm iscensatta "ekumeniska rörelsen" var en judendomens aktion i syfte att fullkomna de kristna kyrkornas förjudande samt av dem skapa ett enhetligt kamporgan *för* de judisk-sataniska messianska världsssträvandena. Vårt uttalande har väckt uppseende såväl inom som utom Sveriges gränser och, enligt vad vi erfarit, redan översatts till ett flertal främmande språk. I Finland återgives det i tryck i den kända nationalistiska tidskriften "Siniristi", som även innehåller ett redaktionellt uttalande med hänvisning till den numera avlidne finske ärkebiskopen Gustaf Johanssons på sin tid intagna skarpt fördömande hållning gentemot den Söderblomska "ekumenismen", vilken han betecknade såsom ett "rationalisternas" (= frimurarnas) verk.

I ett herdabrev, betitlat "Gör dig icke delaktig i andras synder!", publicerat i tidningen "Herättäja" (n:r 31, 31/7, 1925), varnade ärkebiskop Johansson för de "falska profeter i fårakläder", som etablerat samarbete med de antikristliga "rationalisterna", d. v. s. frimurarna. "Vid denna kongress samarbeta — skrev han — de kristna med rationalisterna, och därigenom bliva de kristna delaktiga i rationalisternas stora synder. Mycket har rationalismen i nuvarande tid förbrutit. I vilken utsträckning har icke Guds heliga ord vantolkats och Kristi gudomlighet trampats till marken!... Den Kristna världen håller nu på att förvandlas till antikristlig." I en följande artikel i "Herättäja" (n:r 33, 14/8, 1925), rubricerad "I senaste tider", konstaterade Finlands ärkebiskop, att "Stockholmskonferensen är icke så oskyldig som dess upphovsmän söka göra troligt... Däri döljer sig en stor fara för kristenheten och särskilt lutherdomen... En sådan stor världskonferens avstår icke lätt från det grepp, vilket den en gång lyckats få. Därför kan Finlands kyrka icke vara representerad vid denna konferens... Jag är skyldig att varna Finlands kristna från att begiva sig in på en orätt stråt, och detta har jag bett att få göra inför Guds anlete".

Det blev heller intet officiellt finskt deltagande i den av ärkebiskop Nathan Söderblom på judendomens befallning anordnade "ekumeniska världskonferensen" i Stockholm 1925, vilkens ursprung, syfte och strävan utförligt skildrades i denna tidnings föregående nummer. Enigheten vid konferensen var i verkligheten långt mindre än ledningen i sina officiella referat ville låta påskina. Men icke förty fullföljdes planerna, liksom om allt avlupit på ett lyckosamt sätt. Den vid Stockholmskonferensen grundade ekumeniska organisationen har troget följt de av överrabbin Ehrenpreis 1923 lämnade direktiven för stödtjänst åt det judiskt-frimureriskt-kommunistiskt orienterade Nationernas Förbunds "freds"- och "humanitets"-strävanden under åsidosättande av sanna kristliga synpunkter och krav.

I senaste tid har ekumenernas aktivitet framför allt varit inriktad på att främja den under Moskvas hägn bedrivna fredsrörelsen, vilken ju syftar till att bryta den nationella motståndskraften mot Antikrists, Jave-Juda-Satans i världsrevolutionens namn bedrivna världsmessianska imperialism samt att omhändertaga och hjälpa de ur Tyskland utvandrade judisk-bolsjevikiska flyktingarna. I det den 16 mars d. å. av Sveriges ledande kyrkomän med ärkebiskop Erling Eidem i spetsen i Dagens Nyheter m. fl. tidningar offentliggjorda "Uppropet till hjälpaktion" uppmanades svenskarna i de mest bevekande ordalag att skynda sin judiske "nästa" till hjälp med gåvor av alla slag. "De från årsskiftet gällande Nürnbergs-lagarna 'till skydd för det tyska blodet och den tyska äran' förmenades i hög grad ha förvärrat läget för judarna i Hitlers Tyskland. "Svenska Ekumeniska Nämnden, vilken fungerar som svensk kommitté för denna hjälpaktion, vädjar till alla svenska medborgare, som känna ansvar för lidande medmänniskor, att genom frivilliga gåvor, större eller mindre, medverka till att lätta flyktingarnas hårda tillvaro och giva dem arbetsuppgifter i samhället... Där nöd gör sig påmint, där någon blir min nästa, där skall jag vara hans nästa. Det är att handla i Hans anda, som sade: 'Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig'."

Här åskådliggjordes på ett eklatant sätt riktigheten av Finlands ärkebiskops ord, när han varnade kyrkan för sammanblandning med "rationalisterna" (frimurarna), vilka "vantolka Guds heliga ord", "trampade Kristi gudomlighet till marken" och "förvandlade den kristna världen till antikristlig" — "de falska profeterna i fårakläder"! Hade de judiska emigranter, som ekumenerna nu uppfordra Sveriges och alla länders kristna att taga sig an, fått sin vilja fram i Tyskland, hade detta land för länge sedan fallit offer för Antikrists i Moskva blodsvälde och allt vad kristna kyrkor och präster heter i Tyskland hade redan varit "frälsta" under davidsstjärnan likson skett i Ryssland och nu senast sker i det röda Spanien. Att ett sådant perspektiv genom Hitler och nationalsocialismen hindrats å tysk jord, synes vara en källa till stor bedrövelse för vårt "ekumeniska" prästerskap, vars strävan numera uppenbart helt går ut på att i innerligaste förbund med "rationalisterna"-frimurarna tjäna och strida för Jave-Antikrist.

Det genomgående temat vid ekumenernas i senaste tid hållna möten i Sverige har också varit "hjälpen åt de tyska landsflyktiga" och "den tyska bekännelsekyrkans trångmål" — denna "bekännelsekyrka" som i verkligheten blott tyckes vara en tysk upplaga av "ekumenismen". Vid det i Stockholm och Sigtuna den 30 sept. —4 okt. d. å. hållna nordiskt-ekumeniska mötet tolkade bl. a. hovpredikanten dr. Bengt Jonzon ekumenernas bekymmer över utvecklingen i Tyskland under djupt beklagande av "den tyska bekännelsekyrkans trångmål". "Den som ville — yttrade dr. J. — kunde ta del av tidskriften 'Der Stürmer', som läses till och med av barnen i Tyskland och som där stundom funnits uppspikad på kyrkor och församlingshus" (Dag. Nyh., 1 okt. 1936). I samma tidning kunde vidare läsas ett uttalande av den kände oxford-propagandisten Ronald Fangen, vilken karaktäriserade "Oxford" såsom "ljuspunkten" i tiden under det att Hitlers Tyskland betecknades såsom den mörka punkten. "Har man trätt under ögat på denna världens maktgiganter och påvisat dem deras dödlighet — yttrade Fangen —, har man talat vid Hitler om judeförföljelsen, vid Mussolini om giftgaserna över Abessinien?... Man behöver bara se på bekännelsekyrkans män i Tyskland. De ha inte kunnat hindra eller hejda de makthavande, det är sant. Men de äro dock de enda som gjort ett försök, de intellektuella ha flytt och predika mot Tyskland utanför dess gränser, alla andra ha fallit undan, men dessa ha stått kvar, fast de sett klart vad de riskerade och kanske ha genomgått mycket som vi inte veta om."

Även den praktiska utvecklingen av den ekumeniska rörelsen till en skyddsvakt åt Antikrist, Juda-Satan, visar sanningsvärdet av den finske ärkebiskopen Gustaf Johanssons varning 1925 för de "falska profeter i fårakläder". Tiden själv borde vara ägnad att öppna ögonen även å vårt folk.

det icke hövdes att frånerkänna någon, vars goda anseende man är mån om.

För vår del gjorde vi intet bestämt påstående men funno förmodan om judisk börd hos Söderblom sannolik, varvid det låg närmast till hands antaga att förbindelsen ledde via den från Danmark invandrade släkten Blume. Man må emellertid under rådande tillstånd icke övervärdera de officiella stamtavlornas utsagon, som ofta ej täcka verkligheten. Det är överhuvud svårt att tänka sig, att en person kunnat låna sig till en sådan roll som Nathan Söderblom utan att av blodet samhöra med den judiska rasen. Om icke, d. v. s. om statsrådet Engbergs rasanalys vore riktig, så mycket värre. Vi betonade förövrigt i vår artikel i Nationens föregående nummer, att Nathan Söderblom utförde sin "ekumeniska" mission i judendomens tjänst i egenskap av frimurarebroder och på uppdrag av Grand Orient de France.

Europeisk solidaritet!

En grundförutsättning för Europas räddning är — skriver "Jung-Lothringen", Strassburg — övervinnandet i det inre av kommunismen. Europa måste draga nya och trånga gränser för verksamheten inom samhällena. Kapitalet och dess bärare äro endast i den mån livsberättigade inom folket som de ställa sin makt och sitt inflytande i det allmännas tjänst.

"Det är ovillkorligen nödvändigt, att Europa befrias från kominterns betalda uppviglare. Europa måste inse, att det har en gemensam flagga och att denna flagga är dess vita hudfärg."

*

Holland vaknar

Även i Holland förnimmes ett begynnande uppvaknande inför den bolsjevikiska faran. Vid ett nyligen av partiet för nationellt återupprättande hållet möte i Amsterdam påvisade viceamiralen Quant hotet från marxismen på åtskilliga ställen i Europa samt uppfordrade till bildande av en nationell holländsk front mot kommunismen. General Snijders förklarade, att Ryssland överallt bedriver en underjordisk, hänsynslös propaganda. Att Ryssland upptagits som medlem av folkförbundet, betecknade talaren såsom en skam för det mänskliga samhället.

Vårt officiella Sverige och i all synnerhet utrikesminister Sandler, som hade den "äran" att i egenskap av folkförbundspresident introducera världsrevolutionens representant, juden Litwinow-Finkelstein i folkens rådsförsamling, ha som bekant en annan syn på tingen. För vår del kunna vi dock ej annat än livligt instämma med den holländske generalen.

Amerikansk frimuraraktion

Det för den judiska världsimperialismen under "välgörenhetens" mask arbetande frimureriet utvecklar f. n. en utomordentlig politisk aktivitet, icke minst i vårt land, varom även besöket av U. S. A:s ledande frimurare i Stockholm den 17—21 november vittnade. Officiellt gällde naturligtvis besöket "välgörenhet", men det faktum att murarspetsar från grannländerna, såsom generalmajor Ivar Aavatsmark och verkseier Jens Berg, Oslo, samt grosserer V. Malling och lantretssagfører A. Troedson, Köpenhamn, kallats att deltaga i förhandlingarna förråder, att det nu måste ha gällt viktigare saker, stående i samband med den Moskvaorienterade amerikanska judendomens aktuella planer i Norden.

Ledaren av den amerikanska frimurardelegationen, stormästaren i det amerikanska frimureriet i nordstaterna, Mr. Melvin M. Johnson, "Sovereign Grand Commander" i 33:dje gradens högsta råd, orerade under mottagningar för stockholmspressen vidlyftigt om de sinas "välgörenhetsutövning". Man hade bl. a. kommit till Sverige för att till framstående svenska bröder överlämna dyrbara gåvor, vilket kom oss att minnas det visa latinska talesättet: "Frukta framför allt dina fiender, när de komma med skänker!" Till Salomos Vikarie i IX. Frimurarprovinsen, konung Gustav V, medfördes ett juvelprytt ärestecken, varmed följde värdigheten av "Emeritimember of Honour of the Supreme Counsel of Nothern jurisdiction".

Mr. "Sovereign Grand Commander" Johnson berättade vidare, att U. S. A.-delegationen jämväl avlagt gästbesök hos bröderna i Paris storloger — dessa storloger, som man i svenska frimurarkretsar så ivrigt avsvär sig varje som helst kontakt med. Det amerikanska frimureriet omfattar 3 miljoner medlemmar, av vilka de från 4:de till 33:dje graden tillhöra "Supreme Counsel". 33:dje graden har 3.000 medlemmar, varav 60 äro aktiva och äga rösträtt inom högsta ledningen, medan de övriga äro "hedersmedlemmar". Från Sverige skulle kosan styras till Oslo och så vidare till London, där skotska storlogens 200-årsjubileum skulle firas den 28 november—4 december och då konung Edwards äldste broder, hertigen av York, skulle installeras såsom skotsk stormästare.

"Sovereign Grand Commander" Johnson underströk starkt amerikanska frimureriets "opolitiska" karaktär — men omnämnde i samma andedrag dess intresse för tidens problem. Så var t. ex. en av delegationens uppgifter i Sverige att studera den marxistiska kooperationen, vilken man önskar införa i U. S. A. Planen att införa den judiska kooperationen i Amerika sammanhänger naturligtvis med den rooseveltska judekretsens bedrivna strävanden att via marxismen leda Förenta Staterna över i Moskvas hamn. Enligt Mr. Johnson trivdes icke frimureriet i "diktaturstaterna Italien, Tyskland och Ryssland" — en uppgift, som dock måste korrigeras så till vida, att frimureriet såsom en stats- och folkfientlig sammanslutning väl i lag är förbjudet i en del nationellt auktoritära stater, medan det i Ryssland under Grand Orient de Frances överhöghet och sovjetregeringens kontroll både existerar och arbetar. Diktatorernas avvoghet mot frimurarna uppgavs bero på de sistnämndas "frihetsvänliga" tendens. Hur denna i verkligheten ter sig fingo vi en erinran genom stormästaren amiral Lindmans å svenska frimureriets vägnar i oktober 1935 mot tidningen Nationen påbjudna laglösa försäljningsbojkott som straff för att vi öppet vågat säga sanningen rörande det hemliga "välgörenhets"-samfundet.

Glanspunkten i festligheterna i Stockholm utgjorde konung Gustavs stora diné å kungliga slottet för det salomoniska sällskapet, i vilken förutom de amerikanska delegaterna deltogo prins Gustav Adolf, den f. d. aktive högerpolitikern, höggradsfrimuraren nuvarande riksmarskalken Axel Vennersten, Amerikas chargé d'affaires Brown, alla i huvudstaden sig uppehållande Karl XIII:s riddare jämte ett antal högre frimurare. Att det under dessa hemliga konferenser innanför och utanför Blasieholmstemplets murar icke diskuterats "välgörenhet" av det vanliga slaget — såsom man velat inbilla de enfaldiga "profana" — är säkert. Det har rört sig om de högsta tingen inom den aktuella storpolitiken, varvid anvisningar till Sverige från U. S. A:s ledande frimurarinstanser icke saknats.

Representanten för The Grand Lodge of England and Supreme Conseil 33° of England, Wales etc. amiralen Arvid Salomon Achates Lindman et Consortes fortsätta sitt murerska spel. De synas vilja fresta svenska folkets tålamod till det yttersta, men deras trots skall icke bliva långvarigt. Sveriges folk har börjat vakna. Det skall snart göra ett slut på det salomoniska tempelbygget i detta land!

Förbud mot »Röda hjälpen»

Schweiziska edsförbundet har enhälligt beslutat förbud mot "Röda Hjälpens" verksamhet i Schweiz. "Röda Hjälpen" är som bekant intet annat än en av den judiska röda världsrevolutionens otaliga, i humanitetens mask utstyrda hjälptrupper.

I ett flertal länder i Europa präglas f. n. de statliga myndigheternas åtgöranden av en ansvarsmedveten strävan att röja upp med de folkförstörande krafternas spel. När skall denna tendens komma till synes i Sverige?

*

Reningsaktion i Ungern

Studentorganisationerna i Budapest har till universitetets professorsråd och till regeringen ingivit en promemoria, vari krävs, att judarna genom lag skola avskiljas från den ungerska befolkningens liv, att den judiska invandringen skall stoppas och numerus clausus införas för judarna icke blott som hittills vid samtliga högskolor utan även inom alla grenar av den ekonomiska verksamheten. Vidare fordras i promemorian förbud för alla partier och organisationer som omfatta kommunismen eller hylla frimureriets läror ävensom förbud mot alla nationellt otillförlitliga pressorgan, filmer, teatrar och litteraturalster.

Lindholm och Furugård enas

Enligt tillkännagivande i pressen ha ledarna av "Nationalsocialistiska Arbetarpartiet" och "Svenska Nationalsocialistiska Partiet" Sven Olof Lindholm och Birger Furugård beslutat partiernas enande under sådan form, att Furugård nedlägt sin politiska rörelse och uppmanat medlemmarna att ansluta sig till Lindholms parti.

Envar

som gillar NATIONENS verksamhet

bör medverka för dess befordrande genom att själv abonnera å tidningen för 1937 samt genom att vidtala vänner och bekanta att göra sammalunda.

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 1.)

historiska rättigheter och i varje land, i hela världen taga herraväldets tygel i handen ..."

"Förgäves äro ansträngningarna ... att vrida historiens hjul tillbaka. Nej, detta hjul vrider sig och skall fortsätta att vrida sig i riktning mot de socialistiska sovjetrepublikernas världsunion, ända till den slutgiltiga segern för socialismen i hela världen".

Så löd programmet, som denne bulgariske terrorist uppställde för världens revolutionering. För sättet att genomföra det må de nakna fakta tala.

Sedan denna kongress ha *vida mer än hundra kommunistiska revolter* ägt rum i de mest skilda länder i världen, däribland revolterna i *Brest* och *Toulon*, med talrika döda i augusti 1935, den 18 april 1936 i *Lemberg* med endast tio döda, den 10 maj 1936 i *Saloniki* med över 100 döda. Tre noggrant förberedda, beväpnade uppror skakade i veckor hela länder: i november 1935 *Pernambuco*, i januari 1936 *Buenos Aires*, i mars 1936 *Spanien*.

Sex planerade uppror kunde i förväg omintetgöras, däribland de i december 1935 i *Uruguay*, i februari 1936 i *Paraguay* och samma månad i *Chile*. 62 större brandanläggningar utfördes, däribland den av Lantschau i *Kina*, vilken krävde 1000 dödsoffer. 54 beväpnade överfall förövades, 78 sprängämneslager sprängdes i luften. I sin helhet föllo 3041 människoliv offer för dessa bolsjevikiska förbrytelser.

Ännu några få exempel. På kommunistiska världskongressens möte den 30 juli 1935 uppträdde såsom *Greklands* företrädare kamrat Dsordsos och utvecklade en aktionsplan för den närmaste framtiden. Nästan på årsdagen av hans uppträdande i Moskva, den 5 augusti 1936, skakades Grekland av en generalstrejk, som genast utvecklades till väpnat uppror. Endast genom general *Metaxas* energiska ingripande kunde Grekland räddas från att nedstörta i bolsjevikiskt kaos och kamraterna Dimitroffs och Dsordsos plan sålunda omintetgöras.

Angående koloniernas revolutionering yttrade Dimitroff följande:

"I dag betrakta de koloniala och halvkoloniala ländernas folk sin befrielse icke såsom en hopplös sak. Tvärtom, de gå alltmera över till den fast beslutna kampen mot de imperialistiska undertryckarna."

Knappast ett år därefter utbröt i *Syrien* ett farligt uppror, vilket kostade stora blodsoffer. Den uppblomstrande nya vänskapen med Frankrike hindrade på intet vis Moskva att genomföra sin förut bestämda plan i detta mandatområde. Några få månader senare utbröto oroligheterna i *Palestina*, under vilkas förlopp den engelska polisen beslagtagit massor av kommunistiska flygblad och upplöst hemliga kommunistiska funktionärsförsamlingar.

Sankt Görans strid med Draken

Den *brasilianske* representanten Marques förklarade i juli 1935 å VII. världskongressen: "Landet skyndar med stormsteg mot den avgörande kampen för regeringens störtande för att i dess ställe sätta en nationalrevolutionär regering." Ett kvarts år senare utbröt i *Natal* och *Recife* ett kommunistiskt uppror, som krävde 150 döda och 400 sårade. Såsom agenter för "alliansen" blottades Louis Carlos Prestes, juden Ewert och sovjetryska "sändebudet" i Montevideo, den judiske förutv. hudhandlaren Minkin.

Frankrikes röda fara

Och nu till *Frankrike*. Dimitroff sade: *"Franska kommunistiska partiet ger alla sektionerna av den kommunistiska internationalen ett exempel på hur man måste genomföra enhetsfronten",*

och ledaren för Frankrikes kommunistiska parti, Thorez, fogade härtill: *"Revolutionen kommer icke av sig själv. Man måste organisera den. Vi äro beslutna att gå de ryska bolsjevikernas väg. Vi äro för sovjetmakten."*

Frankrikes kommunistiska parti har visat sig värdigt det beröm Dimitroff tilldelade det. Dess medlemstal växte från 87 000 i januari till 100 000 i mars, 187 000 i juni och över 225 000 i augusti 1936. På samma tid mångfaldigades antalet militariserade ungdomsförbund. Röstetalet växte från 790 000 till 1 500 000, varav enbart en tredjedel i Stor-Paris. Antalet deputerade från 10 till 73. "Humanités" upplaga steg från 154 000 år 1933 till 750 000 år 1936. Endast för årets kammarval spriddes av det kommunistiska propagandacentrum 27 miljoner skrifter. Fackföreningarna växte, sedan de inlemmats i den kommunistiska folkfronten, från 800 000 medlemmar i maj d. å. till 4 300 000 i augusti.

Vägen till den spanska folkfronten har också i Frankrike beträtts. *Dimitroffs "Trojanska häst"* står inom Paris murar.

Röd mordorgie i Spanien

Men intet ger oss ett bättre åskådningsmaterial, intet skulle djupare kunna övertyga oss om allvaret i besluten av kominterns VII. världskongress än de blodiga och uppskakande händelserna i Spanien. De utgöra efter ordalydelsen förverkligandet av de då utfärdade anvisningarna. De äro det praktiska genomförandet av "folkfrontsparollen", som i Frankrike nått sitt första stadium och i Spanien nu sin höjdpunkt. Dimitroff hade givit parollen: att under en folkfrontsregering "utnyttja en dylik regerings maktutövning för massornas revolutionära förberedelse", att "beväpna sig för den socialistiska revolutionen", ty "endast och allenast Sovjetmakten skall bringa räddningen".

Den spanske delegaten Ventura tillkännagav noggrant programmet i följande ord: "Spaniens proletariat och vårt parti skall en gång för alla störta fascismen och den borgerliga, besittande makten samt fullborda arbetar- och bonderevolutionens triumf. Med upplyfta huvuden gå vi under Lenins och Stalins banér mot segern."

Redan före mordet 13 juli å monarkistledaren Calvo Sotelo blevo 269 människoliv offer för den röda mordpesten. Den franske journalisten Arminjon berättar t. ex. följande: "I Murcia angrep mängden tvenne unga män, vilka troddes vara fascister. De misshandlades på gatan och slutligen tillgrep en kvinna en slaktaryxa och högg huvudena av dem bägge. Denna händelse utspelades den 16 mars; de båda männen hette Pedro Cutillas och Antonio Martinez".

Världspressen måste slutligen även berätta om de omänskliga illdåd, som begingos av de spanska marxisterna på befallning av deras utländska anförare. Det är omöjligt att ens tillnärmelsevis ange siffror, motsvarande verkligheten. Den 19 augusti offentliggjordes ur officiös källa följande uppgifter: i själva Madrid med förorter ha hittills mer än 6000 personer mördats, av dessa enbart 1400 i den berömda parken Casa del Campo. I det största fängelset Carsel Modelo befunno sig vid denna tid 3000 fångar, i San Antonio 1146, sammanlagt i Madrid 6000. En framför mig liggande skildring av ett ögonvittne, som från sin bostad kunde överblicka Casa del Campo, nämner emellertid helt andra siffror. *Intill den 30 augusti — så berättar ögonvittnet — åskådade han själv omkring 6000 arkebuseringar. Han omförmäler vidare, att på andra platser i staden, å gatorna och i bostäderna dessutom 20 000 personer blivit bragta om livet.* (Tysken Heinrichs berättelse.)

Även andra ögonvittnen, av vilka en del från fängelset måste åskåda den bolsjevikiska mordaktionen, berätta om hundratals mord dagligen. En ung utlänning bevittnade, hur natten till den 21 augusti omkring 200 tjänsteanställda i fängelset Carcel Modelo mördades och huru dagen därefter 250 medlemmar av de fascistiska organisationerna nedskötos på kaserngården. Den 15 augusti åsåg han, hur en transport av 250 fångna anlände till Madrid från Almeria och av

Skånska Dagblads-förvärvet till Sveriges bönder

— ETT BLAD UR MIN MINNESBOK —

Under ett intensivt motstånd från judesystemet och dess agenter, i synnerhet de lindmanska emissarierna, lyckades det mig att på strängt hemliga möten våren 1914 bilda Skånska Bondeförbundet och hösten samma år i anslutning till denna organisation interimistiskt även Jordbrukarnas Riksförbund, den sistnämnda en av de 1921 i Bondeförbundets namn förenade båda bondesammanslutningarna. I J. R. (Jordbrukarnas Riksförbund) tjänade, som man erinre sig, de tre bondeförbundsmedlemmarna i nuvarande Hanssonska regeringen, justitieminister Westman, jordbruksminister Pehrsson och försvarsminister Nilsson sina politiska sporrar.

Alltifrån begynnelsen stod det klart för mig, att bonderörelsen för att kunna vinna bestående framgång måste förskaffa sig en egen tidningspress, som fritt och obundet kunde föra rörelsens och dess idéers talan. Inom mig bar jag också i hemlighet en tanke, en förhoppning: att i den fosterländska bondesamlingens tjänst en dag kunna överföra tidningen Skånska Dagbladet, Skånes å landsbygden mest spridda och ekonomiskt solida tidningsorgan, i de svenska böndernas ägo. Skånska Dagbladet hade en samlad upplaga å c:a 70 000 exemplar och lämnade en årsvinst å flera hundra tusen kronor. Kunde denna tidning, som då ägdes av familjen Asp och politiskt var ansluten till Bonnier-liberalismen, erövras åt bonderörelsen, vore dennas position politiskt och ekonomiskt tryggad och samtidigt ett betydelsefullt bondepolitiskt inflytande i framtiden säkerställt.

Våren 1918 hade min tanke mognat till utförande och jag beslöt mig för att våga försöket med dess realiserande. Sakens ömtåliga natur tvang emellertid till ett varsamt tillvägagångssätt, för att icke judeintressena skulle beredas möjligheter att hindrande komma emellan. Till en början behöll jag också planen hemlig för mig själv. En dag uppsöker jag advokaten Hegardt i Malmö, åt vilken jag uppdrager att för min räkning avge ett köpeanbud å Skånska Dagbladet till dess ägare å 1,2 milj. kr. såsom utgångsbud. Några miljoner hade jag visserligen ej på fickan, men det måste bli en senare sak att anskaffa de erforderliga kontanterna. Först gällde det att få tidningen på hand för en viss tid, varunder likvidfrågan kunde ordnas.

Några dagar senare reste jag till Stockholm för att deltaga i ett sammanträde med J. R:s arbetsutskott. Medan detta sammanträde pågår kommer ett telefonsamtal från bankdirektören Skough i Malmö, som meddelar, att enligt vad han erfarit en spekulant anmält sig å Skånska Dagbladet. Han undrar, om affären icke skulle vara något för bonderörelsen att reflektera på. Då jag ej från sammanträdesrummet önskade närmare telefonledes beröra saken, svarade jag, att jag ej på rak arm kunde giva något besked utan lovade att senare på dagen låta höra av mig. Vad skulle jag nu göra? Icke kunde jag väl samtidigt uppträda såsom spekulant å Skånska Dagbladet genom tvenne ombud! Efter närmare övervägande fann jag ingen annan råd än att låta mitt ombud advokaten H. i tysthet avträda från arenan — samt acceptera bankdirektörens erbjudande. Någon timme senare ringer jag också denne och låter honom veta, att jag accepterar hans förslag samt uppmanar honom att för min räkning avge ett bud å tidningen å 1,4 milj. kr. — det minimipris jag ansåg Skånska Dagbladet möjligen kunna förvärvas för.

Återkommen till Malmö erfor jag av bankdirektör Skough, att möjligheter förefunnos att kunna förvärva tidningen till ett pris av c:a 1,5 milj. kr. Plötsligt råkar emellertid hela saken i ett nytt läge. Hemligheten har sipprat ut. I en hast uppenbara sig — enligt vad jag erfar — icke mindre än tre nya spekulanter, en från Göteborg (Handelstidnings-kretsen), en från Stockholm (Bonnier-kretsen) och en från Skåne (frimurarhögern). Samtliga de nya spekulanterna voro uppenbart lika angelägna, ehuru de alla vinnlade sig om stor varsamhet i uppträdandet för att ej onödigtvis stimulera säljarens tendens att pressa priset i höjden. Det meddelades mig av bankdirektör Skough, att ägarna ej längre reflekterade å priset 1,5 milj. kr., då ett annat bud å 1,8 milj. kr. förelåg. Det gällde nu att handla raskt, om ej spelet skulle gå förlorat. Efter att telefonledes ha samrått med min vän landstingsmannen Per Johnsson i Vä, med vilken jag å det förberedande stadiet samarbetade, meddelade jag bankdirektör Skough, att vi höjde vårt bud till 2 milj. kr. Detta nya bud accepterades av ägarna, och någon dag senare underskrevs den handling, enligt vilken vi juridiskt tillförsäkrades äganderätt till Skånska Dagbladet på hand för en tid av 14 dagar. Nu gällde det att anskaffa köpeskillingen, de två miljonerna i kontanter!

I en förhyrd bil for jag tillsammans med en vän redan följande dag ut till

polistruppen överlämnades till röda milisen. Denna ställde 240 mot väggen och sköt dem omedelbart vid stationen. Endast 10 ledsagade man till fängelset, för att kunna utföra "uppdraget". Något senare skötos de fascistiska ledarna Ruiz de Alda, Fernando Primo de Rivera, Euesta och Valdes.

Hela tyska folket sörjer de sju folkkamrater, vilka på det ohyggligaste sätt omkommo och föllo offer för det röda mördarbandet. På väg till fritidskongressen i Hamburg mördades de fyra partikamraterna Gaste, Dato, Hofmeister och Treiz av en grupp bolsjeviker. Två av dem fördes efter ett längre "förhör" bakom en fabrik och arkebuserades, medan de två andra ställdes mot en vägg icke långt därifrån samt nedskötos. Enligt vad senare fastställts, utförde förbrytarna sitt ruskiga dåd med skrot! Hofmeister och Treiz voro så vanställda, att man blott med möda kunde identifiera dem å ansiktsformen. Många andra tyska medborgare sårades eller åsamkades materiell skada. Partikamrat Hans Hahner mördades, då han skulle bege sig till tjänstgöring hos Röda korset; hans hus plundrades och hans hustru lämnades utblottad.

Ej endast i Madrid utan i hela landet hopade sig de rödas illdåd. I Llora del Rio mördades 187 personer, i Constantina 250 ("Diario de Noticias", Lissabon). I Cartagena kastades 600 officerare och manskap med stenar om halsen i havet ("Germania"). I klostret Baena nedslaktade kommunisterna 180 personer med yxor och rakknivar, däribland Santa Maria Mayors pater samt kvinnor och barn. På kvinnorna hade man sprättat upp magen ("Seculo"). Tvenne bönder från Malaga berätta om mördandet av mer än 400 personer, vilka med vikter å fötterna kastats i brunnar eller som fastbundna vid svansarna av hästar, släpats genom gatorna ("Seculo"). *Den italienske konsularagenten Solaverani berättar, att en 16-årig flicka var den första som sköt på en fånge.* ("Die Front", Zürich.) I Rosal de la Frontera innebrände kommunisterna 40 personer i den tillslutna kyrkan ("Journal de Genève"). I Runda mördades 400 invånare, av vilka 200 kastades i Tajo ("Times"). I San Sebastian skötos den 14 augusti 51 gisslan ("Evening Standard"). I Almendralago funno general Francos trupper liken av fångar, vilka korsfästs å fängelsemuren med huvudena ned. Ett 80-tal hade bränts levande. ("Seculo"). I Cartagena sammanfjättrades 50 borgargardister hals vid hals och kastades i havet från fångskeppet "Sil" ("Daily Mail"). "Journals" specialkorrespondent, Emil Condroyer, meddelar från El Arahal, att de röda inneslutit 30 män, kvinnor och barn i fängelset, hällt petroleum in genom ett fönster och därefter kastat brinnande tändstickor in i fängelserummet. ("Daily Mail".)

Friheten

av biskop Thomas

Frihet är det bästa ting,
som sökas kan all världen kring
för den som frihet kan bära.
Och vill du vara dig själver huld,
så älska friheten mer än guld,
ty frihet följer ära.

Frihet är liksom ett torn,
där väktaren blåser i sitt horn.
Men tag dig väl till vara!
Om du utur det tornet går,
en annan det i händer får —
och du med sorg får fara.

En fågel värjer sitt eget bo.
Så gör ock djuren i mark och mo:
nu märk, vad du bör göra!
Gud haver givit dig sinne och själ:
var hellre fri än annans träl,
så länge du kan dig röra!

Och har du friheten i hand,
håll henne kvar med säkra band:
Hon är som unga falkar.
Men den på friheten ger hugg,
han borde dragas vid sin lugg
och sättas in bland skalkar.

Och gammal lära liksom ny
de bjuda frid i varje by;
dock kan den ej förbliva,
om icke friheten är när,
som fridens säkra grundval är
och ofrid kan fördriva.

O, ädle svensk, du statt nu fast
och bättre det som fordom brast!
Du låte dig ej förvända!
Du våge din hals och så
din hand
att frälsa ditt eget fosterland!

Mord å präster

De detaljer, som inkommit till oss angående mord å präster och skändande av nunnor, äro rent otroliga. Här några exempel: biskopen av Lerida blev mördad ("Journal de Genève"). Amerikanaren Henry Harris berättar, att han i fängelset själv blev vittne till mördandet av 150 ordensbröder i Barcelona ("Matin"). I Piedralvez blev ledaren av de katolska arbetarna, don Dimas Madariaga mördad ("Journal de Genève"). I Tarragona skötos åtta präster, en munk nedtrampades med stövlarna och sköts slutligen (tysken Hein Hausmanns berättelse). Alltjämt åter meddelas fall om präster, som halshuggits och vilkas huvuden släpats genom gatorna. I Valencia skötos nunnorna radvis, varefter deras kroppar brändes. Prästerna i Adrero, Las Casas och Torres bragtes om livet på det mest ohyggliga sätt ("Germania"). Listan kunde fortsättas i det oändliga. Ofta deltogo barn i mördandet. Så berättar Raffael Oriol från Habana, att han i Barcelona åsett hur bland mördarna befunno sig talrika grupper av gossar under 15 år ("Dario dela Marina").

Oersättliga konstverk ha förstörts och landets andliga elit har förintats. Nobelpristagaren Benavente och den bekante dramatikern Alvares Quintero ha avrättats ("Daily Mail"). Enbart i Barcelona ha enligt professor Walter W. S. Cook katedralen Santa Anna och alla övriga kyrkor på ett enda undantag när nedbränts. De från 15. århundradet stammande berömda altartavlorna av Vermejo ha förstörts liksom den ävenså från 15. århundradet stammande Santa Maria del Mar-kyrkan. Av San Pedro de las Puellos, som har sitt ursprung från 9. århundradet, återstå blott murarna. Barcelonas berömda kloster och ärkebiskopens palats äro fullständigt förstörda.

Detta är den bolsjevikiska ateismens verkliga ansikte, denna bolsjevikiska ateism, som vågar att i andra länder förklara sig beredd till samarbete med kyrkorna. Bilden av de nunnelik, vilka uppgrävts ur gravarna i Barcelona, är en symbol för skändandet av allt heligt genom bolsjevismen. När Andres Nin, en av de främsta hetsarna i Spanien och förut sekreterare hos bolsjeviken Tomsky, förklarar: "Vi ha löst kyrkoproblemet genom att rasera alla kyrkor" — då måste vi fastslå, att detta är den personifierade gudlösheten! Detta är bolsjevismens verkliga ansikte!

Liksom i Ryssland 1917 och i alla andra länder finnas också i Spanien fosterlandslösa, judiska tråddragare, vilka framkalla och leda de bolsjevikiska revolterna. Där de ej äro judar äro de individer, som fullständigt förlorat känslan av samhörighet med sitt folk.

Moskvas agenter illdådens upphovsmän

Vem bär nu ideologiskt och praktiskt skulden för allt som nu försiggår i Spanien? Alla dessa händelser äro intet annat än utförandet av de i Moskva fattade besluten. För deras genomförande sändes till Spanien de bolsjevikiska judarna Bela Kuhn, "mördaren av Ungern", Neumann, vilken i Spanien kallar sig Enrique Fischer Neumann, Kolzow-Ginzburg, som uppträder i förklädnaden av korrespondent till "Prawda" i Moskva, samt slutligen den röde folkförbundsdiplomaten och juden Rosenberg. De äro ledarna av alla sovjetryska terrorister, vilka under falska pass — sällsamt nog för det mesta av franskt ursprung — bedriva sitt blodiga hantverk i Spanien.

Intet är mera betecknande för Moskvas ansvarighet för det stort upplagda försöket att utvidga det av bolsjevismen igångsatta borgarkriget i Spanien till en internationell konflikt. Juden Schwernik, ordförande i de sovjetryska fackföreningarna, tillstår även öppet avsikten med inblandningen, då han säger: "Centralkommittén uppfordrar alla arbetare och Sovjetunionens folkmassor att bistå de kämpande i Spanien, vilka med vapen i hand försvara den demokratiska republiken, med materiell hjälp" ("Iswestia").

"Iswestia" skriver själv, att förste sekreteraren i de sovjetryska fackföreningarnas centralråd överlämnat en summa av 12 miljoner rubel (36 miljoner francs) till de spanska bolsjevikerna. Spanske statspresidenten Asana uttryckte sin tacksamhet härför till sovjetjuden Kolzow-Ginzburg med orden: "Hav vänligheten framföra till sovjetfolket, att dess medkänsla och verksamma hjälp djupt rört oss. För mig har det alltid stått klart, att den stora sovjetdemokratien icke kunde vara annat än solidarisk med den spanska demokratien" ("Börsenzeitung").

Moskva försöker genom sina komintern-sektioner vinna även *främmande regeringar* för ingripande till förmån för de röda i Spanien. Franska högerpressen publicerar ständigt nya meddelanden om franska leveranser av flygplan och krigsmaterial till Madrid. Fullkomligt öppet organiseras i alla länder av Röda Hjälpen penninginsamlingar för bolsjevikerna i Spanien. Generalsekreteraren i de franska folkfronts-fackföreningarna Jouhaux, agenten André Malraux m. fl. utgöra den franska förbindelselänken med de spanska marxisterna. Ministerpresidenten Giral tackar Kolzow-Ginzburg för "det glänsande initiativet av franska organisationer och personer, vilka lämna den spanska regeringen en verksam hjälp i kampen", varvid särskilt nämnas Jouhaux, Malraux och juden J. C. Bloch, och slutar med än-

(Forts. å sid. 7.)

ägaren av Häckeberga gård, friherre C. G. Wrangel, vilken visat sig vara en varm vän av bonderörelsens idéer, för att begära hans hjälp för kreditfrågans preliminära ordnande. Detta försök misslyckades dock. En annan utväg måste sökas! Dispositioner vidtogos omedelbart för organiserandet av ett jordbrukarekonsortium för tidningsaffärens ordnande. En revershandling, lydande å beloppet två miljoner kronor, upprättades och en bil förhyrdes. Med denna anträddes en blixtturné genom Skånes bygder, vilken slog så väl ut, att efter en veckas intensivt arbete 2-miljoners-reversen var försedd med — om jag ej missminner mig — ett 80-tal solida skånska jordbrukarnamn, enligt den senare bankvärderingen gällande för sammanlagt flera tiotal miljoner kronor. På denna handling anskaffades genom bankdirektör Skoughs förmedling ett banklån å två milj. kr. — och köpeavtalet ordnades.

*

Genom vårt snabba handlingssätt hade jag förekommit Judas konkurrerande spekulanter. Dessa voro dock ej hågade att utan vidare acceptera det nyinträdda läget. En dag erhåller jag en telefonpåringning från herr Lindell i Svenska Telegrambyrån i Malmö, vilken önskar ett samtal. Herr Lindell meddelar mig vid den följande sammankomsten, att han från en spekulant i Stockholm mottagit ett erbjudande av tre milj. kr. för Skånska Dagbladet, d. v. s. ett bud innebärande en ren vinst av en miljon kronor å det pris vi betalat. Han erbjuder mig personligen hälften av vinstsumman eller 500 000 kr., om jag vill medverka till tidningens överlåtande från bondekonsortiet till hans spekulant, vilken knappast kunde vara någon annan än den judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier. Jag avböjde emellertid bestämt erbjudandet under framhållande, att det för mig icke gällde något personligt intresse utan en rent fosterländsk angelägenhet. Härpå genmälte Lindell: "Du är en idiot, om du tillbakavisar ett sådant anbud. Inte tror du väl, att någon människa på jorden skall tacka dig därför?"

Några dagar innan bondekonsortiet, vilket tecknat borgen å köpereversen, skulle sammanträda för definitivt beslut i tidningsaffären, meddelades mig, att planer voro å bane att överlåta tidningen till en anmäld spekulant med en miljons ren vinst och att redan en större del av konsortiets medlemmar vunnits för planen. Med hjälp av tvenne Malmöadvokater hade spekulantens ombud i samarbete med vissa personer inom J. R:s skåneledning i största hemlighet organiserat en falang inom konsortiet, vilken var beredd att genomdriva den "briljanta affären" med en miljon i arbetsfri vinst. Det gällde nu åter att handla raskt! Jag satte mig ögonblickligen i telefonförbindelse med J. R:s ledande män ute i landet och uppfordrade dem att infinna sig till det beramade sammanträdet med bondekonsortiet. Flera av de vidtalade, däribland J. R:s ordförande, v. häradshövdingen Johannes Nilsson i Gårdsby, infunno sig också, och tack vare vår samlade energiska insats lyckades det att vid konsortiesammanträdet förhindra tidningens bortschackrande till den anmälde spekulanten.

Innan saken avancerat så långt, hade riksdagsman Olof Ohlsson i Kullenbergstorp försökt använda sin auktoritet för att förmå mig avstå från planen på inköp av Skånska Dagbladet. En dag beder han mig om ett personligt samtal å sitt hotellrum i Malmö, där han i myndig ton förebrår mig att vilja leda bonderörelsen in i "äventyrligheter". "Du skall icke tro — så lydde hans ord — att bonderörelsen går fram genom några slags kupper, den går fram genom bönderna själva", varmed han förmodligen ville ha sagt, att han icke respekterade mig såsom förespråkare för något bondeintresse. Naturligtvis tillbakavisade jag hans haltlösa påståenden och vägrade att efterkomma hans önskan om avstående från planen på förvärv av Skånska Dagbladet.

*

Någon tid efter affärens avslutande erhöll jag en kallelse från J. R:s centralledning att överflytta till Stockholm för att omhändertaga ledningen av den riksorganisatoriska verksamheten. Självfallet hälsades min avflyttning från Skåne med jubel av alla dem inom Skåneorganisationen, vilkas personliga aspirationer jag ansetts stå i vägen för. Lyckojägarna, som börjat översvämma rörelsen, fingo mera fritt spelrum inom distriktet. Här hade ju också blivit något reellt att inhösta, sedan det feta och mäktiga Skånska Dagbladet blivit bonderörelsens egendom. Man placerade sig vid det väldukade bordet, njutande alla de förmåner ekonomiskt, politiskt samt i äre- och makthänseende som den nya, solida situationen medförde. Om "idéerna" talades det ganska tyst.

Naturligtvis försummade man ej heller att placera "vännen" Hjalmar Berlins broder Nils och sedermera herr Hjalmar själv å Skånska Dagbladets chefsredaktörspost. Herr Hjalmar Berlin — tydligen tillhörande judeätten Brode-Berlin och frimurarbroder av VIII. graden — hade i hög grad — ansåg herr Henriksson i Vinstorp — meriterat sig för upphöjelsen. Han hade börjat sin publicistiska bana såsom skånsk platsredaktör i juden Bonniers liberalistiskt-bolsjevikiska organ Dagens Nyheter samt därefter en period tjänstgjort såsom ombudsman hos den skånska frimurarhögern. Sedan några år biträdde han också di-

(Forts. å sid. 7.)

Sverige — ett centrum för judisk aktivitet

Manlig frimurarledare

Amiralen
Salomon Arvid Achates Lindman.

(Forts. fr. sid. 1.)
med ovannämnda amerikanska judekretsars liksom världsjudendomens överhuvud i senare tid starkt ökade intresse för Sveriges och Nordens politiska öden.

I sin strävan att förvandla detta en gång fria och oberoende land till en provins av den planerade judiska världsstaten och vårt folk till ett slavfolk av judaister har judendomen dock icke nöjt sig med att rasligt och nationellt kastrera den manliga folkdelen genom dennas upptagande i Frimurarorden jämte underlydande internationella, marxistiska och andra brödrasamfund. Också kvinnorna frånrövas sin rasliga och nationella instinkt — samt omdanas genom upptagande i kvinnliga frimurarloger, zonta-organisationer och en mängd andra judendomen och frimureriet underordnade internationella sammanslutningar till ras- och nationalförgätna tjänarinnor i Salomos tempel, d. v. s. kämparinnor för den judisk-satanistiska imperialismen. Även beträffande den kvinnliga frimurarverksamheten synas judarna ha tillärnat vårt folk en förgrundsroll i den yttersta tid som är.

Kvinnofrimureriet stammar från England

Det kvinnliga frimureriet presenterades inför svensk publik i tvenne artiklar i Svenska Dagbladet 3 och 5 jan. 1935. Den förstnämnda artikeln, som var rubricerad ”Kvinnliga frimurare” och försedd med en illustration av ledande engelska frimurerskor i full ornat och med förkläden till symboliserande av sin andliga omskärelse, hade följande lydelse:

”För 28 år sedan stiftade en engelska, Mrs Boswell-Reid — hon härstammade från Samuel Johnsons berömde biograf — en kvinnlig frimurarorden. Under hennes ledarskap har den nya orden vuxit undan för undan och räknar nu en stor medlemsskara både i England och i dominions. Kvinnor ur de mest olika kretssar, representanter för aristokratien, för konst och vetenskap och för alla möjliga yrken, mötas där.

Denna orden anser sig vara unik inom frimureriets historia, eftersom det lär vara den enda som skapats av kvinnor enbart för kvinnor. Inga manliga frimurare ha tillträde till logerna eller utöva något inflytande på administrationen, regler och ceremonier äro eljest de samma som i The Grand Lodge of England. De kvinnliga frimurarna ha redan kommit så långt att de utge en egen tidskrift, The Woman Freemason, de ha ett eget bibliotek och utöva i tysthet en omfattande välgörenhet.

Helt nyligen har orden fått en ny stormästarinna, Mrs Seton-Challen. Hon är dotter till den nu avlidna Mrs Boswell-Reid. Denna händelse celebrerades med synnerligen högtidliga ceremonier, som

Frimurerisk symbolik.

räckte i icke mindre än tre timmar och som naturligtvis försiggingo bakom omsorgsfullt lyckta dörrar.”

Det kvinnliga frimureriet i Sverige

I den andra artikeln, införd i Svenska Dagbladet 5 jan. 1935, återges ett intervjuuttalande av en av det kvinnliga frimureriets ledande kraf-

Salomonisk ”välgörenhetsutövning”.

Denna originella kostym brukas inom det anglosachsiska frimureriet vid vissa ceremonier i höggraderna.

ter i vårt land, grevinnan Fanny von Willamowitz-Moellendorff rörande kvinnofrimureriet och dess svenska sektion. Vi citera ordagrant den märkliga artikeln:

”För ett par dagar sedan förekom i dessa spalter en bild av några kvinnliga engelska frimurare, samlade kring sin ordens stormästarinna. Kvinnliga frimurare äro emellertid icke något som England är ensamt om. Sådana finnas, ehuru det torde vara okänt för de flesta, även här i Sverige.

Kända kvinnliga frimurare äro bl. a. Delsbostintan, grevinnan Fanny von Willamowitz-Moellendorff och hovsångerskan Marianne Mörner. Som grevinnan von Willamowitz-Moellendorff ägnat stort intresse åt arbetet inom orden, har Svenska Dagbladets medarbetare vänt sig till henne och bett att få veta något om det kvinnliga frimureriet.

— Egentligen bjuder det emot att alls tala något om vår orden, svarar grevinnan, det hela rör sig om sådana värden som lätt profaneras av ord, ni förstår vad jag menar. Vi ha arbetat i det tysta och det vilja vi fortsätta med, men de yttre konturerna av ordens historia och syften kan jag ju alltid säga något om.

Vår orden tillhör den stora Samfrimurarorden, som stiftades år 1882 och som nu är spridd över hela världen, fortsätter grevinnan. *Den har både manliga och kvinnliga medlemmar, den tillkom just*

Kvinnlig frimurarledare

Grevinnan
Fanny v. Willamowitz-Moellendorff.

för att ge även kvinnorna tillfälle att möta frimurarideérna. I England står den särskilt högt och har nått en väldig utbredning. Den har numera måst uppdelas i två grupper, den västra federationen, som omfattar England, Skottland, Sydafrika och Kanada, och den östra, som har Indien, Ceylon, Australien och Nya Zeeland på sin lott.

Till Sverige infördes Samfrimurarorden år 1917 på initiativ av byrådirektör Fredrik Wehmeyer i Patentverket och den danska grevinnan Bille-Brahe-Selby. Vår organisation är alldeles självständig (!), men *vi ha ett livligt samarbete med motsvarande ordnar i de andra nordiska länderna* och vid vårt 10-årsjubileum hade vi gäster både från Danmark, Norge, Island och Finland. *Provinsialmästaren väljes för ett år och kan antingen vara en man eller en kvinna, för närvarande är det byrådirektör Wehmeyer. 1926 bildades ännu en loge här i Stockholm med uteslutande kvinnliga medlemmar. Det finns också avläggare ute i landsorten, bl. a. i Göteborg, Malmö och Jönköping. De kvinnliga frimurarnas antal i hela landet är för närvarande över 200,* skulle jag tro.

Här i Stockholm samlas de kvinnliga frimurarna i en egen lokal — i huset Kammakaregatan 54. *Minst en gång i månaden mötas vi och dessutom förekommer det ofta studiemöten för de olika graderna, de äro 33. Regler och ceremonier äro i huvudsak desamma som i den andra frimurarorden, i en del detaljer överensstämma vi mera med The Grand Lodge of England.* Under ceremonierna äro vi alla iförda enkla vita dräkter, det är värdigt och vackert. Mötena räcka en à två timmar och sedan skiljas vi stilla åt.

Vad vi arbeta för och vad vi vilja? Ja, så mycket kan jag säga, att *syftet är att dana och fördjupa personligheten genom självuppfostran. Frimureriet är en andlig arbetsmetod. Målet är att av den råa och oslipade sten som människan är forma en sten som kan inpassas var som helst i ett osynligt tempelbygge. Fundamentet är ödmjukhet,* det är den första förutsättningen för en livsförvandling.

Frimureriet genomgår i våra dagar liksom så mycket annat en eklut och prövotid, säger grevinnan till sist. Ute på kontinenten, särskilt i sydligare länder, har tyvärr *denna sammanslutning, vars medlemmar äro bundna av tysthets- och trohetsplikt,* missbrukats och blivit skydd för intriger, politiska ränker och partistrider. Jag tänker särskilt på Staviskyskandalen. Det är ovärdigt en organisation, som är skapad för ett rent andligt syfte. Här i Sverige, där vår konung är högste styresman för den stora manliga orden och där så många högtstående män äro medlemmar, tror väl ingen på allvar att frimurarna ha ett revolutionärt eller samhällsupplösande syfte”. (Kurs. av oss.)

Man får vara grevinnan von Willamowitz-Moellendorff tacksam för att hon lyft en smula å slöjan inför den profana världen rörande det kvinnliga ”välgörenhetssällskapets” strävan. Med särskilt intresse konstateras den kvinnliga frimurarledarens förklaring, *att* den stora Samfrimurarorden, till vilken den svenska kvinnliga sektionen hör, ”tillkommit just för att ge även kvinnorna tillfälle att möta frimurarideérna”, *att* ”de olika graderna äro 33”, *att* ”regler och ceremonier i huvudsak äro desamma som i den andra (manliga) frimurarorden, i en del detaljer överensstämma vi mera med The Grand Lodge of England”, *att* ”frimureriet är en andlig arbetsmetod” samt *att* ”målet är att av den råa och oslipade sten som människan är forma en sten som kan inpassas var som helst i ett osynligt tempelbygge”.

Av dessa förklaringar framgår tydligt, att det kvinnliga frimureriet intet annat är än en kvinnlig upplaga av samma internationella judiska frimureri, varav det manliga frimureriet utgör en för männen avsedd dylik. Den kvinnliga frimurarledaren von Willamowitz-Moellendorff tycktes i sin intervju till Svenska Dagbladet alldeles bortglömma den mångbesjungna ”välgörenheten” för att i stället inför de profana röja frimureriets andliga ”arbetsmetod” och mål: ”att av den råa och oslipade sten som människan är forma en sten som kan inpassas var som helst i ett andligt tempelbygge”, varmed å frimurarspråket avses människornas avnationalisering och berövande all raslig instinkt samt förvandling till judaister, medborgare i den planerade judiska världsstaten, för vilka intet annat fosterland får existera än det judiska. Byrådirektör Wehmeyer, som 1935 uppgavs fungera såsom provinsialmästare i Samfrimurarorden men ej står upptagen i kalendrarna såsom medlem av den manliga orden i Sverige, har uppenbart verkställt organisationen av Samfrimurarordens svenska provins såsom hemlig medlem samt på uppdrag av en utländsk storloge, sannolikt Grand Orient de France. Beträffande talet, att det skulle vara uteslutet att frimureriet i ett land som Sverige, där konungen är dess högste beskyddare och där en mängd högtstående personer äro medlemmar av orden, kunde ha en revolutionär karaktär, må blott erinras om det historiska faktum, att mordet å konung Gustaf III samt störtandet av Vasa-ätten från tronen genom konung Gustaf IV Adolfs avsättning och fördrivande voro revolutionära verk av det svenska frimureriet. Betecknande nog hyllas den föraktlige brodern-mördaren hertig Carl, efter vilken frimureriets i Sverige högsta utmärkelse Carl XIII:s-orden instiftats, ännu i dag såsom det svenska frimureriets största gestalt. Dess klara revolutionära tendens har för övrigt i vår tid oförtydbart bevisats av den svenske stormästaren amiral Lindmans i folksöndringens och statsförstörelsens tecken bedrivna, falskt nationella politik, varigenom judaiseringen av land och folk fullbordats och utvecklingen också hos oss förts till bolsjevismens rand.

Kvinnlig frimurarledare svensk kulturpropagandist i Tyskland

Med nämnda sakförhållanden för ögonen samt med kännedom om världsfrimureriets ytterligt fientliga inställning till det nationalsocialistiska Tyskland, har givetvis den roll ovannämnda kvinnliga frimurarledare, grevinnan Fanny von Willamowitz-Moellendorff under senaste åren spelat såsom svensk kulturpropagandist i Tredje riket icke kunnat undgå att frappera. De svenska tidningarna ha flödat av skildringar från grevinnans triumfresor i det nationalsocialistiska Tyskland, där hon vintern 1935 höll minst 38 föredrag över ämnet ”Svensk kultur”, turnéerna anordnade av ”Nordische Gesellschaft”. Enligt Nya Dagligt Allehanda den 25 febr. 1935 voro mötena i genomsnitt besökta av 2.000 personer och överallt hälsades talarinnan med ”stormande bifall”. — Pressskildringarna härav måste ha fyllt varje vetande frimurarbroders och -systers hjärta med triumfens glädjekänslor.

Mången svensk vän av det nya Tyskland hade visserligen svårt att förstå dessa kulturskådespel å tysk grund. Den svenska kvinnliga frimurarledarens ”svenska kulturpropaganda” i Tredje riket var bl. a. ägnad att ingiva vårt germanska broderfolk den illusoriska föreställningen, att Sverige politiskt och kulturellt var ett idealland, där den nordiska kulturen stod i sin yppersta blomstring. Det saknades emellertid ej svenskar, vilka i sanningens intresse sågo sig nödsakade tillbakavisa skönmålningarna av verklighetsläget och karaktäriserandet av Sverige såsom en lycksalighetens ö, även om deras stämmor ej förmådde göra sig hörda. De inom Tyskland, som möjligen tagit talet om vårt land såsom ett idealland på allvar, böra dock genom årets marxistiska valseger ha fått sina ögon öppnade. Med den reklamerade svensk-nordiska kulturen är det i dag klent beställt. Härrådande ”kultur” gör i själva verket illa skäl för beteckningen *”svensk”* kultur, då den i huvudsak intet annat är än en under svensk skylt propagerad judisk-frimurerisk-marxistisk sken- och destruktionskultur. Under ”demokratiens” mask bedrives här av Juda och dess frimureriska och marxistiska hjälptrupper en anti-

Nationens frimurarenummer

n:ris 11 och 12 1934 samt n:ris 1—10 1935 kunna erhållas mot insändande av avgiften, 25 öre per ex., antingen å postgiro 3643 eller i frimärken per brev, adr.: *Nationen*, Box 1145, Stockholm 16.

Aktuell litteratur

	Kr.
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del à	2:—
Romersk-katolska kyrkans moralläran. Av Mathilde Ludendorff	0:75
Tyska rikslagen för arvegårdar. Av Dr. jur. Wilh. Saure	1:75
Människor och gärningar. Av S. Dmitrievsky	3:50
Zions Vises Protokoll	1:—
En anklagelse	1:—
Henry Ford om judarna. Av Göran Göransson	2:50
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	2:—
Allmänna Sparbanken och Olof Aschberg. Av Per Granskare	1:—
Revolution. Av Frank Dahlberg	3:50
5 år som sovjetflygare. Av Georg Krawetz	2:50
Judarna i Sverige	0:50
Nya Upptäckter om Zionsprotokollen	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Kristus var ej jude	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet antingen i brev eller per postgiro 3643 under adress: **NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.**

Svensk kulturskändning

Arbetet för den svenska kulturens judaisering efter kahalens direktiv fortsätter metodiskt och följdriktigt. Senaste månaden ha en rad påtagliga framgångar härvid kunnat noteras. Bonniers Nyheter såg sig i början av november i tillfälle att förtjust konstatera, att nyutnämnde professorn i rasbiologi i Uppsala Gunnar Dahlberg utlovat, att "primitivt rashat skall besegras" och att vetenskapen skall "forska vidare i brokig arvsmassa". Avsikten med hans kallande till rasprofessuren låg alltså i fullt klar dag.

Samtidigt ingick meddelande, att Stockholms högskolas lärarråd med en rösts majoritet förordat den över England invandrade tyske juden David Katz till innehavare av Enerothska professuren. Minoriteten röstade för dr Ernst Abrahamsson, som också uppförts å förslagsrum. Då juden Katz ej förstår svenska språket och är totalt renons på vetande å det område, där enligt testamentators bestämmelse professuren framför allt skall verka, nämligen befordrandet av svenska folkets hälsa och hygien, har man svårt för att tänka sig, att höga vederbörande verkligen skulle våga sig på att nominera honom. Det rör sig ju här om en lärarpost, som väntas komma att utöva ett stort inflytande å riktlinjerna för svensk ungdoms fostran.

Ett annat vittnesbörd om våra kulturvårdares aktiva intresse erfor man vid "Konstnärsklubbens" 80-årsjubileum i början av november, vilket firades i närvaro av prins Eugen, kyrkominister Artur Engberg och Albert Engström. I sitt tal till middagsskålen uppbyggde kyrkoministern de församlade med att berätta, hur ärkebiskop Söderblom på sin tid i ett brev till Albert Engström med tack för en skänkt ikon (en tjuvgåva från de judiska tempelrånarna i Sovjetlandet) tillskrev Engström: "Tack för din gåva, men den kom något oförhappandes — sa' käringen, när hon kom in i himmelriket". — En episod, ägnad att belysa den "religiösa" mentaliteten hos våra nutida kulturledare.

Under konstnärsnachspielet sjöngs vidare "Sverige" så att "taket höll på att lyfta sig", och på kyrkoministerns bestämda anfordran drog Evert Taube Calle Schevens vals och sången om Gustaf Blom från Borås. Den sistnämnda sången skulle — enligt Bonniers Nyheter — ha "dagsaktuell anstrykning med tanke på domkapitlets i Lund ställningstagande till den skånska negerns giftermål med en svenska". Balladen slutar nämligen med orden: "Nej, hellre snälla svarta barn, än vita och elaka". — Alltid skall den "dagsaktuella tendensen" vara med! Det är ju ingen hemlighet att en ny propagandakampanj för negroidisering inletts av den "utvalda" rasen i vissa delar av Europa jämsides med en planerad negerimport från Amerika i rasförstörande syfte.

Så nog göra våra "kulturledare" vad de kunna för att bringa Hinke Bergegrens "kulturella" mission i fullbordan.

svensk terror av otroligaste slag, och envar som vägrar underkasta sig förföljes och isoleras såsom en samhällets fredslöse; ja, den som i sin upplysande verksamhet tar saken på allvar och vägrar att skona det hemliga styrets högre instanser är faktiskt nödsakad själv isolera sig för att undgå den i lönndom bedrivna individuella terrorns längst gående excesser. — Detta är "frihetens stamort på jorden" av i dag, den av vårt lands kvinnliga frimurarledare inför tysk nationalsocialistisk publik lovsjungna "svenska kulturen"!

*

Engelbrekt Befriarens och Vasarnas land har genom förräderi av de ansvariga i vår tid förvandlats till ett centrum för judisk-imperialistisk maktsträvan i den europeiska Norden. På otaliga vägar och ofta utan att igenkännas av de eljest mera vaksamma utbygger judendomen under ledning av frimureriet och dess underlydande marxistiska internationaler sin maktställning i syfte att av Sverige skapa ett "demokratiskt" bålverk mot folkuppvaknandet i Europa. Förstörelsearbetet har nått så djupt hos den svenska nationen, att dess nationella och rasliga reaktionsförmåga är på väg att förintas. Varhelst ett tecken till sund reaktion förnimmes äro Judas agenter ögonblickligen framme för att på olika sätt sabotera, neutralisera och förvilla, och i regel ha dessa agenter ett lätt spel. Det tjänar till intet att blunda för verkligheten eller att invagga sig i falska illusioner rörande läget.

Det enda medel, som tillsvidare står oss till buds för hejdande av den ödesdigra utveckling judendomen och dess legodrängar tillärna Sverige och svenskarna, är: *Upplysning i Sanningens anda!* Endast genom att omutligt och skoningslöst upplysa vårt folk om verkligheten gives ännu möjlighet att hindra förstörelseverkets fullbordande och rädda land och folk från förbannelsen av det största förräderiet i vår historia. När den sanna upplysningens ljus trängt på djupet och folkets ansvarskänsla väckts, är stunden inne också för en organiserad befrielsegärning för gestaltandet av vår nationella pånyttfödelse. *Då skall Sveriges folk återfinna sig självt och återupptaga sin historiska mission såsom ett bålverk för äkta nordisk-arisk kultur!*

Bolsjevismen — en världsfara

(Forts. fr. sid. 5.)

nu ett tack till det "broderliga Sovjetfolket" ("Prawda"). Hur kommer det sig, att folkfrontsregeringen i Spanien tackar en sovjetjude för den hjälp den erhållit av franska kommunister? Den bevisar därmed, att ledarna av det kommunistiska partiet i Frankrike liksom i Spanien sitta i Moskva!

Det är bevisat, att de ohyggliga illdåden i Spanien planerats och begåtts av kominterns agenter. Det är bevisat, att Sovjet-Ryssland lämnar de spanska bolsjevikerna finansiell, politisk och praktisk hjälp. Det är bevisat, att senaste kominternkongressen ideologiskt och praktiskt åsyftade att införa bolsjevismen i Spanien samt att Moskva i detta nu söker genomföra denna plan. Moskvas oförminskade, ja rent av stärkta vilja till världsrevolution framgår klart genom exemplet Spanien. Den som inför detta ej kan få upp sina ögon för verkligheten må sannerligen icke beklaga sig över konsekvenserna.

Detta är *bolsjevismen i teori och praktik — en infernalisk världspest, som måste utrotas* och vid vars tillintetgörande varje ansvarskännande människa är förpliktad att medverka. Det är ej någon inbillningens fras, när vi tyskar uppmana jordens folk att sammansluta sig mot denna fara för att undgå att indragas i den virvel, där ett fruktansvärt och fasansfullt öde hotar dem.

(Forts. i nästa nummer.)

Key & Brilioth Upplysnings-A/B

Sveriges aktiebolagsregister har under den gångna månaden utökats med en sensationell nyhet: "International Service A.-B.", vars ändamål skall vara: "att verka som upplysningsbyrå för politiska och ekonomiska nyheter". Aktiekapitalet är lägst 10,000 kr. och högst 30,000 kr., och styrelsen i upplysningsbolaget utgöres av de kända politiska fil. doktorerna Helmer Key och Börje Brilioth, den senare från senaste tid framför allt känd som "samlare" av "nazistpartier".

Äntligen skall det alltså bli internationellt affärsmässig ordning och reda i politiken i detta land! Med kännedom om särskilt dr Brilioths orientering åt Wenner-Grenska hållet, d. v. s. U. S. A:s och Englands judeöverheter, är det ju mer än troligt, att Key & Briliot hs politiska upplysningsverksamhet skall ske i samma anda som de numera Wenner-Grenska företagen Nya Dagligt Allehanda och Sveriges Nationella Förbund representera. Bolaget har det ju internationellt väl förspänt, ej minst tack vare dr Brilioths hjärtliga relationer med härvarande amerikanske minister juden Lawrence Steinhardt, judiske ärkeinkvisitorn Samuel Untermeyers nevö.

Svenska folket har all anledning att se upp även med sina många nya politiska "vänner".

Nyutkommen litteratur

Å det kända nationella förlaget SVEA RIKES FÖRLAG, Odengatan 42, Stockholm, har utkommit ett antal nya publikationer, såsom "Samfundet Manhems årsbok", "Kommunismen i teori och praktik", dr Goebbels tal vid årets rikspartidag i Nürnberg, "Judefrågan och dess lösning" av dr Eric von Born, "Judarnas spel om Palestina" av A. Brenner samt "Erich, Maydell och legationsschismen i Stockholm" av Teo Snellman.

Ingen för tidens aktuella spörsmål intresserad svensk bör försumma att införliva de nämnda värdefulla böckerna med sitt bibliotek.

*

U. S. A.-minister — agent för judefinansen och Sovjet

Sistlidna augusti meddelade den i Zürich utkommande kommunistiska tidningen "Kämpfer", att Amerikas sändebud i Paris, juden Jesse Strauss ingivit sin demission och att president Roosevelt till hans efterträdare omedelbart utsett dåv. sändebudet i Moskva, juden William Bullitt. Någon tid därefter innehöll "New York Herald Tribune" (14. 9. 36) ett meddelande, att den franska nationalisttidningen "L'Action Francaise" tagit ställning mot Bullitts utnämning till amerikanskt sändebud i Frankrike och betecknat denne, vilken under en följd av år varit U. S. A:s minister i Moskva, såsom *"en agent för den judiska finansen och Sovjet"*.

Enligt L'Action Francaise skulle Bullitts utnämning följas av ett amerikanskt lån till Frankrike å 1 miljard dollars, vilka penningmedel skulle tjäna syftet att framdriva det av Stalin önskade kriget Frankrike—Tyskland. Bullitt, numera gift med änkan av den i Kreml begravna amerikanske anarkisten John Reed, mottog efter en konferens i Vichy 1933 mellan Bullitt, Litwinow-Finkelstein och Bernhard Baruch, utnämningen till minister i Moskva. Den nämnda franska tidningen skriver härtill: "Av dessa meddelanden synes framgå, att Blum (franske konseljpresidenten) skulle stå i begrepp att utlämna Frankrike åt de amerikanska judarna med målet att till favör för Sovjet inveckla oss i ett krig med Tyskland".

Prenumerera

på NATIONEN

för år 1937

"Kulturell" reaktion

Nationens upplysningsarbete i sanningens tjänst röner ett icke mindre hårt motstånd från de s. k. "intellektuellas" sida, vilka understödja judendomens strävanden att andligt och materiellt förgöra vårt folk, än från Juda självt. Såsom belysande för hur man i ifrågavarande kretsar på sistone upprörts, ja rent av förlorat balansen inför våra avslöjanden, återge vi här nedan i facsimile en från akademiskt håll oss tillsänd skrivelse. Då en av våra läsare beordrat tidningens utskickande till docenten Urban Hjärne i Uppsala, gjorde vi pliktskyldigast detta, vilket emellertid renderade oss ett så lydande brev:

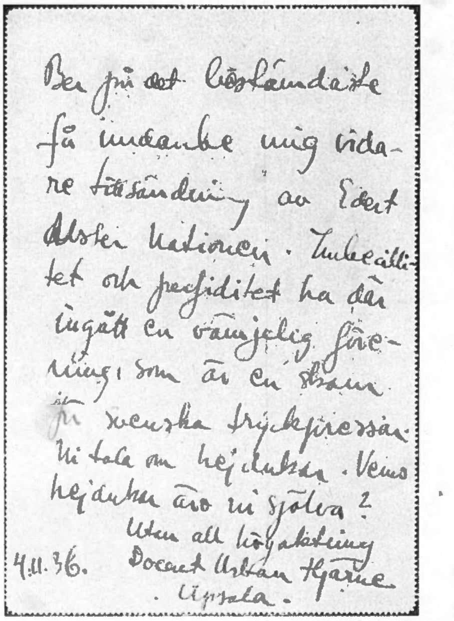
Ber på det bestämdaste få undanbe mig vidare tillsändning av Edert blad Nationen. Innehållet och perfiditet ha där ingått en vämjelig förening, som är en skam för svenska tryckpressen. Ni tala om hejdukar. Vems hejdukar äro ni själva?
Utan all högaktning
4.11.36. Docent Urban Hjärne
Uppsala.

Vårt hänsynslösa blottande av sanningen har uppenbart träffat icke bara fienden själv utan även hans "kulturella" skyddsgarde i hjärttrakten. I brist på vetenskapliga argument tillgriper den "lärde" från universitetsstaden ett skrivsätt, som vi eljest trodde bannlyst i akademiska kretsar och vilket i varje fall icke är ägnat att höja dessas anseende i svenska folkets ögon. Brevet förtjänar att gömmas åt eftervärlden såsom ett dokumentariskt exempel å den andliga nivån hos "kulturens spetsar" i det judaiserade Sverige av år 1936.

Skånska Dagblads-förvärvet

(Forts. fr. sid. 5.)

striktsordföranden av J. R., herr Anders Henriksson, m. fl. med hjälp för politisk föredragsskrivning etc. Sitt inflytande inom dessa kretsar av J. R:s ledning i Skåne hade han även använt till att varna för undertecknad såsom varande "alltför aggressiv", "utmanande" och "farlig".

Lindell i Telegrambyrån hade rätt, när han försäkrade mig, att "ingen människa på jorden skulle tacka" för att jag avstod från den mig erbjudna 500 000-kronorsvinsten och envisades att vilja påtruga bönderna Skånska Dagbladet. Men där en gärning sker av fosterländsk pliktkänsla frågas ej efter tacksägelse eller erkänsla. När jag någon gång under de gångna åren råkat hänvända mig till Skånska Dagbladet, har jag förvisso rönt ett bemötande, som mera kan betecknas såsom ovänligt än vänskapsfullt. Så är Skånska Dagbladet den nära nog enda landsortstidning i Sverige, som vägrat införa mina beordrade, i förskott betalta annonser — vilket visar, att chefredaktörenbrodern . . Hjalmar Berlin t. o. m. har en djupare uppfattning av frimuraredens förpliktelser än hans salomoniska kolleger i den rena judepressen.

Elof Eriksson.

U. S. A:s förutv. sändebud i Moskva och nuv. sändebud i Paris — "en agent för den judiska finansen och Sovjet"! Vi ha redan för länge sedan påvisat, att den "regerande" kretsen kring president Roosevelt utgöres av representanter för den judiska finansen, vilka i hemlighet samarbeta med judarna i Moskva i deras strävan för världsrevolution och judisk världsdiktatur. Fallet Bullitt är intet enastående. Det finns anledning att litet varstans och ej minst i Sverige ha ögonen öppna för den nya aspekten av U. S. A:s utrikesdiplomati.

Kampfonden

Under november inflöto nedanstående bidrag till vår kampfond:

Cepete	Kr.	1:50
En av de små i landet	„	2:—
Blue girl	„	3:—
Dbg, Göteborg	„	10:—
P—e	„	5:—
A. O.	„	3:—
För Sanning och Rätt	„	200:—
Okänd (Finland)	„	10:—
N. Vetlanda	„	1:—
S. H.	„	10:—
	S:ma kr.	245:50

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag insändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Teo Snellman:

Erich, Maydell och legationsschismen i Stockholm. Kr. 3:—.

En politisk skandal av stora mått. I bokhandeln eller direkt från

SVEA RIKES FÖRLAG
Odengatan 42, Stockholm

Begär förlagskatalog!

Lär känna sanningen om Tyskland!

Rekvirera (kostnadsfritt) upplysande litteratur på svenska språket, betr. sakfrågor etc. från

Deutscher Fichte-Bund, Hamburg
Hamburger Hof Jungfernstieg 30

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 10 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 DECEMBER 1936

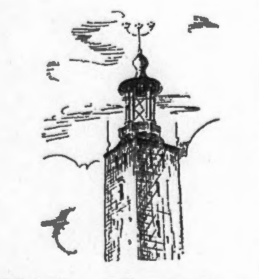

Vida Världen

Judinnor till tronerna!

I den stora slutstriden för världens erövring genom de icke-judiska folkens förgörande efter Talmuds och Gamla testamentets recept betjänar sig Juda av alla medel. Det försummar ej heller att till största möjliga fullkomning utbygga positionerna kring gojims troner. Man nöjer sig vad de personliga förhållandena mellan furstehusen och det "utvalda" folket beträffar icke längre med mer eller mindre lösliga förbindelser; nu skola judin-

norna upp på tronerna — för att själva ta hand om regeringstyglarna och styra de ännu kvarvarande monarkierna in i den alljudiska hamnen.

Så kom det sig att vi i 1936 års riksdags elfte timme fingo bevittna skådespelet av successionsreformens genomtrumfande i syfte att medgiva svensk arvprins rätt att ingå äktenskap med utländsk enskild mans dotter. Juda önskade bereda väg för en av sina utvalda döttrar — enligt vad förspörjes en medlem av det internationella bankirhuset Rothschild — till Sveriges tron genom giftermål med en svensk prins; men innan förbindelsen slutligt godkändes av den judiska kontrahenten skulle för hennes räkning vår grundlag rivas upp och judinnans rättsanspråk till svenska tronen genom en nyantagen lag erkännas. Nå, saken är trots det preliminära riksdagsbeslutet 1936 ej avgjord; det finnes en part, som här ännu ej sagt sitt sista ord: Sveriges folk.

Samtidigt bevittnas i England ett sensationellt spel i syfte att också där föra en judinna till tronen. I detta fall heter den utvalda Elisabeth Simpson och är "amerikansk" judinna, född Bessie Wallis Warfield, dotter av en judisk bolagsdirektör i Baltimore. "Imperiets kejsarinna", såsom Bonniers "Veckorevyn" i sitt nummer 47 d. å. titulerar Mrs Simpson, är just i färd med att skilja sig från mannen numro två — för att, enligt vad Bonnierpressen tror sig veta, ingå sitt tredje äktenskap, denna gång med självaste Englands kung. Judarna i världspressen ha i månader arbetat för den tydligen med hypnotiska talanger utrustade Mrs Simpson samt förberett på evenemanget av hennes upphöjelse till Englands drottning och Imperiets kejsarinna, enligt gammal vana sökande skapa ett fullbordat faktum. I Sverige har den prosimpsonska propagandan främst ombesörjts av Bonniers många språkrör.

Den Bonnierska pressen jublar högt i skyn och synes anse saken redan klar. I "Husmodern", "Veckorevyn" m. fl. blad presenteras kung Edwards blivande gemål på mest sympatiska sätt och skildras "kärlekssagan" mellan den engelske monarken och den för tredje gången på äktenskapets dörr klappande "amerikanska" judinnan, angående vilkens föregåenden "Veckorevyn" likväl ej kan undgå relatera, att "då och då dök hennes namn upp i pressen, men betecknande nog var det i sammanhang, som inte bara voro angenäma". Den, som något känner den moderna internationella societetens sätt att roa sig, förstår ju innebörden av de citerade orden. I sällskapslivet uppträder Mrs Simpson — enligt Bonnierpressen — med den allra högsta toalettlyx, medan hon dessemellan klär sig mycket diskret, såsom t. ex. när hon i sin på sistone påkomna "religiösa" iver visar sig vid judinnan Evangeline Booths sida å Frälsningsarméns väckelsemöten och fröjdefullt deltager i psalmsången.

"Husmodern" fastslår i sitt nummer 45 d. å., att "franska tidningar och i någon mån också engelska ha redan korat en engelsk societetsdam till Englands drottning", varmed ju öppenhjärtigt erkännes, att det är den internationella judendomen som genom sin press *korat* Mrs Simpson-Warfield till Imperiets kejsarinna. Skall månne Imperiet våga att icke lyda? Det citerade Bonnierorganet berättar vidare, att Mrs Simpson i det förtroliga umgänget aldrig kallar konung Edward annat än "Davey" efter hans andra dopnamn David — vilket namn kantänka klingar bättre än Edward i judiska öron. Tills för några år sedan förunnades det en annan utvald "amerikanska" att finna nåd för "Daveys" ögon. När hon tillfälligtvis lämnade England för ett besök i U. S. A., bad hon Mrs Simpson "att hålla ett öga på Davey", vilket den sistnämnda gjorde på ett så överdådigt sätt, att den förstnämnda vid återkomsten till England "fann sig själv tämligen överflödig".

För att åskådliggöra för Sveriges husmödrar med flera hur innerligt uttråkad konung Edward är på den engelska gojimsocieteten visar Bonniers i "Husmodern" nummer 46 d. å. en fotografisk bild av konungen till bords med hertiginnan av Sutherland — "i stället sätter han så mycket mer värde på den muntra och okonventionella Mrs Simpsons väsen". Och kungen är även absolut ståndaktig i sin kärlek till henne och sin avsikt att göra henne till sin konungsliga och kejserliga gemål. När de engelska statsmännen försökte hindra Mrs Simpsons deltagande i kung Edwards Medelhavsresa förlidet år, skall han ha svarat: "Om Mrs Simpson inte far med, kommer jag inte hem till den där välsignade kröningen".

Men ännu är icke Judas spel om Englands tron vunnet. Väl konstaterar den proletärt sinnade Bonniers "Veckorevy", att kungen "har Englands miljoner arbetare på sin sida", och andra svenska judeorgan hävda t. o. m. att Englands arbetarvärld skulle vara "djupt rörd över kungens och Mrs Simpsons vackra kärlekssaga" — vilket ju illustrerar judeinflytandet å engelska arbetaropinionen i våra dagar. I princip äro de brittiska arbetarna såsom anslutna till judendomens marxistiska internationaler *mot* monarkismen, men när det gäller placerandet av en judinna å Imperiets tron, rycka de i breschen *för* densamma! Samtidigt förnimmes emellertid en allt mera bestämd opinion från ansvariga och insiktsfulla engelska kretsar, där man bättre förstår sakens reella innebörd, mot Mrs Simpsons upphöjande till brittisk drottning och kejsarinna.

De kretsar, som i Sverige arbeta i samma riktning och här önska bereda väg för en judinna till tronen, följa naturligtvis med spänning fallet i England, vilket de tydligen betrakta såsom ett precedensfall. För vårt lands vidkommande gjorde dock vederbörande klokt uti att låta den nya successionsakten försvinna i någon statsmaktens vindskammare; ty svenska folket kommer aldrig att godkänna anordningen med en judinna på tronen.

*

Canada i uppvaknande

En på tidningen "Patriotes" förlag i Montreal utgiven broschyr skildrar judefaran i Canada. Författaren uppfordrar till nödvändiga försvarsåtgärder för farans avvärjande. "Innan judarna kommo till Canada — skriver han — kunde man leva gott i detta land och man skulle i dag kunna leva ännu bättre, om de återvände dit varifrån de kommit. Sedan judarna invandrat, har livet förändrats i städerna; människorna ha också förlorat sina dygder och sina goda karaktärsegenskaper".

*

Striden Kristus—Juda

För snart två årtusenden sedan kämpade Kristus å Palestinas jord striden för Gudsriket på jorden. Med andens vapen gick Han till strids mot materialismens fäste, visande människorna vägen till frälsning ur judendomens satanism, som fört dem mot avgrunden. Skarpare

än någon annan levande fällde Han domen över Judafolkets gudlösa messianism, vilken Han stämplade såsom djävulens verk: "I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen I göra. Han var en mandråpare från begynnelsen" (Joh. ev. 8 kap., 44).

Historien sedan Kristi tid är ett enda dystert vittnesbörd om sanningen av Hans ord. Men "Kristi lärjungar" i de namnkristna kyrkorna, de efterföljande i "kristlig" dräkt skrudade fariséerna och skriftlärda, förkunnade så länge och intensivt synagog-lögnen om judarna såsom Guds "utvalda" och "heliga" folk, kommet till världen för att frälsa mänskligheten, att människorna slutligen trodde lögnen och nedföllo i tillbedjan av det av Kristus såsom djävulens avföda karaktäriserade folket. Om Han i dag skulle träda ibland sina "lärjungar", skulle domen över dem bli ej mindre sträng än den Han för tvenne årtusenden sedan fällde. Hans ord skulle lyda: — "Jag fördömde Juda såsom djävulsfolket — och I lögnare gören det till Gudsfolket!"

Förräderiet mot Kristus straffar sig i vår tid fruktansvärt. Enbart de senaste två årtiondena ha 10-tals miljoner människoliv av den judiska mordängeln skördats å krigens och revolutionernas blodiga slagfält, i enlighet med Javes föreskrift i Gamla testamentets 5 Mos. 7, 10: "Du skall förgöra alla folk, som din Jave skall giva dig ..." En stor del av Rysslands folk, hos vilket Antikrist upphöjt sig till härskare, har redan offrats å Javes altare och samma process har senast inletts i Spanien, varifrån mordängeln skulle gå vidare över Europa, där jorden sedan länge omsorgsfullt beretts för den stora skörden.

Mänskligheten vägrade att i handling anamma Kristi evangelium om Sanningen såsom vägen till Gudsriket på jorden. Därför befinner hon sig åter vid avgrundens rand, där dödens spöke skymtar. Juda står i dag beredd att släppa lös Ragnarök i världen, att korsfästa hela mänskligheten. Om denna ännu har kraft att avvärja olyckan, ligger i framtidens sköte. I Javes tecken har en rad stora kulturer och folk förintats — i dag gäller det närmast Västerlandets.

Moskvas arbete i U. S. A.

Redaktören av veckotidskriften "America" O. Francis Talbot höll för någon tid sedan vid ett möte med katolska kvinnor ett föredrag om Sovjets verksamhet i Förenta Staterna. Talaren meddelade, att moskvakommunisterna i Amerika underhöllo 35 000 betalade organisationer. För den kommunistiska propagandan i U. S. A. har Moskva detta år utbetalat sex miljoner dollars.

*

Franska Stororientens aktivitet

Den franska tidningen "Gringoire" (Paris VII:e, 20, Avenue Rapp) lämnar i sitt nummer för 2 oktober en del intressanta upplysningar från Franska Stororientens av frimureriet — Grand Orient de France — årskonvent 1936. Vid sammanträdet den 23 september föreslog frimuraren Brenier konventet grundandet av en egen stor aftontidning, vilket förslag enhälligt och under entusiasm antogs.

Den 24 september företogos fyllnadsval till "Ordensrådet", varvid frimuraren Félicien Court invaldes såsom "garant för vänskapen mellan Stororienten av Spanien och Stororienten av Frankrike". Vid sammanträdet 25 sept. höll den "mycket upplyste brodern" Jattefeaux ett synnerligen märkligt tal, i vilket han bl. a. yttrade:

"Vi ha intervenerat hos folkförbundets delegater i Genève med anledning av italiensk-abessinska konflikten. Dessa våra bemödanden ledde till sanktionerna mot Mussolini. Vi ha vidtagit nödiga åtgärder för tillbakavisande av en högerrepresentants framställning i deputeradekammaren om förbud för hemliga sällskap i Frankrike, vilken av kammaren besvarades med ett storartat förtroendevotum för oss. Slutligen är det vi som på begäran av Stororienten av Spanien åstadkommit, att Stororientens av Frankrike Ordensråd satt franska regeringen i stånd att understödja den spanska republiken. Vapnen, som ditsänts, ha sänts på vårt föranstaltande".

Vid denna passus av talet skall enligt "Gringoire" förutv. senatorn Broder Brenier ha rest sig och protesterat mot Jattefeaux's påstående. "Olyckligtvis — stammade han — kommer allt vad Ni här säger att bli känt. Förbliv tystlåten, i vår säkerhets namn!" Det blev en dödstystnad i församlingen. Bröderna sågo på varandra, envar av dem sökte, utan något som helst hänsynstagande, utforska sin grannes tankar. Brenier mumlade något, varpå han utropade: "Aldrig, aldrig har franska regeringen sänt vapen och ammunition till spanska regeringen!" Till det yttersta upprörd bad han därefter presidenten avsluta sammanträdet, vilket även skedde.

Det här relaterade oförsiktiga talet av Broder Jattefeaux vid Franska Stororientens årskonvent nådde alldeles riktigt — såsom Broder Brenier förutsade — offentligheten. I tidningen "Gringoires" spalter! Ej ens i frimureriets högre instanser ute på kontinenten kan det i dag talas fullt fritt; också där finnas Bröder som fått ögonen öppnade och slagits av sina samveten, men vilka anse det vara en deras plikt att tillsvidare kvarstå i samfundet — för att kunna varsko yttervärlden om förehavandena inom Salomostemplets väggar.

*

Judinna — ingen polska!

För någon tid sedan utspelades en märklig akt inför Warschaus kretsdomstol, vittnande om att man även på polsk sida är på god väg att förstå det judiska ras- och nationalproblemet. En judisk studentska vid namn Asterblum stod anklagad för smädande av den polska nationen. Vid fastställandet av personalia angav Asterblum sin nationalitet som polsk, vilket föranledde domaren att erinra henne om att hon var judinna.

— "Ja, men jag är av polsk nationalitet, jag är född i Polen och känner mig såsom tillhörande den polska folkkretsen", inföll judinnan.

— "Man kan vara född i Polen, men känna sig som en japan, härstamningen ändras icke därav", genmälte domaren.

— "Om den anklagade talar om sin anhörighet till den polska folkkretsen, avgör härvid hennes känsla", inflikade hennes juridiska ombud.

Statsadvokaten Naumowics lämnade härpå förklaringen, att den anklagade icke hade rätt att räkna sig till det polska folket, vilken förklaring — enligt "Freie Presse", Lodz, n:r 296 — jämväl avgavs i statsadvokatsämbetets namn.

*

Förbjuden sovjetfilm

Rumänska inrikesministeriet har förbjudit uppförandet av sovjetfilmen "Zigenare", som utgör ett tendentiöst förhärligande av marxismen. Förspelet till förbudet utspelades i Galatz, där filmstyckets uppförande å en scen vållade hetsiga sympatiyttringar från judisk och marxistisk sida, vilka följdes av motdemonstrationer från nationalisternas sida. Slutligen måste polisen inskrida och återställa ordningen.

*

Judisk »kultur» å bål

Enligt meddelande från Czernowitz läto judarna nyligen genom sina tidningsförsäljare sprida en broschyr, betitlad "Juda", vilken angavs företräda de genom nationalsocialismen hotade judiska intressena. I verkligheten rörde det sig emellertid om en kommunistisk hetsskrift av värsta slag. Broschyren spriddes utan tillstånd av censurmyndigheterna.

De rumänska nationella studenterna företogo en energisk motaktion mot den

judisk-kommunistiska hetsskriften. Grupper av studenter inställde sig i de judiska försäljningsställena, beslagtogo broschyrerna och forslade dem till universitetet, där de samlade och brände dem på ett stort bål.

*

Det »lyckliggjorda» Australien

Angående det judiska regementet i Australien lämnar "Deutsche Tageszeitung", Hermannstadt, följande upplysningar: generalguvernör över Australien är juden sir Isaac Isaacs, administrator över Sydaustralien juden Jacob Montefiore, förste minister ebenda juden sir Vabian Salomon. Guvernör över Queensland är juden sir Matthew Nathan. Minister och domare i högsta domstolen är juden sir Saul Samuel. Högste domare och "Agent General" för Neu-Süd-Wales är juden sir Julian Slomons. Kabinettsminister i Västautralien är juden S. Moss, i Viktoria innehas samma makt av Harold Cohen och Henry Cohen, lantdagspresidenter äro de båda judarna J. J. Cohen (Neu-Süd-Wales) och sir Daniel Levy.

Australien hör uppenbart till de benådade.

*

Fransk varning

Författaren Charles Fontine varnar i en artikel i "La Voix du Peuple", Nizza, Frankrikes bönder för kommunismen samt uppmanar dem att resa sig mot den hotande faran. "Kommunisten — skriver artikelförf. — talar såsom bondens vän, men handlar såsom hans fiende. Han söker bondens understöd för att sedan så mycket lättare kunna röva honom".

Varningens ord är på sin plats litet varstans, också i Sverige!